

Mysl, charakter a osobnost

*Hlavní zásady pro uchování zdravého ducha a
mysli*

Ellen Whiteová

Předmluva

Za života Ellen G. Whiteové (1827 - 1915) byla psychologie, věda, jež se zabývá myslí a jejími schopnostmi a funkcemi, teprve ve svých počátcích. Z jejich rukopisů nicméně na mnoha místech plyne pozoruhodná filozofie, v níž jsou jasně vykresleny hlavní zásady pro tuto vědu a pro uchování duševního zdraví.

Cílem této kompilace je shromáždit myšlenky Ellen G. Whiteové týkající se této široké, významné a někdy sporné oblasti, aby se s nimi bylo možno dobře seznámit. Adventisté sedmého dne i další lidé přesvědčení, že Ellen G. Whiteová psala pod vlivem Ducha Božího, uchovávají její rady na poli tak životně důležitém pro všechno lidstvo v době, kdy je v psychologii spousta různých měnících se názorových proudů, jako poklad.

Oprávněnost názorů Ellen Whiteové v oblasti psychologie, výživy a vzdělání stejně jako v jiných oblastech se již prokázala. Není pochyb, že s postupem výzkumu v oblasti psychologie a duševního zdraví bude stále více uznávána za to, že přišla se zdravými základy psychologie. Kniha Mysl, charakter a osobnost přinese oddanému adventistovi odpovědi na řadu důležitých otázek. Jsme si jisti, že s tím, jak se bude lidem otevírat pravda, stanoviska zde zaujatá budou mít stále více co říci všem přemýšlivým čtenářům.

V této souvislosti je občasný výskyt takových slovních spojení, jako „viděla jsem“, „bylo mi ukázáno“, „bylo mi sděleno“, nejen dobře chápán, ale i vítán jako ujištění, že jde o popis myšlenek vnuknutých Tím, který utvořil lidskou mysl.

Při sestavování této knihy ve White Estate nebyla vyvíjena snaha vybírat pasáže, které by podporovaly názory obhajované různými uznávanými odborníky na poli vzdělávání a psychologie. Kompilátoři se při své práci neřídili svými názory a snažili se předložit k úvaze myšlenky Ellen Whiteové co nejvýstižnějším způsobem. Toho bylo dosaženo díky čerpání z bohaté zásoby jejích publikovaných myšlenek sepisovaných po šedesát let, které se objevují v kdysi vydaných nebo stále ještě vydávaných knihách, brožurách, tisících jejích časopisových článků a v obsáhlých souborech jejích rukopisů a dopisů uložených v trezorech White Estate.

Velká část knihy Mysl, charakter a osobnost přináší všeobecné zásady, kterými by se měli lidé řídit. Ty jsou proloženy a doplněny materiály uvádějícími praktická varování a rady pro oblast vztahů mezi učitelem a žákem, kazatelem a členem sboru, lékařem a pacientem nebo rodičem a dítětem.

Rady určené v mnoha případech činovníkům, kazatelům, lékařům, učitelům, vydavatelům, manželům, manželkám nebo mladým lidem mají někdy částečně podobu diagnózy. Vždy je třeba zaměřit pozornost na zásadu, o kterou jde.

Je jasné, že Ellen Whiteová nepsala jako psycholog. Nepoužívala terminologii, jaká se dnes v oblasti psychologie běžně objevuje. K jejímu používání termínů „psychologie“, „frenologie“ atd. musí čtenář přistupovat dokonce s jistým pochopením. Na vnímavého čtenáře však učiní hluboký dojem její neobvykle důkladné proniknutí do podstaty základních zásad psychologie, které je jejími úvahami prokazováno. V logickém sledu uspořádaná vyjádření o různých stránkách mysli, jejím životně důležitém místě v lidské zkušenosti, jejích možnostech a okolnostech, které vedou k tomu, aby pracovala optimálním způsobem, přidávají posmrtně vydaným knihám Ellen G. Whiteové na významu. Pomáhají nám pochopit, čím člověk je, a porozumět jeho vztahu k okolí na zemi, k Bohu a k

vesmíru.

Před deseti lety, když byla zahajována práce na této kompilaci, panovalo přesvědčení, že nejširší zájem bude vzbuzovat mezi lidmi zabývajícími se konkrétně oblastí duševního zdraví. Proto bylo dodržováno to, aby příslušné myšlenky byly vždy přímo k dispozici těm, kteří si budou procházet jednotlivé části této knihy. Čtenář celé knihy by měl pochopit, že i když byla vyvinuta snaha co nejvíce se vyhnout opakování, několik nejdůležitějších myšlenek se nachází ve více kapitolách, protože někdo jiný je potřebuje najít pod různými příslušnými tituly. Dnes je jasné, že tato kompilace má velký význam pro všechny adventisty a taktéž pro jejich přátele, neboť do zápasu o mysl jsme zapojeni všichni.

Práce kompilátorů byla omezena na výběr materiálů, jejich uspořádání do sledu, který se zdál nejlogičtější, a přidání názvů kapitol, částí a všech výňatků včetně poznámek, které podávají vysvětlení k vybraným pasážím. Snahou bylo zařadit všechna důležitá vyjádření Ellen Whiteové k uváděným tématům zaznamenaná jejím perem po celou dobu její činnorodé služby a tím využít výhody všestranného přístupu k dané oblasti a předložit co nejširší popis. Tu a tam při tom dochází k opakování myšlenek v jejich obecných základních rysech, což se může náhodnému čtenáři zdát poněkud obtěžující. Opravdový zájemce o tuto knihu však uvítá každou větu, která přispívá k osvětlení předmětu, o němž je pojednáváno. Mysl, charakter a osobnost má tedy částečně encyklopedický charakter.

Každý citát má konkrétní odkaz na svůj zdroj v materiálech od Ellen G. Whiteové, což čtenáři v mnoha případech umožní seznámit se s celkovým kontextem původního díla, bude-li si přát. V zájmu úspory místa jsou v odkazech na zdroj použity obecně přijaté zkratky děl E.G. Whiteové. Klíč k těmto zkratkám je uveden dále v této úvodní části knihy. Ve všech případech je uvedeno datum sepsání nebo prvního vydání. Jako základní odkaz je uveden původní zdroj a pokud je tento v současnosti k dispozici v knižní formě, objevuje se příslušný odkaz na jeho vydání. Odkazy na Biblický komentář ASD se týkají dodatečných vyjádření E.G. Whiteové objevujících se na závěr každého svazku nebo ve svazku 7a.

Omezený prostor některá témata související s myslí, jako např. „duševní vyšinutí“ atd., do této knihy vložit nedovolil a čtenář se zde odkazuje na Comprehensive Index to the Writings of Ellen G. White (Úplný seznam děl E.G. White).

Tato kompilace byla zpracována ve White Estate pod vedením správců pozůstalosti Ellen Whiteové na základě jejich pověření v její závěti. Na rozdíl od většiny kompilací materiálů Ellen G. Whiteové byla nejprve vydána v provizorní podobě pod názvem Guidelines to Mental Health (Hlavní zásady pro uchování duševního zdraví) pro osvědčení se u posluchačů ve třídách a kritické posouzení adventními učiteli, psychology a psychiatry. Přáním White Estate bylo mít jistotu, že jsou vzaty v úvahu všechna známá písemná vyjádření E.G. Whiteové k uváděným tématům a že uspořádání materiálů je vhodné.

Příznivá reakce posluchačů ve třídách a ostatních zajišťuje této práci místo vedle mnoha dalších posmrtně vydaných knih Ellen G. Whiteové. Vydávaná nyní ve dvou dílech, stává se tato kniha součástí oblíbené Křesťanské domácí knihovny.

Ve své nynější podobě představuje revidované vydání po úpravě volby výňatků a pořadí jejich uvedení. Byla přidána kapitola „Láska a sexualita v lidské zkušenosti“. Některé kapitoly byly doplněny a některé pasáže byly vypuštěny, aby nedocházelo ke zbytečnému opakování. Oba díly mají

společné číslování stránek.

Aby jasně vykreslený obraz velkého sporu mezi silami dobra a zla o vládu nad lidskou myslí varoval a poučil všechny čtenáře a poskytl nápovědi a rady směřující k volbě toho, co člověku přinese bezpečné vedení dnes a zajistí budoucí dědictví v životě, jenž přijde, je upřímným přáním správců pozůstalosti Ellen G. Whiteové.

Washington, D. C.

22. 3. 1977

Zkratky

AA Skutky apoštolů

AH Adventní domov

AM An Appeal to Mothers Relative to the Great Cause of the Physical, Mental, and Moral Ruin of Many of the Children of Our Time (Výzva k matkám k velkému problému tělesnému, duševnímu a mravnímu úpadku dnešních dětí)

1BC Biblický komentář ASD, sv. 1 (2BC atd. pro sv. 2 - 7)

CD Rady o pokrmech a výživě

CEd Křesťanská výchova

CG Výchova dětí

CH Zdravotní rady

CM Služba knižního evangelisty

COL Kristova podobenství

CS Rady správcům

CSW Rady sobotní školy

CT Rady rodičům, učitelům a studentům

CTBH Christian Temperance (Křesťanská zdrženlivost) (E.G. White) a Bible Hygiene (Biblická hygiena) (James White)

CW Rady spisovatelům a vydavatelům

DA Touha věků

Ed Výchova

Ev Evangelizace

EW Zkušenosti a vidění

FE Základy křesťanské výchovy

GC Velký spor

GCB Bulletin Generální konference

GH Good Health (Dobré zdraví)

GW Služebníci evangelia

HC Naše vysoké povolání

HL Health: or How to Live (Zdraví neboli jak žít)

HP In Heavenly Places (Na nebeských místech)

HPMMW Health, Philantropic, and Medical Missionary Work (Zdravotní, dobročinná a lékařská služba)

HR Health Reformer (časopis)

HS Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists (Historické črty zahraničních misií ASD)

KH That I May Know Him (Kdybych Ho tak mohl poznat)

LS Črty ze života Ellen G. Whiteové

Lt Dopis Ellen G. Whiteové

MB Myšlenky z hory blahoslavenství

MH Lékařská služba

ML Můj dnešní život

MM Zdravotní služba

Ms Rukopis Ellen G. Whiteové

MYP Poselství k mládeži

PHJ Pacific Health Journal (časopis)

PK Proroci a králové

PP Patriarchové a proroci

RH Review and Herald

SC Cesta ke Kristu

SD Synové a dcery Boží

4SG Duchovní dary, sv. 4, část 1

SL Sanctified Life (Posvěcený život)

1SM Vybraná poselství, sv. 1

2SM Vybraná poselství, sv. 2

SpT A Special Testimonies, Series A (Speciální svědectví, série A)

SpT B Special Testimonies, Series A (Speciální svědectví, série B)

SpTBC Special Testimonies to the Battle Creek Church (Speciální svědectví pro sbor v Battle Creeku)

SpTEd Special Testimonies on Education (Speciální svědectví o výchově)

SpTMM Special Testimonies Relating to Medical Missionary Work (Speciální svědectví o zdravotní misii)

SpTMWI Special Testimonies to Managers and Workers in Institutions (Speciální svědectví vedoucím a činovníkům institucí)

SpTPH Special Testimonies to Physicians and Helpers (Speciální svědectví lékařům a zdravotníkům)

SR Dějiny vykoupení

ST Znamení času

SW Southern Watchman (časopis)

1T Svědectví pro církev, sv. 1

Te Střídmost

TM Svědectví pro kazatele

TSS Selections From the Testimonies Bearing on Sabbath School Work (Výběry ze svědectví majících vliv na práci sobotní školy)(1900)

Und Ms Nedatovaný rukopis Ellen G. Whiteové

WM Dobročinná služba

YI Youth's Instructor (časopis)

I. Zkoumání mysli

1. JEHO DŮLEŽITOST

Nejkrásnější práce

Působení na lidskou mysl je nejkrásnější práce, jakou se kdy lidé zabývali. — 3T 269 (1873)

Znát zákony, jež vládnou mysli a tělu

Úkolem každého člověka je ve vlastním zájmu a v zájmu lidstva se seznámit se zákony života a svědomitě se jimi řídit. Všichni se potřebují obeznámit s tím nejobdivuhodnějším ze všech organizmů, s lidským tělem. Měli by poznat účel jednotlivých orgánů a závislost jednoho na druhém potřebnou k tomu, aby všechny fungovaly bezvadně. Měli by zkoumat vliv mysli na tělo a těla na mysl a zákony, které zde vládnou. — MH 128 (1905)

Cvičte a ukáznějte svou mysl

Ať jste kdo jste, ... Hospodin vás obdařil duševními schopnostmi, které je možno všemožně zdokonalovat. Rozvíjejte své schopnosti s neutuchajícím úsilím. Cvičte a ukáznějte svou mysl učením, všímavostí a přemýšlivostí. Vaše mysl nemůže dosáhnout úrovně Boží mysli, pokud nezačnete používat všechny své vlohy. Pokud se dáte do práce v bázni Boží, v pokoře a s upřímnou modlitbou, vaše duševní schopnosti se budou zvětšovat. Pevné odhodlání dokáže zázraky. — LS 275 (1915)

Možnosti ukázněné mysli

Je nutno uplatňovat sebekázeň. ... Obyčejná mysl, řádně ukázněna, vykoná větší a ušlechtlejší práci než ta nejvzdělanější mysl u lidí s největším nadáním, avšak bez sebeovládání. — COL 335 (1900)

Působení na lidskou mysl jako práce nad všechny ostatní

Budoucnost společnosti je předznamenávána dnešní mládeží. V mladých lidech vidíme budoucí učitele, zákonodárce a soudce, také vůdce a ty, kteří budou určovat charakter a osud národa. Jak důležité je pak poslání těch, kdo mají utvářet návyky a ovlivňovat život nastupujícího pokolení!

Působení na lidskou mysl je nejvýznamnější práce, jaká kdy byla lidem svěřena. Čas rodičů je příliš drahý na to, aby byl tráven oddáváním se vlastním choutkám nebo honbou za bohatstvím či vysokým společenským postavením. Bůh svěřil do jejich rukou vzácnou věc - mládež, aby ji nejen uzpůsobili pro užitečnost v tomto životě, ale také připravili pro nebeské dvory. — HS 209, 1886 (Te 270)

Užitečnost učitele je dána cvičeností jeho mysli

Užitečnost učitele není dána ani tak množstvím získaných znalostí, jako spíše úrovní, na jakou míří. Správný učitel se nespokojuje s prázdnými myšlenkami, netečnou myslí nebo chabou pamětí. Neustále zdokonaluje své schopnosti a metody. Jeho život znamená stálý růst. V práci takového učitele je svěžest a povzbuzující síla, která jeho žáky probouzí a dává jim nové podněty. — Ed 278 (1903)

Bude usilovat o nejvyšší duševní a mravní úroveň

Znát sebe sama je úžasná znalost. Učitel, který správně hodnotí svou osobu, nechá Boha, aby utvářel a ukázoval jeho mysl. Bude také uznávat zdroj své síly. ... Sebepoznání vede k pokoře a víře v Boha, ale nenahrazuje úsilí o sebezdokonalování. Ten, kdo si uvědomuje vlastní nedostatky, nebude šetřit úsilím o dosažení co nejvyšší duševní a mravní úrovně i co nejlepšího fyzického stavu. Nikdo, kdo se spokojuje s nižší úrovní, by se neměl podílet na vzdělávání mládeže. — SpTEd 50, 15.5.1896 (CT 67)

Připravuje pro věčnost

Při veškeré své práci si musíte počínat stejně jako zemědělec získávající svou práci plody země. Ten zdánlivě jen rozhodí semena, ta však v zemi vzklíčí. Moc živého Boha jim dá klíčivost a život a pak vidíme „nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilí v klasu.“ (Mar 4, 28) Přemýšlejte nad tímto obdivuhodným vývojem. Och, je toho tolik, co se má člověk naučit, tolik, co má pochopit! Pokud zdokonalíme svou mysl tak, jak nám to dovolují naše nejlepší schopnosti, budeme po věčné časy stále přemýšlet nad Božími způsoby a skutky a stále více budeme Boha poznávat. — CT 252 (1913)

Křesťanské vzdělání a mysl

Je třeba získat křesťanské vzdělání, vzdělání mnohem hlubší, obsáhlejší a vyšší úrovně než kterékoli jiné lidské vzdělání, jelikož nebesa jsou výše než země. Mysl je třeba ukázoval, vzdělávat a cvičit, neboť lidem náleží sloužit Bohu způsoby, které nejsou v souladu s vrozenými sklony. Aby se člověk mohl stát žákem v Kristově škole, musí se často vzdát návyků a vzdělání získaného za celý život. Srdce musí být přivedeno k pevné víře v Boha. Staří i mladí by si měli vypěstovat myšlenkové návyky, které jim umožní odolávat pokušení. Musejí se naučit dívat se vzhůru. Na zásady Božího Slova, zásady tak ušlechtilé jako samo nebe, jež platí na věčnost, je třeba pohlížet z hlediska jejich vlivu na každodenní život. Měl by s nimi být v souladu každý skutek, každé slovo, každá myšlenka. — CT 20 (1913)

Postup vpřed pouze skrze střety

Žádné jiné vzdělání se nevyrovná vzdělání, které ve svém životě získá ten, kdo se učí poznávat charakter Boha. Ti, kdož se stávají Kristovými následovníky, zjišťují, že dostávají nové pohnutky k jednání a že je napadají nové myšlenky a výsledkem jsou nové skutky. Postup vpřed ale mohou učinit pouze skrze střety, neboť zde je nepřítel, který proti nim stále bojuje, předkládající jim pokušení, aby jejich duši přiměl k pochybnostem a ke hřešení. Člověk má zděděné a vypěstované sklony ke zlu,

které musí přemoci. Choutky a vášně musejí být podvoleny moci Ducha svatého. Na této straně věčnosti je tento zápas bez konce. Ale přestože je zde nutno neustále bojovat, čekají zde taktéž vzácná vítězství, která je možno získat. Triumf nad vlastním já a hříchem má větší hodnotu, než jakou si dokáže mysl představit. — CT 20 (1913)

Úkol každého křesťana rozvíjet svou mysl

Úkolem každého křesťana je osvojovat si smysl pro pořádek, důkladnost a učit se pohotovosti. Pro pomalost a liknavost při práci jakéhokoli druhu neexistuje žádná výmluva. Když někdo stále pracuje a práce přitom není nikdy hotova, důvodem je to, že do ní nezapojuje mysl a srdce. Ten, kdo je pomalý a pracuje špatně, by si měl uvědomit, že jsou zde nedostatky, které je třeba napravit. Je třeba, aby zaměstnal svou mysl plánováním využití svého času tak, aby dosáhl co nejlepších výsledků. S náležitým citem a na základě systematickosti někteří dokáží za pět hodin tolik, co jiní za deset.

Někteří lidé zabývající se domácími pracemi jsou neustále zaměstnaní; ne proto, že by toho měli tolik, ale protože si práci neplánují tak, aby ušetřili čas. Svým pomalým, váhavým postupem dělají z malého množství přímo hromadu práce. Ale všichni, kteří skutečně chtějí, mohou tyto zvyky, kdy věnují úzkostlivou pozornost zbytečností a zbytečně váhají, přemoci. Při své práci by měli mít pevný cíl. Měli by určit, jak dlouhý čas je potřebný na daný úkol, a pak zamířit veškeré úsilí na provedení práce ve stanovené době. Síla vůle přiměje ruce k rychlosti a obratnosti. — COL 344 (1903)

Procvičovat každou schopnost mysli a těla

Bůh dal každé lidské bytosti mozek a přeje si, aby byl používán k Jeho slávě. ... Svůj mozek a myšlenkové schopnosti však nikterak hodně nevyužíváme. Měli bychom procvičovat každou schopnost mysli a těla, lidského to mechanismu, který Kristus vykoupil, abychom jej mohli co nejlépe využívat. Měli bychom dělat vše, co je v našich silách, abychom tyto schopnosti posílili, neboť Bůh se raduje, když v nás má stále schopnější spolupracovníky. — Kázání v sanatoriu St. Helena, 23.1.1904 (1SM 100)

Vzdělanost mysli je měřítkem úrovně člověka

Nikdy si nemyslete, že jste se již dost naučili a že ve svém úsilí můžete polevit. Vzđělanost mysli je měřítkem úrovně člověka. Vaše vzdělávání by mělo trvat po celý váš život; každý den byste se měli učit a získané znalosti prakticky používat. — MH 499 (1905)

Podobnost mezi neobděláným polem a nevzdělanou myslí je velmi nápadná. Děti a mladí lidé již mají ve své mysli a ve svém srdci shnilá semena připravená vyrašit a nést své zkažené ovoce, a proto je potřeba s co největší opatrností a bdělostí mysl vzdělávat a ukládat do ní vzácná semena biblické pravdy. — RH 9.11.1886 (HC 202)

Získávání znalostí a duševní síly

Náš úspěch při získávání znalostí a duševní síly vyžaduje správné využívání času. Chudoba, nízký původ nebo nepříznivé okolí nemusí být překážkou rozvíjení rozumových schopností. ... Pevné

odhodlání, neutuchající píle a pečlivé hospodaření s časem umožní lidem získat znalosti a duševní sílu, které jim dovolí uplatnit se v téměř každé vlivné a užitečné funkci. — COL 343, 344 (1900)

Obrovská hodnota chápavé mysli ve styku se sklíčenými

Ve styku s lidmi se sklíčenou myslí je potřebná velká moudrost. Člověk se smutným, trpícím srdcem a zasmušilými myšlenkami potřebuje mírné zacházení. ... Soucit a takt se často ukáže být pro postiženého větším přínosem než to nejobratnější, avšak chladné a lhostejné zacházení. — MH 244 (1905)

Chápavá mysl a pomoc znalosti lidské přirozenosti při práci na díle spásy

Bud'te odhodlaní být tak užiteční a prospěšní, jak vás žádá Bůh. Bud'te důkladní a svědomití ve všem, do čeho se pouštíte. Využívejte všechny možnosti, jež máte v dosahu, ke zvyšování svých rozumových schopností. Spojujte studium knih s užitečnou manuální prací a svědomitým úsilím, bdělostí a modlitbou si zajistíte moudrost, která je dávana shůry. To vám přinese všestranné vzdělání. Tak můžete povznést svůj charakter a získat vliv na mysl ostatních lidí, což vám umožní vést je cestou spravedlnosti a svatosti. — COL 334 (1900)

Řemeslníci, právníci, obchodníci, lidé všech profesí se vzdělávají, aby dokonale zvládali svou práci. Měli by snad Kristovi následovníci být méně chytrí a přes vlastní tvrzení, že jsou v Jeho službě, být bez zájmu o způsoby a prostředky, které mají být používány? Úkol získat věčný život je nade všechny zemské hodnoty. K vedení duší k Ježíši je nutná znalost lidské přirozenosti a zkoumání lidské mysli. Aby člověk poznal, jak má přistupovat k mužům a ženám ve vznešené věci pravdy, potřebuje velmi důkladný rozmysl a vroucí modlitbu. — 4T 67 (1876)

Rozvíjení schopností zvyšuje zájem o naše pracovníky

Pro nedostatek odhodlání začít na sobě pracovat a polepšit se si lidé mohou neodvratně zvyknout na špatný způsob jednání, ale rozvíjením svých schopností mohou získat vlastnosti, jež jim umožní být užitečnými tím nejlepším způsobem ze všech. Pak zjistí, že jsou všude žádáni. Vše hodnotné na nich bude oceňováno. — COL 344 (1900)

Můžeme dospět téměř až k dokonalosti andělů

Hospodin dal člověku schopnost stálého sebezdokonalování a poskytl mu veškerou možnou pomoc v jeho práci. Díky opatřením Božské milosti můžeme dospět téměř až k dokonalosti andělů. — RH 20.6.1882 (HC 218)

2. KŘESŤAN A PSYCHOLOGIE

Zákony mysli ustanovené Bohem

Ten, který stvořil mysl a ustanovil její zákony, umožnil její rozvoj v souladu s nimi.¹ — Ed 41

(1903)

Opravdové zásady psychologie v Písmu

Opravdové zásady psychologie se nacházejí v Písmu Svatém. Člověk nezná svou vlastní hodnotu. Jedná podle své neobrácené povahy, neboť nevzhlíží k Ježíši, Učiniteli i Dokonavateli své víry. Ten, kdo přichází k Ježíši, ten, kdo v Něho věří a činí jej svým příkladem, si uvědomuje význam slov „Dal jim moc syny Božími býti.“ ...

Ti, kdož projdou zkušeností opravdového obrácení, si s hlubokou vnímavostí uvědomí svou povinnost vůči Bohu danou slovy „S bázní a třesením spasení své konejte“, svůj úkol plně se uzdravit z malomocenství hříchu. Tato zkušenost je přivede k tomu, aby svou důvěru vložili pokorně a oddaně v Boha. — Ms 121, 1902 (ML 176)

Mysl oddaná Bohu se všestranně rozvíjí

Pokud se lidé poddají Bohu, Bůh je bere takové, jací jsou a vychovává je k tomu, aby mu mohli sloužit. Duch Boží přijatý do duše oživuje všechny její schopnosti. Pod vedením Ducha svatého se mysl, která je bezvýhradně oddaná Bohu, všestranně rozvíjí a je jí dodávána síla, aby pochopila a plnila Boží požadavky. Slabá, vrtkává povaha se mění na povahu silnou a stálou. Trvalá oddanost dává vznik tak blízkému vztahu mezi Ježíšem a Jeho učedníky, že křesťan se svým charakterem vyrovná svému Pánu. Má vyhraněnější názory, které obsáhnou širokou oblast. Má zvýšené rozpoznávací schopnosti a jeho úsudek je vyváženější. Životodárná síla Slunce spravedlnosti ho tak oživí, že dokáže nést bohaté ovoce pro Boží slávu. — GW 285, 286 (1915).

Vzdělání umožňující žít neposkvrněným křesťanským životem

Vzdělání, umožňující žít neposkvrněným, spořádaným a zásadovým křesťanským životem, je získáváno četbou Božího Slova. Je to to nejvyšší vzdělání, jaké může pozemská bytost získat a je to také látka, která by měla být vštěpována žákům v našich školách, aby z nich vyšli s neposkvrněnými myšlenkami a čistou myslí a srdcem, připraveni stoupat po žebříku pokroku a uplatňovat křesťanské ctnosti. Proto chceme, aby naše školy byly spojeny s našimi sanatorii a naopak. Tyto ústavy by měly být vedeny v jednoduché prostotě evangelia daného lidem ve Starém a Novém zákoně. — Ms 86, 1905

Obklopení ovzduším pokoje

Všichni, kdo jsou vychováváni Bohem, potřebují často chvilku klidu pro tichý rozhovor s vlastním srdcem, s přírodou a s Bohem. ... Každý sám musíme slyšet Jeho slova k našemu srdci. Když jsou všechny ostatní hlasy utišeny a my na Něho čekáme, ticho v duši zvyšuje zřetelnost Božího hlasu. Žádá nás: „Uspokojtež se a vězte, žeť jsem já Bůh.“ ... Ten, kdo je uprostřed spěchajících davů a vypětí každodenních náročných činností takto posílen, bude oklopen světlem a pokojem. Obdrží nový dar fyzické i duševní síly. — MH 58 (1905)

Kristovo náboženství jako účinný lék

Satan je původce nemocí a lékař bojuje proti jeho působení a síle. Všude panuje nezdravá mysl. ... Nevěřící tyto nešťastné případy (kdy potíže doma, výčitky svědomí kvůli hříchu nebo obava z věčného pekelného ohně vyšinuly mysl z rovnováhy) co nejvíce využili, připisující duševní vyšinutí náboženství. To je však hrubé křivé obviňování, které se jim v budoucnu vrátí tak, že toho budou litovat. Kristovo náboženství, které má tak daleko k tomu, aby bylo příčinou duševního vyšinutí, je jedním z nejúčinnějších léků, neboť má velkou moc uklidňovat nervy. — 5T 443, 444 (1885)

Příchod do končin pokoje

Když vás přepadává pokušení, když se zdá, že vaši duši obklopují starosti, soužení a temnota, obraťte se k místu, kde jste naposledy viděli světlo. Spočiňte v Kristově lásce a v Jeho ochranné péči. ... Vstupující do společenství se Spasitelem, vstupujeme do církve pokoje. — MH 250 (1905)

Zbavení se všech zbytečných obav

Když se lidé pouštějí do své každodenní těžké práce stejně jako když se dávají do modlitby, když v noci uléhají a když ráno vstávají, když boháč hoduje ve svém paláci nebo když nuzák sedí se svými dětmi u skrovně prostřeného stolu, každý je láskyplně pozorován nebeským Otcem. Není jediné uroněné slzy, které by si Bůh nepovšiml. Není jediného úsměvu, který by nezaznamenal.

Kdybychom tomu plně věřili, veškeré zbytečné obavy by byly zaplašeny. Náš život by nebyl tak naplněn zklamáním jako nyní, neboť vše, ať více či méně důležité, by bylo ponecháno v ruce Boha, který není sužován mnohočetností různých starostí ani utápěn v jejich hloubce. Pak bychom se mohli těšit z klidu duše, který byl předtím pro mnohé naprosto cizí věcí. — SC 86 (1892)

Cvičení duše kázní

Křesťané, je v nás zjeven Kristus? Musíme se snažit, abychom měli zdravé tělo a silnou mysl, která se nedá jen tak oslabit, mysl která hledí dále než na vlastní já, a to na příčinu a důsledek každého skutku. Pak budeme na správné cestě k tomu, abychom překonávali těžkosti jako dobří vojáci. Potřebujeme mysl, která vidí potíže a vypořádává se s nimi s moudrostí, jež přichází od Boha, a která dokáže zápasit s těžkými problémy a vítězit nad nimi. Největší problém nám dělá ukřižovat vlastní já, překonat hluboké neblahé duchovní zkušenosti, vycvičit duši tvrdou kázní. Možná to zpočátku nebude přinášet to pravé zadostiučinění, ale konečným důsledkem bude pokoj a štěstí. — Lt 43, 1899

Kristus má moc uzdravovat a posilovat

Zatímco Kristus otevírá nebesa člověku, život, jenž mu dává, otevírá srdce člověka nebesům. Hřích nejen že nám zavírá cestu k Bohu, ale také ničí v lidské duši touhu a schopnost poznat Boha. Kristovým posláním je odstranit všechno toto dílo zla. On má moc uvést do původního stavu a posilnit schopnosti duše ochromené hříchem, zatemnělou mysl, zvrácenou vůli. Otevírá nám bohatství Všemíra a skrze Něho nabýváme schopnost tyto poklady rozpoznat a získat. — Ed 28, 29

Vládne buď Bůh nebo ďábel

Ďábel se zmocňuje vlády nad každou myslí, která není jednoznačně v moci Ducha svatého. — Lt 57, 1895 (TM 79)

Každé pěstování hříchu oslabuje charakter

Necht' si nikdo netroufá tvrdit, že hříchů pěstovaných po určitou dobu se lze později snadno vzdát. Tak tomu není. Každé pěstování hříchu oslabuje charakter a posiluje návyk. Výsledkem je pak duševní a mravní zpustlost i zpustlost těla. Můžete se kát ze zla, které jste činili a nasměrovat své nohy na správné cesty, ale otisk zla ve vaší mysli a vaše sblížení se s hříchem způsobí, že pro vás bude těžké rozlišovat mezi dobrem a zlem. Skrze vypěstované špatné zvyky vás bude znovu a znovu přepadávat ďábel. — COL 281 (1900)

Psychologické předpoklady učitele

Zvyky a zásady učitele by měly být považovány za důležitější než jeho teoretické předpoklady. Je-li opravdový křesťan, bude pociťovat nutnost starat se stejně o tělesnou, duševní, mravní i duchovní výchovu svých žáků.

Aby jeho vliv byl co nejsprávnější, měl by se dokonale ovládat a jeho srdce by mělo být bohatě prosyceno láskou k žákům, což by mělo být vidět na jeho výrazu tváře, slovech a činech. Měl by mít pevný charakter, pak může utvářet podobu mysli svých žáků stejně jako je řádně učit všem předmětům. Počáteční výchova mladých lidí utváří jejich charakter na celý život. Ti, kdož pracují s mládeží, by si měli dát velmi záležet, aby používali všechny schopnosti své mysli k tomu, aby došli k poznání, jak s nimi nejlépe zacházet tak, aby byly využity co nejprospěšněji. — 3T 135 (1872)

Člověk se má stát novou bytostí

Lidé se mají stát poddanými Kristova království. Díky Božské síle, která je jim dáována, se mají vrátit ke své věrnosti. Pomocí zákonů a dalších prostředků Bůh zajistil nebeské spojení s duchovním životem člověka, které je svým působením stejně tajemné jako působení větru (Jan 3, 7. 8.). Ježíš prohlásil: „Království mé není z tohoto světa.“ (Jan 18, 36) Svým vlivem poznamenává zemské vlády, od nichž však nemůže převzít ani ten nejnepatrnější rys, aniž by zohyzdil svou Božskou podobu.

Boží působení na lidské srdce, které je přijímá, má tak znovuzrozuující povahu, že z každého činí novou bytost, aniž by zničilo nebo oslabilo jakoukoli schopnost, kterou Bůh člověka obdařil. Třetí každou vlastnost uzpůsobenou pro spojení s Božskou přirozeností. To, co je narozeno z Ducha, je Duch a když je člověk zrozen shůry, nebeský pokoj prostoupí jeho duši. — Ms 1, 1897 (SpTBC (č.3) 8, 9)

Dobro vypuzuje zlo

Rodiče, vy jste ti, kteří rozhodují, zda mysl vašich dětí bude vyplněna povznášejícími myšlenkami nebo neřestnými touhami. Jejich roztěkanou mysl nemůžete udržet v klidu a zlo nemůžete odehnat káráním. Špatné myšlenky můžete vypudit pouze vštěpováním správných zásad. Pokud rodiče nezasívají do srdcí svých dětí semena pravdy, nepřítel do nich bude sít koukol. Vhodné a příhodné

poučení je jedinou obranou proti „zlým rozmlouváním“, která „porušují dobré obyčeje“. Pravda ochrání duši před nekonečnými pokušeními, kterým je nutno čelit. — CT 121 (1913)

Jeden den je můj

Každý den musíme být všichni cvičeni, ukázněváni a vychováváni k užitečnosti v tomto životě. Jednou za čas si ale řekněte: „Jeden den je můj. V tomto dni udělám, co budu moci a použiji svou schopnost mluvit k druhým, abych někoho potěšil a byl pomocníkem, utěшитelem, příkladem, který Hospodin, můj Spasitel schválí. Budu se dnes překonávat v trpělivosti, laskavosti a shovívavosti, aby se ve mně dnes rozvinuly všechny křesťanské ctnosti.“

Každé ráno se odevzdejte duší, tělem a duchem Bohu. Stále více si osvojujte zvyky vyjadřující oddanost svému Spasiteli a víru v Něho. Věřte a buďte přesvědčeni, že Pán Ježíš vás miluje a přeje si, abyste se Mu vyrovnali svým charakterem. Přeje si, abyste rostli v Jeho lásce, abyste sílili v celé plnosti Božské lásky. Pak získáte znalosti té nejvyšší hodnoty pro tento čas a pro věčnost. — Lt 36, 1901 (HP 227)

Jak je možno dospět k vyrovnané mysli

Práce je požehnání. Nemůžeme se těšit zdraví bez práce. Všechny schopnosti je třeba náležitě využívat, aby se mohly potřebným způsobem rozvíjet a aby muži a ženy měli vyrovnanou mysl. — 3T 154, 155 (1872)

Znalosti a vědomosti musejí být oživeny Duchem svatým

Schopnosti člověka jsou využity v plné míře pouze, když jsou plně podvoleny moci Ducha svatého. Náboženská pravidla a zásady jsou prvním krokem při získávání vědomostí a představují základ opravdového vzdělání. Znalosti a vědomosti však musejí být oživeny Duchem svatým, aby mohly sloužit k těm nejvznešenějším účelům.

Jedině křesťan může správně využívat své vzdělání. Aby si mohl člověk plně uvědomit hodnotu svého vzdělání, musí se na ně pohlížet z náboženského hlediska. Pak budou všichni uctívat Boha vzdělání. Srdce, jež je zušlechtěno Boží milostí, dokáže nejlépe pochopit skutečnou hodnotu vzdělání. Boží rysy projevující se ve věcech, které Bůh stvořil, můžeme vnímat jediné, když budeme mít dostatečné vědomosti o Stvořiteli.

Učitelé musejí mít nejen teoretické znalosti pravdy, ale také praktické zkušenosti s cestou svatosti, aby mohli mládež vést k pramenům pravdy, k Beránku Božímu, „kterýž snímá hřích světa“. Znalosti jsou síla působící ve prospěch dobra pouze, když jsou spojeny s opravdovou zbožností. Duše zbavená vlastního já získá vznešenost. Ježíš přebývající v srdci skrze víru nás učiní moudrými v Božích očích. — Ms 44, 1894

Celá bytost zpřístupněna léčivým silám nebe

Kristus je pramen života. Mnoho lidí potřebuje hlavně jednu věc, a tou je bližší znalost Krista; je třeba, aby byli trpělivě a laskavě, avšak se vši naléhavostí učeni, jak je možno celou bytost zpřístupnit

léčivým silám nebe. Když slunce Boží lásky osvítlí ztemnělá zákoutí duše, stálá utrápenost a nespokojenost pomine a radostné věci přinášející uspokojení dodají mysli svěžest a tělu sílu. — MH 247 (1905)

Ctnosti, které nelze získat ihned

Vzácné ctnosti Ducha svatého nelze získat ihned. Odvaha, mravní síla, mírnost, víra a neochvějná důvěra v Boží spasitelnou sílu jsou vlastnosti, které se získávají mnoholetou zkušeností. Boží děti musejí zpečetit svůj osud životem ve svatém úsilí a pevné oddanosti pravdě. — MH 454 (1905)

3. NEBEZPEČÍ V PSYCHOLOGII

Ďábel a jeho pokusy s lidskou myslí

Tisíce let dělá ďábel pokusy s vlastnostmi lidské mysli a proto ji velmi dobře zná. Svým lstivým působením v těchto posledních dnech spojuje lidskou mysl se svou myslí, naplňující ji svými myšlenkami, a toto dílo provádí tak oklamávajícím způsobem, že ti, kteří se nebrání jeho působení, nevědí, že jsou jím vedeni podle jeho vůle. Velký podvodník doufá, že zmate mysl mužů a žen tak, že bude slyšet pouze jeho hlas. — Lt 244, 1907 (MM 111)

Ďábel jako mistr lstivých úskoků

Ďábel se ustavičně snaží ovlivnit lidskou mysl svými lstivými úskoky. Má vytríbenou mysl, kterou dostal od Boha, ale veškeré její vzácné schopnosti zneužívá k protivení se Nejvyššímu, nedbaje Jeho rad. — ST 18.9.1893 (HC 210)

Přichází v přestrojení

Ďáblové plány a úskoky nás svádějí na každém kroku. Měli bychom vždy pamatovat na to, že k nám přichází v přestrojení, zakrýváje své pohnutky a podstatu svých pokusů. Přichází oděn ve zdánlivě čistém andělském rouchu, abychom nedokázali rozeznat, že je to on. Musíme zachovávat velkou obezřetnost a důkladně zkoumat jeho úskoky, jinak budeme oklamáni. — Ms 34, 1897 (HC 88)

Zneužívání věd náležejících mysli

V dnešních dnech, kdy pochybovačnost a nevíra vystupuje tak často pod pláštěm vědy, potřebujeme být chráněni na každém kroku. Náš velký nepřítel pomocí tohoto nástroje klame tisíce lidí a vede je v zajetí své vůle. To, jak zneužívá věd, věd, jež náležejí lidské mysli, je přímo úděsné. Sotva postřehnutelně se zde vplíží jako had, aby zničil Boží dílo.

Satanovo přibližování skrze vědy je velmi dobře zosnováno. Prostřednictvím frenologie, psychologie a mesmerismu² se dostává blíže k lidem tohoto pokolení a působí se silou, jež odpovídá tomu, že jde o úsilí na samém konci zkoušky. Mysl tisíců lidí tak byla poskvrněna a přivedena k nevěře.

Zatímco panuje přesvědčení, že jedna lidská mysl může tak obdivuhodně ovlivňovat druhou, satan, který je připraven využít každou příležitost, se vnucuje a působí ze všech stran. A tak ti, kteří jsou oddáni těmto vědám, se vychvalují před nebesy za velké a dobré skutky, které podle svého tvrzení konají, a přitom si neuvědomují, jakou sílu působící ve prospěch zla podporují. Je to síla, jež bude působit „se vší mocí a divy i zázraky lživými, a se všelikým podvodem nepravosti“. Všímej si vlivu těchto věd, drahý čtenáři, neboť spor mezi Kristem a satanem ještě neskončil.

Odklon od modlitby vede lidi k tomu, aby se spoléhali na vlastní sílu a otevírá dveře pokušení. V mnoha případech je představivost uchválena vědeckým bádáním a lidem lichotí přesvědčení o vlastních schopnostech. Vědy zabývající se lidskou myslí jsou velmi obdivovány. Samy o sobě jsou v pořádku, ale zmocnil se jich satan a učinil z nich mocné prostředky ke klamání a ničení lidských duší. Jeho lsti způsobují, že jsou přijímány, jako kdyby pocházely z nebes a tak se mu dostává uctívání, které mu dělá velmi dobře. Svět, který si myslí, že mu frenologie a zvířecí magnetismus nesmírně prospívá, nebyl nikdy tak zkažený, jako dnes. Těmito vědami je ničena mravní čistota a jsou pokládány základy spiritismu. — ST, 6.11.1884 (2SM 351, 352)

Jeho snaha o zmatení mysli člověka

Đábel přišel a zaujal místo přímo mezi Bohem a člověkem. Jeho snahou je zmást lidskou mysl. Vrhá svůj temný stín přímo napříč našich cest, abychom nedokázali rozlišovat mezi Bohem a mravní temnotou, zkažeností a spoustou neřestí v našem světě. Co s tím tedy uděláme? Necháme tuto temnotu tak jak je? Ne.

Je zde pro nás síla, která do našeho temného světa vnese nebeské světlo. Na nebi pobývá Kristus, který toto světlo přinese, zažene zpět temnotu a vpustí sem slunce své slávy. Pak uvidíme uprostřed zkaženosti, poskvrněnosti a nečistoty nebeské světlo.

Před poskvrněností lidské rasy se nesmíme vzdávat. Toto musíme mít stále na mysli a nesmíme podlehnout. ... Co máme tedy dělat? Co je našim úkolem? Uvědomovat si „jakou lásku dal nám Otec“ (1 Jan 3, 1) — Ms 7, 1888

Prohnané našeptávání a otevřený, přímý útok

Kdyby měl ďábel učinit otevřený a přímý útok na křesťanství, křesťana by to ihned přivedlo k nohám jeho mocného Vysvoboditele, který by jediný dokázal obrátit nepřítele na útěk. Đábel to ovšem nedělá. Je prohnaný a ví, že nejúčinnější způsob, jak naplnit své plány, je přicházet ke slabému, pokleslému člověku v podobě anděla světla. V tomto přestrojení působí na lidskou mysl, aby člověka svedl z bezpečné a správné cesty. Jeho cílem bylo vždy předstírat, že činí Kristovo dílo, a nastolit svou vlastní moc a prosadit své požadavky. Vede oklamané smrtelníky k vysvětlování Ježíšových skutků a zázraků na vědeckých základech; snaží se, aby vypadaly jako výsledek lidského umu a lidské moci. V mnoha myslích tak nakonec zničí veškerou opravdovou víru v Krista jako Mesiáše, Božího Syna. — ST, 6.11.1884

Mysl mladých jako jeho oblíbený cíl

Satan se zvláště v těchto posledních dnech zaměřuje na to, aby se zmocnil mysli mladých lidí, aby

převrátil jejich myšlenky a roznítil jejich vášně. Všichni se o svých mravech mohou volně rozhodovat, měli by ovšem své myšlenky nechat proudit správným směrem. — Und Ms 93 (HC 337)

Ďábel ovládá mysl, která není řízena Duchem svatým

Velmi málo lidí si uvědomuje, jak hluboko lidstvo kleslo, jak je skrz naskrz špatné a jak hrozným způsobem se staví proti Bohu. „Proto že opatrnost těla jest nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti.“ (Řím 8, 7)

Když mysl není pod přímým vlivem Božího Ducha, ďábel ji může utvářet, jak se mu zlíbí. Všechny rozumové schopnosti, které ovládá, jsou poddány tělu. Jeho vkus, názory, záliby, oblíbené a neoblíbené věci, to, čemu dává přednost a jaké volí cíle, to vše je přesně opačné jako u Boha. Má nechuť k tomu, co Bůh miluje nebo schvaluje, a naopak potěšení z věcí, kterými On opovrhne. Proto je jeho jednání vůči Bohu vždy urážlivé.

To vede ke sporu s těmi, kteří se snaží jít cestou Hospodina. Nazývají (ti, kdo stojí proti pravdě) světlo temnotou a temnotu světlem, dobro zlem a zlo dobrem. — Lt 8, 1891

Od Adamova dne až dodnes

Satan se chápe kormidla a otáčí jím dokud nezíská moc nad každou lidskou myslí, která uvěřila lžím, s nimiž oklamal Evu, a pak ji použil jako svůj nástroj, kterým Adama vlákal do hříchu. Od toho dne až dodnes Satan pokračuje ve svém oklamávajícím působení na lidskou mysl. — Ms 19, 1894

Ti, kdo znají pravdu, jsou oblíbeným cílem

Satan potajmu působí tak, aby zmátl mysl těch, kdo znají pravdu, a vytváří v nich přitom oklamávající pocity a obdiv k oklamávajícím příkladům. Pokud se nebudou kát a nebudou obráceni, budou ti, kdož žijí dvojítm životem, prohlašující o sobě, že slouží Pánu, ale zároveň osnují své vlastní plány, plány, které brání uskutečňování díla, jemuž Ježíš zasvětil svůj život, tímto nepřítelem duší oklamáni. — Lt 248, 1907

Ďábel mate lidskou mysl spornými tématy

Dělá mu (nepříteli) velké potěšení, když dokáže lidskou mysl odklonit k tématu, kterým může způsobit rozpory v lidských postojích a přivést naše lidi do sporu. — Ms 167, 1897

Síly působící ve prospěch dobra a zla

Vliv mysli na mysl, tak mocná síla působící ve prospěch dobra, je-li posvěcen, působí v rukou těch, kdo se protíví Bohu, stejně mocně ve prospěch zla. Satan tuto sílu použil při své snaze o vštěpování zla do myslí andělů a počínal si přitom tak, aby to vypadalo, že usiluje o dobro celého vesmíru. Lucifer byl jako pomazaný cherub veleben, byl velmi milován nebeskými bytostmi a měl na ně silný vliv. Mnoho z nich naslouchalo jeho radám a věřilo jeho slovům. „I stal se boj na nebi: Michal a anděléjeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho. Ale nic neobdrželi, aniž jest

nalezeno místo jejich na nebi.“ (Zj 12, 8) — Lt 114, 1903 (7BC 973)

Mysli jednoho člověka se nemá důvěřovat

Mysli a úsudku jednoho člověka se nemělo důvěřovat, neboť v sázce bylo příliš mnoho a tento člověk nebyl prost lidských slabostí a chyb. ... Nikdo nemá tak dokonalou mysl, aby nehrozilo nebezpečí, že bude jednat ze špatných pohnutek a nazírat na věci ze špatného úhlu pohledu. — Lt 41, 1891

Đábel číhá na nechráněnou mysl

Đábel číhá, aby přistihl mysl v nestřeženém okamžiku a zmocnil se jí. Nechceme být nepozorní vůči jeho trikům ani nechceme být těmito triky přemoženi. Vyobrazení zpodobňující ho s rohy a kopyty mu působí potěšení, protože je chytrý; kdysi byl andělem světla. — Ms 11, 1893

Zlí andělé se pokoušejí zničit lidskou vůli

Bude-li jim to umožněno, zlí andělé budou působit na mysl lidí (zmocňovat se jí a vládnout nad ní) tak, až lidé vlastní mysl nebo vůli úplně ztratí. — Ms 64, 1904

Jediná jistota je ve vzepření se

Naší jedinou jistotou je neposkytnout u sebe ďáblovi ani kousek místa, neboť jeho návrhy a záměry mají za cíl nám vždy ublížit a bránit nám opřít se o Boha. Đábel se vydává za anděla čistoty, aby pomocí svých mámivých pokušení mohl své plány přednést tak, abychom jeho svody nedokázali rozeznat. Čím více mu podléháme, tím více se nás zmocňují jeho klamy. Je nebezpečné s ním vyjednávat a diskutovat. Za každou výhodu, kterou mu poskytneme, bude žádat více.

Naší jedinou jistotou je rozhodně odmítnout hned jeho první vybízení ke hříchu. Bůh nám skrze přednosti Ježíše Krista dal sílu postačující k tomu, abychom satanovi odolali a byli více než vítězem. Stačí vzepřít se. „Vzepřete se ďáblu, i utečet' od vás.“ Toto vzepření se musí být pevné a ničím neotřesitelné. Jestliže se dnes vzepřeme, jen abychom zítra podlehli, ztratíme vše, co jsme získali. — RH 8.4.1880 (HC 95)

Vyhybání se „zúmýslným“ činům

Jsou lidé, kteří se lehkomyšlně dostávají do nebezpečí a ohrožení a vystavují se pokušení tak, že jedině Boží zázrak by je z toho všeho mohl vyvést nedotčené a neposkvrněné. Jsou to „zúmýslné“ činy, které přinášejí Bohu zármutek. Spasitel světa se neochvějně postavil a vzepřel ďáblu pokušení, aby se vrhl z věže chrámu. Satan uváděl jako záruku Boží slib a prohlašoval, že na základě tohoto slibu to Ježíš může bez obav učinit. Ježíš na toto pokušení odpověděl slovy Písma Svatého: „Psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.“ Stejně satan postrkuje lidi do míst, kam Bůh nechce, aby šli, odvolávaje se na Písmo Svaté, aby ospravedlnil své našeptávání. — RH 8.4.1880 (HC 95)

Pravá víra a „zúmyslnost“

Boží sliby nejsou určeny k tomu, abychom se jich bezstarostně domáhali a aby nás chránily, když se lehkomyšlně vrháme do nebezpečí, porušujeme zákony přírody nebo nehledíme na prozíravost a rozvahu, kterou nám dal Bůh. To by nebyla pravá víra, ale „zúmyslnost.“ ...

Đábel k nám přichází se světskými poctami, bohatstvím a životními radovánkami. Tato pokušení mají rozmanitou povahu jen proto, aby vyhověla lidem všech vrstev a společenských postavení a svedla je od věrnosti Bohu k tomu, aby sloužili více sami sobě než svému Stvořiteli. „Všechny tyto věci ti dám,“ řekl satan Ježíši. „Všechny tyto věci ti dám,“ řekl satan člověku. „Všechny tyto peníze, tuto zemi, všechnu tuto moc, čest a bohatství ti dám“, a člověk je okouzlen, oklamán a věrolomně lákán do záhuby. Pokud své srdce a život oddáme požitkářství, splníme tím ďáblovu přání. — Lt 1a, 1872 (HC 93)

Lidskou mysl ovládají zlí nebo Boží andělé

Mysl člověka ovládají buď padlí andělé nebo andělé Boží. Naše mysl se oddává vládě Boha anebo vládě sil temnoty a je záhodno, abychom zjistili, kde vlastně nyní stojíme - zda pod krví potřísněnou korouhví knížete Emanuele, či pod černou korouhví sil temnoty. — Ms 1, 1890 (6BC 1120)

Pouze pokud se poddáme

Đábel nemůže poznamenat naši mysl nebo rozum, pokud se mu nepoddáme. — Ms 17, 1893 (6BC 1105)

Je třeba vidět do hloubky věcí

Je třeba mít ničím nezkalený náhled a schopnost vidění duchovních věcí k odlišení zrna od plev, k odlišení věcí ďábových a věcí světa pravdy. Ježíš, šlechtný Lékař, přišel na náš svět, aby přinesl zdraví, pokoj a dokonalost charakteru všem, kdož Ho přijmou. Jeho evangelium nesestává z metod a skutků zaměřených pouze na vnější dojem, prostřednictvím nichž může být zlé dílo představováno jako nádherná požehnaná věc, aby se posléze ukázala být velkým prokletím. — Ms 130, 1901 (HC 109)

Modlitba zvítězí nad satanem

Modlitba víry je velkou zbraní křesťana a nepochybně nad satanem zvítězí. Satan se nám proto snaží namlouvat, že modlitbu vůbec nepotřebujeme. Nenávidí jméno Ježíše, našeho Obhájce, a když k Němu s upřímností přicházíme pro pomoc, satanův zástup má poplach. Když zanedbáváme modlitbu, slouží to satanovým cílům, neboť pak je ochotněji věreno jeho lživým zázrakům. Toho, čeho se mu nepodařilo dosáhnout pokušením Krista, dosahuje kladením svých oklamávajících pokušení před člověka. — 1T 296 (1862)

4. DUCHOVNÍ VLIVY A MYSL

Náboženství a mysl

Osobní náboženství má nejvyšší důležitost. Jan napsal Gaiovi: „Nejmilejší, žádamť obzvláštně, abys se dobře měl, a zdravý byl, tak jako duše tvá dobře se má.“ (3 Jan 2) Tělesné zdraví závisí ve značné míře na zdraví duše, a proto ať jíte či pijete nebo cokoli děláte, číňte vše ke slávě Boží. Osobní náboženství se projevuje chováním, slovy a činy. Způsobuje osobní růst až k dokonalosti, jež se chlubí chválou Hospodina: „A v něm jste doplněni.“ (Kol 2, 10) — Lt 117, 1901

Čisté náboženství přináší klid, vyrovnanost a sílu

Čisté a neposkvrněné náboženství není pouhá myšlenka, je to činění skutků milosrdenství a lásky. Toto náboženství je nutné pro zdraví a štěstí. Vstupuje do znesvěceného chrámu duše a dýtkami vyhání hříšné vetřelce. Chápaje se trůnu, posvěcuje všechny svou přítomností a osvětluje srdce jasnými paprsky Slunce spravedlnosti. Otevírá okna duše vedoucí k nebi a vpouští dovnitř slunce Boží lásky. Přichází s ním klid a vyrovnanost. Tělesná, duševní a mravní síla se zvětšuje, protože duši naplňuje nebeská pohoda působící jako životodárný vliv. Je v ní Kristus, ta naděje slávy. — RH 15.10.1901 (WM 38)

Bůh je zdrojem života a radosti

Bůh je zdrojem života, světla a radosti pro celý vesmír. Jako paprsky světla ze slunce, jako proudy vody prýstící ze silného pramene, z Něho vychází požehnání pro všechna Jeho stvoření. A všude, kde je v srdcích lidí Boží život, plyne z nich v lásce a požehnání k ostatním. — SC 77 (1892)

Všichni dostávají život od Boha

Všichni tvorové žijí z vůle a moci Boha. Jsou příjemci života Božího Syna. Ať jsou sebechopnější a sebenadanější, ať jsou jejich dovednosti sebebohatší, jsou naplněni životem ze Zdroje veškerého života. On je pramenem a studnou života. Ten, „kterýž sám má nesmrtelnost, a přebývá v světle nepřístupitelném“, mohl říci o životě a duši: „Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji.“ — Ms 131, 1897 (5BC 1113)

Ďábel využívá vlivů jedné mysli na druhou

Vyvržen z nebe, ďábel založil své království na tomto světě a od té doby se neúnavně snaží svést lidské bytosti od jejich věrnosti Bohu. Používá stejný prostředek, jaký používal v nebi - vliv jedné mysli na druhou. Lidé se stávají pokušiteli svých bližních. Pěstují v sobě hluboce zakořeněné, mravně pokleslé postoje satana, které působí neúprosnou ovládající silou. Pod vlivem těchto postojů se lidé sdružují do spolků, odborových svazů a tajných společností. Působí ve světských organizacích, které Bůh nebude nadále snášet. — Lt 114, 1903

Ďáblovo zaměření na lidské používání schopností pro sobecké cíle

Tak jako lovec zvěře má i ďábel připravené nástrahy a osidla, aby do nich zlákal lidské duše. Využívá toho, že lidé své Bohem darované schopnosti používají spíše pro své sobecké cíle, než aby jimi velebili Boha. Bůh si přeje, aby se lidé zabývali činnostmi, jež jim přinese pokoj a radost a dá jim věčný prospěch, ale ďábel chce, abychom své úsilí zaměřili na to, z čeho žádný prospěch není, a sice na věci, jež pomíjejí. — RH 1.9.1910 (HC 200)

Hřích nepřinesl nový řád lidskému snažení a vášním

Nemáme se co domnívat, že po Adamově hříchu dal Bůh snažení a vášním lidských bytostí nový řád, protože pak by z toho vyplývalo, že Bůh zasáhl a vštípil lidské rase hříšné sklony. Ježíš začal své dílo -obracení lidí - ihned, jakmile člověk zhřešil, aby poslušností Božího zákona a vírou v Krista bylo možno získat zpět ztracený obraz Boha. — Ms 60, 1905

Každý si musí vybrat jednu ze dvou korouhví

Je zde velký spor. Jsou zde dvě obrovské síly stojící proti sobě: Boží Kníže, Ježíš Kristus, a kníže temnoty, satan. Dochází zde k otevřenému střetu. Na světě jsou pouze dvě skupiny lidí a každá lidská bytost se postaví pod jednu ze dvou korouhví, a to korouhev knížete temnoty nebo korouhev Ježíše Krista. — Lt 38, 1894

Hřích zasahuje celou bytost

Hřích zasahuje celou bytost, ale milost také. — Lt 8, 1891

Schopnosti lidské duše jsou vyčerpávány nestálostí lidské povahy. Všichni, kdož jsou odhodláni nechat se naučit chápat podstatu spasení, musejí být poddajnými žáky Kristovy školy, aby chrám jejich duše mohl být místem, v němž bude přebývat Nejvyšší. Když se odhodláme učit se od Krista, duše musí být zbavena všech svých domýšlivých předsudků, aby do ní Ježíš mohl vtisknout svůj obraz. — Lt 5, 1898 (HC 105)

Kříž dává lidské mysli patřičnou úroveň

Tím, co dává lidské mysli patřičnou úroveň, je Ježíšův kříž. Vzhlížíme-li k Ježíši, jenž je Původcem i Dokonavatelem naší víry, zbavujeme se veškeré touhy po vlastní nadřazenosti. Díváme-li se správně, vchází do nás duch sebeponížení, který s sebou nese skromnost a pokoru mysli. Hledíme-li na kříž, je nám umožněno vidět překrásný dar, který přinesl každému věřícímu. Bůh v Kristu ... pokud je na Něho správně nahlíženo, odstraní lidské vyvyšování se a pýchu. Nebude už žádné sebepovyšování, bude jen upřímná pokora. — Lt 20, 1897 (HC 114)

Člověk je doplněn v Kristu

Kristus přivádí své učedníky k pevné jednotě se sebou samým a s Otcem. Skrze působení Ducha svatého na lidskou mysl je člověk doplněn v Kristu Ježíši. Jednota s Kristem vytváří pouto jednoty

mezi lidmi víry. Tato jednota je pro svět nejpřesvědčivějším důkazem velebnosti a síly Krista a Jeho moci odstranit hřích. — Ms 111, 1903 (5BC 1148)

Jedině Bůh může pozvednout mravní úroveň člověka

Cena člověka tak, jak ji hodnotí Bůh, je v jeho jednotě s Kristem, neboť jedině Bůh je schopen člověka pozvednout na žebříčku morálních hodnot skrze Kristovu spravedlnost. Světská sláva a velikost mají jen takovou cenu, jakou jim dává Stvořitel člověka. Světská moudrost je hloupost, světská síla slabost. — Lt 9, 1873 (HC 149)

Sobectví a jeho plody

Jádrem mravní zpustlosti je sobectví, a jelikož lidské bytosti se poddaly jeho moci, v dnešním světě jsme svědky opaku věrnosti Bohu. Národy, rodiny a jednotlivci jsou naplněni přáním učinit ze sebe středobod všeho dění. Člověk touží po vládě nad svými bližními. Oddělující se ve své samolibosti od Boha a svých bližních, sleduje své ničím neomezované sobecké zájmy. Jedná jakoby dobro ostatních záviselo na jejich podřízení se jeho nadvládě. — RH 25.6.1908 (CS 24)

Je možno dosáhnout vítězství

Dodržováním správných zásad může člověk dosáhnout vítězství nad sklonem ke zlu. Bude-li poslušen Božího zákona, jeho smysly nebudou nadále mateny a týrány, jeho schopnosti již nebudou zneužívány a nebude jimi mrháno zabýváním se věcmi, jež mají povahu, která člověka odvádí od Boha. V milosti poskytnuté nebesy a skrze ni mohou být slova, myšlenky a snažení očištěny; může být vybudován nový charakter a překonáno ponížení hříchem. — Ms 60, 1905

Váhavá mysl je počátkem pokušení

Počátek podléhání pokušení je ve hříchu, který spočívá v dovolení, aby mysl váhala, v nedůslednosti ve víře v Boha. Hříšník neustále čeká na příležitost překrucovat Boží slova a připoutávat svou mysl k tomu, co je zapovězeno.

Pokud může, upne svou mysl na věci tohoto světa. Snaží se dráždit své emoce, podněcovat své vášně a vázat své city na to, co neslouží pro jeho dobro. Člověk by měl všechny své emoce a vášně ovládat a v klidu je podřizovat rozumu a svědomí. Pak satan ztratí svou moc ovládat mysl člověka.

Kristus nás povolává k postupnému vítězení nad duchovním zlem v naší povaze. Přirozené sklony musejí být překonávány. ... Je nutno zvítězit nad choutkami a vášněmi a veškerou vůli dát na stranu Krista. — RH 14.6.1892 (HC 87)

Nikdo nemusí zoufat kvůli zděděným sklonům

Đábel je stále ve střehu, připraven klamat a svádět na scestí. Používá všechna lákadla, aby lidi přivábil na širokou cestu neposlušnosti. Snaží se naše smysly zmást klamnými dojmy a zničit naše orientační body svými falešnými nápisy na ukazatelích, které postavil Bůh, aby nás upozorňovaly na

správnou cestu. Právě kvůli snahám těchto zlých sil zastínit každý paprsek světla v duši, je určeno nebeským bytostem, aby působily jako prostředníci, aby vedly, chránily a řídily ty, kdož budou dědici spasení. Nikdo nemusí zoufat kvůli zděděným sklonům ke zlu, ale když je provinilec Duchem svatým usvědčen ze hříchu, musí se z něj vyznat, kát se a vzdát se jej. Na stráži stojí věrné hlídky, aby vedly duše na správnou cestu. — Ms 8, 1900 (6BC 1120)

Účastenství hříchu skrze styk s ostatními lidmi

Člověk, který byl sveden na scestí špatnými vlivy, stal se účasten hříchu skrze styk s ostatními lidmi a jednal v rozporu s Božím smýšlením, nemusí zoufat. „Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškvrněného, odděleného od hříšníků, a kterýž by vyšší nad nebesa učiněn byl.“ (Žid 7, 26) Ježíš není pouze knězem a přímluvcem za naše hříchy, ale i Obětí. Obětoval se jednou provždy za všechny. — Lt 11, 1897

Ďáblovo dílo zbavovat odvahy, Kristovo dílo naplňovat nadějí

Bud'te duševně vyrovnaní a nenechávejte se ani na okamžik svést ďábovým pokoušením. Odvracejte se od něj tak, jak byste se odvraceli od samotného ďábla. Ďáblovo dílo je zbavit duši odvahy. Kristovo dílo je naplnit srdce vírou a nadějí. Ďábel se snaží zviklat naší sebedůvěru. Říká nám, že naše naděje jsou postaveny na mylných předpokladech, jenomže ony stojí na neomylných slovech Toho, jenž neumí lhát. — Ms 31, 1911 (HC 85)

Lék na každé pokušení

Na každé pokušení existuje lék. V boji proti vlastnímu já a své hříšné povaze nejsme ponecháni napospas sami sobě se svými omezenými silami. Naším mocným pomocníkem, naší nikdy neselhávající oporou je Ježíš. ... Jelikož nám byla nabídnuta tak hojná pomoc, nikdo nemusí selhávat nebo ztrácet odvalu. — RH 8.4.1884 (HC 88)

Kristova krev jako jediný lék

Boží zákon je nesmírně obsáhlý. Ježíš ... svým učedníkům vysvětloval, že tento svatý Boží zákon může být porušen nejen slovy a činy, ale i pouhými myšlenkami a přáními. Srdce, jež nade vše miluje Boha, nemůže být ničím ani v nejmenším přinuceno ustoupit ze svých zásad různým požadavkům, které mohou přijít. Když poslušná duše vidí Boží zákon v jeho duchovní síle, radostně prokazuje svou plnou oddanost. Pak také Boží přikázání působí na duši ve své skutečné síle a hřích se zdá neobyčejně ohavný. ... Není už pokrytectví, samolibost a sebechvála. Sebejistota je ta tam. Výsledkem je jednoznačné odsouzení hříchu a uvědomění si vlastní ošklivosti. Duše se ve svém zoufalém pocitu nebezpečí spoléhá na krev Beránkovu jako na svou jedinou možnou záchranu. — Lt 51, 1888 (HC 140)

Odpověď na pokušitelovy výzvy

Ďábel k vám bude přicházet se slovy: „Jsi hříšník.“ Avšak nenechejte ho naplnit svou mysl myšlenkou, že jelikož jste hříšní, Bůh vás zavrhl. Řekněte mu: „Ano, jsem hříšník, a proto potřebuji

Spasitele. Potřebuji odpuštění a smilování a Ježíš říká, že když k němu přijdu, nezahynu. V jeho listu pro mne čtu: „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1 Jan 1, 9) Budu věřit slovům, která pro mě zanechal. Budu poslušen jeho příkazů.“ Když vám satan řekne, že jste ztraceni, odpovězte: „Ano, ale Ježíš přišel, aby našel a zachránil to, co bylo ztraceno. Čím větší je můj hřích, tím více potřebuji Spasitele. — Lt 98b, 1896

Obrácení pozornosti od světského zmatku k Božímu dílu

Bůh vyzývá svá stvoření, aby obrátila svou pozornost od zhouby a zmatku kolem sebe a obdivovala Jeho dílo. Stojí za to rozjímat nad nebeskými zástupy. Bůh je vytvořil pro dobro člověka, a když budeme přemýšlet nad Jeho skutky, budou při nás Boží andělé, aby osvěcovali naši mysl a chránili ji před ďábelskými klamy. — Ms 96, 1899 (4BC 1145)

Co přináší náboženství

Pravé náboženství zušlechťuje mysl, zjemňuje vkus, posvěcuje úsudek a přináší člověku účastenství čistoty a svatosti nebe. Přibližuje k nám anděly a stále více nás odděluje od světského ducha a vlivu. Vstupuje do všech činů a vztahů v životě a dává nám ducha „mysli způsobné“. Výsledkem je pak štěstí a pokoj. — ST, 23.10.1884 (CH 629, 630)

Zvyšuje rozumové schopnosti

Rozumové schopnosti se stejně jako v případě Daniela zvyšují přímo úměrně s rozvojem charakteru ducha. — RH 22. 3. 1898 (4BC 1168)

Zlepšuje tělesné zdraví

Nechť mysl nalezne moudrost a nechť se vůle postaví na stranu Hospodina. Pak dojde k úžasnému zlepšení tělesného zdraví. — Medical Missionary, listopad - prosinec, 1892 (CH 505)

Správné konání - nejlepší lék

Vědomí správného konání je nejlepším lékem pro chorá těla a mysli. Tomu, kdo přijímá Boha, se dostává zvláštního požehnání v podobě zdraví a síly. Ten, jehož mysl je vyrovnaná a nalézá uspokojení v Bohu, se nachází na přímé cestě k tomu, aby byl zdrav. Být si vědom, že nad námi je oko Páně a že Jeho ucho naslouchá našim modlitbám, přináší skutečně velké uspokojení. Vědět, že máme neselhávajícího přítele, jemuž můžeme svěřit veškerá tajemství duše, znamená štěstí, jež slovy nelze vyjádřit. — ST, 23.10.1884 (CH 628)

Ježíšova láska obklopuje duši jemnou vůní

Duše těch, kdož milují Ježíše, je obklopena jemnou vůní. Jsou lidé, kteří skrývají svůj hlad duše. Něžná slova a laskavá pozornost jim velmi pomohou. Nebeské dary štědře věnované Bohem musíme

také my štědře věnovat všem, kteří se dostávají do oblasti našeho vlivu. Tak projevujeme lásku, jež pochází z nebe a která se zvětšuje s tím, jak jí štědře obdarováváme ostatní. Tím velebíme Boha. — Ms 17, 1899 (HC 231)

Výsledky jediné chvílky nepozornosti

Jediné opomenutí našeho svědomí, podlehnutí jedinému špatnému zvyku, jediné zanedbání povinností, které přináší oddanost Bohu, může být počátkem života v klamu, který vás zařadí mezi ty, kdo slouží satanovi, zatímco o sobě budete stále prohlašovat, že milujete Boha a Jeho věc. Chvilka nepozornosti, jediný chybný krok může obrátit běh vašeho života nesprávným směrem. — 5T 398 (1885)

Bůh nedělá žádné zázraky, aby zabránil sklizni

Hospodin nám posílá radu, varování a pokárání říkající nám, že můžeme dostat příležitost napravit své chyby, než si na ně zvykneme. Když se však odmítáme napravit, Bůh nezasahuje, aby působil proti našemu způsobu života. Nečiní žádné zázraky, aby ze zasetého semena nemohl vyrůst strom a nést ovoce.

Člověk, jenž projevuje nevěreckou zatvrzelost nebo lhostejnou netečnost k pravdě, sklízí pouze úrodu, kterou zasel. A takto se chová mnoho lidí. K pravdám, které se snaží působit na jejich duši, se chovají netečně. Zaseli nevšímavost, lhostejnost a vzdor vůči pravdě a úrodou, kterou sklízejí, je studenost ledu, tvrdost železa, povaha necitelná a nepřístupná jako kámen - to vše je rysem mnoha lidí prohlašujících se za křesťany.

Stalo se, že Hospodin zatvrdil srdce Faraona a mluvil k němu ústy Mojžíše, dáváje mu nejpádňější důkazy Božské síly. Vladař však umíněně odmítal světlo, jež by ho přivedlo k pokání. Bůh nepoužil nadpřirozenou sílu, aby zatvrdil srdce vzpurného panovníka. Protože se Faraon bránil pravdě, Duch svatý ho opustil a byl ponechán temnotě a nevěře, kterou si zvolil. Vytrvalým odmítáním vlivu Ducha svatého se lidé uzavírají před Bohem. Bůh už nemá v zásobě žádný další prostředek k osvětlení jejich mysli. V jejich nevěře se k nim nemůže dostat žádné zjevení Jeho vůle. — RH 20.6.1882 (3BC 1151)

Utvářet své okolí místo nechat se jím utvářet

Jsou zla, která člověk může zmenšit, ale nikdy je nemůže odstranit. Člověk musí překonávat překážky a utvářet své okolí místo toho, aby se jím nechal utvářet. Má prostor pro uplatňování svých schopností tak, aby tam, kde je zmatek, přinášel řád a soulad. Pro tuto práci může získat Božskou pomoc, požádá-li o ni. Není ponechán, aby zápasil s pokušeními a zkouškami pouze vlastními silami. Pomoc nám přinesl Ten, který má moc. Ježíš opustil královské nebeské dvory, trpěl a zemřel na světě poníženém hříchem, aby lidi naučil, jak obstát ve zkouškách života a zvítězit nad jeho pokušeními. Zde máme svůj Vzor. — 5T 312 (1885)

Bůh si přeje, aby mysl byla obnovena

Pochybné zásady a zvyky by měly být odmeteny jako obtížné smetí. Hospodin si přeje, aby lidská

Působit uvážlivě na mysl ostatních

Všichni potřebujeme zkoumat lidský charakter a chování, abychom se naučili vhodně působit na ostatní a vydat ze sebe všechno pro to, abychom jim pomohli ke správnému chápání Božího Slova a opravdovému křesťanskému životu. Měli bychom s nimi číst v Bibli a odpoutávat jejich mysl od časných věcí k tomu, co očekávají od věčnosti. Povinností Božích dětí je být Božími misionáři a zajímat se o ty, kdo potřebují pomoc. Když někdo kolísá vlivem pokušení, je třeba opatrně se ujmout jeho případu a uvážlivě mu nabídnout pomoc, neboť v sázce je to, co očekává od věčnosti. Slova a skutky těch, kdo mu pomáhají, mohou být „vůně života k životu“ nebo „vůně smrtelná k smrti“. — 4T 69 (1876)

Důsledná zásadovost jako znak Ježíšových žáků

Život těch, kdož sedí u nohou Ježíše a učí se od Něho, je poznamenán důslednou zásadovostí. — RH 20.6.1882 (HC 160)

5. FANATICKÁ MYSL³

Fanatismus se bude drát kupředu

Žijeme v době, kdy si mezi věřící i nevěřící razí cestu fanatismus ve všech stadiích. Přichází satan a s přetvářkou pronáší lži. Předkládá mužům a ženám vše, co dokáže vymyslet, aby je oklamal. — Lt 121, 1901 (MM 114)

Jak působí satan

Naše zkušenost nás naučila, že pokud satan nedokáže udržet duše v chladné lhostejnosti, bude se je snažit vehnat do zapáleného fanatismu. Když Hospodinův Duch přichází mezi Jeho lid, nepřítel se chápe příležitosti a také působí na mysl těchto lidí a vede je k tomu, aby své vlastní charakterové rysy považovali za výsledek Boží práce. Proto je zde stále nebezpečí, že se budou řídit svým vlastním duchem a dopouštět se pošetilých činů. Mnozí, řídíce se vlastní vynalézavostí, konají dílo, k němuž nebyli pobídnuti Bohem. — Lt 34, 1889 (podobně v 5T 644)

Výsledek podléhání špatným sklonům

Jsou lidé, kteří nechtějí slyšet. Tak dlouho jdou vlastní cestou a řídí se vlastním rozumem, tak dlouho podléhají zděděným a vypěstovaným nežádoucím sklonům, že jsou již slepí, „toho, což vzdáleno jest, nevida“. Jejich prostřednictvím jsou převrácena pravidla, přijímány nesprávné zásady, prováděny zkoušky, které nenesou pečeť nebe. ... Někteří z nich se chlubí Hospodinem a holedbají se, že patří mezi „národ, který spravedlnost činí a soudu Boha svého neopouští“. — Ms 138, 1902

Chybějící střízlivé uvažování zdravé mysli

Ti, kteří byli lapeni do ďábových osidel, ještě nedospěli ke střízlivému uvažování zdravé mysli. Jsou zaslepeni, domýšliví, zpupní. Ach, s jakým žalem na ně shlíží Pán a poslouchá jejich chvástavé řeči plné ješitnosti. Jsou přeplněni pýchou. Nepřítel se dívá s překvapením na to, jak snadno jsou bráni do zajetí. — Lt 126, 1906

Falešná pokora

Mezi těmi, kdo se prohlašují za křesťany, je vidět hodně falešné pokory a vrtošivosti. Někteří, rozhodnutí zvítězit nad vlastním já, se skloní jak jen je to možné, avšak pokoušejí se o to pouze vlastními silami, takže hned příští vlna chvály nebo lichocení je opět vztyčí velmi vysoko. Nejsou ochotni podvolit se cele Bohu a On je nemůže použít jako své pomocníky.

Nepřisuzujte si nikdy žádnou slávu. Nežijte s rozpolcenou myslí, snažte se sloužit Bohu a zároveň vlastnímu já. Nehleďte na své já. Nechť vaše slova vedou znavené a obtížené k Ježíši, soucitnému Spasiteli. Snažte se, jako byste viděli, že Ten, který je po vaší pravici, je připraven dát vám sílu pro službu Bohu. Vaše jediná jistota je v plném spolehnutí se na Krista. — RH 11.5.1897

Přeceňování krátkého šťastného vytržení

Někteří lidé nejsou spokojeni se shromážděním věřících pokud se nedostanou do vytržení a povznesené nálady. Všechno se o to snaží a uměle v sobě vyvolávají vzrušení. Jakmile je toto krátké šťastné vytržení a povznesení pryč, jejich duch se ocitá ještě níže, než byl před shromážděním, protože jejich pocit štěstí neměl správný zdroj. Pro zušlechtění ducha jsou nejužitečnější taková shromáždění, která se vyznačují vážností a hlubokým zpytováním vlastního srdce a kde se každý snaží poznat sebe sama a upřímně a v hluboké pokoře se učit od Krista. — 1T 412 (1864)

Podivné snahy

Prostřednictvím takového fanatismu, jaký jsme mezi sebou měli naposledy v Kalifornii v podobě zvláštních snah o vymítání ďábla silou, se satan snaží oklamat „by možné bylo, také i vyvolené“. Osoby tvrdící, že mají pro naše lidi zvláštní poselství, obviňují tu toho a jindy zase onoho, že mají ducha posedlého ďáblem. Když se pak s nimi pomodlí, prohlašují, že ďábel je vyhnán. Výsledek jejich práce svědčí o její povaze. Byla jsem vyzvána, abych našim lidem řekla, že za těmito podivnými snahami nestál Hospodin a že pokud by lidé nebyli varováni, tyto projevy by lidské duše oklamaly a vehnaly do zhouby a biblická pravda by byla překroucena. — Lt 12, 1909

Přirozená bojovnost

Někteří lidé v sobě mají přirozenou bojovnost. Je jim jedno, zda mezi nimi a jejich bratry vládne soulad či ne. Rádi by vyvolávali spory, rádi by bojovali za své vlastní myšlenky, ale měli by toho zanechat, neboť to nerozvíjí křesťanské ctnosti. Snažte se ze všech sil vyplnit Kristovu modlitbu, aby Jeho učedníci „jedno byli“ tak, jako je On jedno s Otcem. Žádná lidská duše není v bezpečí, pokud se člověk každý den neučí od Krista, pokud se neučí Jeho tichosti a pokoře.

Nebud'te ve svém působení rozkazovační, nebud'te tvrdí, nebud'te nepřátelští. Zvěstujte lásku ke Kristu a tím obměkčíte a získáte si lidská srdce. Snažte se, abyste byli se svými bratry „spojeni jednotejnou myslí, a jednotejným smyslem“ a „abyste jednotejně mluvili“. Mluvení o rozdílech vznikajících tím, že názory ostatních se dostávají k vaší myslí v podobě, v níž se jí zdá, že jsou velmi rozdílné, není dílo Boží, leč nepřitele. Všude, kde se můžete s ostatními shodnout, vyjadřujte prostou pravdu. Hovořte o jednotě, nestávejte se malichernými a domýšlivými. Necht' vaše mysl má pochopení pro ostatní. — Ms 111, 1894

Chování podle vlastních pravidel

Mnoho, velmi mnoho lidí důvěřuje své vlastní spravedlnosti. Stanovují si svá vlastní pravidla, nepodvolují se Kristově vůli a neumožňují Mu odít je rouchem Jeho spravedlnosti. Vytvářejí si charakter podle vlastní vůle a vlastních přání. Satan je s jejich náboženstvím velmi spokojen. Jsou špatným ztělesněním Kristova dokonalého charakteru - Jeho spravedlnosti. Sami oklamáni, klamou ostatní. Nejsou přijímáni Bohem. Ochotně zavádějí ostatní na nesprávné cesty. Nakonec dostanou svou odměnu společně s velkým podvodníkem - satanem. — Ms 138, 1902

Reakce fanatika

Před několika lety ke mně přišel muž jménem N. z Red Bluffu v Kalifornii, aby mi předal své poselství. ... Domníval se, že Bůh vynechal všechny své vedoucí pracovníky a předal mu poselství. Pokoušela jsem se mu ukázat, že se mýlí. ... Když jsme mu sdělili své argumenty a vysvětlili mu, že žije v bludu, dopadlo to na něho jako velká rána a jeho duše jistě hořce plakala. ... Měli jsme s ním velké problémy; pomátl se na mysli a musel být umístěn do útulku pro duševně choré. — Lt 16, 1893 (2SM 64)

Jak jednat s fanatikem

Bůh vyzývá své služebníky, aby se řídili Jeho myslí a vůlí. Proto když lidé přicházejí se svými podivně vymyšlenými teoriemi, nepřete se s nimi, ale řekněte to, co dobře víte. Vaší zbraní musí být „Psáno jest ...“ Jsou lidé, kteří se snaží neustále rozvíjet své květnaté myšlenky falešných teorií. Díky Bohu jsou zde také ti, kteří se Jím nechali poučit a kteří vědí, co je pravda. — Lt 191, 1905

Hlídejte si své výrazy a postoje

V dnešní době musíme být velmi bdělí a pozorně hlídat povahu své práce, kterou konáme. Někteří se snaží přinášet falešné teorie a přicházejí s falešnými poselstvími. Dábel se snaží podněcovat lidskou mysl, aby v našich řadách vyvolal fanatismus. Něčeho takového jsme byli svědky v roce 1908. Pán si přeje, aby Jeho lid jednal opatrně a hlídal si své výrazy a i postoje. Dábel využívá zvláštnosti v postojích a vyjadřování k vyvolávání vzrušení a k působení na lidskou mysl tak, aby ji oklamal. — Lt 12, 1909

Vyhněte se vlivům lidské vynalézavosti

Neustále se budou objevovat nové věci, které mají Boží lid přivést k nadšení nad podivnými věcmi, nad obnovováním podivných náboženských směrů a nad různými podivnými snahami, ale naši lidé by neměli být vystavováni žádným vlivům lidské vynalézavosti, které přivodí spory lhostejno v jaké oblasti. — Ms 167, 1897

Mějte se na pozoru před „novým“, „nádherným“, tzv. lepším světlem

Má duše je obtížena, neboť vím, co před námi stojí. Ti, kdo nežijí v každodenním pevném spojení s Bohem, jsou vystaveni působení veškerých možných druhů klamu. Satanovi andělé jsou dobře připraveni činit zlo a přicházejí s tím, co někteří lidé prohlašují za lepší světlo, o němž tvrdí, že je nové a nádherné. Avšak zatímco v některých ohledech může jít o pravdivé poselství, je smícháno s lidskými výmysly a lidská přikázání jsou vydávána za Boží. Žijeme v době, kdy je třeba bdít a modlit se se vší odhodlaností.

Nad řadou zdánlivě dobrých věcí se bude třeba důkladně zamyslet v hluboké modlitbě, protože jsou to oklamávající triky nepřítele, které mají lidské duše zavést na cestu, jež se vine tak blízko cestě pravdy, že ji lze od ní jen stěží odlišit. Avšak oko víry může poznat, že tato cesta se odchyluje, i když téměř nerozeznatelně, od správné cesty. Zpočátku může být považována za naprosto správnou, ale po chvíli se ukáže, že se značně odchyluje od cesty, která vede ke svatosti a k nebi. Bratři, nabádám vás: „Přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo.“ — Und Ms 111

Fanatismus je těžké uhasit

Fanatismus, jakmile jednou vypukne a zůstane ponechán bez překážek, se hasí stejně těžce jako oheň, který se zmocnil nějaké budovy. Ti, kdož se nechali tímto fanatismem (hnutí svatého těla) přepadnout a živí jej v sobě, by se daleko lépe uplatnili ve světské práci, neboť svým nevhodným jednáním tupí Hospodina a uvádějí Jeho lid v nebezpečí. Mnoho takovýchto směrů vzniká právě v dnešní době, kdy by se práce pro Hospodina měla projevovat jako vznešená, čistá a nezatížená pověrami a výmysly. Je třeba hlídat sebe sama a udržovat těsné spojení s Kristem, abychom nebyli oklamáni ďáblými triky. — GCB, 23.4.1901 (2SM 35)

Rafinované teorie, které naplňují mysl

Ďábel pracuje mnoha způsoby na tom, aby se i takový člověk, který by měl zvěstovat poselství, zabýval různými rafinovanými teoriemi. Ďábel způsobuje, že tyto teorie se zdají tak významné a důležité, že zaplňují celou mysl. Zatímco si tito lidé myslí, že získávají báječné zkušenosti, ve skutečnosti slouží jako modle několika podivným myšlenkám. Působí špatným vlivem a jen málo ve prospěch Hospodina.

Necht' se každý kazatel vždy upřímně snaží v každé věci zjistit Kristovo mínění. Jsou takoví, kteří si z Božího Slova a také ze Svědectví vybírají jednotlivé odstavce nebo věty, jež mohou být vykládány tak, aby vyhovovaly jejich představám, obšírně se jimi zabývají a utvrzují sami sebe ve svých názorech, ačkoli nejsou vedeni Bohem. To vše dělá radost nepříteli. Neměli bychom zbytečně jednat způsobem, který bude způsobovat neshody nebo rozkol. Neměli bychom působit dojmem, že si myslíme, že když naše nejruznější názory nebudou uznávány, je to proto, že kazatelům schází pochopení.

V Kristově učení je hojnost témat, o nichž můžete mluvit, ale tajemství, které ani vy ani vaši posluchači nemůžete pochopit nebo vysvětlit, by raději neměla být rozebírána. Dejte prostor pro výuku samotnému Pánu Ježíši Kristu, nechejte Ho, ať vlivem svého Ducha zpřístupní lidskému chápání nádherný plán spasení. — Ms 111, 1894

Opustit odmítavý postoj (rada kazateli)

Kdybys viděl výsledek stálého zaujímání odmítavého postoje, což děláš ve větší či menší míře již řadu let, lépe bys chápal Spasitelova slova, zapsaná v jedenácté kapitole Matouše. Učedníci přišli k Ježíši s otázkou: „Kdo pak jest největší v království nebeském? A zavolav Ježíš pacholátka, postavil je u prostřed nich, a řekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského. Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, tent' jest největší v království nebeském. A kdož by koli přijal pacholátko takové ve jménu mém, mneť přijímá. Kdož by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto věřících ve mne, lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřížen byl do hlubokosti mořské. Běda světu pro pohoršení. Ačkoli musí býti, aby přicházela pohoršení, ale však běda člověku, skrze něhož přichází pohoršení. (Mat 18, 1–7)

Můj bratře, zbav se všech zlých myšlenek. Pokoř své srdce před Bohem. Pak se Ti otevrou oči a nebudeš nadále zaujímat odmítavý postoj. „Protož jestliže ruka tvá aneb noha tvá pohoršuje tě, utniž ji a vrz od sebe. Lépe jest tobě do života vjíti kulhavému aneb bezrukému, nežli dvě ruce aneb dvě noze majícímu uvrženu býti do ohně věčného.“ (Mat 18, 8) Zbav se svých špatných vlastností, jakkoli to může být pro lidskou povahu obtížné. „A pakli oko tvé“ - tak nerado vidící kritiku nebo odpor - „pohoršuje tebe, vylup je a vrz od sebe. Lépe jest tobě jednookému do života vjíti, nežli obě oči majícímu uvrženu býti do pekelného ohně.“ (Mat 18, 9) — Lt 93, 1901

Víra překonává odmítavost

Úspěchu dosáhneme, pokud půjdeme kupředu ve víře, odhodláni s rozmyslem konat Boží dílo. Nesmíme se nechat brzdit lidmi, kterým se líbí odmítavý postoj a prokazují velmi malou víru. Boží misijní práci musejí vykonávat lidé s pevnou vírou a tato práce musí stále nabývat na síle a účinnosti. — Lt 233, 1904

Nebezpečí vlastní nezávislosti

Ve sborech byli vždy takoví, kteří mají neustále sklony k vlastní nezávislosti. Zdá se, že si nejsou schopni uvědomit, že nezávislost ducha snadno přivede člověka k tomu, že v sebe bude mít příliš velkou důvěru a bude věřit spíše svému úsudku, než dbát rad a vysoce si cenit mínění svých bratrů, zejména těch ve služebnostech, které Bůh ustanovil k vedení Jeho lidu. Bůh vybavil svou církev zvláštní autoritou a mocí, za jejíž přehlížení a znevažování nemůže být nikdo ospravedlněn, protože ten, kdo tak činí, znevažuje hlas Boží. — AA 163, 164 (1911)

Pokoj nalezený v mírnosti

Duše nachází klid pouze, pokud v sobě chová mírnost a pokorné srdce. Kristův pokoj nebude nikdy

nalezen tam, kde vládne sobectví. Duše se nemůže „vzmáhat“ v Boží milosti, když je sobecká a domýšlivá. Člověk musí zaujmout postoj, který zaujímal Ježíš, aby v jeho srdci mohl přebývat Kristův pokoj. Ti, kteří se nabídli Kristu, aby se stali Jeho učedníky, musejí každý den zapřít sebe sama, musejí zvednout kříž a následovat Ježíše. Musejí jít tam, kam je vede Jeho příklad. — Lt 28, 1888

Síla křesťanské dobrotivosti

Pavel, přestože stál pevně na svých zásadách, vždy si zachovával svou dobrotivost. Byl zapálený pro důležité vyšší věci, ale nezapomínal přitom na slušnost a zdvořilost přináležející k společenskému životu. Zbožnost v něm ponechala prostor i pro lidskost. — Lt 25, 1870 (HC 236)

Někteří lidé mluví hrubě a neslušně, zraňujíce city ostatních, a omlouvají se slovy: „Já se tak chovám. Vždy říkám to, co si myslím.“ Přitom tento svůj nepěkný charakterový rys vychvalují jako přednost. Jejich nezdvořilé chování by mělo být rozhodně odsuzováno. — RH 1.9.1885 (HC 229)

Stvořitel vyzval k čelení fanatismu v každém stadiu

V roce 1884 jsme museli na každém kroku čelit fanatismu, ale vždy jsem mohla slyšet tato slova: „Velká vlna náhlého nadšení vaší práci škodí. Držte se v Kristových šlépějích.“ Dostala jsem poselství říkající, že je třeba čelit fanatismu ve všech stadiích. Bylo mi sděleno, abych lidem ukázala, že pod vlivem prudké vlny náhlého zanícení je konáno nepatřičné dílo. Jsou lidé, kteří takovou příležitost využívají, aby vnutili různé pověry. Je tím bráněno šíření učení stojícího na zdravých základech. — Lt 17, 1902

Hrozící nebezpečí

Jelikož se blíží konec, nepřítel se bude vší silou snažit vnést mezi nás fanatismus. Velmi by se radoval, kdyby viděl, že Adventisté sedmého spějí do takových krajností, že je svět označuje za organizaci fanatiků. Jsem žádána, abych před tímto nebezpečím varovala kazatele a prosté členy naší církve. Naším úkolem je učit muže a ženy stavět na správných základech a řídit své kroky podle prostého „Tak pravil Hospodin“. — GW 316 (1915)

Ovládání mysli jako jeden z druhů fanatismu

Jasně jsem se vyjádřila k nebezpečné vědě, jež říká, že člověk má poddat svou mysl vládě jiné mysli. Jde o vědu d'áblovu.

Je to fanatismus takové povahy, jakému jsme museli čelit v roce 1845. Tehdy jsem nevěděla, co to znamená, ale byla jsem vyzvána, abych nesla nejrozhodnější svědectví proti čemukoli tohoto druhu. — Lt 130(1/2), 1901

Udržujte si nezaujatý optimistický pohled

Nemáme důvod poutat svůj zrak ke hříchu, rmoutit se, stěžovat si a ztrácet drahocenný čas a příležitosti bědováním nad chybami ostatních. ... Nebylo by pro Boha více potěšující, kdybychom

měli nezaujatý pohled a dívali se, kolik duší slouží Bohu, odolává pokušení, velebí Jež a dělá Mu čest svým správně uplatňovaným nadáním? Nebylo by lepší myslet na úžasnou, zázraky způsobující Boží moc, projevující se při proměnách bídných hříšníků zbavených důstojnosti, kteří byli plni mravní nečistoty, a kteří se proměnili tak, že se svým charakterem podobají Kristu? — Lt 63, 1893 (HC 248)

6. ZDRAVÁ NORMÁLNOST

Zdroj opravdového štěstí

Jsou lidé s chorobnou představivostí, pro něž je náboženství tyranstvím, protože jim vládne jakoby železnou holí. Takoví lidé se ustavičně rmoutí nad svou zkažeností a vzdychají nad domnělým zlem. V jejich srdcích není láska a jejich tvář je vždy zachmuřena. Zlobí je nevinný smích mladých nebo kohokoli. Každou zábavu nebo veselí považují za hřích a myslí si, že mysl musí být neustále takto upjatá a nepřívětivě naladěna. To je jedna krajnost.

Jiní se domnívají, že mysl musí být neustále zaměstnána vymýšlením nových druhů zábavy a kratochvílí, aby byla zdravá. Zvykají si na závislost na vzrušení a jsou bez něj nesví. To nejsou praví křesťané. Zacházejí do jiné krajnosti.

Pravé zásady křesťanství zpřístupňují všem zdroj štěstí, jehož výška a hloubka i délka a šíře jsou nezměřitelné. Kristus v nás je „studnicí vody prýstící se k věčnému životu“. Je neztenčujícím se pramenem, z něhož může křesťan pít podle libosti a jehož zdroj přitom nikdy nevyčerpá. — 1T 565, 566 (1867)

Zápal, který rychle pohasíná

Neměli bychom podporovat nadšení, které přináší chvilkový zápal, jež rychle pohasíná, ponechávající za sebou zklamání a sklíčení. Potřebujeme Chléb života „s nebe sstupující“, aby dal duši život. Čtěte Slovo Boží. Nenechávejte se ovládat náladami. Všichni, kdo pracují na Hospodinově vinici musejí dojít k tomu, že nálada není víra. Není nutné být stále ve stavu vytržení. Je však nutné, abychom měli pevnou víru v Boží Slovo jako tělo a krev Krista. — Lt 17, 1902 (Ev 138)

Ani chladná pravověrnost ani bezstarostná svobodomyslnost

Postup reformy závisí na zdravém přístupu k základní pravdě. Zatímco na jedné straně číhá nebezpečí v předpojatosti a neoblomné chladné pravověrnosti, na druhé straně je velké nebezpečí také v bezstarostné svobodomyslnosti. Základem trvalé reformy, je Boží zákon. Musíme jasným a výrazným způsobem vysvětlovat potřebu řídit se tímto zákonem. Jeho zásady musejí být lidem stále předkládány. Jsou stejně věčné a neměnné jako sám Bůh. — MH 129 (1905)

Potřeba vyrovnané mysli

V epištolách je toho řečeno hodně o zdravém přístupu k víře. Mělo by nás to naučit být opatrní. Do své zkušenosti nesmíme вплétat vlastní sklony a výrazné charakterové rysy, jinak budeme špatně ztělesňovat vzácné, povznášející a zušlechťující zásady pravdy a zavádět ostatní na scestí. Zdravý

přístup k víře znamená více než si mnozí uvědomují. Znamená to odstraňovat každý nedostatek přežívající v našich myšlenkách a činech, abychom nezneškodnocovali Slovo Boží.

V této době jsou potřební lidé s vyrovnanou myslí, zdraví a užiteční křesťané. Mnozí z těch, kteří se hlásí k Ježíši, mají nemocnou zkušenost. Nedokáží snést nic nepříjemného. Když se jim zdá, že jsou nějak znevažováni nebo uráženi, když k nim jejich bratři nebyli tak ohleduplní, jak by podle nich měli být, ztrácejí odvahu. Velký Lékař by jim svými nevyčerpatelnými schopnostmi navrátil pevné mravní zdraví, ale pacient odmítá recept, který On nabízí. Tito lidé se mohou určitou krátkou dobu řídit Božím Slovem, nestanou se však jeho činiteli. Brzy se dostanou pod vlivy, které vyhovují jejich přirozeným sklonům, a působí proti všemu, co předtím získali. — RH 28.7.1896

Je třeba rozvíjet všechny schopnosti

Jestliže používáme jen některé schopnosti a ostatní v sobě nerozvíjíme, Boží záměr s námi se plně neuskutečňuje, protože každá schopnost má svůj význam a všechny jsou navzájem ve značné míře závislé. Nelze účinně používat jednu bez zapojení všech ostatních, protože je nutno opatrně zachovávat rovnováhu. Když je veškerá pozornost a síla věnována jediné schopnosti, zatímco ostatní leží ladem, tato jediná se rychle rozvíjí, což ovšem vede ke krajnostem, protože ostatní zaostávají. Mysl některých lidí je zakrnělá a nevyrovnaná. Všichni nemají od přírody stejnou mysl. Mysl některých lidí v určitých věcech vyniká a v jiných je velmi zaostalá. Tyto často velmi zřejmé nedostatky vůbec nemusejí a neměly by existovat.

Kdyby lidé s těmito nedostatky odstranili slabiny svého charakteru rozvíjením a uplatňováním potřebných vlastností, stali by se silnými. — 3T 33 (1872)

Využívejte všechny schopnosti mysli

Aby muži a ženy měli vyrovnanou mysl, měli by využívat a rozvíjet všechny její schopnosti. Svět je plný jednostranně zaměřených mužů a žen, kteří jsou takoví z toho důvodu, že se rozvinula jen jedna oblast jejich schopností, zatímco ostatní zakrněly vlivem svého nepoužívání.

Vzdělávání většiny mladých lidí je chybné. Příliš mnoho se učí, a přitom opomíjejí to, co vyžaduje praktický život. Muži a ženy se stávají rodiči, aniž si uvědomují své povinnosti a jejich potomstvo klesá v lidské nedokonalosti ještě hlouběji než oni. A tak lidstvo rychle degeneruje.

Neustálé učení, ke kterému dnes (1872) školy vedou mladé lidi, je vybavuje špatně pro praktický život. Lidská mysl projevuje svou samostatnost. Nebude-li zaměřena správným směrem, dá se špatnou cestou. Aby byla zachována rovnováha mysli, učení by mělo být ve školách spojováno s prací. — 3T 152, 153 (1872)

Každý má možnost zdokonalovat se

Je potřeba mladých lidí, kteří jsou chápaví, váží si rozumových schopností, které jim dal Bůh a s co největší pečlivostí je rozvíjejí. Svým uplatňováním se tyto schopnosti zdokonalují a pokud má člověk dobré srdce, bude mít i vyrovnanou povahu. Každý má možnost zdokonalovat se. Nechť tedy nikdo nezklame Mistra, až přijde, „hledaje ovoce“, tím, že nabídne „listí toliko“. Pevné odhodlání posvěcené Boží milostí přinese zázraky. — Ms 122, 1899

Tělo, mysl, srdce - vše v Boží moci

Ten, kdo opravdově miluje a bojí se Boha, snažíce se s pevným odhodláním plnit jeho vůli, oddá své tělo, svou mysl, své srdce, svou duši, své síly službě Bohu. Tak tomu bylo v případě Enocha, který chodil stále s Bohem. ... Ti, kdož jsou odhodláni plnit Boží vůli, musejí Bohu ve všem sloužit a vším mu působit potěšení. Pak bude jejich charakter pevný, vyvážený a vyrovnaný a budou spokojení a čestní. — Lt 128, 1897

Schopnosti mysli mají vládnout tělu

Opravdové vzdělávání zahrnuje celou osobnost. Znamená učit se správně zacházet s vlastním já. Umožňuje nám co nejlépe používat tělo, mysl a srdce. Schopnosti mysli by jako vyšší síly měly vládnout královstvím těla. Přirozené sklony a vášně by měly být ovládány svědomím a duchovními zájmy. Ježíš stojí v čele lidstva a Jeho cílem je přivést nás ve své službě na vznešené a svaté cesty čistoty. Obdivuhodným působením Jeho milosti v Něm máme být doplněni. — MH 398, 399 (1905)

Dostatečně rozvinutá mysl a široký přehled

Boží pracovníci se musejí snažit být všestranně zaměřenými lidmi, což znamená mít široký přehled a nebýt posedlí jedinou myšlenkou, nebýt vázáni jediným způsobem své práce a nepohybovat se jen ve vyjetých kolejích, neschopni vidět a vycítit, že lidská slova a obhajování pravdy se musí přizpůsobovat podle toho, mezi jakými lidmi se člověk právě nachází a s jakou situací se utkává. Všichni by měli neustále usilovat o náležité rozvíjení své mysli a rozšiřování svého přehledu. Máte-li být užitečnými a úspěšnými pracovníky, musí to být stálým předmětem vaší snahy. — Lt 12, 1887 (Ev 106)

Obyčejné a nicotné věci způsobují zakrňování mysli

Do mysli každého, kdo se vzdělává, by mělo být vštípeno, že vzdělání je chybné, dokud se rozum nenaučí chápat pravdy božského zjevení a dokud srdce nepřijme učení Kristova evangelia. Vzdělávající se člověk, který si místo všeobjímajících zásad Božího Slova vezme za své bezcenné názory a svůj čas a pozornost plně věnuje obyčejným a nicotným věcem, zjistí, že jeho mysl zakrňuje a slábne. Ztratí schopnost zdokonalovat se. Mysl je nutno vycvičit k tomu, aby pochopila důležité pravdy o věčném životě. — RH 11.11.1909 (FE 536)

Mysl by neměla být zaplněna zbytečnými věcmi

Vzdělání, tak jak je zajišťováno dnešními školami (1897), je jednostranné a tudíž špatné. Jako kořist Božího Syna jsme Jeho majetkem a každý by se měl vzdělávat v Kristově škole. Pro naše školy by měli být vybráni dobře připravení učitelé. Učitelé musejí pracovat s lidskou myslí a jsou povinováni Bohu vštěpovat do lidské mysli nutnost poznat Ježíše jako osobního Spasitele. Nikdo nemůže správně vzdělávat ty, které Bůh vykoupil, dokud se nenaučí v Kristově škole, jak vzdělávat ostatní.

Na základě světla, které mi poskytl Bůh, vám musím říci, že vidím, že ti, kdo se vzdělávají, věnují hodně času a peněz na získávání znalostí, které jsou pro ně naprosto nedůležité, neboť jim neumožňují pomáhat jejich bližním utvářet charakter, který je uzpůsobí pro spojení se svatými a anděly ve vyšší škole. Namísto zaplňování myslí mladých lidí spoustou věcí, které jsou nevhodné a které jim v mnoha případech nikdy k ničemu nebudou, by jim mělo být poskytnuto praktické vzdělání. Množství času a peněz je věnováno na získávání zbytečných znalostí. Mysl je třeba pečlivě a s rozmyslem učit zabývat se biblickou pravdou. Hlavním předmětem vzdělávání by mělo být získávání znalostí, jak můžeme velebit Boha, jemuž patříme díky stvoření a vykoupení. Cílem vzdělávání by mělo být umožnit nám porozumět Božímu hlasu. ...

Boží Slovo stejně jako ratolesti pravého Vinného kmene přináší jednotu v rozmanitosti. Je v něm dokonalá nadlidská tajemná jednota. Obsahuje božskou moudrost, což je základ každého opravdového vzdělání. Bible je však přijímána s lhostejností.

Dnes potřebujeme tak jako nikdy chápat pravou podstatu vzdělání. Pokud ji nepochopíme, nikdy nebudeme mít místo v Božím království. „Totot’ jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17, 3) Je-li toto cena nebe, nemělo by naše vzdělání být vedeno v tomto duchu? — Christian Educator, srpen 1897

Vytváření neměnných pravidel pro ostatní zneuctuje Boha

Bůh neospravedlní žádný nástroj, pomocí něhož člověk i tím nejmírnějším způsobem ovládá nebo utlačuje svého bližního. Jakmile člověk začne vytvářet neměnná pravidla pro ostatní, zneuctuje Boha a uvádí vlastní duši i duše svých bratrů do nebezpečí. — 7T 181 (1902)

Je nutný soulad mezi lidmi s různou myslí

Žijeme společně na tomto světě jako lidé s různou myslí, různým vzděláním a různou výchovou, a nečekáme, že každá mysl se bude ubírat stejnou cestou. Avšak otázka zní: Jsme my, jednotlivé ratolesti, naroubováni na mateřský Vinný kmen? To potřebujeme zjistit a je třeba ptát se učitelů i žáků. Potřebujeme vědět, zda jsme skutečně naroubováni na mateřský Vinný kmen. Pokud ano, můžeme mít odlišné způsoby chování, odlišné postoje a odlišné mínění. Můžeme na věci nahlížet z určitého zvláštního hlediska a můžeme mít navzájem odlišné názory na Písmo Svaté, ne zaujaté proti němu, avšak mohou se lišit. Má mysl může pracovat svým zaběhnutým způsobem a někdo jiný může přemýšlet a vytvářet si názory dle svých charakterových rysů, spatřujícíce velkou důležitost v něčem, co ostatní za důležité nepovažují. — Ms 14, 1894

Yzop, cedr a palma

Ze všeho, co Bůh učinil, je nejkrásnější jeho záměr dát lidem rozmanité dary. Církev je Jeho zahrada ozdobená nejrůznějšími stromy, rostlinami a květinami. Nepředpokládá, že yzop nabude rozměrů cedru, ani že oliva dosáhne výšky majestátní palmy. Mnozí získali jen malé náboženské a ostatní vzdělání, ale Bůh má úkoly i pro tento druh lidí, budou-li pracovat v pokoře a s vírou v Něho. — Lt 122, 1902 (Ev 98, 99)

Lidské charaktery tak rozmanité jako květiny

Z nekonečné rozmanitosti květin a ostatních rostlin si můžeme odnést důležité poučení. Všechny květy nemají stejný tvar nebo barvu. Některé mají léčivé účinky. Některé jsou vždy voňavé. Jsou lidé prohlašující se za křesťany, kteří si myslí, že jejich úkolem je působit na všechny ostatní křesťany, aby byli takoví jako oni. To je však záměr člověka, ne Boha. V Boží církvi je místo pro lidi s charakterem tak rozmanitým, jak rozmanité jsou květiny v zahradě. V Jeho duchovní zahradě je mnoho druhů květin. — Lt 95, 1902 (Ev 99)

Schopnosti mysli a těla - Boží dar

Je třeba mít na vědomí Boží požadavky. Muži a ženy si musejí uvědomit povinnost sebeovládání, potřebu čistoty a osvobození se od všech zvrácených sklonů a poskvřňujících zvyků. Je třeba, aby mysleli na to, že veškeré schopnosti mysli a těla jsou Boží dar a měly by být v co nejlepším stavu pro službu Bohu. — MH 130 (1905)

Bůh si přeje, aby lidé měli vyvážený charakter

Bůh kárá lidi, protože je miluje. Přeje si, aby byli silní v Jeho síle, aby měli vyrovnanou mysl a vyvážený charakter. Pak budou příkladem Božímu stádu, vedouce je poučeními a příkladem blíže k nebi. Pak budou stavět svatý chrám pro Boha. — Ms 1, 1883 (1SM 48)

II. Základní souvislosti

7. CHOROBA MAJÍCÍ PŮVOD V MYSLI

Příliš malá pozornost věnovaná příčinám

Velmi malá pozornost je věnována příčinám stojícím za vysokou úmrtností, nemocností a mravním úpadkem, který dnes panuje v nejcivilizovanějších a nejrozvinutějších zemích. Lidská rasa degeneruje. — MH 380 (1905)

Devět desetin chorob má původ v mysli

Všude vládne nezdravá mysl. Zde má svůj základ devět desetin chorob, kterými lidé trpí. Nějaké vážné zraňující potíže zřejmě jako rakovina rozežírají lidi až k duši a ubírají jim životní síly. Výčitka za hřích někdy těžce zasahuje celou tělesnou soustavu a vyšinuje mysl z rovnováhy. Jsou zde také zavádějící učení, jako například o věčném pekelném ohni a nekonečných mukách hříšníků, a prosazování podjatých a pokřivených názorů na charakter Boha v jejich rámci má stejný účinek na lidskou mysl, která se nechá ovlivnit. — 5T 444 (1885)

Mysl působí na tělo

Vztah, který existuje mezi myslí a tělem, je velmi úzký. Když je mysl nezdravá, tělo je stíženo stejnou chorobou a naopak. Stav mysli působí na zdraví tělesné soustavy. Pokud je mysl klidná a šťastná na základě vědomí správného konání a uspokojení z přinášení štěstí ostatním, je zdrojem radosti, jež působí na celou tělesnou soustavu, způsobující lepší proudění krve a sílení celého těla. Boží požehnání je léčivá síla a ti, kdo jsou štedří v pomáhání ostatním, toto nádherné požehnání ztělesňují ve svém srdci i životě. — CTBH 13, 1890 (CH 28, viz také 4T 60, 61 (1876))

Dobře vyživovaný a zdravý mozek

Mozek je orgán a nástroj mysli, který řídí celé tělo. Zdravý mozek je podmínkou zdraví ostatních částí těla. Podmínkou zdraví mozku je pak řádný stav krve. Je-li správnými návyky při jídle a pití krev udržována v řádném stavu, mozek je řádně vyživován. — Ms 24, 1900 (MM 291)

Dalekosáhlý vliv představivosti

Nemoc je někdy způsobována a často značně zhoršována představivostí. Mnozí jsou po celý život nemocní, a přitom by mohli být v pořádku, kdyby dokázali myslet jinak. Představují si, že každé malé působení nepříznivých vlivů přinese nemoc. Zhoubný účinek pak vzniká, protože je očekáván. Mnozí umírají z příčiny, která existuje pouze v jejich představách. — MH 241 (1905)

Energie mozku posiluje tělesnou soustavu

Měl by být zdůrazňován vliv mysli na tělo stejně jako těla na mysl. Energie mozku, podporována duševní činností, posiluje celou tělesnou soustavu a znamená proto neocenitelnou pomoc při odolávání nemocem. To by mělo být lidem objasňováno. Také by měla být ukazována síla vůle a důležitost sebeovládání jak při ochraně zdraví, tak při uzdravování; na jedné straně oslabující a dokonce ničivý účinek zlosti, nespokojenosti, sobeckosti či nečestnosti a na druhé straně úžasná životodárná síla, kterou lze nalézt ve veselé mysli, nesobeckosti a vděčnosti. — Ed 197 (1903)

Někteří churavějí, protože postrádají sílu vůle

Na svých cestách jsem potkala mnoho lidí, kteří trpěli skutečně pouze vlivem svých představ. Postrádali sílu vůle vzchopit se a bojovat proti chorobám těla a mysli a byli proto v otroctví utrpení. ...

Často odcházím od lůžka těchto lidí, kteří ze sebe dělají nemocné a říkám si: „Kousek po kousku se blíží smrti, umírají díky své lenosti na nemoc, kterou nemůže vyléčit nikdo jiný než oni sami.“ — HR leden 1871 (MM 106, 107)

Důležitost zdravého ducha ve zdravém těle

Duševní a mravní síla závisí na tělesném zdraví. Děti by se měly učit, že je nutno vzdát se všech tělesných rozkoší a potěšení, které vadí zdraví. Budou-li děti učeny odříkání a sebeovládání, budou mnohem šťastnější, než když je jim povolováno pěstovat své touhy po tělesných rozkoších a výstřednostech v oblékání. ...

Dobrému tělesnému zdraví, zdravé mysli a čistému srdci není v domácnostech přikládán nejvyšší význam. Řada rodičů neučí své děti být užitečné a mít smysl pro povinnost. Tyto děti jsou hýčkány a rozmazlovány, až se odříkání pro ně stává téměř nemožnou věcí. Nejsou učeny, že pro úspěšný křesťanský život je nejdůležitější pěstování zdravého ducha ve zdravém těle. — RH 31.10.1871

Děti, které jsou velmi brzy značně zatěžovány

Je jisté, že ve školních třídách jsou pokládány základy pro nemoci různých druhů. Avšak nejzávažnější je, že nejchoulostivějšímu ze všech orgánů, mozku, je často ubližováno stálým nadměrným zatěžováním. ... Život mnoha lidí tak byl poznamenán příliš náročnou matkou. Mezi dětmi, které zřejmě měly sílu vydržet toto zacházení, je velmi mnoho těch, které jeho účinky nesou po celý život. Nervová soustava jejich mozku je tak oslabena, že až dospějí, nemohou vydržet větší namáhání mysli. Síla některých choulostivých orgánů mozku se zdá být vyčerpána. Příliš brzkým posíláním dětí do školy je nejen ohrožováno jejich tělesné a duševní zdraví, ale hodně ztrácejí i z mravního hlediska. — HL 43, 44, 1865 (2SM 436)

Nemoc způsobená někdy egoismem

Mnozí nemají zdravé tělo, duši ani mravy, jelikož se věnují téměř výhradně jen sami sobě. Od zakrňování je může zachránit zdravá činnost mladších lidí a neutuchající vynalézavost dětí. — 2T 647 (1871)

Velmi málo lidí si uvědomuje přínos péče, zodpovědnosti a zkušeností, které pro rodinu znamená dítě. ... Dům bez dětí je bezútěšné místo. Jeho obyvatelům hrozí nebezpečí, že se jejich srdce stane sobecké, že si svou lásku budou nechávat sami pro sebe a že budou hledět pouze na svá vlastní přání a výhody. Tito lidé věnují všechny své city sami sobě a nemají mnoho, čím by zahrnuli ostatní. Péče a láska k dětem, které jsou na nás odkázány, odstraňuje z našich povah hrubost, činí nás něžnými a soucitnými a má vliv, který rozvíjí ušlechtilější stránky našeho charakteru. — 2T 647 (1871)

Tíživé myšlenky škodí zdraví

Každý by si měl udržovat veselou mysl místo dumání nad vlastními strastmi a starostmi. Mnozí nejen že jsou takto vlastní vinou zoufalí, ale navíc obětují své štěstí a zdraví chorobné představivosti. V jejich okolí jsou věci, jež nejsou příjemné a na jejich tváři jsou neustále vrásky, které mnohem jasněji než slova vyjadřují nespokojenost. Tyto tíživé myšlenky velmi škodí jejich zdraví, neboť zpomalují proces zažívání. Zármutek a úzkost nemohou odstranit žádné potíže, mohou ovšem hodně uškodit, avšak veselá mysl a naděje ukazují cestu ostatním „nebo životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím“. (Př 4, 22) — ST 12.2.1885

Při léčbě nemocných zkoumejte jejich mysl

Při léčbě nemocných by neměl být přehlížen vliv mysli. Je-li tento vliv správně využit, poskytuje jeden z nejúčinnějších prostředků pro boj s nemocí. — MH 241 (1905)

Nemoc mající původ v mysli

Velká část nemocí, jež postihují lidstvo, má svůj původ v mysli a může být vyléčena jediné vyléčením mysli. Mnohem více lidí, než si představujeme, má nemocnou duši. Mnoho trdomyslných lidí vděčí za svou chorobu sklíčenosti, neboť duševní skleslost má paralyzující vliv na zažívací orgány. — 3T 184 (1872)

Kristus léčí

Jsou lidé s nemocnou duší, k níž nemůže proniknout žádný balzám, již nemůže vyléčit žádný lék. Modlete se za ně a přiveďte je k Ježíši Kristu. — Ms 105, 1898 (WM 71)

Prostředí přinášející zdraví a životní sílu

Rodiče by měli pro své děti vytvářet především prostředí, vyzařující radost, ohleduplnost a lásku. Domov, kde přebývá láska a kde láska nachází své vyjádření v pohledech, slovech a činech, je místo, kde s potěšením dlí andělé. Rodiče, nechejte do svého srdce vstoupit slunce lásky, radostné nálady a spokojenosti, aby jeho svěží paprsky prostoupily celý domov. Projevujte laskavost a shovívavost a podporujte totéž u svých dětí, pěstující všechny ctnosti, které zpříjemní život doma. Prostředí takto vytvořené bude pro děti tím, čím je pro rostlinstvo vzduch a sluneční svit a bude zajišťovat zdraví a sílu jejich mysli a těla. — CT 115 (1913)

8. NÁBOŽENSTVÍ A MYSL

Kristova láska posiluje celou bytost

Kristova láska, která prostupuje celou lidskou bytost, je věc dodávající obrovskou sílu. Má léčivé účinky na každý životně důležitý orgán nebo část těla. Probouzí k činnosti nejušlechtilejší schopnosti lidské bytosti. Zbavuje duši pocitu viny a zármutku, zbavuje ji úzkosti a starostí, které ubírají životní síly. Přichází s ní klid a vyrovnanost. Vštěpuje do duše radost, která nemůže být zničena ničím pozemským, radost v Duchu svatém - životodárnou a zdraví přinášející radost. — MH 115 (1905)

Kristus uzdravuje zkroušená srdce

Boží léčivá síla působí v celé přírodě. Je-li setnut strom, je-li lidská bytost poraněna nebo zlomí-li si kost, příroda začne ihned s nápravou. Léčivé síly jsou vždy připraveny, i ještě předtím, než nastane jejich potřeba, a jakmile je něco poškozeno, veškeré úsilí je zaměřeno na dílo nápravy. Tak je to i v duchovní říši. Ještě než hřích vytvořil potřebu, Bůh zajistil pomoc. Každá duše, jež podlehně pokušení, je raněna; je jí ublíženo nepřítelem, ale všude, kde je hřích, je i Spasitel. Kristus byl poslán „uzdravovati skroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění ... a propustiti ssoužené v svobodu“. (Luk 4, 18) — Ed 113 (1903)

Spasitelův recept na nemoci duše a ducha

Slova našeho Spasitele „Podťež ke mně ... a já vám odpočinutí dám“ (Mat 11, 28) jsou receptem na léčbu nemocí těla, duše a ducha. Přestože si lidé své utrpení přivodili sami svými proviněními, pohlíží na ně se soucitem. U Něj mohou nalézt pomoc a On učiní úžasné věci pro ty, kdo v Něho věří. — MH 115 (1905)

Porovnání evangelia s vědou a literaturou

Věda a literatura nemohou vnést do zatemnělé mysli člověka takové světlo jako slavné evangelium Božího Syna. Pouze Boží Syn může vykonat vznešené dílo spočívající v osvětlení duše. Není divu, že Pavel prohlašuje: „Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu“. (Řím 1, 16) Kristovo evangelium je zosobněno v těch, kteří věří, a činí z nich živoucí epištoly, které „znají a čtou všickni lidé.“ Tak se Kristův list dostává mezi početné zástupy lidí. Nebeské moudré bytosti dokáží rozeznat prvky opravdové šlechetnosti v lidském charakteru, neboť pouze dobrota je považována za úspěch u Boha. — RH 15.12.1891 (FE 199, 200)

Jedině evangelium může vyléčit neduhy sužující lidskou společnost

Jediným lékem na lidské hříchy a zármutek je Kristus. Jedině evangelium Jeho milosti může odstranit neduhy sužující lidskou společnost. Křivdy, kterých se bohatí dopouštějí na chudých, i nenávisť chudých k bohatým, to vše má své kořeny v sobeckosti a může to být vymýceno pouze podvolením se Kristu. Pouze On dává za sobecké srdce plné hříchu nové srdce plné lásky. Nechť

Kristovi služebníci hlásají evangelium s Duchem seslaným z nebe a pracují tak jako On pro dobro lidí. Pak se v podobě požehnání pro lidstvo a jeho povznesení projeví výsledky, jejichž dosažení lidskou silou je naprosto nemožné. — COL 254 (1900)

Dokonalosti je možno dosáhnout pouze všestranným rozvojem

Zdokonalování vlastní mysli je povinnost, kterou dlužíme sobě, společnosti a Bohu. Nikdy bychom však neměli používat takové prostředky k rozvíjení rozumových schopností, které budou na úkor mravní a duchovní stránky. Pouze všestranným rozvíjením duševních a mravních schopností lze u obou dosáhnout nejvyšší dokonalosti. — CT 541 (1913)

Božský kvas mění mysl

V podobenství dala žena do mouky kvas. Bylo to nutné, aby byla uspokojena potřeba. ... Tak působí božský kvas. ... Mysl je změněna, schopnosti začínají být využívány. Člověk nedostává nové schopnosti, nýbrž schopnosti, které má, jsou posvěceny. Svědomí, doposud netečné, je probuzeno. Ale člověk nemůže tuto změnu učinit sám. Může být učiněna pouze Duchem svatým ...

Bude-li naše mysl řízena Božím Duchem, pochopíme poučení, které přináší podobenství o kvasu. Ti, kdož otevrou své srdce, aby do něj přijali pravdu, si uvědomí, že Slovo Boží je mocným prostředníkem při proměně charakteru. — RH 25.7.1899

Pravda evangelia dává pevný cíl

Každý z nás potřebuje hluboce chápat poučení Božího Slova. Naše mysl musí být připravena podstoupit každou zkoušku a odolat každému pokušení, ať zvenčí či zevnitř. Musíme vědět, proč věříme tak, jak věříme, proč jsme na straně Hospodina. Pravda musí držet stráž v našich srdcích, připravena spustit poplach a vyburcovat nás k obraně proti každému nepříteli. Síly temnoty proti nám použijí své zbraně a všichni, kdo jsou lhostejní a lehkomyšní, upjali své city na pozemské poklady a neměli zájem pochopit Boží úmysly s Jeho lidem, budou snadnými obětmi. Žádná jiná síla než znalost pravdy, jež je v Ježíši, nás nikdy neučiní „stálými a nepohnutelnými,“ ale s ní jeden může zahnat tisíc a dva obrátit na útěk deset tisíců. — RH 29.4.1884 (HC 332)

Upnutí se na Krista přináší pokoj

Celá naše budoucnost závisí na tom, zda sami otevřeme své srdce, aby přijalo Knížete pokoje. Naše mysl může nalézt mír a pokoj tím, že se upneme na Krista, v němž je skutečná síla. Když si zajistíte pokoj, klid a naději, který nabízí vaši duši, vaše srdce se bude radovat v Bohu, našem Spasiteli, že jste dostali obrovskou a nádhernou naději jako lidé, kteří si váží Velkého daru. Pak budete tak vděční, že budete velebit Boha za šlechetnou lásku a milost, kterou vás zahrnul.

Vzhlížejte ke svému Pomocníku, Ježíši Kristu. Vítejte Ho a važte si Jeho laskavé přítomnosti. Vaše mysl může být den po dni měněna a máte možnost získat pokoj a klid, povznést se nad své starosti a velebit Boha za své dary. Nestavějte zábrany z nežádoucích věcí, které Ježíši brání v přístupu k vaši duši. Změňte svůj postoj a nestěžujte si. Vyjadřujte vděčnost za obrovskou Kristovu

lásku, která vůči vám byla a stále je projevována. — Lt 294, 1906

Přemítání nad Kristem poskytuje vzpruhu

Kdybychom své mysli dovolili více přemítat nad Kristem a nebeským světem, našli bychom silnou vzpruhu a podporu v boji za Hospodinovu věc. Budeme-li přemýšlet nad krásami té lepší země, která se má tak brzy stát našim domovem, pýcha a láska ke světu ztratí svou moc. Vedle Kristovy nádhery se budou zdát všechna světská lákadla bezcenná. — RH 15.11.1887

Vzdělání posiluje mysl a duši

Nutně potřebujeme vzdělání, které posílí naši mysl a duši, které z nás učiní lepší muže a ženy. Vzdělávání srdce je daleko důležitější než obyčejné učení se z knih. Je dobré a dokonce nutné získávat znalosti o světě, v němž žijeme, avšak jestliže ze svých úvah vynecháme věčnost, dopustíme se chyby, kterou nebudeme moci nikdy napravit. — MH 450 (1905)

Mysl a duchovní válka

Dosahování pokroku v mravní čistotě je podmíněno správným myšlením a jednáním. „Ne to, což vchází v ústa, poškvřňuje člověka, ale což z úst pochází, toť poškvřňuje člověka.“ „Z srdce zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání. Tyť jsou věci poškvřňující člověka.“ (Mat 15, 11. 19. 20)

Zlé myšlenky ničí duši. Proměňující moc Boha mění srdce a očišťuje a zušlechťuje myšlenky. Pokud se člověk s rozhodným úsilím nesnaží soustřeďovat své myšlenky na Krista, v jeho životě se nemůže projevit přirozený půvab a laskavost. Mysl musí vést duchovní válku. „Jímajíce všelikou mysl v poddanost Kristu,“ musíme veškeré své zvyky podřídít Bohu. — Lt 123, 1904

Plné zaměstnání mysli dobrem je záštitou proti zlu

Plné zaměstnání mysli dobrem je jako záštita proti zlu účinnější než nesčíslné právní a výchovné prostředky. — Ed 213 (1903)

Zvrácená představivost vytváří tmu

Bude-li oko mysli upřeno ke vznešenosti tajů zbožnosti, výhodám duchovních bohatství nad bohatstvími světskými, „všecko tělo“ „světlé bude“. Bude-li představivost zvrácena okouzlením světskou okázalostí a leskem tak, že ziskuchtivost bude zaměňována za pobožnost, „všecko tělo“ „tmavé bude“. Když jsou schopnosti mysli soustředěny na světské poklady, jsou znehodnocovány a přináší jim to nízkost. — RH 18.9.1888

Mysl zaměřena na Stvořitele, ne vlastní vyvyšování

Kdyby se této zásadě (šíření Boží slávy) dostávalo pozornosti, jakou si její důležitost zasluguje, došlo by k podstatné změně některých současných vzdělávacích metod. Místo podporování pýchy a

sobeckých tužeb a podněcování soupeřivosti by se učitelé snažili probouzet lásku k dobru, pravdě a kráse - vyvolávat touhu po dokonalosti. ... Namísto zaměření na obyčejné zemské věci nebo nechání se pohánět touhou po vlastním vyvyšování, což přináší zakrňování a nízkost, by mysl byla zaměřena na Stvořitele, na úsilí poznat Ho a být jako On. — PP 595, 596 (1890)

Srovnání živé vody a děravých nádrží

Ježíš znal potřeby duše. Okázalost, bohatství a pocty nemohou uspokojit srdce. „Žízni-li kdo, pod ke mně, a napí se.“ Ať bohatí či chudí, velcí či malí, všichni jsou vítáni stejně. Ježíš slibuje, že ulehčí obtížené mysli, dá útěchu truchlícím a naději malomyslným.

Mnozí z těch, kteří poslouchali Ježíše, si zoufali nad zklamánými nadějemi, mnozí v sobě měli skrytý žal, mnozí se snažili uspokojovat své neustálé touhy po něčem věcmi tohoto světa a tím, co slouží k lidské sebechvále. Když však již vše získali, zjistili, že se pachtili jen proto, aby se dostali k děravé nádrži, z níž nemohou uhasit svou žízeň. Uprostřed třpytu veselícího se světa zůstali zklamaní a smutní.

Náhlá výzva „Žízni-li kdo“ je vyburcovala z jejich přemítání plného zármutku a když naslouchali slovům, jež následovala, jejich mysl vzplála novou nadějí. Duch Svatý jim dal znamení, ve kterém uviděli nabídku neocenitelného daru spásy. — DA 454 (1898)

Nezbytná jednota božského a lidského úsilí

Duch svatý dodává sílu, která bojující duši pomáhá v každé obtížné situaci, uprostřed nepřátelství bližních, nenávisti světa a vlastních nedostatků a chyb, které si člověk uvědomuje. Sjednotit své úsilí s božským úsilím a za první a poslední považovat pevné spojení s Bohem jako zdrojem veškeré síly - to je nezbytně nutná věc. — RH 19.5.1904 (HC 151)

9. MYSL JAKO PEVNOST

Vládkyně těla

Každý orgán lidského těla byl stvořen k tomu, aby sloužil mysli. Mysl je vládkyní těla. — 3T 136 (1872)

Mysl řídí celou lidskou bytost. Veškeré naše činy, ať dobré či zlé, mají svůj původ v mysli. Mysl uctívá Boha a spojuje nás s nebeskými bytostmi. Přesto si mnozí za celý život neuvědomí význam klenotnice obsahující tento poklad. — SpTEd 33, 11.5.1896 (FE 426)

Mozek řídí tělo

V dnešní době je mnoho nemohoucích lidí, kteří již takoví zůstanou navždy, protože se nedají přesvědčit, že na svou zkušenost se nemohou spoléhat. Mozek je vládcem těla, sídlem všech nervových sil a místem, kde probíhá duševní činnost. Nervy vycházející z mozku řídí tělo. Prostřednictvím těchto nervů jsou do všech nervů v těle jako telegrafními dráty přenášeny myšlenky,

které řídí činnost každé části tělesné soustavy. Všechny pohybové orgány jsou ovládány příkazy, které dostávají z mozku. — 3T 69 (1872)

Nervy mozku, které zajišťují předávání příkazů celé tělesné soustavě, jsou jediným prostředkem, pomocí něhož mohou být nebesa ve styku s člověkem a působit na jeho nejvnitřnější život. — 2T 347 (1870)

Satan útočí na schopnosti vnímání

Satan přichází ke člověku se svými pokušeními jako anděl světlosti tak, jako přišel ke Kristu. Snaží se člověka přivést do stavu tělesné a mravní slabosti, aby ho mohl přemoci svými pokušeními a pak se mohl radovat nad jeho zkázou. Při pokoušení člověka k oddávání se různým choutkám bez ohlížení se na důsledky má úspěch. Dobře ví, že člověk nemůže plnit své povinnosti k Bohu a svým bližním, když špatně využívá schopnosti, které mu dal Bůh. Vládce těla je mozek. Jsou-li schopnosti vnímání ochromeny nestřídmostí jakéhokoli druhu, nejsou rozlišovány věci týkající se věčnosti. — RH 8.9.1874 (MYP 236)

Otrocká podřízenost zvykům

Síla nebo slabost mysli úzce souvisí s naší užitečností na tomto světě a s naší věčnou spásou. Lhostejnost, kterou vůči Božímu zákonu projevujeme svým chováním, je politováníhodná. Nestřídmost jakéhokoli druhu je porušováním zákonů našeho bytí. V hrozivé míře převládá duševní slabost. Hřích se stává přitažlivým díky závoji světla, který přes něj pokládá ďábel. Ten je velmi potěšen, když může křesťany držet v otrocké podřízenosti jejich každodenním zvykům jako pohany a umožnit, aby je ovládaly jejich choutky. — RH 8.9.1874 (MYP 237)

Střežení pevnosti

Všichni by měli pociťovat nutnost udržovat si svou mravní úroveň neustálou bdělostí. Měli by střežit pevnost duše jako svědomití strážníci, neuvažující nikdy o tom, že by mohli být jen na okamžik polevit ve své ostražitosti. — SpTPH 65, 1879 (CH 411)

Řádně cvičená mysl nekolísá

Mysl musí být každodenními zkouškami cvičená k věrnosti a k vědomí, že pořádek a povinnost stojí nad zálibami a zábavou. Takto vycvičená mysl nekolísá mezi dobrem a zlem tak, jako „třtina větrem se klátící“, a jakmile se člověk s takovouto myslí setká s důležitou věcí, ihned dokáže rozeznat, že jde o zásadu, a instinktivně učiní správnou volbu bez dlouhého přemítání nad celou záležitostí. Je oddaný, protože svou mysl vycvičil k věrnosti a lpění na pravdě. — 3T 22 (1872)

Nestřežená pevnost

Vzhlížením ke Kristu se proměňujeme. Ačkoli stvořen k obrazu svého Stvořitele, člověk může špatným vzděláváním své mysli dospět k tomu, že hřích, který se mu dříve ošklivil, se pro něho stane příjemný. Jakmile přestane bdít a modlit se, přestane střežit pevnost, své srdce a upadne do hříchu a

zločinu. Mysl je ponížena a je nemožné ji pozvednout z mravní zkaženosti, když je učena zotročovat mravní sílu a rozumové schopnosti, aby je přivedla do podřízenosti nízkým vášním. Neustále musí být veden boj proti „opatrnosti těla“, a k tomu potřebujeme zušlechťující vliv Boží milosti, jenž přiláká pozornost mysli k nebi a navykne ji přemítat nad neposkvřenými a svatými věcmi. — 2T 479 (1870)

Zdroj života nebo smrti

„O svrchní věci pečujte, ne o zemské.“ (Kol 3, 2) Srdce je pevnost člověka. Z něho pochází život nebo smrt. Dokud není srdce očištěno, člověk se nemůže dostat do společenství svatých. Neví snad Zpytatel srdcí o těch, kdo setrvávají ve hříchu, nehledíce na své duše? Neexistuje snad svědek těch nejtajnějších věcí v životě každého člověka?

Často jsem byla nucena vyslechnout slova pronášená některými muži k ženám a dívkám - slova lichotek, slova, jež klamou a zaslepují. Ďábel využívá všechny tyto prostředky k ničení lidských duší. Někteří z vás jste se tak možná stali jeho prostředníky a budete za tyto věci muset zaplatit v den posledního soudu. Anděl o tomto druhu lidí řekl: „Jejich srdce nebylo nikdy oddáno Bohu. Není v něm Kristus. Není tam pravda. Její místo zabírá hřích, klam a faleš. Oni nevěří Slovu Božímu a nejednají podle něj. — 5T 536, 537 (1889)

Bezstarostnost, povolování vlastním zálibám, přílišná sebejistota - zrádci uvnitř pevnosti

Izraelité byli přivedeni ke hříchu, když byli ve stavu bezstarostnosti a přílišné sebejistoty. Neměli před sebou neustále Boha, zanedbávali modlitbu a chovali v sobě ducha přehnaného sebevědomí. Bezstarostnost a povolování vlastním zálibám ponechaly pevnost duše nestřeženou a cestu dovnitř si našly nečisté myšlenky. Tyto věci byly jako zrádci uvnitř pevnosti, kteří vyvrátili zdi tvořené zásadami a vydali Izrael do moci satana.

Satan stále usiluje o dosažení zkázy lidské duše. Než křesťan otevřeně spáchá hřích, v srdci probíhá dlouhá příprava, která je neznámá světu. Mysl ihned neklesne z čistoty a svatosti do zkaženosti, nemravnosti a zločinu. Zkažení těch, kteří byli stvořeni k Božímu obrazu, až ke krutosti nebo ďábelskosti, trvá určitý čas. To, k čemu vzhlížíme, nás mění. Pěstováním nečistých myšlenek může člověk svou mysl dovést k tomu, že hřích, který se mu dříve ošklivil, se pro něho stane příjemný. — PP 459 (1890)

Tabák ochromuje smysly

Tabák bez ohledu na to, v jaké podobě je užíván, se projevuje na tělesném stavu. Je to pomalu působící jed. Působí na mozek a ochromuje smysly, takže mysl nedokáže jasně chápat duchovní věci, zejména ty pravdy, jež by vedly ke vzdání se tohoto ohavného zvyku.

Ti, kteří užívají tabák v jakékoli podobě, nejsou čistí před Bohem. Při tomto ohavném zvyku nemohou oslavovat „Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou“. Když užívají pomalu, ale jistě působící jed, který kazí jejich zdraví a ničí schopnosti jejich mysli, Bůh o nich nemůže mít dobré mínění. Může k nim být milosrdný, když se oddávají tomuto zhoubnému zvyku v nevědomosti, jak jim škodí, ale jakmile je tato věc před ně postavena v pravém světle, pak jestliže si dále libují v

Otroci alkoholu a drog

Ďábel všude usiluje o zlákaní mladých lidí na cestu ztracení, a když se mu jednou povede přivést jejich kroky na tuto cestu, žene je dál na jejich pouti směrem dolů, vedouce je od jedné kratochvíle ke druhé tak, že tyto jeho oběti ztrácejí citlivost svého svědomí a nemají již před očima bázeň Boží. Stále méně se ovládají. Propadají pití vína, alkoholu, užívání tabáku a opia a postupně upadají hlouběji a hlouběji. Jsou otroci svých choutek. Učí se opovrhovat radami, kterých si dříve vážili. Mají drzé chování a holedbají se svou nevázaností. Jsou to sluhové zkaženosti. Jejich nevázanost znamená, že jsou otroky sobeckosti, nízkých choutek a prostopášnosti. — ST 22.6.1891 (Te 274)

Ďáblové zbraně

Oddávání se tělesným žádostem ničí duši. Apoštol tím nejpůsobivějším způsobem oslovuje křesťany: „Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.“ (Řím 12, 1) Je-li tělo prosyceno alkoholem a nečistotou tabáku, není svaté a Bohu libé. Ďábel to ví a proto nechává na lidi působit svá pokušení tak, až jim alkohol a tabák zachutnají, aby je pak mohl přivést do poddanství této náchyllosti a přivodit tak jejich pád. — RH 8.9.1874

Vášně a choutky jako rozhodující činitel

Je-li mravní síla jinak rozumných mužů a žen ochromena nestřídmostí jakéhokoli druhu, jsou v řadě svých zvyků jen velmi málo povzneseni nad pohany. Satan lidi neustále přitahuje od spásného světla k tomu, co je právě zvykem a v módě nehledě na zdraví těla a duše a mravnost. Velký nepřítel ví, že když převažují choutky a vášně, tělesné zdraví a rozumové schopnosti jsou obětovány na oltář uspokojování všemožných vlastních tužeb a člověk je rychle doveden k pádu. Drží-li otěže osvícený rozum, který ovládá zvířecí sklony a nechává nad nimi vítězit mravní sílu, ďábel dobře ví, že jeho moc přemoci člověka svými pokušeními je velmi malá. — RH 8.9.1874 (MYP 237)

Mohlo to být jiné

Kdyby rodiče v minulých pokoleních nechávali s pevným odhodláním tělo sloužit mysli a nedovolili, aby rozum byl zotročen zvířecími vášněmi, na zemi dnes mohl být jiný řád věcí. — HL (část 2) 38, 1865 (2SM 431, 432)

Volba mezi vládou těla a mysli

Je třeba, aby každý žák chápal vztah mezi prostým životem a zbožnými myšlenkami. Je na každém z nás, aby se sám rozhodl, zda jeho život bude ovládán myslí či tělem. Každý mladý člověk musí sám za sebe učinit volbu, která dá směr jeho životu, a mělo by být vynaloženo veškeré úsilí, aby mu bylo umožněno poznat síly, které na něho působí, a vlivy, které utvářejí jeho charakter a životní osud. — Ed 202 (1903)

Učte lidi

Zdůrazňujte lidem potřebu odolávat pokušení oddávat se svým choutkám. V této věci mnozí selhávají. Vysvětľujte, v jakém úzkém vztahu je tělo a duše, a prokazujte potřebu udržování obou v nejlepším možném stavu. — Dopis určený lékařům a evangelistům, 1910 (CH 543)

10. POROZUMĚNÍ

Práce vyžadující bystrý úsudek a dobré rozlišovací schopnosti

Nejkrásnější a nejdůležitější práce, jaká kdy byla smrtelníkům svěřena, je působení na lidskou mysl. Ti, kdo se zabývají touto prací, by měli mít bystrý úsudek a dobré rozlišovací schopnosti.

Opravdová samostatnost mysli je vlastnost naprosto odlišná od nerozvážnosti. Této samostatnosti, která vede k opatrnému vytváření dobře uvážených názorů ve vši zbožnosti, by se člověk neměl snadno vzdávat, alespoň ne dokud nemá dostatečně pádný důkaz, podle něhož je jisté, že se mýlí. Tato samostatnost udrží lidskou mysl klidnou a neproměnlivou uprostřed rozmanitých omylů, které jsou tak běžné, a vede lidi na zodpovědných místech, aby si všude pečlivě všímali potřebných důkazů a nenechali se svádět vlivem ostatních nebo okolního prostředí k závěrům bez důkladného poznání všech okolností při zapojení všech rozumových schopností. — 3T 104, 105 (1872)

Náročný úkol

Když nebe zaplatilo za člověka tak vysokou cenu, kterou byl drahý Boží Syn, jak pečlivě by měli kazatelé, učitelé a rodiče zacházet s dušemi těch, kteří byli přivedeni pod jejich vliv. Působit na lidskou mysl je krásná práce a člověk by se jí měl ujímat „s bázní a třesením“.

Ti, kdo vychovávají mládež, by se měli stále dokonale ovládat. Ztratit vliv na lidskou duši kvůli netrpělivosti nebo zachovávaní si přehnané důstojnosti a nadřazenosti je hrozná chyba, neboť to může být příčinou toho, že tato duše bude pro Krista ztracena. Mysl mladých lidí může být jejich neuváženým vedením tak pokřivena, že vzniklá škoda nemusí být již nikdy úplně odstraněna. Kristovo náboženství by mělo mít na výchovu a vzdělávání mladých vůdčí vliv.

Spasitelův příklad odříkání, laskavosti ke všem a trpělivé lásky je výtkou neuváživým kazatelům a učitelům. Ježíš se těchto zbrklých lidí ptá: „Takovým způsobem zacházíte s dušemi, za něž jsem dal svůj život? Nemáte větší uznání pro nekonečnou cenu, kterou jsem zaplatil za jejich vykoupení?“ — 4T 419 (1880)

Lékař se setkává se všemi druhy mysli

Dr. _____ by se měl snažit stále si rozšiřovat své vědomosti a pěstovat zdvořilost a vybroušené způsoby. ... Měl by si uvědomovat, že má co do činění se všemi druhy mysli a že jeho pověst, jakou si vytváří, se bude šířit do dalších států naší země a bude vrhat špatné světlo na celý ústav (sanatorium v Battle Creeku). — 3T 183, 184

Je potřeba trpělivosti a rozvážnosti

Kazatelé by měli být opatrní a nevyžadovat příliš od těch, kteří stále tápají v temnotě hříchu. Měli by svědomitě dělat svou práci a spoléhat na Boha, že na mysl zvědavých lidí přenesou oživující vliv svého Ducha svatého, který jim umožní prohlédnout, vědouce, že bez toho budou jejich snahy neúspěšné. Při působení na lidskou mysl by měli být trpělivi a rozvážní a pamatovat na to, jak rozmanité jsou okolnosti, jež v jednotlivých lidech vytvořily tak rozdílné charakterové rysy. Měli by si také dávat velký pozor, aby nad nimi nezískalo nadvládu vlastní já a Ježíš nebyl puštěn ze zřetele. — GW 381 (1915)

Kristova láska si získá cestu

Pouze Ten, který čte lidská srdce, ví, jak člověka přivést ke kajícínosti. Pouze Jeho moudrost nám může přinést úspěch při snaze o získání toho, co jsme ztratili. Můžete se chovat odměřeně a myslet si „Světější jsem nežli ty.“ Nebude však vůbec záležet na tom, do jaké míry jsou vaše myšlenky správné nebo vaše slova pravdivá, protože nikdy neudělají dojem na lidské srdce. Kristova láska projevovaná ve slovech i skutcích si získá cestu k duši, zatímco opětovným opakováním pouček nebo argumentů se nedosáhne ničeho. — MH 163 (1905)

S lítostí a láskou

Všichni nemají na to, aby napravovali chybuující. Nemají dostatek moudrosti k tomu, aby jednali spravedlivě a s laskavým soucitem. Nechtějí uznat potřebu prodchnout dobře míněné výtky láskou a něžnou lítostí nad chybuujícími. Někteří jsou neustále zbytečně přísní a neuvědomují si naléhavost příkazu apoštola: „A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak strašením k spasení přivozujte, z ohně je vychvacující.“ (Juda 22. 23) — 3T 269, 270 (1873)

Popudlivý člověk by neměl působit na lidi a jejich mysl

Nedostatek pevné víry a bystrého úsudku v náboženských věcech by měl být považován za oprávněný důvod k zabránění takovému člověku v účasti na Božím díle. Také lehce vznětlivá povaha a hrubý, neomalený charakter prozrazují, že člověk s těmito vlastnostmi by neměl být uváděn na takové místo, kde bude mít za úkol rozhodovat o závažných otázkách, které se týkají Božího dědictví.

Popudlivému člověku by nemělo být umožněno působit na lidi a jejich mysl. Nemůže mu být dána důvěra, aby ovlivňoval běh věcí týkajících se těch, které Ježíš koupil za nekonečnou cenu. Odvážil-li se řídit lidi, zraní jejich duši, neboť nemá jemný cit a ohleduplnost, který člověku propůjčuje Kristova milost. Jeho srdce potřebuje být změkčeno a ovládnuto Božím Duchem; srdce kamenné se neproměnilo v srdce masité. — SpT Series A, č. 5, str. 18, 1896 (TM 261)

Vlastnosti potřebné pro porozumění lidem s různou myslí (rady knižnímu evangelistovi)

V této oblasti je více obtíží než v jiných, ale poučení, které si z ní odnesete a získaný takt a kázeň

vás připraví i pro jiné oblasti, ve kterých můžete sloužit lidem. Kdyby ti, kteří jsou neúspěšní při zvládnutí svých úkolů a v přístupu k lidem jsou nedbalí a strozí, vstoupili do duchovní služby, při jednání s lidmi by prokazovali tentýž nedostatek taktu a dovednosti. — Manual for Canvassers, str. 41 a 42, 1902 (CM 34)

Utkávání se s vznětlivostí, nedůtklivostí, pýchou a přeceňováním sebe sama

Působení na lidskou mysl je nejchoulostivější práce, jaká kdy byla smrtelníkům svěřena a učitelé potřebují k tomu, aby mohli správně vykonávat svou práci, stálou pomoc Ducha Božího. Mladí lidé, kteří chodí do školy, mají velmi rozmanitý charakter a výchovu. Učitel se utkává se s vznětlivostí, nedůtklivostí, pýchou, sobectvím, přeceňováním sebe sama. Někteří z těchto mladých žijí v prostředí, kde jsou tyransky omezováni a kde vládne hrubost, což v nich rozvinulo ducha zatvrzelosti a vzdorovitosti. S jinými je zacházeno jako s mazlíčky a přehnaně milující rodiče jim dovolují dělat co se jim zlíbí. Nedostatky jsou promíjeny, až dojde k pokřivení charakteru. — CT 264 (1913)

Potřeba trpělivosti, ohleduplnosti a rozvážnosti

K úspěšnému působení na tyto mladé lidi různé mysli musí učitel uplatňovat velkou ohleduplnost a cit při snaze o jejich zvládnutí a pevný postoj při jejich řízení. Často se setkává s projevy nelibosti a dokonce i pohrdání všemi řádnými pravidly. Někteří mladí uplatňují mimořádnou vynalézavost při vyhýbání se trestům, zatímco jiní projevují naprostou lhostejnost k důsledkům svých přestupků. To vše vyžaduje trpělivost, sebeovládání a rozvážnost ze strany těch, kterým byla výchova této mládeže svěřena. — CT 264 (1913)

Způsob jednání, který může zanechat nezhojitelné šrámy a jizvy

Učitel sice může mít dostatečné vzdělání a znalosti předmětů, které má učit, bylo však zjištěno, zda má takový cit a rozvahu, aby mohl správně působit na lidskou mysl? Pokud v srdci učitelů nepřebývá Kristova láska, nejsou uzpůsobeni k tomu, aby nesli závažnou zodpovědnost kladenou na ty, kdo vychovávají mládež. Chybí-li jim samým vyšší vzdělání, nemohou vědět, jak správně působit na lidskou mysl. Jejich srdce, které je samo vzpurné, usiluje pouze o ovládnutí. Podřizování poddajné mysli a charakteru dětí takové výchově znamená zanechávat na této mysli šrámy a jizvy, které nebudou nikdy zhojeny. — CT 193 (1913)

Potřeba nejjemnějších rozlišovacích schopností

Hospodin mi mnoha způsoby a při mnoha příležitostech ukázal, s jakou pečlivostí bychom měli působit na mládež - že působení na lidskou mysl vyžaduje nejjemnější rozlišovací schopnosti. Je třeba, aby všichni, kdo se zabývají vzděláváním a výchovou mládeže, žili velmi blízko Velkého učitele, aby si osvojili ducha a způsob Jeho práce. Musejí od Něho dostat poučení, která ovlivní jejich charakter a celoživotní práci. — GW 333 (1915)

Osobní vliv jako základ

V každé správné výchově je základem osobní vliv. Ježíš, když učil lidi, jednal s nimi osobně. Svých dvanáct učedníků učil v osobním styku a za společného života s nimi. Své nejvzácnější rady dával v soukromí, často pouze jednomu posluchači. Své nejhodnotnější poklady zpřístupnil ctěnému rabbimu při nočním shromáždění na hoře Olivetské i opovrhované ženě u studnice v Sichem, neboť u těchto posluchačů poznal vnímavé srdce, otevřenou mysl a přístupného ducha. Ani dav, který se tak často vinul v Jeho stopách, pro Něho nebyl stejnorodou masou lidských bytostí. Mluvil přímo k mysli každého jednotlivého člověka a naléhal na každé srdce. Pozoroval tváře svých posluchačů, zaznamenával jejich rozzářené, náhlé kladně reagující pohledy, které říkaly, že do duše se dostala pravda a v Jeho srdci se v odpovědi na to rozechvívala struna velké radosti. — Ed 231 (1903)

Přepřacovanost bere schopnost věnovat se ostatním

Učitelé by měli věnovat náležitou pozornost vlastnímu zdraví, aby si své schopnosti udrželi v co nejlepším stavu a svým příkladem a životními zásadami působili na své žáky správným vlivem. Učitel, jehož tělesné síly jsou již ochablé nemocí nebo přepřacováním, by měl obzvláště hledět na své zdraví. Měl by si udělat čas na oddych. Neměl by si brát na svá bedra další úkoly mimo školu, které ho tělesně nebo duševně vyčerpají tak, že jeho nervová soustava bude zbavena rovnováhy, neboť v takovém případě nebude schopen správně působit na lidskou mysl a nebude moci využívat všechny své schopnosti ani pro sebe ani ve prospěch svých žáků. — CTBH 83, 1890 (FE 147)

Porozumění pro různorodé potřeby

Bylo mi ukázáno, že lékaři v našem ústavu by měli být lidé víry, kteří kladou důraz na duchovní věci. Měli by Boha učinit svou oporou. Do ústavu přichází mnoho takových, kteří na sebe svým hříšným požitkářstvím přivolali nemoci téměř všech druhů.

Lidé tohoto druhu si nezasluhují soucit, který tak často vyžadují, a pro lékaře je vyčerpávající věnovat čas a sílu lidem, kteří tělesně, duševně i mravně klesli tak nízko.

Jsou zde ale lidé, kteří porušovali přírodní zákony vlivem své nevědomosti. Příliš pracovali a nemírnili se v jídle, protože tak byli zvyklí žít. Někteří už toho zažili hodně od mnoha lékařů, ale jejich zdravotní stav se nezlepšil, nýbrž výrazně zhoršil. Nakonec museli opustit svou práci, své známé i svou rodinu a do sanatoria přišli jako do posledního útočiště s určitou chabou nadějí, že zde naleznou úlevu.

Tito lidé potřebují soucit. Mělo by s nimi být zacházeno s největší laskavostí a mělo by být dbáno, aby jejich chápání byly objasněny zákony jejich bytí a oni se mohli tím, že je přestanou porušovat a budou držet sebe sama na uzdě, zbavit svého utrpení a nemocí - trestu za porušování přírodních zákonů. — 3T 178 (1872)

Pravda, kterou je nutno říkat jen ve vhodné době

Jen velmi málo těch, kdo se pohybovali ve světské společnosti a dívají se na věci ze svěťáckého hlediska, je připraveno vyslechnout pravdivé zhodnocení své osoby. Není dobré říkat tuto pravdu za každých okolností. Je třeba počkat na vhodnou dobu a příležitost, kdy tato slova nebudou zraňovat.

Lékaři by neměli být přepracováni a jejich nervová soustava by neměla být příliš vyčerpaná, protože takový tělesný stav není příznivý pro klidnou mysl, pevné nervy a veselého, šťastného ducha. — 3T 182 (1872)

Kristus má porozumění

Ten, který na sebe vzal lidství, ví jak projevovat soucit trpícím. Kristus zná nejen každou duši a její zvláštní potřeby a zkoušky, ale zná i všechny okolnosti, jež matou a sužují ducha. Jeho ruka je napřažená s milosrdnou něžností ke každému trpícímu dítěti. Ti, kdo trpí nejvíce, mají nejvíce Jeho soucitu a slitování. „Je čitedlen mdlob našich“ a přeje si, abychom své potíže a soužení položili k Jeho nohám a zanechali je tam. — MH 249 (1905)

Porozumění přináší bližší vztah ke Kristu

Ježíš nás žádá, abychom nesli ovoce v podobě Božích skutků - vlídných slov, projevů laskavosti, něžného ohledu k ubohým, chudým a pronásledovaným. Když srdce soucítí se srdcem obtíženým sklíčeností a žalem, když ruka rozdává chudým, když jsou nazí přiodíváni, když je cizí člověk vítán ve vašem domě a srdci, andělé přicházejí velmi blízko a v nebi se v odpovědi na to rozeznívá radostný zpěv.

Každý skutek přinášející spravedlnost, milosrdenství a laskavost rozeznívá radostný zpěv v nebi. Otec ze svého trůnu shlíží na ty, kdož činí tyto skutky milosrdenství a počítá je mezi své nejvzácnější poklady. „Tiť budou, praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mým klínodem.“ (Mal 3, 17) Na každý milosrdný skutek pro chudé a trpící je pohlíženo tak, jako by byl učiněn pro Ježíše. Když ulehčujete ubohým, soucítíte s pronásledovanými a utlačovanými a pomáháte sirotkům, dostáváte se do bližšího vztahu s Ježíšem. — 2T 25 (1868)

Kristus vyzývá k láskyplnosti a slitování

Znakem odlišujícím ty, kdo milují a bojí se Boha, od těch, kdo nedbají Jeho zákonů, by měl být jejich opravdový upřímný soucit jednoho s druhým. Jak obrovský soucit projevil Ježíš tím, že přišel na tento svět, aby dal svůj život v oběť za hynoucí svět! Jeho náboženství vedlo k vykonávání skutečné lékařské misionářské práce. Byl léčivou silou. „Milosrdenství chci a ne oběti,“ řekl. To je měřítko, které velký autor pravdy používal k rozlišování mezi opravdovým a falešným náboženstvím. Bůh chce, aby jeho lékařští misionáři vystupovali s něžností a soucitem, jaké by projevoval Ježíš, kdyby byl na našem světě. — SpT MM 8, 1893 (MM 251)

Podstata životního štěstí

Vysoce vyvinuté rozumové schopnosti jsou velké bohatství, ale bez zušlechťujícího vlivu soucitu a posvěcené lásky nepředstavují nejvyšší hodnotu. Vždy bychom měli mít připravena slova a skutky vyjadřující laskavý ohled k ostatním. Můžeme projevovat nescíslně mnoho malých laskavostí přátelskými slovy a příjemnými pohledy, které se nám budou vracet. Neohleduplní křesťané svou nevšímavostí k ostatním dokazují, že nejsou spojeni s Kristem. Není možné být spojen s Kristem, a přitom být bezcitný k ostatním a nebrat ohledy na jejich práva. Mnoho lidí silně touží po přátelském

soucitu.

Bůh dal každému z nás vlastní totožnost, kterou není možno nechat splynout s totožností někoho jiného, ale naše zvláštní osobní rysy budou mnohem méně vyčnívat, když budeme opravdu patřit Kristu a jeho vůle bude i naší vůlí. Náš život by měl být zasvěcen dobru a štěstí ostatních tak, jako život našeho Spasitele. Měli bychom být nesobečtí a nezištní a vždy hledat příležitosti - i v malých věcech - k prokazování vděčnosti za laskavosti, kterých se nám dostalo od ostatních, a nacházet možnosti, jak ostatní potěšit a zmírnit a ulehčit jejich utrpení a potíže skutky něžné laskavosti a mnoha malými projevy lásky. Tato ohleduplná pozornost projevovaná ostatním začínající v našich rodinách a pokračující dále mimo rodinný kruh, tvoří podstatu životního štěstí. Opomíjení těchto malých věcí je podstatou životního trápení a smutku. — 3T 539, 540 (1875)

III. Rozvoj mysli

11. ČTENÍ V BIBLI A MYSL

Základ veškerého vzdělávání

Boží Slovo by mělo být základem veškerého vzdělávání. Důkladně pročítaná slova zjevení příznivě působí na myšlenkové schopnosti i srdce a posilují je. K tomu, abychom mohli chápat zjevení Boží vůle vůči nám, je nutné udržovat si myšlenkové schopnosti na vysoké úrovni. Ti, kdo jsou poslušni jeho přikázání, nemohou tuto věc přehlížet. Bůh nám nedal myšlenkové schopnosti k tomu, aby byly věnovány nízkým a povrchním cílům. — Ms 16, 1896

Síla zásady

Uznání pravd Bible povznese mysl i duši. Kdyby Boží Slovo bylo váženo tak, jak by mělo, mladí i staří by v sobě měli čestnost a sílu zásady, která by jim umožnila odolávat pokušení. — MH 459 (1905)

Jediný správný průvodce

Důvěrná znalost Písma svatého posiluje naše schopnosti rozeznávat dobro od zla a naši duši proti útokům ďábla. Bible je meč Ducha, který je v boji se satanem vždy vítězný. Je to jediný správný průvodce ve věcech víry a praktického života. Důvodem, proč ďábel má tak velkou moc nad myslí a srdcem lidí je to, že se neřídí Božím Slovem a jejich jednání nebylo podrobno opravdové zkoušce. Bible nám ukáže, jakou cestu musíme nastoupit, abychom se stali dědici slávy. — RH 4.1.1881 (HC 31)

Vyšší vzdělání

Není možno získat vyšší vzdělání než to, které bylo dáno prvním učedníkům Ježíšovým a které je nám zjevováno ve Slově Božím. Získat vyšší vzdělání znamená bezvýhradně se řídit Jeho slovy; znamená to chodit ve šlépějích Krista, uplatňovat v životě jeho ctnosti. Znamená to vzdát se sobeckosti a věnovat život službě Bohu.

Vyšší vzdělání žádá něco ušlechtilějšího, něco více božského než znalosti získávané z knih. Znamená osobní znalost Krista z vlastní zkušenosti, osvobození se od myšlenek, zvyků a způsobů jednání naučených ve škole knížete temnoty, které stojí v protikladu k věrnosti Bohu. Znamená překonávat zatvrzelost, pýchu, sobectví, světskou ctižádost a nevíru. Je to poselství osvobození od hříchu. — CT 11, 12 (1913)

Naplňuje mysl ušlechtilými podněty

V Božím Slově nachází mysl témata k nejhlubšímu zamyšlení, nejvznešenější cíle. Můžeme zde

vejít ve spojení s patriarchy a proroky a naslouchat hlasu Věčného, rozmlouvajícího s lidmi. Zde vidíme Majestát nebes, jak se pokořil, aby se stal našim zástupcem a ručitelem, sám bez cizí pomoci se vypořádal se silami temnoty a získal za nás vítězství. Nemůže se stát, že by uctivé rozjímání nad takovými tématy nezměkčilo, neočistilo a nezušlechtilo srdce a zároveň nenaplnilo mysl novou silou a svěžestí. — CT 52, 53 (1913)

Ukazuje životní cíl

Ale tím, co by nás především ostatním mělo vést k tomu, abychom si vážili Bible, je zjevení Boží vůle nacházející se v ní. Zde poznáváme cíl našeho stvoření a prostředky, kterými je možno tohoto cíle dosáhnout. Poznáváme, jak rozumně zlepšit svůj současný život, a jak si zajistit budoucí život. Žádná jiná kniha nedokáže zodpovědět všechny otázky mysli a uspokojit touhy srdce. Získáním znalosti Slova Božího a řízením se jím se mohou lidé pozvednout z největších hlubin úpadku a stát se Božími syny, společníky svatých andělů. — CT 53, 54 (1913)

Podobenství, která mají zapůsobit

Bůh chce, aby jeho svatá podobenství zapůsobila na naši mysl, probudila ji a poučila. Necháává přírodu působit proti pokusům oddělit vědu od biblického křesťanství. Přeje si, aby si příroda, která se naskýtá našim smyslům, udržela naši pozornost a vstúpila do naší mysli nebeské pravdy. — YI 6.5.1897

Bibli se nic nevyrovná

Bible je vzdělávací prostředek, jemuž se nic nevyrovná. Nikdy není všem schopnostem dodáno tolik svěží síly, jako když se odhodlaní lidé pečlivě uvažující nad Biblí snaží pochopit ohromující pravdy zjevení. Mysl si postupně zvyká na témata, nad nimiž ji člověk nechá přemítat. Je-li zaměstnávána pouze všedními věcmi na úkor důležitých a vznešených témat, zakrní a zeslábne. Není-li nikdy nucena pustit se do křížku se složitými problémy nebo napínána, aby pochopila důležité pravdy, po určité době téměř ztratí schopnost vyvíjet se. — 5T 24 (1882)

Přijměte biblické pravdy s prostou vírou

Bůh si přeje, aby člověk uplatňoval své myšlenkové schopnosti a žádné jiné myšlenky nemohou lidskou mysl posílit a povznést více než přemítání nad Biblí. Je to nejlepší duševní i duchovní činnost pro lidskou mysl. Přesto se musíme vyvarovat zbožňování vlastního rozumu, který trpí lidskou slabostí a nepevností.

Kdyby význam Písma nebyl našemu chápání zastřen tak, že nemůžeme pochopit ani ty nejprostší pravdy, museli bychom mít důvěřivost a víru malého dítěte, ochotného učit se a prosícího Ducha svatého o pomoc. Vědomí Boží moci a moudrosti a naší neschopnosti pochopit Jeho velikost by nás mělo naplňovat pokorou a Jeho Slovo bychom měli otevírat s posvátnou bázní, jako kdybychom se dostávali do Jeho přítomnosti. Když bereme do rukou Bibli, rozum musí uznat svou podřízenost a srdce a mysl se musejí sklonit před velkým JÁ JSEM. — 5T 703, 704 (1889)

Nezaměstnávat mysl ničím, co zastírá Boží Slovo

Ježíš Kristus je náš duchovní prubířský kámen. Zjevuje Otce. Jako potrava by mozku nemělo být dáváno nic, co před myslí zastírá závojem Slovo Boží. Neměla by být projevována žádná bezstarostná nedbalost při obdělávání půdy srdce. Mysl musí být naučena vážit si práce a slov Krista, protože On přišel z nebe, aby probudil touhu a dal chléb života všem, kdo hladoví po duchovním poznání. — Ms 15, 1898

Písmo uznává mravní volbu člověka

Když čteme Slovo Boží, jsou s námi andělé a odrážejí na jeho posvátné strany zářivé paprsky světla. Písmo svaté se obrací na člověka jako na toho, kdo má možnost vybrat si mezi správným a špatným, promlouvá k němu s varováním, výtkami, naléhavými prosbami a s výzvami. Mysl musí být zaměstnávána naléhavými pravdami Božího Slova, jinak bude slábnout. ... Musíme sami pro sebe zkoumat a poznávat důvody pro svou víru vzájemným porovnáváním jednotlivých textů Bible. Vezměte Bibli a na kolenou prostě Boha, aby osvítil vaši mysl. — RH 4.3.1884

Rozvíjení mysli k ušlechtilosti

Kdyby lidé četli v Bibli tak, jak by měli, vypěstovali by si vynikající rozumové schopnosti. Témata probíraná v Bibli, důstojná prostota jejího jazyka, ušlechtilá témata, která předkládá mysl, to vše v člověku rozvíjí schopnosti, které jinak získat nemůže. V Božím Slově se otevírá bezmezný prostor pro obrazotvornost. Po rozjímání nad jeho důležitými tématy a obraznými přirovnáními má člověk čistší a vznešenější myšlenky a city, než kdyby tento čas strávil četbou jakéhokoli cenného díla sepsaného pouhým člověkem nemluvě o knihách nevalné hodnoty.

Mysl mladých lidí se nerozvíjí k ušlechtilosti, když přehlíží nejvyšší zdroj moudrosti - Slovo Boží. Důvodem, proč máme tak málo lidí s dobrým smýšlením, neproměnlivými názory a skutečnou hodnotou je, že lidé se nebojí Boha, nemilují Boha a neuplatňují v životě náboženské zásady tak, jak by měli. — CTBH 126, 1890 (FE 165)

Hledání jejího skrytého pokladu

Bible, přesně tak, jak zní, by měla být našim rádcem. Nic nemůže tak zdokonalit mysl a posílit rozum jako čtení v Bibli. Žádné jiné přemítání nemůže tak povznést duši a dát tak svěží sílu schopnostem jako přemítání nad živými zjeveními. Mysl tisíců kazatelů evangelia je zakrnělá, protože je jí dovoleno zabývat se všedními věcmi a není zaměstnávána hledáním skrytého pokladu Slova Božího. Jakmile je mysl přivedena k přemýšlení nad Božím Slovem, zvyšuje se chápavost a rozvíjejí se vyšší myšlenkové schopnosti umožňující pochopit vysokou a povznášející pravdu.

Zda mysl zakrňuje nebo se zdokonaluje, záleží na povaze věcí, jimiž se zabývá. Není-li mysl vedena k tomu, aby se činně a vytrvale snažila pochopit pravdu vzájemným porovnáváním jednotlivých textů Bible, je jisté, že se scvrkne a ztratí svou rovnováhu. Měli bychom svou mysl zaměřit na úkol hledat pravdy, které se nenacházejí přímo na povrchu. — RH 28.9.1897

Bible dává životu správný směr

Celá Bible je zjevení Boží slávy v Kristu. Pokud ji lidé přijímají, věří jí, a řídí se jí, je to mocný nástroj proměny charakteru. Je to obrovský podnět a hnací síla, která dává nový život tělesným, duševním a duchovním silám a vede život správným směrem.

Důvodem, proč jsou mladí lidé a také i dospělí tak snadno sváděni pokušením ke hříchu je to, že nechtou Slovo Boží a nepřemítají nad ním, jak by měli. Jejich nedostatek síly vůle a odhodlanosti projevující se v životě a charakteru je důsledkem nevšímavosti k posvátným poučením v Božím Slově. Nezaměřují svou mysl svědomitě na to, co by v ní vzbudilo čisté svaté myšlenky a odvrátilo ji od toho, co je poskvrněné a nečestné. — MH 458 (1905)

Zjevuje pravidla pro svatý život

Hospodin nám ve svém ušlechtilém milosrdenství zjevil v Písmu svá pravidla svatého života, svá přikázání a své zákony. Sděluje nám zde, kterých hříchů se máme stranit, vysvětluje nám zde plán spasení a ukazuje cestu do nebe. Tomu, kdo poslechne Jeho příkaz „Ptejte se na písma“, nemusí zůstat tyto věci skryty.

Postup duše vpřed v oblasti ctnosti a „známosti“ Boha probíhá podle Božího plánu „růstu“, spočívajícího v neustálém přidávání předností, kvůli jejichž zpřístupnění pro všechny Ježíš učinil nesmírnou oběť. Jsme smrtelní, ale měli bychom si uvědomovat nesmrtelnost.

Mysl musí být namáhána rozjímáním o Bohu a Jeho nádherném plánu našeho spasení. Duše tak bude povznesena nad všední věci a upnuta na věci, které jsou věčné.

Pomyšlení, že žijeme v Božím světě a v přítomnosti velkého Stvořitele vesmíru, který stvořil člověka „k obrazu svému“ a podle svého „podobnosti“, povznese mysl k širším a vyšším oblastem rozjímání než jakýkoli smyšlený příběh. Pomyšlení, že nás pozoruje Boží oko, že nás Bůh miluje a měl takovou starost o padlého člověka, že dal svého milovaného Syna pro naše vykoupení, abychom nemuseli bídne zahynout, je nádherné. Každý, kdo otevře své srdce, uzná tyto úžasné věci a bude nad těmito tématy rozjímat, se již nikdy nespokojí s tématy nicotnými, která mají vzbuzovat vzrušení. — RH 9.11.1886

Nové srdce znamená novou mysl

Slova „dám vám srdce nové“ znamenají „dám vám mysl novou“. Tato změna srdce je vždy provázena správnou představou o křesťanských povinnostech; pochopením pravdy. Správnost našeho pohledu na pravdu bude úměrná našemu chápání Božího Slova. Ten, kdo se důkladně a ve vši zbožnosti věnuje Písmu, získá hlubokou chápavost a zdravý úsudek, jakoby svým příklonem k Bohu dosáhl vyšší úrovně rozumových schopností. — RH 10.11.1904

Nečíst Bibli jen čas od času

Je pro nás nebezpečné odvracet se od Písma svatého a číst jeho posvěcené stránky jen čas od času. ... Mějte svou mysl stále upřenu vzhůru ke vznešenému úkolu, který byl před ní postaven a uče se z

Bible s odhodláním a zájmem, abyste dokázali pochopit Boží pravdu. Ti, kdož tak činí, s překvapením zjišťují, kam až může mysl dospět. — YI 29.6.1893 (HC 35)

Cvičení paměti pomáhá mysli

Myšlenky musejí být pod kontrolou a nesmí jim být dovolováno toulat se. Je třeba naučit mysl zabývat se Písmem svatým a ušlechtilými a povznášejícími tématy. Části z Bible, i celé kapitoly je možno naučit se z paměti, aby mohly být zopakovány, až přijde satan se svým pokoušením. K tomuto účelu je vhodná zvláště Izaiášova 58. kapitola. Obstavějte svou duši omezeními a příkazy vydanými z vnuknutí Ducha svatého.

Když satan svádí mysl k tomu, aby se zabývala světskými a odduchovněnými věcmi, nejúčinněji se mu odolává slovy: „Psáno jest ...“ Až vám bude našeptávat pochybnosti, zda jsme skutečně lidem, který vede Bůh a který si Bůh zkouškami připravuje na obstání ve velkém dni soudu, buďte připraveni odpovědět na jeho našeptávání jasnými důkazy z Božího Slova, že jsme tím ostatkem, který zachovává Jeho přikázání a víru Ježíšovu. — RH 8.4.1884

Čtení v Bibli přináší vyrovnanou mysl

Ti, kdo jsou vyučováni Duchem svatým, dokáží moudře učit Slovo Boží. Když je z něj učiněna učebnice s upřímnou prosbou o vedení Duchem a s naprostým oddáním srdce posvěcení skrze pravdu, bude dosaženo všeho, co Kristus slíbil.

Takovéto čtení v Bibli lidem přinese vyrovnanou mysl, protože tělesné, duševní i mravní síly se budou všestranně rozvíjet. Jejich duchovní znalost nebude nijak ochromena. Bude zrychleno jejich chápání, budou probuzeny jejich schopnosti vnímání, jejich svědomí se stane citlivé, jejich myšlenky a city budou očištěny, bude panovat lepší morálka a bude jim dodána nová síla odolávat pokušení. — SpTEd 27, 12.6.1896 (FE 433, 434)

Protijed ke zhoubným vlivům

Když je mysl člověka naplněna pravdou obsaženou v Bibli, její zásady se hluboce zakořeňují v duši a s pravdou je nerozlučně spjat i vkus a výběr tohoto člověka, který netouží po žádné pokleslé vzrušující literatuře, jež mu ubírá morální síly a ničí schopnosti, které mu věnoval Bůh ke konání prospěšných věcí. Znalost Bible se projevuje jako protijed ke zhoubným vlivům nevhodné četby. — RH 9.11.1886 (HC 202)

Chrání před pověrami

Kdyby poučení tohoto Slova byla nechána působit jako řídicí vliv na náš život, kdyby mysl a srdce byly poddány této krotící síle, zlé věci, které se nyní objevují ve sborech a rodinách, by zde neměly své místo. ... Poučení Slova Božího by měla řídit mysl a srdce, aby život doma prokazoval sílu Boží milosti. ...

Bez Bible bychom byli uvedeni na nesprávnou cestu klamnými teoriemi. Mysl by byla vystavena tyranii pověr a klamu. Ale majíce v rukou nefalšovanou historii počátku světa, nemusíme se nechat

Zlepšuje rozumové schopnosti

Bude-li mysl zaměřena na úkol číst Bibli a čerpat z ní informace, dojde ke zlepšení rozumových schopností. Při přemýšlení nad Písmem se mysl rozšiřují obzory a stává se vyrovnanější, než když je zaměstnávána získáváním obecných informací z knih, které nemají žádný vztah k Bibli. Žádné vědomosti nejsou tak důkladné, ucelené a dalekosáhlé jako vědomosti nabyté čtením Slova Božího, což je základ pro získání veškerých opravdových vědomostí.

Bible je jako studna. Čím více se do ní díváte, tím hlubší se zdá. Vznešené pravdy posvátné historie mají ohromující sílu a krásu a sahají stejně daleko jako věčnost. Žádná věda se nevyrovná vědě, která odhaluje charakter Boha.

Mojžíš byl vyučen ve veškeré moudrosti egyptské, přesto řekl: „Viztež, učilt' jsem vás ustanovením a soudům, jakž mi přikázal Hospodin Bůh můj, abyste tak činili v zemi, do kteréž vejdete k dědičnému držení jí. Ostříhejtež tedy a čiňte je, nebo to jest moudrost vaše a opatrnost vaše před očima národů, kteříž, slyšíce všecka ustanovení tato, řeknou: Jistě lid moudrý a rozumný národ veliký tento jest.“ — RH 23.2.1896 (FE 393)

Obdařuje schopnosti energií

Proč by tato kniha, tento drahocenný poklad, neměla být obdivována a ceněna jako nejlepší přítel? Je to naše mapa na cestu rozbouřeným mořem života. Je to náš průvodce ukazující nám cestu k našemu místu na věčnosti a vlastnosti, které musíme mít, abychom na něm mohli prodlévat. Neexistuje jiná kniha, jejíž studium pozvedne a posílí lidskou mysl tak jako studium Bible. Mysl zde nalezne věci té nejvznešenější povahy, které probudí její sílu. Neexistuje nic, co by naše schopnosti mohlo obdařit takovou energií jako jejich spojení s ohromujícími pravdami, které zde byly zjeveny. Snaha uchopit a posoudit tyto velké myšlenky rozšiřuje obzory chápání naší mysli. Můžeme se ponořit hluboko do této studnice pravdy a odnést si vzácné poklady, kterými obohatíme svou duši. Zde se můžeme naučit, jak opravdově žít a jak v pokoji zemřít. — RH 4.1.1881 (HC 31)

Čtení v Bibli rozšíří obzory mysli

Bible je náš průvodce vedoucí nás bezpečnými cestami, které směřují k věčnému životu. Bůh vnukl lidem, aby napsali to, co nám objasní pravdu, bude upoutávat naši mysl a při uplatňování v běžném životě nám to umožní získat mravní sílu a zařadit se mezi vysoce vzdělané lidi. Mysli každého, kdo čte a zamýšlí se nad Slovem Božím, se rozšíří obzory. Jeho četba zvyšuje chápavost a obdařuje každou schopnost novou silou tak, jako žádná jiná četba. Uvádí mysl do styku s všeobjímajícími zušlechťujícími zásadami pravdy. Uvádí lidskou mysl do těsného spojení s celými nebesy, dodávající jí moudrost, znalosti a chápavost. — YI 13.10.1898 (SD 70)

Bible jako zjevení Jehovy

Tato kniha má být po všechny časy zjevením Jehovy. Lidským bytostem byla svěřena božská

prorocství, aby byla Boží mocí. Pravdy Slova Božího nejsou pouhým pokusem o vyjádření postoje; jsou to výroky Nejvyššího. Ten, kdo tyto pravdy učiní součástí svého života, stane se v každém ohledu novým stvořením. Nebudou mu dány nové duševní schopnosti, ale temnota, jež vlivem lhostejnosti a hříchu zastírala jeho chápavost, bude odstraněna. — RH 10.11.1904

12. PÍLE

Snazte se a dosáhnete úspěchu

Usilovné studium, tvrdá dřina, neutuchající píle, to je to, co přináší vítězství. Neztrácejte ani chvíli. Výsledky vaší práce - poctivé a svědomité práce - budou vidět a budou ceněny. Ti, kdo touží posílit svou mysl, toho mohou dosáhnout pílí. Používáním nabývá mysl na schopnostech a výkonnosti. Hlubokým přemýšlením se stává silnou. Ten, kdo používá své duševní a tělesné síly nejpilněji, dosáhne nejlepších výsledků. Každá schopnost člověka sílí svým používáním. — RH 10.3.1903

Dosahujte nejvyšších možných schopností

Měl by být důkladně zvážen skutečný cíl vzdělávání. Bůh svěřil každému schopnosti a nadání, aby Mu mohly být vráceny rozšířené a zlepšené. Všechny Jeho dary nám byly dány k tomu, aby byly používány v nejvyšší možné míře. Po každém z nás žádá rozvíjení svých schopností, abychom byli co nejvíce užiteční a mohli odvádět ušlechtilou práci pro Boha a prospívat lidstvu. Každá výhoda, kterou máme, ať jde o sílu mysli, peníze či vliv, patří Bohu, takže můžeme říci s Davidem: „Od tebeť jest zajisté všechno, a to i z ruky tvé dali jsme tobě.“ (1 Par 29, 14) — RH 19.8.1884 (FE 82)

Vysoká duševní úroveň není výsledek náhody

Opravdový úspěch v každé oblasti práce není výsledkem náhody nebo osudu. Je to důsledek Boží prozřetelnosti, odměna za víru a uvážlivost, poctivost a vytrvalost. Vysoká duševní a mravní úroveň není výsledek náhody. Bůh dává příležitosti a úspěch závisí na jejich využití. — PK 486 (1917)

Potřebujeme především náležitou duševní úroveň

Tím, co jako národ potřebujeme nejvíce a co musíme mít, abychom vyhovovali nárokům dnešní doby, je náležitá duševní úroveň. Chudoba, nízký původ a nepříznivé okolí nemusí být překážkou rozvíjení myšlenkových schopností. Duševní schopnosti musejí být udržovány v moci vůle a mysli nesmí být povoleno tápat nebo zabývat se najednou mnoha různými tématy, a přitom žádným pořádně.

Při každém vzdělávání narazíte na obtíže, ale nikdy neustávejte kvůli ztrátě odhodlání. Hledejte, učte se a modlete se, ke všem potížím se stavějte statečně a činorodě, berte si na pomoc sílu vůle a trpělivost a pak kopejte ještě usilovněji dokud před vámi nebude ležet poklad pravdy, prostý a překrásný a ještě vzácnější kvůli potížím spojeným s jeho hledáním.

Pak se však nezabývejte stále jen touto jedinou věcí, soustřeďujte na ni všechny síly mysli a nepřetržitě ji podsouvající pozornosti ostatních, ale vezměte si další téma a důkladně jej zkoumejte. Tak bude vašemu chápání odhalováno jedno tajemství za druhým. Takovým počínáním získáte dvě

cenná vítězství. Získáte užitečné vědomosti a navíc namáhání mysli zvýší vaši duševní sílu a myšlenkové schopnosti. Klíč nalezený k rozluštění jednoho tajemství může pomoci odkrýt také další vzácné poklady vědění doposud neobjevené. — 4T 414 (1880)

Zákon mysli

Zákonem mysli je, že se scvrkne nebo rozšíří na rozměry věcí, jimiž se zabývá. Mysl bude mít určité zúžené obzory a ztratí možnost pochopit hluboký smysl věcí ve Slově Božím, pokud se nebude činnorodě a vytrvale chápat úkolu hledat pravdu. Obzory mysli se rozšíří, pokud bude zaměstnávána zkoumáním vztahu mezi biblickými tématy, porovnávaje navzájem jednotlivé texty Bible a duchovní věci s duchovními. Jděte pod povrch; na dovedného a pilného žáka čekají nejbohatší poklady myšlení. — RH 17.7.1888 (MYP 262)

Začněte používat skryté síly

Mnoho lidí se usilovně snaží ve svém běžném povolání a trpělivě plní své každodenní úkoly, neuvědomujíce si skryté síly, které, kdyby byly vyburcovány k činnosti, zařadily by je mezi vůdčí světové osobnosti. K probuzení a rozvinutí těchto dřímajících schopností je potřebný pohotový zásah. Takoví byli muži, které Ježíš spojil s Sebou a umožnil jim tři roky se učit pod Svým vlastním dohledem. Žádné studium ve školách rabínů nebo filosofických školách se tomu svou hodnotou nemohlo vyrovnat. — CT 511 (1913)

Mnozí by mohli být vůdčími mysliteli

Mnozí z našich pracovníků mohli dnes být vůdčími mysliteli, kdyby se nespokojili s nízkou úrovní, ale byli pilní a nechali své myšlenky zacházet hlouběji. Mnohým našim mladým lidem hrozí nebezpečí, že se stanou povrchní; že nevyrostou „v plnost postavy mužů a žen v Kristu“. Myslí si, že mají dostatečné znalosti a vědomosti, ale nebudou-li se učit se zaujetím, nedostanou se hlouběji, aby našli všechny poklady, které mohou získat. — Lt 33, 1886

Potřeba sebekázně

Bůh žádá, abychom procvičovali své myšlenkové schopnosti. Je nutno, aby byly rozvíjeny tak, abychom v případě potřeby dokázali i před nejmocnější lidi na světě stavět pravdu ke slávě Boží. Každý den je také potřeba nechat na srdce a charakter působit proměňující sílu Boží. Každý, kdo se prohlašuje za Boží dítě, musí uplatňovat sebekázeň, neboť právě takto se mysl a vůle uvádí do podřízenosti mysli a vůle Boží. Důslednou kázní ve vztahu k Boží věci se dosáhne více než na základě výmluvnosti a nejoslnivějšího nadání. Lidé s obyčejnou, správně cvičenou myslí, vykonají větší a ušlechtilější práci než nejvzdělanější lidé a lidé s největším nadáním bez sebeovládání. — RH 28.7.1896

Andělé se zmocňují lidí s přemýšlivou myslí

Nebeští andělé se ... snaží zmocnit lidí s přemýšlivou myslí a jejich moc je větší než moc zástupů

temnoty. Jsou lidé, zabývající se posvátnými věcmi, jejichž mysl není v těsném spojení s Bohem a kteří nerozeznávají Božího Ducha. Pokud je Boží milost nepromění k obrazu Krista, Duch je opustí tak jako voda opouští děravou nádobu. Jejich jedinou nadějí je hledat Boha celou myslí, srdcem a duší. Pak budou čestným způsobem usilovat o vítězství. Dáte-li ďáblu možnost, oloupí vás o představivost a city. — Ms 11, 1893

Je žádáno nejušlechtilejší posvěcené úsilí

„Dosti máš na mé milosti“ (2 Kor 12, 9) - tak zní ujištění Velkého Učitele. Snažte se pochopit smysl těchto slov a nikdy, nikdy nevyslovujte pochybnosti a slova nevíry. Buďte pevní. V čistém a neposkvrněném náboženství neexistuje žádná polovičatá služba. „Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze všech mocí svých.“ (Mar 12, 30) Po těch, kdož věří Slovu Božímu, je žádáno nejušlechtilejší posvěcené úsilí. — SpTEd 30, 12.6.1896 (CT 360)

Zachovejte si svou Bohem danou osobnost

Bůh nám dal schopnost myslet a jednat a tím, co vám dá schopnost unést svá břemena, je opatrné jednání a hledání moudrosti u Boha. Zachovejte si svou Bohem danou osobnost. Nebud'te stínem někoho jiného. Počítejte s tím, že Bůh bude působit ve vás, pomocí vás a skrze vás. — MH 498, 499 (1905)

Zničující hniloba světa (výtka kazateli, který si liboval v pochybnostech)

Jste člověk, který by neměl být učitelem pravdy. Ve zkušenosti a znalosti Boha byste měl být mnohem dále, než jste se dostal. Měl byste být soudný člověk, neboť Bůh Vám dal rozumové schopnosti, které jsou přímo stvořené k rozvíjení až na nejvyšší úroveň. Kdybyste se zbavil svých sklonů k pochybování a dal se opačným směrem, byl byste nyní schopen řádně sloužit Bohu.

Kdybyste rozvíjel svou mysl správným způsobem a používal své schopnosti k Boží slávě, byl byste plně způsobilý nést varovné poselství pro svět. Ale hniloba světa tak zasáhla vaši mysl, že není posvěcena. Nepěstoval jste v sobě schopnosti, jež by z Vás učinily úspěšného duchovního pracovníka bojujícího za Boží věc. Máte možnost začít svou mysl vzdělávat na správném základě. Když se však nyní nebudete stavět k pravdě rozumně, bude to pouze Vaše chyba. — Lt 3, 1878

Postupujte neochvějně kupředu

Chci, aby vaše úsilí bylo posvěcené, aby Boží andělé mohli vaše srdce naplnit svatým zápallem a vést vás k neochvějnému a odhodlanému postupu vpřed, činíce z vás jasné zářící světlo. Pokud bude celá vaše bytost - tělo, duše i duch - zasvěcena konání svaté práce, vaše schopnosti vnímání budou všestranně posíleny. Snažte se ze všech sil v Kristově milosti a skrze ni dosáhnout vysoké úrovně, která je před vás postavena. Můžete být dokonalí ve své oblasti působnosti tak jako je Bůh dokonalý v Jeho oblasti působnosti. Neprohlásil snad Kristus „Bud'tež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest“? (Mat 5, 48) — Lt 123, 1904

Rozvíjejte každou svou schopnost

Přeje si, abychom stále rostli ve svatosti, ve štěstí a v užitečnosti. Všichni mají schopnosti, které se musejí naučit považovat za posvátné dary, musejí se naučit vážit si jich jako darů Páně a správně je využívat. Přeje si, aby mladí lidé rozvíjeli všechny schopnosti své bytosti a účinně je uplatňovali. Přeje si, aby využívali vše, co je v tomto životě užitečné a vzácné, aby byli dobrotiví a konali dobro, hromadíce nebeský poklad pro budoucí život. — MH 398 (1905)

Příležitosti naskýtající se všem

Všem se naskýtají příležitosti a výhody, které je možno využít ke zvýšení mravní a duchovní síly. Mysl si může rozšířit své obzory, může být zušlechtěna a měla by být přinucena zabývat se nebeskými věcmi. Naše schopnosti musejí být rozvíjeny v nejvyšší možné míře, jinak nedosáhneme Boží úrovně.

Pokud (mysl) není zaměřena k nebi, stává se snadnou obětí satanova pokoušení a zapojuje se do světských podniků a plánů, které nemají nic společného s Bohem. Je tomu věnován všecken zápal, nadšení, nedočkavě vynakládané síly a horečnaté touhy, a ďábel stojí opodál a směje se, když vidí, jak se lidé snaží tak úporně bojovat o dosažení cíle, kterého nikdy nedosáhnou, což se však vymyká lidskému chápání. Když je dokáže udržet zaslepené sebeklamem, že je správné věnovat sílu svého mozku a těla cílům, kterých ve skutečnosti nikdy nedosáhnou, je velmi potěšen, protože síly a schopnosti mysli, které patří Bohu a na které si Bůh činí nárok, jsou odvráceny od pravého účelu a náležitých cílů. — Lt 17, 1886

Není nutné, aby nepřítel bránil každodennímu sebezdokonalování

Rozhodněte se dosáhnout vysoké a svaté úrovně, stanovte si svůj cíl vysoko, snažte se s opravdovým odhodláním jako Daniel, neustále a vytrvale. Pak nic z toho, co nepřítel může udělat, nezabrání vašemu každodennímu sebezdokonalování. Nehledě na nevýhody, změny a složitosti můžete stále zvětšovat svou duševní a mravní sílu.

Nikdo nemusí být nevzdělaný, pokud nechce. Je třeba stále získávat vědomosti, které jsou potravou pro mysl. My, kteří očekáváme Kristův příchod, bychom se měli rozhodnout, že tento život budeme žít ne tak, abychom byli stále na prohrávající straně, nýbrž se snahou o zvyšování své duchovní úrovně. Buďte Božími lidmi, buďte na vítězí straně.

Vědomosti se naskýtají každému, kdo po nich touží. Bůh si přeje, aby lidská mysl získala sílu hlubším, obšírnějším a bystřejším uvažováním. Chodte s Bohem tak jako Enoch, učíňte Boha svým rádcem a pak bude jisté, že se budete pouze zdokonalovat. — Lt 26d, 1887

Chopte se Boha a dejte se na postup kupředu

Bůh dal člověku rozum a obdařil ho schopnostmi, které mají být zdokonalovány. Chopte se tedy pevně Boha, skončujte s lehkovážností, holdováním nejrůznějším zábavám a všemi nemravnostmi. Zbavte se všech charakterových vad.

Člověk má sice přirozený sklon ke směřování do záhuby, je zde však síla, jež mu přijde na pomoc

a spojí se s jeho správným úsilím. Jeho vlastní vůle bude ovšem působit opačně. Jestliže se ale chopí této božské pomoci, může odolat hlasu pokušitele. Dávlova pokušení hrají na stejnou notu s hříšnými sklony člověka a nutí ho hřešit. Vše, co musí člověk udělat, je poslouchat Ježíše Krista, který mu řekne, co má dělat. Bůh vás volá ze svého trůnu na nebesích, nabízí vám korunu nesmrtelné slávy a žádá vás, abyste bojovali „ten dobrý boj víry“ a běželi závod s trpělivostí. Věřte v Boha v každé chvíli. On je věrný, vede kupředu. — Lt 26d, 1887

Vznešený Boží vzor pro Jeho děti

Boží vzor pro Jeho děti je výše, než může dosáhnout nejvznešenější lidská představa. Cílem, jehož má být dosaženo, je zbožnost a podobnost Bohu. Před tím, kdo je odhodlán dát se správným směrem, je otevřena široká stezka pro stálý postup vpřed. Má před sebou cíl, kterého je třeba dosáhnout, úroveň, na niž je třeba se dostat a kterou představuje vše dobré, čisté a ušlechtilé. Bude postupovat kupředu co nejrychleji a co nejdále v každé oblasti získávání hodnotných znalostí. Jeho úsilí však bude směřováno k cílům o tolik vyšším než pouhé sobecké a časné zájmy, o kolik je nebe výše než země. — Ed 18, 19 (1903)

13. POTRAVA PRO MYSL

Rozumné zdokonalování a zneužívání

Bůh nás obdařuje schopnostmi, které mají být rozumně zdokonalovány, ne zneužívány. Vzdělávání není nic jiného než příprava tělesných a mravních sil a rozumových schopností pro co nejlepší plnění všech životních úkolů. Nevhodná četba přináší nesprávné vzdělání. Schopnost odolávat zátěži a síla a schopnosti mozku se zvyšují nebo snižují v závislosti na způsobu, jakým jsou využívány. — 4T 498 (1880)

Zdravá potrava pro mysl

Ušlechtilá a prospěšná četba bude pro mysl tímtež, čím je zdravá potrava pro tělo. Získáte tak větší sílu odolávat pokušení, osvojovat si správné návyky a chovat se podle správných zásad. — RH 26.12.1882 (SD 178)

Střežte přístup ke své duši

Musíme se snažit odolávat pokušení. Ti, kdo nechtějí padnout za oběť satanovým trikům, musejí dobře střežit přístup ke své duši; musejí se vyhnout čtení, pozorování nebo poslouchání toho, co vyvolává nečisté myšlenky.

Mysli by nemělo být dovoleno zabíhat volně ke každému tématu, které podsuně nepřítel duší. „Protož přepášice bedra mysli své,“ říká apoštol Petr, „a střízliví jsouce, dokonale doufejte ... jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti své žádostem. Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte.“ (1 Petr 1, 13–15)

Pavel říká: „Kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté,

kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech přemyšlujte.“ (Fil 4, 8) To vyžaduje vroucí modlitbu a neutuchající bdělost. Potřebujeme pomoc v podobě stálého vlivu Ducha svatého, který bude pozornost mysli připoutávat k nebi a navýkat ji na zabývání se čistými a svatými věcmi, a musíme se pilně věnovat četbě Božího Slova. „Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého.“ „V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.“ (Žalm 119, 9. 11.) — PP 460 (1890)

Charakter projevovaný ve výběru četby

Charakter náboženské zkušenosti člověka se projevuje v povaze knih, které si tento člověk vybírá k četbě ve chvílích odpočinku. Aby měli zdravou mysl a vyznávali zdravé náboženské zásady, musejí mladí lidé žít ve společenství s Bohem skrze Jeho Slovo. Bible, ukazující nám cestu ke spáse prostřednictvím Krista, je našim průvodcem vedoucím nás k vyššímu, lepšímu životu. Obsahuje nejzajímavější a nejpoučnější historie a životopisy, jaké byly kdy napsány. Ti, jejichž představivost nebyla zvrácena četbou smyšlených příběhů, budou Bibli považovat za nejzajímavější ze všech knih. — YI 9.10.1902 (MYP 273, 274)

Některé knihy matou mysl

Řada z knih nahromaděných ve velkých světských knihovnách spíše mate mysl, než napomáhá chápání. Přesto lidé utrácejí velké peněžní částky za jejich nákup a ztrácejí léta svého života jejich četbou, i když se jim nabízí Kniha obsahující slova Toho, který je alfou i omegou moudrosti. Čas ztracený četbou těchto knih mohl být raději stráven získáváním vědomostí o Tom, jehož správné poznání znamená život věčný. Pouze ti, kdož získají toto poznání, nakonec uslyší slova: „A v něm jste doplněni.“ (Kol 2, 10) — (Brožura) Words of Counsel, 1903 (CH 369)

Zmatené chápání

Když je Slovo Boží opomíjeno na úkor knih, které odvádějí od Boha a matou chápání zásad nebeského království, vzdělání takto poskytované je překrucováním významu tohoto slova. Pokud žák nemá čistou duchovní potravu důkladně zbavenou takzvaného vyššího vzdělání, jež je promícháno s nevěreckými stanovisky, nemůže opravdu poznat Boha. Jedině ti, kteří spolupracují s nebesy na plánu spasení, mohou vědět, co ve své prostotě znamená opravdové vzdělání. — CT 15 (1913)

Despotická moc nevěřících autorů (slova anděla rádce)

Lidská mysl se dá snadno očarovat ďáblovými lžemi, a tato díla vyvolávají nechut' k přemítání nad Božím Slovem, které, když je člověkem uznáváno a váženo, zajistí mu věčný život. Jste stvoření ovládaná zvyky a měli byste si zapamatovat, že správné zvyky jsou požehnáním jak svým účinkem na váš vlastní charakter tak svým působením dobrým vlivem na ostatní, leč špatné zvyky, jakmile jsou jednou osvojeny, působí despotickým vlivem a zatahují mysl do otroctví. Kdybyste v těchto knihách (od nevěřících autorů) nepřečetli nikdy ani jediné slovo, měli byste dnes mnohem větší schopnost pochopit Bibli, která si zaslouží, aby byla čtena daleko více než všechny ostatní knihy, a která přináší jediné správné myšlenky, pokud jde o vyšší vzdělání. — 6T 162 (1900)

Plytká četba způsobuje chorobnou představivost

Mnoho mladých lidí Bůh obdařil mimořádným nadáním. Dal jim ty nejlepší schopnosti, jejich síly však byly vyčerpány, jejich mysl zmatena a oslabena a mnoho let již neučinili žádný pokrok ve zbožnosti a znalostech důvodů pro naši víru, protože pěstují zálibu ve čtení románů. Mají stejné potíže s ovládáním svého nutkání k této plytké četbě jako opilec s ovládáním své chuti na alkoholický nápoj.

Mohli by dnes pomáhat našim vydavatelstvím a být užitečnými při vedení účtů, přípravě materiálů k tisku nebo provádění korektur. Jejich schopnosti byly ale zneužívány, až se stali duševně podrážděnými a jsou tudíž neschopni vykonávat jakoukoli zodpovědnou funkci. Mají chorobnou představivost. Žijí v nereálném světě. Nedokáží se vyrovnat s praktickými úkoly běžného života, a co je nejhorší a nejsmutnější, ztratili veškerý zájem o hodnotnou četbu.

Byli očarováni a zaslepeni takovou potravou pro mysl, jako jsou vzrušující příběhy obsažené v Chaloupce strýčka Toma. Tato kniha udělala hodně dobrého ve své době pro ty, kteří potřebovali vyvést ze svých nesprávných názorů na otroctví; my ale stojíme na samých hranicích věčného světa, kde takovéto povídky nejsou pro přípravu na věčný život vůbec potřebné. — 5T 518, 519 (1889)

Knihy, jež oslabují mysl

Milostné romány a povrchní vzrušující příběhy představují další druh literatury, která je kletbou pro každého čtenáře. I když autor připojí dobré mravní ponaučení a celé své dílo protká náboženskými myšlenkami, ve většině případů je ďábel pouze o to působivěji oděn v andělském rouše, aby klamal a sváděl. Mysl je do značné míry ovlivňována tím, co je její potravou. Čtenáři povrchních vzrušujících příběhů jsou neschopni vyrovnat se s úkoly, které před nimi stojí. Žijí v nereálném světě a vůbec necítí potřebu „ptát se na písma“, mít za potravu nebeskou manu. Jejich mysl je oslabena a ztrácí sílu zamýšlet se nad závažnými otázkami povinnosti a osudu. — 7T 165 (1902)

Romány a smyslné myšlenky

Duševní potrava, v níž (čtenář románů) získal zalíbení, má škodlivé účinky a vede k nečistým a smyslným myšlenkám. Když jsem si uvědomila, jak hodně takoví lidé ztrácejí tím, že přehlížejí příležitosti získávat znalosti o Kristu, k němuž jsou upjaty naše naděje na věčný život, zabylo mně jich upřímně líto. Ztrácejí tak drahocenný čas, ve kterém by mohli poznávat Vzor opravdové dobroty. — CTBH 123, 1890 (MYP 280)

Mysl propadá slabomyslnosti (varovná slova neschopné ženě v domácnosti)

Vaše mysl byla po léta jako příliš hlučný proud vody tekoucí bez užitku korytem téměř zaplněným kameny a zarostlým trávou. Kdyby uplatňování Vašich schopností bylo řízeno ušlechtilými záměry, nestala byste se tak neschopnou. Domníváte se, že musíte uspokojovat vrtochy svých choutek a přehnanou touhu po četbě.

Viděla jsem ve Vašem pokoji hořet dlouho do noci lampu a Vás zabranou do nějakého

vzrušujícího příběhu, ještě více tak vydražďující svůj už tak dost podrážděný mozek. Takovéto počínání omezuje váš smysl pro praktický život a oslabuje Vás tělesně, duševně i mravně. Vaše nesvědomitost způsobila ve Vašem domě nepořádek a bude-li to pokračovat, povede to k tomu, že Vaše mysl propadne slabomyslnosti. Zkoušku, kterou Vám dal Bůh, znevažujete, a časem daným Vám Bohem mrháte. — 4T 498 (1880)

Duševní opilci

Čtenáři povrchních vzrušujících příběhů ztrácejí schopnost vyrovnat se s praktickými úkoly běžného života. Žijí v nereálném světě. Sledovala jsem děti, kterým bylo dovoleno tyto příběhy pravidelně číst. Ať byly doma či venku, byly roztěkané, zasněné a neschopné bavit se o něčem jiném než o nejvšednějších věcech. Něco takového jako myšlenky na náboženství a rozmlouvání o něm bylo jejich mysli naprosto cizí. Pěstováním záliby v napínavých příbězích získává člověk zvrácený vkus a mysl není uspokojena, dokud není nakrmena touto nezdravou potravou. Pro ty, kdo se oddávají takové četbě, mi jako nejpriléhavější připadá označení duševní opilci. Propadnutí nevhodné četbě má podobný účinek na mozek jako propadnutí nadměrnému jídlu a pití na tělo. — CT 134, 135 (1913)

Nadměrné dopřívání si, které je hříchem

Nadměrné dopřívání si v jídle, pití, spánku nebo sledování něčeho je hřích. Zdravé uplatňování všech schopností těla a mysli ve vzájemném souladu vede ke štěstí. ... Schopnosti mysli by měly být používány k přemýšlení nad věcmi týkajícími se toho, co očekáváme od věčnosti. Přispěje to k tělesnému i duševnímu zdraví. — 4T 417 (1880)

Přepínání mysli

Prání žáka, který chce, aby dvouleté učivo bylo vměstnáno do jednoho roku, by nemělo být vyhověno. Vzít na sebe dvojnásobnou práci znamená pro mnohé přepínání mysli a zanedbávání tělesného cvičení. Nedá se rozumně předpokládat, že mysl dokáže vstřebat nadměrný přísun duševní potravy a přetěžování mysli je stejně velký hřích jako přetěžování zažívacích orgánů. — CT 296 (1913)

Zkoumejte také smysl svého rozmlouvání s lidmi

Pro každého člověka je nejlepší, když důkladně zkoumá, jaká duševní potrava je mu podávána. Když k vám budou přicházet ti, kdo žijí jen pro to, aby mohli mluvit a mluvit a kdo tak rádi žádají: „Řekněte nám to a my to řekneme dále“, zamyslete se, zda pro vás tato rozmluva bude duchovním přínosem, zda vám přinese duchovní pomoc k tomu, abyste v duchovním spojení mohli jíst tělo a pít krev Božího Syna. „K kterémuž přistupujete k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému.“ (1 Petr 2, 4) Tato slova říkají hodně.

Nesmíme být kecalové, klevetníci a mluvkové, nesmíme nést falešné svědectví. Bohem máme zakázáno pouštět se do plytkých hovorů jen pro legraci, do žertování, vtipkování nebo pronášení jakýchkoli prázdných slov. Z toho, co říkáme, se musíme zodpovídat Bohu. Za svá ukvapená slova, která nedělají dobře tomu, kdo je říká nebo poslouchá, budeme přivedeni k soudu. Pronášejme tedy

všichni slova, která povedou k našemu mravnímu a náboženskému povznesení. Pamatujte, že u Boha máte velikou cenu. Nedovolte, aby vaši křesťanskou zkušenost tvořily jakékoli laciné pošetilé řeči nebo nesprávné zásady. — Ms 68, 1897 (FE 458)

Žena, jíž zrak zkazil srdce

Přestože má sestra _____ vynikající přirozené vlastnosti, je od Boha odtahována svými nevěřícími přáteli a příbuznými, kteří nemilují pravdu a nemají pochopení pro oběti a odříkání, nutné pro pravdu. Sestra _____ nepochopila důležitost odloučení od světa, které nařizuje Boží přikázání. Její zrak a sluch zkazil její srdce. — 4T 108 (1876)

Slyšitelné a viditelné věci a vlivy, které znemravňují

Máte důvod ke hluboké starostlivosti o své děti, které se musejí setkávat na každém kroku kupředu s pokušeními. Je nemožné, aby se vyhlí styku s hříšnými vrstevníky. ... Uvidí a uslyší věci a budou vystaveni vlivům, které znemravňují a které, pokud se před nimi člověk pečlivě nechrání, sotva postřehnutelně, avšak spolehlivě kazí srdce a křiví charakter. — Pacific Health Journal, červen 1890 (AH 406)

Někteří přátelé působí jako pomalý jed

Kdybych mohla oslovit rodiče v celé zemi, varovala bych je, aby nevyhovovali všem přáním svých dětí při volbě přátel a kamarádů. Jen málo rodičů si uvědomuje, že mladí lidé přijímají daleko ochotněji působení škodlivých než správných náboženských vlivů. Jejich přátelé by proto měli být co nejvhodnější pro jejich růst ve zbožnosti a pro to, aby se v jejich srdci zabydlela pravda zjevená ve Slově Božím.

Když se děti budou pohybovat ve společnosti těch, kteří se baví pouze o povrchních zemských věcech, jejich mysl se dostane na stejnou úroveň. Když budou poslouchat slova hanobící náboženské zásady a znevažující naši víru, když před nimi budou pronášeny zlomyslné námitky vůči pravdě, tyto věci se ujmou v jejich mysli a budou utvářet jejich charakter.

Jestliže jejich mysl bude vyplněna různými příběhy, ať už pravdivými či smyšlenými, nebude v ní žádné místo na užitečné informace a odborné znalosti, které by ji měly obsadit. Jakou spoušť způsobila v mysli tato záliba v zábavné četbě! Jak zničila zásady čistoty a pravé zbožnosti, které tvoří základ vyváženého charakteru. Působí jako pomalý jed, jehož trpké účinky se dříve či později plně projeví. Když na lidskou mysl působí v mládí špatné vlivy, zanechávají svou stopu, avšak ne jako v písku, nýbrž jako ve skále. — 5T 544, 545 (1889)

Oči upřené na Krista

Když na sebe Kristus vzal lidskou přirozenost, připoutal k sobě lidstvo poutem lásky, které nemůže být nikdy žádnou silou přetrženo, pokud se to člověk nerozhodne udělat sám. Dábel bude neustále přicházet se svými svody, aby nás přiměl toto pouto zpřetrhat - a tak nás odloučil od Krista. Především zde je třeba, abychom bděli, snažili se a modlili se, aby nás nic nedokázalo zlákat zvolit si

jiného pána, jelikož vždy máme možnost tak učinit. Mějme oči upřené na Krista a On nás ochrání. Hledíce k Ježíši, jsme v bezpečí. Nic nás nedokáže vyrvat z Jeho rukou. Stálým vzhlížením k Němu „v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2 Kor 3, 18) — SC 72 (1892)

14. TĚLESNÁ NÁMAHA

Zákon poslušné činorodé činnosti

Všechny nebeské bytosti jsou v neustálé činnosti a Pán Ježíš tím, co dělal za svého života na zemi, dal příklad všem lidem. Bůh v nebi ustanovil zákon poslušné činorodé činnosti.⁴ Lidé Jím stvoření tiše a ustavičně dělají práci, která jim byla určena. Svět je v neustálém pohybu. Rostoucí tráva, „která dnes jest, a zítra do pecí bývá vložena“, stále roste a pokrývá zemi krásným kobercem. Listy se hýbají ve větru, i když není vidět žádná ruka, která by se jich dotýkala. Slunce, měsíc a hvězdy účinně a obdivuhodně plní své určené poslání. A člověk stvořený Bohem se svou myslí a tělem podle Jeho vlastního „podobství“, se musí činit, aby zaujal své určené místo. Člověk nesmí být nečinný. Nečinnost je hřích. — Lt 103, 1900 (SpT Series B, č. 1, str. 29 a 30)

Soukolí tvořící lidskou bytost musí neustále pracovat

Zamyslete se nad Hospodinovým záměrem s Adamem, který byl stvořen čistý, svatý a zdravý. Adam dostal určitý úkol. Měl používat orgány, které mu Bůh dal. Nemohl zůstat v nečinnosti. Jeho mozek musel pracovat, ne však mechanicky jako pouhý stroj. Soukolí tvořící lidskou bytost neustále pracuje; srdce tluče, konaje svou stále se opakující práci jako parní stroj a dodávající bez ustání místo páry krev do všech částí těla. Je vidět, jak pohyb, neustálý pohyb panuje v celém živém soukolí. Každý orgán musí konat svou určenou práci. Když člověk setrvává v tělesné nečinnosti, jeho mozek pracuje stále méně a méně. — Lt 103, 1900

Tělesná námaha na čerstvém vzduchu

Celý organizmus potřebuje osvěžující vliv tělesné námahy na čerstvém vzduchu. Pár hodin manuální práce každý den by přineslo obnovení tělesné svěžesti a uklidnění a uvolnění mysli. — 4T 264, 265 (1876)

Vzduch, to vzácné dobrodiní nebes, které mohou všichni užívat, vás bude obdařovat svým osvěžujícím vlivem, nebudete-li bránit jeho přístupu. Vítejte jej, oblibte si jej a on se ukáže jako vzácný uklidňující prostředek na nervy. Vzduch musí neustále proudit, aby zůstával čistý. Čistý čerstvý vzduch má umožňovat správný oběh krve v těle. Občerstvuje tělo a pomáhá jej udržovat silné a zdravé a jeho vliv je zároveň výrazně znát na stavu mysli, které přináší klid a vyrovnanost. Podporuje chuť k jídlu, zlepšuje trávení a pomáhá ke zdravému a sladkému spánku. — 1T 702 (1868)

Nečinnost jako častá příčina nemocí

Nečinnost je častou příčinou nemocí. Tělesná námaha zrychluje oběh krve a zvyšuje jeho rovnoměrnost ve všech částech těla. Při nečinnosti krev nemůže volně obíhat a změny v ní, tak

nezbytné pro život a zdraví, neprobíhají. Strnulá pak zůstává i kůže. Nečistoty nejsou odpuzovány tak, jako když je krevní oběh zrychlován čilým pohybem, kůže udržována ve zdravém stavu a plíce zásobovány spoustou čistého čerstvého vzduchu. Takový tělesný stav klade dvojí zátěž na vyměšovací orgány a výsledkem je nemoc. — MH 238 (1905)

Uvážlivé podstupování tělesné námahy

Správné vynakládání tělesné námahy a používání, ne však zneužívání síly by se projevilo jako účinný léčebný prostředek. — Und Ms 90

Chrání mysl před přetěžováním

Fyzická práce nebrání rozvíjení rozumových schopností. Ani zdaleka. Vlastnosti získávané fyzickou prací přinášejí člověku rovnováhu a chrání jeho mysl před přetěžováním. Zátěž přechází na svaly a unavenému mozku je uleveno. Je mnoho lhostejných, neužitečných děvčat, která považují práci za nevhodnou pro dámu. Jejich charakter je však příliš průhledný na to, aby mohl oklamat vnímavé lidi rozpoznávající jejich zbytečnost. ...

K tomu, aby se z ženy stala dáma, nepomůže choulostivost, bezradnost, parádivost a afektovanost. Žena potřebuje zdravé tělo pro zdravého ducha. Tělesné zdraví a praktické dovednosti nutné pro všechny nezbytné domácí práce nejsou nikdy na překážku rozvíjení rozumových schopností; obojí je pro dámu velmi důležité. — 3T 152 (1872)

Bez tělesné námahy nemůže mysl správně fungovat

Pro zdravého mladého muže je náročná a tvrdá tělesná námaha posilující tělesně i duševně. A je to nepostradatelná příprava na složité povolání lékaře. Bez toho nemůže mysl správně fungovat. Nemůže uplatnit pohotové a rychlé reakce, které dávají volný prostor jejím schopnostem. Stává se netečná. Takový mladík se nikdy, nikdy nestane tím, čím měl být podle Božích plánů. Zvykl si na tolik odpočinku, že se chová jako stojatá voda. Prostředí, které ho obklopuje, je prosyceno mravní pokleslostí. — Lt 103, 1900

Při opomíjení tělesné námahy se omezují duševní možnosti

Lidé, kteří neustále duševně pracují, ať při sebevzdělávání či kázání, potřebují odpočinek a změnu. Svědomití žáci neustále namáhají svůj mozek a příliš často při tom opomíjejí používání svých svalů. Následkem toho jim ubývají tělesné síly a omezují se jejich duševní možnosti. Pak nedokáží odvést tu práci, kterou by bývali mohli vykonat, kdyby si počínali moudře. — GW 173 (1893)

Rozdělte navzájem rovnoměrně duševní a tělesnou námahu

Rozdělte navzájem rovnoměrně vynakládání duševních a tělesných sil a mysl žáků bude vzpružena. Jsou-li nemocní, tělesná námaha jim často může pomoci uzdravit se. Když žáci opouštějí školu, měli by být zdravější a lépe rozumět zákonům života, než když do ní nastupují. Zdraví by mělo být hlídáno se stejnou posvátnou úctou k němu jako charakter. — CTBH 82, 83, 1890 (CG 343)

Tělesná námaha je léčebný prostředek

Když nemocní nemají nic, čím by vyplnili svůj čas a čemu by věnovali svou pozornost, jejich myšlenky se začínají soustřeďovat na ně samotné a stávají se čím dál více chorobné a znepokojující. Mnohdy se tito lidé stále zaobírají svými špatnými pocity, až se nakonec cítí mnohem hůře, než jaký je jejich skutečný stav, a jsou naprosto neschopní něco se sebou dělat.

Ve všech takových případech by se správně vynakládaná tělesná námaha ukázala být účinným léčebným prostředkem. Někdy je k uzdravení přímo nepostradatelná. Vůle jde ruku v ruce s manuální prací a tito nemocní potřebují především, aby v nich byla probuzena vůle. Když vůle dřímá, představivost ztrácí svou přirozenost a nemoci se nedá vzdorovat. — MH 239 (1905)

Nicnedělání je nebezpečné

Nicnedělání je v každém případě nebezpečné. Náзор, že ti, kdo přetížili své duševní a tělesné síly nebo se tělesně a duševně zhroutili, musejí přerušit veškerou činnost, aby se opět uzdravili, je naprosto mylný. Jsou případy, kdy úplný odpočinek po určitou dobu zažene vážnou chorobu, ale v případě prokazatelně nemocných lidí je nutný jen zřídkakdy. — Und Ms 90

Nečinnost jako největší kletba pro většinu nemocných

Nečinnost je největší kletba, jaká může přijít na většinu nemocných, a platí to zejména pro ty, jejichž potíže byly způsobeny nebo zhoršeny bezuzdnými zvyky.

Lehké zaměstnání užitečnou prací, která příliš nezatěžuje mysl či tělo, má na obojí příznivý vliv. Posiluje svaly, zlepšuje krevní oběh a přináší nemocnému uspokojení z vědomí, že není v tomto upracovaném světě úplně neužitečný. Zpočátku možná bude schopen udělat jen velmi málo, ale brzy zjistí, že jeho síla stoupá a tudíž se může zvyšovat i objem jeho práce.

Lékaři svým pacientům často radí, aby se v zájmu svého uzdravení vydali na dalekou plavbu, odjeli do lázní anebo odcestovali někam, kde je jiné podnebí, avšak v devíti případech z deseti platí, že kdyby jedli střídmě a věnovali se příjemné a zdravé tělesné námaze, byli by opět zdraví a ušetřili by čas a peníze. — Und Ms 90 (viz MH 240 (1905))

Tělesná námaha musí být soustavná (rada invalidní matce)

Hospodin Vám dal práci, kterou nehodlá dělat za Vás. Měla byste začít chodit, protože to chcete a je to v souladu s přírodními zákony, a to bez ohledu na své pocity. Měla byste se začít chovat podle světla, které Vám dal Bůh. Možná to nedokážete učinit vše hned najednou, ale můžete dosáhnout hodně tak, že začnete chodit postupně ve víře a s přesvědčením, že Bůh bude Váš pomocník, že Vás bude posilovat.

Mohla byste posilovat své tělo i mysl chůzí a plněním úkolů ve Vaší rodině, které vyžadují lehkou práci, a nemusela byste být tak závislá na ostatních. Vědomí, že dokážete pracovat, Vám dá větší sílu. Kdyby byly vaše ruce více zaměstnány prací a Váš mozek méně zaměstnán plánováním činnosti ostatních lidí, zvýšila by se Vaše tělesná i duševní síla. Váš mozek pilně pracuje, ale ostatní orgány

Vašeho těla pracují mnohem méně.

Tělesná námaha, která by Vám výrazně pomohla, by měla být soustavná a působit na Vaše oslabené orgány, aby byly pravidelným používáním posíleny. Pro pacienty, kteří jsou příliš slabí na tělesnou námahu, je velmi prospěšná masáž. Ale všichni, kdo jsou líní a spoléhají se na ni jako na svou naději, přičemž se jim nechce namáhat své svaly, dělají velkou chybu. — 3T 76 (1872)

Dnešní vlna zkaženosti jako výsledek zneužívání těla a mysli

Vlna zkaženosti, která se valí přes náš svět, je výsledkem nesprávného používání a zneužívání soukolí tvořícího lidskou bytost. Muži, ženy a děti by měli být učeni pracovat svými rukama. Pak by mozek nebyl přetěžován ke škodě celého organismu. — Lt 145, 1897

Namáhání těla a mysli brání nečistým myšlenkám

Přiměřené namáhání mysli a těla zabrání sklonům k nečistým myšlenkám a činům. To by si měli uvědomit učitelé. Měli by žáky učit, že to, zda jejich myšlenky a činy budou čisté, bude záviset na tom, jak si povedou při svém učení ve škole. Podmínkou čistého jednání je čisté myšlení. Tělesná námaha při zemědělské činnosti a různých manuálních pracích je skvělá ochrana proti přetěžování mozku. Žádný muž, žena nebo dítě, který nepoužívá všechny schopnosti a síly, které mu dal Bůh, si nemůže zachovat zdraví. Nemůže svědomitě dodržovat Boží přikázání. Nemůže milovat nadevše Boha a svého bližního jako sebe samého. — Lt 145, 1897

Každý den nějaká manuální práce

Podle světla, jež mi bylo dáno, by naši kazatelé sklízeli bohaté plody v podobě zlepšeného zdraví, kdyby více fyzicky pracovali. ... Pro tělesné a duševní zdraví je naprosto nezbytné dělat přes den nějakou manuální práci. Je tím napomáháno proudění krve z mozku do ostatních částí těla. — Lt 168, 1899 (Ev 660, 661)

Každý žák by měl také podstupovat tělesnou námahu

Každý žák by měl určitou část každého dne věnovat manuální práci. Tak by byla mládež učena pracovitosti a byla by jí dodávána sebedůvěra, přičemž by byla chráněna před mnoha špatnými a poskvřujícími zvyky, které jsou velmi často výsledkem nečinnosti. To vše jde ruku v ruce se základním cílem vzdělávání, neboť vyzýváním k činorodé činnosti, příčinlivosti a neposkvrněnosti působíme v souladu se Stvořitelem. — PP 601 (1890)

Je možno vzít si poučení z tělesné a náboženské výchovy prováděné ve školách starého Izraele. Takováto výchova je dnes nedoceňována. Mezi myslí a tělem je úzký vztah a pro získání mravní síly a dosažení vysoké úrovně rozumových schopností je nutno dbát zákonů, které řídí fungování našeho těla. Abychom získali pevný a vyrovnaný charakter, je nutno používat a rozvíjet jak duševní tak tělesné schopnosti. Jaké učivo může být pro mladého člověka důležitější než to, které pojednává o obdivuhodném tělesném organismu, který nám Bůh svěřil, a zákonech, jejichž dodržováním může být uchováván ve zdravém stavu? — PP 601 (1890)

Tělesná námaha dodává život

Když je tělo nečinné, krev proudí pomalu a svaly trátí na velikosti a síle. ... Možnost tělesných cvičení a pohybu na zdravém vzduchu a slunci je dar, kterým nebe hojně obdařilo všechny lidi, a jehož využívání by dodalo život a sílu mnoha zesláblým nemocným lidem. ...

Práce je dar a požehnání, ne kletba. Pilná práce chrání mnoho mladých i starých před nástrahami toho, který „stále nalézá nějaké zlé věci, které mohou provádět nečinné ruce.“ Necht' se nikdo nestydí za práci, neboť poctivé úsilí zušlechtuje. Zatímco ruce se zabývají nejobyčejnějšími úkoly, mysl může být naplněna vznešenými a svatými myšlenkami. — YI 27.2.1902 (HC 223)

15. CITOVÁ VZPLANUTÍ

Poslušnost Bohu oprostuje od lidských vášní a pudů

Poslušnost Bohu znamená vysvobození z otroctví hříchu, oproštění se od lidských vášní a pudů. Člověk může zvítězit sám nad sebou a v boji proti knížatstvům a mocnostem, „světa pánům temností věku tohoto“ a „duchovním zlostem vysoko“. — MH 131 (1905)

Citová vzplanutí musejí být ovládána vůlí

Vaším úkolem je být svou vůlí na straně Krista. Když svou vůlí podřídíte Jeho vůli, ihned se vás zmocní a bude ve vás působit, abyste svou vůli uplatňovali a jednali podle Jeho „dobré libosti“. Vaše povaha se dostane pod moc Jeho Ducha a budou Mu podřízeny i vaše myšlenky.

Když nedokážete ovládat své pudy a citová vzplanutí tak, jak byste chtěli, můžete ovládat svou vůli, a tím bude vnesena změna do celého vašeho života. Když svou vůli podřídíte Kristu, váš život bude „skryt s Kristem v Bohu.“ Připojí se k síle, která je nade všemi knížatstvy a mocnostmi. Máte sílu od Boha, která vám umožňuje pevně se přidržet Jeho síly. Můžete žít novým životem, a to životem víry. — Ms 121, 1898 (ML 318)

Citová vzplanutí ovládaná rozumem a svědomím

Síla pravdy by měla dokázat člověka vzpružit a utěšit ve všech protivenstvích. Kristovo náboženství ukazuje svou opravdovou hodnotu tím, že svému vyznavači umožňuje vítězit nad nepřízní osudu. Podřizuje lidské choutky, vášně a citová vzplanutí vládě rozumu a svědomí a ukazuje myšlenky tak, aby plynuly správným směrem. Jazyk pak nedostává možnost tupit Boha hříšným reptáním. — 5T 314 (1885)

Konání Boží vůle a pocity a citová vzplanutí (rada mladému muži)

Tím, co z Vás učiní Boží dítě, nejsou Vaše pocity, Vaše citová vzplanutí, nýbrž konání Boží vůle. Jestliže se Boží vůle stane Vaší vůlí, bude před Vámi užitečný život. Pak budete mít mužnost danou od Boha a budete působit jako příklad dobrých skutků.

Pak budete pomáhat v dodržování kázně místo přispívání k jejímu porušování. Budete pomáhat v dodržování pořádku místo jeho pohrdání a navádění svým způsobem chování k neuspořádanému životu.

V bázni Boží Vám říkám, že vím, jaký můžete být, kdybyste byl svou vůlí na straně Boha. „Božíť jsme zajisté pomocníci.“ (1 Kor 3, 9) Můžete dělat svou práci pro tento čas a pro věčnost tak, že obstojí ve zkoušce v den posledního soudu. Pokusíte se o to? Uděláte teď přímo čelem vzad? Ježíš Vás miluje a přimlouvá se za Vás. Poddáte se nyní Bohu a budete pomáhat těm, kteří jsou postaveni na stráž, aby chránili Jeho dílo, místo abyste jim způsoboval zármutek a znechucení? — 5T 515, 516 (1889)

Zbavení se neklidu a nespokojenosti (ujištění rozhodujícímu se člověku)

Když přijmete Krista jako svého osobního Spasitele, stane se s Vámi výrazná změna. Budete obrácen a Pán Ježíš bude stát po Vašem boku prostřednictvím svého Ducha svatého. Pomine neklid a nespokojenost, který se Vás drží.

Rád hodně mluvíte. Kdyby Vaše slova byla taková, která velebí Boha, nebyl by v tom žádný hřích. Vy ale nenacházíte pokoj, klid a potěšení ve službě Bohu. Určitě nejste obrácený člověk, který by konal Boží vůli, proto nedokážete pocítit osvěžující a posilující vliv Jeho Ducha svatého.

Když uznáte, že nemůžete být křesťanem, a přitom si dělat co se Vám zlíbí, když si uvědomíte, že musíte svou vůli podřídit vůli Boží, pak budete moci přijmout Kristovo vyzvání: „Podťež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Mat 11, 28–30) — Ms 13, 1897

Ovládání vnitřních citových vzplanutí

Štěstí můžete nalézt, pokud své myšlenky uvedete do podřízenosti Kristově vůli. Neměli byste meškat a každý den důkladně zpytovat své srdce a umírat pro své já.

Můžete se ptát: „Jak mohu získat vládu nad svým jednáním a ovládnout svá vnitřní citová vzplanutí?“

Mnozí, kteří nemilují Boha, ovládají svého ducha do značné míry bez pomoci zvláštní milosti Boží. Cítí se naprosto soběstační. Toto konstatování je myšleno jako výtku pro ty, kteří vědí, že od Boha mohou získat sílu a milost, a přesto neprojevují ctnosti Ducha svatého. Kristus je náš vzor. Byl „tichý a pokorný“. Učte se od Něho a napodobujte Jeho příklad. Boží Syn byl bez poskvrny. Tuto dokonalost musíme mít za cíl a vítězit tak, jako On, chceme-li mít místo po Jeho pravici. — 3T 336 (1873)

Citová vzplanutí se mění jako mračna

Ale máme čekat dokud nebudeme mít pocit, že jsme očištěni? Ne, Ježíš slíbil, že „jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1 Jan 1, 9) Máte Boží důkaz v Božím Slově. Neměli byste čekat na nějaká

překrásná citová vzplanutí, než uvěříte, že vás Bůhvyslyšel, pocity by neměly být vaším vodítkem, neboť citová vzplanutí se mění jako mračna. Svou víru musíte založit na něčem pevném. Slovo Páně je slovo s nekonečnou mocí, na niž se můžete spolehnout. Hospodin řekl: „Proste a bude vám dáno.“ Podívejte se na Kalvárii. Neřekl snad Ježíš, že je váš obhájce? Neřekl, že když budete o cokoli prosit v Jeho jménu, bude vám to dáno? Nesmíte se spoléhat na vlastní dobrotu nebo dobré skutky. Musíte se spoléhat na Slunce spravedlnosti a věřit, že Ježíš snal vaše hříchy a udělil vám svou spravedlnost. — ST 12.12.1892 (1SM 328)

Citová vzplanutí nedávají žádnou záruku

Pocity jsou často klamné, citová vzplanutí totiž nedávají žádnou záruku, neboť se často mění a závisejí na vnějších okolnostech. Mnozí klamou sami sebe spoléháním se na své dojmy a pocity. Zkušebním kamenem však je to co děláte pro Krista, jaké oběti činíte, jaká vítězství získáváte. Překonávání sobeckého ducha, odolávání pokušení zanedbávat povinnosti, potlačování vášní a ochotná radostná poslušnost Kristově vůli jsou daleko většími důkazy, že jste dítětem Božím než náhlé prudké záchvaty zbožnosti a náboženství založené na citových vzplanutích. — 4T 188 (1876)

Křesťané by neměli podléhat citovým vzplanutím

Boží děti nesmějí podléhat pocitům a citovým vzplanutím. Když kolísají mezi nadějí a obavami, Kristovo srdce je zraňováno, protože jim dal neklamný důkaz své lásky. ... Chce, aby dělali práci, kterou jim dal. Pak bude jejich srdce v Jeho rukou jako svaté harfy, jejichž každá struna bude vydávat zvuky chvály a díkuvzdání Tomu, který byl seslán Bohem, aby snal hříchy světa. — Lt 2, 1914 (TM 518, 519)

Kristus dává vládu nad přirozenými sklony. — Kristus přišel na tento svět a žil zde podle Božího zákona, aby člověk mohl získat úplnou vládu nad přirozenými sklony, jež kazí duši. Bůh jako Lékař duše a těla dává vítězství nad bojujícími žádostmi. Zajistil všechno, co je třeba k tomu, aby člověk mohl mít dokonalý charakter. — MH 130, 131 (1905)

Vytržení pocitů není důkaz proměny

Đábel vede lidi k tomu, aby si mysleli, že když prožili vytržení pocitů, jsou proměněni. Jejich zkušenost se ale nezměnila. Jejich skutky jsou stejné jako dříve. Jejich život nedává žádné dobré plody. Modlí se často a dlouho a pořád se přitom zmiňují o pocitech, jaké měli v té a té době. Nežijí ale nový život. Jsou oklamáni. Jejich zkušenost nejde hlouběji než pocity. Stavějí na písku a když přijde nepříznivý vítr, jejich dům se zboří. — YI 26.9.1901 (4BC 1164)

Pocity neklidu jsou někdy prospěšné

Pocity vnitřního neklidu, stesku a osamělosti mohou být pro vaše dobro. Váš nebeský Otec si přeje, abyste se v Nĕm naučili nacházet přátelství, lásku a útěchu, která splní vaše nejvroucnější naděje a tužby. ... Vaše jediná jistota a štěstí spočívá v učinění Krista svým stálým rádcem. V Nĕm můžete být šťastni, i kdybyste v celém širém světě neměli jediného přítele. — Lt 2b, 1874 (HC 259)

Hospodin chce zneklidnit mysl

Ježíš vidí, že lidé jsou tak pohlceni světskými starostmi a složitými záležitostmi, že nemají vůbec čas seznámit se s Ním. Nebe je pro ně neznámé místo, protože se jim z jejich úvah úplně vytratilo. Neví nic o nebeských věcech a ztratili zájem slyšet o nich. Neradi nechávají svou mysl vyrušit tím, co se týká jejich potřeby spásy, a raději se zabývají různými radovánkami. Ale Hospodin chce jejich mysl vyrušit, aby se chopila věčných věcí. Myslí to s nimi vážně. Velmi brzy Ho všichni poznají, ať chtějí či ne. — Ms 105, 1901

Nebýt pohlcení zkoumáním vlastních citových vzplanutí

Není moudré obracet se v myšlenkách k sobě samému a zkoumat svá citová vzplanutí. Když to budeme dělat, nepřítel bude přicházet s obtížemi a pokušeními, které oslabují víru a připravují o odvahu. Zkoumání vlastních citových vzplanutí a dávání volného průchodu vlastním pocitům vede k pěstování pochybností a zamotávání se do vlastní popletenosti. Ve svých myšlenkách bychom se měli odvrátit od sebe sama k Ježíši. — MH 249 (1905)

IV. Rostoucí osobnost

16. VLIVY PŮSOBÍCÍ V LŮNĚ MATKY

Důležitost vlivů působících na dítě v lůně matky

Mnoho rodičů pokládá účinek vlivů působících na dítě v lůně matky za málo závažnou věc, ne však nebesa. Poselství seslané Božím andělem a dvakrát předané tím nejnaléhavějším způsobem jej ukazuje jako věc zasluhující si naši nejpečlivější pozornost. — MH 372 (1905)

Spokojený duch ovlivňuje potomstvo

Každá žena, která se připravuje na úlohu matky, by v sobě měla pěstovat šťastného, radostného a spokojeného ducha s vědomím, že všechny její snahy v této oblasti jí budou mnohonásobně odplaceny na tělesné a mravní síle jejího potomstva. A to ještě není vše. Může si na základě toho osvojit veselou a spokojenou mysl a tím pomáhat vytvářet podobný stav mysli u členů své rodiny a těch, s nimiž se stýká, a působit na ně osvěžujícím vlivem svého šťastného ducha.

Také její tělesné zdraví se zlepší, a to ve velmi značné míře. Získá novou životní sílu, její krev nebude proudit pomalu, jak by tomu bylo v případě, kdyby podléhala malomyslnosti a sklíčenosti. Její duševní a mravní síla bude oživena jejím nadšeným duchem. — RH 25.7.1899 (CH 79)

Pocity matky utvářejí povahu nenarozeného dítěte

Myšlenky a pocity matky mají silný vliv na dědictví, které předává svému dítěti. Když dovoluje své mysli zabývat se svými vlastními pocity, když popouští uzdu vlastnímu sobectví, když je rozmrzelá a nevrhá, bude se to vše zračit v povaze jejího dítěte. Mnozí tak dostali jako dědictví téměř nepřekonatelné sklony ke špatnostem. — ST 13.9.1910 (Te 171)

Když je matka neochvějná v dodržování správných zásad, když je zdrženlivá a odříkavá a také laskavá, vlídná a nesobecká, může tyto vzácné charakterové rysy předat svému dítěti. — MH 373 (1905)

Vliv matčina pokoje v duši na dítě v jejím lůně

Žena, která bude matkou, by měla ve své duši pěstovat lásku k Bohu. Měla by mít pokojnou mysl, nacházet svůj klid v lásce k Ježíši a žít podle Jeho slov. Měla by pamatovat na to, že matka je Boží pomocnice. — ST 9.4.1896 (AH 259)

Otec by měl znát fyzické zákonitosti

Matčiny síly by měly být s něžnou ohleduplností šetřeny. Místo vyčerpávání jejích drahocenných sil namáhavou prací by jí mělo být ulehčováno od starostí a břemen. Manžel a otec často nezná fyzické zákonitosti, jejichž znalost je nutná pro štěstí jeho rodiny. Protože je zaujatý bojem o živobytí

nebo plně zaměřený na honbu za majetkem a sužován starostmi a potížemi, dovoluje, aby na jeho ženě, která je matkou, spočívala břemena, která přepínají její síly v nejkritičtějším období a způsobují její slabost a nemoc. — MH 373 (1905)

Děti okradené o duševní sílu

Jestliže je matka připravena o péči a pohodlí, které by měla mít, jestliže je ponechávána, aby ztrácela sílu přílišnou prací nebo vlivem úzkosti a sklíčenosti, její děti budou okradeny o životní a duševní sílu, spokojenost a přizpůsobivost, kterou by měly zdědit. Daleko lepší je matčin život zpříjemnit a učinit jej radostnější, ochránit ji před nedostatkem, únavnou prací a tíživými starostmi a tím zajistit, aby děti zdědily dobrý tělesný i duševní stav a mohly si probojovávat svou cestu životem vlastní činností silou. — MH 375 (1905)

Neopomíjet matčiny potřeby

Matčiny duševní potřeby by neměly být v žádném případě opomíjeny. Závisejí na ni dva životy a její přání by měla být ochotně plněna, její potřeby velkoryse zohledňovány. V této době, nad níž důležitější není, by se ale měla ve stravě a všech ostatních věcech více než čehokoli jiného vystříhat všeho toho, co ubírá tělesnou a duševní sílu. Příkázání samotného Boha jí klade tu nejzávažnější povinnost pěstovat sebeovládání. — MH 373 (1905)

Zodpovědnost manželky

Ženy, které jsou zásadové a správně poučené, se v této době (těhotenství), nad níž není, neodchylují od střidmosti v jídle. Uvědomují si, že na nich závisí další život a jsou ve všem opatrné, což platí zejména o jídle. — 2T 382 (1870)

Nevinné potomstvo bude pykat

V důsledku toho, že rodiče podléhají nezřízené chuti k jídlu, se rodí nemocné děti. Tělo nevyžaduje tolik různého jídla, na jaké si mysl vzpomene. To, že když se něco jednou objeví v mysli, musí se to objevit i v žaludku, je velká chyba, které by se křesťanská žena měla vyvarovat. Představivosti by nemělo být dovolováno ovládat potřeby těla. Ženy, které dovolí chuti vládnout, si odpykají trest za přestupování zákonů svého bytí. A celá věc tím ještě nekončí; pykat bude taktéž jejich nevinné potomstvo. — 2T 383 (1870)

Nerozumní rádci budou matku vybízet, aby si splnila každé přání a vyhověla každému svému hnutí mysli, neboť je to podle nich nezbytné pro dobro jejího potomstva. Tyto rady jsou ale nemístné a škodlivé. Příkázání samotného Boha klade matce tu nejzávažnější povinnost pěstovat sebeovládání. Hlasem čeho se budeme řídit - hlasem božské moudrosti nebo lidských pověr? — ST 26.2.1902

Matka čekající dítě si musí zvyknout na odříkání

Matka, která má být pro své děti dobrou učitelkou, si musí před jejich narozením zvyknout na odříkání a sebeovládání, neboť na ně bude přenášet své vlastnosti, své více i méně výrazné

charakterové rysy. Nepřítel duší tuto věc chápe mnohem lépe než řada rodičů. Uvádí matku v pokušení s vědomím, že pokud mu neodolá, může skrze ni ovlivňovat její dítě. Matčina jediná naděje je v Bohu. Může se k Němu utéci pro milost a sílu. Její hledání pomoci u Něho nebude marné. Bůh jí umožní přenést na její potomstvo vlastnosti, jež mu pomohou uspět v tomto životě a získat život věčný. — ST 26.2.1902 (CD 219)

Základ ryzího charakteru

Základ ryzího charakteru se v budoucím člověku vytváří přísnou zdrženlivostí matky před narozením dítěte. ... Tento poznatek by neměl být brán na lehkou váhu. — GH únor 1880 (AH 258)

Lidstvo úpí pod tíhou hromadících se strastí

Lidstvo úpí pod tíhou strastí nahromaděných v důsledku hříchů minulých pokolení. A přesto muži a ženy tohoto pokolení stále téměř bez uvážení a bezstarostně pěstují nestřídmost tím, že se přejídají a opíjejí, a zanechávají tak jako dědictví pro příští pokolení nemoci, oslabený rozum a zkažené mravy. — 4T 31 (1876)

Neodolatelné chutě a bezbožné tužby přenášené na mládež

Oba rodiče na své děti přenášejí své vlastní rysy, a to duševní i tělesné, své sklony a záliby. ... Pijáci alkoholu a kuřáci přenášejí na své děti své neodolatelné chutě a podrážděné nervy. Prostopášníci často zanechávají jako dědictví svým potomkům své bezbožné tužby a dokonce i ohavné nemoci. A jelikož děti mají méně sil odolávat pokušení, než měli rodiče, každé pokolení má sklon klesat hlouběji a hlouběji. — PP 561 (1890)

Každý nestřídmý člověk, který vychovává děti, na ně zpravidla přenáší své sklony a svá tíhnutí ke zlu. — RH 21.11.1882 (Te 170)

Samsonův život v lůně matky usměrňovaný Bohem

Slova řečená manželce Manue obsahují pravdu, zamyšlení nad níž by bylo pro dnešní matky velmi prospěšné. Promlouvaje k této jedné matce, Hospodin mluvil ke všem matkám té doby plným úzkosti a rmoutícím se a ke všem matkám příštích pokolení. Ano, každá matka může správně pochopit své povinnosti. Může si uvědomit, že charakter jejích dětí bude záviset daleko více na jejím chování před jejich narozením a jejím osobním příkladu po jejich narození než na vnějších výhodách nebo nevýhodách. — ST 26.2.1902 (CD 218)

Bůh měl pro zaslíbené dítě Manueho důležitou práci a zvyky jak matky tak dítěte měly být tak pečlivě usměrňovány proto, aby mohlo získat schopnosti nutné pro svou práci. ... Dítě je ovlivňováno chováním své matky, které jej vede k dobru či ke zlu. Matka musí být zásadová a uplatňovat zdrženlivost a odříkání, chce-li usilovat o blaho svého dítěte. — CTBH 38, 1890 (Te 90)

Je to na otcích i matkách

Tento úkol je na otcích i matkách, a i oni by měli opravdově usilovat o božský půvab své osobnosti, aby jejich vliv byl takový, se kterým Bůh může souhlasit. Každý otec s matkou by si měli klást otázku: „... co máme dělati s dítětem, kteréž se má naroditi?“ Vlivy působící na dítě v lůně matky jsou mnoha lidmi nedoceňovány, ale pokyn seslaný z nebe těmto židovským rodičům a dvakrát opakovaný tím nejjednoznačnějším a nejnaléhavějším způsobem ukazuje, jak na tuto věc pohlíží Stvořitel. — ST 26.2.1902

Rodiče poznamenávají děti svým cejchem

Rodiče ... svým požitkářstvím posílili své zvířecké vášně. S posílením těchto vášní zeslábly rozumové schopnosti a zmenšila se mravní síla. Duchovní stránka byla zatlačena do pozadí zvířecostí. Děti se rodí s široce rozvinutými zvířecími sklony, protože byly ocejchovány charakterem svých rodičů. ... Mozek je oslaben a slabá je i paměť. ... Hříchy rodičů se projevují na jejich dětech, protože rodiče je poznamenávají cejchem vlastních sklonoů k žádostivosti. — 2T 391 (1870)

Satan se snaží poskvrnit mysl

Bylo mi ukázáno, že satan se snaží poskvrnit mysl těch, kteří se spojují manželským svazkem, aby mohl jejich dětem vtisknout svůj vlastní ohavný obraz. ...

Na jejich potomstvo může působit mnohem snadněji než na ně, neboť dokáže mysl rodičů ovládat tak, že skrze ně může cejchem svého charakteru poznamenat jejich děti. A tak se rodí dětí s výrazně převládajícími zvířecími sklony, přičemž jejich mravní síla je rozvinuta jen velmi málo. — 2T 480 (1870)

O počtu dětí by měl rozhodovat rozum

Ti, kteří mají stále další děti, a přitom kdyby použili svůj rozum, muselo by jim být jasné, že tyto děti musejí zdědit slabost na duchu i těle, porušují posledních šest přikázání Božího zákona. ... Přispívají k degeneraci lidstva a k upadání lidské společnosti stále níže, ubližující tak svému bližnímu. Jak známo, Bůh si velmi všímá práv bližních, a že by mu snad nezáleželo na bližším a posvěcenějším vztahu? Jestliže ani jeden sebemenší vrabec neupadne za letu na zem, aniž by si toho nevšiml, bude snad nevšímavý k dětem narozeným na svět s nemocemi těla i ducha a po celý život více či méně trpícím? Nebude volat rodiče, kterým dal schopnost přemýšlet, k odpovědnosti za to, že odsunuli tyto své vyšší schopnosti do pozadí a stali se otroky vášně, následkem čehož musejí příští pokolení nést stopu jejich tělesných, duševních a mravních poklesků? — HL (část 2) 30, 1865 (2SM 424)

Přenášení slabosti

Muži a ženy, kteří začali být neduživí a nemocní, často ve svých manželských svazcích mysleli pouze na své vlastní štěstí. Neuvažovali o této věci z hlediska ušlechtilých a vznešených zásad, přemýšlejíce nad tím, co mohou očekávat od svých potomků, ale pod vlivem oslabeného těla a mysli, který lidskou společnost nepovznáší, nýbrž přispívá k jejímu upadání stále níže. — HL (část 2) 28, 1865 (2SM 423)

Nemoci přecházející z pokolení na pokolení

Nemocní muži si často získali náklonnost očividně zdravých žen a protože tyto ženy milovali a ony milovaly je, neviděli žádné zábrany pro sňatek. ... Kdyby zde šlo jen o ty, kdo takto vstupují do manželského vztahu, jejich hřích by nebyl tak velký, avšak jejich potomci jsou nuceni trpět nemocí, která na ně přechází. Tak jsou nemoci přenášeny z pokolení na pokolení. ... Způsobili oslabení lidské rasy a přispěli k její degeneraci tím, že rozšířili dědičné nemoci a zvýšili tak lidské utrpení. — HL (část 2) 28, 1865 (2SM 423)

Věkový rozdíl jako důležitý činitel

Další příčinou úbytku tělesných sil a mravních hodnot současného pokolení jsou muži a ženy vstupující do manželského svazku, i když je mezi nimi příliš velký věkový rozdíl. ... Potomstvo vzešlé z těchto svazků, kde je velký vzájemný věkový rozdíl, má v mnoha případech nezdravou mysl a bývá na tom špatně i s tělesnou silou. V těchto rodinách se často projevují rozmanité výstřední a mnohdy velmi nepříjemné charakterové rysy. Tito potomci často brzy umírají a ti, kteří dosáhnou zralého věku, jsou v mnoha případech postiženi tělesně i mentálně a jejich mravní úroveň je velmi nízká.

Na svět jsou tak přiváděni lidé, kteří jsou pro lidskou společnost přítěží. Za to, jaký charakter se v nich rozvinul, jsou ve velké míře zodpovědní jejich rodiče a tento charakter se přenáší z pokolení na pokolení. — HL (část 2) 29, 30, 1865 (2SM 423, 424)

Bůh nás bude brát k zodpovědnosti za nevšímavost ke vlivům působícím na dítě v lůně matky

Ženy ne vždy poslouchají příkazy svého rozumu namísto svých pudů. Nepocitují dostatečně silně zodpovědnost, jež na nich spočívá při vytváření manželských svazků, které by měly být takové, aby nepoznamenávaly jejich potomstvo nízkou mravní úrovní a sklonem ukájet nízké vášně na úkor zdraví, a dokonce i života. Bůh je bude brát ve velké míře k zodpovědnosti za úroveň zdraví a mravů takto přenášenou na budoucí pokolení. ...

Velmi mnoho žen tohoto druhu se vdalo a svým potomkům zanechalo jako dědictví znaky své tělesné ochablosti a zkažených mravů. Výrazným rysem jejich potomstva, který přechází z pokolení na pokolení, zvyšuje lidskou bídu na hrozivou úroveň a urychluje úpadek lidstva, je ukájení zvířecích vášní a primitivní smyslnost. — HL (část 2) 27, 28, 1865 (2SM 422, 423)

Rodiče vybavují děti pro život

Jací jsou rodiče, takové budou ve značné míře i děti. Fyzické předpoklady rodičů, jejich povaha a záliby, duševní sklony a mravní zásady se v menším nebo větším stupni zračí v jejich dětech. — MH 371 (1905)

Vliv na společnost a budoucnost

Čím vznešenější cíle, čím vyšší duševní a duchovní úroveň a čím vypěstovanější tělesnou sílu mají rodiče, tím lépe vybaví své děti pro život. Tím, že kladou důraz na to, co je v nich nejlepší, dokáží rodiče působit na společnost správným vlivem, který ve svém důsledku povznáší budoucí pokolení. ...

Popouštěním uzdy různým choutkám a vášním mrhají miliony lidí svými silami a jsou ztraceni pro tento svět a pro svět, který přijde. Rodiče by měli pamatovat na to, že jejich děti se musejí setkávat s těmito pokušeními. Ještě před narozením dítěte by měla být započata příprava na to, aby mu bylo umožněno úspěšně bojovat v bitvě proti zlu.

Zodpovědnost spočívá především na matce. Matka, která životní mízou vlastního těla zajišťuje výživu dítěte a vytváření jeho tělesné konstrukce, přenáší na něj také duševní a duchovní vlivy, jež vedou k utváření mysli a charakteru. — MH 371, 372 (1905)

Rodiče poznamenali své děti cejchem vlastního charakteru

Rodiče poznamenali své děti cejchem vlastního charakteru a jestliže u jednoho dítěte jsou některé rysy nadměrně rozvinuty a u dalšího se projevují jiné rysy, které jsou nepěkné, kdo jiný by měl být trpělivý, shovívavý a laskavý než rodiče? Kdo jiný by měl být odhodlaný pěstovat v dětech vzácné charakterové přednosti zjevené v Kristu Ježíši?

Matky si jen velmi málo uvědomují své výsady a možnosti. Nezdá se, že by chápaly, že mohou být misionářkami v nejlepším slova smyslu a Božími pomocnicemi, když umožní svým dětem, aby si vybudovaly vyvážený charakter. Je to důležité břímě práce, které dostaly od Boha. Matka je Boží zástupkyně při prosazování křesťanství ve své rodině. — RH 15.9.1891

Zodpovědnost rodičů za vlivy působící na dítě v lůně matky

První velký cíl, který má být dosažen při výchově dětí, je jejich náležitá tělesná síla, která ve značné míře usnadní výchovu po duševní stránce a mravní výchovu. Mezi stavem těla a mravů je úzká souvislost. Jaká obrovská tíha zodpovědnosti spočívá na rodičích, když uvážíme, že jejich chování před narozením jejich dětí má velký vliv na vývoj charakteru těchto dětí po jejich narození! — HL (část 2) 32, 1865 (2SM 426)

Co s tím dělat

Rodiče mohou na své děti přenést sklony, ... jež ztíží vzdělávání těchto dětí a jejich výchovu k tomu, aby byly přísně ukázněné a měly neposkvrněné a počestné chování. Byla-li na ně jako dědictví přenesena záliba v nezdravém jídle, alkoholu a povzbuzujících prostředcích, jaká hrozivě závažná zodpovědnost spočívá na rodičích, kteří by měli bojovat proti špatným sklonům, které dali svým dětem! Jak soustředěně a pilně by se rodiče měli snažit s vírou a nadějí splnit svou povinnost vůči svým nešťastným potomkům! — 3T 567, 568 (1875)

Den zúčtování pro rodiče

Až se rodiče a děti setkají při konečném zúčtování, jaký obraz se to naskytne! Tisíce dětí, které byly otroky různých choutek a ohavných neřestí a které za svého života klesly mravně až na dno, budou stát tváří v tvář rodičům, kteří z nich udělali to, co jsou. Kdo jiný než rodiče musí nést tuto strašlivou zodpovědnost? Zkazil tyto mladé lidi Hospodin? Ó ne! Kdo tedy udělal toto strašné dílo? Nebyly hříchy rodičů přeneseny na děti v podobě zvrácených choutek a vášní? A nebylo toto dílo dovršeno těmi, kdo zanedbávali jejich výchovu podle vzoru, který poskytl Bůh? Stejně jistě jako existence těchto rodičů je, že všichni stanou před Bohem, který přezkoumá jejich vliv. — CTBH 76, 77, 1890 (FE 140, 141)

Lidská moudrost nestačí

Rodiče by měli pamatovat na to, že jejich děti se musejí setkávat s ... pokušeními. Ještě před narozením dítěte by měla začít příprava, která mu umožní úspěšně bojovat v bitvě proti zlu. — MH 371 (1905)

Šťastní to lidé, jejichž život je odrazem Božím

Šťastní to rodiče, jejichž život je věrným odrazem Božím a v jejichž dětech proto Boží sliby a přikázání probouzejí vděčnost a úctu, rodiče, jejichž něha, spravedlnost a trpělivost tlumočí dítěti Boží lásku, spravedlnost a trpělivost, a kteří tím, že své děti učí, aby je milovaly, věřily jim a poslouchaly je, učí je milovat svého Otce v nebi, věřit v Něho a poslouchat Ho. Rodiče, kteří dítěti předají takový dar, mu tím věnují poklad vzácnější než bohatství celého světa - poklad, který má takové trvání jako věčnost. — MH 375, 376 (1905)

17. ZDĚDĚNÉ VLASTNOSTI A PROSTŘEDÍ

Síla zděděných vlastností

Zamysleme se nad silou zděděných vlastností, vlivem špatné společnosti a okolí, mocí špatných zvyků. Můžeme se divit, že mnozí se pod takovými vlivy stanou zkaženými? Můžeme se divit, že jen pomalu reagují na úsilí o jejich pozvednutí? — MH 168 (1905)

Děti často dědí povahu

Děti zpravidla dědí povahu a sklony svých rodičů a napodobují jejich příklad, takže hříchy rodičů jsou přenášeny na děti z pokolení na pokolení. Nemravnost a neuctivost Cháma se tak přenesla na jeho potomky a přivedla kletbu na mnoho jejich pokolení. ...

Jak bohatě byla oproti tomu odměněna Semova úcta k otci a jaká zářná řada svatých mužů se objevuje v jeho potomstvu! — PP 118 (1890)

Matky by se měly seznámit se zákony dědičnosti

Kdyby se matky minulých pokolení seznámily se zákony svého bytí, pochopily by, že jejich

tělesná síla a také úroveň jejich mravů a duševní schopnosti budou ve značné míře přeneseny na jejich potomstvo. Jejich nevědomost v této oblasti, kde jde o tak hodně, je trestuhodná. — HL (část 2) 37, 1865 (2SM 431)

Nemoci přenášené z rodičů na děti

Od prvního přestoupení upadá jedno lidské pokolení za druhým stále hlouběji. Nemoci se přenášejí z rodičů na děti, z jednoho pokolení na druhé. Už nemluvňata v kolébce trpí chorobami způsobenými hříchy rodičů.

Mojžíš, první dějepisec, podává dosti přesný popis společenského života a života jednotlivých lidí na počátku světových dějin, ale nenacházíme zde žádnou zmínku o tom, že by se narodilo slepé, hluché, tělesně postižené nebo slabomyslné dítě. Není zaznamenán žádný případ přirozeného úmrtí v kojeneckém věku, dětství nebo mládí. ... Když syn zemřel dříve než otec, byla to tak zřídkavá událost, že byla považována za hodnu zaznamenání: „Umřel pak Háran prvé než Táre otec jeho“. Patriarchové od Adama k Noé žili s několika málo výjimkami skoro tisíc let. Od té doby délka života klesá.

V době Kristova prvního příchodu bylo lidstvo již tak zkažené, že nejen staří, ale i lidé ve středním věku a mladí přicházeli ze všech měst ke Spasiteli, aby byli vyléčeni ze svých nemocí. — CTBH 7, 8, 1890 (CD 117, 118)

Děti by se měly vystříhat špatných zvyků rodičů

Nemoc nikdy nepřichází bez příčiny. Je přivolávána a je jí připravována cesta přehlížením zdravotních zásad. Mnozí trpí v důsledku prohřešků svých rodičů. Nejsou sice zodpovědní za to, co dělali jejich rodiče, nicméně jejich povinností je zjistit, co je a co není porušováním zdravotních zásad. Měli by se vystříhat špatných zvyků svých rodičů a správným způsobem života dosáhnout lepšího zdravotního stavu. — MH 234 (1905)

Hříchy předků zaplavují svět nemocemi

Naši předkové nám odkázali zvyky a sklony, jež zaplavují svět nemocemi. Hříchy rodičů v podobě zvrácených sklonů se se strašlivou silou projevují na dětech až do třetího a čtvrtého pokolení. Vlivem špatných stravovacích návyků mnoha pokolení a lidské nenasytlosti a bezuzdnosti se plní naše chudobince, vězení a ústavy pro duševně choré. Velká záliba v pití čaje a kávy, vína, piva, rumu a brandy, kouření tabáku a opia a užívání dalších omamných prostředků způsobila obrovskou duševní i tělesnou degeneraci, a tato degenerace stále stoupá. — RH 29.7. 1884 (CH 49)

Zděděná chuť na alkohol

Pro některé lidi je velmi nebezpečné mít doma víno, protože zdědili chuť na alkohol a ďábel je neustále ponouká, aby se jí oddávali. Když podlehnou jeho pokoušení, už se nezastaví. Chuť volá po svém uspokojování a je jí vyhovováno až k jejich úplnému úpadku. Mozek je ochromen a zatemněn, rozum již netrímá otěže a dostávají se do spárů neovladatelné touhy pít. — 5T 356, 357 (1885)

Škodlivé vlivy tabáku přenášené na děti

Kouření způsobuje mezi dětmi a mládeží nevýslovné zlo. Zdraví škodlivé zvyky minulých pokolení postihují dnešní děti a mládež. Z rodičů se na děti přenáší jako dědictví duševní omezenost, tělesná slabost, pocuchané nervy a nepřirozené neodolatelné touhy. To vše pak vždy u dětí sílí a má tím pádem nikdy nekončící zlé důsledky. Ve značně velké míře je tím způsobena tělesná, duševní a mravní degenerace, která se tak stává velmi znepokojující. — MH 328, 329 (1905)

Děti dědí sklony

Děti dědí sklony ke špatnostem, ale mají také mnoho dobrých charakterových rysů. Ty by měly být posilovány a rozvíjeny, zatímco před sklony ke zlu by měly být děti chráněny a tyto sklony by v nich měly být potlačovány. Děti by neměly být nikdy rozmazlovány, neboť rozmazlování na ně působí jako jed. Rodiče by jim měli projevovat posvěcený a láskyplný zájem a získávat si tak jejich důvěru a lásku. — RH 24.1.1907

Příhodná slova chvály

Vždy, když může matka své děti pochválit za dobré chování, měla by to udělat. Měla by je povzbuzovat slovy chvály a pohledy vyjadřujícími lásku, které se budou dotýkat jejich srdce jako paprsky slunce a povedou u nich k pěstování sebeúcty a vytváření ryzího charakteru. — 37 532 (1889)

Někteří zdělili prudkou povahu

Na některé byla přenesena prudká povaha a jejich výchova v dětském věku je nenaučila sebeovládání. Výsledkem je často vznětlivost, závistivost a žárlivost. — 2T 74 (1868)

Đábel využívá zděděnou slabost

Není v našich vlastních silách odmítnout volání naší padlé přirozenosti. Touto cestou na nás ďábel přivádí pokušení. Ježíš věděl, že nepřítel bude přicházet ke každé lidské bytosti, aby využil její dědičné slabosti a lživým našeptáváním lapil do svých osidel všechny, kdo nemají víru v Boha. Tím náš Pán prošel cestou, kterou musí jít člověk, připravil nám podmínky k tomu, abychom mohli přemoci zlo. „Doufejtež“, říká, „jáť jsem přemohl svět.“ (Jan 16, 33) — DA 122, 123 (1898)

Obrácení mění zděděné sklony

Opravdové obrácení mění zděděné vlastnosti a vypěstované sklony ke špatnostem. Náboženství Boží je pevná látka složená z nespočetných nití a tkaná s citem a velkou dovedností. Pouze moudrost, která přichází od Boha, může dovést tvorbu této látky až do konce. Je velmi mnoho druhů látek, které mají zprvu krásný vzhled, ale při zkoušce nevydrží. Vyblednou, protože jejich barvy nejsou stálé. Vlivem letního horka vymizí. Látka nevydrží hrubé zacházení. — Lt 105, 1893 (6BC 1101)

Nebýt zotročení dědictvím

Je třeba, abychom si položili otázku, zda máme Kristovy přednosti. Výmluvy jsou k ničemu. Všechny okolnosti, všechny chuti a vášně musejí bohabojnému člověku sloužit, ne vládnout mu. Křesťan nesmí být zotročen žádnými dědičnými nebo vypěstovanými zvyky či sklony. — SpT Series A, č. 9, str. 56, 1897 (TM 421)

Andělé pomáhají v boji s těmito sklony

Andělé jsou vždy přítomni tam, kde je jich nejvíce potřeba. Jsou s těmi, kteří musejí vybojovat ty nejtěžší bitvy, s těmi, kdo musejí bojovat proti svým náchylnostem a dědičným sklonům a jejichž prostředí doma je nejvíce odrazující. — RH 16.4.1895 (ML 303)

Víra očišťuje od zděděných chyb

Ti, kdož na základě hlubokého chápání Písma mají správný pohled na kříž, ti, kdož plně důvěřují Ježíši, mají pevný základ pro svou víru. Mají víru, jež působí skrze lásku a očišťuje duši ode všech zděděných a v životě získaných nedostatků. — 6T 238 (1900)

Dalekosáhlé účinky prostředí

Žijeme v ovzduší ovlivněném satanovými kouzly. Nepřítel očarovává přitažlivostí prostopášnosti každou duši, která není opevněna Kristovou milostí. Pokušení budou přicházet, avšak budeme-li se před nepřítelem mít na pozoru a uchovávat si dostatek sebeovládání a neposkvrněnost, svádějící duchové na nás nebudou mít žádný vliv. Ti, kteří nedělají nic, čím by dávali prostor pokušení, budou mít sílu odolat mu, až přijde, ale ti, kteří se pohybují stále v ovzduší zla, nebudou moci vinit nikoho jiného než sebe, budou-li přemoženi a povolí ve své nezlomnosti. V budoucnu se ukáže oprávněnost varování vydaného v souvislosti se svádějícími duchy. Tehdy se ukáže síla Kristových slov: „Buďtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“ (Mat 5, 48) — CT 257 (1913)

Lotovy dcery zkaženy špatným prostředím

Lot pobýval v Ségoru jen krátce. Panovala zde nepravost stejně jako v Sodomě a on zde nechtěl zůstat v obavách ze zničení tohoto města. Brzy však byl Ségor stráven ohněm, protože Bůh tak zamýšlel. Lot se vydal do hor a přebýval v jeskyni zbaven všeho, pro co se odvážil vystavit svou rodinu vlivům mravně zpustlého města. Ale kletba Sodomy ho sledovala i tam. Výsledkem styků se špatnými lidmi v tomto nemravném městě bylo hříšné chování jeho dcer. Mravní zkaženost tohoto místa tak protkala jejich charakter, že nedokázaly rozlišovat mezi dobrem a zlem. Lotovo jediné potomstvo, Ammonitští a Moábští, byli mravně zpustlé modlářské národy vzpírající se Bohu a zabilí nepřátelé Jeho lidu. — PP 167, 168 (1890)

Straňte se špatné společnosti

Jen málo lidí si uvědomuje, jak je důležité co možná nejvíce se stranit společnosti, která neprospívá náboženskému životu. Jen pro málo lidí je při výběru prostředí, ve kterém budou žít, nejdůležitějším hlediskem duchovní růst.

Rodiče se hrnou se svými dětmi do měst, protože se jim zdá, že si tam vydělají na živobytí snadněji než na venkově. Děti, které nemají co dělat, když nejsou ve škole, vychovává ulice. Špatní kamarádi je učí zhýralosti a nezřízenému životu. Rodiče to vše vidí, ale náprava jejich chyby žádá obět' a oni zůstávají tam, kde jsou, až ďábel získá úplnou vládu nad jejich dětmi. Je lepší obětovat všechny světské cíle, než ohrozit drahocenné duše svěřené vaší péči. — 5T 232 (1882)

Prodlévejte v nebeském prostředí

Musíme se řídit pravým náboženstvím a zdravým rozumem. Naše duše by měly být obklopeny nebeským prostředím. Muži a ženy by se měli hlídat; měli by být neustále na stráží a nevypustit z úst žádné slovo a nedopustit se žádného činu, který by způsobil, že se o nich bude mluvit ve zlém. Ten, kdo se prohlašuje za Kristova následovníka, by se měl hlídat, aby si uchoval svou čistotu a neposkvrněnost mysli, slov a činů. Musí působit povznášejícím vlivem na ostatní. Jeho život musí odrážet jasné paprsky Slunce spravedlnosti. — CT 257, 258 (1913)

Sklony získané v dětství určují osud

Děti jsou ve velmi raném věku snadno ovlivnitelné vlivy podkopávajícími morálku, ale rodiče, kteří se prohlašují za křesťany, jako by neviděli špatné dopady způsobu vedení svých dětí. Och, kdyby si jen uvědomili, že sklony, které dítě získá v nejranějším věku, utvářejí charakter a určují osud, kterým bude buď věčný život nebo věčná smrt! Děti jsou snadno ovlivnitelné mravními a duchovními vlivy a lidé, kteří byli v dětství moudře vychováváni, mohou občas chybovat, ale nikdy nesejdou daleko z pravé cesty. — ST 16.4.1896 (CG 198)

Velká míra zodpovědnosti rodičů

Rodiče jsou ve velké míře zodpovědní za podobu danou charakteru jejich dětí. Měli by usilovat o vyrovnanost a vyváženost. Jen málo lidí má vyrovnanou mysl, protože rodiče otřesným způsobem zanedbávají svůj úkol posilovat v dětech dobré a potlačovat špatné charakterové rysy. Nepamatují na to, že na nich spočívá ta nejzávažnější povinnost hlídat sklony každého dítěte a že jejich úkolem je učít své děti správným zvykům a správnému způsobu myšlení. — 5T 319 (1885)

Začněte hned v raném dětství

Rodiče musejí začít na své potomky náležitě působit již v raném dětství, aby jim mohli vtisknout dobrý charakter dříve, než se na jejich mysl a srdce otiskne cejch tohoto světa. — RH 30.8.1881 (CG 193)

Důležitost prvních tří let života

Matky, udělejte vše pro to, abyste své děti během prvních tří let jejich života náležitě ukáznili. Nedovolte jim vytvářet si jejich vlastní přání a touhy. Matka musí své dítě hlídat. První tři roky je doba, kdy je třeba proutek ohýbat, dokud je mladý. Matky by si měly uvědomovat důležitost příkladanou tomuto období, kdy se pokládají základy pro budoucí život. — Ms 64, 1899 (CG 194)

Prvních sedm let má velký vliv na utváření charakteru

Řádná včasná výchova dětí je pro ně důležitější než cokoli jiného. Ponaučení, které si dítě odnese z prvních sedmi let života, má na utváření jeho charakteru větší vliv než vše, co se naučí v budoucnu. — Ms 2, 1903 (CG 193)

První ponaučení jsou málokdy zapomenuta

Ani malé ani větší děti a ani mládež by neměla od otce, matky nebo kteréhokoli člena domácnosti slyšet slova, která jsou výrazem netrpělivosti, protože dojmy z dětství a mládí v člověku zůstávají velmi hluboko a jaké rodiče své děti udělají dnes, takové budou zítra, pozítří a popozítří. První ponaučení daná dětem jsou málokdy zapomenuta.

Dojmy zanechané v srdci na počátku života se projeví v následujících letech. Mohou být hluboko skryty, ale málokdy budou vymazány. — Ms 57, 1897 (CG 193, 194)

Zaměření na tělesnou stránku v raném věku

Během prvních šesti nebo sedmi let života dítěte by měla být věnována větší pozornost jeho tělesné výchově než rozvíjení jeho rozumových schopností. Po této době, pokud je jeho tělesný stav dobrý, je třeba se zaměřit na obojí. Nejranější období dětství trvá do věku šesti nebo sedmi let. Do této doby by děti měly být ponechány jako malé ovečky, aby běžaly po domě a po okolí plné radostného nadšení, hopsajíce a poskakující, bez jakýchkoli starostí a obav.

Rodiče, a především matky, by měly být jedinými učiteli působícími na mysl těchto malých dětí. Neměly by je učit z knih. Děti jsou zvědavé a chtějí poznat věci kolem sebe. Kladou otázky týkající se věcí, které vidí a slyší a rodiče by měli tuto příležitost využít k tomu, aby je poučili, a měli by na tyto drobné dotazy trpělivě odpovídat. Tímto způsobem mohou připravit nepřitele o jeho výhodu a opevnit mysl svých dětí tím, že zasejí dobré semeno do jejich srdcí a nenechají místo, aby v nich zakořenila špatnost. Tím, co děti potřebují nejvíce při utváření charakteru, jsou láskyplné rady v útlém věku. — HL (část 2) 44, 1865 (2SM 437)

Zvláštní péče o první dítě

Zejména první dítě by mělo být vychováváno s velkou péčí, neboť bude učit ostatní děti. Děti vyrůstají pod vlivem těch, kdo je obklopují. Když ti, kteří na ně působí, jsou příliš neukáznění a prudcí, stávají se také neukázněné a téměř nesnesitelné. — Ms 64, 1899 (CG 27)

Různé prostředí pro různé děti

Některé děti potřebují trpělivější výchovu a laskavější zacházení než ostatní. Dostaly jako dědictví nevhodné charakterové rysy, a proto potřebují o to více pochopení a lásky. Při vytrvalé snaze mohou být tito vzpurní jedinci připraveni, aby zaujali své místo při práci na Mistrově díle. Mohou se v nich skrývat nerozvinuté schopnosti, které, budou-li probuzeny, jim umožní zaujmout místo daleko před těmi, od nichž se očekávalo více než od nich. — CT 115, 116 (1913)

Zvyky se v pozdějším životě změní jen zřídka

To, co člověk vidí a slyší v dětském věku, se hluboce vrývá do jeho mysli a žádné pozdější poměry v jeho životě to nemohou úplně vymazat. V této době se utváří jeho rozum a rozhoduje se, na co se budou vázat a jakou sílu budou mít jeho city. Opakované jednání s daným účelem se stává zvykem. Tyto zvyky mohou být při tvrdé snaze v pozdějším životě pozměněny, jen zřídka ale úplně změněny. — GH leden 1880 (CG 199, 200)

Léčivý vliv laskavosti

Pod vlivem mírnosti, laskavosti a vlídnosti se vytváří prostředí, které působí léčivě, a ne škodlivě. — Lt 320, 1906 (ML 152)

18. JISTOTA DOMA

Lidská láska by měla čerpat z Božské lásky

Manželský svazek lze vytvořit bezpečně pouze v Kristu. Lidská láska by měla čerpat sílu pro svá nejtěsnější pouta z Božské lásky. — MH 358 (1905)

Dosažení Božího ideálu

Muži a ženy mohou dosáhnout Božího ideálu, budou-li brát Krista jako svého pomocníka. Co nedokáže lidská moudrost, to pro ty, kteří se Mu s láskou a důvěrou oddávají, dosáhne Jeho milost. Jeho prozřetelnost dokáže spojit srdce pouty, která mají nebeský původ. Láska pak nebude pouhá výměna lichotících slov. Nebeský stav tká s jemnější osnovou a útkem, a přitom pevněji, než mohou tkát světské stavy. Výsledkem není žádná choulostivá tkanina, ale pevná látka, která vydrží dlouhé všední nošení a zkoušky. Jedno srdce bude vázáno k druhému zlatými pouty lásky, která je trvalá. — MH 362 (1905)

Zvažujte každý dojem při uvažování o sňatku

Nechť lidé, uvažující o sňatku, zvažují každý dojem a sledují každý posun v charakteru toho, s nímž mají v úmyslu spojit svůj životní osud. Budiž každý krok k manželskému svazku provázen zdrženlivostí, bezelstností, upřímností a opravdovým záměrem potěšit a uctít Boha. Manželství ovlivňuje další život na tomto světě i na světě, který přijde. Opravdový křesťan neplánuje nic, co Bůh nemůže schválit. — MH 359 (1905)

Skutečný soulad se vytváří až po letech

Ať se do manželství vstupuje se sebevětší opatrností a moudrostí, jen mezi málo partnery je ihned po svatebním obřadu naprostý soulad. Skutečný soulad mezi mužem a ženou v manželském svazku se vytváří až v pozdějších letech. — MH 359, 360 (1905)

Původní vzájemné okouzlení se vytratí

Jakmile na nově oddaný pár dopadnou břemena složitostí a starostí obyčejného života, vzájemné okouzlení, kterým představivost tak často zahaluje sňatek, se vytratí. Manžel a manželka poznají charakter toho druhého tak, jak jej nebylo možno poznat během jejich dřívějšího vztahu. Je to nejkritičtější období v jejich soužití. Štěstí a užitečnost celého jejich budoucího života závisí na tom, zda se nyní správně zachovají. Často v sobě navzájem rozeznají netušené slabé stránky a nedostatky, ale srdce, která spojila láska, rozeznají také dosud neznámé přednosti. Necht' se všichni snaží u druhého objevovat raději přednosti než nedostatky. Často je tím, co určuje, co nám bude u druhého odhaleno, prostředí, které nás obklopuje.

Je mnoho lidí, kteří považují projev lásky za slabost a udržují si odstup, který ostatní odpuzuje. Jejich duch krotí projevy spřízněnosti. Protože pohnutky k přátelskému a velkorysému chování jsou potlačovány, vytrácejí se, a srdce se stává opuštěné a chladné. Na tuto chybu bychom si měli dávat velký pozor. Láska nemůže existovat dlouho bez svého projevení. Necht' srdce toho, kdo je s vámi spojen, nestrádá kvůli nedostatku laskavosti a spřízněnosti. — MH 360 (1905)

Láska pobízí k ušlechtlejším cílům

Necht' každý lásku raději dává, než vyžaduje. Pěstujte v sobě to, co je ve vás nejušlechtlejší, a snažte se jeden ve druhém rozeznávat dobré vlastnosti. Vědomí člověka, že je vážen, je nádherný podnět k dalšímu snažení a přináší obrovské uspokojení. Pochopení a úcta podněcují ke snaze o dosažení dokonalosti a přitom sílí láska, která pobízí k ušlechtlejším cílům. — MH 361 (1905)

Osobnost by neměla být pohlcena

Ani manžel ani manželka by neměli svou osobnost nechat pohltnout osobností toho druhého. Každý má osobní vztah k Bohu. Každý by se Ho měl ptát: „Co je správné?“, „Co je špatné“?, „Jak mohu nejlépe naplňovat účel života?“ Necht' bohatství vašich citů plyne k Tomu, který za vás dal svůj život. Necht' je pro vás Ježíš prvním i posledním a nejlepším ve všem. Když se vaše láska k Němu prohloubí a zesílí, bude taktéž očištěna a posílena vaše láska jednoho k druhému. — MH 361 (1905)

Každý máme svou vlastní osobnost a osobnost manželky by nikdy neměla být vstřebána osobností jejího muže. Bůh je náš Stvořitel. Jsme Jeho tím, že nás stvořil a tím, že nás vykoupil. Chceme poznat, jak se Mu můžeme odvděčit, protože nám dává mravní sílu, schopnosti a rozum a chce, abychom tyto vzácné dary co nejvíce využívali ke slávě Jeho jména. — Ms 12, 1895

Plné podřízení pouze Ježíši

Bůh žádá, aby manželka měla před sebou stále bázeň Boží a Jeho slávu. Musí se plně podřít pouze Pánu Ježíši Kristu, který ji vykoupil jako vlastní dítě za nesmírnou cenu svého života. ... Její osobnost nesmí být pohlcena osobností jejího muže, neboť je majetkem Krista. — Lt 18, 1991 (AH 116)

Myšlenka, že manželský svazek je chybou, nesmí být dopřáváno místo

I když mohou vzniknout potíže, složitosti a odrazující překážky, ať ani manžel ani manželka nedopřávají místo myšlenky, že jejich svazek je chybou nebo zklamáním. Rozhodněte se být jeden pro druhého vším, čím pro něho můžete být. Prokazujte si stále pozornost jako kdysi. Podporujte jeden druhého všemi způsoby při vedení bitev života. Snažte se přispívat ke štěstí toho druhého. Necht' je mezi vámi vzájemná láska, vzájemná shovívavost. Sňatek pak místo, aby byl koncem lásky, bude jakoby jejím skutečným začátkem. Vroucnost opravdového přátelství, láska, která poutá srdce k srdci, je předzvěstí nebeských radostí. — MH 361 (1905)

Vztah řízený rozumem

Ti, kteří manželský vztah považují za jedno z posvátných Božích ustanovení, chráněné Jeho svatým přikázáním, se budou řídit příkazy rozumu. Budou pečlivě zvažovat důsledek každé výsady, kterou manželský svazek poskytuje. Budou si uvědomovat, že jejich děti jsou vzácné drahokamy svěřené do jejich péče Bohem, aby jejich povahu výchovou zbavili hrubého obalu a aby se tak mohl objevit jejich lesk. Budou cítit, že jejich nejzávažnější povinností je vypěstovat v dětech takový charakter, aby mohly v životě činit dobro a obšťastňovat ostatní svým světlem, aby svět byl tím, že v něm žily, lepší, a aby byly připraveny na vyšší život, lepší svět, připraveny navždy zářit v přítomnosti Boha a Beránka. — HL (část 2) 48, 1865

Dobře řízená rodina

Rodina by měla být dobře řízena podobně jako podnik. Otec a matka by měli společně zvažovat své úkoly. Společně by měli usilovat o to, co je pro jejich děti nejlepší. Neměly by mezi nimi být žádné neshody. Nikdy by neměli za přítomnosti svých dětí kritizovat plány nebo zpochybňovat mínění toho druhého. Je-li žena nezkušená, měla by se pokusit zjistit, kde manželovi ztěžuje jeho práci, kterou usiluje o spásu jejich dětí. A manžel by ji měl vzít za ruce, dát jí moudré rady a s láskou ji povzbudit. — RH 8.7.1902

Rodiče musejí ovládat sami sebe

Rodiče, kteří úspěšně vládou své rodině, musejí především ovládat sami sebe. Chtějí-li ve své rodině slyšet jen příjemná slova, musejí dbát, aby děti z jejich rtů slyšely pouze příjemná slova. Co zasejí, to budou sklízet. Rodiče čeká závažná, posvátná práce, kterou musejí vykonat při výchově svých dětí poučeními a příkladem. Jsou před Bohem povinni předložit Mu své děti velmi brzy připravené na moudré poznání toho, co znamená být následovníkem Ježíše Krista. Když lidé, kteří o sobě tvrdí, že jsou biblickými křesťany, mají děti, které se nebojí a nemilují Boha, ve většině případů je to proto, že příklad jejich rodičů nebyl správný. Byla zaseta špatná semena, která přinesla sklizeň trní a hloží. — Ms 59, 1900

Laskavá slova a úsměvy pro rodinu

Naší výsadou, ale i povinností, je pěstovat v sobě laskavost, mít Kristův pokoj v srdci a jako pokojní následovníci Krista zasívat vzácná semena, která dají úrodu pro věčný život. Mnozí z těch,

kdo o sobě prohlašují, že jsou Kristovými následovníky, mají řadu dobrých a užitečných vlastností, ale jejich povaze velmi škodí nevlídnost, podrážděnost, věčná nespokojenost a odsuzování ostatních. Manžel nebo manželka chovající v sobě podezíravost a nedůvěru způsobují doma hádky a sváry. Nikdo by si neměl laskavá slova a úsměvy ponechávat pouze pro cizí lidi a doma projevovat popudlivost a vyhánět tak odsud pohodu a spokojenost. — Lt 34, 1894 (HC 179)

Vyhnout se hrubé mluvě

Otcové a matky, manželé a manželky, snažně vás prosím, nepěstujte nízké myšlenky a hrubou mluvu. Hrubá slova, sprosté žerty, nedostatek zdvořilosti v životě doma na vás zanechají stopu a při častém opakování se stanou vaší druhou přirozeností. Domov je příliš posvátné místo na to, aby byl poskvřňován sprostotou, smyslností a vzájemným napadáním. Je zde Svědek, který říká: „Znám skutky tvé.” Necht’ láska, pravda, laskavost a shovívavost se stanou rostlinami pěstovanými v zahradě srdce. — Lt 18b, 1891

Nikdy neprojevujte hrubost nebo nevlídnost

Dáváte si pozor, abyste v rodinném kruhu nikdy neprojevovali hrubost, nevlídnost a nezdvořilost? Když jste doma hrubí, pak bez ohledu na to, jak hluboké je vaše náboženské vyznání, porušujete Boží přikázání. — RH 29.3.1892

Přátelé by se neměli plést do života doma (rada mladému muži)

Rodinný kruh by měl být pokládán za posvátné místo, předobraz nebe, zrcadlo, ve kterém chceme vrhat svůj obraz. Můžeme mít přátele a známé, ale do života doma by se neměli plést. Mělo by zde panovat silné vědomí výsadních práv, dávající pocit pohody, klidu a bezpečí.

Vaše přátelství se ženami a dívkami však pro ně bylo zdrojem pokušení, vedoucího je k osmělování se a překračování omezení, která manželský svazek přináší každému muži a ženě. Vy jste si to neuvědomil, ale Vaše záliba v různých zábavách a způsob, jakým jste vystupoval, nezapůsobil na ostatní posvátností manželského vztahu.

Běžný život doma je velkou zkouškou charakteru. Citlivou ohleduplností doma, trpělivostí, laskavostí a láskou si člověk vytváří dobrý charakter. — Lt 17, 1895

Ženy zoufale čekají na slova lásky od svých mužů

Mnoho žen zoufale čeká na slova lásky a něhy a obyčejné projevy pozornosti a zdvořilosti náležející jim od jejich manželů, kteří si je zvolili za své životní partnerky. Kolika potíží a jaké záplavě strastí a neštěstí by bylo zabráněno, kdyby muži a také ženy nepřestávali projevovat ohledy, pozornost a drobné zdvořilosti v běžném životě a pronášet milá slova obdivu, což vše drželo lásku při životě a což považovali za potřebné k tomu, aby si získali partnera svého srdce.

Kdyby manželé nepřestávali s těmito vzájemnými projevy pozornosti, které živí lásku, těšili by se ze společnosti toho druhého a měli by posvěcující vliv na svou rodinu. Měli by v sobě celý malý šťastný svět a netoužili by z tohoto světa odcházet za novými lákadly a novými láskami. Mnoho žen

onemocnělo a předčasně zemřelo kvůli nedostatku povzbuzujících slov vyjadřujících přízeň a lásky projevované milými pozornostmi a slovy. — Lt 27, 1872

Manžel může zavřít dveře před nemocemi

Manžel by měl projevovat velký zájem o svou rodinu. Zejména by měl mít ohled na city své ženy jako křehkého stvoření. Může zavřít dveře před mnoha jejími nemocemi. Laskavá, veselá a povzbuzující slova se ukážou být účinnější než většina léčebných prostředků. Přinesou srdci sklíčených a zoufalých žen odvahu a štěstí a slunce vnesené do rodiny laskavými činy a povzbuzujícími slovy toto úsilí mnohonásobně splatí.

Manžel by měl mít na paměti, že na matce spočívá velká část břemene výchovy jeho dětí a že matka ve značné míře utváří jejich mysl. To by ho mělo přimět k projevování jeho nejněžnějších citů a měl by jí od jejích břemen starostlivě odlehčovat. Měl by ji pobízet, aby se opřela o jeho velkou lásku a směřovat její mysl k nebi, kde je síla, pokoj a úplné spočinutí pro utrápené.

Neměl by přicházet domů se zamračeným obočím, ale svou přítomností by měl do své rodiny vnášet slunce a pobízet svou ženu, aby hleděla vzhůru a věřila v Boha. Společně mohou žádat splnění Božích slibů a přinést do rodiny Jeho bohaté dary. Nevědomost, stěžování si a zlost vyhání Ježíše z obydlí. Viděla jsem, že Boží andělé prchají z domu, kde vládnu nepřátelská slova, podrážděnost a hádky. — 1T 306, 307 (1862)

Muž je hlava rodiny

Manžel a otec je hlavou rodiny. Jeho žena u něho hledá lásku, pochopení a pomoc při výchově dětí, a to je správné. Děti jsou jeho stejně jako její a on má stejný zájem na jejich blahu. Děti hledají u otce podporu a vedení; je třeba, aby otec měl správnou představu o životě a o vlivech a společnosti, která by měla obklopotvat jeho rodinu, a především by měl být veden láskou k Bohu, bázní Boží a naučeními Jeho Slova, aby mohl navést kroky svých dětí na správnou cestu. — MH 390 (1905)

Manželka je pro manžela jako „pomoc, kteráž by při něm byla.“

Sám Bůh dal Adamovi družku. Poskytl mu „pomoc, kteráž by při něm byla“, pomocnici, která mu vyhovovala a byla uzpůsobena tak, aby byla jeho družkou a mohl se s ní spojit v jedno v lásce a vzájemné náklonnosti. Eva byla stvořena ze žebra vzatého z Adamova boku, což znamenalo, že ho neměla řídit ani neměla být utiskována jako jeho podřízená, nýbrž stát po jeho boku jako jemu rovná, která jím má být milována a chráněna. Jako součást muže, kost z jeho kostí a tělo z jeho těla, byla jeho druhým já, ukazující těsný svazek a láskyplnou vzájemnou oddanost, jež by měla v tomto vztahu panovat. — PP 46 (1890)

Jak vytvořit pohodu v rodinném kruhu

Když má muž šlechetný charakter, čisté srdce, vznešenou mysl, což musí mít každý křesťan, projeví se to v jeho manželském vztahu. ... Bude se snažit dodávat své ženě zdraví a odvahu. Bude se snažit pronášet povzbuzující slova a vytvářet v rodinném kruhu ovzduší pohody. — Ms 17, 1891 (AH)

Muži by měli studovat vzor, který přináší list Efezským, a snažit se poznat symbol zde uvedený - vztah, který si Kristus zachovává k církvi. Muž by měl být pro svou rodinu jako Spasitel. Uchová si své vznešené, Bohem dané mužství a bude se stále snažit svou ženu a děti pozvednout? Bude kolem sebe šířit čisté, svěží ovzduší? Nebude stejně vytrvale, jako uplatňuje své právo na rozhodující vliv, pěstovat lásku k Ježíši, činíce z ní stálou zásadu platnou pro svůj domov? — Ms 17, 1891 (AH 117)

Muž by neměl trvat na svém postavení

Není žádným důkazem mužnosti manžela, když neustále trvá na svém postavení hlavy rodiny. Jeho citace Písma na podporu svého práva na rozhodující vliv nezvyšuje úctu k němu. Neučiní ho mužnějším, když bude svou ženu, matku svých dětí, žádat, aby jednala podle jeho záměrů, jakoby byly neomylné.

Hospodin ustanovil muže jako hlavu rodiny k tomu, aby byl ochráncem své ženy. Muž je domácím poutem rodiny, které váže její členy k sobě navzájem, stejně jako Ježíš je hlavou církve a Spasitelem tajemného těla. Necht' každý manžel, jenž tvrdí, že miluje Boha, z hlediska svého postavení pečlivě zkoumá Boží požadavky. Kristův rozhodující vliv je uplatňován v moudrosti, ve vší laskavosti a mírnosti, proto necht' manžel uplatňuje svou moc, napodobující vznešenou Hlavu církve. — Lt 18b, 1891 (AH 215)

Manželka by měla manželovi ochotně pomáhat zachovávat si důstojnost

Bylo mi taktéž ukázáno, že často je velká chyba na straně manželky, která nevynakládá náležitě úsilí k tomu, aby ovládala vlastní povahu a činila domov šťastným. Z její strany se často projevuje podrážděnost a zbytečné stěžování si. Muž přichází domů z práce unaven a s hlavou plnou problémů a manželka ho vítá se zamračeným obočím místo s veselými a povzbuzujícími slovy. Je pouze člověk a jeho city se pak od manželky odvracejí, ztrácí lásku ke svému domovu, jeho cesta je potměšlá a jeho odvaha ztracena. Vzdává se své sebeúcty a důstojnosti, jejíž zachovávání po něm žádá Bůh.

Muž je hlava rodiny tak jako Kristus je hlava církve a jakékoli jednání, kterého se jeho žena dopouští, aby zmenšila jeho vliv a přivedla ho k tomu, aby se vzdal tohoto důstojného a odpovědného postavení, zarmucuje Boha. Úkolem manželky je podřídit svá přání a svou vůli svému manželovi. Oba by se měli podřizovat Bohu, ale jeho Slovo dává přednost mínění manžela. A nic neubere na důstojnosti manželky, když se podřídí tomu, koho si zvolila za svého rádce a ochránce. Muž by si měl své postavení v rodině uchovávat se vší mírností, ovšem také s rozhodností. — 1T 307, 308 (1862)

Člověk jako společenská bytost

Mezi všemi stvořeními, která Bůh učinil na zemi, nebylo žádné, které by se člověku vyrovnalo. „Řekl byl také Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla.“ (1 Moj 2, 18) Člověk nebyl stvořen, aby pobýval v osamění, měl být společenskou bytostí. Bez společnosti by překrásné prostředí a nádherná činnost v ráji neskýtala dokonalé štěstí. Ani společenství s anděly by nemohlo uspokojit touhu po citech druhého a společnosti. Nebyl tam nikdo podobný, kdo by mohl milovat a být milován. — PP 46 (1890)

Soulad doma je možný pouze s Duchem Božím

Musíme mít Božího Ducha, jinak v našich domovech nebude nikdy panovat soulad. Pokud má manželka Kristova ducha, bude opatrná na svá slova, bude ovládat svého ducha, bude poddajná, a přesto bude cítit, že svému muži není otrokyní, nýbrž společnící. Je-li manžel Božím služebníkem, neporučí svou ženu, není náladový a tyranský. Snahy o pěstování lásky v našich domovech není nikdy dost, neboť domov, pokud v něm přebývá Duch Páně, je předobrazem nebe. — Lt 18, 1891 (AH 118)

Rodinný kruh nadevše

Všechny své schopnosti musíme používat pro Ježíše. To je dluh, který máme všichni vůči Bohu. Při vytváření si svého vztahu k Ježíši se proměněný člověk pouze vrací ke svému původnímu vztahu k Bohu. Stává se ztělesněním Ježíše a měl by stále bdít a modlit se. Jeho úkoly se nacházejí všude kolem něho; nablízku i v dálce. Základní povinnosti má vůči svým dětem a nejbližším příbuzným. Nic ho nemůže omluvit za zanedbávání vlastního rodinného kruhu kvůli věnování pozornosti širšímu okruhu lidí mimo rodinu.

Ve dni závěrečného účtování budou otcové a matky muset odpovídat na otázky o svých dětech. Budou tázáni, co dělali a říkali pro to, aby zajistili spásu duší, u nichž na sebe vzali zodpovědnost za jejich přivedení na svět. Zanedbávali své ovečky, ponechávajíce je v péči cizích? Otcové a matky, dovolujete svým dětem vyrůstat v nečistotě a hříchu? Ani velké dobro činěné pro ostatní nezruší dluh, který máte vůči Bohu v péči o své děti. Na prvním místě je péče o duchovní blaho vaší rodiny. Berte ji s sebou ke kříži a pečujte o ni jako ti, kteří musejí skládat účty. — Ms 56 (1899)

19. VLIVY RODIČŮ

Ovládání Božími zásadami

Nejzávažnější povinností spočívající na rodičích je vychovávat své děti v bázni Boží a lásce k Bohu. Doma by měly být uchovávány ty nejčistší mravy. Je nutno učit přísné poslušnosti Božím požadavkům. Učení Božího Slova musí ovládat mysl a srdce, aby život doma ukazoval sílu Boží milosti. Všichni členové rodiny mají být „tesaní ku podobenství chrámu“ (Žalm 144, 12) Božími zásadami a příkázáními. — RH 10.11.1904

Rodiče potřebují své děti chápat

Rodiče by neměli zapomínat na léta svého dětství; jak toužili po pochopení a lásce a jak nešťastně se cítili, když byli přísně káráni a podrážděně peskováni. Měli by být ve svých pocitech opět mladí a přiblížit se svou myslí dětem, aby chápali jejich potřeby. Přitom by měli s neústupností, ovšem protkanou láskou, vyžadovat od svých dětí poslušnost. Slovo rodičů by mělo být vždy bezpodmínečně poslechnuto. — 1T 388 (1863)

Bůh určil cestu.

Boží andělé s nejhlubším zájmem pozorují děti, aby viděli, jaký charakter se v nich vyvíjí. Kdyby s námi Ježíš jednal tak, jak často jednáme jeden s druhým a se svými dětmi, klopýtli bychom a upadli pro naprostou ztrátu odvahy. Viděla jsem, že Ježíš zná naše slabosti a sám sdílel naše zkušenosti ve všech věcech kromě hříchu. Proto pro nás připravil cestu uzpůsobenou pro naši sílu a naše schopnosti a stejně jako Jákob šel zvolna a poklidně s dětmi tak, jak mu stačily, aby nás povzbudil svou přítomností a byl nám stálým vůdcem. Neopovrhne, neopomíjí ani neopouští děti našeho stádečka. Nežádal nás, abychom se dali na cestu a opustili je. Nešel tak chvatně, aby nás nechal s našimi dětmi za sebou. Ó ne. Urovnal nám ale cestu k životu, a to i pro děti. Rodiče jsou v Jeho jménu žádáni, aby děti vedli po této úzké stezce. Bůh nám připravil cestu uzpůsobenou pro sílu a schopnosti dětí. — 1T 388, 389 (1863)

Podrážděnost by měla být potlačována

Rodiče, když se cítíte podráždění, neměli byste páchat tak velký hřích, abyste touto nebezpečnou nedůtklivostí otravovali celou rodinu. V takových chvílích se hlídejte dvojnásob pozorně a rozhodněte se v srdci, že nebudete nikoho slovně napadat a že budete ze rtů vypouštět pouze příjemná a veselá slova. Řekněte si: „Nebudu kazit radostné pocity svých dětí podrážděnými slovy.“ Takovým sebeovládáním se stanete silnějšími. Vaše nervová soustava nebude tak choulostivá. Budete posíleni zásadami pravdy a bude vás posilovat také vědomí, že poctivě plníte své povinnosti. Boží andělé se budou s radostí dívat na vaše úsilí a budou vám pomáhat.

Když pociťujete netrpělivost, příliš často se domníváte, že příčina je ve vašich dětech a obviňujete je, i když si to nezaslouží. Jindy možná udělají to samé, a vše bude přijatelné a v pořádku. Děti tyto odchylky ve vašem chování zaznamenávají a pociťují a nechovají se vždy stejně. Někdy jsou celkem připravené vyrovnat se s vašimi proměnlivými náladami a jindy jsou nervózní a podrážděné a nedokážou snést kárání. ...

Někteří rodiče mají nervózní povahu, a když jsou unavení prací nebo stísnění ze svých starostí, nezachovávají si chladnou mysl, nýbrž projevují vůči těm, kteří by pro ně měli být nejdražší na světě, podrážděnost a nedostatek trpělivosti, což zarmucuje Boha a vrhá stín na celou rodinu. Dětem by mělo být často a s něžným soucitem ulevováno od jejich starostí. Vzájemná vlídnost a shovívavost učiní z domova ráj a přiláká do rodinného kruhu anděly. — 1T 386, 387 (1863)

Ochromená mysl rodičů

Víme něco o tom, jakým způsobem satan působí, a jak se mu při tom daří. Podle toho, co mi bylo ukázáno, satan ochromil mysl rodičů. Ti jen velmi neochotně připouštějí, že jejich děti mohou být špatné a hříšné. Některé takové děti se prohlašují za křesťany a rodiče spí dál, necítíce žádné nebezpečí, zatímco mysl a tělo jejich dětí postihuje zhoubu.

Někteří rodiče se dokonce ani nestarají o to, aby měli své děti u sebe, když jsou v domě Páně. Mladá děvčata navštěvují shromáždění se svými rodiči a častěji než k nim si sedají někde do zadu. Pak mají ve zvyku vymluvit se a jít ven. Chlapci to vidí a vycházejí ven před nebo po odchodu dívek a pak, když shromáždění skončí, doprovázejí je domů. Rodičům ani to nevádí, následují další výmluvy a chlapci a dívky se scházejí v zábavních parcích nebo na jiných místech v ústraní a zde si hrají a

Strava a vlivy rodičů

Kdyby rodiče žili zdravě a spokojili se s prostou stravou, ušetřili by si mnoho výdajů. Otcové by nebyli nuceni přepínat své síly při práci, aby zajistili uspokojení potřeb své rodiny. Prostá výživná strava by nezpůsobila přílišné dráždění nervové soustavy a zvířecích vášní s následnou zasmušilostí a popudlivostí. Kdyby jedli jen střídmě, měli by čistou hlavu, pevné nervy, zdravý žaludek, a s takto nenarušenou tělesnou soustavou by neztráceli chuť k jídlu a současné pokolení by bylo v mnohem lepším stavu, než nyní je.

Ale i dnes, v této pozdní době, je možno dělat něco pro zlepšení našeho celkového stavu. Je nutná střídmost ve všech věcech. Střídmý otec si nebude stěžovat, když na stole nebude mít velký výběr jídla. Zdravý způsob životalepší stav rodiny po všech stránkách a umožní ženě a matce věnovat čas dětem.

Hlavní starostí rodičů pak bude, jak nejlépe vychovat své děti k užitečnosti na tomto světě a pro následující život v nebi. Budou spokojeni, když své děti uvidí ve vkusném, prostém, ale pohodlném oblečení bez různých příkras a ozdob. Budou se svědomitě snažit, aby u svých dětí mohli vidět vnitřní ozdoby - okrasu v podobě mírného a tichého ducha, který má v Božích očích obrovskou cenu. — HL (část 2) 45, 1865 (2SM 437, 438)

Otec, domácí pouto rodiny

Křesťanský otec je domácím poutem rodiny, které ji váže těsně k Božímu trůnu. Jeho zájem o děti by neměl nikdy ochabovat. Otec, kterému se narodili chlapci, by neměl tyto neposedné děti nechávat pouze v péči matky. To by pro ni bylo příliš těžké břímě. Měl by jim být společníkem a přítelem. Měl by se snažit chránit je před špatnými kamarády. Pro matku může být těžké stálé sebeovládání. Pokud manžel vidí, že nedostatek sil jeho ženy ohrožuje bezpečí dětí, měl by na sebe vzít více jejích starostí a dělat, co je v jeho silách, aby své chlapce přivedl k Bohu. — RH 8.7.1902

Matky by neměly vyhledávat vzrušení ve světských zábavách

Matky, které musejí cvičit mysl a utvářet charakter svých dětí, by neměly vyhledávat vzrušení ve světských zábavách, aby byly veselé a šťastné. Mají před sebou důležité životní dílo a stejně jako jejich děti si nemohou dovolit trávit čas neužitečně. Čas je jednou z důležitých hříven, které nám Bůh svěřil a z něhož budeme žádáni „vydávati počet“. Mrhání časem je jako nevyužívání rozumu. Myšlenkové schopnosti je možno široce rozvíjet. Úkolem matek je rozvíjet svou mysl a uchovávat si neposkvrněné srdce. Měly by využívat veškeré prostředky ve svém dosahu pro zvyšování svých rozumových schopností a mravní síly, aby byly schopny zušlechťovat mysl svých dětí.

Ženy, které si libují v pobytu ve společnosti, se brzy cítí celé nesvé, když nemohou chodit na návštěvu nebo přijímat hosty. Takové ženy nemají schopnost přizpůsobit se okolnostem. Nezbytné a posvátné domácí povinnosti se jim zdají příliš obyčejné a nezajímavé. Nenávidí sebezpytování a sebekázeň. Jejich mysl hladoví po pestrých, vzrušujících výjevech světského života, jejich děti jsou následkem jejich oddávání se těmto sklonům zanedbávány a zapisující anděl zaznamenává:

„Neužitečné služebnice“. Božím záměrem je, aby naše mysl nebyla bez cíle a aby se zaslouhovala o dobro v tomto životě. — 3T 146, 147 (1872)

Kojící matka si musí uchovávat radostné rozpoložení

Výživou, kterou dítě dostává od matky, je více či méně ovlivňována i jeho povaha. Jak je tedy důležité, aby si matka, když kojí své dítě, uchovávala radostnou mysl, majíce dokonalou vládu nad svým rozpoložení. Počíná-li si takto, výživa pro dítě není ničím nepříznivě zasažena a klidné a vyrovnané jednání matky při zacházení s dítětem má velký vliv na utváření jeho mysli. Je-li dítě nervózní a snadno se rozrušuje, opatrný a neuspěchaný přístup bude mít konejšivý a nápravný vliv a zdraví dítěte se značně zlepší.

Matka by se měla snažit ovládat se

Čím klidnější a jednodušší je život dítěte, tím lépe pro jeho tělesný a duševní rozvoj. Matka by se vždy měla snažit být klidná, vyrovnaná a ovládat se. Mnoho malých dětí podléhá velmi snadno nervovému rozrušení a vlídný, neuspěchaný přístup matky má na dítě uklidňující vliv, který je pro dítě obrovským přínosem. — MH 381 (1905)

Citlivé dítě by nemělo být zraňováno nezájmem

Větší děti mají velmi rády společnost. Většinou se nedokážou zabavit samy a matka by měla poznat, že místo pro její děti, když jsou doma, je v té místnosti, kde se nachází i ona. Pak nad nimi může mít stále kontrolu, ví, jak urovnávat malé neshody vznikající mezi nimi, když je o to požádána, může odstraňovat jejich špatné návyky nebo projevy sobectví či hněvu a orientovat jejich mysl správným směrem. Děti si myslí, že to, z čeho mají radost, potěší také matku a je pro ně naprosto přirozené radit se s ní v drobných věcech, ve kterých si nevědí rady.

Matka by proto neměla zraňovat srdce svých citlivých dětí nezájmem nebo odmítáním obtěžovat se takovými nedůležitými věcmi. To, co je pro ni možná nedůležité, je pro ně velká věc. A často se ukáže obrovská hodnota rady nebo upozornění v pravý čas. Matčin souhlasný pohled, slovo povzbuzení a chvály často ozáří sluncem jejich mladá srdce na celý den. — HL (část 2) 46, 47, 1865 (2SM 438, 439)

Zacházejte s malými dětmi laskavě

Matky, zacházejte se svými malými dětmi laskavě. Ježíš byl kdysi také malé dítě. Mějte proto k dětem úctu. Pohlízejte na ně proto jako na posvátné svěřence, kteří nemají být rozmazlováni a přehnaně hýčkáni a zbožňováni, nýbrž učeni, aby žili neposkvrněný, vznešený život. Jsou Božím majetkem. Bůh je miluje a vyzývá vás, abyste jim společně s Ním pomáhali utvářet si dokonalý charakter. — ST 23.8.1899 (AH 280)

Vaše dítě je Božím majetkem

Má sestro, můžeš se divit tomu, že Tvá dcera má jen malou důvěru ve slova své matky? Naučila

jsi ji žít ve lži a Hospodin je zarmoucen, když vidí, jak Jedno z jeho dětí je vedeno svou matkou na nesprávnou cestu. Tvé dítě není jen Tvé, nemůžeš si s ním dělat, co se Ti zlíbí, protože je Hospodinovým majetkem. Měj nad svou dcerou stále pevnou ruku, uč ji, že patří Bohu. Při takové výchově z ní vyrostе člověk, který bude požehnáním pro ostatní kolem sebe. Budeš však potřebovat bystrý úsudek a rozhodnost, abys mohla potlačit její sklony řídit vás obě, prosazovat její vlastní vůli a dělat si co se jí zlíbí. — Lt 69, 1896

Veselá povaha a příjemné chování

Učte své děti již od kolébky odpírání a sebeovládání. Učte je radovat se z přírodních krás a uplatňovat všechny schopnosti mysli a těla při užitečné činnosti. Vychovávejte je tak, aby byly tělesně zdatné a měly dobré mravy, aby měly veselou povahu a příjemné chování. Učte je, že podléhat pokušení je ubohé a hříšné a odolávat mu vznešené a odvážné. — CT 127 (1913)

Matky jsou příkladem

Chtějí-li matky dovést své dcery do dospělosti ve zdraví a s bezúhonným charakterem, musejí jim být příkladem svým vlastním životem a chránit je před zdraví ničícími módními vlivy této doby. Křesťanské matky si neuvědomují, jaká zodpovědnost na nich spočívá. Měly své děti vychovávat tak, aby v této zkažené době měly pevné zásady a mravní sílu. — Ms 76, 1900

Když přání dítěte je zákonem

V některých rodinách je přání dítěte zákonem. Je mu dáváno vše, po čem touží. Když se mu něco nelíbí, je v nelibosti k tomu podporováno. Rozmazlování je pokládáno za věc, která mu přinese štěstí, dělá z něj však jenom nespokojenou a neklidnou bytost. Rozmazlování mu bere chuť na obyčejné, zdravé jídlo a chuť obyčejně využívat svůj čas. Oddávání se vlastním vrtochům kazí jeho charakter pro tento čas i pro věčnost. — RH 10.5.1898

Satan se snaží ovládnout mysl dětí

Rodiče, určitě víte o lákadlech, kterými se satan snaží svést vaše děti k různým pošetilostem. Využívá všechny své síly, aby je svedl na scestí. Se zaujetím, jaké si mnozí ani nedovedou představit, usiluje o získání vlády nad jejich myslí a o vymazání vlivu Božích přikázání z jejich života. — Ms 93, 1909

Rodiče by měli děti připoutat ke svému srdci

Dbejte, aby vás vaše děti neviděly zamračené. Když podlehnou pokušení a potom pochopí své pochybení a kají se z něj, odpusťte jim tak velkomyslně, jak doufáte, že vám bude odpuštěno vašim Otcem v nebesích. Vlídne je poučte a připoutejte je ke svému srdci. Dnešní doba je pro děti nebezpečná. Je kolem nich plno vlivů, které vám je odcizují a proti kterým musíte bojovat. Vychovávejte je tak, aby vás učinily svými důvěrníky a svěřovaly se vám se svými radostmi i starostmi. Budete-li vést k těmto věcem, zachráníte je z mnoha léček, které jim nastražil ďábel,

využívaje jejich nezkušenosti.

Nezacházejte se svými dětmi pouze s přísností, zapomínaje na své vlastní dětství a na to, že jsou to jenom děti. Neočekávejte od nich dokonalost a nesnažte se nutit je, aby se chovaly hned jako dospělí. Takovýmto jednáním si zavřete dveře do jejich nitra a doženete je k tomu, aby otevřely dveře škodlivým vlivům, to znamená aby je otevřely ostatním, kteří zkazí jejich mladou mysl dříve, než si uvědomíte, v jakém jsou nebezpečí. — 1T 387 (1863)

Přísná, rozumně udržovaná kázeň

Každému dítěti může přinést štěstí přísná, rozumně udržovaná kázeň. Nejhodnotnější vlastnosti dítěte jsou zdrženlivost a poslušnost. Děti s těmito vlastnostmi mají uši ochotné naslouchat radám, nohy ochotné jít cestou plnění povinností a ruce ochotné konat potřebnou práci na této cestě. Skutečně dobré vlastnosti dítěte přinesou svou odměnu, a to ještě v tomto životě.

Dětský věk je doba, kdy má být člověk vychováván, a to nejen proto, aby se v tomto životě stal co nejvíce užitečným, oplýval přirozeným půvabem a byl naplněn pravdou, ale také, aby pomáhal chystat se na zaujmutí místa připraveného v nebeském domově všem, kdo jsou věrní a poslušní. Při výchově našich dětí i při výchově dětí ostatních jsme prokázali, že kvůli tomu, že jim jejich rodiče a opatrovníci brání činit zlo, je nikdy nemilují méně. — RH 10.5.1898

Ježíšova povaha se vyznačovala osobitou krásou

Ježíšova povaha se v dětství vyznačovala osobitou krásou. Jeho ochotné ruce byly vždy připraveny posloužit ostatním. Projevoval trpělivost, která nemohla být ničím narušena, a Jeho věrnost pravdě zaručovala, že by se nikdy nevzdal své bezúhonnosti. Ve svých zásadách byl pevný jako skála a jeho život odhaloval půvab nesobecké ohleduplnosti.

Ježíšova matka s velkou pozorností sledovala vývoj Jeho vlastností a pozorovala stopy dokonalosti na Jeho charakteru. S potěšením se snažila rozvíjet Jeho bystrou a vnímavou mysl. Skrze Ducha svatého obdržela moudrost spolupracovat s nebeskými silami při výchově tohoto dítěte, na které si mohl činit nárok jedině Bůh jako Jeho Otec. — DA 68, 69 (1898)

Neustálé zaměstnávání myslí zahání nízké myšlenky

Pomáhejte svým drahým správně rozvíjet jejich schopnosti a záliby, snažte se zaměstnávat jejich mysl tak, aby v ní nebylo místo pro nízké, poskvřňující myšlenky nebo záliby. Jediným protijedem a ochranou proti zlu je Kristova milost. Můžete si vybrat, zda mysl vašich dětí má být naplněna čistými, nezkaženými myšlenkami, anebo zly, která se všude vyskytují - pýchou a činy v zapomnění na jejich Vykupitele. — Lt 27, 1890 (CG 188)

Obehnání zdí, kterou není lehké zbourat

Každá křesťanská domácnost by měla mít svá pravidla a rodiče by svými slovy a svým chováním k sobě navzájem měli dětem dávat vzácný životní příklad toho, jaké je chtějí mít. Neustále by měli dbát na úroveň své mluvy a uplatňovat křesťanskou zdvořilost. Necht' mezi nimi nemá místo žádná

podpora hříchu, žádné zlé myšlenky nebo zlá mluva.

Učte děti a mladé lidi vážit si sebe sama, být věrní Bohu, věrní správným zásadám. Učte je vážit si Božího zákona a řídit se jím. Pak budou tyto zásady vládnout jejich životu a budou uplatňovány při jejich styku s ostatními lidmi. Budou milovat svého bližního jako sebe sama. Budou vytvářet ovzduší neposkvrněnosti, ovzduší, které bude mít povzbuzující vliv na slabé duše na cestě ke svatosti a nebi. Necht' každé poučení, které jim dáte, má povznášející a zušlechťující vliv. Pak záznamy v nebeské knize budou takové, za které se při posledním soudu nebudete muset stydět.

Děti, které dostanou takovou výchovu, nebudou přítěží a příčinou starostí v našich institucích (vzdělávacích, léčebných, vydavatelských), nýbrž budou zdrojem síly a oporou pro ty, kdo nesou odpovědnost. Budou připraveny zaujmout místa, kde je do lidí vkládána velká důvěra, a poučeními a příkladem budou neustále pomáhat ostatním ve správném konání. Ti, jejichž mravní cítění nebylo otupeno, si budou vážit správných zásad a uplatňovat je. Budou správně hodnotit své vlohy a co nejlépe využívat své psychické a myšlenkové schopnosti a uplatňovat svou mravní sílu.

Tyto duše jsou stále opevněny proti pokušení, jsou obehnány zdí, kterou není lehké zbourat. Všichni takoví lidé mají charakter, který způsobuje, že jsou s Božím požehnáním nositeli světla a jejich vliv povznáší ostatní k uplatňování křesťanských zásad v běžném životě. Mysl může být povznesena na takovou úroveň, že zbožné myšlenky a přemítání se stanou tak přirozené jako dýchání. — Lt 74, 1896

20. PROSTŘEDÍ DOMOVA

Vlivy domova působí na společnost

Základem společenství, církve a národa je rodina. Zdar společnosti, úspěch církve a blahobyt národa závisí na vlivech domova. — MH 349 (1905)

Účinné prostředky k utváření charakteru

Bůh si přeje, aby rodiny na zemi byly předobrazem rodiny v nebi. Křesťanské domácnosti vytvořené a vedené v souladu s Božím plánem patří mezi Jeho nejúčinnější prostředky k utváření charakteru křesťanů a prosazování Jeho díla. — 6T 430 (1900)

Domácí bohoslužby

Měla jsem zbožné rodiče, kteří se všemi způsoby snažili seznámit nás s naším nebeským Otcem. Každé ráno a večer jsme se celá rodina modlili. Zpívali jsme doma modlitby k Bohu. Bylo nás osm dětí a naši rodiče využívali každou příležitost, aby nás přivedli k tomu, abychom svá srdce oddali Bohu. — Ms 80, 1903

Čím větší soudržnost, tím větší vliv.

Čím pevněji jsou členové rodiny soudržní při své práci doma, tím více povznášející je vliv, kterým

Autorita a neústupnost

Autorita musí být udržována s neústupnou přísností, jinak je často přijímána s posměchem a pohrdáním. Přehnaná měkkost, doprošování se a rozmazlování používané vůči mladým lidem rodiči a opatrovníky je jedním z nejhorších zel, jaká mohou na mládež přijít. V každé rodině je nezbytně nutná neústupnost, rozhodnost a jasné požadavky. — PK 236 (1917)

Domov jako předobraz

Bůh si přeje, aby naše rodiny byly předobrazem rodiny nebeské. Necht' rodiče a děti na to myslí každý den a chovají se jeden k druhému jako členové Boží rodiny. Jejich život pak bude mít takovou povahu, že bude světu dávat názorný příklad toho, jaké mohou být rodiny, které milují Boha a dodržují Jeho přikázání. Ježíš bude veleben a Jeho pokoj, milost a láska prostoupí rodinný kruh jako vzácná vůně. — RH 17.11.1896 (AH 17)

Zásada pokoje

Pokud ve své duši uplatňujete zásadu pokoje podle Kristova života, pak u vás doma není nikdy vidět žádná podrážděnost. Není tam žádná nezdvořilost. Není tam hrubost a nejsou tam slyšet příkrá slova. Proč? Protože věříme a předvádíme, že jsme členy královské rodiny, dětmi Nebeského krále připoutaného k Ježíši Kristu nejsilnějším poutem lásky - té lásky, která působí skrze víru a očišťuje duši. Milujete Ježíše a neustále se snažíte vítězit nad vším sobectvím a být požehnáním, povzbuzením, zdrojem síly a oporou pro duše, které Ježíš vykoupil Svou krví.

Nevidím důvod, proč bychom se neměli soustředěněji snažit přinášet přímo do svých rodin Kristův pokoj místo práce pro ty, kteří s námi nejsou svázání žádným pevným poutem. Když bude u nás doma náboženství, bude se šířit i mimo náš domov. Budete jej mít všude. Budete jej nosit sebou na bohoslužby. Budete jej moci brát sebou, když půjdete do práce. Kdekoli budete, bude s vámi. Náboženství doma je to, co opravdu potřebujeme. Potřebujeme zásadu pokoje, která bude ovládat našeho ducha, náš život a náš charakter podle života Ježíše, kterého nám dal Bůh jako příklad. — Ms 36, 1891

Láska odhalovaná v chování

Z každého křesťanského domova by mělo vyzařovat slunce. V činech členů křesťanské domácnosti by se měla projevovat láska. Měla by plynout ze všech jejich vzájemných vztahů a projevovat se v ohleduplnosti a laskavosti, ve vlídnosti, obětavosti a zdvořilosti. Jsou domácnosti, kde jsou takové zásady uplatňovány - domácnosti, kde je uctíván Bůh a vládne nejoprávněnější láska. Z těchto domovů stoupá k Bohu ranní a večerní modlitba jako vůně kadidla a Jeho milosrdenství a požehnání přitom klesají na pokorné prosebníky jako ranní rosa. — PP 144 (1890)

Křesťanské zásady uplatňované doma z člověka vyzařují všude

Úsilí udělat domov takový, jaký by měl být - předobraz domova v nebesích - nás připravuje na práci v širší oblasti. Vlastnosti získávané projevováním něžného ohledu jedněch k druhým nám umožňují poznat, jak zapůsobit na srdce, která potřebují být učena zásadám pravého náboženství. Církev potřebuje veškerou duchovní sílu, jakou lze získat, aby mohli být pečlivě střeženi všichni a zejména mladší členové rodiny. Domácí život v pravdě se projevuje v nezištné práci mimo domov. Ten, kdo žije doma podle křesťanských zásad, bude všude zářit jasným světlem. — ST 1.9.1898 (AH 38, 39)

Pozvedávání lidstva začíná doma

Obnova a pozvedávání lidstva má svůj počátek v rodině. Práce rodičů je základem všeho ostatního. Společnost je složena z rodin a je taková, jakou ji udělají hlavy rodin. Ze srdce „pochází život“. (Př 4, 23) — MH 349 (1905)

Věci, které dávají domovu půvab

Laskavé způsoby, příjemná mluva a činy plné lásky připoutají srdce dětí k jejich rodičům něžnými pouty vzájemné náklonnosti a učiní domov půvabnějším než ty nejvzácnější okrasy, jaké lze koupit za všechno zlato světa. — ST 2.10.1884 (ML 200)

Čistota doma

Pořádek je nejdůležitější zákon nebe a Hospodin si přeje, aby domovy, v nichž bydlí Jeho lid, byly ztělesněním pořádku a souladu, který prostupuje nebeské dvory. Pravda nikdy nevstupuje svými jemnými chodidly na cestu nečistoty nebo poskvrněnosti. Pravda nedělá muže a ženy hrubé nebo drsné a nepořádné. Všechny, kdo ji přijímají, pozvedává na vysokou úroveň. Pod Kristovým vlivem probíhá proces neustálého třibení charakteru. ...

Ten, kdo tak úzkostlivě dbal na to, aby děti Izraele pěstovaly čistotu, nebude dnes trpět žádnou poskvrněnost v domovech svého lidu. Bůh se na nečistotu každého druhu dívá s velkou nelibostí. Jak Ho můžeme pozvat do našich domovů, když tam není vše uklizené, čisté a neposkvrněné? — RH 10.6.1902 (CH 101)

Umístění domova

Lepší než jakékoli jiné bohaté dědictví, které můžete dát svým dětem, bude dar zdravého těla, zdravé mysli a vznešeného charakteru. Lidé, kteří chápou, co tvoří opravdový životní úspěch, brzy prohlédnou. Při výběru svého domova budou mít na zřeteli nejpřednější věci v životě.

Místo pobývání tam, kde je vidět jen lidské dílo, kde to, co je vidět a slyšet, často nabádá ke zlým myšlenkám, kde vřava a zmatek přináší únavu a neklid, běžte tam, kde můžete hledět na Boží dílo. Naleznete klid ducha v kráse, tichu a klidu přírody. Nechejte oko spočinout na zelených loukách, lesích a kopcích. Dívejte se na modrou oblohu nezastíněnou městským prachem a kouřem a dýchejte osvěžující vzduch nebe. Běžte tam, kde stranou ruchu a shonu městského života můžete svým dětem poskytnout svou společnost, kde je můžete vychovávat k tomu, aby se učily od Boha prostřednictvím

Drahý nábytek nedělá domov

Čtyři zdi a drahý nábytek, sametové koberce, elegantní zrcadla a vzácné obrazy nedělají „domov“, jestliže chybí vzájemné pochopení a láska. Tímto posvátným slovem se nedá označit oslnivé sídlo, kde radosti domácího života jsou neznámé. ...

Pohodlí a blaho dětí jsou ve skutečnosti poslední věc, na niž je v takovém domově myšleno. Matkou, která věnuje veškerý čas tomu, aby zachovávala dekorum a plnila požadavky snobské společnosti, jsou zanedbávány. Jejich mysl je necvičená, získávají špatné návyky a stávají se neklidné a nespokojené. Nenacházejíce ve vlastním domově žádnou radost, nýbrž pouze nepříjemné zákazy, co nejdříve se odpoutávají z rodinného kruhu. Vydávají se do světa bez váhání, nebržděny vlivem domova a láskou naplněnými radami rodičů. — ST 2.10.1884 (AH 155)

Hledání chyb u druhých otevírá dveře d'ábloví

Otcové a matky, buďte stále ve střehu, aby vaše mluva doma byla příjemná a povzbuzující. Mluvte vždy vlídně, jakoby v přítomnosti Krista. Necht' se u vás neobjevuje žádné hledání chyb u druhých, žádné obviňování. Slova tohoto druhu zraňují duši. Pro lidské bytosti je přirozené používat příkrá slova. Ti, kdo podléhají tomuto sklonu, otevírají dveře satanovi, aby vstoupil do jejich srdce a donutil je se zálibou ukládat do paměti chyby a omyly ostatních. Zaobírají se nedostatky ostatních, zaznamenávají jejich vady a pronášejí slova, která způsobují nedostatek důvěry v toho, kdo dělá co může, aby plnil své úkoly jako Boží pomocník. Sémě nedůvěry je často zaseto proto, že někdo si myslí, že mu měla být věnována přízeň, ale nebyla. — Lt 169, 1904

Vliv vad rodičů

Některým lidem se jejich nevrlost, sobeckost, přehnaná náročnost a panovačnost zdá naprosto přirozená. Nikdy se neučili sebeovládání a nikdy nebudou krotit své nevhodné nálady, ať jsou důsledky jakékoli. Takovým lidem se to vrátí, až poznají, že jejich partner je kvůli tomu smutný a sklíčený a jejich děti nesou zvláštní znaky jejich vlastních nepříjemných charakterových rysů. — HL (část 2) 36, 1865 (2SM 430)

Do domova, kde vládne svár, andělé nic neláká

Anděle nic neláká do domova, kde nade vším vládne svár. Necht' otcové a matky zanechají veškerého hledání chyb na druhých a stěžování si. Necht' učí své děti pronášet příjemná slova, slova, jež přinášejí slunce a radost. Nevstoupíme nyní do domácí školy jako Kristovi žáci? Vnese do svých domovů zbožnost běžného života. Pak uvidíte, že slova, která říkáte, přinášejí radost.

Rodiče, začněte práci milosti ve svatostánku tvořeném vaší domácností, chovajíce se tak, že vaše děti uvidí, že spolupracujete s nebeskými anděly. Každý den se proměňujte. Připravujte sebe a své děti na věčný život v Božím království. Andělé budou vašimi silnými pomocníky. Dábel vás bude pokoušet, ale nepodléhejte mu. Neproneste ani jediné slovo, kterého může nepřítel využít. — Ms 93,

Přímluva za větší domácí pohostinnost

Dokonce i mezi lidmi, kteří se prohlašují za křesťany, je málo projevována opravdová pohostinnost. Mezi našimi lidmi není příležitost projevit pohostinnost vážena tak, jak by měla - jako výsada a dar. Všeobecně je příliš málo pospolitosti, příliš málo ochoty udělat bez rozpaků nebo bez předvádění se místo pro další dva nebo tři u rodinného stolu. Někteří se hájí tím, že „je to příliš mnoho starostí navíc“. Nebylo by, kdybyste řekli: „Nedělali jsme žádné zvláštní přípravy, ale nabízíme vám to, co máme.“ Nečekaný host si takového pozvání cení daleko více než nejdůkladnějších příprav. — 6T 343 (1900)

Věci, které dělají šťastný domov

Příjemné vyjadřování, laskavé způsoby a upřímné city, které nacházejí svůj výraz ve všech činech, společně s pracovitostí, pořádkumilovností a hospodárností dělají i z chatrče ten nejšťastnější domov. Stvořitel pozoruje takový domov s velkým uspokojením. — ST 2.10.1884 (AH 422)

Pěstování opravdově vytríbeného chování

Je velmi třeba pěstovat doma opravdově vytríbené chování. Je to mocný svědek ve prospěch pravdy. Hrubá mluva a hrubé jednání, ať se objeví u kohokoli, ukazují na zkažené srdce. Pravda nebeského původu toho, kdo ji přijme, nikdy nezkazí, nikdy nezpůsobí, že by obhroubl nebo zdrsňel. Pravda svým vlivem změkčuje a zjemňuje. Je-li vpuštěna do srdce, udělá mladého člověka uctivého a slušného. Křesťanskou slušnost si člověk osvojí jedině působením Ducha svatého. Nespočívá ve strojenosti nebo umělé uhlazenosti, v uklánění a uculování se. Toto je jakási rádobý slušnost vlastní světákům, kteří postrádají opravdovou křesťanskou slušnost.

Opravdovou vytríbenost, zdvořilost člověk získá pouze na základě praktické znalosti Kristova evangelia. Opravdová slušnost, opravdová zdvořilost, je laskavost projevovaná vůči všem, velkým či malým, bohatým či chudým. — Ms 74, 1900 (AH 422, 423)

21. KRISTUS PŮSOBÍ NA MYSL

Kristovo učení vodítkem

Kristovo učení stejně jako Jeho city obepjalo svět. Nikdy nemůže nastat žádná životní situace, žádná krize v lidské zkušenosti, která by nebyla v Jeho učení předvídána a pro niž by v zásadách Jeho učení nebylo vhodné poučení. Slova tohoto Knížete učitelů budou vodítkem pro Jeho spolupracovníky až do konce času. — Ed 81, 82 (1903)

Ztotožnil se se zájmy svých posluchačů

Učil tak, že si uvědomovali Jeho úplné ztotožnění s jejich zájmy a štěstím. Jeho pokyny byly tak

přímé, Jeho podobenství tak výstižná, Jeho slova tak účastná a příjemná, že Jeho posluchači byli nadšeni. — MH 24 (1905)

Čte skryté pochody lidské mysli

Ten, který zaplatil nesmírnou cenu, aby lidi vykoupil, čte s neomylnou přesností všechny skryté pochody lidské mysli a přesně ví, jak působit na každou duši. A při působení na člověka uplatňuje stejné zásady, jaké platí v přirozeném světě. — SpT, Series A, č. 3, str. 17, 1895 (TM 189, 190)

Působí prostřednictvím prostého a spolehlivého fungování zákonů

Bůh působí prostřednictvím prostého a spolehlivého fungování Jím ustanovených zákonů. Tak je tomu i v duchovních věcech. Dábel se neustále snaží dosáhnout účinku hrubým a prudkým nátlakem, ale Ježíš si našel přístup k lidské mysli po cestě tvořené tím, co je lidem nejbližší. Co nejméně narušuje jejich navyklé myšlenkové pochody náhlými zásahy nebo nadiktovanými pravidly. Poctil člověka svou důvěrou, a tak mu vrátil jeho čest. Představil staré pravdy v novém a vzácném světle. A tak v pouhých dvanácti letech zaskočil svými otázkami v chrámu učené doktory práv. — Ms 44, 1894 (Ev 139, 140)

Vždy obklopen pokojem

Jeho něžný soucit se s léčivým účinkem dotýkal znavených a ztrápených. I uprostřed útoku rozhněvaných nepřátel byl obklopen ovzduším pokoje. Krása Jeho výrazu tváře, příjemnost Jeho charakteru a především láska vyjadřovaná Jeho pohledem a postoji k Němu přitahovala všechny, kdo nebyli zatvrzení v nevěře. Nebýt laskavého a příjemného ducha, jež vyzařoval z každého Jeho pohledu a slova, nebyl by býval přilákal tak obrovské zástupy. Trpící, kteří za Ním přišli, cítili, že spojil své zájmy s jejich jako věrný a milující přítel a přáli si dozvědět se více o pravdách, které učil. Nebe bylo tak blízko. Toužili prodlévat v Jeho přítomnosti, aby s nimi stále mohla být útěcha Jeho lásky. — DA 254, 255 (1898)

Jeho život byl vyrovnaný

Ježíš Nazaretský se svým životem odlišoval od všech ostatních lidí. Pro celý Jeho život byla příznačná nezištná blahovůle a krása svatosti. V Jeho nitru byla nejčistší láska, prostá všech skvrn sobectví a hříchu. Jeho život byl dokonale vyrovnaný. Je jediným opravdovým vzorem dobroty a dokonalosti. Od počátku Jeho služby lidé začínali jasněji chápat povahu Boha.

Až do doby prvního příchodu Krista lidé uctívali krutá, panovačná božstva. I na mysl Židů bylo působeno prostřednictvím strachu, a ne lásky. Ježíšovým posláním na zemi bylo zjevit člověku, že Bůh není tyran, nýbrž nebeský Otec plný lásky a milosrdenství ke svým dětem. — Ms 132, 1902

Nebyl prost vřelosti a veselosti

Je mnoho lidí, kteří mají mylnou představu o Kristově životě a charakteru. Myslí si, že byl prost vřelosti a veselosti, že byl přísný a strohý a neprojevoval radost. V mnoha případech je těmito

Nekonečné možnosti v každé lidské bytosti

V každé lidské bytosti rozpoznával nekonečné možnosti. Viděl lidi takové, jací by mohli být, proměnění k lepšímu Jeho milostí - pro „ochotnost Hospodina Boha našeho“. (Žalm 90, 17) Pohlížejíce na ně s nadějí, vzbuzoval naději. Přistupující k nim s důvěrou, vzbuzoval důvěru. Odhalující v sobě skutečný vzor pro lidi, vyvolával touhu po jeho dosažení a víru v něj. V Jeho přítomnosti si opovrhovaní a hříšní lidé uvědomovali, že jsou stále lidmi a toužili dokázat, že si zaslouží Jeho pozornost. V mnoha srdcích, které se zdály být necitlivé vůči všem svatým věcem, byly probuzeny nové podněty. Objevil se jeden, který přinesl mnoha zoufalým možnost nového života. — Ed 80 (1903)

Jeho srdce jako pramen života

Často se říká, že Ježíš plakal, ale že o Něm není známo, že by se někdy usmíval. Náš Spasitel byl vskutku Mužem bolesti a dobře znal zármutek, neboť otevíral své srdce všem lidským strastem. Přestože však Jeho život byl pln odříkání a zkalen bolestí a starostmi, Jeho duch nebyl zničen. Jeho tvář nenesla výraz zármutku a nespokojenosti, nýbrž vždy výraz pokojné vyrovnanosti. Jeho srdce bylo pramenem života a kdekoli se vydal, šel vždy s klidem a pokojem, s potěšením a radostí. — SC 120 (1892)

Kristus nebyl nikdy vznětlivý

Kristus ve svém životě jednal podle vlastního božského učení. Jeho zápal Ho nikdy nepřivedl k tomu, aby se stal vznětlivý. Projevoval důslednost bez zatvrzelosti, blahovůli bez slabosti, něhu a soucit bez přecitlivělosti. Byl velmi společenský, a přesto měl důstojnost, která odrazovala od přílišného dovolování si vůči Němu. Jeho zdrženlivost nikdy nevedla k upjatosti nebo úzkoprsosti. Nevyhovoval tomuto světu, a přesto nebyl lhostejný k naléhavým potřebám i těch nejnepatrnějších mezi lidmi. Vnímal potřeby všech. — Ms 132, 1902 (Ev 636)

Schopnost zapůsobit na mysl nepřátelsky naladěných lidí

Jeho poselství milosrdenství měla různé podoby tak, aby byla vhodná pro Jeho posluchače. Věděl, jak „příhodně ustalému mluvit slova“ (Iz 50, 4), neboť Jeho rty byly obdařeny výmluvností, umožňující lidem co nejprůtažlivěji popisovat poklady pravdy. Měl schopnost zapůsobit na mysl nepřátelsky naladěných lidí a překvapovat je podobenstvími, která si získávala jejich pozornost. — DA 254 (1898)

Dosáhl až na dno lidských strastí

Prošel každou cestou, kde bloudily duše. Dosáhl až na samotné dno lidských strastí a utrpení. — Lt 50, 1897

Bojuje se satanovou mocí nad lidskou myslí

Viděl (Kristus) moc - oklamávající moc - satana nad lidskou myslí a zavázal se (zaručil se slibem) sestoupit na tuto zem. Odkládá stranou roucha svého majestátu, odkládá svou královskou korunu, vzdává se své vlády, sestupuje z trůnu své slávy, trůnu Nejvyššího vládce celých nebes a odívá své Božství člověčenstvím, aby lidství mohlo zapůsobit na lidstvo. Toto je důvod, pro který sem přišel. Sestoupil přímo na naši zemi, aby na sebe vzal podobu člověka a prošel všemi zkouškami, vším utrpením a pokušením, kterým může být člověk pronásledován, a s těmito pokušeními zde bojoval, když prošel místem, kde zhřešil Adam, aby mohl vykoupit jeho hanebné selhání a hřích.

V lidské podobě jako náš zástupce, jako náš ručitel se chopil té naděje, již se chopit je naší výsadou a kterou je nekonečná síla. Tím náš Spasitel překonal pokoušení nepřitele a zvítězil. Pro koho? Pro nás. A proč? Aby ani jeden člověk z lidské rodiny nemusel klopýtat na cestě vedoucí k věčnému životu. Protože touto cestou prošel před námi, ví o všech překážkách, všech potížích, na které musí narazit každá duše na povrchu zemském. To vše zná a proto při svém křtu vznesl svou prosbu nebi, aby modlitba prudce rozrážela pekelný stín vržený na vaši cestu i na mou cestu a aby víra vcházela „až do vnitřku za oponu“. (Žid 6, 19) — Ms 18, 1895

Kdo žádá pomoc, musí uplatnit víru

Ježíš znal každou její myšlenku (ženy, která se dotkla Jeho roucha) a prošel zástupem tam, kde stála. Pochopil její velkou potřebu a pomohl jí uplatnit její víru. — MH 60 (1905)

Božské umění se může stát lidským uměním

Božské umění se může stát lidským uměním. Všichni kazatelé by se měli důkladně zabývat způsobem, jakým Ježíš učil. Musejí si vzít za své Jeho učení. Stěží se najde mezi dvaceti jeden, který zná nádheru, skutečnou podstatu Kristovy služby. Je třeba, aby ji objevili. Pak budou moci užívat bohatých plodů Jeho učení. Vetkají toto učení do svého srdce a života tak důkladně, že myšlenky a zásady, které do něj Kristus vnesl, budou vneseny i do jejich působení. Pravda bude vzkvétat a bude přinášet nejušlechtlejší ovoce. Srdce pracovníků bude cítit teplo; ano, bude hořet duchovním životem, který bude přinášet sílu, a kterým budou naplňovat mysl ostatních. — Ms 104, 1898

Umět jednat s lidmi různých myslí

Všichni, kdo se prohlašují za Boží děti, by měli mít na mysli, že jako misionáři se dostanou do styku s lidmi nejrůznějších myslí. Jsou lidé jemní a hrubí, pokorní a povýšení, zbožní a nevěřící, vzdělaní a nevzdělaní, bohatí a chudí. S lidmi takto různých myslí není možno jednat stejně, avšak všichni potřebují laskavost a pochopení. Naše mysl by měla v našem vzájemném styku získávat jemnost a vytríbenost. Závisíme jeden na druhém, jsme pevně svázáni pouty lidského bratrství. — MH 495, 496 (1905)

Mysl musí být zajedno s Jeho myslí

Když se poddáváme Kristu, srdce je spojeno s Jeho srdcem, vůle splývá s Jeho vůlí, mysl je zajedno s Jeho myslí, myšlenky jsou přivedeny do Jeho područí a žijeme Jeho život. To je to, čemu se říká být oděn rouchem Jeho spravedlnosti. Pak když se na nás dívá Hospodin, vidí ne pouze odění fíkovým listem, ne nahotu a ohavnost hříchu, nýbrž své vlastní roucho spravedlnosti, kterým je dokonalá poslušnost zákona toho, jehož jméno je Jehovah. — COL 312 (1900)

22. ŠKOLA A UČITEL

Probuzení duševních schopností

Opravdové vzdělávání není vnucování učiva lidem s nepřipravenou a nevnímavou myslí. Musejí být probuzeny duševní schopnosti, musí být podnícen zájem. To zajistil Boží způsob učení. Ten, který stvořil mysl a ustanovil její zákony, umožnil její rozvoj v souladu s nimi.

Doma i ve svatyni, skrze věci přírody a umění, při práci i při slavnostním veselí, ve svatyni svatých a při památném kameni, prostřednictvím ustanovené obřadní služby a nesčíslných symbolů dával Bůh Izraeli poučení stavící do jasného světla Jeho zásady a uchováující v paměti Jeho nádherné skutky. Když pak byl vznesen dotaz, poskytnutá rada se vštěpila do mysli i srdce. — Ed 41 (1903)

Vzděláváním má být dodávána životodárná síla

Nejvznešenějším úkolem vzdělávání není pouhé předávání znalostí, nýbrž dodávání životodárné síly získávané vzájemným stykem lidských myslí a duší. Jedině život může plodit život. — DA 250 (1898)

Nejvyšší rozvoj duševních schopností

Je správné, když mládež cítí, že musí dosáhnout co nejvyššího rozvoje duševních schopností. Nebudeme bránit vzdělání, pro něž Bůh nestanovil žádné omezení. Avšak naše výsledky a schopnosti jsou k ničemu, jestliže nejsou využívány k poctě Boží a pro dobro lidstva. Není dobré přepřlňovat mysl učivem, které vyžaduje velkou píli, ale není uplatněno v běžném životě. — MH 449, 450 (1905)

Nebezpečí některých škol

Řada mladých lidí vychází ze vzdělávacích ústavů se zkaženými mravy a oslabeným tělem, bez jakýchkoli znalostí běžného života a s nedostatkem síly plnit jeho úkoly.

Když jsem viděla tyto neduhy, ptala jsem se: “Musejí se z našich synů a dcer stávat slaboši mravně i tělesně, aby ve školách získali vzdělání?” To by se nemělo stávat, a nemuselo by, kdyby se učitelé a žáci chovali podle přírodních zákonů, které jsou také zákony Božími. Veškeré myšlenkové a tělesné schopnosti by měly být činnorodě využívány, aby se z mladých lidí stávali silní a vyrovnaní muži a ženy. — ST 29.6.1882 (FE 71)

Hlídat vzdělání

Mysl bude mít stejnou povahu jako to, čím je živena, bude ovocem stejného druhu jako zasívané semeno. Neukazují tyto skutečnosti dostatečně jasně nezbytnost hlídat vzdělávání mládeže hned od nejranějšího věku? Nebylo by pro mládež lepší vyrůstat v určitém stupni nevědomosti v oblasti toho, co je obvykle uznáváno jako vzdělání, než se stávat lhostejnou vůči Boží pravdě? — 6T 194 (1900)

Vyjasnit vztah Boha k člověku

Je svrchovaně důležité, aby každá lidská bytost, kterou Bůh nadal schopností myšlení, správně chápala svůj vztah k Bohu. Bude-li se člověk na každém kroku ptát: „Je tato cesta cestou Hospodina?“, bude to jedině pro jeho dobro zde i na věčnosti. ... Je třeba, abychom co nejnaléhavěji vyzývali každou lidskou bytost, aby porovnávala svůj charakter s Božím zákonem, se vzorem charakteru pro všechny, kdo chtějí vstoupit do Jeho království a stát se obyvateli nebeské země. — Ms 67, 1898

Nejvyšší vzdělání

Umění žít čistým, zdravým, užitečným a zásadovým křesťanským životem se získává studováním Božího Slova. Je to nejvyšší vzdělání, jaké může získat pozemská bytost. Právě těmto věcem by měli být učeni žáci v našich školách, aby z nich vycházeli s neposkvrněnými myšlenkami a čistou myslí a srdcem, připraveni stoupat po žebříku svého zdokonalování a uplatňovat křesťanské ctnosti. — Ms 86, 1905

Zvyky učitele působí na žáky

Zásady a zvyky učitele by měly být považovány za důležitější než jeho odborná kvalifikace. Pokud je učitel opravdový křesťan, uvědomuje si nutnost starat se stejně o tělesnou, duševní, mravní i duchovní výchovu svých žáků. Aby působil správným vlivem, měl by se dokonale ovládat a jeho srdce by mělo být bohatě prostoupeno láskou k jeho svěřencům, což se projeví na jeho pohledech, slovech a činech. Měl by mít pevný charakter; pak může utvářet mysl svých žáků stejně, jako je učit odborné předměty.

Počáteční výchova a vzdělávání mládeže utváří její charakter na celý život. Ti, kdo takto působí na mládež, by si měli dát velmi záležet, aby využili schopnosti své mysli k lepšímu poznání, čemu věnovat své síly, a jak je co nejlépe uplatňovat. — RH 14.7.1885

Uvést v činnost vznešené schopnosti mysli

Při výchově mládeže by mělo být co nejvíce dbáno na to, aby způsob působení na ni byl přizpůsobován tak, aby uváděl v činnost vznešené a ušlechtilé schopnosti mysli. Pokud se rodiče a učitelé ve školách nejprve nenaučili ovládat sebe sama, být trpěliví, shovívaví, vlídní a projevovat lásku, jsou nepochybně nezpůsobiví řádně vychovávat děti. Jaké důležité místo mají rodiče, opatrovníci a učitelé! Jen velmi málo jich ví o těch nejzákladnějších potřebách mysli a o tom, jak usměrňovat vyvíjející se rozum a rozvíjející se myšlenky a city mladých lidí. — RH 14.7.1885

Být ovlivněni Duchem svatým

Působení na lidskou mysl je nejchoulostivější práce, jakou lze dělat, a k tomu, aby učitelé byli schopni řádně vykonávat svou práci, je třeba, aby byli ovlivněni Duchem Božím. — Ms 8, 1899

Umět se vypořádat se špatnými činy

Své žáky nikdy neučte tím, že byste před nimi rozebírali chyby a špatné činy některého z nich, protože pak budou považovat za správné šířit se o pochybeních ostatních. Nikdy neponižujte žáka stavěním jeho politováníhodných činů, omylů a hříchů před celou třídou, protože to je ten nejúčinnější způsob, jak zatvrdit jeho srdce a utvrdit ho ve špatnosti. Mluvte s ním a modlete se spolu o samotě a projevujte stejnou láskyplnost, jakou Kristus prokázal vůči vám, kdo jste učitelé. Nikdy neved'te žádného žáka k tomu, aby kritizoval chyby jiného a mluvil o nich. Zakrývejte nejružnější hříchy všemi možnými způsoby, držíce se Kristovy cesty, jak z nich hříšníka vyléčit. Taková výchova bude požehnáním, bude se na žácích projevovat v tomto životě a půjde s nimi i do budoucího života na věčnosti. — Ms 34, 1893

Plně uzpůsobení k působení na lidskou mysl

Každý učitel potřebuje, aby v jeho srdci ve víře přebýval Kristus, a potřebuje mít ducha věrného Kristu, připraveného k sebezapírání a sebeobětování pro Krista. Člověk může mít dostatečné vzdělání a znalosti předmětů, které má učit, ale bylo zjištěno, zda má takový cit a moudrost, aby mohl správně působit na lidskou mysl? Pokud v srdcích učitelů nepřebývá Kristova láska, nehodí se k tomu, aby byli ve styku s dětmi, a aby nesli závažnou zodpovědnost kladenou na učitele mající tyto děti a mládež vzdělávat a vychovávat. Chybí jim vyšší vzdělání a příprava a nevědí, jak působit na lidskou mysl. Mají v sobě ducha vzpurnosti a samorostlosti, který usiluje o vládu, a vystavovat tvárnou mysl a charakter dětí takové výchově znamená zanechávat v jejich mysli jizvy a šrámy, které nikdy nezmizí.

Jestliže učitel nemůže být doveden k tomu, aby si uvědomil zodpovědnost a pečlivost, jakou by měl neustále projevovat při působení na lidskou mysl, je jasné, že měl v některých směrech velmi špatnou výchovu. Jeho výchova doma byla škodlivá pro jeho charakter a je smutné, když se tento špatný charakter a chování přenáší na děti svěřené do jeho péče. — CEd 145, 1893 (FE 260, 261)

Zodpovědnost ne pro nezkušené

Církevní škola v Battle Creeku je důležitou součástí vinice, kterou je třeba obdělávat. Na všech úrovních jsou potřební učitelé s vyrovnanou myslí a vyváženým charakterem. Nesvěřujte tuto práci do rukou mladých žen a mužů, kteří nevědí, jak působit na lidskou mysl. To byla chyba a na dětech a mládeži v jejich péči to zanechalo zlé stopy. ...

Mezi vychovávanými dětmi a mladými lidmi jsou všechny možné charakterové typy. Jejich mysl je velmi vnímavá. Jakékoli projevy vznětlivosti a popudlivosti na straně učitele mohou zničit jeho dobrý vliv na žáky, které má vzdělávat a vychovávat. Bude pak tato výchova pro dnešní dobro a budoucí věčné dobro těchto dětí a mladých lidí? Je na ně nutno působit správným vlivem pro jejich duchovní dobro. — Ms 34, 1893

Rada vznětlivému učiteli

Každý učitel má svůj zvláštní charakterový rys, na který si musí dávat pozor proto, aby ho satan nepoužil jako svého prostředníka k ničení lidských duší jeho vlastními neposvěcenými stránkami povahy. Jedinou bezpečnou volbou pro učitele je každý den se učit v Kristově škole, učit se Jeho mírnosti, Jeho pokoře v srdci. Pak bude jeho vlastní já skryto v Kristu a takový učitel pokorně ponese Kristovo jho a bude si uvědomovat, že má co do činění s Jeho dědictvím.

Musím vám říci, že mi bylo zjeveno, že při řešení chyb a přestupků žáků nejsou vždy používány ty nejlepší metody, a výsledkem je, že dochází k ohrožení lidských duší a někdy i k jejich ztrátě. Různé špatné nálady, nerozumná počínání a povýšenost učitelů dělají hodně zlého. Neexistuje žádná podoba neřesti, světáckosti či závislosti na alkoholu, která, roztrpčující duši a uvádějící v chod zla, která převažují nad dobrem, by působila zhoubněji na charakter, než lidské vášně neovládané Duchem Božím. Vztek, který je necháván rozeznívat se (vědomě probouzen) a živěn, se nikdy nevyplatí.

Kolik jen rozmařilců je nedbalostí a špatným charakterem těch, kteří se prohlašují za křesťany, drženo mimo Boží království. Žárlivost, závist, pýcha, nemilosrdnost, pokrytectví, popudlivost, zlé myšlenky, tvrdost, chladnost, nedostatek soucitu; to jsou vlastnosti příznačné pro satana. A učitelé na takové charakterové rysy narážejí u svých žáků. Je strašné muset se potýkat s takovými věcmi, ale při snaze zapudit tyto špatnosti v sobě učitel rozvine stejné vlastnosti, jaké zkazily duši toho, na koho působí. — Lt 50, 1893

Potřeba vyrovnané mysli

Učitelé, kteří pracují na této části Hospodinovy vinice, musejí být vnitřně vyrovnaní, ovládat své různé nálady a vzrušení a ponechávat je v moci Ducha Svatého. Měli by prokazovat, že mají ne jednostrannou zkušenost, nýbrž vyrovnanou mysl a vyvážený charakter. — CT 191 (1913)

Důležité je odhodlání zlepšovat se

Učitelovy klady mohou být omezeny tím, že nemá tak vysokou odbornou kvalifikaci, jak by bylo třeba. Pokud však dokáže opravdu porozumět lidské povaze, pokud svou práci skutečně miluje, uvědomuje si její závažnost a je odhodlán zlepšovat se, pokud je ochoten pracovat svědomitě a vytrvale, pochopí potřeby svých žáků a svým příjemným a podmanivým duchem je nadchne tak, že jeho snaha vést je kupředu a vzhůru nebude marná. — Ed 279 (1903)

Schopnosti mysli nevyužívané ani z poloviny

Je důležité, abychom měli střední školy včetně internátních. ... Z domova i ze zahraničí přichází mnoho naléhavých žádostí o pracovníky. Mladí muži a ženy, lidé ve středním věku a vlastně všichni, kdo jsou schopni zapojit se do služby pro Mistry, by měli napínat svou mysl ve snaze připravit se na plnění těchto požadavků. Podle světla, jež mi bylo dáno Bohem, vím, že schopnosti své mysli nepoužíváme ani z poloviny tak důkladně, jak bychom měli, ve snaze stát se užitečnějšími. — CT 209 (1913)

Spojujte přirozené s duchovním a sahejte po nejvyšších cílech

Ve výuce na našich školách je třeba spojovat přirozené s duchovním. Pracovní postupy v zemědělství jsou konkrétními doklady poučení z Bible. Zákony, jimiž se řídí země, odhalují skutečnost, že je ovládána nekonečným Bohem. Duchovním i přirozeným světem prolínají stejné zásady. Vylučte při rozšiřování svých vědomostí Boha a Jeho moudrost a budete mít chabé, jednostranné vzdělání, hluché ke všem možnostem spásy, které dávají člověku sílu, takže nebudete schopni získat nesmrtelnost prostřednictvím víry v Ježíše. Stvořitel přírody je i autorem Bible. Stvoření a křesťanství mají jednoho Boha.

Všichni, kdo si rozšiřují své vědomosti, by měli mít za cíl dosáhnout nejvyšší úrovně. Necht' postupují tak rychle a tak daleko, jak jen mohou, necht' má oblast jejich studia největší šíři, jakou jsou schopni obsáhnout, činíce Boha svou moudrostí a lpíce na Tom, který je nekonečný ve svých vědomostech, dokáže odhalit tajemství skrytá po věky a vyřešit ty nejsložitější problémy pro mysl lidí, kteří věří v Toho, „kterýž sám má nesmrtelnost, a přebývá v světle“, ke kterému žádný z lidí nemůže přistoupit. Živý svědek pro Krista, postupující kupředu, aby poznal Hospodina, ví, že cesta pro jeho kroky vpřed je vždy připravena tak, jako příchod rána po každé noci. „Cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žíti.“ (Gal 6, 7) Skrze poctivost a píli při náležité péči o tělo a využívání všech schopností myslí k nabývání vědomostí a moudrosti v oblasti duchovních věcí může být každá duše doplněna v Kristu, který je ideálním vzorem dokonalého člověka. — SpTEd 22.4.1895 (FE 375, 376)

Správná výuka nemůže zapůsobit na mysl těch, kteří neznají pravdu Božího Slova

Padlé lidstvo to ale nechce pochopit. Předpokládá se, že přírodní vědy vládnou nad Bohem přírody. Správná výuka nemůže zapůsobit na mysl těch, kteří neznají pravdu Božího Slova. Až bude srdce a mysl podřízena Bohu, až bude člověk ochoten nechat se poučit jako malé dítě, bude vzdělání nacházeno v Božím Slovu. Světské vyšší vzdělání se ukázalo jako fraška. Teprve až se učitelé a žáci skloní a vstoupí do Kristovy školy, aby se od Něho učili, teprve pak budou mluvit rozumně o vyšším vzdělání, protože pochopí, že právě tyto znalosti lidem umožňují pochopit samotnou podstatu vědění. — Ms 45, 1898

Potřeba názorných pomůcek

Při vysvětlování těchto (duchovních) věcí a jejich ukládání do paměti pomůže používání názorných příkladů, tabulí, map a obrázků. Rodiče a učitelé by se měli stále snažit hledat lepší vzdělávací metody. — Ed 186 (1903)

Vyhýbejte se přílišné rozmanitosti duchovní potravy

Bůh si přeje, aby duševní stránka člověka zůstávala čistá a neposkvrněná. Mysli je však často předkládána až příliš rozmanitá potrava, kterou není možno řádně zpracovat a využít. Mozku by mělo být uleveno od veškeré zbytečné zátěže. Pouze látku, která bude nejužitečnější nejen zde, leč také v budoucím životě, a která přinese poučení nejprospěšnější pro tělo a duši, si přeneseme na věčnost. —

Učení a běžný život

Není dobré přepřahovat mysl učivem, které vyžaduje velkou píli a námahu, ale není uplatněno v běžném životě. Vzdělávání tohoto druhu je pro člověka ztrátou, neboť taková látka mu ubírá touhu a chuť učit se to, co by ho uzpůsobovalo k užitečnému životu a umožňovalo mu plnit povinnosti stanovené mu jako Božímu pomocníkovi vůči těm, kterým by měl poučeními a příkladem pomáhat zajistit si nesmrtelnost. — Ms 15, 1898

Potřeba učit se praktickým věcem

Studium latiny a řečtiny je pro nás, pro svět a pro Boha daleko méně důležité než svědomité poznávání a používání celého soukolí tvořícího lidskou bytost. Je hřích hloubat nad knihami na úkor seznamování se s různými způsoby toho, jak být užitečný v běžném životě. Pro některé je neustálé věnování se knihám zábavou. Avšak není-li namáháno tělo, vede to k přílišné činnosti mozku, který se stává rejdištěm ďábla. Život v nevšímavosti k domovu, kde žijeme, nemůže být nikdy plný život. — Lt 103, 1897

Učebnice a vzory způsobu myšlení

Vážným hlasem Řečník pokračoval: „Nacházíte u těchto (nevěřících) autorů to, co můžete doporučit jako nezbytné pro opravdové vyšší vzdělání? Dovolili byste si doporučit jejich studium žákům, kteří neznají pravou podstatu jejich učení? Špatné myšlenkové návyky, jakmile jsou jednou získány, stávají se tyranskou silou, která drží mysl v pevném, jakoby ocelovém sevření. Pro mnoho z těch, kteří tyto knihy dostali a přečetli, platí, že kdyby je nikdy neviděli, a místo nich si vzali za své slova Božského Učitele, byli by nyní mnohem dále ve znalostech vznešených pravd Božího Slova, které činí lidi moudré ‚k spasení‘. Tyto knihy dovedly tisíce lidí tam, kam satan dovedl Adama a Evu - k vědomí, že je Bůh opustil, protože musel. Vlivem jejich učení se žáci odvrátili od Slova Páně k výmyslům.“ — RH 12.3.1908

Vzdělávací metody se musejí řídit všeobjímajícími zásadami Bible

Do mysli každého, kdo se vzdělává, by měla být vtisknuta myšlenka, že vzdělání je chybné, pokud se rozum nenaučí chápat pravdy Božského zjevení a pokud srdce nepřijme učení Kristova evangelia. Člověk, jenž se vzdělává a přijme přitom místo Slova Božího světské myšlenky, věnující svůj čas a pozornost obyčejným, nicotným věcem, zjistí, že jeho mysl zakrněla a zeslábla, a ztratí schopnost dalšího osobního růstu. Mysl musí být cvičena, aby pochopila důležité pravdy týkající se věčného života. — Lt 64, 1909

Nejlepší využívání všech součástí soukolí tvořícího lidskou bytost

Kdyby se učitelé učili tomu, co by si přál Hospodin, nebylo by takových žáků, za něž musí někdo vyrovnat jejich účty, protože jinak by ze školy odešli s velkým dluhem visícím nad nimi. I když se

učitelé dozvědí, že mladý člověk, který se léta věnuje pilnému studiu, se přitom nesnaží vydělat si, aby si vše sám uhradil, nic v tom nedělají. Každý případ by měl být prověřen, každý mladý člověk by měl být vlídně a se zájmem vyzpovídan pro zjištění jeho finanční situace.

Jedním z předmětů studia, které by mu měly být představeny jako nejhodnotnější, by mělo být uplatňování vlastního Bohem daného rozumu v souladu s tělesnými silami, soulad v používání hlavy, těla, rukou a nohou. Správné používání vlastního organismu je to nejcennější, co je možno se naučit. Neměli bychom pracovat jen hlavou a u toho skončit nebo podstupovat pouze tělesnou námahu a skončit u ní. Měli bychom co nejlépe využívat jednotlivé součásti soukolí tvořícího lidskou bytost - mozek, kostru a svaly, tělo, hlavu a srdce. Žádný člověk, který neví, jak to dělat, se nehodí pro službu. — Lt 103, 1897

Učitelé se účastní zábavy žáků

Vidím zde ve Švýcarsku⁵ určité věci, které považuji za hodné následování. Učitelé se svými žáky často chodí ven ze školy, děti si hrají a oni je učí, jak se bavit, a jsou nablízku připraveni potlačit každou nepřístojnost nebo špatnost. Někdy berou své svěřence ven a jdou s nimi na dlouhou procházku. Líbí se mi to. Myslím si, že děti tak mají méně příležitostí podléhat pokušení. Zdá se, že učitelé se dokáží účastnit zábavy dětí a usměrňovat je.

Nemohu nijak souhlasit s názorem, že děti si musejí uvědomovat, že nad sebou mají neustále nedůvěru a nemohou se chovat jako děti. Ať se učitelé připojují k dětem v jejich zábavě, ať jsou jedni z nich a ukazují, že chtějí, aby byly šťastné. Dětem to přinese sebedůvěru. Mohou být ovládány láskou, ale ne na základě stálého sledování, a to i při jídle a zábavě se strohou, chladnou přísností. — 5T 653 (1889)

Projevujte důvěru v žáky

Moudrý učitel se při působení na své žáky snaží podporovat jejich sebedůvěru a smysl pro čest. Dětem a mládeži prospívá důvěra. Mnoho i malých dětí má velký smysl pro čest. Všechny touží, aby s nimi bylo zacházeno s důvěrou a ohledy, a mají na to právo. Neměly by být dováděny k pocitu, že nemohou odejít nebo přijít, aniž by byly bedlivě pozorovány. Podezřívání podkopává morálku a způsobuje právě ty špatnosti, kterým má zamezovat. Místo neustálého hlídání, jakoby pořád tušili nějakou špatnost, se učitelé, kteří jsou se svými žáky a rozumí si s nimi, řídí svou znalostí myšlenkových pochodů neklidné dětské mysli a uvádějí v činnost vlivy, které působí proti všem špatnostem. Veďte mladé lidi k pocitu, že mají důvěru, a bude jen málo takových, kteří se nebudou snažit dokázat, že si ji zaslouží. — Ed 289, 290 (1903)

Důvěra žáků je nepostradatelná

Učitel musí mít vlohy pro svou práci. Musí mít moudrost a cit potřebný při působení na lidskou mysl. Ať jsou jeho odborné znalosti sebevětší a jeho kvalifikace v ostatních oblastech sebeznamenitější, jestliže si nezíská úctu a důvěru svých žáků, jeho snaha je marná. — Ed 278, 279 (1903)

Pomáhání těžkopádným a tápajícím

Budete-li vůči svým žákům projevovat vlídnost, lásku a něžnou ohleduplnost, budete se u nich setkávat se stejnými projevy vůči sobě samým. Jsou-li učitelé přísní, vytýkaví, panovační, nevnímaví vůči pocitům jiných, dostává se jim na oplátku od žáků toho samého. Člověk, který si chce zachovat svou sebeúctu a důstojnost, si musí dávat pozor, aby na úkor toho neobětoval sebeúctu a důstojnost ostatních. Toto by mělo být dodržováno jako svaté pravidlo při jednání i s nejméně chápavými, nejneznalějšími a nejvíce tápajícími žáky.

Co Bůh učiní s těmito zdánlivě nezajímavými mladými lidmi, to nevíte. Bůh kdysi přijal a vyvolil právě takové lidi, aby pro Něho dělali významnou práci. Jeho Duch, působící na srdce, účinkoval jako elektrická baterie a probudil v nich zdánlivě ochromené schopnosti k činnosti a vytrvalé činnosti. Hospodin spatřoval v těchto nezajímavých, hrubých a neotesaných kamenech vzácný materiál, který vydrží zkoušku ve vichru, utrpení i ohni. Bůh hovoří: „Nepatřím, nač patří člověk“. Bůh soudí ne jak soudí člověk - On zpytuje srdce. — Ms 2, 1881

Zacházení s méně chápavými žáky

Učitelé si musejí uvědomovat, že jednají s dětmi, ne muži a ženami. Tyto děti se musejí všechno naučit, a učit se je pro některé mnohem těžší než pro ostatní. Méně chápaví žáci potřebují mnohem větší povzbuzení, než jakého se jim dostává. Když žáci, kteří mají samozřejmě různě vyspělou mysl, dostanou učitele, který má zažitou zálibu v nařizování, rozkazování a vyvyšování se na základě své moci, který jedná předpojatě, majíce oblíbenosti, kterým prokazuje náklonnost, zatímco s ostatními zachází se strohostí a přísností, způsobuje to neurovnaný stav a neochotu podrobovat se jeho autoritě. — CEd 154, 1893 (FE 269, 270)

Prostředí ve třídě silně působí na žáky

Náboženský život mnoha těch, kdo se prohlašují za křesťany, ukazuje, že křesťany nejsou. ... Svě zděděné a vypěstované charakterové rysy dále rozvíjejí jako cenné předpoklady pro svou práci, ve skutečnosti ale svým vlivem na mysl ostatních působí obrovské zlo. Jednoduše a prostě řečeno, pohybují se v ohni, který sami rozněcují. Jejich náboženství je plně podřízeno okolnostem. Pokud se vše náhodou vyvíjí tak, jak se jim líbí a nevyskytují se žádné pro ně znervózňující okolnosti, které by způsobily, že na povrch začnou vycházet jejich nepotlačené, nekřesťanské vlastnosti, jsou blahosklonní a příjemní a působí velmi sympaticky. Často se ale v jejich rodině nebo ve styku s ostatními objeví věci, které je vyvedou z jejich pohody a rozčílí je. Pokud by se každý den před tím, než se pustí do své práce učitelů, se vším svěřili Bohu a pokorně prosili o Jeho milost, uvědomující si Kristovu sílu, milosrdenství a lásku přebývající v jejich srdci, do třídy by společně s nimi vstupovali Boží andělé.

Jestliže ale do třídy přicházejí rozčilení a v podrážděné náladě, pak prostředí, které vytváří jejich duše, zanechává svůj vliv na dětech v jejich péči a místo, aby byli schopni učit je, potřebují někoho, kdo by je přiměl učit se od Ježíše Krista. — CEd 149, 150, 1893 (FE 265, 266)

Potřeba trpělivosti a přizpůsobivosti (rada učitelům)

Jako učitel nemáte úspěch, protože Vám chybí trpělivost a přizpůsobivost. Nevíte, jak působit na lidskou mysl a jak nejlépe předávat znalosti. Nejsou-li splněna Vaše očekávání, jste netrpělivý. Dostalo se Vám veškerého potřebného vzdělání, ale přesto nejste dobrý učitel. Je Vám velmi nepříjemné vstěpovat myšlenky do méně chápavých myslí. V mládí jste potřeboval kázeň a tvrdou výchovu. Avšak přístupem, který jste při své nápravě projevoval, jste si zkazil život. — Lt 117, 1901

S učiteli musejí spolupracovat rodiče

Opomíjenou oblastí je dětská mysl. Rodiče musejí dojít k pohledu na tuto věc v jiném světle. Musejí pociťovat jako svou povinnost spolupracovat s učitelem, podporovat náležitou kázeň a modlit se za toho, kdo učí jejich děti. Svým dětem nepomůžete rozčilováním se, káráním nebo zastrašováním a ničeho ... nedosáhnete, když je ovzduším, které takto vytvoříte, doženete k tomu, aby se vzpíraly a byly neposlušné, nevděčné a nepříjemné. — Ms 34, 1893

Zodpovědnost náboženského společenství

Nemůže existovat důležitější práce než řádná výchova naší mládeže. Musíme ji střežit a zahánět od ní satana, aby ji nevyrvál z naší náruče. Když mladí lidé přicházejí do našich škol, neměli by cítit, že přišli mezi cizí lidi, kterým nezáleží na jejich duších. Měli by tam být otcové a matky v Izraeli, kteří budou střežit jejich duše jako ti, kteří musejí skládat účty.

Bratři a sestry, neudržujte si takový odstup od naší drahé mládeže, jako byste o ní neměli žádný zvláštní zájem a nepociťovali vůči ní žádnou zodpovědnost. Vy, kteří se tak dlouho prohlašujete za křesťany, máte za úkol trpělivě a laskavě ji vést správnou cestou. Měli byste mladým lidem dokazovat, že je milujete, protože jsou mladšími členy Hospodinovy rodiny, vykoupeni Jeho krví. — RH 26.8.1884 (FE 89, 90)

Umět jednat s jedinci se zatvrzelým srdcem a zvrácenými sklony

Náš Vykupitel měl v sobě ve všech směrech hlubokou lidskost. Protože miloval děti, Jeho srdce bylo dojata každým případem bezmocnosti malého dítěte, vystaveného hrubému zacházení. Ani ten nejslabší nářek trpících nikdy nedolehl k Jeho uším zbytečně. Každý, kdo na sebe bere zodpovědnost učit mládež, se bude setkávat s jedinci se zatvrzelým srdcem a zvrácenými sklony. Jeho úkolem je spolupracovat s Bohem při obnově Jeho mravního obrazu v každém dítěti. Ježíš, předrahý Ježíš - v Jeho duši byla celá studnice lásky. — CEd 149, 1893 (FE 265)

V. Životodárná síla

23. LÁSKA – BOŽSKÝ VĚČNÝ ZÁKON

Láska, základní zákon lidského jednání

Když nebeský zákon věčné lásky naplní srdce, láska proudí ven k ostatním srdcím proto, že láska se stává základním zákonem jednání člověka a tříbí charakter, řídí pohnutky, ovládá vášně, potlačuje nepřátelství a povznáší city. — 4T 223 (1876)

Odlišná od všech ostatních zákonů

Čistá láska je svým působením velmi prostá a odlišná od všech ostatních zákonů lidského jednání. — 2T 136 (1876)

Choulostivá rostlina, o kterou musí být pečováno

Láska je choulostivá rostlina, o kterou musí být pečováno, a která musí být pečlivě opatrována. Všechny kořeny zloby kolem ní je nutno vytrhávat, aby měla místo ke svému šíření, a pak se do jejího vlivu dostanou všechny schopnosti mysli, celé srdce. Pak budeme milovat Boha nade vše a bližního svého jako sebe sama. — Ms 50, 1894 (HC 173)

Ďáblova záměna - sobectví místo lásky

Vlivem neposlušnosti začaly být schopnosti člověka zneužívány a místo lásky zaujalo sobectví. Jeho charakter byl tak oslaben, že ztratil schopnost odolávat zlu, a pokušitel spatřil, že jeho cíl překazit Božský plán stvoření člověka a naplnit zemi utrpením a bezútěšností, se uskutečňuje. — CT 33 (1913)

Při ponoření vlastního já do Krista z nás volně pramení láska

Když ponoříme své vlastní já do Krista, začne z nás volně pramenit opravdová láska. Není to jen dočasné citové vzplanutí nebo náhlý záchvat, ale rozhodnutí posvěcené vůle. Nezakládá se jen na jakési náladě, nýbrž na proměně celého srdce, duše a charakteru, na ukončení života pro sebe sama a začátku života pro Boha. Náš Pán a Spasitel nás žádá, abychom se mu oddali. Odevzdání vlastního já Bohu je vše, co požaduje, přičemž se Mu máme oddat tak, aby nás mohl používat, jak uzná za vhodné. Dokud nedospějeme k tomuto stavu podvolení se, nebudeme nikde v ničem šťastní, užiteční ani úspěšní. — Lt 97, 1898 (6BC 1100, 1101)

Láska, která není jen citovým vzplanutím, nýbrž božským zákonem

Nade vším stojící láska k Bohu a nesobecká láska jednoho k druhému - to je nejlepší dar, jaký nám může náš nebeský Otec věnovat. Tato láska není pouhé citové vzplanutí, ale Božský zákon, stálá síla.

Nemůže vzejít z neposvěceného srdce. Nachází se jedině v srdci, kde vládne Ježíš. „My milujeme jej, nebo On prvé miloval nás.“ (1 Jan 4, 19) Pro člověka se srdcem obnoveným Boží milostí je láska základním zákonem jeho jednání. — AA 551 (1911)

Láska - myšlenková a mravní síla

Láska je síla. Je to zákon, který v sobě obsahuje myšlenkovou a mravní sílu, které nemůže být zbaven. Moc bohatství má sklon kazit a ničit. V síle moci je zraňovat, ale vznešenost a hodnota čisté lásky spočívá v její schopnosti činit dobro a nic než dobro. Cokoli je učiněno z čisté lásky, ať je to jakkoli malé a nicotné v lidských očích, nese své ovoce, neboť Bůh si cení více toho, s jakou láskou někdo pracuje, než kolik toho vykoná. Láska je Bůh. Tato rostlina nebeského původu, která roste a kvete pouze tam, kde vládne Ježíš, nemůže vzejít v neobráceném srdci. — 2T 135 (1868)

Atmosféra provoněná láskou

Každá duše je obklopena svou vlastní atmosférou, atmosférou, jež může být naplněna životodárnou silou víry, odvahy, naděje a provoněna vůní lásky. Může však také být těžká a mrazivá žalem nespokojenosti a sobectvím nebo i jedovatá smrtelnou nákazou přechovávaného hříchu. Atmosférou, která nás obklopuje, je vědomě či nevědomě ovlivněna každá osoba, se kterou přijdeme do styku. — COL 339 (1900)

Láska vykořeňuje sobectví a spory

Zlaté pouto lásky, které váže srdce věřících v jednotě, družnosti a lásce a také v jednotě s Kristem a Otcem, zajišťuje dokonalost tohoto spojení a nese před světem svědectví síly křesťanství, které nemůže být popřeno. ... Zásluhou tohoto pouta bude vymýceno sobectví a nevíra nebude existovat. Nebudou žádné spory. V nikom, kdo je spojen s Ježíšem, nebude žádná vzpurnost. Nikdo nebude stavět na odiv svéhlavost vzpurného neukázněného dítěte, které se pouští ruky, jež ho vede, a vybírá si to, že bude klopýtat samo svou vlastní cestou. — Lt 110, 1893 (HC 173)

Ovoce čisté lásky

„A protož všechno, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim.“ (Mat 7, 12) Jako ovoce takového jednání se objeví požehnané výsledky. „Nebo kterýmž soudem soudíte, tímž budete souzeni.“ (Mat 7, 2) To je silný popud, který by nás měl nutit vřele a s čistým srdcem milovat jeden druhého. Kristus je náš příklad. Chodil mezi lidmi a činil dobro. Žil, aby obšťastňoval ostatní. Láska dodávala všem Jeho skutkům nádheru a ušlechtilost.

Není nám přikazováno činit sami sobě to, co chceme, aby nám činili ostatní; máme činit ostatním to, co chceme, aby nám činili za podobných okolností. Soudem, kterým soudíme, jsme taktéž souzeni. ...

Zakládání si na svém vlivu a touha po úctě ostatních může být základem spořádaného života a často i bezúhonnosti v jednání s lidmi. Sebeúcta nás může přivést k tomu, abychom se varovali „zlé tvárnosti“. Sobecké srdce může konat štědré skutky, uznávat přítomnou pravdu a projevovat navenek

pokoru a lásku, avšak jeho pohnutky mohou být nečisté a založeny na klamu. Skutkům, majícím původ v takovém srdci, může scházet vůně života a ovoce opravdové svatosti, protože nejsou založeny na zásadách čisté lásky. Láska by měla být pečlivě opatrována a pěstována, neboť má Božský vliv. — 2T 136 (1868)

Láska dělá ústupky

Kristova láska je hluboká a vroucí a plyne jako nezastavitelný proud ke všem, kdo ji přijímají. V Jeho lásce není žádné sobectví. Bude-li tato v nebi zrozená láska zákonem spočívajícím v našem srdci, bude projevována nejenom vůči těm, kteří jsou nám nejdražší, ale vůči všem lidem, se kterými přicházíme do styku. Povede nás k projevování pozornosti ostatním, k ústupkům, k laskavým skutkům, k nešetření něžnými, správně volenými povzbuzujícími slovy. Povede nás k projevování soucitu těm, jejichž srdce po takových projevech hladoví. — Ms 17, 1899 (5BC 1140)

Láska řídí pohnutky i činy

Ani největší pozornost věnovaná společenským pravidlům nestačí k vyloučení veškeré popudlivosti, tvrdého jednání a neslušného vyjadřování. Skutečná uhlazenost se neukáže, dokud je za nejvyšší cíl považováno vlastní já. Láska musí přebývat v srdci. Zásadový křesťan čerpá pohnutky ke svému jednání ze své lásky ke svému Pánu, spočívající hluboko v srdci. Skrze kořeny lásky ke Kristu vychází z jeho srdce nesobecký zájem o jeho bratry. Ten, kdo má v srdci lásku, je zdvořilý, slušný a jeho chování má půvab. Láska rozzařuje tvář a oduševňuje vyjadřování; zjemňuje a povznáší celou bytost. — GW 123 (1915)

Láska přináší příznivý výklad pohnutek ostatních lidí

Láska „v nic neslušného se nevydává, nehledá věcí svých, nepouží se, neobmýšlí zlého. (1 Kor 13, 5) Láska podobná Kristově lásce přináší ten nejpříznivější výklad pohnutek a činů ostatních. Nenutí zbytečně upozorňovat na jejich chyby, dychtivě poslouchat hanlivé řeči, a místo toho vede člověka k tomu, aby myslel na jejich dobré vlastnosti. — AA 319 (1911)

Láska zušlechťuje celý život

Ti, kdož milují Boha, nemohou v sobě mít nenávist nebo závist. Když nebeský zákon věčné lásky naplní srdce, proudí ven k ostatním srdcím. ...

Tato láska není omezena a neobsahuje pouze „mne a tebe,“ ale je široká jako svět a vysoká jako nebe. Je v nádherném souladu s láskou andělských dělníků. Tato láska, pečlivě opatrovaná v srdci, zušlechťuje celý život a šíří všude kolem sebe povznášející vliv. Máme-li ji, nemůžeme být nešťastní, ať se na nás osud usmívá či mračí.

A milujeme-li Boha celým srdcem, musíme milovat taktéž Jeho děti. Tato láska je podstatou Boha. Je to nebeská ozdoba, jež dává duši opravdovou ušlechtilost a důstojnost a připodobňuje náš život životu Pána. Ať máme sebevíce dobrých vlastností, ať se považujeme za sebeúčtyhodnější, pokud nemáme duši očištěnou nebeským půvabem lásky k Bohu a jednoho k druhému, schází nám něco

k opravdové zbožnosti a nejsme uzpůsobeni pro nebe, kde vše žije v lásce a jednotě. — 4T 223, 224 (1876)

Opravdová láska má duchovní rozměry

Láska, vytažená z říše vášní a nálad, dostává duchovní rozměry a projevuje se slovy a činy. Křesťan v sobě musí mít posvěcenou něhu a lásku, v níž není žádná nesnášenlivost nebo popudlivost. Hrubé a drsné způsoby musejí být zjemněny Kristovou milostí. — 5T 335 (1885)

Láska je živena činy

Láska nemůže existovat bez skutků lásky a každý takový skutek ji zvětšuje, posiluje a rozšiřuje. Tam, kde nic nezmůže přesvědčování ani autorita, zvítězí láska. Cílem lásky není hmotný zisk ani odměna, avšak Bůh ustanovil, že velkým ziskem bude zaručený výsledek každého působení lásky. Láska nemá pevné obrysy a působí tiše, přesto je silná a mocná ve svém odhodlání vítězit i nad velkými zly. Má obměkčující a proměňující vliv a zmocní se života hříšníků a zapůsobí na jejich srdce, když se všechny ostatní prostředky ukáží být neúspěšné.

Všude, kde je uplatňována síla myšlenek, autority nebo moci, a není při tom jasně projevována láska, zaujmají ti, které se snažíme získat, obranný a odmítavý postoj a jejich vzdor sílí. Ježíš byl Kníže pokoje. Přišel na svět, aby si podřídil moc a vzdor. Dokázal používat moudrost a sílu, ale prostředky, jež použil k vítězení nad zlem, byly moudrost a síla lásky. — 2T 135, 136 (1868)

Projevuje se jako nový zákon života

Když jsou k sobě lidé připoutáni ne silou vlastních zájmů, leč láskou, ukazuje se na nich působení vlivu, který stojí nad jakýmkoli lidským vlivem. Tam, kde existuje tato jednota, je to důkaz, že lidstvo je navraceno k obrazu Božímu, že své kořeny zapustil nový zákon života. Prokazuje se tím, že Božská přirozenost má sílu odolat nadpřirozeným silám zla a že Boží milost potlačuje sobeckost vrozenou přirozenému srdci. — DA 678 (1898)

24. LÁSKA V DOMOVĚ

Zdroj opravdových lidských citů

Naše city jedněch k druhým pramení z našeho společného vztahu k Bohu. Jsme jedna rodina, milujeme jeden druhého tak, jako On miloval nás. Tyto opravdové, posvěcené a ukázněné city a plytké světské zdvořilosti a prázdné přemrštěné projevy přátelství stojí vedle sebe jako zrno a plevy. — Lt 63, 1896 (SD 101)

Milovat tak jako miloval Ježíš znamená projevovat vždy a všude nesobeckost laskavými slovy a příjemným výrazem tváře. ... Upřímná láska je vzácná vlastnost nebeského původu, jejíž vůně se šíří úměrně s tím, jak je věnována ostatním. — Ms 17, 1899 (SD 101)

Láska připoutává srdce k srdci

Kéž panuje vzájemná láska, vzájemná shovívavost. Pak manželství, místo toho, aby bylo koncem lásky, bude jakoby jejím pravým začátkem. Vřelost opravdového přátelství, láska, která připoutává srdce k srdci je předzvěstí nebeských radostí. ... Necht' každý lásku raději dává, než vyžaduje. — MH 360, 361 (1905)

City mohou být čisté, avšak povrchní

City mohou být průzračné a krásné ve své čistotě, ale zároveň mohou být povrchní, protože neprošly zkouškou. Necht' je pro vás Ježíš prvním i posledním a nejlepším ve všem. Neustále k Němu vzhlížejte a vaše láska k Němu bude každým dnem hlubší a silnější s tím, jak bude podrobována zkouškám. A s růstem vaší lásky k Němu se bude prohlubovat a bude sílit vaše láska jedněch k druhým. „My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu.“ (2 Kor 3, 18) — 7T 46 (1902)

Láska nemůže přežívat bez svého projevování

Když jsou sklony k družnosti a štědrosti potlačovány, uvadají a srdce se stává pusté a chladné. ... Láska nemůže přežívat bez svého projevování. Nenechávejte srdce spřízněného člověka strádat nedostatkem projevů laskavosti a pochopení. — MH 360 (1905)

S výhonkem lásky je nutno zacházet něžně

Se vzácným výhonkem lásky je nutno zacházet něžně. Pak zesílí a zmohutní a ponese bohaté ovoce, plně vyjadřující charakter člověka. — Lt 50, 1893

Sklony k projevování lásky nesmějí být utlumovány

Podporujte projevy lásky k Bohu a jedněch k druhým. Důvodem, proč je na světě tolik necitelných mužů a žen, je to, že opravdové city jsou považovány za slabost, odsuzovány a potlačovány. Lepší stránka těchto lidí byla utlumena již v dětství a pokud teplo světla Božské lásky neroztopí jejich chladnou sobeckost, jejich štěstí bude navždy zničeno. Chceme-li, aby naše děti měly laskavého ducha jako Ježíš a city, které nám projevují andělé, musíme v nich podporovat přirozené sklony ke štědrosti a projevování lásky. — DA 516 (1898)

Láska, ne vášeň

Láska je květ nebeského původu. Není nerozumná, není slepá. Je čistá a svatá. Něco úplně jiného je ale vášeň přirozeného srdce. Zatímco čistá láska se ve všech svých záměrech opírá o Boha a je v dokonalém souladu s Duchem Božím, vášeň je unáhlená, zbrklá, nerozumná, bez jakýchkoli zábran a z toho, koho si vyvolí, dělá modlu.

Ve veškerém chování toho, kdo má v srdci opravdovou lásku, se zračí Boží milost. Pro každý krok takového člověka směřující k manželskému svazku je příznačná skromnost, prostota, upřímnost,

Opravdová láska jako příprava na manželství

Opravdová láska je ušlechtilý a svatý vztah naprosto odlišné povahy od lásky, která je probouzena náhlým citovým vzplanutím. Mladí lidé by se měli na život ve vlastním domově připravovat svědomitostí v plnění úkolů při životě v domově rodičů. Zde by se měli učit odříkání a projevovat laskavost, zdvořilost a křesťanský soucit. Pak je bude v srdci stále hrát láska a ten, kdo bude z takové domácnosti odcházet, aby stanul v čele své vlastní rodiny, bude vědět, jak vytvořit podmínky pro štěstí té, kterou si zvolil za životní družku. Manželství pak bude místo konce lásky teprve jejím počátkem. — PP 176 (1890)

Láska a sebekázeň k sobě poutá členy rodiny

Nechť se rodiče snaží svým charakterem a ve svém životě doma ztělesňovat lásku a dobrotu nebeského Otce. Nechť je domov zalitý sluncem. To bude pro vaše děti daleko cennější než majetek či peníze. Uchovávejte v jejich srdci lásku k domovu, aby se k místu, kde prožily dětství, mohly v dospělosti ohlížet jako k místu pohody a štěstí podobnému nebi. Všichni členové rodiny nemají stejnou povahu a často je třeba uplatňovat trpělivost a shovívavost, ale skrze lásku a sebekázeň mohou být k sobě všichni připoutáni v dokonalém souladu. — PP 176 (1890)

Podstata opravdové lásky (rada neúprosnému manželovi)

Opravdová, čistá láska je převzácná věc. Má Božský vliv. Je hluboká a stálá. Neprojevuje se v náhlých záchvatech. Není to sobecká vášeň. Tato láska nese ovoce. Přivede Vás ke stálému úsilí dělat svou ženu šťastnou. Když budete mít tuto lásku, stane se pro Vás přirozené snažit se o to. Nebude se Vám to zdát vynucené. Půjdete-li ven na procházku nebo se zúčastníte shromáždění, bude pro Vás stejně přirozené, jako to, že dýcháte, vzít svou ženu sebou, aby Vás doprovázela a budete se snažit, aby se cítila ve Vaší společnosti šťastná. Myslíte si, že se Vám svou duchovní úrovní nemůže vyrovnat, ale viděla jsem, že Bůh je spokojenější s jejím duchem než s duchem, jakého máte Vy.

Svou ženu si nezasloužíte. Je pro Vás příliš dobrá. Je to křehký, citlivý květ a je o ni třeba něžně pečovat. Upřímně touží vykonávat Boží vůli. Má ale hrdou povahu a je plachá. Výčitky ji velice zahanbují. Být předmětem kritického pozorování a komentářů je pro ni strašné. Milujte a ctěte svou ženu a láskyplně ji opatrujte v souladu se svým manželským slibem a ona se zbaví tohoto zdrženlivého a ostýchavého postoje, na který si zvykla. — 2T 416 (1870)

Duše touží po vyšší lásce

Vaše žena by se měla hodně snažit, aby se zbavila své nepřístupnosti a důstojné odměřenosti a být ve všem svém počínání prostější a otevřenější. A až se ve vás probudí a stálým uplatňováním budou posíleny vyšší schopnosti, budete lépe chápat potřeby žen; pochopíte, že duše touží po vyšší, čistější lásce, než jaká existuje v podobě nízkých zvířecích vášní. Tyto vášně ve Vás byly posíleny jejich povzbuzováním a ukájením. Pokud nyní v bázni Boží podřídíte své tělo čisté, vznešené lásce a budete se s touto láskou chovat ke své ženě, její přirozené potřeby budou splněny. Přivíňte ji ke svému srdci,

Láska nachází vyjádření ve slovech a činech

L. _____ by v sobě měl pěstovat lásku ke své manželce, lásku, která nalezne vyjádření ve slovech a činech. Měl by v sobě pěstovat něžné city k této ženě, která má citlivou a příliš oddanou povahu a potřebuje být láskyplně opatrována. Každé něžné slovo, každé slovo uznání a láskyplného povzbuzení si zapamatuje a vše se mu pak vrátí v její vděčnosti. Protože má necitelnou povahu, potřebuje se dostat do blízkého vztahu s Kristem, aby jeho neoblomnost a chladná odměřenost roztála pod vlivem Boží lásky.

Nebude to žádný projev slabosti ani žádná újma na mužnosti a důstojnosti, když bude své ženě slovy i skutky vyjadřovat něžné city a pochopení. A necht' to nekončí v rodinném kruhu. Měl by se tak chovat i k lidem mimo svou rodinu. L. _____ pro sebe musí udělat něco, co za něho nemůže vykonat nikdo jiný. Může získat sílu v Pánu tím, že ponese svá břemena. Jeho city a láska by měly být soustředěny na Krista a nebeské věci a měl by si utvářet charakter pro věčný život. — 3T 530, 531 (1875)

Malé skutky, které odhalují opravdovou lásku

Láska nemůže dlouho existovat bez svých vnějších projevů v různých skutcích tak, jako oheň nemůže být dlouho udržen bez přikládání. Ty, bratře C., si myslíš, že je pod Tvou důstojnost projevovat něžnost laskavými skutky a čekat na příležitosti k prokazování náklonnosti své ženě něžnými a laskavými slovy. Tvé city jsou proměnlivé a jsi velmi ovlivňován okolnostmi. ... Když odcházíš z práce, zanechej tam všechny starosti a pracovní problémy. Přicházej domů k rodině s radostí ve tváři, s něhou a láskou. To bude lepší než vydávání peněz za léky nebo lékaře pro svou ženu. Tělu to přinese zdraví a duši sílu. — 1T 695 (1868)

Necht' trpělivost, vděčnost a láska udržují stále slunce v srdci, i když je zamračený den. — MH 393 (1905)

Síla rodičovského příkladu

Nejlepší způsob, jak naučit děti ctít svého otce a matku, je zajistit, aby vídaly otce prokazovat matce četné malé i velké láskyplné pozornosti a matku projevovat otci úctu a oddanost. Tím, že u svých rodičů vidí lásku, jsou děti vedeny k poslouchání pátého přikázání a ke dbání rady: „Dítky, poslouchajte rodičů svých v Pánu; neboť jest to spravedlivé.“ — RH 15.11.1892 (AH 198, 199)

Ježíšova láska zrcadlí se v rodičích

Když si matka získá důvěru svých dětí a naučí je, aby ji milovaly a poslouchaly, dá jim tím první lekci křesťanského života. Děti musejí milovat, poslouchat a spoléhat se na svého Spasitele tak, jako milují, poslouchají a spoléhají se na své rodiče. Láska, kterou projevuje rodič k dítěti při svědomité péči o ně a jeho správné výchově, nepatrně zrcadlí Ježíšovu lásku k Jeho věrnému lidu. — ST 4.4.1911 (AH 199)

Matčina láska je obrazem Kristovy lásky

Když matka učí své děti, aby ji poslouchaly, protože ji milují, dává jim tím první lekce křesťanského života. Matčina láska představuje pro dítě lásku Kristovu a děti, které poslouchají a spoléhají se na svou matku, se učí poslouchat a spoléhat se na Spasitele. — DA 515 (1898)

Vliv křesťanského domova nikdy nevymizí

Domov zkrášlený láskou a něžnými city je místo, které velmi rádi navštěvují andělé a kde je veleben Bůh. Vliv pečlivě střeženého křesťanského domova v dětství a mládí je nejjistější ochranou proti všem špatnostem světa. V prostředí takového domova se děti naučí milovat jak své pozemské rodiče, tak svého nebeského Otce. — Ms 126, 1903 (AH 19)

Rodinné vztahy by měly mít posvěcující vliv. Křesťanský domov založený a vedený v souladu s Božím plánem znamená úžasnou pomoc při utváření křesťanského charakteru. ... Rodiče a děti by se měli spojit v oddané službě Tomu, který jediný může zajistit lidské lásce čistotu a ušlechtilost. — Ms 16, 1899 (AH 19)

25. LÁSKA A SEXUALITA V LIDSKÉ ZKUŠENOSTI

Poznámka

Ellen Whiteová žila v době, kdy při mluvení na veřejnosti nebo psaní o sexu a sexuálních vztazích mezi manželi byla uplatňována velká zdrženlivost.

30.8.1846 si vzala za muže Jamese Whitea, když se předtím skrze modlitbu ujistila, že je to správný krok. Je třeba uvést, že na svůj úděl byla dobře připravena, protože během dvaceti měsíců měla vidění od Hospodina. V tomto manželství se ji narodili čtyři synové, a to v letech 1847, 1849, 1854 a 1860.

V 60. letech 19. století - v desetiletí, kdy měla dvě nejdůležitější vidění, týkající se zdravotní reformy (6.6.1863 a 25.12.1865) - začala Ellen Whiteová pojednávat o otázkách z oblasti sexu. Její vyjádření v pozdějších letech pak přinesla podrobnější rozvedení těchto témat. Při zmiňování pohlavního styku v manželství používala takové výrazy jako „výsada manželských vztahů“, „výsada rodinných vztahů“ nebo „sexuální výsady“.

Pro získání přesného a vyváženého pohledu na učení Ellen Whiteové v této choulostivé oblasti je třeba její vyjádření číst jedno po druhém tak, jak jsou zde uspořádána. Je třeba všimnout si logické rovnováhy objevující se v mnoha vyjádřeních a pozorně vnímat význam použitých slov.

Občas jsou používána slova „vášeň“ a „sklony“. Ta se často pojí s přídavnými jmény jako nízký, zvířecí, chlípny, zvrácený nebo nečistý. Tyto ostré výrazové prostředky by mohly některé čtenáře dovést k předpokladu, že všechny vášně jsou odsuzovány a veškerá pohlavní aktivita je zlo. Následující citáty ukazují, že tomu tak není.

Bůh vás žádá, abyste ovládali nejen své myšlenky, ale také své vášně a nálady. ... Vášně a nálady

mají velkou moc. ... Hlídejte s rozhodností své myšlenky, vášně a nálady. Nesnižujte se k tomu, aby sloužily chťiči. Povzneste se tak, aby byly čisté, a zasvěťte je Bohu. — 2T 561, 564 (1870)

Veškeré zvířecí sklony je třeba podřídit vyšším schopnostem mysli. — Ms 1, 1888 (AH 128)

Ve stejné souvislosti, v jaké používá některé výše uvedené ostré výrazy, Ellen Whiteová zdůrazňuje, že vášně mají být ovládány „vyššími, ušlechtlejšími silami“ nebo „schopnostmi“, „rozumem“, „mravními zábrany“ a „mravní silou“. Píše o umírněnosti, zdrženlivosti a nezacházení do krajnosti. V manželství je třeba tyto vášně společně všem lidským bytostem držet pod kontrolou; je třeba je držet na uzdě. Všimněte si opět:

Ti, kdo považují manželský svazek za jedno z Božích svatých ustanovení, chráněné Jeho svatým přikázáním, se řídí příkazy svého rozumu. — HL č. 2, str. 48

Jen zřídka kdy považují lidé za svou náboženskou povinnost držet na uzdě své vášně. ... Manželská smlouva kryje nejtemnější hříchy. ... Zdraví a život jsou obětovány na oltář nízkých vášní. Vyšší, ušlechtlejší schopnosti jsou uváděny v podřízenost zvířecím sklonům. ... Láska je čistý a svatý cit, ale chlípná vášeň nepřipustí žádné zábrany a nedá se řídit a ovládat rozumem. — 2T 472, 473 (1870)

O manželství píše jako o „svaté instituci“, která může být „používána zvráceně“. Mluví o „sexuálních výsadách“, které jsou „zneužívány“. Opět to není vášeň, co je odsuzováno, ale „nízká“ a „chlípná“ vášeň. A pozornost si zaslouží také to, že Ellen Whiteová líčí intimní vztahy v manželství jako „výsadu“. Ačkoli varovala před hrubým sexuálním chováním v manželství, psala o okamžicích, kdy řádně ovládaným vášnivým citům může být dán „volný průchod“. Důkladné zamyšlení si zaslouhuje také její další poučné vyjádření:

Pokud jde o manželství, řekla bych: Čtete Slovo Boží. I v dnešní době, v posledních dnech historie tohoto světa se konají sňatky mezi Adventisty sedmého dne. ... Jako lid věřících jsme manželství nikdy nezakazovali kromě případů, kdy se dalo jasně předpokládat, že manželství by bylo neštěstím pro obě strany. A dokonce i tehdy jsme pouze radili a doporučovali. — Lt 60, 1900

Jednou, když požadavky na práci, kterou se svým manželem vykonávali, způsobily, že je dělila polovina kontinentu, v dopise Jamesovi se svěřovala:

Každý den cítíme nejvroucnější touhu po posvěcenější blízkosti Bohu. To je má modlitba, když uléhám k spánku, když se v noci probouzím a když ráno vstávám. Blíže, můj Bože k Tobě, blíže k Tobě. ...

Spím sama. Je to má volba stejně jako Mariina. Mám tak více možností k přemítání a modlitbě. Svou bytost si uchovávám pouze pro sebe, nejsem-li poctěna Tvou přítomností. Chci sdílet lože jen s Tebou. — Lt 6, 1876

Nikdy neschvalovala ani netolerovala učení, která volala po nějakém druhu platonického vztahu bratra a sestry v manželství. Když se setkala s někým, kdo prosazoval učení této povahy, Ellen Whiteová radila netrvat na takových názorech. Lpění na nich, jak psala, otevírá cestu ďáblu, který „ovlivňuje představivost, takže výsledkem, namísto čistoty, je nečistota“. — Lt 103, 1894

Místo každé oprávněné Bohem dané výsady satan podsouvá nějaký podvrh. Svatou, čistou mysl se snaží nahradit nečistými myšlenkami. Posvátnost manželské lásky chce nahradit nevěrou a jejím promíjením, zhýralostí a zvráceností neboli předmanželským sexem, cizoložstvím, zvířecím jednáním v manželství i mimo něj a homosexualitou. O tom všem se píše v této kapitole. — Kompilátoři

Ježíš a rodinné vztahy

Ježíš nikomu nevnucoval celibát. Nepřišel zničit nedotknutelný vztah manželství, nýbrž jej povznést a obnovit jeho původní posvátnost. S libostí pohlíží na rodinné vztahy, kde panuje posvátná a nesobecká láska. — Ms 126, 1903 (AH 121)

Ustanovil (Kristus), že muži a ženy mají být spojeni svatým manželským svazkem a vychovávat rodinu, jejíž členové, ověnčení ctí, budou považováni za členy nebeské rodiny. — MH 356 (1905)

Boží záměr naplněný v manželství

Všichni, kdo vstupují do manželství se svatým záměrem - muž, aby získal čistou lásku plynoucí ze ženina srdce, a žena, aby zjemnila a zušlechtila charakter svého muže a zajistila, že nebude nic postrádat - naplňují záměr, který s nimi má Bůh. — Ms 16, 1899 (AH 99)

Výsady manželského vztahu

Ti, kteří se prohlašují za křesťany, by si měli plně uvědomit důsledek každé výsady manželského vztahu a základem každého jejich činu by měla být posvěcená zásada. — 2T 380 (1870)

(Ellen Whiteová popisovala) „opevnění chránící posvátnost soukromí a výsad manželských vztahů“ — 2T 90 (1868)

Doba, kdy je možno dát volný průchod vášnivým citům

Vášnivé city v mládí by měly být drženy na uzdě dokud nepřijde doba, kdy dostatečný věk a zkušenosti zajistí, že pokud dostanou volný průchod, bude to rozumné a bezpečné. — AM 8, 1864 (MYP 452)

Nebezpečí dovádění přirozeného do krajnosti

V samotném jídle a pití nebo v ženění a vdávání se není žádný hřích. Uzavřít sňatek bylo přirozené za dnů Noé a je to přirozené i dnes, pokud s tím, co je přirozené, je správně zacházeno a není to hnáno do hříšných krajností. ...

Tím, co učinilo manželství hříšným před Bohem za dnů Noé, byla nezřízená, přehnaná záliba v tom, co samo o sobě bylo při řádném přístupu přirozené. Je mnoho lidí kteří v této etapě vývoje světa ztrácejí svou duši tím, že jsou pohlcováni myšlenkami na sňatek a samotným manželským vztahem. ...

Bůh postavil lidstvo do světa a jeho výsadou je jíst, pít, obchodovat, ženit se a vdávat, ale tyto věci je bezpečné dělat pouze v bázni Boží. Na tomto světě bychom měli žít s myšlenkami na věčný svět. — RH 25.9.1888

Manželství neznamena žádné povolení popouštět uzdu chlípným vášním

Jen zřídka kdy považují lidé za svou náboženskou povinnost držet na uzdě své vášně. V manželství se spojili s tím, koho si zvolili a proto usuzují, že manželství posvěcuje oddávání se nízkým vášním. Dokonce i muži a ženy hlásící se k víře popouštějí uzdu svým chlípným vášním a vůbec je nenapadá, že Bůh je bere k zodpovědnosti za plýtvání životními silami, které oslabuje smysl pro řádný život a vyčerpává celou tělesnou soustavu.

Manželská smlouva kryje nejtemnější hříchy. Muži a ženy hlásící se k víře poskvrňují svá vlastní těla oddáváním se nečistým vášním a snižují se tak až pod úroveň divokých zvířat. Zneužívají síly, které jim dal Bůh, aby si je uchovávali v posvěcení a cti. Zdraví a život jsou obětovány na oltář nízkých vášní. Vyšší, ušlechtlejší schopnosti jsou uváděny v podřízenost zvířecím sklonům. Ti, kdož takto hřeší, nejsou obeznámeni s důsledky svého jednání. — 2T 472 (1870)

Velký rozdíl mezi láskou a chlípnou vášní

To, co muže žene k tomu, aby ze své ženy dělal nástroj sloužící jeho chťiči, není čistá láska. Jsou to zvířecí vášně, jež volají po svém uspokojování.

Jak málo mužů projevuje svou lásku způsobem, který popisuje apoštol: „Jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni, aby ji (ne poskvrnil, ale) posvětil, očistiv obmytím vody skrze slovo, ... aby byla svatá a bez úhony.“ (Ef 5, 25–27) Toto je náležitá úroveň lásky v manželském vztahu, který Bůh považuje za svatý.

Láska je čistý a svatý cit, ale chlípná vášeň nepřipustí žádné zábrany a nedá se řídit a ovládat rozumem. Je slepá vůči důsledkům; nemyslí na to, že každá příčina má svůj následek.

Mnoho žen trpí velkou ochablostí a neustálými nemocemi, protože berou na lehkou váhu zákony života; pošlapávají přírodní zákony. Muži a ženy plýtvají silou nervů svého mozku a nutí je k nepřirozené činnosti, aby ukojili své nízké vášně a tato ohyzdná příšera - nízká, opovrženíhodná vášeň - si osobuje křehké jméno láska. — 2T 473, 474 (1870)

Láska a vášeň přirozeného lidského srdce

Láska ... není nerozumná, není slepá. Je čistá a svatá. Něco úplně jiného je ale vášeň přirozeného srdce. Zatímco čistá láska se ve všech svých záměrech opírá o Boha a je v dokonalém souladu s Duchem Božím, vášeň je unáhlená, zbrklá, nerozumná, bez jakýchkoli zábran a z toho, koho si vyvolí, dělá modlu. Ve veškerém chování toho, kdo má v srdci opravdovou lásku, se zračí Boží milost. — RH 20.9.1888 (AH 50)

Řídit se příkazy rozumu

Ti, kdo považují manželský svazek za jedno z Božích svatých ustanovení, chráněné Jeho svatým přikázáním, se řídí příkazy svého rozumu. — HL č. 2, str. 48, 1865 (2SM 440)

Důvěrnosti mající zůstat v posvátném rodinném kruhu

Každý rodinný kruh je posvátná věc, která by měla být uchovávána v neporušeném stavu. Nikdo cizí do něj nemá právo vstupovat. Necht' ani muž ani žena nikomu nedovolují sdílet důvěrnosti, jež náležejí výlučně jim samotným. — MH 361 (1905)

B. Záporny - Slova přinášející omezení a varování

Manželství není určeno ke krytí smyslnosti a opovrženíhodného chování

Bůh nikdy neurčil, že by manželství mělo zakrývat spousty hříchů, ke kterým dochází. Smyslnost a opovrženíhodné chování v manželském vztahu připravuje mysl a mravy na podobné chování i mimo manželství. — RH 24.5.1887

Sexuální zhýralost ohrožující zdraví a život

To, co vede ženu k podřizování se zvířeckým sklonům manžela na úkor svého zdraví a života, není čistá, svatá láska. ...

Je třeba, aby manžela pokorně a láskyplně s naléhavostí upozornila, že své tělo nemůže poskvřňovat jeho propůjčováním k sexuálním zhýralostem. Měla by mu něžně a laskavě připomenout, že Bůh má prvotní a nejsvrchovanější právo na celou její bytost a že ona toto právo nemůže přehlížet, neboť se bude zodpovídat ve velikém dni Božím. — 2T 475 (1870)

Sexuální zhýralost ve svém důsledku zničí chuť k vykonávání náboženských povinností, připraví mozek o schopnost dodávat tělesné soustavě sílu a velmi rychle odčerpá životaschopnost. — 2T 477 (1870)

Zvrácené používání svaté instituce

Mnoho lidí si myslí, že když vstoupili do manželského vztahu, mohou si dovolit nechat se ovládat zvířeckými vášněmi. Jsou vedeni ďáblem, který je klame a nutí ke zvrácenému používání této svaté instituce. Velmi se raduje nad nízkou úrovní, se kterou se spokojuje jejich mysl, protože tímto způsobem může získat velmi hodně.

Ví, že pokud dokáže vzbuzovat jejich nízké vášně a udržet je v nadvládě, nemusí si dělat vůbec žádné starosti s jejich křesťanskou zkušeností, protože mravní síla a rozumové schopnosti budou v podřízenosti a převažovat a vládnout budou zvířecké sklony. Tyto nízké vášně pak budou svým rozněcováním neustále sílit a ušlechtilé vlastnosti budou stále více oslabovány. — 2T 480 (1870)

Zneužívání sexuálních výsad v manželství

Živočišné touhy pěstované v naší době velice sílí a nevýslovné špatnosti v manželském životě jsou toho jasným následkem. Namísto toho, aby mysl byla rozvíjena a měla rozhodující moc, vyšší a vznešenější síly jsou ovládány živočišnými pudy až jsou jimi zcela podmaněny. Jaký je důsledek? Choulostivé ženské orgány se unaví a onemocní, těhotenství už není bezpečné, sexuální výsady jsou

zneužity.

Muži škodí svému vlastnímu tělu a manželky se stávají postelovými služkami jejich nezřízených nízkých choutek a z jejich očí se vytratí bázeň před Bohem. Manželský život má podobu podléhání nutkání, které poskvřňuje tělo i duši. — Ms 14 1888

Vlivy působící na dítě v lůně matky

Đábel se snaží poskvřnit mysl těch, kdo se spojují manželským svazkem, aby jejich dětem mohl vtisknout svůj vlastní odporný obraz. ...

Na jejich potomstvo může působit mnohem snadněji, než mohl na ně samotné, neboť dokáže tak ovládat jejich mysl, že skrze ně může jejich děti ocejchovat svým vlastním charakterem. Mnoho dětí se tak rodí s velkou převahou zvířecích vášní, zatímco mravní síla je vyvinuta jen velmi málo. Tyto děti potřebují tu nejpečlivější výchovu zajišťující upevňování mravní síly a rozvíjení rozumových schopností, aby se tyto stránky mohly dostat do popředí. — 2T 480 (1870)

Průběh upadání člověka

Mysl muže nebo ženy neupadne najednou z čistoty a svatosti do mravní zpustlosti, zkaženosti a hříšnosti. Proměna lidského na božské nebo úpadek těch, kdo byli utvářeni k Božímu obrazu, na úroveň zvířecích a ďábelských bytostí, trvá určitou dobu.

Vzhlížením ke Kristu se proměňujeme. Ačkoli učiněn k obrazu svého Stvořitele, člověk může špatným vzděláváním své mysli dospět k tomu, že hřích, který se mu dříve ošklivil, se pro něho stane příjemný. Jakmile přestane bdít a modlit se, přestane střežit pevnost svého srdce, upadne do hříchu a zločinu. Mysl je ponížena a je nemožné ji pozvednout z mravní zkaženosti, když je učena zotročovat mravní sílu a rozumové schopnosti, aby je přivedla do podřízenosti nízkým vášním. Neustále musí být veden boj proti „opatrnosti těla“, a k tomu potřebujeme zušlechtující vliv Boží milosti, jenž přiláká pozornost mysli k nebi a navykne ji přemítat nad neposkvřněnými a svatými věcmi. — 2T 478, 479 (1870)

Rada ženám

Se smutkem v srdci píši, že ženy v dnešní době, a to jak vdané tak svobodné, si až příliš často neudržují potřebný odstup. Chovají se jako kokety. Svou vyzývavostí vzbuzují pozornost svobodných i ženatých mužů a ti, jejichž mravy nejsou na úrovni, se nechávají nalákat.

Tyto věci, je-li jim dán prostor, otupují smysl pro mravnost a zaslepují mysl tak, že hřích se nezdá hříšný. Jsou probouzeny myšlenky, jaké by nikdy nevznikly, kdyby se ženy chovaly, jak mají, se vši cudností a zdrženlivostí. Možná samy o sobě ani nemají nějaký nepatřičný záměr nebo pohnutku, ale chovají se vyzývavě k mužům, kteří jsou pokoušeni a potřebují veškerou možnou pomoc od lidí kolem sebe.

Uváženým chováním, zdrženlivostí, nevnučováním se, přijímáním poklon míněných pouze ve vši počestnosti a zachováváním si vysoké mravní úrovně a patřičné důstojnosti by mohlo být zamezeno mnoha špatnostem. — Ms 4a, 1885 (AH 331, 332)

Ženy jako pokušitelky

Neměly by se ženy vyznávající pravdu přísně hlídat, aby nedávaly ani nejmenší popud k nepatřičným důvěrnostem ze strany mužů? Budou-li za všech okolností dodržovat přísnou zdrženlivost a náležité způsoby, mohou zavřít dveře před mnoha pokušeními. — 5T 602 (1889)

Ženy vystupují příliš často jako pokušitelky. Pod tou či onou záminkou upoutávají pozornost mužů, a to jak svobodných tak ženatých a svádějí je, dokud nepřestoupí Boží zákon, dokud jejich užitečnost v tomto životě není obrácena vniveč a dokud se jejich duše nedostanou do ohrožení. — 5T 596 (1889)

Soucitný duchovní

Buďte Božími lidmi, buďte na vítězící straně. Vědomosti se naskýtají každému, kdo po nich touží. Bůh si přeje, aby lidská mysl získala sílu hlubším, obšírnějším a bystřejším uvažováním. Chodte s Bohem tak jako Enoch, učíte Boha svým Rádcem a pak bude jisté, že se budete pouze zdokonalovat. ...

Jsou lidé, kteří tvrdí, že dodržují Boží přikázání, ale přitom chodí za Božím stádem, které mají na starosti, a přivádějí nerozvážené duše na myšlenky, které vedou k nestoudným opovázlivostem a důvěrnostem. ...

Při svých návštěvách rodin se (tento kazatel) vyptává žen na důvěrné věci manželského života. Jsou se svým manželem šťastné? Myslí si, že jsou dostatečně vážené? Panuje v jejich manželském životě soulad? Nic netušící ženy jsou těmito záludnými otázkami dováděny k tomu, že se se svým vnitřním životem, svými zklamáními, drobnými trápeními a souženými svěřují cizímu člověku tak, jako katolíci svým kněžům.

A pak tento soucitný duchovní přichází s příběhem svého života: že si svou ženu zvolil špatně a že je k sobě ve skutečnosti vlastně nic nepoutá. Svou manželku nemiluje. Jeho manželka nesplňuje jeho očekávání. Zábrany jsou prolomeny a ženy jsou svedeny. Věří, že jejich život je jedno velké zklamání a že tento pastýř má velký soucit se svým stádem. Je vzbuzována šířavá touha po lásce a mysl a duše jsou připravovány o svou čistotu, pokud toto působení nevyústí přímo v porušení sedmého přikázání.

Zaobírání se nečistými myšlenkami vede ke zvyku a duše je trvale poznamenávána a poskvřňována. Jakmile uděláte špatný krok, vznikne skvrna, kterou nemůže odstranit nic než Kristova krev, a když se tohoto zvyku s rozhodností nezbavíte, vaše duše bude zkažena a proud prýštící z tohoto poskvřňujícího pramene bude kazit ostatní. Vliv tohoto člověka je kletbou. Bůh jistě zahubí všechny, kdo takto jednají. ...

Musíme být povzneseni, zušlechtěni a posvěceni. V Ježíši můžeme nalézt sílu vítězit, ale když charakteru chybí neposkvřněnost a jeho součástí se stal hřích, má to omamující účinek rovnající se opojnému alkoholu. Schopnost sebeovládání a síla rozumu ustupuje jednání, které poskvřňuje celou bytost, a jestliže toto hříšné jednání neustane, mozek zeslábne, onemocní a rozum ztratí soudnost. — Lt 26d, 1887

Mravní zpusťlost postihující muže, ženy i mládež

Nebezpečné vlivy na lidské mravy, jimž jsou všichni vystaveni, a to jak staří tak mladí, narůstají každým dnem. Mravní úpadek, kterému říkáme zpusťlost, se rychle šíří, a muži, ženy a mládež, prohlašující se za křesťany, působí vlivem, který je opovrženímhodný, živočišný a ďábelský. — Lt 26d, 1887

Đábel se mistrně snaží dovést ženaté muže, vdané ženy, děti a mládež k nečistému jednání. Jeho pokušení nacházejí ohlas v srdcích mnoha lidí, protože tito lidé nebyli povzneseni, očišťeni a zušlechtěni svatou pravdou, o které tvrdí, že v ni věří. Je dost lidí, kteří mají nízké a nečisté myšlenky a ohavnou mluvu a chování, takže když přijde satan se svým pokušením, nemají žádnou mravní sílu odolávat a stávají se jeho snadnou kořistí. — Lt 26d, 1887 (HP 199)

Cesta do záhuby

Satanovo neustálé pokušení má za účel oslabit moc člověka nad vlastním srdcem, narušit jeho schopnost sebeovládání. Vede člověka ke zpřetrhání pout udržujících ho ve svatém, šťastném spojení s Jeho Stvořitelem.

Když je pak člověk oddělen od Boha, vládu nad jeho rozumem získává vášň a jeho pudovost vítězí nad zásadovostí. Takový člověk hřeší myšlenkami i skutky, uvažuje zvrhle a jeho rozum se zdá být velmi mdlý. Potřebuje se vrátit ke své původní rovnováze tím, že se vrátí k Bohu na základě správného pohledu na sebe sama ve světle Božího Slova. — Lt 24, 1890

Vyhýbejte se čtení, pozorování nebo poslouchání nečistých věcí

Ti, kdo nechtějí padnout za oběť satanovým trikům, musejí dobře střežit přístup ke své duši; musejí se vyhnout čtení, pozorování nebo poslouchání toho, co vyvolává nečisté myšlenky. Mysli by nemělo být dovoleno zabíhat volně ke každému tématu, které podsune nepřítel duší. Srdce musí být svědomitě střeženo, jinak špatnosti kolem člověka probudí špatnosti skryté v něm samotném a duše bude bloudit v temnotě. — AA 518 (1911)

Pokud chcete ovládat svou mysl a zabránit, aby prázdné a zkažené myšlenky poskvřňovaly vaši duši, budete se muset stát svědomitými strážci svých očí, uší a všech svých smyslů. Tuto zvlášť žádoucí práci může vykonat toliko síla milosti. — 2T 561 (1870)

Erotické romány a pornografie

Nečisté představy mají na člověka zhoubný vliv. Mnozí dychtivě hltají nejružnější romány a následkem toho mají zvrácenou představivost.

Ve vlcích jsou často nabízeny ke koupi fotografie nahých žen. Tyto nechutné obrázky se často nacházejí v daguerrotypických salonech (fotografických studiích) a visí na stěnách rytců. V dnešní době všude vládne zkaženost.

Prohlížením a četbou nemravným věcí se vzbuzují chlípne vášně. ... Mysl si libuje v zaobírání se výjevy, které probouzejí nízké a zavrženíhodné vášně. Tyto nemravné obrazy, které přináší zvrácená představivost, kazí mravy a vedou oklamané a zaslepené lidské bytosti k popouštění uzdy chlípným

vášním. Následují hříchy a zločiny, jež srážejí bytosti stvořené k obrazu Božímu na úroveň zvířat, a dovádějí je až k zatracení. Vyhýbejte se čtení a pozorování věcí, které ve vás vyvolají nečisté myšlenky. Rozvíjejte své mravní síly a rozumové schopnosti. — 2T 410 (1870)

Mysl jako rozhodující činitel

Pavel prohlásil: „Sloužím myslí zákonu Božímu“. Když tuto mysl zatemníte oddáváním se zvířeckým choutkám a vášním, vaše mravní síla ochabne a svaté a hanebné věci budete klást na jednu a tutéž úroveň. — Lt 2, 1873

*Onanie*⁶

Mládež a děti obou pohlaví zabředávají do mravní poskvrněnosti (onanii) a pěstují tuto nechutnou neřest ničící duši a tělo.

Stejným počínáním je řada lidí prohlašujících se za křesťany tak ochromena, že v nich nemůže být vzbuzeno mravní cítění, které by jim umožnilo pochopit, že je to hřích, a že pokud v tom budou pokračovat, jistým výsledkem je úplná zhouba, která postihne tělo a mysl. Člověk, nejušlechtilejší bytost na zemi, stvořený k obrazu Božímu, se mění na nekontrolované zvíře! Dělá ze sebe živočišnou a zkaženou bytost.

Každý křesťan se bude muset naučit krotit své vášně a být zásadový. Dokud takový nebude, nezaslouží si označení křesťan.

Někteří lidé, mluvící o svém hlubokém vyznání víry, si neuvědomují hřích sebeprznění a jeho jisté důsledky. Dlouho zakořeněný zvyk zaslepil jejich vědomí. Neuvědomují si obrovskou hříšnost tohoto ponižujícího hříchu, který vyčerpává tělesnou soustavu a oslabuje nervy mozku.

Zásadovost v mravních věcech je mimořádně slabá, když proti ní stojí zakořeněný zvyk. Vážná poselství z nebe nemohou účinně zapůsobit na srdce, jež není opevněno proti holdování této ponižující neřesti. Citlivé nervy mozku ztratily svůj zdravý duch chorobným vydrážďováním při ukájení zvrhlé touhy po smyslných zážitcích. Nervy mozku, které si vyměňují podněty s celou tělesnou soustavou, jsou jediným prostředkem, pomocí něhož mohou být nebesa ve styku s člověkem a ovlivňovat jeho nejvnitřnější život.

Vše, co narušuje oběh elektrického proudu v nervovém systému, ubírá životní sílu a výsledkem je otupení jemnocitu mozku. — 2T 347 (1870)

Někteří lidé začínají v raném dětství s onanií a s přibývajícím věkem jejich chlípné vášně rostou a sílí. Jejich mysl nemá klid. Dívky touží po společnosti chlapců a chlapci touží po dívkách. Jejich chování schází zdrženlivost a umírněnost. Jsou příliš troufalí a nestoudní a uchylují se k neslušným důvěrnostem. Návyk na sebeprznění jim poskvrnil mysl a pošpinil duši. — 2T 481 (1870)

Pohlavní styk před sňatkem (rada mladému Adventistovi sedmého dne)

Mezi nejnebezpečnější a nejosudovější pokušení pro mladé lidi patří smyslnost a podléhání žádnému jinému pokušení nemá tak zhoubné důsledky pro duši a tělo pro tento čas i pro věčnost. ...

Byl jsi mi ukázán v její (N.) společnosti v nočních hodinách a Ty sám víš nejlépe, jakým

způsobem jste ty hodiny trávili. Vyzval jsi mne, abych řekla, zda jsi porušil Boží přikázání. Ptám se Tě: Cožpak jsi je neporušil?

Čím jste trávili svůj čas, když jste byli spolu celé hodiny, noc co noc? Byl Tvůj stav, Tvůj postoj, Tvůj cit takový, že by sis to vše přál zaznamenat do nebeské knihy? Viděla a slyšela jsem věci, z nichž by se andělé červenali. ... Žádný mladý muž by se neměl chovat tak, jak ses Ty choval k N., pokud s ní nebyl sezdán, a velice mne překvapilo, když jsem viděla, že jsi to nevnímal silněji.

Píši Ti proto, abych Ti s veškerou naléhavostí poradila, abys sis v zájmu své duše již více nepohrával s pokušením. Rychle od sebe odežej toto kouzlo, které se nad Tebou vznáší jako děsivý přízrak. Oprosti se od něj ihned a navždy, toužíš-li po Boží přízni. ...

Strávil jsi dlouhé noční hodiny v její společnosti, protože jste byli oba omámení. Ve jménu Hospodina skončuj se svou náklonností k N. nebo se s ní ožeň. ... Mohl by ses s ní stejně tak oženit jako být v její společnosti a chovat se tak, jak by se k sobě navzájem měli chovat pouze muž a jeho žena. ...

Pokud se po celý svůj život chceš těšit ze společnosti N. a být jí okouzlen tak, jak to vypadá nyní, proč nejít o krok dále, než jsi a nestát se jejím právoplatným ochráncem, proč nemít nezadatelné právo věnovat jí čas, který budeš chtít? Tvé činy a řeči Boha urážejí. — Lt 3, 1879

Homosexualita - známý hřích Sodomy

Víme dobře o pádu Sodomy kvůli zkaženosti jejích obyvatel. Prorok zde (Ez 16, 49) uvedl konkrétní hříchy, které vedly k prostopášnostem a volným mravům. A nyní jsme na našem světě svědky stejných hříchů, jaké vládly v Sodomě a které na ni přivedly Boží hněv; takový hněv, který způsobil její úplnou zkázu. — HR červenec 1873 (4BC 1161)

Narůstání hříchů předpotopního světa a Sodomy

Všude jsou vidět lidské trosky, zanedbané rodinné oltáře, rozbité rodiny. Dochází k podivnému opouštění zásad, snižování mravní úrovně, rychle narůstají hříchy, které způsobily, že na zem přišel Boží soud a přinesl potopu světa a zničení Sodomy ohněm. — 5T 601 (1889)

Útok na dnešní církev

Zkaženost je dnes velice rozšířená, dokonce i mezi těmi, jež se prohlašují za Kristovy následovníky. Vášně nejsou potlačovány, zvířecí pudy nabývají na síle tím, že je jim hověno, zatímco síla morálky neustále slábne. ...

Hříchy, jež přivedly ke zkáze předpotopní svět a města na rovinách, existují i dnes, a to ne pouze v pohanských zemích, ne pouze mezi oblíbenými kazateli křesťanství, ale i u některých lidí, kteří prohlašují, že očekávají příchod Syna člověka. Kdyby Bůh zjevil tyto hříchy před vámi tak, jak se jeví Jeho zraku, byli byste naplněni studem a zděšením. — 5T 218 (1882)

Zavírání očí před sluncem

Hovnění nízkým vášním vede velmi mnoho lidí k zavírání očí před sluncem, neboť se obávají, že uvidí hříchy, kterých nejsou ochotni zanechat. Když budou chtít, mohou vidět všechno. Jestliže si zvolí místo světla temnotu, jejich hříšnost bude ještě větší.

Proč muži a ženy nechtou o těchto věcech a nedocházejí k náležitému poznání těchto oblastí, které tak výrazně ovlivňují jejich tělesnou a mravní sílu a rozumové schopnosti? Bůh vám dal tělesnou schránku, abyste o ni pečovali a uchovávali ji v co nejlepším stavu v Jeho službě a k Jeho slávě. Vaše tělo není jen vaše. — 2T 352 (1885)

C. Duševní vyrovnanost a vítězství - Slova přinášející příslib do budoucna a naději

Nutnost upřímného pokání a rozhodného úsilí

Ti, kdož poskvřňují vlastní tělo, se nemohou těšit Boží přízni, dokud se nebudou upřímně kát, neprovedou úplnou reformu a nedospějí v bázni Boží ke svatosti. — AM 29 (1864)

Jedinou nadějí pro ty, kdo mají tyto ohavné zvyky a přikládají nějakou hodnotu zdraví v tomto životě a spasení v životě budoucím, je navždy jich zanechat. Když člověk tyto zvyky pěstuje delší dobu, k tomu, aby odolal pokušení a zavrhl tyto bezuzdnosti, potřebuje nemálo rozhodného úsilí. — AM 27 (1864)

Ovládejte svou představivost

Mají-li být vášně a nálady podřízeny rozumu, svědomí a charakteru, představivost musí být důsledně a rozhodně ovládána. — 2T 562 (1870)

Podřízení Boží vůli

Všichni, kteří mají správnou představu o tom, co obnáší být křesťanem, vědí, že následovníci Krista jsou povinni jako Jeho učedníci veškeré své vášně, tělesnou sílu a duševní schopnosti naprosto podřídit Jeho vůli. Ti, kteří jsou ovládáni vlastními vášněmi, nemohou být Kristovými následovníky. Jsou příliš oddáni službě svému pánu, původci všeho zla, na to, aby zanechali svých zkažených zvyků a zvolili si službu Kristovi. — AM 9, 10, 1864 (CG 445, 446)

Myšlenky jako velmi důležitý činitel

Nečisté myšlenky vedou k nečistým skutkům. Jeli předmětem rozjímání Ježíš, myšlenky jsou na hony vzdáleny od každého námětu, který by vedl k nečistým skutkům. Zabýváním se povznášejícími tématy mysl sílí. Bude-li učena přemýšlet v mezích neposkvrněnosti a svatosti, bude zdravá a čínorodá. Bude-li učena zabývat se duchovními věcmi, dospěje do tohoto stavu přirozenou cestou. Avšak tohoto příklonu myšlenek k nebeským věcem nelze dosáhnout bez víry v Boha a upřímné, pokorné důvěry v Jeho sílu a milost, které bude dostatek pro každou naléhavou potřebu. — 2T 561 (1870)

Ovládejte své myšlenky

Měli byste ovládat své myšlenky. Není to lehký cíl; nemůžete jej dosáhnout bez obrovského a někdy i bolestného úsilí. ...

Bůh vás žádá, abyste ovládali nejen své myšlenky, ale také své vášně a nálady. Vaše spása závisí na tom, zda se dokážete v těchto věcech uhlídat. Vášně a nálady mají velkou moc. Jsou-li uvolňovány špatným způsobem, nechávají probouzet se z nesprávných pohnutek a na nesprávných místech, v jejich moci je přivést vás ke zkáze a zanechat vás jako ubohou trosku, bez Boha a bez naděje. — 2T 561 (1870)

Zaobírání se nečistými myšlenkami vede ke zvyku

Zaobírání se nečistými myšlenkami vede ke zvyku a duše je trvale poznamenávána a poskvřňována. Jakmile uděláte špatný krok, vznikne skvrna, kterou nemůže odstranit nic než Kristova krev, a když se tohoto zvyku s rozhodností nezbavíte, vaše duše bude zkažena a proud prýštící z tohoto poskvřňujícího pramene bude kazit ostatní. — Lt 26d, 1897 (HP 197)

Správně ovládané myšlenky

Je třeba, abychom správnému ovládání svých myšlenek přikládali velkou hodnotu, neboť toto ovládání umožňuje mysli a duši pracovat ve vzájemné shodě pro Mistra. Pro náš pokoj a štěstí v tomto životě je nutné, aby se naše myšlenky soustředily na Krista. Jak člověk myslí, takový je. Náš pokrok v mravní čistotě závisí na správném myšlení a jednání. ...

Zlé myšlenky ničí duši. Proměňující moc Boží mění srdce a očišťuje a zušlechťuje myšlenky. Pokud se člověk s rozhodným úsilím nesnaží soustřeďovat své myšlenky na Krista, v jeho životě se nemůže projevit přirozený půvab a laskavost. Mysl musí vést duchovní válku. „Jímajíce všelikou mysl v poddanost Kristu,“ musíme veškeré své zvyky podřídít Bohu.

Je třeba, abychom měli stálé povědomí o zušlechťující moci čistých myšlenek a škodlivém vlivu zlých myšlenek. Zaměřme své myšlenky na svaté věci. Necht' jsou čisté a poctivé, neboť jedinou jistotou pro každou duši je správné myšlení. Všechny prostředky, které nám Bůh dal na dosah, bychom měli využívat k řízení a správnému rozvíjení svých myšlenek. Své myšlenky bychom měli uvést v soulad s Jeho myslí. Jeho pravda nás posvěť; posvěť naše tělo, naši duši i našeho ducha a bude nám umožněno povznést se nad pokušení. — Lt 123, 1904 (HP 164)

Strava jako důležitý činitel

Je třeba stále opakovat, že vše, co přijde do žaludku, ovlivňuje nejen tělo, ale v konečném důsledku také mysl. Živočišná a příliš kalorická strava nebezpečně rozproudí krev, dráždí nervovou soustavu a příliš často otupuje mravní citění tak, že nad rozumem a svědomím převažují smyslné choutky. Pro toho, kdo je nestřídmý v jídle, je těžké a často skoro nemožné dokázat být vytrvalý a pěstovat sebeovládání. — CTBH 134, 1890 (CG 461)

Maso vzbuzuje a posiluje nízké vášně

Maso by našim dětem nemělo být předkládáno. Jeho vlivem člověku ubývá mravní síla a jsou v něm vzbuzovány a posilovány nízké vášně. Na stoly všech, kdo prohlašují, že se připravují na nanebevzetí, patří obiloviny a ovoce připravované bez tuku a v co možná nejpřirozenějším stavu. Čím méně dráždivá je strava, tím snadněji lze ovládat své vášně. Při ukájení chuti je třeba myslet na zdraví těla a mysli. — 2T 352 (1869)

Pokušení nechejte zemřít

Nízké vášně jsou usídleny v těle člověka a skrze toto tělo působí. Výraz tělesné nebo živočišné touhy ukazuje na nízkou, zkaženou povahu; tělo samo o sobě nemůže jednat proti Boží vůli. Je nám prikazováno, abychom tělo ukřižovali s vášněmi a žádostmi. Jak to máme udělat? Máme tělu způsobovat bolest? Ne, ale máme nechat zemřít pokušení hřešit.

Nečisté myšlenky je nutno zapudit. Všechny myšlenky je nutno uvést do podřízenosti Ježíši Kristu. Veškeré zvířecké sklony je nutno podrobit vznešenějším schopnostem mysli. Svrchovanou vládu musí mít Boží láska, Kristus musí mít nedělitelný nárok na trůn. Svá těla musíme považovat za Jeho majetek, který vykoupil. Tělesné orgány musejí být nástroji Jeho spravedlnosti. — Ms 1, 1888 (AH 127, 128)

Vyměňte nečisté podněty za čisté, povznášející myšlenky

Mysl musí stále přemítat nad čistými a svatými věcmi. Nečisté podněty musejí být okamžitě zahrnány a je nutno věnovat se povznášejícím myšlenkám a svatému rozjímání a přemýšlením o nebeských věcech získávat stále více znalostí o Bohu. Bůh zpřístupňuje každému člověku obyčejné prostředky postačující k tomu, aby si zajistil nádherný konec, a to spásu duše.

Rozhodněte se dosáhnout vysoké a svaté úrovně, stanovte si svůj cíl vysoko, snažte se s opravdovým odhodláním jako Daniel, neustále a vytrvale. Pak nic z toho, co nepřítel může udělat, nezabrání vašemu sebezdokonalování. Nehledě na nevýhody, změny a složitosti můžete stále zvětšovat svou duševní a mravní sílu. — Lt 26d, 1887 (HP 197)

Nevytvářejte nebezpečí

Nad každou zavrženíhodnou vášní je nutno udržovat vládu posvěceného rozumu skrze milost, kterou nás Bůh bohatě zahrnuje v každém nebezpečí. Necht' však nedochází k jednání, které nebezpečí vytváří. Necht' nedochází k úmyslnému uvádění člověka do situace, kdy bude přepaden pokušením, nebo k poskytování třeba i té nejmenší příležitosti ostatním, aby mu dávali za vinu nějakou nepředloženost. — Lt 18, 1891

Držte se daleko od okraje propasti

Nezkoušejte, jak blízko okraje propasti se dokážete pohybovat, a buďte opatrní. Vyhýbejte se každému sebemenšímu přibližování k nebezpečí. S budoucností duše si nelze zahrávat. Vaším největším bohatstvím je váš charakter. Opatrujte si jej, jako by to byl zlatý poklad. Je nutno stále si s velkou rozhodností uchovávat mravní čistotu, sebeúctu a schopnost vytrvale odolávat. ...

Ať si nikdo nemyslí, že může vítězit bez Boží pomoci. Musíte v sobě mít vypěstovanou sílu a schopnost vnitřního života. Pak poneseáte ovoce k zbožnosti a budete mít krajní odpor k neřesti. Je třeba, abyste se neustále snažili držet se daleko od světskosti, laciných řečí a všeho smyslného a měli za cíl šlechtnost duše a čistý, neposkvrněný charakter. Vaše jméno si může uchovat takovou čistotu, aby nemohlo být oprávněně spojováno s čímkoli nečestným nebo nespravedlivým a bylo ctěno všemi dobrými a poctivými lidmi, a může být zapsáno do Beránkovy knihy života. — Ms 4a, 1885 (MM 143, 144)

Vládne d'ábel, nebo Kristus

Když mysl není pod přímým vlivem Ducha Božího, d'ábel ji může ovlivňovat, jak se mu zlíbí. Všechny rozumové schopnosti člověka, nad kterými má moc, podřídí vládě smyslnosti. Svým vkusem a svými názory, zálibami, sympatiemi a antipatiemi, snahami a cíli se staví přímo proti Bohu. Nemá žádný smysl pro to, co Bůh miluje nebo schvaluje, a naopak nachází potěšení ve věcech, kterými Bůh opovrhne. ...

Bude-li Kristus přebývat v našem srdci, bude i ve všech našich myšlenkách. Naše nejhlubší myšlenky budou věnovány Jemu, Jeho lásce, Jeho neposkvrněnosti. Vyplní všechny kouty naší mysli. Naše city se soustředí na Ježíše. Budou s Ním spojeny všechny naše naděje a očekávání. Největším potěšením pro duši bude žít život, který nyní žijeme, ve víře v Božího Syna, milující a těšící se na Jeho zjevení. Budeme v Něm nacházet vrchol své radosti. — Lt 8, 1891 (HP 163)

Celoživotní bdělost

Po celou délku života je potřeba s pevným odhodláním střežit své city a vášně. Člověk má v sobě uvnitř skrytou zkaženost, také kolem něho je řada pokušení, a kdykoli má být konáno Boží dílo, dostavuje se satan se svými plány zařídit okolnosti tak, aby na duši přišlo pokušení se silou téměř nepřemožitelnou. Nebudeme-li se plně spoléhat na Boha a nebude-li náš život skryt s Kristem v Bohu, nebudeme se moci ani na chvíli cítit bezpečně. — Lt 8b, 1891 (2BC 1032)

Bůh připravuje svůj lid

Boží lid nesmí Boží vůli pouze znát, musí ji naplňovat. Mnozí budou vyloučeni z řad těch, kdo znají pravdu, protože jí nejsou posvěceni. Pravda musí být vnesena do jejich srdcí, posvětit je a očistit ode vši světskosti a smyslnosti v nejvnitřnějším životě. Chrám duše musí být očištěn. Každý skrytý čin probíhá jako bychom byli v přítomnosti Boha a svatých andělů, jelikož všechny věci jsou před Bohem otevřeny a nic před Ním nemůže být utajeno. ...

Bůh očišťuje svůj lid, aby Jeho lidé měli čisté ruce a neposkvrněná srdce a mohli tak před Ním stanout v den posledního soudu. Je nutno zvýšit svou úroveň a očistit svou představivost. Je nutno zbavit se zaslepenosti hromadící se kolem poskvrňujících činů a pozvednout duši k čistým myšlenkám a svatým činům. Všichni, kdo obstojí ve zkoušce a soužení, budou účastni Božského přirození, „utekše“, a ne účastni „porušení toho, kteráž jest na světě v žádostech.“ — RH 24.5.1887

26. BRATRSKÁ LÁSKA

Láska k ostatním přináší radost

Svým bratrům všude na světě bych chtěla říci: „Pěstujte v sobě Kristovu lásku!“ Tato láska by měla vyvěrat z duše křesťana jako pramen na poušti, přinášejíce občerstvení a krásu a vnášejíce potěšení, pokoj a radost do života ostatních. — 5T 565 (1889)

Přesvědčivost příkladu nesobecké lásky

Čím více se budeme svým charakterem podobat Spasiteli, tím větší bude naše láska k těm, pro které zemřel. Křesťané, kteří projevují ducha nesobecké lásky jednoho k druhému, nesou svědectví pro Krista, které nevěřící nemohou popřít nebo vyvrátit. Je nemožné popsat velikost síly tohoto příkladu. Nic tak úspěšně nevítězí nad satanem a jeho vyslanci, nic tak neposiluje království našeho Vykupitele jako Kristova láska projevovaná členy církve. — 5T 167, 168 (1882)

Vlastní já může lásku potlačovat

Láska je stále působící zákon, vedoucí nás k trvalé péči o dobro ostatních a bránící nám tím v neohleduplných činech, kvůli nimž bychom nedosahovali svého cíle získávat duše pro Krista. Láska nežije pro sebe. Neponouká lidi, aby usilovali o vlastní prospěch a hověli sobě sama. Tím, co tak často brání lásce v růstu, je úcta, kterou prokazujeme vlastnímu já. — 5T 124 (1882)

Pokora jako přímý důsledek lásky

Láska „není všetečná“. Je skromná a nikdy člověka neponouká, aby se chlubil nebo vyvyšoval. Láska k Bohu a k našim bližním se neprojeví zbrklými činy ani nás nebude vést k tomu, abychom byli neomalení, vytýkaví nebo panovační. Láska není nadutá. Srdce, kde vládne láska, je vedeno k laskavému, zdvořilému a soucitnému chování k ostatním bez ohledu na to, zda vyhovují našemu vkusu či ne a zda nás mají v úctě či s námi jednají špatně. — 5T 123, 124 (1882)

Pravá láska zůstává skromně v pozadí

Oddanost, kterou Bůh vyžaduje, se projevuje nepředstíranou láskou k duším, pro něž Kristus položil svůj život. Kristus přebývajíc v srdci se projevuje láskou, kterou přikazuje svým učedníkům. Jeho věrné děti dávají přednost ostatním před sebou sama. Neusilují vždy a všude o největší podíl, protože nepovažují své hřivny za hodnotnější než hřivny jejich bratrů. Když je tomu skutečně tak, vyjde to najevo v projevech takové lásky, kterou Ježíš prokazoval lidským duším - nesobecké, nepředstírané lásky, kterou upřednostňoval ostatní a jejich blaho před sebou samým. — Ms 121, 1899

Láska proměňuje charakter

Nechť jsou ti, kteří neznají pravdu, seznamováni s Ježíšovou láskou. Ta pak bude působit jako kvas na proměnu jejich charakteru. — 8T 60 (1904)

Sobecká láska

Bůh chce, aby si Jeho děti uvědomovaly, že aby Mu přinášely radost, musejí své city věnovat těm, kteří to nejvíce potřebují. ... Při jednání s lidmi stejně drahé víry, ... ať jsou vážení či opomíjení, bohatí či chudí, se nesmí na našem výrazu tváře, slovech ani činech projevovat sobectví. Láska, která má vlídná slova jen pro některé, přičemž s ostatními je jednáno studeně a s nezájmem, není láska, ale sobectví, a nikdy nebude přinášet dobro lidským duším nebo slávu Bohu. Naše láska ... nesmí být uzavřena v obalu jen pro vybrané osoby, aby se nemohla dostat k ostatním. Roztrhejte tento obal a její vůně naplní celé vaše okolí. — Ms 17, 1899 (HC 231)

Schopnosti nenahrazují lásku

Planých řečí, farizejství a sebechvály je všude plno. Tím se ale žádné duše pro Krista nikdy nezískají. Čistá posvěcená láska, taková láska, jaká byla vyjadřována v Kristově životním díle, je jako vzácná vůně. Stejně jako Mariina nádoba s mastí naplňuje celý dům vůní. Výstižné vyjadřování, znalost pravdy a vzácná nadání, jdoucí ruku v ruce s láskou, to vše jsou drahocenné dary. Ale pouhé schopnosti, pouhá nadání, třebaže z nejznamenitějších, nemohou nahradit lásku. — 6T 84 (1900)

Velkodušnost jako důkaz lásky

Důkazem naší lásky je duch podobný Kristu, ochota předávat ostatním vše prospěšné, čím nás Bůh obdaroval, připravenost k odříkání a sebeobětování v zájmu pomoci Boží věci a trpícímu lidstvu. Nikdy bychom neměli projít bez povšimnutí kolem někoho, kdo volá po naší velkodušnosti. Když jednáme jako věrní šafáři Boží milosti, prokazujeme, že jsme přešli od smrti k životu. Bůh nám dal své dary, dal nám své slovo, že pokud budeme Jeho věrní šafáři, nahromadíme nebeské poklady, které nepomíjejí. — RH 15.5.1900

Projevování upřímné lásky je znakem Kristova následovnictví

Ten, jehož srdce není naplněno láskou k Bohu a svému bližnímu, není ani při sebevětší hloubce vyznání pravým Kristovým následovníkem. I když by měl obrovskou víru a schopnost dělat i zázraky, přesto bez lásky bude jeho víra bezcenná. Může projevit obrovskou velkodušnost a obětovat všechn svůj majetek, aby nasytil hladové, ale pokud to učiní z jiné pohnutky než z upřímné lásky, tento skutek mu nepřinese Boží přízeň. V jeho zápalu pro věc ho může potkat i mučednická smrt, avšak pokud nebude puzen láskou, bude Bohem považován za zaslepeného nadšence nebo ctižádostivého pokrytce. — AA 318, 319 (1911)

Srdce, v němž vládne láska

Srdce, v němž vládne láska, není naplněno vášní nebo touhou po pomstě za příkoří, která by pýcha a sebeláska považovala za nesnesitelná. Láska není podezíravá a pohnutky a skutky ostatních si vždy vykládá tím nejpríznivějším způsobem. — 5T 168, 169 (1882)

Působení satanova vojska, nebezpečí, obklopující lidskou duši, přináší potřebu pomoci každého

Božího služebníka. Nesmí ale být vykonáván žádný nátlak. Lidské zkaženosti je nutno čelit láskou, snášenlivostí a Boží trpělivostí. — 6T 237 (1900)

Odstraňuje výstřednosti

Bude-li člověk účasten Božského přirození, Kristova láska bude zákon trvale usídlený v jeho duši a nebude se projevovat jeho vlastní já se svými výstřednostmi. — 6T 52 (1900)

Pouze láska dokáže vyléčit

Pouze láska, která plyne z Kristova srdce, dokáže vyléčit. Jedině ten, v němž proudí tato láska jako míza ve stromě nebo krev v těle, dokáže uzdravit zraněnou duši. — Ed 114 (1903)

Připravuje na všechno

Každý, kdo opravdově miluje Boha, v sobě má Kristova ducha a vroucí lásku ke svým bratrům. Čím těsnější spojení je mezi srdcem člověka a Bohem a čím více jsou city člověka soustředěny na Krista, tím méně je zneklidňován útrapami a nepříjemnostmi, s nimiž se setkává v tomto životě. — 5T 483, 484 (1889)

Bratrství nezakládané nikdy na ústupcích

Ti, kdož milují Ježíše a duše, pro něž zemřel, mají za cíl věci, které přinášejí pokoj. Musejí ale dbát, aby se ve své snaze zamezovat neshodám nevzdávali pravdy, aby při zažehnavání sporů neobětovali zásady. Opravdové bratrství nemůže být nikdy udrženo slevováním ze zásad. Když se křesťané přibližují Kristovu vzoru a stávají se čistými svým duchem i svými skutky, pocítí hadí jed. Křesťanství, které je oduševnělé, vzbuzuje odpor „synů vzpoury“. ... Pokoj a soulad, který je zajištěn vzájemnými ústupky, majícími obejít veškeré rozdíly v názorech, je stav, jenž si takové označení nezaslouží. V citových vztazích mezi mužem a ženou je někdy třeba dělat ústupky, ale pro dosažení souladu by nikdy neměl být obětován ani „punktík“ zásad. — RH 16.1.1900

Boží láska je všeobecná

Ježíš přišel na tuto zemi s poselstvím milosti a odpuštění. Položil základ pro náboženství, kterým jsou Židé a pohané, černí a bílí, svobodní a otroci spojeni vzájemným bratrstvím, pokládání za sobě rovné v Božích očích. Spasitel má ke každé lidské bytosti bezmeznou lásku. V každém vidí schopnost zdokonalovat se. Božskou silou a nadějí vítá ty, pro něž obětoval svůj život. — 7T 225 (1902)

Objímá lidské bratrstvo v Božím objetí

Posvěcená vzájemná láska je svatá. V tomto vznešeném díle vzájemná křesťanská láska - daleko větší a mnohem stálejší a nesobečtější, než kdo kdy viděl - hájí křesťanskou něžnost, dobrotivost a zdvořilost a objímá lidské bratrstvo v Božím objetí, potvrzující váhu, kterou Bůh přikládá právům člověka. Na tutovahu musejí křesťané vždy klást důraz a šířit tak Boží čest a slávu. — Lt 10, 1897

Vaše láska k lidským duším je měřítkem vaší lásky k Bohu

Láska odhalená v Kristově životě plném odříkání a sebeobětování by měla být vidět v životě Jeho následovníků. Jsme povoláváni „chodit tak, jako On chodil“ ... Naší výsadou je mít na sobě nebeské světlo. Kdysi Enoch chodil stále s Bohem a žít spravedlivý život pro něho nebylo o nic lehčí než pro nás v dnešní době. Svět v jeho době nebyl o nic příznivějším místem pro „zmáhání se“ v Boží milosti a svatosti než dnes. ... Žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů a svou sílu musíme čerpat ze stejného zdroje. Musíme chodit s Bohem. ...

Bůh vás vyzývá, abyste se všemi silami pustili do práce. Budete se muset zodpovídat za dobro, které jste neučinili, ale mohli učinit, kdybyste stáli na správném místě. Je čas, abyste se stali spolupracovníky Krista a nebeských andělů. Vzpamatujete se? Mezi vámi jsou duše, které potřebují vaši pomoc. Zdá se vám, že přivést tyto lidi ke kříži je pro vás příliš velké břemeno? Mějte na paměti, že stejnou lásku, jakou budete mít k Bohu, budete projevovat vůči svým bratrům a duším, které jsou ztracené a zapomenuté, daleko od Krista. — RH 9.1.1900

Dokonalá láska v církvi - Kristův cíl

Ježíš mohl nechat zazářit jasné paprsky světla na nejhlubší tajemství věd, ale nechtěl obětovat ani chvilku ze své výuky jak proniknout do podstaty spasení. Jeho čas, Jeho znalosti, Jeho schopnosti, celý Jeho život, to vše bylo ceněno pouze jako prostředek ke konání spásy lidských duší. Ó, jaká láska, jaká nenapodobitelná láska!

Srovnajte naše bezduché, mdlé, značně ochromené úsilí s prací Pána Ježíše. Poslechněte si Jeho slova, Jeho modlitbu k Otci: „A známéť jsem jim učinil jméno tvé, a známo učiním, aby milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.“ (Jan 17, 26) Jak krásné vyjádření! Jakou má hloubku, jakou šíři, jakou plnost! Pán Ježíš touží rozdávat svou lásku každým údem těla, Jeho církve, aby životodárná síla této lásky prostupovala všemi částmi našeho těla a přebývala v nás stejně jako přebývá v Něm. Pak by Hospodin mohl milovat padlého člověka tak, jako miluje svého vlastního Syna, a Hospodin také prohlašuje, že s ničím menším u nás nebude spokojen. — Ms 11, 1892

27. BOŽÍ LÁSKA

Bůh je láska

„Bůh láska jest.“ (1 Jan 4, 16). Láska je Boží přirozenost, Boží zákon. Tato láska vždy byla a vždy bude. „Ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá“ (Iz 57, 15) a jehož „cesty jsou věčné“ (Ab 3, 6) se nemění. U něho „není proměnění, ani pro obrácení se jinam zastínění.“ (Jak 1, 17).

Každý projev stvořitelské moci je vyjádřením nekonečné lásky. Boží svrchovanost v sobě obsahuje požehnání všem stvořeným bytostem v celé jeho bohatosti. ...

I průběh velkého sporu mezi dobrem a zlem od jeho počátku v nebi až ke konečné porážce vzpoury a úplnému vykořenění hříchu je důkazem neměnné Boží lásky. — PP 33 (1890)

Důkazy Boží lásky v přírodě

Příroda a zjevení stejnou měrou svědčí o Boží lásce. Náš Otec v nebi je zdrojem života, moudrosti a radosti. Podívejte se na nádheru a obdivuhodnost přírody. Zamyslete se nad jejím úžasným přizpůsobením potřebám nejen člověka, ale všech živých stvoření. Slunce a déšť, posilující a osvěžující zemi, hory, moře a roviny, to vše k nám hovoří o Stvořitelově lásce. Bůh tak pečuje o každodenní potřeby všech svých stvoření. ...

„Bůh láska jest“ je vepsáno v každém otevírajícím se pupenu, na každém stéblu trávy rašící ze země. Půvabní ptáci zpívající šťastnými hlasy své radostné písně, čarokrásně zbarvené květiny ve své dokonalosti, které provoňují vzduch, vzneslé se tyčící stromy v lese a jejich bohaté listoví s živou zelení, to vše svědčí o něžné, otcovské péči našeho Boha a Jeho touze učinit své děti šťastnými. — SC 9, 10 (1892)

Přikázání založená na zákonu lásky

Přikázání obsažená v Desateru jsou uzpůsobena pro všechno lidstvo a byla dána pro poučení a vedení všech lidí. Deset přikázání, stručných, vyčerpávajících a jednoznačných, obsahuje povinnosti člověka k Bohu a jeho bližnímu a všechna (jsou) založena na jedinečném základním zákonu lásky. — PP 305 (1890)

Ježíš a zákon soucitné lásky

Podstata Božího zákona byla neměnná, a proto se Ježíš obětoval za padlého člověka a Adam ztratil Ráj a se vším svým potomstvem byl podroben zkoušce.

Kdyby se Boží zákon od vyhnání satana z nebe změnil v jediném přikázání, satan by na zemi po svém pádu získal to, co před svým pádem nemohl získat v nebi. Dostal by vše, co žádal. My však víme, že tomu tak nebylo. ... Zákon ... zůstává nezměnitelný stejně jako Boží trůn a o spáse každé duše rozhoduje poslušnost či neposlušnost. ...

Ježíš, řídící se zákonem soucitné lásky, nesl naše hříchy, přebíral naše tresty a pil z kalichů hořkosti v podobě Božího hněvu postihujícího hříšníky. ... Nesl za nás kříž odříkání a sebeobětování, abychom měli život, věčný život. Poneseme kříž místo Ježíše? — Lt 110, 1896 (KH 289)

Citlivá, milující povaha Krista

Jeho život byl od počátku až do konce životem v odříkání a sebeobětování. Na golgotském kříži se šlechetně obětoval za všechny lidi, aby celý svět mohl dosáhnout spásy, bude-li chtít. Kristus byl skryt v Bohu a Bůh se světu odhalil v charakteru svého Syna. ...

Neustále se projevovala Jeho láska ke ztracenému světu, projevovala se v každém skutku Jeho života. Ti, kdož jsou naplněni Jeho duchem, působí stejným způsobem, jakým působil Kristus. V Kristu se projevovalo Boží světlo a láska v lidské podobě. Žádná lidská bytost nikdy neměla tak citlivou povahu jako svatý Boží Syn bez hříchu, který byl představitelem toho, čím se lidstvo může stát, bude-li mu propůjčena Božská přirozenost. — YI 16.8.1894 (KH 288)

Boží láska jako životodárný pramen

Boží láska je něco více než pouhá neživá zásada. Je to živý a aktivně působící zákon, životodárný pramen, vyvěrající bez ustání, aby přinášel štěstí. Bude-li v nás přebývat Kristova láska, nejen že nebudeme chovat žádnou zášť ke svým bližním, ale všemi způsoby se budeme snažit projevovat lásku k nim. — MB 58 (1896)

Vesmír vyjadřuje Boží lásku

Kdyby tak každý dokázal správně ocenit vzácný dar, který náš nebeský Otec dal našemu světu. Kristovi učedníci si uvědomovali, že nedokáží vyjádřit Jeho lásku. Mohli pouze říci: „V tomť jest láska.“ Vyjádřením této lásky a bezmezné Boží blahovůle je celý vesmír.

Bůh mohl poslat svého Syna na svět, aby svět odsoudil. Ale jaká ohromná milosrdnost byla projevona! Ježíš přišel, aby svět spasil, ne zahubil. Apoštolové se nikdy nedotkli tohoto tématu, aniž by jejich srdce nezaplála nadšením nad Spasitelovou neopakovatelnou láskou. Apoštol Jan nemůže nalézt slova, kterými by vyjádřil své pocity. Prohlašuje: „Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že Jeho nezná.“ (1 Jan 3, 1) Nikdy si nedokážeme představit jak nás Otec miloval. Neexistuje nic, k čemu by to bylo možno přirovnat. — Lt 27, 1901

Đábel navodil představu nelítostného, přísného Boha

Đábel vedl lidi k tomu, aby si Boha představovali jako bytost, jejímž hlavním znakem je tvrdá spravedlnost, jako přísného soudce a věřitele nelítostně nárokujejího své požadavky. Líčil Stvořitele jako bytost, která podezíravě číhá, aby odhalila lidské chyby a omyly a mohla lidi ztrestat svými rozsudky. Ježíš přišel, aby žil mezi lidmi proto, aby zahnal tento temný stín a odhalil světu nekonečnou Boží lásku. — SC 11 (1892)

Láska mezi Otcem a Synem jako vzor

Bez ohledu na to, jak pastýř miluje své ovce, své syny a dcery stejně miluje více. Ježíš není pouze náš pastýř. Je naším „věčným Otcem“. Říká: „Známt' své, a znajít' mne mé, jakož mne zná Otec, a já znám Otce.“ (Jan 10, 14) Jak výstižné konstatování jednorozeného Božího Syna, Toho, kterého Otec přitiskává ke své hrudi, Toho, kterého Bůh prohlásil za svého „muže bližního“. (Zach 13, 7) V tomto konstatování je spojení mezi Ježíšem a věčným Bohem použito ke zpodobnění spojení mezi Ježíšem a Jeho dětmi na zemi. — DA 483 (1898)

Bůh miluje Kristovy následovníky stejně jako svého jednorozeného Syna. — Ms 67, 1894

Kristova láska je životodárnou, léčivou silou

Kristova láska, která prostupuje celou lidskou bytost, je věc dodávající obrovskou sílu. Má léčivé účinky na každý životně důležitý orgán nebo část těla. Probouzí k činnosti nejušlechtilejší schopnosti lidské bytosti. Zbavuje duši pocitu viny a zármutku, zbavuje ji úzkosti a starostí, které ubírají životní síly. Přichází s ní klid a vyrovnanost. Vstěpuje do duše radost, která nemůže být zničena ničím

Celkový pohled na Boží lásku

Díky Bohu za slavné výjevy, které nám předkládá. Utrdíme si dohromady požehnaná ujištění o Jeho lásce, abychom na ně mohli pohlédnout tak, jak šla za sebou. Boží Syn opouštějící trůn svého Otce a odívající své Božství člověčenstvím, aby člověka vytrhl z moci satana, Jeho vítězství za nás, otevření nebes lidem a odhalení přijímacího sálu, kde Bůh ukazuje svou slávu lidskému vidění, pozvednutí padlého lidstva z propasti záhuby, do níž bylo uvrženo hříchem, jeho opětovné přivedení do svazku s nekonečným Bohem, obstání v Boží zkoušce díky víře v našeho Vykupitele, odění Kristovou spravedlností a povýšení na Jeho trůn - nad těmito výjevy by nás Bůh chtěl vidět přemítat.

Láska vytváří naše nebe

Naše nebe je vytvářeno láskou. Když se ale snažíme o této lásce vyprávět, ústa nám selhávají. Myslíme na Jeho život na zemi, na Jeho oběť pro nás, myslíme na Jeho působení jako našeho zastávce v nebi, na příbytky, které chystá pro ty, kdož Ho milují, a nemůžeme než zvolat: „Ach, jaká výše a hloubka Kristovy lásky!“ Když se pohybujeme pod křížem a rozjímáme, začíná se utvářet naše představa o Boží lásce a říkáme: „V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše.“ (1 Jan 4, 10) Avšak při svém rozjímání nad Kristem se pohybujeme sem a tam pouze po okraji nezměrné lásky. Jeho láska je jako širý oceán beze dna a bez pobřeží. — RH 6.5.1902

Nekonečná, nevyčerpatelná Boží láska

Veškerá otcovská láska, jež přechází z generace na generaci, uchovává se v lidských srdcích, veškeré prameny něhy, vytrysknoucí v lidských duších, nejsou ve srovnání s nekonečnou a nevyčerpatelnou Boží láskou nic více než malé potůčky proti bezmeznému oceánu. Ústa to nedokáží vyslovit, ruka to nedokáže napsat. Můžete nad tím hloubat každý den svého života, můžete horlivě pročítat Písmo, abyste to pochopili, můžete použít všechny své síly a schopnosti, které vám dal Bůh, v úsilí poznat lásku a soucit nebeského Otce, a přesto máte před sebou stále nepoznanou nekonečnost. Můžete tuto lásku zkoumat celé věky, přesto nemůžete nikdy plně poznat délku a šíři a hloubku a výši Boží lásky spočívající v obětování Syna, aby zemřel za svět. Dokonce ani věčnost nemůže tuto lásku nikdy plně odhalit. Avšak když budeme číst Bibli a přemítat nad Kristovým životem a plánem vykoupení, tato nádherná témata budou otevírat našemu chápání stále více věcí. — 5T 740 (1889)

Boží láska postupuje kupředu

Blížící se léta věčnosti budou přinášet bohatší a stále slavnější zjevení Boha a Krista. S postupem znalostí kupředu bude narůstat i láska, uctivost a štěstí. Čím více bude lidstvo vědět o Bohu, tím více bude obdivovat Jeho charakter. — GC 678 (1911)

VI. Sobectví a sebeúcta

28. SEBEÚCTA

Podporování sebeúcty

Snažíme-li se činit dobro pro lidské duše, náš úspěch při tom je úměrný víře těchto lidí v to, že my věříme v ně a že si jich vážíme. Úcta prokazovaná bojujícím lidským duším je zaručeným prostředkem, jak skrze Ježíše Krista navrátit člověku ztracenou sebeúctu. Naše předstupování před lidmi s myšlenkami kým se mohou stát, představují pomoc, jejíž dosah si my sami nedokážeme plně uvědomit. — Ms c1893 (FE 281)

Úcta k člověku jako člověku

Všude tam, kde nejsou ohroženy zásady, vedou ohledy k ostatním k podvolování se přijatým zvyklostem, ale skutečná uctivost nevyžaduje žádné obětování zásad zaběhlým způsobům. Nevšímá si společenského postavení. Učí sebeúctě, uznávání důstojnosti člověka jako člověka, úctě ke každému členu velkého lidského bratrstva. — Ed 240 (1903)

Zachovávejte si sebeúctu

Někteří z těch, se kterými se dostáváte do styku, jsou možná hrubí a nezdvořilí; vy však proto ze své zdvořilosti neslevujte. Ten, kdo si chce zachovat svou sebeúctu, musí dávat pozor, aby zbytečně nezranil sebeúctu jiných. Toto pravidlo by mělo být přísně dodržováno i vůči nejhoupějším, nejvíce tápajícím. Co Bůh učiní s těmito zdánlivě neschopnými lidmi, to nevíte. Kdysi k sobě přijal lidi považované za neschopné a nezajímavé, aby pro Něho dělali významnou práci. Hospodin spatřoval v těchto hrubých a neotesaných kamenech vzácný materiál, který vydrží zkoušku vichru, ohně i tlaku. On nesoudí podle vnějšího zdání, ale zpytuje srdce a soudí spravedlivě. — GW 122, 123 (1915)

Svědomitost plodí sebeúctu

Zásadoví lidé nemusejí být omezováni zákazy, nemusejí být pozorováni a hlídáni. Za všech okolností se chovají úctyhodně a čestně, a to jak v soukromí nikým nesledováni tak na veřejnosti. Žádný zisk ani výhoda je nepřiměje, aby poskvřnili svou duši. Zajídá se jím dopouštět se nízkého jednání. I když by o tom nikdo jiný nevěděl, oni sami by si to na sebe pamatovali a to by zničilo jejich sebeúctu. Lidé, kteří nejsou svědomití a zásadoví i v malých věcech, nebudou proměněni ani s pomocí pravidel, zákazů a trestů. — SpTPH 62, 1879 (CH 410)

Sebeúctu si je nutno důkladně chránit

Mravní čistotu, sebeúctu a schopnost pevně odolávat je nutno si důkladně chránit. Člověk by neměl nikdy ustupovat ze své zdrženlivosti. Jediná nepředložená důvěrnost, jediná nerozvážnost může ohrozit jeho duši tím, že otevře dveře pokušení a oslabí tak jeho schopnost odolávat. — HPMMW 26,

Úcta k ostatním závisí na sebeúctě

Vlivem oddávání se hříchu je ničena sebeúcta a jakmile ta zmizí, opadne úcta k ostatním, protože si myslíme, že ostatní jsou stejně špatní jako my sami. — 6T 53 (1900)

Špatnými návyky si student ničí sebeúctu

Vlivem špatných návyků si přestává vážit sám sebe. Ztrácí schopnost sebeovládání. Nedokáže správně uvažovat o věcech, které se ho nejbytostněji dotýkají. Se svou myslí a tělem zachází lehkomyšlně a nerozumně. Špatné návyky z něho dělají trosku. Nemůže být šťastný, neboť jeho nechť řídit se poctivými a zdravými zásadami ho uvádí do moci zvyků, které obracejí vniveč jeho vnitřní vyrovnanost. Léta jeho náročného učení jsou ztracena, protože zničil sám sebe. Zneužil svou tělesnou sílu a duševní schopnosti a chrám jeho těla je v rozvalinách. Je zničen pro tento život i pro život, který přijde. Myslel si, že získáním vědomostí o zemských věcech získá poklad, ale odložením své Bible se vzdal pokladu, jehož hodnotě se nic nevyrovná. — COL 108, 109 (1900)

Podrážděná slova zraňují sebeúctu

Ty, kteří se nebrzdí v takovém projevu (podrážděném), postihne stud, ztráta sebeúcty a sebedůvěry a budou litovat a hořce si vyčítat, že si dovolili ztrácet sebeovládání a mluvit takovým způsobem. Oč lepší by bylo, kdyby slova tohoto druhu nebyla nikdy pronesena. Oč lepší je mít v srdci zdvořilost a nadhled, aby se člověk dokázal přenést přes všechno provokování a snášet všechny věci s Kristovou trpělivostí a shovívavostí. — RH 27.2.1913 (MYP 327)

Rodiče se nikdy nesmějí připravovat o sebeúctu neuváženými slovy

Nechť z vašich rtů neunikne ani jediné slovo vyjadřující popudlivost, rozmrzelost nebo vztek. Kristova milost čeká, až si o ni řeknete. Jeho Duch se zmocní vašeho srdce a svědomí a bude vládnout vašim slovům a skutkům. Nikdy se nepřipravujte o sebeúctu prchlivými, neuváženými slovy. Hleďte, aby vaše slova byla čistá, aby vaše mluva byla svatá. Dávejte svým dětem příklad toho, jaké byste chtěli, aby byly. ... Nechť vládne klid, příjemná slova a milý výraz ve tváři. — Lt 28, 1890 (CG 219)

Sebeúcta ničená onanií

Účinek takových poskvřujících zvyků na mysl není u všech stejný. Jsou děti, které mají velkou mravní sílu a ve společnosti dětí, které se dopouštění sebeprznění, jsou do této neřesti také zasvěceny. Účinek na takové děti se velmi často projevuje jejich zádumčivostí, podrážděností a nedůvěřivostí, přesto však ještě nutně neztrácejí svou náboženskou úctu a neprojevují vážnější odklon od duchovních věcí. Někdy trpí palčivým pocitem výčitek, cítí se poníženy samy před sebou a ztrácejí svou sebeúctu. — 2T 392 (1870)

Neničte lidskou sebeúctu

Když si hříšník uvědomí svou chybu, buďte opatrní, abyste nezničili jeho sebeúctu. Neodrazujte ho lhostejností nebo nedůvěrou. Neříkejte si: „Než mu dám svou důvěru, počkám, abych viděl, zda vydrží.“ Právě tato nedůvěra často způsobí, že pokoušený klopýtne. — MH 167, 168 (1905)

Soběstačnost zvyšuje sebeúctu

Lidem, kteří usilují o svou proměnu, by mělo být poskytnuto zaměstnání. Nikdo, kdo je schopen pracovat, by neměl být naučen očekávat, že bude dostávat jídlo, šatstvo a přístřeší zdarma. V jeho vlastním zájmu i v zájmu ostatních by měl být nalezen nějaký způsob, jakým by mohl odevzdávat protihodnotu za to, co dostává. Podporujte všechny snahy o soběstačnost. Soběstačnost posiluje sebeúctu a pocit samostatnosti a zaměstnávání mysli a těla užitečnou činností jsou nezbytné věci pro ochranu před pokušením. — MH 177 (1905)

Vlastnictví pomáhá chudým získat sebeúctu

Vědomí, že jsou majiteli svého obydlí by je (chudé lidi) naplnilo silnou touhou po sebezdokonalování. Brzy by získali schopnost plánovat svůj život, jejich děti by si osvojily píli a šetrnost a rozumové schopnosti všech by se značně zvýšily. Cítili by, že jsou lidmi, a ne otroky, a dokázali by ve velké míře získat zpět svou ztracenou sebeúctu a myšlenkovou nezávislost. — HS 165, 166, 1886 (AH 373)

Sebevzdělávání a důstojnost

Pro Kristovy kazatele je důležité, aby si uvědomovali nutnost sebevzdělávání, aby byli ozdobou svého stavu a uchovávali si patřičnou důstojnost. Bez duchovního vzdělávání budou nepochybně selhávat ve všem, do čeho se pustí. — 2T 500, 501 (1870)

Dávejte si pozor na sebelítost

Je třeba, abychom si dávali pozor na sebelítost. Nikdy nepodléhejte pocitu, že nejste váženi, jak byste měli být, že vaše úsilí není docenováno, že vaše práce je příliš nesnadná. Necht' myšlenky na to, co pro nás podstoupil Ježíš, v nás umlčí všechno reptání. Je s námi zacházeno lépe, než bylo zacházeno s naším Hospodinem. „A ty bys hledal sobě velikých věcí? Nehledej.“ (Jer 45, 5) — MH (1905)

Ježíš vrací sebeúctu

Nemělo by být těžké uvědomit si, že Hospodin si přeje, abyste svá trápení a své starosti položili k Jeho nohám a zanechali je tam. Jděte k Němu se slovy: „Pane, má břemena jsou příliš těžká na to, abych je unesl. Poneseš je za mne?“ A On odpoví: „Vezmu je. ‘S věčnou laskavostí budu mít s tebou slitování.’ Převezmu tvé hříchy a dám ti pokoj. Nevzdávej se nadále své sebeúcty, neboť jsem tě koupil za cenu své vlastní krve. Jsi Můj. Posílím tvou probuzenou vůli. Odstráním tvé výčitky za hřích.“ — Lt 2, 1914 (TM 519, 520)

Rada člověku, který ztratil sebeúctu

Ježíš Vás miluje a předal mi pro Vás poselství. Jeho šlechetné srdce plné nekonečné něžnosti překypuje láskou k Vám. Vzkazuje Vám, že se můžete vyprostit z osidel nepřítele. Můžete opět získat svou sebeúctu, ne jako ztroskotanec, nýbrž jako vítěz, a to skrze povznášející vliv Ducha Božího. Chopte se Kristovy ruky, nenechejte si ji uniknout. — Lt 228, 1903 (MM 43)

Pěstujte v sobě sebeúctu

Boha netěší, když sami sebe shazujete. Měli byste si pěstovat sebeúctu tím, že budete žít tak, že to bude přijatelné pro vaše vlastní svědomí i pro lidi a anděly. ... Máte vzácnou možnost jít k Ježíši, být očištěni a stát před Božím zákonem beze studu a výčitek svědomí. „A protoť neníť již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podlé těla, ale podlé ducha.“ (Řím 8, 1) Boží slovo neodsuzuje náležitou sebeúctu, ale nesmíme si o sobě myslet více, než je zdravo. Jako synové a dcery Boží bychom si měli zachovávat vědomou důstojnost, v níž pýcha a domýšlivost nemají místo. — RH 27.3.1888 (HC 143)

29. ZÁVISLOST A NEZÁVISLOST

A. Závislost na Bohu, ne člověku

Naprostá závislost na Bohu

Bůh si přeje, aby se každá duše, pro níž Kristus zemřel, stala součástí ratolesti spojené s vinným kmenem, čerpající z něho výživu. Naše naprostá závislost na Bohu by nás měla udržovat ve velké pokoře a kvůli naší závislosti na Něm by se měly značně zvětšit naše vědomosti o Něm. Bůh si přeje, abychom se vzdali všech druhů sobectví a přišli k Němu ne jako sami svoji, leč jako Hospodinův majetek, který vykoupil. — SpT, Series A, č. 8, str. 8 a 9, 1897

Spoléhejte se na Boha, ne na člověka

Bůh chce dovést člověka k tomu, aby se s Ním spojil v přímém vztahu. Ve všem svém jednání s lidskými bytostmi vyznává zásadu osobní zodpovědnosti. Snaží se podporovat ducha osobní závislosti člověka na sobě a přesvědčit ho o potřebě nechat se Jím osobně vést. Chce přivést lidství do společenství s Božstvím, aby lidé mohli být proměněni do Božské podoby. Satan usiluje o zmaření tohoto cíle. Snaží se podporovat závislost člověka na ostatních lidech. Když se lidská mysl od Boha odvrátí, pokušitel ji může dostat do své moci. Může lidstvo ovládat. — MH 242, 243 (1905)

Spoléhejte se plně na Boha. Pokud si počínáte jinak, je načase přestat. Zastavte se tam, kde jste, a změňte svůj řád věcí. ... S upřímností a hladovějící duší prostě Boha. Bojujte společně s nebeskými silami, dokud neztvrdíte. Oddejte celou svou bytost do rukou Hospodina - svou duši, tělo i ducha - a rozhodněte se být Jeho věrnými požehnanými služebníky řízenými Jeho vůlí, ovládanými Jeho myslí, naplněnými Jeho Duchem, ... pak budete mít jasný pohled na nebeské věci. — Ms 24, 1891 (SD 105)

Učiňte Boha svým rádcem

Namísto chození se svými starostmi za bratrem nebo kazatelem se s nimi svěřte Pánu v modlitbě. Nepřikládejte kazateli místo, které náleží Bohu, ale číňte ho předmětem svých modliteb. V této věci všichni chybujeme. Kristův kazatel je jako ostatní lidé. Pravda, má vznešenější úkoly než obyčejný obchodník, ale není neomylný. Je obklopen lidskými neduhy a potřebuje Boží milost a osvětlení. Potřebuje nebeský olej, aby svou práci dokázal vykonávat s důsledností a úspěchem, plně se osvědčující ve své službě. Jsou lidé, kteří nemají potuchu o správném způsobu života a spásy. Ti v Božím kazateli naleznou toho, kdo je naučí, co mají dělat, aby byli spaseni.

Když ti, kteří vědí, jak se mají modlit, kteří znají výzvy Kristova evangelia, kteří znají neměnnost Jeho slibů, svá břemena kladou na smrtelné lidi, prokazují neúctu k Bohu. Vždy je správné se společně radit. Je správné společně debatovat. Je správné svým bratrům a svému kazateli vysvětlovat potíže objevující se v tom, co podnikáte. Ale nezneuct'ujte tak hrozně Boha tím, že pokud jde o moudrost, budete se spoléhat na člověka. Hleďte u Boha „moudrost s hůry sstupující“. Vybízejte své bližní Boží pomocníky, aby se s vámi modlili, a Hospodin splní své slovo: „Kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já u prostřed nich.“ (Mat 18, 20) — Ms 23, 1899

B. Závislost a nezávislost v pracovních vztazích

Mysl jednoho člověka

Je chybou přesvědčovat lidi, že Kristovi dělníci by neměli učinit žádný krok, který nebyl nejdříve schválen nějakým zodpovědným člověkem. Lidé nesmějí být učeni pohlížet na lidi jako na Boha. Je sice nezbytné, aby se Boží pomocníci společně radili a jednali v jednotě, avšak nesmí vládnout mysl a úsudek jednoho člověka. — RH 7.8.1894

Zvyšovat svou užitečnost

Bůh je vládcem svého lidu a ty, kdo Mu odevzdají svou mysl, naučí, jak používat mozek. S uplatňováním jejich schopnosti činnorodého jednání se bude zvyšovat jejich užitečnost. Hospodinovo dědictví se skládá z velkých i malých nádob a každý z těchto lidí má svou zvláštní práci. Neměla by panovat závislost na mysli jednoho člověka nebo i více lidí jako na příkladu, který je bezpečné následovat. Necht' všichni vzhlížejí k Bohu, věří v Něho a plně důvěřují v Jeho sílu. Připoutejte se ke Kristovi, a ne k lidem, protože lidé nemají moc ochránit vás před pádem. — Lt 88, 1896

Rada činovníkovi

Musíte se spoléhat na Boha. Neměl byste nechávat svou mysl vyplňovat myšlenkami jiných lidí. Neměl byste jiným dovolovat, aby Vás svým přesvědčováním vedli na nesprávné cesty. Vložte svou důvěru plně v Toho, který prohlašuje: „Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.“ (Žid 13, 5) — Lt 92, 1903

Závislost na Bohu buduje důvěru

Až se lidé přestanou spoléhat na lidi, až učiní Boha svou moudrostí, bude projevována větší vzájemná důvěra. Naše víra v Boha je vcelku příliš slabá stejně jako naše důvěra jednoho k druhému. — SpT, Series A, č. 3, str. 48, 1895 (TM 214)

Spoléhání pouze na sebe sama vede k pokušení

Vroucí modlitbou a spoléháním se na Boha získal Šalamoun moudrost, která vzbuzovala údiv a obdiv světa. Ale když se odvrátil od Zdroje své síly a začal se spoléhat sám na sebe, padl za oběť pokušení. Úžasné schopnosti věnované tomuto nejmoudřejšímu z králů z něho pak učinily pouze účinnějšího pomocníka nepřítele duší. — GC 509 (1911)

Závislost na ostatních může znamenat nezralost

Lidé, kteří by měli být v každé naléhavé situaci tak spolehliví jako střelka kompasu ukazující k pólu, svou spolehlivost ztratili vlivem svých snah nevystavovat se možnosti kritiky a vyhýbat se odpovědnosti ze strachu před svým selháním. Lidé s obrovskými rozumovými schopnostmi jsou na tom s kázní jako malé děti, protože jsou zbabělí převzít a nést břemena, která jim náležejí. Zanedbávají svůj úkol stát se užitečnými. Příliš dlouho věřili jednomu člověku, který za ně plánoval a přemýšlel, přestože toho byli velice dobře schopni sami v zájmu Boží věci. Všude se setkáváme s nedostatky v myšlení.

Lidé, kteří jsou ochotni nechávat ostatní, aby za ně plánovali a přemýšleli, nejsou zralí. Když jsou ponecháni plánovat sami za sebe, je zjištěno, že jsou uvážliví a mají přesný odhad. Když se ale mají účastnit na Božím díle, je to pro ně něco úplně jiného a tyto schopnosti téměř úplně ztrácejí. Chtějí zůstat nezpůsobit a neschopní, aby za ně museli plánování a velkou část přemýšlení obstarávat ostatní. Někteří lidé se zdají naprosto neschopní sami si prokrestit svou cestu. Musejí vždy spoléhat na ostatní, že za ně budou plánovat a uvažovat a nahrazovat jejich mysl a úsudek? Bůh se stydí za takové vojáky. Není poctěn žádnou jejich účastí na Jeho díle, když jsou pouhými stroji. — 3T 495, 496 (1875)

Jsou potřební nezávislí lidé

Jsou potřební upřímně se snažící nezávislí lidé, ne lidé, kteří jsou v rukou ostatních jako z vosku. Lidé, kteří chtějí svou práci dostávat pěkně připravenou podle svých potřeb, kteří chtějí dělat stále stejný objem práce a dostávat stále stejnou mzdu a dokazovat, že se přesně hodí pro své úkoly, aniž by se namáhali s nějakým přizpůsobováním se nebo zaučováním, nejsou těmi, které Bůh povolává, aby pracovali na Jeho díle. Člověk, jenž své schopnosti nedokáže přizpůsobit pro téměř každý úkol, je-li to nezbytně nutné, není osobou užitečnou pro tento čas.

Lidé, které Bůh zapojí do svého díla, nejsou slabí a povadlí, beze svalů nebo mravní síly. Pouze neustálá a vytrvalá práce může lidi dovést k účasti na Božím díle. Tito lidé by se neměli nechat odradit ani nejnepříznivějšími okolnostmi a okolím. Neměli by se vzdávat svého cíle a smířovat se s neúspěchem, dokud nebudou mimo veškeré pochybnosti přesvědčeni, že pro Boží poctu a dobro lidských duší toho nemohou příliš udělat. — 3T 496 (1875)

Neposvěcená nezávislost pramení ze sobectví

Zla v podobě samolibosti a neposvěcené nezávislosti, která nejvíce škodí naší užitečnosti a která způsobí naši záhubu, nebudou-li překonána, pramení ze sobectví. „Radťe se společně“ zní poselství, které mi bylo znovu a znovu opakováno Božím andělem. Satan se může snažit ovlivněním úsudku jednoho člověka řídit věci tak, aby mu to vyhovovalo. Může se mu podařit uvést v omyl mysl dvou lidí, ale když se poradí více lidí, je to bezpečnější. Každý plán je pak důkladněji posouzen, každý krok kupředu pečlivěji prozkoumán. Hrozí pak proto menší nebezpečí zbrklého, neuváženého jednání, které by přineslo rozpaky, zmatek a porážku. V jednotě je síla. V nejednotě je slabost a porážka. — 5T 29, 30 (1882)

C. Nezávislost ducha

Nebezpečí osobní nezávislosti

Vždy mějte na paměti, jací bychom my křesťané jako vzácný Boží lid měli být, a dávejte si pozor, aby při uplatňování vaší osobní nezávislosti váš vliv nepůsobil proti Božím záměrům a abyste se skrze d'áblovy triky nestali kamenem úrazu přímo na cestě těch, kteří jsou slabí a váhaví. Spočívá v tom nebezpečí, že naši nepřátele dostanou příležitost brát Boží jméno nadarmo a zahrnovat ty, kdo věří v pravdu, pohrdáním. — 5T 477, 478 (1889)

Nezávislost ducha

V církvi byli vždy lidé, kteří mají neustále sklony k úplné osobní nezávislosti. Zdá se, že si nedokáží uvědomit, že nezávislost ducha člověka snadno dovede k přílišné důvěře v sebe sama a víře ve svůj vlastní úsudek místo, aby dbal rad a vysoce si vážil úsudku svých bratrů, zejména těch, kteří jsou v úřadech, které Bůh ustanovil k vedení svého lidu. Bůh svou církev vybavil zvláštním oprávněním a mocí a nikdo nemá právo to znevažovat nebo tím pohrdat, neboť ten, kdo se toho dopouští, pohrdá Božím rozhodnutím. — AA 163, 164 (1911)

Vzájemný soulad v jednání

Bude nutno dávat si pozor na jednu věc, a sice na osobní nezávislost. Jako vojáci Kristova vojska bychom měli dbát na vzájemný soulad v našem jednání v jednotlivých oblastech naší práce. ... Každý pracovník by měl jednat s ohledem na ostatní. Následovníci Ježíše Krista nesmějí jednat nezávisle jeden na druhém. Naše síla musí být v Bohu a je s ní nutno opatrně hospodařit, aby mohla být uplatňována při ušlechtilém, soustředěném úsilí. Nesmí jí být mrháno na nesmyslná počínání. — 5T 534, 535 (1889)

Přílišná soběstačnost nás vystavuje působení d'ábových svodů

Žijeme uprostřed nebezpečí posledních dní a pokud v sobě budeme mít ducha přílišné soběstačnosti a nezávislosti, budeme vystaveni působení d'ábových svodů a přemožení. — 3T 66

*D. Mravní nezávislost**Zákon vzájemné závislosti*

Lidstvo je jako velká síť, jejíž tkanivo spojuje všechny navzájem a vše, co můžeme udělat ve prospěch a k pozvednutí ostatních, se odrazí na nás samotných. Zákon vzájemné závislosti platí ve všech sférách společnosti. Chudí nejsou závislejší na bohatých než bohatí na chudých. Zatímco jedni požadují podíl na darech, kterými Bůh zahrnul jejich bohatší bližní, druzí potřebují svědomitost v náboženství a sílu mysli a svalů, což je předností chudých. — PP 534, 535 (1890)

Potřeba řídit se vlastním náboženským přesvědčením

Je mnoho způsobů, kterými se satan snaží prostřednictvím lidského vlivu spoutat své zajatce. Zmocňuje se celých zástupů tak, že si je připoutává hedvábnými pouty jejich zalíbení v těch, kteří jsou nepřáteli Kristova kříže. Ať jsou tato pouta jakákoli - rodičovská, synovská nebo dceřinná, manželská nebo společenská - účinek je vždy stejný; odpůrci pravdy uplatňují svou moc ovládat svědomí a lidé drženi v jejich područí nemají dostatek odvahy nebo nezávislosti k tomu, aby se řídili svým vlastním přesvědčením. — GC 597 (1911)

Umlčovaný vlastní úsudek

Přestože mají svůj rozum a svědomí, tyto oklamané duše (vyznavači náboženství v oblíbených církvích) se neodvažují myslet odlišně od kněze a jejich vlastní úsudek, to, co očekávají od věčnosti je obětováno nevěře, pýše a zaujatosti jiného. — GC 597 (1911)

Nezávisle hlásat pravdu

Pozvednout se nad dnešní úroveň náboženství, panující v křesťanském světě, bude vyžadovat odvalu a nezávislost. Tento svět nenásleduje Spasitelův příklad odříkavého života, nečiní žádné oběti a neustále se snaží vyhybat se kříži, který Ježíš prohlašuje za znak uřednictví — 5T 78 (1882)

Mravní nezávislost, když stojíme proti světu

Když stojíme proti světu, nezbytně potřebujeme mravní nezávislost. Tím, že se úplně přizpůsobíme Boží vůli, dostaneme se do výhody a uvědomíme si nezbytnost rozhodného odklonu od zvyků a způsobů světa. Svou úroveň bychom neměli pozvedávat jen o něco nad úroveň světa; je třeba udělat jednoznačnou, zřetelnou dělící čáru. — RH 9.1. 1894 (FE 289)

Mravní nezávislost jako ctnost

Naší jedinou jistotou je stát pevně jako vzácný Boží lid. Nesmíme ustupovat ani o píd' zvykům a způsobům tohoto zvrhlého světa; musíme stát pevně, uchováva je si mravní nezávislost a nedělat žádné

E. Nezávislost mysli

Opravdová nezávislost, ne tvrdohlavost

Opravdová nezávislost mysli není tvrdohlavost. Vede mladé lidi k vytváření si vlastního názoru na Slovo Boží bez ohledu na to, co říkají nebo dělají ostatní. Jsou-li ve společnosti nevěřících, ateistů nebo bezvěrců, vede je to k přiznávání se k víře v posvátné pravdy evangelia a její obraně proti rýpání a vtípkům svých bezbožných společníků. Jsou-li s těmi, kdo si myslí, že je chytré stavět na odiv chyby lidí prohlašujících se za křesťany a pak se vysmívat náboženství, mravnosti a ctnosti, opravdová nezávislost mysli je vede k tomu, aby zdvořile, ale směle dali najevo, že výsměch je jen ubohou náhražkou zdravé argumentace. Umožní jim vidět dále za takové rýpaly a dohlédnout až k tomu, kdo na ně působí, neboli k nepříteli Boha a člověka, a ubránit se mu tím, že se ubrání osobám, působícím jako jeho pomocníci. — RH 26.8.1884 (FE 88, 89)

Potřeba osobní nezávislosti

Jsou lidé, kteří si namlouvají, že kdyby žili v lepších podmínkách, mohli by učinit něco velkého a ušlechtilého, a přitom vůbec nevyužívají schopnosti, které již získali svou prací tam, kam je umístila Prozřetelnost. Člověk si může pro sebe vytvořit podmínky, ale podmínky by nikdy neměly dělat člověka. Člověk by se měl chopit podmínek jako svých nástrojů, se kterými bude pracovat. Podmínky by si měl podrobit a nikdy by neměl dovolit, aby si ho podrobily ony. Vlastní nezávislost a samostatnost jsou vlastnosti, které jsou dnes nadmíru potřebné. Vlastního charakteru se není třeba zříkat, ale měl by být zjemněn, zušlechtěn a vytríben. — 3T 496, 497 (1875)

Jak daleko zacházet v nezávislosti

Bůh si přeje, aby Jeho lidé byli ukázněni a jednali ve vzájemné shodě, tak, aby si rozuměli, byli stejné mysli a měli stejný úsudek. Aby bylo dosaženo tohoto stavu, je nutno udělat pořádný kus práce. ... Hospodin by nechtěl, abychom se vzdávali své osobnosti. Ovšem který člověk může správně posoudit jak daleko by tato věc osobní nezávislosti měla být dováděna? ...

Petr nabádá své bratry: „Podobně mládenci, buďte poddáni starším. A všickni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou vnitř se ozdobte. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.“ Apoštol Pavel rovněž nabádá své filipenské bratry k jednotě a pokoře: „Protož jestli jaké potěšení v Kristu, jestli jaké utěšení lásky, jestli která společnost Ducha, jsou-li která slova a slitování, naplňte radost mou, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednotejně smýšlejíce, nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.“ — 3T 360 (1875)

Spoléhejme se na Boží moc

Bratři, snažně vás prosím, ve svém jednání se ohlížejte pouze na Boží slávu. Spoléhejte se na Jeho moc. Nechť je Jeho milost vaší silou. Přemítáním nad Písmem svatým a vroucí modlitbou se snažte

získat jasnou představu o svých povinnostech a pak je plňte. Je velmi důležité, abyste v sobě vypěstovali svědomitost i v malých věcech a tím se naučíte poctivě se zhošťovat větších úkolů. Drobné události každodenního života nás často míjejí, aniž bychom je nějak zaznamenali, ale právě tyto věci utvářejí charakter. Každá událost v životě má velký vliv na dobro nebo zlo. Mysl musí být poddávána každodenním zkouškám, aby získala schopnost obstát v každé složité situaci. Ve dnech zkoušek a nebezpečí budete potřebovat být opevněni, abyste mohli pevně hájit pravdu, nezávisle na každém nepřátelském vlivu. — 4T 561 (1881)

30. SOBECTVÍ A EGOISMUS

Jsme od přírody egoističtí

V naší přirozenosti je egoismus a tvrdohlavost. Když se však učíme tomu, čemu nás touží naučit Ježíš, stáváme se účastni Jeho přirození a žijeme pak Jeho život. Nádherný Kristův příklad, nenapodobitelná něžnost, s níž vstoupil do citů ostatních, roníce slzy s těmi, kdo plakali, radující se s těmi, kdo se radovali, musí mít hluboký vliv na charakter všech, kteří jej upřímně následují. Laskavými slovy a skutky se tito lidé snaží ulehčit cestu znaveným nohám ostatních. — MH 157, 158 (1905)

Sobectví spoutává rozum

Sobecké zájmy musejí být vždy potlačovány, protože když dostanou prostor ke svému působení, stávají se vládnoucí silou, která spoutává rozum, zatvrzuje srdce a ubírá mravní sílu. Pak přichází zklamání. Člověk se odloučil od Boha a zaprodal se věcem, které jsou pod jeho úroveň. Nemůže být šťastný, protože si nemůže vážit sám sebe. Ponížil se sám před sebou. Je duševní ztroskotanec. — Ms 21, 1899

Sobectví příčinou lidské viny

Sobectví je nedostatek Kristovy pokory a jeho existence je smrtelným jedem pro lidské štěstí, příčinou lidské viny. U těch, kteří jej v sobě pěstují, vede ke ztroskotání jejich víry. — Lt 28, 1888.

Mate smysly

Satan nyní stejně jako ve dnech Kristových řídí mysl spousty lidí. Ach, kdyby tak jeho strašlivé dílo bylo rozpoznáváno a bylo mu odoláváno! Sobectví převrátilo zásady, sobectví zmátlo lidské smysly a zatemnilo úsudek. Zdá se to tak nepochopitelné, že přes všechno světlo, které září z Božího požehnaného Slova, mohou panovat takové podivné názory a může vládnout takový odklon od ducha a uplatňování pravdy.

Touha utrhnout ze všeho největší díl s odhodláním připravit ostatní o jejich Bohem daná práva má svůj původ v satanově mysli a podřizováním se jeho vůli a zvykům se lidé stavějí pod jeho korouhev. V ty, kteří byli chyceni do těchto osidel, nelze vkládat žádnou důvěru dokud se důkladně neobráť a neobrodí, protože byli zkaženi nesprávnými zásadami, jejichž zhoubný účinek nedokázali rozpoznat.

Mluvte méně o sobě (rada člověku, který byl zpupný a panovačný)

Nechejte své srdce změkknout pod božským vlivem Ducha Božího. Neměl byste tolik mluvit o sobě, neboť to nikoho neposílí. Neměl byste ze sebe činit střed všeho a domnívat se, že se musíte neustále starat o sebe sama a vést ostatní k tomu, aby o vás pečovali. Odtrhněte svou mysl od sebe sama a zaměřte ji na prospěšnější věci. Mluvte o Ježíši a zapomeňte na vlastní já; nechejte jej ztratit se v Kristu. Necht' vaše srdce hovoří takto: „Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.“ (Gal 2, 20) Ježíš pro vás bude vždy přítomná pomoc, když budete potřebovat. Neponechá Vás bojovat se silami temnoty samotného. Ó ne, vložil pomoc na Toho, který má moc dokonale spasit. — 2T 320, 321 (1869)

Dávejte si pozor na sebelásku

Přestaňte se sebeláskou a myslte na Vykupitele světa. Uvažujte nad nekonečnou obětí, kterou učinil za člověka, a přemýšlejte o Jeho zklamání nad tím, že po tom, co se pro člověka takto obětoval, se člověk rozhodne spojit s těmi, kdo Krista a spravedlnost nenávidí, a společně s nimi se bude oddávat zvráceným choutkám, přinášejíce tak své duši věčnou zkázu. — 5T 508 (1889)

Život pro sebe sama tupí Boha

Jsme v nebezpečí posledních dní. Ti, kdo žijí pro potěchu a uspokojení vlastního já, tupí Hospodina, který jejich prostřednictvím nemůže působit, protože by Ho špatně zastupovali před těmi, kdo neznají pravdu. ... Může se stát, že Bůh zjistí, že pěstujete pýchu. Může se stát, že zjistí, že je nutno odejmout vám dary, které jste místo k sebezdokonalování používali k ukájení sobecké pýchy. — Ms 24 1904 (1SM 87)

Sebeuspokojení ukazuje na duchovní prázdnotu

Někteří nejsou ochotni dělat práci, která vyžaduje odříkání. Projevují přímo nechut', když jsou žádáni, aby převzali nějakou zodpovědnost. Říkají: „Proč by mělo být třeba rozšiřovat si znalosti a zkušenosti?“

To vysvětluje vše. Myslí si „bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji“, zatímco nebe se o nich vyslovuje jako o chudých, mizerných, slepých a nahých. Jim jsou určena slova pravého Svědka: „Radímť, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl.“ (Zj 3, 17. 18.) Vaše velké sebeuspokojení ukazuje, že vám schází vše důležité. Vaše duchovno je choré a potřebujete Ježíše jako lékaře. — 5T 265 (1882)

Nebezpečí spočívající v samolibosti

Je pro nás velmi obtížné porozumět sami sobě a správně poznat vlastní charakter. Slovo Boží je jasně srozumitelné, ale člověk je ve vztahu k sobě sama používá často chybně. Snadno podléhá

sebeklamu a myslí si, že varování a výtky Božího Slova se ho netýkají. „Nejlstivější jest srdce nade všechno, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?“ (Jer 17, 9) Svou samolibost může člověk pokládat za křesťanské nadšení a zápal. Sebeláska a přílišná důvěra v sebe sama nás může vést k jistotě, že se chováme správně, zatímco k tomu, abychom plnili požadavky Božího Slova, máme velmi daleko. — 5T 332 (1885)

Zhoubný vliv sebevyvyšování na mysl

V lidském srdci je tak hluboce zakořeněno sebevyvyšování, tak obrovská touha po lidské moci, že u mnoha lidí je vidět úplné upoutání mysli, srdce a duše úmyslem vládnout a nařizovat. Tento zhoubný vliv na lidskou mysl nemůže zničit nic jiného než úsilí získat u Hospodina schopnost nebeského vidění věcí. Jedině síla Božské milosti může člověku umožnit pochopit jeho pravé postavení a provést pro něho práci, jejíž výsledek nezbytně potřebuje mít zapsán v srdci. — Lt 412, 1907

Vyhýbání se krajnostem v sebedůvěře (rada činovníkovi)

Když si o sobě vytvoříte příliš vysoké mínění, budete přeceňovat hmatatelnost výsledků své práce a budete si dělat nároky na takovou osobní nezávislost, která hraničí s domýšlivostí. Když půjdete do opačné krajnosti a vytvoříte si o sobě příliš nízké mínění, budete se cítit méněcenný a také budete zanechávat dojem méněcennosti, který bude značně omezovat vliv, který můžete mít při šíření dobra. Měl byste se vyhnout oběma těmto krajnostem. Neměly by Vás řídit pocity, neměly by Vás ovlivňovat okolnosti. Můžete si vytvořit správný pohled na sebe sama, takový, který se ukáže jako pojistka proti oběma krajnostem. Můžete být ctěn i bez zbytečně přehnaného sebevědomí, můžete být blahosklonný a ústupný i bez vzdání se sebeúcty nebo náležité osobní nezávislosti a Váš život může mít velký vliv na lidi jak vysokého tak nízkého společenského postavení. — 3T 506 (1875)

Egoismus podporuje nemoci (osobní sdělení)

Měl byste se upřímně a pečlivě snažit, abyste uspěl. Jako Kristův následovník se musíte učit ovládat veškeré své projevy podrážděnosti a zlosti. Svou mysl příliš soustředíte na sebe sama. Příliš mluvíte o sobě, o svých tělesných slabostech.

Chováte se tak, že na sebe svými nesprávnými návyky každodenně přivoláváte nemoci. Apoštol takto nabádá své bratry, aby svá těla zasvětili Bohu: „Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou. A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá. (Řím. 12, 1. 2.) — Lt 27, 1872

Egoismus škodí vnímavosti (jiné osobní sdělení)

Můžeš nám, bratře, pomoci mnoha způsoby. Jsem ale pověřena Hospodinem, abych Ti řekla, že bys neměl myslet jen na sebe. Uvědom si, jak posloucháš, jak chápeš a jak si bereš k srdci Slovo Boží. Hospodin Ti bude žehnat, když půjdeš ruku v ruce se svými bratry. Ti, které vyslal, aby hlásali poselství třetího anděla, působili v jednotě s nebeskými silami. Hospodin na Tebe neklade břímě

hlásání poselství, které přinese rozkol v řadách věřících. Opakuji, Pán prostřednictvím svého Ducha svatého nevede nikoho k tomu, aby vytvářel teorii, která zviklá víru ve vážná poselství, která předal svým lidem, aby je přinesli našemu světu. — Ms 32, 1896 (2SM 115)

Pěstovat v každém dítěti přirozený půvab nezištnosti

Jednou z vlastností, která by měla být pěstována a pečlivě opatrována v každém dítěti, je nezištnost, která dodává člověku přirozený půvab. Je to jedna z nejnádhernejších mezi všemi vynikajícími charakterovými vlastnostmi a jeden z nejdůležitějších předpokladů pro užitečný život. — Ed 237 (1903)

Nezištnost jako základ opravdové velikosti

Pouhé poučení Ježíšových učedníků o povaze Jeho království by bylo málo. Potřebovali proměnu srdce, která by jejich život uvedla v soulad s Jeho zásadami. Ježíš k sobě přivolal malé dítě a postavil je do jejich středu. Pak malého něžně objal a řekl: „Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského.“ Prostota, nezištnost a důvěřivá láska malého dítěte jsou vlastnosti, kterých si nebe velmi cení. Jsou to znaky skutečné velikosti. — DA 437 (1898)

Odčinění hříchu vlastními silami jako podstata modliteb ve falešných náboženstvích

Pohané na své modlitby pohlíželi jako na věc, která může odčinit hřích. To znamená, že čím delší modlitba, tím větší odčinění. Kdyby se mohli stát svatými vlastním úsilím, měli by v sobě něco, z čeho by se mohli radovat, měli by určitý důvod k hrdosti. Toto pojetí modlitby je výsledkem zásady odčinění hříchu vlastními silami, která je základem všech falešných náboženství. Toto pohanské pojetí modlitby přijali farizeové a zdaleka se nedá říci, že by již vymizelo. Objevuje se i mezi těmi, kteří se prohlašují za křesťany. Opakování stejných naučených úsloví, když srdce necítí žádnou potřebu Boha, má stejnou povahu jako „prázdné odříkávání“ pohanů. — MB 86 (1896)

Žádná touha po sebeuplatňování v Kristově životě

Do Jeho života nezasahovala žádná touha po sebeuplatňování. Hold, který svět vzdává postavení, bohatství a nadání, byl Synu Božímu cizí. Mesiáš nepoužíval žádný z prostředků využívaných lidmi k získávání oddanosti nebo vynucování si poct. Jeho naprosté zřeknutí se vlastního já bylo nastíněno slovy: „Nebude křičeti, ani se vyvyšovati, ani slyšán bude vně hlas jeho. Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí.“ — PK 692, 693 (1917)

Boží lék na sobectví a sebevyvyšování

V lidské povaze je cenit si sebe sama více než svého bratra, dělat vše hlavně pro sebe, usilovat o nejvyšší postavení, a to má často za následek podezíravost a zahořklost. Účelem ustanovení (mytí nohou) před Večeří Páně je odstranit tato nepochopení, vyvést člověka z jeho sobeckosti, sundat ho z výšin, na něž sám sebe vynáší a přivést ho k pokoře v srdci, která ho přiměje sloužit svému bratru.

Svatý Strážce z nebe je zde v této době přítomen, aby z ní učinil dobu zpytování duše, vědomí hříchu a ujištění z nebes o Jeho odpuštění. Je zde Ježíš v plnosti své milosti, aby změnil směr myšlenek řízených sobeckými zájmy. Duch Svatý probouzí vnímavost těch, kteří následují příkladu svého Pána.

Myslíme-li na Spasitelovo pokoření se pro nás, myšlenka se spojuje s myšlenkou a vybavuje se celý řetězec vzpomínek, a to vzpomínek na obrovskou Boží dobrotu a přízeň a laskavost pozemských přátel. Mysli se vybavují zapomenuté dary, zneužitá milosrdenství, přehlížené laskavosti. Jsou obnažovány kořeny zahořklosti, které vytlačily vzácnou rostlinku lásky. Mysl se upamatovává na projevy charakterových vad, zanedbávání povinností, nevděčnost Bohu, chladnost k bratrům. Člověk vidí hřích ve světle, v němž se na něj dívá Bůh. V naší mysli pak nevládne sebeuspokojení, ale tvrdá sebekritika a pokora. Mysl je odhodlána rozmetat všechny překážky, které způsobily naše odcizení. Zlá slova a zlé myšlenky jsou zavrženy. Hříchy jsou vyznány a odpuštěny. Do duše vchází podmanivá Kristova milost a Kristova láska spojuje lidská srdce v požehnané jednotě. — DA 650, 651

VII. Mládí a dospívání

31. PROBLÉMY MLÁDÍ

Mládež je vnímavá a nadějná

Mládež je vnímavá, plná života, nadšená a nadějná. Jakmile jednou okusí blaženost sebeobětování, nespokojí se již s ničím menším než stálým učením se od velkého Učitele. Těm, kdo odpoví na Jeho výzvu, Hospodin otevře cestu. — 6T 471 (1900)

Mládež si musí zvolit svůj životní osud

Myšlenkami a pocity, které v sobě člověk pěstuje v letech svého mládí, určuje svůj životní osud. Správné návyky společně s poctivostí a odvahou získané v mládí se stávají součástí charakteru člověka a obvykle jsou pak příznačné pro celou jeho životní dráhu. Mladý člověk se může stát hříšným nebo ctnostným, jak si vybere. Stejně jako dobrými a šlechetnými skutky může vynikat velkými zločiny a zkažeností. — ST 11.10.1910 (CG 196)

Výchova, která má za výsledek malou duševní a mravní sílu

Výsledkem přísné výchovy mladých lidí bez náležitého vedení k tomu, aby mysleli a jednali sami za sebe, jak jim dovolí vlastní chápavost a úroveň mysli a na základě toho si zvyšovali myšlenkové schopnosti, sebeúctu a důvěru ve vlastní umění, budou vždy jedinci s malou duševní a mravní silou. Když pak mají v životě jednat sami za sebe, odhaluje se na nich, že byli cvičeni jako zvířata, a ne vzdělávání. Jejich vůle místo aby byla vedena, byla neúprosnými výchovnými prostředky rodičů a učitelů nucena pouze se podřizovat. — 3T 133 (1872)

Naučit mysl řídit život

Děti mají bystrou mysl, která by měla být naučena ovládat všechny jejich schopnosti. Zvířata potřebují drezúru, protože nemají rozum. Lidská mysl ale musí být učena sebeovládání. Musí být učena řídit lidskou bytost, zatímco zvířata jsou ovládána svým pánem a cvičena tak, aby mu byla poslušna. Pro zvíře je jeho pán jeho myslí, úsudkem a vůlí. Také dítě je možno vycvičit tak, aby stejně jako zvíře nemělo vlastní vůli. I jeho osobnost může být pohlcena osobností toho, kdo má na starosti jeho výchovu, takže jeho vůle je pak ve všech záměrech a cílech podřizována vůli vychovatele.

Takto vychovávané děti budou vždy postrádat mravní sílu a osobní odpovědnost. Nejsou naučeny jednat na základě vlastního rozumu a v souladu s vlastními zásadami, jejich vůle byla ovládána někým jiným a mysl nedostávala možnost uplatňovat se, aby tím, že bude namáhána, mohla sílit a rozvíjet se. Nebyly učeny a vedeny s ohledem na tělesnou zdatnost a myšlenkové schopnosti každého z nich k tomu, aby v případě potřeby vynakládaly všechny síly, které se v nich skrývají. Učitelé by měli věnovat zvláštní pozornost rozvíjení těch schopností dětí, které jsou u nich utlumeny, aby všechny jejich schopnosti mohly být náležitě uváděny v činnost a postupně pozvedávány na vyšší úroveň tak,

aby i mysl dosáhla patřičné úrovně. — 3T 132 (1872)

Mnozí nejsou schopni myslet sami za sebe

Je mnoho rodin, kde se zdá, že děti jsou velmi dobře vychované, ale když tyto děti opustí systém, který je řídil a stanovoval pravidla, je vidět, že nejsou schopny myslet, jednat a rozhodovat samy za sebe. Tak dlouho byly řízeny železnými pravidly, kdy jim nebylo dovolováno samostatně myslet a jednat ve věcech, v nichž by to bylo nanejvýš žádoucí, že nemají žádnou důvěru v sebe sama potřebnou k tomu, aby se rozhodovaly podle vlastního úsudku a měly vlastní názor.

Když odejdou od rodičů, aby žily vlastní život, snadno se nechají vést míněním jiných nesprávným směrem. Nemají pevný charakter. Nebyly co nejdříve ponechány spoléhat se v co nejvyšší možné míře na vlastní úsudek a jejich mysl se proto náležitě nerozvinula a nezískala náležitou sílu. Tak dlouho byly ve všem ovládány rodiči, že jsou na ně ve všem odkázány; rodiče za ně myslí a jednají. — 3T 132, 133 (1872)

Výsledky ovládání silou nebo vzbuzováním strachu

Rodiče a učitelé, kteří se chlubí úplnou vládou nad myslí a vůlí dětí, které mají ve své péči, by svého vychloubání zanechali, kdyby viděli, jak vypadá další život dětí, které jsou ovládány silou nebo vzbuzováním strachu. Takové děti jsou téměř naprosto nepřípravené vyrovnat se s nelehkými úkoly a povinnostmi, které přináší život. Když přestanou být pod vlivem svých učitelů a rodičů a jsou nuceny myslet a jednat samy za sebe, je skoro jisté, že se dají nesprávným směrem a podlehnou síle pokušení. Tito lidé nejsou v tomto životě úspěšní a velké nedostatky jsou vidět i v jejich náboženském životě. — 3T 133, 134 (1872)

Výchova, která povzbuzuje a posiluje

Kromě výchovy doma a ve škole musejí všichni projít přísnou výchovou života. Jak se s tím rozumně vyrovnat je věc, která by měla být jasně vysvětlena všem dětem a všem mladým lidem. Je pravda, že nás Bůh miluje, že dělá vše pro naše štěstí a že kdybychom se vždy řídili Jeho zákonem, nikdy bychom nepoznali utrpení, a stejně tak je pravda, že na tomto světě vstupují do každého života následkem hříchu utrpení, soužení a břemena. Tím, že děti a mladé lidi naučíme tato utrpení a břemena statečně nést, můžeme pro ně udělat dobrou věc, která je poznamená na celý život. Měli bychom jim projevovat pochopení, avšak nikdy tak, aby to podporovalo sebelítost. Potřebují to, co povzbuzuje a posiluje, ne to, co oslabuje. — Ed 295 (1903)

Odezva na železná pravidla

Nevnášejte do své výchovy ani kousek sešněrovanosti. Nedávejte mladým lidem žádné strnulé příkazy a zákazy. Právě tato železná pravidla je někdy vedou k pocitu, že chtějí a musejí udělat věc, u níž je jim nařizováno, aby ji nedělali. Když mladé lidi napomínáte nebo káráte, dělejte to jako ten, komu na nich opravdu záleží. Dejte jim znát, že si upřímně přejete, aby se dobře zapsali v nebeské knize. — Lt 67, 1902 (MM 180)

Pro mládež je těžké nést břemena

Mladí lidé mohou působit silným vlivem na ostatní, pokud budou ochotni vzdát se své pýchy a sobectví a zasvětit se Bohu. Obecně ale platí, že nejsou ochotni nést břemena za ostatní. Přišla doba, kdy Bůh vyžaduje změnu v této věci. Žádá mladé i staré, aby byli horliví a káli se. Budou-li pokračovat ve své vlažnosti, vyvrhne je ze svých úst. Pravý Svědek říká: „Znám skutky tvé.“ Mladí mužové a mladé dívky, vaše skutky jsou známy, a to ať jsou dobré či zlé. Bohatnete v dobrých skutcích? Ježíš k vám přichází jako rádce: „Radímť, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl.“ (Zj 3, 18) — 1T 485 (1867)

Myšlenky přecházejí ve zvyk

Potřebujeme si neustále uvědomovat zušlechťující sílu neposkvrněných myšlenek. Jedinou jistotou pro každou duši je správné myšlení. Jak člověk “myslí ve svém srdci, takový je“ (Př 23, 7 - KJ) Uplatňuje-li člověk sebekázeň, tato v něm stále sílí. Co se zprvu zdá obtížné, se neustálým opakováním stává stále snadnější, až si člověk nakonec zvykne na správné myšlenky a skutky. Budeme-li chtít, dokážeme se odvrátit ode všeho, co je nízké a podružné, a pozvednout se na vysokou úroveň. Můžeme být váženi lidmi a milovaní Bohem. — MH 491 (1905)

Smutné příklady z historie

Charakter Napoleona Bonaparta byl značně ovlivněn jeho výchovou v dětství. Nerozumní učitelé v něm vzbudili zálibu v dobývání, když si s ním hráli na válku jako s velitelem velkých armád. Tím byl položen základ pro jeho životní dráhu přinášející boj a prolévání krve. Jak odlišný mohl být jeho život, kdyby stejná péče a úsilí byla zaměřena na to, aby z něho byl učiněn dobrý člověk a aby jeho srdce bylo naplněno duchem evangelia.

Je smutné, že pochybovač Hume byl v raném věku svědomitý věřící ve Slovo Boží. Byl ve společenství, bojujícím za věc náboženství, které mu určilo, aby přednesl argumenty ve prospěch nevíry. Svědomitě a vytrvale je zkoumal a jeho horlivá a dychtivá mysl začínala být prostoupena záludnou sofistikou pochybovačství. Zakrátko začal věřit jeho klamnému učení a celý jeho další život nesl temnou pečeť nevíry. — ST 11.10.1910 (CG 196)

Vliv četby

Mezi mladými lidmi je hodně náruživých čtenářů. Čtou vše, co se jim dostane do ruky. Obracím se naléhavě na rodiče takových dětí, aby jejich zálibu v četbě kontrolovali. Nedovolte, aby se u vás doma nacházely knihy a časopisy s milostnými příběhy. Nahraďte je literaturou, která bude mládeži, budující si svůj charakter, dodávat ten nejlepší materiál - lásku a bázeň Boží, známost Krista. Veďte své děti k tomu, aby svou mysl obohacovaly cennými znalostmi, a aby nechaly to, co je dobré, naplňovat a ovládat svou duši, nezanechávaje žádné místo pro nízké, poskvřňující myšlenky. Omezujte jejich touhu po četbě věcí, které nejsou přínosem pro mysl. Možná se zdá, že za smyšlené romány se nijak hodně neutratí, ale je to příliš hodně peněz na to, aby byly vydávány za něco, co

člověku na oplátku dává tak hodně toho, co svádí z pravé cesty a tak málo toho, co je dobré. — CT 133 (1913)

Mysl se přizpůsobuje úrovni toho, čím se zabývá

Rozum se přizpůsobuje úrovni věcí, se kterými má co do činění. Kdyby se všichni lidé zabývali Biblí , viděli bychom lid, který dospěl ve vývoji mnohem dále, schopný přemýšlet hlouběji a prokazující větší důvtip než lid sebeusilovněji se zabývajících vědami a historií tohoto světa. Bible dává hledači pravdy vyspělou duchovní sebekázeň a rozjímání nad náboženskými tématy obohacuje jeho schopnosti. Jeho vlastní já je potlačováno a je veleben Bůh a Jeho zjevená pravda. — RH 21.8.1888 (FE 130)

Hodnota osobní náboženské zkušenosti

Bůh by měl být ústředním tématem vašich myšlenek. Rozjímání nad Ním a obracení se na Něho s prosbami povznáší duši a probouzí jemné city. Opomíjení rozjímání a modlitby způsobí jistě slábnutí náboženského zaujetí. Pak bude vidět lhostejnost a lenost.

Náboženství není pouze pocit nebo názor. Je to zásada uplatňovaná při plnění všech každodenních povinností a požadavků života. V mysli ani v praxi se nelze zabývat ničím a pouštět se do ničeho, co by bylo v rozporu s touto zásadou. Pro udržení čistého, ničím neposkvrněného náboženství je nutné být pracovníky vytrvalými ve svém úsilí.

Něco musíme udělat sami. Naši práci nemůže udělat nikdo jiný. Nikdo jiný než my sami nemůže konat naše spasení „s bázní a třesením“. Právě to je práce, kterou na nás ponechal Hospodin. — 2T 505, 506 (1870)

Mládež potřebuje výchovu prací

A nyní stejně jako ve dnech Izraele, by každý mladý člověk měl být učen povinnostem běžného života. Každý by si měl osvojit dovednosti v nějaké oblasti manuální práce, kterou, bude-li třeba, se bude moci uživit. To je nezbytná věc, ne pouze jako pojistka proti vrtkavosti osudu, ale také kvůli vlivu na tělesnou zdatnost, duševní rozvoj a mravní sílu. I když by bylo jisté, že se někdo nebude nikdy muset uchýlit k manuální práci pro svou obživu, přesto by měl být naučen pracovat. Bez tělesné námahy nemůže nikdo získat tělesnou sílu a pevné zdraví a výchova smysluplnou prací je stejně nezbytná pro získání zdravé a činorodé mysli a ušlechtilého charakteru. — PP 601 (1890)

Nicnedělání je hřích

Názor, že základním znakem muže na patřičné úrovni nebo dámy je pohrdání prací, je protichůdný k Božímu záměru při stvoření člověka. Nicnedělání je hřích a pohrdání běžnými povinnostmi je důsledkem pošetilosti, které bude člověk v pozdějším věku velmi hořce litovat. — ST 29.6.1882 (FE 75)

Neopomíjet výchovu k domácím povinnostem

Teoretické vzdělávání v dětství a mládí by mělo být spojováno s praktickou výchovou. Děti by měly být vychovávány k tomu, aby se podílely na domácích pracích. Měly by být učeny, jak otci a matce pomáhat malými věcmi, které mohou dělat. Jejich mysl by měla být učena přemýšlet a jejich paměť namáhána, aby si zapamatovaly práci, která je jim určena. Při osvojování si návyků, díky nimž jsou doma užitečné, se učí plnit své běžné povinnosti, náležející k jejich věku. Budou-li mít děti řádnou domácí výchovu, nebudou se potulovat po ulicích, odkázány na podivnou výchovu, kterou jich zde tak hodně dostává. Rodiče, kteří své děti milují a jsou rozumní, jim nedovolí, aby vyrůstaly v lenosti a bez zájmu o domácí povinnosti. — CT 149 (1913)

Co by měla znát každá žena

Některé ženy považované za dámy s dobrým vzděláním, protože úspěšně vystudovaly nějakou váženou školu, mají ostudnou neznalost běžných životních povinností. Postrádají schopnosti potřebné k řádnému vedení domácnosti a tudíž nezbytné pro štěstí rodiny. Mohou mluvit o vznešené úrovni ženy a o jejích právech, ale ony samy upadají hluboko pod to, co je náležitá úroveň ženy.

Právem každé Eviny dcery je mít důkladné znalosti domácích povinností, být naučena všem oblastem domácích prací. Každá mladá dáma by měla být vychována tak, aby když bude mít zaujmout místo manželky a matky, mohla vládnout jako královna ve svém vlastním království. Měla by mít všechny předpoklady řádně dbát o své děti a řádně je vychovávat. ...

Její právem je dobře znát mechanismus lidského těla a zásady hygieny, vše, co se týká stravování a oblékání, práce a odpočinku a nesčetně dalších věcí, jež neodmyslitelně ovlivňují štěstí její rodiny. Její právem je získat takové znalosti nejlepších způsobů léčby nemocí, aby se mohla starat o své děti, když onemocní, a nemusela tyto své vzácné poklady ponechávat v rukou cizích lékařů a sester. — ST 29.6.1882 (FE 75)

Když ženy necvičí svou mysl

Je zcela běžné, že ženy vyznávající zbožnost necvičí svou mysl. Nechávací ji volně zabíhat, kam se jí zlíbí. To je obrovská chyba. Zdá se, že mnohé nemají žádnou duševní sílu. Nenaucily svou mysl přemýšlet a protože to neudělaly, domnívají se, že to nejde. K růstu v milosti je potřebné rozjímání a modlitba.

Důvodem, proč v ženách není více stálosti je to, že mají tak nízkou duševní úroveň, že tak málo uvažují. Nechávací mysl v nečinnosti a spoléhají se na ostatní, kteří za ně mají používat rozum i paměť a plánovat i myslet, a tak se stávají čím dál více neschopnější. Některé potřebují cvičit svou mysl jejím namáháním. Měly by ji nutit přemýšlet. Když se budou s řešením svých potíží spoléhat na někoho, kdo za ně myslí, a když budou odmítat svou mysl zatěžovat myšlenkami, jejich neschopnost pamatovat si věci, hledět kupředu a rozlišovat bude vládnout i nadále. Každý jedinec se musí snažit cvičit svou mysl. — 2T 187, 188 (1868)

Ženské oblékání je ukazatelem stavu mysli

Způsob oblékání je ukazatelem stavu mysli a srdce. To, co je vystaveno z vnějšku, je znakem toho,

co je uvnitř. K tomu, aby se člověk vyparádil, nepotřebuje velký rozum nebo vyspělou mysl. Tím, že ženy na sebe mohou navléci tolik zbytečných součástí oděvu, se ukazuje, že nemají čas rozvíjet své rozumové schopnosti a obohacovat svou mysl užitečnými znalostmi. — Ms 76, 1900

Potřeba neposkvrněnosti v myšlenkách a skutcích

Kladu vám na srdce nezbytnost neposkvrněnosti v každé myšlence, v každém slově, v každém činu. Máme osobní zodpovědnost vůči Bohu, svou osobní práci, kterou za nás nikdo nemůže udělat. Tímto úkolem je učinit svět lepším svými životními zásadami, osobním úsilím a příkladem. Máme-li pěstovat pospolitost, nečiňme tak pro pouhou zábavu, ale s vážným záměrem. Jsou zde duše, čekající na spásu. — RH 10.11.1885 (Ev 495)

Onanie poskvřňuje mysl

Někteří lidé začínají v raném dětství s onanií a s přibývajícím věkem jejich chlípné vášně rostou a sílí. Jejich mysl nemá klid. Dívky touží po společnosti chlapců a chlapci touží po dívkách. Jejich chování schází zdrženlivost a umírněnost. Jsou příliš troufalí a nestoudní a uchylují se k neslušným důvěrnostem. Návyk na sebeprznění jim poskvřnil mysl a pošpinil duši. Nemravné myšlenky a četba románů, milostných příběhů a pohoršujících knih dráždí jejich představivost a právě to vyhovuje jejich zkažené mysli.

Neradi pracují a když pracují, stěžují si na únavu, na bolest zad, na bolest hlavy. Mají k tomu dostatečný důvod? Jsou unaveni těžkou prací? Ne, kdepak! A přesto rodiče popřávají sluchu stížnostem těchto dětí a zprošťují je práce a odpovědnosti. Je to to nejhorší, co pro ně mohou udělat. Odstraňují tak jedinou překážku, která brání satanovi, aby získal volný přístup k jejich oslabené mysli. Užitečná práce by v určité míře byla ochranou proti tomu, aby je ovládl. — 2T 481 (1870)

Mládež musí nějak uplatnit svou přebytnou energii

Naše sbory potřebují schopnou mládež, která zde bude dobře řízena a vychovávána. Mládež musí něco dělat se svou přebytnou energií. Pokud tato energie nebude správně usměrňována, mladí lidé ji budou využívat způsobem, který ublíží jejich duchovnu a raní ty, s nimiž se stýkají. — GW 211 (1915)

Mládež potřebuje správnou náplň volného času

Mládež samozřejmě potřebuje nějak vyplnit svůj volný čas, a když po opuštění školních tříd nenachází vhodný prostor pro uplatnění své zde spoutané energie, stává se nespokojená a získává odpor ke svému hlídání. To ji pak vede ke hledání nevhodných divokých povyražení, která přinášejí hanbu tolika školám, a dokonce i k vrhání se do nezřízeného života se vším všudy. Mnozí mladí lidé, kteří opouštějí svůj domov jako nevinní, jsou zkaženi svými vrstevníky ve škole. — ST 29.6.1882 (FE 72)

Reaguje na podněty

Žádná odpočinková činnost užitečná pouze jim samotným se nemůže ukázat pro děti a mladé lidi tak prospěšná jako to, co je činí užitečnými pro ostatní. Se svým přirozeným nadšením a vnímavostí mládež bystře reaguje na různé podněty. Necht' v rámci výuky pěstování rostlin učitelé usilují o vzbuzení zájmu žáků o zkrášlování školních pozemků a místností. Výsledkem bude dvojí prospěch. To, co se žáci snaží zkrášlovat, nebudou chtít nechat zničit. Bude v nich vzbuzen jemný vkus, budou mít rádi pořádek, zvyknou si starat se o určité věci a vyvinutý duch společného zájmu a spolupráce se pro ně ukáže jako dar na celý život. — Ed 212, 213 (1903)

Někdy nevidí Boha jako milujícího Otce

Mládež se většinou chová, jakoby drahocenná doba zkoušky, kdy doba milosti ještě neminula, představovala jednu velkolepou dovolenou a jakoby byla na tento svět přivedena toliko pro své vlastní pobavení a aby jí bylo umožněno ponořit se do neustávajícího koloběhu vzrušivé zábavy. Ďábel se obzvláště snažil, aby ji dovedl k nalézání štěstí ve světských radovánkách a ospravedlnit se snahou ukázat, že radovánky jsou neškodné, nevinné a dokonce důležité pro zdraví. Někteří lékaři zanechali dojem, že důraz na duchovní život a zanícení pro Boha má škodlivé účinky na zdraví. To vyhovuje nepříteli duší. — 1T 501 (1867)

Chorobná představivost zkresluje Boha

Jsou lidé s chorobnou představivostí, kteří jsou špatným ztělesněním Kristova náboženství. Náboženství takových lidí není čisté podle Bible. Někteří se po celý život souží kvůli svým hříchům; vše, co dokáží vidět, je uražený Bůh spravedlnosti. Krista a Jeho vykupitelskou moc skrze zásluhy Jeho krve nevidí. Ti nemají víru. Jde zpravidla o lidi s nevyrovnanou myslí.

Vlivem chorob přenesených na ně jejich rodiči a nesprávné výchovy v mládí získali špatné návyky, které škodí tělu a mozku a postihují i jejich mravní cítění tak, že jim znemožňují myslet a jednat rozumně ve všech věcech. Nemají vyrovnanou mysl. Zbožnost a spravedlnost nejsou zhoubné pro zdraví; znamenají naopak zdraví pro tělo a sílu pro duši. — 1T 501, 502 (1867)

Potřeba zdrženlivosti

Vždy jednejte ze zásady, ne z náhlých popudů. Zmírňujte přirozenou zbrklost své povahy trpělivostí a vlídností. Nepopouštějte uzdu lehkovážnosti nebo hloupému žertování. Dbejte, aby z vašich rtů nevycházely žádné ubohé vtipy. Ani myšlenkám nesmí být povolováno spouštět se. Musejí být kroceny a podržovány poslušností Kristu. Necht' se zabývají svatými věcmi. Pak budou díky Kristově milosti čisté a spravedlivé. — MH 491 (1905)

Nevpouštět do života přecitlivělost

Nyní žijete studentským životem. Nechejte svou mysl, ať se zabývá duchovními věcmi. Nedovolte, aby do vašeho života vstupovala přecitlivělost. Opatrně si stanovte své zásady a začněte se sebeovládáním. Jste nyní ve věku, kdy se utváří váš charakter. Nic, co by vás odvádělo od vašeho nejvyššího, nejsvatějšího úkolu a snižovalo vaši úspěšnost v přípravě na vykonávání práce, kterou vám přidělil Bůh, nesmíte považovat za nepodstatné nebo bezvýznamné.

Zachovávejte si vždy přímost a prostotu ve svém jednání, ale stanovte si vysokou úroveň pro prokazování svých myšlenkových schopností a pro jejich zdokonalování. Buďte odhodlaní napravovat všechny své nedostatky. Dědičné sklony je možno překonat - náhlé prudké výkyvy duševního rozpoložení je možno změnit tak, že podobné projevy budou díky Kristově milosti úplně odstraněny. Každý bychom si měli uvědomit, že jsme v Boží dílně. — Lt 23, 1893

Vyrovnat se s potřebou rady

Mládež by neměla být ponechávána myslet a jednat nezávisle na mínění svých rodičů a učitelů. Děti by měly být učeny vážit si názoru zkušených a nechat se vést svými rodiči a učiteli. Měly by být vychovávány tak, aby jejich mysl byla naladěna na stejnou notu s jejich rodiči a učiteli a aby chápaly, proč je potřebné řídit se jejich radami. Když se pak dostanou zpod vlivu rodičů a učitelů, jejich charakter nebude jako „třtina větrem se klátící“. — 3T 133 (1872)

Očekává se od nás nejvyšší vzdělání

Hospodin si přeje, abychom získávali veškeré vzdělání, které můžeme získat, a abychom přitom před sebou měli cíl předávat své znalosti ostatním. Nikdo nemůže vědět, kdy nebo jak může být povolán prací nebo slovy šířit Boží slávu. Jedině náš nebeský Otec ví, co může z lidí učinit. Před námi jsou možnosti, které naše chabá víra nedokáže rozeznat. Naše mysl by měla být vzdělávána tak, abychom v případě potřeby dokázali osvětlit pravdy Božího Slova před nejmocnějšími tohoto světa způsobem velebícím Jeho jméno. Neměli bychom si nechat uniknout jedinou příležitost získávat svými myšlenkovými schopnostmi způsobilost pracovat pro Boha. — COL 333, 334 (1900)

Mysl stále pracuje

Mysl nikdy nepřestane pracovat. Je otevřená různým vlivům, jak dobrým tak špatným. Stejně jako je lidská tvář „poznamenaná“ paprsky slunce na „lesklé desce“ umělce, tak se i do mysli dítěte vrývají myšlenky a vjemy, a ať jsou tyto vjemy zemské a přízemní nebo náboženské a vznešené, jsou téměř nesmazatelné.

Když se probouzí rozum, mysl je nejvíce ovlivnitelná, a proto má počáteční výchova dítěte obrovskou důležitost. Tato výchova má silný vliv na utváření charakteru. Má-li správnou podobu a bude-li v ní trpělivě a s vytrvalostí pokračováno i v dalších letech, takovémuto dítěti tím bude určen dobrý pozemský a věčný osud. Slovo Boží říká: „Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní.“ (Př 22, 6) — SpTEd 71, c1897 (CT 143)

Mládí je čas příležitostí

Srdce mladých lidí je nyní tvárné a citlivé jako vosk a vy je můžete dovést k obdivu k charakteru opravdových křesťanů, ale za pár let se z vosku může stát žula. — RH 21.2.1878 (FE 51)

V mládí jsou city nejvřelejší, paměť si toho uchovává nejvíce a srdce je nejotevřenější nebeským vlivům. V mládí by měly být zapojeny do činnosti všechny duševní a tělesné síly, aby člověk dosáhl velkého pokroku při svém zdokonalování pro život na tomto světě i světě, který přijde. — YI

32. ZASLEPENÁ ZAMILOVANOST A SLEPÁ LÁSKA

Dvoření vyžaduje střízlivé uvažování

Mladí lidé všeobecně příliš věří náhlým popudům. Neměli by se tak snadno nechávat okouzlit nebo uchvátit podmanivým zevnějškem opačného pohlaví. Dvoření, tak jak probíhá v dnešní době, je věc plná klamu a přetvářky, se kterou má co do činění daleko více nepřítel duší než Hospodin. Více než kde jinde je zde potřeba střízlivého uvažování; ve skutečnosti je zde ale používáno velmi málo.

Rozvíjet nejušlechtlejší charakterové rysy

Dnešní pojetí dvoření má svůj základ v nesprávném pojetí manželství. Dvoření vychází z náhlých popudů a slepé vášně. Probíhá v duchu koketování. Muži a ženy si často nezachovávají náležitý odstup a zdrženlivost a dopouštějí se nepředložeností, pokud dokonce neporušují Boží zákon. Vznešený a šlechetný Boží záměr při ustanovení manželství je přehlížen, a proto ty nejčistší city srdce, ty nejušlechtlejší charakterové rysy nejsou vyvinuty. — Ms 4a, 1885 (MM 141)

Čisté city mající blíže k nebi než k zemi

Neměli byste pronášet žádná slova a dopouštět se žádných skutků, u nichž byste si nepřáli, aby na ně hleděli svatí andělé a zapisovali je do nebeské knihy. Měli byste dbát především na Boží slávu. Vaše srdce by mělo mít pouze opravdu vhodné, čisté city hodné následovníků Ježíše Krista, které jsou svou povahou povznášející a mají blíže k nebi než k zemi. Vše jiné je při dvoření poskvřňující a zneuctvující. Manželství nemůže být v očích neposkvrněného a svatého Boha svaté a úctyhodné, pokud není v souladu se vznešenými biblickými zásadami. — Ms 4a, 1885 (MM 141)

Nebezpečí spočívající v ponocování

Zvyk zůstat vzhůru dlouho do noci je dnes sice velmi rozšířený, oba jako křesťané tím ale neděláte Bohu radost. Ponocování poškozuje zdraví, ubírá mysl schopnosti plnit úkoly příštího dne a přináší sebou zlé vzezření. Bratře, doufám, že budeš mít dostatek sebeúcty, aby ses vystříhal této podoby dvoření. Budeš-li mít zrak upřen na Boží slávu, budeš postupovat s rozvahou a obezřetností. Nebudeš podléhat roztouženosti, abys zaslepil své smysly tak, že nerozeznáš vysoké požadavky, které na Tebe má Bůh jako na křesťana. — 3T 44, 45 (1872)

Zaslepená zamilovanost je špatný základ pro manželství

Tyto půlnoční kratochvíle v dnešní zkažené době často vedou k mravnímu úpadku mužů a žen, kteří se jich účastní. Dábel jásá a Bůh je tupen, když se muži a ženy zostuzují. Pod vlivem této zaslepené zamilovanosti je obětována čest a sňatek těchto lidí nemůže být uzavřen s Božím souhlasem. Berou se, protože jimi cloumá vášeň a až jejich vztah zevšední, začnou si teprve

Neovladatelná rádobý láska

Láska, která nemá lepší základ než pouhé ukájení živočišných pudů, je ukvapená, slepá a neovladatelná. Čest, pravda a všechny ušlechtilé a vznešené schopnosti mysli jsou zotročovány vášněmi. Člověk, který je svázán pouty této zaslepené zamilovanosti, je příliš často hluchý ke hlasu rozumu a svědomí a ani předkládání důkazů ani naléhavé prosby ho nemohou dovést k tomu, aby si uvědomil pošetilost svého jednání. — ST 1.7.1903 (AH 51)

Neposvěcená láska svádí z pravé cesty

Neposvěcená láska vždy svádí na scestí, neboť vábí na jiné cesty, než vytýčil Bůh. — Lt 34, 1891

Opakování hříchu zmenšuje odolnost

Ten, kdo jednou podlehl pokušení, podlehne podruhé mnohem snadněji. Každé opakování hříchu zmenšuje jeho odolnost, zavírá jeho oči a umlčuje jeho přesvědčení. Každé zaseté semeno požitkářství přinese ovoce. Bůh neučiní žádný zázrak, aby zabránil úrodě. — PP 268 (1890)

Vášeň zničí vše

Vždy je třeba pamatovat na tato Kristova slova: „A jakož se dalo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka. Jedli, pili ...“ (Luk 17, 26. 27.) Sklon k nadměrnému jezení a pití v dnešní době opanovává mysl a svědomí. Vládne obžerství, opíjení se vínem a tvrdým alkoholem, ale Kristovi následovníci musejí být v jídle a pití střídmi. Nesmějí to s jídlem a pitím přehánět na úkor zdraví a duchovního růstu.

„Ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémž Noé všel do korábu; i přišla potopa, a zahladila všechny.“ (Luk 17, 27) Stejnou situaci kolem uzavírání manželství vidíme i dnes. Mladí lidé a dokonce i zralí muži a ženy se chovají, jakoby byli uhranuti. Zdá se, že se jich zmocnila nějaká ďábelská síla. Uzavírají se navýsost neuvážené sňatky a lidé se při tom neradí s Bohem. Jejich pocity, touhy a vášně potlačují vše ostatní, až jsou kostky vrženy. Výsledkem tohoto stavu věcí je nevýslovné neštěstí a Bůh je tupen. Manželská smlouva kryje všechny možné chlípnosti. Neměla by v této oblasti nastat rozhodná změna? — Lt 74, 1896 (SpTMWI 41)

Slepá láska se podepisuje na všech schopnostech

Slepá láska, tato nakažlivá nemoc, poznamenává všechny schopnosti těch, kdo jsou jí postiženi. Vypadají, jakoby postrádali zdravý rozum, a jejich chování je nechutné pro všechny, kdo jsou jeho svědky. Bratře, dostal jsi se do řečí a klesl jsi v očích těch, jejichž názoru by sis měl vážit.

Tato nemoc u mnoha lidí vrcholí unáhleným sňatkem a až jejich vztah zevšední a očarovávající síla náhlé zamilovanosti pomine, jeden nebo oba partneři si uvědomí svou skutečnou situaci. Pak zjistí, že se k sobě nehodí, ale jsou spojeni na celý život.

Navzájem spoutání nejzávažnějšími sliby hledí se zkroušeným srdcem na nešťastný život, který musejí vést. Měli by se se svou situací vyrovnat co nejlépe, ale mnozí se o to nesnaží. Buď porušují svůj manželský slib anebo se chovají tak, že chomout, který si pověsili na krk, je pro ně tak trýznivý, že nemálo z nich zbaběle ukončí svůj život. — 5T 110, 111 (1882)

Láska v příliš raném věku

Đábel většinou ovládá mysl mladých lidí. Vaše dcery nejsou učeny odpírání a sebeovládání. Jsou hýčkány a je v nich pěstována pýcha. Je jim dovolováno dělat si, co se jim zlíbí, stávají se tvrdohlavé a umíněné a Vy jste s rozumem v koncích a nevíte, co si počít, abyste je zachránil před mravním úpadkem. Đábel je postrkává v jejich chování stále dále, aby je nevěřící brali do úst kvůli jejich troufalosti, nedostatku zdrženlivosti a ženské cudnosti.

I mladí chlapci jsou ponecháváni dělat si, co se jim zachce. Většinou už ve věku kolem dvanácti let se točí kolem stejně starých děvčátek, doprovázejí je domů a namlouvají si je. A rodiče jsou v takovém zajetí své slabosti pro své děti a nesprávně projevované lásky k nim, že se neodhodlají k rozhodnému jednání v zájmu prosazení změny, která by jejich nevázané děti v dnešní nevázané době trochu přibrzdila. — 2T 460 (1870)

Utajované dvoření

MLádež se musí hodně učit a nejdůležitější je pro ni naučit se znát sebe sama. Každý mladý člověk by měl mít správné představy o svých úkolech a povinnostech vůči rodičům a neustále by se měl učit v Kristově škole, aby byl „tichý a pokorný srdcem“. Mladí lidé mají milovat a ctít své rodiče a také si vážit názoru zkušených lidí, s nimiž se stýkají ve sboru.

Mladý muž, který se pohybuje ve společnosti a stane se přítelem mladé dámy bez vědomí jejích rodičů, nejedná ve vztahu k ní a jejím rodičům jako charakterní křesťan. Na základě tajného dopisování a schůzek s ní může získat vliv na její mysl, ale takto činíce, neprojevuje ušlechtilost a bezúhonnost duše, kterou má každé Boží dítě. Aby dosáhli svých cílů, oba jednájí způsobem, který není ani přímý ani otevřený ani podle pravidel Bible, a podvádějí ty, kdo je milují a snaží se být jejich svědomitými opatrovníky. Manželství uzavřená z těchto popudů nejsou v souladu s Božím Slovem. Ten (mladý muž), kdo je odhodlán odvést dceru od plnění povinností vůči rodičům, kdo je odhodlán zmást její chápání jasných a přesných Božích příkazů poslouchat a ctít rodiče, není člověkem, který bude svědomitě plnit manželské povinnosti. — RH 26.1.1886 (FE 101, 102)

Nezahrávat si s city

Zahrávat si s city je v očích svatého Boha velmi závažný zločin. A přesto někteří mladíci začnou prokazovat náklonnost mladé dámě a projevovat jí své city, a pak jdou dál svou cestou a zapomínají na všechno, co řekli, a jaký to mělo účinek. Přiláká je nová tvář, opakují stejná slova a stejnou pozornost věnují jiné. — RH 4.11.1884 (AH 57)

Řeči o věcech, kterými se zabývá mysl

Pro mnoho dívek jsou hlavním tématem jejich hovorů chlapci a pro chlapce jsou tímto tématem zase dívky. „Z hojnosti srdce ústa mluví.“ (Mat 12, 34) Chlapci a dívky mluví o těch věcech, k nimž jejich myšlenky zabíhají nejvíce. Zapisující anděl zaznamenává slova těchto mladých lidí, prohlašujících se za křesťany. Jak budou zmateni a zahanbeni, až se s nimi setkají znovu v den Boží! Mezi mladými je hodně pobožnůstkářských pokrytců a ostatní, kteří nevyznávají víru, narážejí na tyto pokrytce a jsou zatvrzováni vůči všem snahám těch, kterým jde o jejich spásu. — 2T 460 (1870)

Proč jsou mladí nejraději mezi mladými

Důvodem, proč mladí lidé cítí větší volnost v nepřítomnosti starších, je to, že chtějí být se sobě rovnými. Každý si myslí, že je stejně dobrý jako ostatní. Všichni postrádají náležitý vzor. Hodnotí se podle sobě rovných, srovnávají se se sobě rovnými a nedbají na jediné dokonalé a pravé měřítko. Tímto pravým vzorem je Ježíš. Jeho život v sebeobětování je naším příkladem. — 1T 154, 155

Rada mladé ženě, aby si hlídala své city

Jste příliš štedrá v rozdávání svých citů a pokud byste se chovala nadále tak, jak jste zvyklá, dopustila byste se chyby s dopadem na celý Váš život. Neprodávejte se lacino. Nebud'te příliš otevřená ke každému dvornému spolužákovi. Pamatujte, že se připravujete na práci pro Mistra a abyste mohla dobře plnit své úkoly, splatit svá nadání Tomu, kdo Vám je věnoval, a uslyšet vzácnou chválu: „To dobře, služebníče dobrý a věrný“ (Mat 25, 23) z Jeho rtů, nesmíte být bezstarostná a musíte si dávat pozor na své vztahy.

Abyste se zhostila svých úkolů ve službě Bohu, musíte získat co nejvíce předností, které je možno nabýt svědomitým zvyšováním úrovně vlastních rozumových schopností. Potřebujete účinně a vyváženě rozvíjet své myšlenkové schopnosti, potřebujete mnohostranný rozvoj své osobnosti v křesťanském duchu a s přirozeným půvabem, abyste byla věrnou služebnicí Boží. Potřebujete zjemnit svůj vkus, vytríbit svou představivost a navyknout si na sebeovládání tak, abyste měla pouze ničím neposkrvněné touhy a cíle. Je třeba, abyste jednala z ušlechtilých a vznešených popudů. Co největším využitím svých možností vzdělávání a zdokonalování charakteru shromážděte všechny schopnosti, jaké můžete, abyste dokázala zaujmout jakékoli místo, které Vám Hospodin může přidělit. Nejvíce ze všeho potřebujete držet se uvážlivých rad. Neopovrhujte jimi. — Lt 23, 1893

Ukázňujte se

Jste náchylná dopřávat sluchu svým nápadníkům, kteří se vám svou úrovní nemohou v ničem vyrovnat. Musíte získat větší moudrost skrze Kristovu milost. Musíte zvažovat každý svůj krok ve světle (toho), co je řečeno slovy: „Nejste sami svoji. Nebo koupení jste za mzdu“. Učiňte Hospodina svým rádcem. Nedělejte nic, co by poškozovalo nebo ochromovalo Vaší užitečnost. Zacházejte se se sebou svědomitě a s vytrvalým úsilím se ukázňujte. Budete-li učenlivá a pozorná, milost Ježíše Krista Vám bude pomáhat na každém kroku.

Píši Vám nyní a zanedlouho napíši znovu, protože jakmile přede mne byla jednou postavena pochybení Vašeho minulého života, nemohu v sobě zadržovat nejnaléhavější prosby, abyste zachovávala přísnou sebekázeň. ...

Nenechávejte se svést na scestí a neprokazujte přízeň mladým mužům, protože tím nejen škodíte vlastní pověsti a budoucnosti, ale také v nich vzbuzujete naděje a očekávání. Pod tímto vlivem jsou pak jako očarováni touhou po lásce a kazí si tím svůj studentský život. Vy i oni jste ve škole za účelem získání vzdělání, které zvýší úroveň vašich rozumových schopností a vašeho charakteru, abyste mohli být užitečnější v tomto životě a připravit se na budoucí nesmrtelný život. Přestaňte chybovat ve svém chování tím, že zjevně vítáte zájem mladých mužů a jste vyzývavá. Hospodin pro Vás určil práci. Dejte si za cíl vyplnit Boží přání a vůli, a ne poddávat se vlastním sklonům a být ve svém budoucím osudu svázána ocelovými pouty. — Lt 23, 1893

Nemístné vztahy mohou ubírat duševní sílu (rada osmnáctileté dívky)

Nemáte právo věnovat své city žádnému mladému muži bez plného souhlasu svého otce a matky. Jste ještě dítě a prokazovat přízeň nějakému mladíkovi bez vědomí a plného souhlasu Vašeho otce je vůči němu velmi neuctivé. Váš vztah k tomuto muži Vás okrádá o pokojnou mysl a klidný, zdravý spánek. Naplňuje Vaši mysl pošetilými představami a dělá Vás přecitlivělou. Brzdí Vás ve Vašich studiích a velmi zle působí na vaše duševní a tělesnou sílu. Stojí-li někdo proti Vám, stáváte se podrážděná a klesáte na duchu. — Lt 9, 1904

Školní pravidla

Předpisy této internátní školy (v College v severní Kalifornii) přísně omezují styk mezi chlapci a dívkami během školního roku. Pouze tehdy, když jsou tyto předpisy příležitostně pozastaveny, jak se někdy stává, je chlapcům povoleno doprovázet dívky na veřejná shromáždění a zpět.

Naše internátní škola v Battle Creeku má podobné předpisy, i když ne tak tvrdé. Tyto předpisy jsou nezbytné k ochraně mládeže před nebezpečím předčasného namlouvání a nerozumného uzavírání manželství. Mladí lidé jsou svými rodiči posíláni do školy, aby získali vzdělání, ne aby flirtovali s opačným pohlavím. V zájmu společnosti i v jejich vlastním zájmu je, aby se nepokoušeli o výběr životního partnera, když jsou ještě charakterově nevypělí, mají ještě nezralý úsudek a když zároveň postrádají rodičovskou péči a vedení. — ST 2.3.1882 (FE 62)

Měřítkem je věk, stav a způsob uvažování

Při veškerém našem zacházení se studenty je nutno brát v úvahu věk a povahu. Nemůžeme se chovat stejně k nejmladším i ke starším. Jsou okolnosti, za nichž je možno mužům a ženám s přiměřenými zkušenostmi a dobrou pověstí přiznat určité výsady nepovolované mladším žákům. Je nutno zvažovat věk, stav a způsob uvažování. Při své práci musíme být vždy uvážliví a ohleduplní. Nesmíme však slevovat ze své neochvějnosti a bdělosti při jednání se studenty každého věku ani ze své neústupnosti při nepovolování zbytečných a nerozumných styků mezi mladými a nezralými studenty opačného pohlaví. — CT 101 (1913)

Nebezpečí zaslepené zamilovanosti

Někteří z těch, kteří navštěvují internátní školy, nevyužívají správně svůj čas. Jsou plni mladistvé neposednosti a pohrdavě odmítají omezení, která jsou jim ukládána. Zejména se bouří proti

pravidlům, která nepovolují mladým mužům nabízet se dívkám. Zlo přinášené takovým chováním v této zkažené době je velmi dobře známo.

Na internátní škole, kde je pohromadě tolik mladých lidí, by napodobování světských zvyků v této oblasti obrátilo jejich myšlenky směrem, který by je brzdil na cestě za získáváním znalostí a v zájmu o náboženskou věc. Zaslepené zamilovávání se a vzájemné projevování si svých citů ve škole ukazuje na nedostatek zdravého úsudku mladíků a dívek. Tak jako na naší škole, slepá vášň ovládá rozum a úsudek. Pod vlivem tohoto očarování je odkládána závažná zodpovědnost pociťovaná každým upřímným křesťanem, duchovní život končí a člověk ztrácí povědomí o hrozivých důsledcích pro poslední soud a věčnost. — 5T 110 (1882)

Když mají přednost lidské lásky

U mnoha lidí láska k lidskému zastiňuje lásku k božskému. První krok směrem na scestí činí tím, že se odváží brát na lehkou váhu výslovné Hospodinovo přikázání a důsledkem je velmi často úplné odpadnutí od víry. Uplatňování vlastní vůle v rozporu s Božími požadavky se vždy ukázalo být pro lidi velmi nebezpečné. Pro lidi je velmi těžké uvědomit si, že Bůh myslí vážně to, co říká. Je pravidlem, že ti, kdo si za své přátele a protějšky zvolí osoby, které odmítají Krista a pošlapávají Boží zákon, nakonec přebírají jejich mysl i ducha. — ST 19.5.1881 (SD 165)

Smíšená manželství

Vábí-li Tě, bratře, spojit svůj život s mladou nezkušenou dívkou, která se nenaučila každodenním běžným činnostem, které vyžaduje život, je to chyba, ale tento její nedostatek je nicotný ve srovnání s její neznalostí svých povinností vůči Bohu. Nechybělo jí světlo, měla výsady, které přináší náboženství, a přesto necítila svou nízkou hříšnost bez Krista. Když ve své zaslepené zamilovanosti můžeš před shromážděním k modlitbě, kde se Bůh setkává se svým lidem, dávat opakovaně přednost společnosti té, v níž není žádná láska k Bohu a která na náboženském životě nevidí nic přitažlivého, jak můžeš očekávat, že Bůh tomuto svazku požehná? — 3T 44 (1872)

Manželství křesťanů s nevěřícími

V křesťanské světě panuje udivující a znepokojivá přehlíživost k učení Božího Slova ve věci manželství křesťanů s nevěřícími. Mnozí z těch, kdo prohlašují, že milují a bojí se Boha, poslouchají raději vrtochy své vlastní mysli než rady nekonečné Moudrosti. Ve věci, jež se ve všech případech bytostně týká štěstí a dobra obou partnerů na tomto světě a ve světě příštím, je pomíjen rozum, zdravý úsudek a bázeň Boží a je dovolováno vládnout slepé vášni a svéhlavosti.

Muži a ženy, kteří jsou jinak rozumní a svědomití, zavírají oči před radami, jsou hluchí k výzvám a prosbám přátel, příbuzných a Božích služebníků. Výstrahy a varování jsou považovány za neoprávněné zasahování do soukromých záležitostí a upřímný přítel, který přichází s domluvou, je pokládán za nepřítele. To vše plně vyhovuje přání satana, který zatahuje lidskou duši do svých kouzel a ta je očarována a zaslepena. Rozum uvolňuje otěže v podobě sebeovládání, které držely chtíč a rozhodující slovo dostávají neuspokojené vášně, dokud si člověk-oběť neuvědomí, v jaké ubohosti a v jakém područí žije. To vše není obraz vytvořený představivostí, ale líčení skutečnosti. Bůh nikdy neschvaluje manželské svazky, které vysloveně zakázal. — 5T 365, 366 (1885)

Vystižení nevěřícího

I kdyby si Vámi zvolený druh tuto volbu ve všech ostatních ohledech zasloužil (a nezasluhuje si ji), je zde stále to, že neuznal pravdu dnešních dnů. Je to nevěřící a nebe Vám zakazuje spojit se s ním. Tento Božský zákaz nemůžete přehlížet, aniž byste svou duši vystavila velkému nebezpečí. — 5T 364

Zakázaná půda zcestných představ (rada kazateli)

Byl jsi mi zpodobněn jako člověk ve velkém ohrožení. Dábel je Ti v patách a často Ti našeptává sladké výmysly a ukazuje Ti okouzlující obrázky té, kterou představuje jako družku, která se k Tobě hodí více než Tvá žena, se kterou žiješ od mládí, matka Tvých dětí.

Dábel působí nepozorovaně a neúnavně, aby svými svůdnými pokušeními přivodil Tvůj pád. Je rozhodnut stát se Tvým učitelem a Ty se teď potřebuješ dostat tam, kde najdeš sílu, abys mu odolal. Doufá, že Tě přivede do bludiště filosofování. Doufá, že Tvé city, lpějící na Tvé ženě, od ní odtrhne a připoutá je k jiné ženě. Touží po tom, abys dovolil své mysli přebývat u této ženy, dokud se díky Tvému bezbožnému zalíbení v ní nestane Tvým bohem.

Nepřítel duší již dosáhl hodně, když dokáže přivést představivost jednoho ze strážců vyvolených Jehovou k tomu, aby se zabývala možností spojení s nějakou ženou, do níž se zamiloval, a založení rodiny na světě, který přijde. Nepotřebujeme takovéto líbivé obrázky. Všechny mají původ v mysli pokušitele. ...

Vidím, že mnoho lidí žije v zajetí zcestných představ svého ducha. Jejich mysl je smyslná a nedojde-li ke změně, způsobí to jejich zkázu. Všem, kteří se oddávají těmto bezbožným představám, bych ráda řekla: „Zastavte se, pro Krista, zastavte se tam, kde jste. Jste na zakázané půdě. Zapřísahám vás, čiňte pokání a proměňte se.” — Lt 231, 1903 (MM 100, 101)

Nevázaná láska

Viděla jsem výsledky těchto překroucených (spiritualistických a panteistických) pojetí Boha, projevující se odpadlictvím od víry, spiritualismem a sklony k nevázané lásce. Směřování k nevázané lásce bylo v těchto učeních tak skryté, že bylo zprvu velmi těžké odhalit jejich pravou povahu. Dokud Hospodin tuto věc přede mne jasně nepostavil, nevěděla jsem, jak mám tuto lásku nazývat, ale bylo mi sděleno, abych ji nazývala bezbožná spirituální láska. — 8T 292 (1904)

Láska není přecitlivělost

Ježíš nechce, abychom ostatním dávali lásku a city, které mají příchut' přecitlivělosti a které jsou léčkou pro duši, nýbrž lásku nebeského původu, kterou ztělesňuje Ježíš jak Svým příkladem tak Svými zásadami. Jak často se však místo projevování této lásky jeden druhému odcizujeme a vzdalujeme! ... Výsledkem je odcizení Bohu, ztrácející se zkušenost, zastavující se růst křesťanského charakteru. — YI 20.10.1892 (SD 147)

Odhalený podvrh

Apoštol nás napomíná: „Milování buď bez pokrytství; v ošklivosti mějte zlé, připojeni jsouce k dobrému. Láskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsouce, poctivostí se vespolek předcházejte.“ (Řím 12, 9. 10.) Pavel si přál, abychom rozlišovali mezi čistou, nesobeckou láskou, ke které nás vybízí Kristův duch, a prázdným předstíráním plným klamu, kterým oplývá svět.

Tento opovrženímhodný podvrh již oklamal mnoho duší. Zastírá rozdíl mezi dobrým a zlým tím, že hříšníkovi je lichoceno místo, aby mu byly vysvětleny jeho chyby. Takové chování nikdy nepramení z opravdového přátelství. Duch, který k němu ponouká, přebývá pouze v pozemském srdci. Křesťan sice musí být vždy laskavý, soucitný a smířlivý, ale nesmí nikdy souhlasit s hříchem. Musí si ošklivit zlo a lnout k tomu, co je dobré, na úkor stýkání nebo přátelení se s bezbožníky. Kristův duch nás vede k nenávisti vůči hříchu, ale současně k ochotě učinit jakoukoli oběť pro hříšníkovu záchranu. — 5T 171 (1882)

Volba životního druhu

Mladá žena by se měla rozhodnout pouze pro takového životního druhu, který má neposkvrněný a pevný charakter, je pilný, ctižádostivý a čestný a miluje a bojí se Boha. Mladý muž by měl při hledání té, která bude stát po jeho boku, dbát na to, aby byla schopna nést svůj díl životních břemen, aby na něho měla povznášející a oduševňující vliv a aby ho svou láskou dokázala učinit šťastným. — MH 359 (1905)

33. NEBEZPEČÍ HROZÍCÍ MLÁDEŽI

Zvyky určují osud

V dětství a mládí je lidský charakter nejvíce ovlivnitelný. V této době by člověk měl získat schopnost sebeovládání. V rodinném kruhu na mladého člověka působí vlivy, jejichž výsledky ho poznamenají na věčnost. O tom, zda člověk zvítězí nebo bude poražen v životní bitvě, rozhodují zvyky získané v raném věku mnohem více než jakékoli vrozené vlohy. Mládí je čas setby. Mládí rozhoduje o tom, jaká bude sklizeň pro tento život a život, který přijde. — DA 101 (1898)

Sebekázeň a nestřídmost

Svět je v zajetí nestřídmosti. Všude převládají omyly a výmysly. Množí se d'áblovy léčky. Všichni, kdo chtějí dosáhnout svatosti v bázni Boží, se musejí naučit střídmosti a sebeovládání. Vášně a různé choutky musejí být udržovány v podřízenosti ušlechtilým schopnostem mysli. Tato sebekázeň je nezbytná pro získání duševní síly a duchovního náhledu na věci, který nám umožní pochopit a chovat se podle svatých pravd Slova Božího. A proto má také střídmost své místo v přípravě na Kristův druhý příchod. — DA 101 (1898)

„Zmužile sobě počínejte, buďtež silní.“

Mladí muži by měli mít vyhraněné názory a moudré plány, aby dokázali co nejvíce využít své

příležitosti, chopit se božských vnuknutí a sebrat odvahy, což vše dávalo sílu apoštolům. Jan říká: „Psal jsem vám, mládenci, že silní jste, a slovo Boží v vás zůstává, a že jste svítězili nad tím zlostníkem.“ (1 Jan 2, 14) Mladí muži mají před sebou vznešený vzor a Bůh je vyzývá, aby se dali opravdově do Jeho služby. Mladí muži s věrným srdcem, kteří se s potěšením učí v Kristově škole, mohou udělat obrovskou práci pro Mistra, budou-li pouze dbát Jeho příkazu tak, jak zaznívá z Bible i pro dnešní dobu: „Zmužile sobě počínejte, buďtež silní.“ (1 Kor 16, 13) — RH 16.6.1891 (MYP 24)

Nebezpečí zanedbávání výchovy a zvláštní přípravy

Mladým mužům, kteří chtějí působit mezi lidmi jako kazatelé, kolportéři nebo evangelisté, by se mělo nejprve dostat dostatečné výchovy zaměřené na duševní stránku osobnosti a měli by být podrobeni zvláštní přípravě, aby se dokázali správně zhostit svého povolání. Ti, kteří jsou nevzdělaní a nevyškolení a mají nevytříbené chování, nejsou připraveni vstoupit na pole, kde proti pravdám Slova Božího bojují nadání a vzdělání lidé se silným vlivem. Bez znalosti vědecké a biblické pravdy se ani nemohou úspěšně stavět proti různým druhům spojení náboženských a filosofických omylů a odhalovat je. — 5T 390 (1885)

Oslnivé předpoklady nejsou zárukou úspěchu

Není pravda, že mladí muži s oslnivými předpoklady dosáhnou vždy největšího úspěchu. Jak často byli nadaní a vzdělaní muži dosazeni do odpovědných funkcí, v nichž pak selhali. Jejich lesk připomínal zlato, které se ale „ohněm zprubované“ ukázalo jako falešné pozlátko a struska. Ve své práci selhali kvůli nedostatku víry.

Nebyli pilní a vytrvalí a nešli na kloub věcí. Nebyli ochotni začít šplhat od spodu žebříku a s trpělivým úsilím stoupat příčku po příčce až by dosáhli na vrchol. Pohybovali se v ohni, který sami rozněcují. Nespoléhali se na moudrost, kterou může dát jedině Bůh. Neselhali proto, že nedostali příležitost, nýbrž proto, že neuvažovali střízlivě. Neuvědomovali si, jak jsou pro ně cenné jejich přednosti v oblasti vzdělání a proto si nezvyšovali své znalosti na poli náboženství a věd. Chyběla jim vyváženost mysli a charakteru prostřednictvím vznešených zásad pravdy. — RH 8.12.1891 (FE 193)

Na nevědomosti není nic dobrého

Mysleli jste si, že nejdůležitější je získat vzdělání v různých vědách. Na nevědomosti samozřejmě není nic dobrého a vědecké znalosti nemusejí nutně brzdit růst křesťanského charakteru, ale pokud o ně usilujete, majíce před sebou správný cíl a pociťující svou povinnost vůči Bohu využívat své schopnosti pro dobro ostatních a šíření Jeho slávy, znalosti vám pomohou tohoto cíle dosáhnout; pomohou vám uvést v činnost schopnosti, které vám věnoval Bůh a používat je v Jeho službě. — 3T 223 (1872)

Zaujímání místa na straně nevíry

Slovo Boží bude v posledním velkém dni soudit každého z nás. Mladí lidé hodně mluví o různých vědách a dobře se vyznají v tom, co se o nich píše. Snaží se vysvětlovat Boží jednání a dílo tak, aby tomu všemu porozuměli svým omezeným chápáním. To je ale velmi nešťastná chyba.

Skutečná věda a Bible jsou v dokonalém souladu. Falešná věda je něco, co se na Boha vůbec neohlíží. Je to okázalá nevědomost. Tato oklamávající síla se zmocnila mysli mnoha lidí, kteří si vybrali temnotu místo světla a zotročila ji. Zaujali své místo na straně nevíry, jakoby pochybovačství byla nějaká přednost a znak vyspělé mysli, když ve skutečnosti je to znak mysli příliš chabé a omezené na to, aby mohla pojmut Boží stvořitelské dílo. Nedokázali by pochopit rozměry tajemství Jeho prozřetelnosti, i kdyby studovali vědu z celých sil po celý život. A protože omezená lidská mysl nedokáže vysvětlit Boží skutky, ďábel na ni nechává působit své oklamávající učení a chytá ji do tenat nevíry. Pokud pochybující lidé vejdou v úzké spojení s Bohem, Bůh jim své záměry objasní tak, aby je pochopili. — 4T 584, 585 (1881)

Ničivá síla pochybovačství

Pro pochybovačství a nevíru neexistuje žádná výmluva. Bůh se bohatě postaral, aby všichni lidé mohli získat víru, pokud budou ochotni své rozhodnutí podřídit tíze důkazů. Jestliže ale chtějí čekat, až bude odstraněna každá zdánlivá pochybnost, než uvěří, nikdy se nepřimknou k pravdě a nezapustí v ní kořeny. Bůh z naší cesty nikdy neodstraní všechny zdánlivé potíže. Ti, kdo chtějí pochybovat, si mohou najít příležitosti, ti kdo chtějí věřit, najdou spoustu důkazů, na nichž mohou svou víru založit.

Postoj některých lidí je nevysvětlitelný, a to i pro ně samotné. Nechají se unášet proudem, nemajíce žádnou kotvu a lavírujíce v mlze nejistoty. Satan se brzy zmocňuje jejich kormidla a zavádí jejich chatrnou bárku, kamkoli se mu zlíbí. Dostávají se do podřízenosti vůči jeho vůli. Kdyby nenaslouchali satanovi, nebyli by bývali podvedeni jeho oklamávajícím učením. Kdyby byli na straně Boha, nebyli by popleteni a svedeni na nesprávnou cestu. — 4T 583, 584 (1881)

Neuplatňování získaných znalostí v běžném životě

Když ale, mladí mužové, stále získáváte tolik znalostí, a přitom je neuplatňujete v běžném životě, nenaplníte cíl svého vzdělávání. Jestliže jste při svém vzdělávání tak pohlceni učením, že zanedbáváte modlitbu a náboženské výsady a stáváte se lhostejní a neteční k potřebám své duše, jestliže se přestáváte učit v Kristově škole, prodáváte své prvorozenství za mísu čočovice. Ani na okamžik byste neměli ztrácet ze zřetele cíl, pro který se vám dostává vzdělání. Tím je takové rozvinutí a nasměrování vašich schopností, abyste byli užitečnější a prospívali ostatním co nejvíce budete moci.

Pokud se zvyšováním svého vzdělání zvyšujete svou sebelásku a náchyllost vymlouvat se z přijímání zodpovědnosti, bylo by lepší, kdybyste zůstali bez vzdělání. Pokud jste zamilovaní do knih, uctíváte je tak, že stojí mezi vámi a plněním vašich povinností a cítíte proto nechuť odtrhovat se od učení a čtení ani kvůli nevyhnutelné práci, kterou musí někdo udělat, měli byste omezit svou touhu učit se a začít v sobě pěstovat chuť dělat věci, o které nyní nemáte zájem. Ten, kdo je svědomitý v tom nejnepatrnějším, bude svědomitý i ve velkých věcech. — 3T 223, 224 (1872)

Škodlivé vlivy tělesné nečinnosti a přílišného zatěžování myšlenek

Celá tělesná soustava je předurčena k činnosti a pokud tělu chybí zdraví udržované vynakládáním tělesných sil, využívat duševní síly neboli myšlenkové schopnosti dlouho naplno není možné. Tělesná nečinnost, která se zdá ve školních třídách téměř nevyhnutelná, z nich dělá společně s dalšími

nezdravými podmínkami škodlivé místo pro děti, obzvláště pro ty celkově slabší. ...Není divu, že ve škole jsou často položeny základy celoživotní nemoci. Mozek, nejchoulostivější ze všech tělesných orgánů, ze kterého čerpají sílu nervy celé tělesné soustavy, zde trpí nejvíce. Tím, že je nucen k předčasné nebo nadměrné činnosti, navíc v nezdravých podmínkách, je oslabován, a škodlivé následky jsou často trvalého rázu. — Ed 207, 208 (1903)

Vyhýbání se obtížným povinností a těžké práci

Tito mladí muži mají doma povinnosti, které přehlížejí. Nenaučili se věnovat se svým povinnostem a plnit doma úkoly, které jim náležejí. Mají svědomitou a pilnou matku, a ta nesla hodně břemen, která by je její děti neměly nechat nést. V této věci svou matku nectili. Ani se svým otcem se nedělili o jeho břemena, jak bylo jejich povinností, a nectili ho, jak měli. Řídí se spíše vlastní chutí než povinnostmi.

Ve svém životě se řídí sobeckými zájmy, vyhýbají se břemenům a obtížným povinnostem a nezískali cenné zkušenosti, které si nemohou dovolit postrádat, chtějí-li být v životě úspěšní. Nepocitují důležitost být svědomití v malých věcech stejně jako necítili povinnost vůči svým rodičům být poctiví, důkladní a svědomití v plnění obyčejných, všedních úkolů běžného života, které je čekají přímo na jejich cestě. Jsou přehlíživí k obyčejným znalostem a dovednostem tak důležitým pro běžný život. — 3T 221, 222 (1872)

Odpočinek a zábava

Mezi odpočinkem a zábavou je rozdíl. Odpočinek vede k obnovování a nabírání nových sil. Uvolňuje nás od našich všedních starostí a zaměstnání, poskytuje osvěžení pro mysl i tělo a tak nám umožňuje vrátit se s novým elánem k důležitým životním úkolům. Zábava je na druhé straně vyhledávána samoučelně a často je zaháněna do krajnosti; ubírá síly, které jsou potřebné k užitečné práci a stává se tak překážkou na cestě za opravdovým úspěchem v životě. — Ed 207 (1903)

Bezúčelné radovánky

Náš volný čas v době odpočinku by neměl být vyplňován bezúčelnými radovánkami tak, aby postrádal jakýkoli smysl. Můžeme jej trávit způsobem, který bude přinášet užitek těm, se kterými se stýkáme, a povznášet je a lépe nás i je uzpůsobovat k úspěšnému plnění úkolů připadajících na nás jako na křesťany. — HR červen 1871 (AH 493)

Líbivý moderní tanec

Davidův radostný tanec v úctě před Bohem je uváděn milovníky radovánek na obranu líbivého moderního tance, ale pro tento argument není žádné opodstatnění. Tanec je v dnešní době spojen s nevázaným hýřením a hlučnými nočními zábavami. Zdraví a mravnost padá za oběť radovánkám. Pro lidi neustále se vyskytující v tanečních sálech není Bůh předmětem jejich myšlenek a úcty; modlitbu a pění chvály Bohu by na svých shromážděních považovali za nepatřičnost.

Mělo by zde být jednoznačné rozlišení. Křesťané by neměli vyhledávat různé zábavy, jež vedou k

oslabování lásky ke svatým věcem a zmenšují naše potěšení ze služby Bohu. Hudba a tanec plný radosti v úctě před Bohem při přenesení archy úmluvy se ani v nejmenším nepodobal nezřízené zábavě v podobě moderního tance. To první vedlo k připomínání Boha a velebení Jeho svatého jména. To druhé je ďáblův nástroj, jak přimět lidi zapomenout na Boha a tupit Ho. — PP 707 (1890)

Hledání uspokojení v zábavách a radovánkách

Nepřítel se snaží naši mysl nejrůznějšími způsoby odpoutat od studia Božího Slova. Mnoho lidí vede ke hledání uspokojení v zábavách a radovánkách, po nichž je pozemské srdce žádostivé. Ale pravé Boží děti své štěstí nehledají na tomto světě. Hledají nikdy nekončící radosti domova ve věčném městě, kde přebývá Ježíš a kde vykoupený člověk dostane odměnu za poslušnost vůči Božím požadavkům. Netouží po pomíjivé laciné zábavě v tomto životě, ale po nikdy nekončící milosti nebes. — Ms 51, 1912 (HC 284)

Pošetilé myšlenky a hovory o malichernostech

Proč byste neměli připoutat své myšlenky ke skrytým pokladům Krista, abyste mohli ostatním nabídnout klenoty velké pravdy? ... To ale nemůžeme dokázat dokud v sobě živíme povrchního a roztěkaného ducha, pídíce se stále za něčím, co pouze uspokojuje naše pocity, něčím, co nás obveseluje a způsobuje pošetilý smích. ... Svou mysl bychom neměli poutat takovými věcmi, když zde jsou poklady, které jsou nám skryté. Bude nám trvat celou věčnost, než pochopíme podstatu pokladů slávy Boha a Ježíše Krista.

Mysl, která je upoutána četbou povrchních věcí, plytkými vzrušujícími příběhy nebo hledáním zábavy, se nezabývá Kristem a nemůže se radovat z všeobjímající plnosti jeho lásky. Mysl, která nachází potěšení v pošetilých myšlenkách a hovorech o malichernostech, trpí stejným nedostatkem potěšení z Krista jako hory Gelboe nedostatkem vláhy nebo deště. — RH 15.3.1892

Ve víru vzrušivých zábav

Dnešní města se začínají velmi rychle podobat Sodomě a Gomoře. Je v nich plno různých zábav a vír těchto vzrušivých zábav a radovánek odlákává tisíce lidí od obyčejných každodenních povinností. Vzrušující kratochvíle, jako divadlo, koňské dostihy, hazardní hry, pití alkoholu a hlučné oslavy, probouzejí v lidech všechny možné vášně.

Tímto obecně rozšířeným proudem je strhávána také mládež. Ti, kdo se učí milovat samoučelnou zábavu, otevírají dveře přívalu pokušení. Oddávají se všeobecnému bezmyšlenkovitému veselí se a bezstarostným radovánkám. Jsou vedeni od jednoho druhu rozptýlení ke druhému, dokud neztratí jak přání tak schopnost žít užitečný život. Jejich náboženské touhy vychladly, jejich duchovní život vymizel. Všechny jejich ušlechtilé schopnosti duše, vše co člověka spojuje s duchovním světem, je znesvěceno. — 9T 89, 90 (1909)

Zábavné večírky

Hodně lidí dovoluje mládeži navštěvovat různé zábavné večírky v domnění, že pro zdraví a štěstí

je taková zábava nezbytná, avšak jaká nebezpečí číhají na této cestě! Čím více je touha po radovánkách ukájena, tím více se rozvíjí a tím silnější se stává. Životní zkušenost se z velké části skládá z ukájení vášní člověka v různých zábavách. Bůh nás vybízí, abychom se měli na pozoru. „Kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.“ (1 Kor 10, 12) — CT 347 (1913)

Nebezpečná lehkovážnost

Mládeži je dán pouze jeden vzor, ale jak mládež připodobňuje svůj život Kristovu životu? Cítím velké znepokojení, když všude vidím lehkomyšlnost mladých mužů a žen, kteří se prohlašují za vyznavače pravdy. Nezdá se, že by mysleli na Boha. Jejich mysl je vyplněna nesmysly. Jejich ústním projevem jsou jen prázdné, zbytečné řeči. Jsou posedlí hudbou a ďábel dobře ví, které jejich smysly má vydráždit, aby očaroval a zmocnil se jejich mysli, takže přestávají toužit po Kristu. Chybí jim touha duše po poznávání Boha, po růstu v Boží milosti. — 1T 496, 497 (1867)

Nemírnost zbavuje mozek jeho síly

Stejný Svědek, který zaznamenal Baltazarovo znesvěcení, je s námi všude, kde se ocitneme. Mladíci a dívky, možná si neuvědomujete, že Bůh se na vás dívá, možná si myslíte, že smíte dávat volný průchod všem vrtochům přirozeného srdce, že můžete brát vše na lehkou váhu a zahrávat si s vážnými věcmi, ale ze všech těchto věcí se budete muset zodpovídat. Co zasejete, to budete sklízet, a jestliže podkopáváte základy svého domu a připravujete svůj mozek o jeho potravu a své nervy o jejich sílu nezřízeným životem a oddáváním se různým choutkám a vášním, budete muset předložit účet Tomu, který říká: „Znám skutky tvé.“ — RH 29.5.1892

Vrhání se do všemožných zábav způsobuje zakrňování mysli

Stejně jako chvatné hltání tělesné stravy škodí zdraví, tak i hltavé polykání všeho, co budí zdání zábavy, způsobuje zakrňování mysli a její odmítání duchovní potraviny, která je jí předkládána. Mysl je pak naučena dožadovat se zábavy tak, jako piják žadoní po sklenici alkoholu. Odolat pokušení se zdá nemožné. Střízlivé uvažování je nepřitažlivé. Na představě, že by člověk četl slova o věčném životě a přemýšlel nad nimi, není nic lákavého. — Lt 117, 1901

Nebezpečné zábavy

Žádná zábava, která lidem brání v soukromé modlitbě, ve vyznání před modlitebním oltářem nebo v účasti na modlitebním shromáždění, není neškodná. Taková zábava je velmi nebezpečná. — 3T 223 (1872)

Oddávání se svým choutkám narušuje tělesné i duševní zdraví

Myslíte, mladý muži, při výběru zásad svého chování a podřizování své mysli různým vlivům na to, že si utváříte svůj charakter pro věčnost? Před Bohem nemůžete nic skrýt. Můžete tajně pěstovat hříšné zvyky, před Bohem a anděly to však skryto nezůstává. Bůh a andělé tyto věci pozorují a Vy se z toho budete muset zodpovídat. Bůh z Vás nemá radost. Ve svém duchovním vývoji byste měl být

mnohem dále, než kde nyní jste.

Bůh Vám dal tolik výsad a příležitostí, ale Vaše skutky tomu neodpovídají. Máte povinnosti vůči ostatním, a povinnosti nesprávně chápané jsou také nesprávně plněné. Dopouštíte se chyb a omylů, které jsou nejen nebezpečné pro Vás samotného, ale způsobují také přebírání špatných zvyků ostatními. Máte choutky, kterým se oddáváte na úkor svého tělesného i duševního zdraví. Zvykl jste si na nestřídmost, která panuje na tomto světě a Vaše zdraví je narušeno tím, že se oddáváte svým choutkám. Váš mozek je zatemněn a dokud nebudou Vaše zvyky a chování v souladu s Božími přírodními zákony, nebudete mít nikdy rozumné, čisté myšlenky. — Lt 36, 1887

Vyhýbejte se pokušení

Nepodléhejte pokušení. Když vás obklopují pokušení a nemůžete ovlivnit okolnosti, které vás jim vystavují, můžete žádat splnění Božích slibů a se smělostí a vědomím své síly zvolat: „Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.“ (Fil 4, 13) V Bohu je síla pro vás všechny. Svou potřebu této síly, která jediná vás dokáže spasit, ale nikdy nepocítíte, dokud si neuvědomíte svou slabost a hříšnost.

Ježíš, váš drahý Spasitel, vás nyní povolává, abyste pevně zaujali své místo, opíraje se o věčnou pravdu. Budete-li trpět s Ním, korunuje vás slávou ve Svém věčném království. Budete-li ochotni se pro Něho obětovat, bude vaším Spasitelem. Ale pokud se dáte vlastní cestou, budete tak dlouho putovat v temnotě, až zjistíte, že už je příliš pozdě na to zajistit si věčnou odměnu. — 3T 45, 46 (1872)

Pěstujte v sobě správné touhy

Milujte pravdu pro její podstatu a zkoumejte své pocity a své dojmy ve světle Slova Božího. Touha zaměřená nesprávným směrem vám přinese zármutek se stejnou rychlostí, s jakou jí podléháte. Snažím se vybavit si ta nejvýstižnější slova a výrazy, které se objevily v souvislosti s touto oblastí, takže mé pero se teď na chvíli zastavuje, abych si vzpomněla na vhodná slova, protože chci, abyste mi co nejlépe porozuměli.

Pěstujte v sobě touhy, jejichž naplňování bude přinášet Bohu slávu, protože jsou posvěceny Duchem svatým. Nechť svatý olej, pocházející z olivových ratolestí, plápolá na oltáři vaší duše, vydávající svatou záři. Užitek těchto olivových ratolestí představuje nejbohatší působení Ducha svatého. — Lt 123, 1904

34. SVĚDOMÍ

Povznete svědomí na místo, kde bude mít váhu, která mu náleží

Bůh dal lidem něco více než pouhý živočišný život. „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Od těch, pro něž učinil tak šlechetnou oběť, očekává, že svým následováním příkladu, který jim dal Kristus, a životem v souladu s Jeho vůlí budou prokazovat, že si váží Jeho lásky. Očekává od nich zadostiučinění za lásku, kterou k nim projevil sebezapřením pro dobro ostatních. Očekává od nich, že budou využívat

svou tělesnou sílu i sílu své mysli v Jeho službě. Dal jim city a očekává od nich, že tento vzácný dar budou používat k Jeho slávě. Dal jim svědomí a zakazuje, aby tento dar byl jakýmkoli způsobem zneužíván; měl by být naopak povznesen na místo s náležitou váhou, které mu Bůh přidělil. — SW 1.3.1904

Hlídejte si své svědomí a pěstujte v sobě přívětivost

Všichni bychom v sobě měli pěstovat přívětivost a podržovat se vládě svého svědomí. Duch pravdy dělá z těch, kdo jej přijmou do svého srdce, lepší muže a ženy. Působí jako kvas tak dlouho, dokud celá lidská bytost není uvedena v soulad s jeho zásadami. Rozehřívá srdce, které bylo vychladlé lakotou, napřahuje ruku směrem k trpícím, od nichž se předtím odtahovala, a jako jeho ovoce se objevuje láska a dobrota. — 4T 59 (1876)

Čisté svědomí je nádherná vlastnost

„Svědomí bez úrazu před Bohem i před lidmi“ je nádherná vlastnost. — Ms 126, 1897 (HC 143)

Nedbání vlastního svědomí přináší strašlivé nebezpečí

Každý den lidé rozhodují o svém věčném osudu. Bylo mi ukázáno, že mnozí jsou v obrovském nebezpečí. Když člověk chce cokoli udělat nebo říci, aby dosáhl svého sobeckého cíle, může ho zachránit jedině Boží síla. Než může získat čisté „svědomí bez úrazu před Bohem i před lidmi“, jeho charakter potřebuje proměnu. Vlastní já musí zemřít a chrámu duše se musí zmocnit Ježíš. Když lidé odmítají světlo, které jim dal Bůh, a nehledí na své svědomí a pošlapávají je, jsou ve strašlivém nebezpečí. Jejich věčné blaho je ohroženo. — Lt 162, 1903

Satan se pokouší přehlušit svědomí

Satan se pokouší přehlušit Boží hlas a hlas svědomí a tento svět se chová, jakoby byl v jeho moci. Lidé si ho vybrali jako svého vůdce. Stojí pod jeho korouhví. Nechtějí přijít ke Kristu, aby měli život věčný. Zaslepeni myšlenkami na radovánky a zábavu usilují o to, co rychle pomine. — Ms 161, 1897

Jediný nesprávný krok změní život

Odstranění jediné zábrany z vlastního svědomí, neprovedení úkolu, který Hospodin vytýčil, jediný krok na cestě lemované nesprávnými zásadami vede často k úplné změně života a výsledků jednání člověka. ... Jedinou jistotu máme v následování Krista tam, kam nás vede. Tato cesta bude stále jasnější a čím dále více zářivější, až přijde velký den Boží. — Lt 71, 1898

Potlačované svědomí je oslabené

Jakmile člověk začne jednou jednat proti svému svědomí, má jej značně oslabené. Svědomí takového člověka potřebuje sílu, kterou mu dodá stálá bdělost a neustávající modlitba. — 2T 90, 91 (1868)

Potlačované svědomí se stává nespolehlivé

Ten, kdo po tom, co slyší pravdu, se od ní odvrací, protože její přijmutí by ho brzdilo v úspěchu v honbě za pozemskými statky, se odvrací od Boha a světla. Lacino prodává svou duši. Jeho svědomí bude vždy nespolehlivé. Uzavřel obchod se satanem, jednájíce proti svému svědomí, které, kdyby bylo uchováváno čisté a bez poskvrny, by pro něho bylo cennější než celý svět. Ten, kdo odmítá světlo, jí ovoce neposlušnosti tak jako Adam a Eva v ráji. — Ms 27, 1900

Ztráta bezúhonnosti svědomí ochromuje síly

Když ztratíte bezúhonnost svého svědomí, vaše duše se stane satanovým rejdištěm a budete zaskočeni pochybnostmi a obavami, které ochromí vaše síly a vezmou vám odvahu. Sami víte, že když vás opustila Boží přízeň, někteří z vás se pokusili její místo obsadit něčím jiným a hledali náhradu za ztracené svědectví Ducha svatého, že jste Boží děti uprostřed světského ruchu, ve společnosti světáků. — Lt 14, 1885

Člověk s potlačovaným svědomím se stává tyranem

Člověk s potlačovaným svědomím se stává tyranem ostatních lidí. — Lt 88, 1896

Satan ovládá svědomí otupělé alkoholem

Pijan prodává svůj rozum za poháry s jedem. Satan přebírá vládu nad jeho rozumem, city, svědomím. Takový člověk ničí Boží chrám. Stejný účinek má pití čaje. Kolik je přesto lidí, kteří na své stoly dávají tyto ničivé prostředky, utápějící v nich své božské přednosti. — Ms 130, 1899 (Te 79, 80)

Strava působí na svědomí

Živočišná a příliš kalorická strava nebezpečně rozproudí krev, dráždí nervovou soustavu a příliš často otupuje mravní citění tak, že nad rozumem a svědomím převažují smyslné choutky. — CTBH 134, 1890 (CD 243)

Zdraví a svědomí

Zdraví je neocenitelný dar a věc, která se svědomím a náboženstvím souvisí mnohem více, než si mnozí uvědomují. Má velký vliv na způsobilost člověka. Každý kazatel by si měl uvědomovat, že pokud chce být svědomitým strážcem stáda, musí si uchovávat všechny své síly v takovém stavu, aby mohl sloužit nejlepším možným způsobem. — GW 175 (1893) (CH 566)

Svědomí je účinný uzdravovací prostředek

Když jste znavení a utrápení, nemusíte vadnout jako listy na usychající větvi. Veselá mysl a čisté

svědomí jsou lepší než léky a budou účinným prostředkem k vašemu uzdravení. — HR červen 1871 (ML 177)

Lidské svědomí se může mýlit

Mnozí si myslí, že člověk může dělat vše, o čem mu svědomí říká, že je to správné. Ale otázkou je, zda člověk má správně vypěstované, dobré svědomí, anebo je má pokřivené svými špatnými názory. Svědomí nesmí nahrazovat to, co je dáno slovy „Tak pravil Hospodin“. Lidská svědomí jsou různá a jsou vybudována na různých základech. Někteří lidé mají svědomí mrtvé, chladné, jakoby až sežehnuté mrazem. Lidské svědomí se může mýlit. Pavel nevěřil v Ježíše Nazaretského a pronásledoval křesťany z města do města s pevným přesvědčením, že tím slouží Bohu. — Lt 4, 1889

Lidské vjemy nejsou spolehlivým vodítkem

„Svíce těla jestiť oko; protož jestliže by oko tvé sprostné bylo, všecko tělo tvé světlé bude. Pakliť by oko tvé bylo nešlechtné, všecko tělo tvé tmavé bude. Jestliže tedy světlo, kteráž jest v tobě, jest tma, sama tma jaká bude?“ (Mat 6, 22)

Tato slova mají doslovný smysl i přenesený význam. Jsou naprosto pravdivá, pokud jde o oko, kterým pozorujeme vnější předměty a jsou výstižná i co do duchovního oka, jímž je svědomí, a kterým posuzujeme dobro a zlo. Pokud je svědomí neboli oko duše dokonale zdravé, duše bude učena správným věcem.

Ale když je svědomí vedeno lidskými vjemy, které nejsou podmaněny a zjemněny Kristovou milostí, mysl je nezdravá. Člověk nevidí pravý význam a vliv věcí. Představivost je rozjitřena a oko mysli vidí věci ve falešném, pokřiveném světle.

Potřebujete bystrý a chápavý pohled na věci. Vaše svědomí bylo potlačováno a znecitlivělo, ale dáte-li se správnou cestou, ztracená citlivost se mu opět vrátí. — Lt 45, 1904

Kdy můžeme věřit svému svědomí

Ale někdo říká: „Mé svědomí mne neodsuzuje za to, že nedodržuji Boží přikázání.“ V Božím Slově se dočítáme o dobrém a špatném svědomí a to, že vaše svědomí vás neodsuzuje za nedodržování Božího zákona, nedokazuje, že nejste odsuzován v Jeho očích.

Porovnejte své svědomí se Slovem Božím a posuďte, zda je váš život a charakter v souladu se vzorem spravedlnosti, který tam Bůh zjevil. Pak budete moci zjistit, zda máte či nemáte rozumnou víru a jaký druh svědomí máte. Svědomí člověka se nedá věřit, dokud není pod vlivem božské milosti. Pokud člověk má svědomí neosvícené božským světlem, satan toho využívá a vytváří v něm všemožné falešné představy, protože Boží slovo neučinil svým rádcem. Mnozí lidé si vymysleli své vlastním evangelium stejně tak, jako nahradili Boží zákon svým vlastním zákonem. — RH 3.9.1901

Boží Slovo jako vzor

Člověku by nemělo stačit jen to, že se cítí v bezpečí, když se řídí diktátem svého svědomí. ... Je třeba si odpovědět na otázku, zda svědomí je v souladu s Božím Slovem. Pokud ne, není možno se jím

bezpečně řídit, neboť klame. Svědomí musí být osvětleno Bohem. Je nutno věnovat čas studiu Písma svatého a modlitbě. Pak bude mysl posílena a ustálí se. — Lt 21, 1901 (HC 143)

Mění svědomí váš život?

Možná máte svědomí a toto svědomí vám možná přináší vědomí hříchu, ale otázkou je, zda toto vědomí je účinnou silou. Působí na vaše srdce a na to, co se děje ve vašem nitru? Dochází k očišťování vašeho chrámu duše od jeho poskvrnění? Právě to potřebujeme, protože v dnešní době je to stejné jako za časů národa izraelského a jestliže na vás spočívají nějaké hříchy, neustávejte, dokud nebudou napraveny a dokud se od nich neoprostíte. — Ms 13, 1894

Vliv pravdy na svědomí a srdce

Žalmista říká: „začátek učení tvého osvětluje, a vyučuje sprostné rozumnosti.“ (Žalm 119, 130) Když pravda působí pouze na svědomí, způsobuje mnoho nepříjemných pocitů, ale když je pravda přijímána do srdce, celá bytost je uváděna v podřízenost Ježíši Kristu. Podřizovány Mu jsou i myšlenky, protože na toho, jehož vůle je podrobena Boží vůli, působí Kristova mysl. To tedy čítete při sobě, co i při Kristu Ježíši.“ (Fil 2, 5) Ten, koho Hospodin osvobodí, je skutečně svobodný a nemůže být zavlčen do otrockého područí hříchu. — Ms 67, 1894

Pravda uznávaná pouze svědomím znepokojuje mysl

Svědomí každého poctivého Žida přesvědčovalo, že Ježíš Kristus byl Boží Syn, ale srdce ve své pýše a povýšenosti se nechtělo podvolit. Vládl odpor proti světlu pravdy, proti němuž se Židé rozhodli bránit a popírat je. Když je pravda uznávána za pravdu pouze svědomím a když srdce zůstává nepřístupné, pravda pouze znepokojuje mysl. Ale když je pravda přijata jako pravda i srdcem, znamená to, že pro sebe získala svědomí a svými neposkvrněnými zásadami uchvátila duši. Do srdce ji vkládá Duch svatý, který její krásu přenáší také do mysli, aby její proměňující síla byla vidět i na charakteru. — Ms 130, 1897

Bůh svědomí k ničemu nenutí

Bůh vůli nebo svědomí člověka nikdy k ničemu nenutí, ale ďábel se neustále uchyluje ke krutému nátlaku, aby získal moc nad těmi, které nedokáže svést jiným způsobem. Vzbuzováním strachu nebo silou se snaží ovládnout lidské svědomí a zajistit si vazalskou věrnost. — GC 591 (1888)

Když svědomí je spolehlivým vodítkem

Ten, jemuž je svědomí spolehlivým vodítkem, nepřestává přemýšlet, když na něho svítí světlo Božího Slova. Nenechává se vést lidskými radami. Nedovolí, aby světské záležitosti stály v cestě poslušnosti. Všechny sobecké zájmy odkládá hned v zárodku a k Božímu Slovu přistupuje jako ten, jehož očekávání od věčnosti visí na vahách. — Ms 27, 1900

Emoce a touhy podržené rozumem a svědomím

Nechceme-li páchat hříchy, musíme se jim vyhýbat hned na samém počátku. Všechny emoce a touhy musejí být udrženy v podrživosti rozumu a svědomí. Každá zkažená myšlenka musí být okamžitě zapuzena. Kristovi následovníci, důvěrně vám radím, modlete se s vírou a celým srdcem. Dábel číhá, aby vás svedl na scestí. Chcete-li uniknout jeho trikům, musíte mít pomoc shůry. — 5T 177 (1882)

Člověk by měl všechny své emoce a vášně ovládat a v klidu je podržovat rozumem a svědomím. Pak satan ztratí svou moc ovládat mysl člověka. — RH 14.6.1892 (HC 87)

Šrámy na svědomí nikdy nezmizí

Co ten nečestný muž získal svým svěťáckým jednáním? Jak vysokou cenu zaplatil za svůj úspěch? Obětoval svou vznešenou mužnost a dal se na cestu vedoucí do záhuby. Možná bude obrácen, možná si uvědomí ohavnost svých křivd vůči bližním a co bude možné, odčiní, ale šrámy z jeho svědomí nikdy nezmizí. — ST 7.2.1884 (3BC 1158)

Kristova milost dokáže pomoci svědomí tíženému pocitem viny

Když hřích usiluje o moc nad srdcem, když pocit viny skličuje duši a tíží svědomí, když nevíra zatemňuje mysl, pamatujte, že Kristova milost dokáže přemoci hřích a rozptýlit temnotu. Vstupující do společenství se Spasitelem, vstupujeme na území pokoje. — MH 250 (1905)

Můžete se učinit takovými, jakými budete chtít být

Znovu Vás varuji jako toho, kdo se s tím, co říkají tyto řádky, bude muset vypořádat ve dni, kdy bude rozsouzen případ každého člověka. Podvolte se bez meškání Kristu; On jediný Vás může silou Své milosti vykoupit ze záhuby. Jedině On Vás může zbavit nezdravých mravů a uzdravit Vaši duši. Vaše srdce může být rozehráno Boží láskou, můžete získat bystrý a vyzrálý rozum, dobré a čisté svědomí a dobrou a posvěcenou vůli, podrídíte-li vše moci Ducha Božího. Můžete se učinit takovým, jakým budete chtít být. Postavíte-li se nyní ke všemu čelem, přestanete činit zlo a naučíte se činit dobro, pak budete opravdu šťasten, budete úspěšný v životních bitvách a dosáhnete až k slávě a počtám v lepším životě, než je tento. „Vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili.“ (Joz 24, 15) — 2T 564, 565 (1870)

Nedotýkat se svědomí ostatních

Svědomí člověka v Božích věcech je vzácný klenot, jehož se žádný jiný člověk, ani v nejvyšším postavení, nemá právo dotýkat. Nabuchodonozor nabídl Židům jinou možnost a když ji odmítli, nesmírně se rozhněval a „rozkázal rozpáliti pec sedmkrát více, než obyčej měl ji rozpalovati“ a zajatcům řekl, že je do této pece uvrhne. Dostalo se mu odpovědi plné víry a naděje: „Budťo že Bůh, jehož my ctíme, ... vytrhne nás, budť že nevytrhne,“ odevzdáme se věrnému Bohu. — Lt 90, 1897

Nedělat ze svého svědomí měřítko pro ostatní

Bůh si nepřeje, abyste ze svého svědomí dělal měřítko pro ostatní. Musíte si splnit svou povinnost, kterou je udělat ze sebe dobromyslného člověka a vypěstovat v sobě nesobeckost tak, aby vašim největším potěšením bylo činit všechny kolem vás šťastnými. — 4T 62 (1876)

Rodiče by měli pomáhat svým dětem uchovat si čisté svědomí

Bylo mi sděleno, abych rodičům řekla toto: „Čiňte vše, co je ve vašich silách, abyste svým dětem pomohli uchovat si čisté, neposkvrněné svědomí. Učte je žít se Slovem Božím. Učte je, že jsou Hospodinovými dítky. Nezapomínejte, že Bůh vás ustanovil jejich opatrovníky. Budete-li jim podávat náležitou stravu a zdravě je oblékat a budete-li je pečlivě učit Slovo Boží řádek po řádku, pravidlo po pravidlu, a hodně se s nimi při tom modlit k našemu nebeskému Otci, vaše úsilí bude bohatě odměněno. — Ms 4, 1905

Je třeba očistit svědomí

Každá síň v chrámu duše byla více či méně znesvěcena a potřebuje očistu. Je třeba vstoupit do pavučinami pokrytého pokoje svědomí. Je třeba zavřít okna duše směřující k zemi a otevřít dokořán její okna k nebi, aby do ní měly volný přístup zářivé paprsky Slunce spravedlnosti. Je třeba osvěžit si paměť zásadami Bible. Je třeba uchovávat si bystré a neposkvrněné uvažování, abyste dokázali rozlišovat mezi dobrem a zlem. Když se budete opakovaně modlit tak, jak to učil Ježíš Své učedníky, a pak se podle toho snažit chovat v každodenním životě, Duch svatý obnoví vaši mysl a srdce a dá vám sílu naplnit vysoké a svaté cíle. — Ms 24, 1901

Čisté svědomí přináší dokonalý pokoj

Vnitřní pokoj a svědomí nezatížené hříchy vůči Bohu posiluje a rozvíjí rozumové schopnosti jako rosa padající na něžné květy. Člověk pak správně řídí a ovládá svou vůli, je rozhodnější, a přitom prost zvrácenosti. Jeho myšlenky mají svůj půvab, protože jsou posvěcené. Klidná mysl, kterou můžete získat, bude darem pro všechny, s nimiž se stýkáte. Tento pokoj a vyrovnanost se pro Vás časem stane přirozený a bude vrhat své vzácné světlo na všechny kolem vás, aby se z nich opět odráželo zpět na Vás. Čím více okusíte tento nebeský pokoj a vyrovnanost mysli, tím více bude ve vás sílit. Je to nadšená radost a rozkoš plná života, která neochromuje veškerou mravní sílu, nýbrž probouzí ji k větší činnosti. Dokonalý pokoj je nebeská vlastnost, kterou mají andělé. Kéž Vám Bůh pomůže tento pokoj získat. — 2T 327 (1869)

VIII. Vůdčí zásady pro výchovu

35. VLIV VNÍMÁNÍ

Zákon pro rozum a duchovno

Pro rozum a duchovno platí zákon, že to, k čemu vzhlížíme, nás mění. Mysl se postupně přizpůsobuje věcem, kterými je jí umožněno se zabývat. Připodobňuje se tomu, co si zvykne milovat a chovat v úctě. — GC 555 (1888)

Vzhlížení ke zlu zničilo předpotopní svět

Vzhlížením ke zlu se lidé začali měnit k jeho obrazu, a Bůh již nemohl dále snášet jejich hříšnost. Byli smeteni potopou světa. — SpTEd 44, 11.5.1906 (FE 422)

Změnění k lepšímu

Hledíme-li k Ježíši, získáváme jasnější a zřetelnější představy o Bohu. To, k čemu vzhlížíme, nás mění. Dobrota a láska k bližním se stávají našimi přirozenými vlastnostmi. Budujeme si charakter, který je věrnou podobou božského charakteru. Přibližujeme se Ježíšově podobě, zvyšujeme svou schopnost poznat Boha. Vstupujeme do stále důvěrnějšího společenství s nebeským světem a máme stále větší schopnost přijímat bohatství skýtaná vědomím věčnosti a s tím související moudrostí. — COL 355 (1900)

Změnění k horšímu

To, k čemu vzhlížíme, nás mění. Když jsou posvátná přikázání, v nichž Bůh lidem odhalil dokonalost a svatost Svého charakteru, opomíjeny a lidská mysl se nechává zlákat lidskými učením a teoriemi, jaký pak div, že v církvi dochází k ochabování opravdové zbožnosti. Hospodin praví: „Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopali čisterny, čisterny děravé, kteréž nedrží vody.“ (Jer 2, 13) — GC 478 (1911)

To, k čemu vzhlížíme, mění náš život

Boží Slovo je svítilnou pro naše kroky a světlem pro naši cestu. „V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.“ (Žalm 19, 11) Srdce obsazené Slovem Božím je opevněno proti satanovi. Ti, kdož Krista činí svým každodenním společníkem a důvěrným přítelem, cítí, že se kolem nich nacházejí síly neviditelného světa, a vzhlížením k Ježíši se připodobňují Jeho obrazu. Tímto vzhlížením se mění a blíží se božskému vzoru; jejich charakter se uhlazuje, tříbí a zušlechťuje pro nebeské království. — 4T 616 (1881)

Vnímání, které si vybírá

Bůh si nepřejí, abychom poslouchali vše, co má být slyšeno, a dívali se na vše, co má být viděno. Zacpat si uši, abychom neslyšeli, a zavřít oči, abychom neviděli, je velkým požehnáním. Nejvíce bychom se měli snažit mít bystrý zrak, který nám umožní rozeznávat vlastní nedostatky, a citlivý sluch, který nám umožní zaznamenávat všechny výtky a rady, aby nám tyto věci vlivem naší nepozornosti a nedbalosti neunikaly a abychom nezapomínali na své poslání.

Udržujte vnímací schopnosti v pohotovosti

Jste-li zván, abyste se zúčastnil shromáždění, zamyslete se, zda vaše vnímací schopnosti jsou ve stavu zvažovat důkazy. Pokud nejste náležitě připraven, pokud máte v mozku zmatek, nemáte právo účastnit se shromáždění. Jste podrážděn? Jste v dobrém a příjemném rozpoložení, anebo jste vyveden z rovnováhy a rozrušen, což by vás vedlo k ukvapeným rozhodnutím? Máte pocit, že byste chtěl s někým bojovat? Pak tedy nechodte na shromáždění, protože jestli půjdete, je jisté, že budete přinášet Bohu hanbu.

Vezměte sekeru a začněte štípat dřevo nebo se dejte do něčeho jiného, co vyžaduje tělesnou námahu, dokud se Váš duch neuklidní a nebude otevřený prosbám ostatních. Stejně jako Váš žaludek působí rušivě na Váš mozek, tak i Vaše slova budou působit rušivě na shromáždění. Narušená funkce zažívacích orgánů způsobuje více potíží, než si mnozí uvědomují. — Ms 62, 1900 (MM 295)

Vliv tělesných choutek, které mají být podřízeny svědomí, na vnímání

Ti, kdo chtějí mít bystrou mysl, aby dokázali rozeznávat satanovy triky, musejí své tělesné choutky podřídit rozumu a svědomí. Pro získání dokonalého křesťanského charakteru jsou nezbytné dobré mravy a vytrvalé uplatňování vyšších schopností mysli. A síla nebo slabost mysli úzce souvisí s naší užitečností na tomto světě a s naší věčnou spásou.

Tělesná námaha zlepšuje vnímání

Mají-li si mladí lidé zachovat zdraví a svěžest, musejí přiměřeně namáhat mozek a svaly. Pak budou moci při poznávání Božího Slova využívat hluboce vyvinutou vnímavost a klidné nervy. Budou mít zdravou mysl a budou schopni si pamatovat vzácné myšlenky, které přináší Slovo Boží. Jeho pravdy budou potravou pro jejich mysl a v důsledku toho bude jejich mozek schopen rozlišit pravdu od ostatního. Pak, jakmile to bude situace vyžadovat, budou moci každému, kdo bude mít zájem, s pokorou a bázní vysvětlit důvod naděje, kterou v sobě mají. — 6T 180 (1900)

Čím dokonalejší, tím vnímavější

Čím více se člověk přibližuje mravní dokonalosti, tím silnější je jeho jemnocit, tím citlivěji vnímá hřích a tím hlubší je jeho soucit s trpícími. — GC 570 (1911)

Žal zakalil Mariinu vnímavost

Pak se odvrátila od andělů s myšlenkou, že musí najít někoho, kdo by jí dokázal říci, co bylo učiněno s Ježíšovým tělem. Oslovil ji jiný hlas: „Ženo, co pláčeš? Koho hledáš?“ Očima zalitýma

slzami Marie uviděla postavu muže a domnívaje se, že jde o zahradníka, „řekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu.“ — DA 790 (1898)

Ježíš poznáný po hlase

Ale Ježíš jí svým známým hlasem řekl: „Maria“. Nyní poznala, že ten, kdo ji oslovil, není neznámý člověk, a jakmile se obrátila, uviděla před sebou živého Krista. Ve své radosti zapomněla, že byl ukřižován. Vrhla se k němu, aby objala jeho nohy a „řekla jemu: Rabbóni“. — DA 790 (1898)

Oddávání se svým choutkám otupuje vnímavost

Vykupitel světa věděl, že oddávání se svým choutkám přináší tělesnou ochablost a otupuje vnímavost, takže člověk nedokáže rozeznávat svaté a věčné věci. Věděl, že hovnění sobě sama ubírá mravní sílu a že člověk se především potřebuje obrátit, a to svým srdcem, myslí i duší od života pro sebe sama k životu v odpírání a sebeobětování. — Lt 158, 1909 (MM 264)

Hříchy zakalují vnímavost

Hřích zatemňuje naši mysl a zakaluje naši vnímavost. Když bude hřích vypuzen z našeho srdce, světlo „známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista“, osvěcující Jeho Slovo a odrážející se z tváře přírody, bude stále jasněji ukazovat, že je to „Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě“. (3 Moj 34, 6)

V Jeho světle uvidíme světlo a naše mysl, srdce a duše bude změněna k obrazu Jeho svatosti. — MH 464, 465 (1905)

Zatemněná vnímavost

Pýcha, sebeláska, sobectví, nenávist, závist a žárlivost zatemnily lidskou vnímavost. — 2T 605 (1871)

Jak Ježíš čelil vnímavosti otupené hříchem

Ježíš se snížil k tomu, že na Sebe vzal lidskou podobu, aby pronikl k padlému lidstvu a pozvedl ji. Ale mysl lidí byla zatemněna hříchem, jejich schopnosti byly ochromeny a jejich vnímavost otupena, takže nedokázali rozeznat Jeho božský charakter pod rouchem lidskosti. Tento nedostatek uznání ze strany lidí byl překážkou v práci, kterou si pro ně přál vykonat, a aby svému učení dodal váhu, byl často nucen vysvětlovat a hájit svůj postoj.

Zmiňováním svého tajemného a božského charakteru se v nich snažil uvést jejich mysl do stavu, v němž by na ni mohla zapůsobit proměňující síla pravdy. Věci z přírody, které znali, používal jako příklady k objasnění božské pravdy. Půda srdce tak byla připravena přijmout dobré semeno. Svým posluchačům dával pocítit, že Jeho zájmy jsou totožné s jejich, že Jeho srdce bije pro ně a cítí jejich radosti i starosti a oni v něm viděli tak vysokou úroveň moci a ušlechtilosti, jaké se jejich nejctěnější rabíni nemohli ani zdaleka přiblížit.

Kristovo učení se vyznačovalo prostotou, důstojností a silou jim dosud neznámou. Bezděčně zvolali: „Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.“ Lidé Ho poslouchali se zaujetím. — 5T 746, 747 (1889)

Neovládané vášně ničí schopnost vnímání

Nízké vášně je nutno důsledně držet na uzdě. Když je vášním dovoleno rozbíjet se, schopnost vnímání je bezohledně a hrozným způsobem vyčerpávána. Když je vášním podléháno, krev je místo toho, aby rovnoměrně obíhala všemi částmi těla a ulevovala tak srdci a pročišťovala mysl, nucena v nadměrném množství proudit do vnitřních orgánů. Následkem toho přicházejí nemoci. Člověk nemůže být zdrav, dokud zlo není spatřeno a odstraněno. — SpT Series B, č. 15, str. 18, 3.4.1900 (CH 587)

Mysl může být naučena přijímat hřích

Než křesťan otevřeně spáchá hřích, v srdci probíhá dlouhá příprava, která je neznámá světu. Mysl ihned neklesne z čistoty a svatosti do zkaženosti, nemravnosti a zločinu. Zkažení těch, kteří byli stvořeni k Božímu obrazu, až ke krutosti nebo ďábelskosti trvá určitý čas. To, k čemu vzhlízíme, nás mění. Pěstováním nečistých myšlenek může člověk svou mysl dovést k tomu, že hřích, který se mu dříve ošklivil, se pro něho stane příjemný. — PP 459 (1890)

Hračkou v rukou nepřítele

Bůh nedává člověku žádné povolení porušovat zákony jeho bytosti. Ale člověk tím, že podléhá ďáblovým pokušením oddávat se nestřídmosti, uvádí své vyšší schopnosti do podřízenosti zvířeckým choutkám a vášním. Když ty získají nadvládu, člověk, který byl stvořen s úrovní jen o něco málo nižší než andělé a se schopnostmi připravenými pro rozvoj až na nejvyšší úroveň, se podvoluje moci satana. A satan získává snadný přístup k těm, kdo jsou v zajetí svých choutek. Své nestřídmosti někteří obětují polovinu, jiní dvě třetiny svých tělesných, duševních a mravních sil a stávají se hračkou v rukou nepřítele. — RH 8.9.1874 (MYP 236)

Rada pro ženu, která se mylně domnívala, že je jí křivděno

Sestra D. byla v některých věcech oklamána. Myslela si, že Bůh jí dal zvláštní pokyny a vy oba jste tomu věřili a jednali podle toho. To, že si myslela, že má zvláštní rozpoznávací schopnost, je podvodný trik nepřítele. Je od přírody velmi všímavá, chápavá a předvídavá a má mimořádně citlivou povahu. Ďábel tyto její vlastnosti zneužil a oba vás zavedl na nesprávnou cestu.

Bratře D., celkem dlouho jsi byl otrokem. Hodně z toho, co sestra D. pokládala za rozpoznávací schopnost, byla žárlivost. Měla sklon vše posuzovat žárlivým okem, být podezřívavá, téměř ve všem si domýšlet zlo a téměř ničemu nevěřit. To způsobuje nešťastnou mysl, sklíčenost a pochybovačnost tam, kde by měla být víra a přesvědčení. Tyto nešťastné povahové vlastnosti jí přinášejí ponuré myšlenky, které způsobují, že se jí zmocňují neblahé předtuchy zla, přičemž vysoce citlivá povaha ji vede k domněnce, že je přehlížena, urážena a že je jí křivděno, když ve skutečnosti se nic takového neděje. ...

Tyto nešťastné povahové vlastnosti této ženy se silnou vůlí, musejí být změněny, jinak nakonec způsobí, že víra vás obou ztroskotá. — 1T 708, 709 (1868)

Nenechávejte se upoutat d'áblovou mocí

To, k čemu vzhlížíme, nás mění. Uvažováním nad Boží láskou a láskou našeho Spasitele, rozjímáním nad dokonalostí božského charakteru a činěním si nároku na Kristovu spravedlnost na základě víry se máme změnit ke stejnému obrazu. Neshromažďujme tedy všechny ty nepříjemné obrazy nepravosti, zkaženosti a zklamání, důkazy to satanovy moci, a nevystavujme je v síních své paměti, aby zde podávaly truchlivou výpověď dokud naši duši nenaplní sklíčeností. Sklíčená duše znamená temnotu a člověk s takovou duší nejen sám nepřijímá Boží světlo, ale navíc je skrývá před ostatními. Ďábel miluje pohled na účinek obrazů svého vítězství, kterým je ztráta víry a odvahy lidských bytostí. — 5T 744, 745 (1889)

Prostředí a jeho vliv

Čím více je možno nechat pacienta venku na čerstvém vzduchu, tím méně péče potřebuje. Čím veselejší bude jeho okolí, tím více naděje v něm bude. Když bude zavřený v domě, třebaže nádherně zařízeném, bude stále rozmrzelejší a zasmušilejší. Postarejte se, ať je obklopen překrásnou přírodou, zaříd'te, ať je tam, kde uvidí růst květiny a uslyší zpívat ptáky a jeho srdce se dá do zpěvu společně s nimi. Jeho tělu a mysli se uleví. Jeho myšlenkové schopnosti budou probuzeny, jeho představivost podnícena a mysl připravena uvědomit si krásu Božího Slova. — MH 265 (1905)

Okolí zasahuje zkušenost člověka

Pak mi byla ukázána mladá dívka ..., která se odvrátila od Boha a zahalila ji temnota. Anděl řekl: „Určitou dobu se ubírala správným směrem. Co jí vstoupilo do cesty?“ Bylo mi ukázáno, co tomu předcházelo. Uviděla jsem, že to byla změna okolí. Začala se stýkat se stejně starými lidmi, kteří byli plní rozpustilosti a bezduché roz dováděnosti, pýchy a lásky ke světu. Nemusela podlehnout nepříteli, kdyby dbala těchto Kristových slov: „Bděte a modlte se, abyste nevešli v pokušení.“ Pokušení je asi všude kolem nás, to nás ale nenutí, abychom mu podléhali. Vyplatí se věrnost pravdě, která stojí nade vším. Její vliv nevede ke zkažení člověka, ale k jeho pozvednutí, oduševnění, očištění a povznesení k nesmrtelnosti a na trůn Boží. Anděl řekl: „Chceš mít Krista, nebo svět?“

Ďábel předkládá svět ubohým smrtelníkům s jeho nejvábivějšími, klamnými lákadly. Ti na to okouzleně hledí a jeho třpyt a falešné pozlátko zastíňují slávu nebes a ten život, který je věčný jako trůn Boží. Život v pokoji, štěstí a s „radostí nevýmluvnou“, kdy člověk neví nic o soužení, smutku, bolesti nebo smrti, je obětován kvůli krátkému životu ve hříchu. — 2T 100, 101 (1868)

To, co člověk vidí, mění jeho osobnost

To, co viděly její oči a co slyšely její uši, zkazilo její srdce. — 4T 108 (1876)

Vnímání zmatené výběrem časných výhod

Lot si zvolil jako bydlíště Sodomu, protože hleděl více na časné výhody, které získá, než na mravní vlivy, kterými bude se svou rodinou obklopen. Co získal, pokud jde o věci tohoto světa? Jeho majetek byl zničen, část jeho dětí zahynula při zkáze tohoto hříšného města, jeho žena byla na cestě proměněna v solný sloup a on sám byl spasen, „a však tak, jako skrze oheň“. Ale tím hrozné důsledky jeho sobecké volby neskončily; charakter jeho dětí by tak protkán mravní zkažeností tohoto místa, že nedokázaly rozlišovat mezi dobrem a zlem, hříchem a spravedlností. — ST 29.5.1884 (MYP 419)

Vnímání slepé před věčnými pravdami

Ti, kdo zneužili prostředky náležející Bohu, budou žádáni, aby předložili účet ze svého správcovství. Někteří si je sobecky přivlastnili kvůli své lásce k penězům, jiní ztratili svědomí, které bylo otupeno sobeckostí dlouho chovanou v srdci. ...

Jejich mysl byla tak dlouho ovládána nízkostí a sobeckostí, že neumějí ocenit věčné věci. Neváží si spásy. Zdá se nemožné povznést jejich mysl tak, aby náležitě ocenili plán spasení nebo hodnotu vykoupení. Zcela se jich zmocnily sobecké zájmy. Přitahují jejich mysl a city jako magnet a strhují je dolů na nízkou úroveň. Někteří z těchto lidí nikdy nedosáhnou dokonalosti křesťanského charakteru, protože nevidí hodnotu a nezbytnou potřebu takového charakteru. Jejich mysl nemůže být povznesena tak, aby byli okouzleni svatostí. Sebeláska a sobecké zájmy tak pokřivily jejich charakter, že je nelze dovést k tomu, aby odlišovali svaté a věčné věci od obyčejných. — 2T 519, 520

Co oživuje vnímání

Když je srdce očištěno od sobectví a ješitnosti, vládne v něm plný soulad s poselstvím, které mu Bůh posílá. Vnímání je oživeno, city získávají ušlechtilost. „Kdo z Boha jest, slova Boží slyší.“ (Jan 8, 47)

36. ZÁSADY MOTIVACE

Úspěch vyžaduje cíl

Úspěch v každé oblasti vyžaduje pevný cíl. Ten, kdo chce v životě dosáhnout opravdového úspěchu, musí před sebou stále vidět cíl, jenž je hoden jeho úsilí. Takový cíl je kladen před dnešní mládež. — Ed 162 (1903)

Mířit co nejvýše

Konkrétní místo, které nám bylo v životě přiděleno, bylo určeno našimi schopnostmi. Všichni nedosahují stejné úrovně a nedělají tutéž práci se stejnou šikovností. Bůh neočekává, že yzop nabude rozměrů cedru nebo že oliva dosáhne výšky majestátní palmy. Ale každý by měl mířit tak vysoko, jak mu to umožňuje spojení lidské a božské síly. — Ed 267 (1903)

Žáci by měli mít opravdový cíl

Učte žáky využívat nadání, která jim dal Bůh, k nejvyšším a nejsvatějším cílům, aby na tomto světě mohli vykonat co nejvíce dobra. Žáci se potřebují dozvědět co to znamená mít v životě opravdový cíl, a pochopit, co znamená opravdové vzdělání. — SpT Series B, č.11, str. 16, 14.11.1905

Kristus povzbuzuje ke vznešeným cílům

Chce nás povzbudit k nejvznešenějším cílům, chce ochránit náš nejvzácnější poklad. — COL 374 (1900)

Nevyužívání svých možností

Mnozí se nestanou tím, čím by mohli být, protože neuplatňují sílu, kterou v sobě mají. Mohli by se chopit božské síly, ale nečiní tak. Mnozí opustili oblast, v níž by mohli dosáhnout úspěchu, který by přinesl největší užitek. Usilujete o větší pocty nebo hledáte příjemnější práci, pokoušejí se o něco, pro co nejsou uzpůsobeni.

Řada lidí, jejichž schopnosti jsou přizpůsobeny pro úplně jiné povolání, horlivě usiluje o vstup mezi učený stav, a potom ti, kdo by bývali mohli být úspěšní jako zemědělci, řemeslníci nebo ošetřovatelky, zabírají jako neschopní místa kazatelů, právníků nebo lékařů. Pak jsou zde zase jiní, kteří by bývali mohli vykonávat velmi zodpovědná povolání, ale kvůli nedostatku čínorodosti, píle nebo vytrvalosti se spokojují s méně náročným místem. — Ed 267 (1903)

Velké možnosti v životě

A pokud jde o životní možnosti, kdo je schopen určit, kdo má velké a kdo malé možnosti? Kolik lidí s bezvýznamným postavením dosáhlo tím, že uvedlo v chod síly působící pro dobro tohoto světa, výsledků, které by jim mohli závidět i králové! — Ed 266 (1903)

„Něco lepšího“ - zákon správného způsobu života

„Něco lepšího“ je vůdčí zásadou výchovy, zákonem jediného správného způsobu života. Žádá-li nás Kristus, abychom se něčeho zřekli, nabízí místo toho vždy něco lepšího.

Mládež má často cíle a pěstuje činnost a zábavu nevypadající jako zlo, avšak nesplňující požadavky na nejvyšší dobro. Odklání svůj život od jeho nejvznešenějšího cíle. Násilné protiopatření nebo přímé pranýřování nemusí tyto mladé lidi přimět k tomu, aby se vzdali toho, co si cení tak vysoko. Doved'te je k něčemu lepšímu, než je předvádění se, přehnaná ctižádost nebo naprostá nevázanost. Umožněte jim poznat opravdovější krásu, vznešenější zásady a ušlechtlejší způsob života. Naučte je vzhlížet k Tomu, který „všecken jest přežádostivý“.

Jakmile je jednou pohled upřen na Něho, život nachází svůj smysl. Nadšení, velké zanícení a horlivost mládeže zde nachází svůj pravý cíl. Povinnost se stává radostí a obětí potěšením. Ctít Krista, být jako On, pracovat pro Něho se stává nejvyšším životním cílem a největší životní radostí. — Ed 296, 297 (1903)

Vyvolávat nejvyšší pohnutky k dosahování vyšší úrovně

Ti, kteří jsou připravováni na povolání lékařů a ošetřovatelek, by měli být každý den vedeni tak, aby to v nich vyvolávalo ty nejvyšší pohnutky k dosahování lepší úrovně. Měli by navštěvovat naše internátní školy a školy s praktickou výukou a učitelé v těchto vzdělávacích ústavech by si měli uvědomovat svou povinnost s žáky a studenty zodpovědně pracovat a modlit se s nimi. Ti by se v těchto školách měli naučit být opravdovými lékařskými misionáři pevně vázanými službou evangelia. — SpT Series B, č.11, str. 12, 14.11.1905

Sobecká bezcílnost hloupého boháče

Cíle tohoto muže nebyly o nic vyšší než cíle obyčejných zvířat, která zahynou. Žil, jakoby zde nebyl žádný Bůh, žádné nebe, žádný budoucí život, jakoby vše, co měl, bylo pouze jeho a jakoby Bohu nebo člověku nic nedlužil. Tohoto muže vylíčil žalmista, když napsal: „Říká blázen v srdci svém: Není Boha“. — COL 257, 258 (1900)

Bezcílný život jako smrt zaživa

Bezcílný život je smrt zaživa. Mysl by se měla zabývat tím, co očekáváme od věčnosti. Přispěje to ke zdraví těla i mysli. — RH 29.7.1884 (CH 51)

Bezcílnost je hostitelem cizopasníků

Jednou z hlavních příčin duševní nevyrovnanosti a mravní slabosti je to, že se člověk nesoustředí na cíle, které si jeho soustředění opravdu zaslouží. Pyšníme se tím, jak je mezi lidmi rozšířená literatura, ale přibývání knih, třebaže takových, které samy o sobě nejsou škodlivé, může přinášet vyložené zlo. ...

Velký díl časopisů a knih, které jako žáby v Egyptě zaplavují zemi, přináší pouze zbytečnou, prázdnou a vysilující četbu a navíc jde o knihy nečisté a zkažené. Jejich důsledkem je nejen otrávení a znetvoření mysli, ale i zkažení a zničení duše.

Bezcílný člověk s lhostejnou myslí a srdcem se stává snadnou kořistí zla. Na nemocných, odumírajících organismech se daří cizopasníkům. Líná mysl se stává ďáblou dílnou. Necht' je mysl zaměřována na vysoké a svaté ideály, necht' život má ušlechtilý cíl a smysl, který člověka plně pohlcuje, a zlo pak nenajde příliš pevné půdy pod nohama. — Ed 189, 190 (1903)

Bezcílnost způsobuje náchylnost k nestřídmosti

Abychom dosáhli ke kořenům nestřídmosti, musíme jít hlouběji než k užívání alkoholu nebo tabáku. Náchylnost k nestřídmosti může být způsobena zahálčivostí, bezcílností nebo pohybem ve špatné společnosti. — Ed 202, 203 (1903)

Zla patřící mezi ty, kterých je nutno se hrozit nejvíce

Mezi zla, kterých je nutno se nejvíce hrozit, patří lenost a bezcílnost. Přesto je tíhnutí mladých lidí

ke většině druhů sportu předmětem úzkostlivých obav těch, kterým leží na srdci jejich dobro. ... Povzbuzují v nich zalíbení v radovánkách a vzrušení, pěstujíce tak v nich nechuť k užitečné práci a sklon k vyhýbání se běžným úkolům a povinnostem. Ničí jejich schopnost střízlivě nahlížet na životní realitu a jejich smysl pro tiché životní radosti. Tím jsou otevírány dveře nevázanosti a bezuzdnosti s jejich hroznými důsledky. — Ed 210, 211 (1903)

Nikdo nemá žít bezcílný život

Každý člověk má sloužit. Má využívat veškerou tělesnou, mravní a duševní sílu posvěcenou Duchem svatým, aby se stal Božím pomocníkem. Všichni jsou zavázáni zasvětit svůj život bezvýhradně službě Bohu. Mají spolupracovat s Ježíšem Kristem na vznešeném díle spočívajícím v pomáhání ostatním. Ježíš zemřel pro každého člověka. Vykoupil každého člověka obětováním Svého života na kříži. Učinil tak, aby člověk již nežil bezcílný, sobecký život, ale aby žil pro Ježíše Krista, který zemřel pro jeho spásu. Všichni nejsou povoláni, aby se dali na kazatelskou dráhu, nicméně měli by sloužit Bohu. Vybere-li si člověk život ve službě pouze sobě samému, je to urážka svatého Ducha Božího. — Lt 10, 1897 (4BC 1159)

Vštěpovat správné pohnutky

Mladým i starým lidem by měly být vštěpovány správné pohnutky ke službě. Žáci a studenti by měli být vychováváni tak, aby z nich vyrostli užiteční lidé. Měly by být používány všechny prostředky, které je povznesou a zušlechtí. Měli by být učeni co nejlépe využívat své síly, aby svou tělesnou a duševní sílu uplatňovali ve stejné míře. Je třeba v nich pěstovat smysl pro pořádek a kázeň a ukazovat jim sílu, kterou v sobě má život v neposkvrněnosti a pravdě. To jim pomůže v přípravě na užitečnou službu. Každým dnem budou čistší a silnější a díky Jeho milosti a čtení Jeho Slova lépe připraveni směle se stavět proti zlu. — RH 22.8.1912 (FE 543)

Skutky odhalují pohnutky

Skutky člověka odhalují jeho zásady a pohnutky. Ovoce, které nesou mnozí, kdo se prohlašují za rostliny v Hospodinově vinici, ukazují, že nejsou nic jiného než hloží a trní. I když celá církev schvaluje nesprávné jednání některých svých členů, tento souhlas nedokazuje, že nesprávné je správné. Nemůže učinit vinné hrozny z bobulí trnitých keřů. — 5T 103 (1882)

Jsou posuzovány pohnutky, ne vnější podoba

Důležitým úkolem každého je důkladně poznat nejvnitřnější ráz svého běžného chování a pohnutky, jež ho vedou k jeho jednání. Každý potřebuje poznat konkrétní pohnutky, které vedou ke konkrétním skutkům. Každý skutek je posuzován, a to ne podle vnější podoby, ale podle pohnutky, která jej vyvolala.

Kristovi následovníci nacházejí nové pohnutky

Žádné jiné vzdělání se nevyrovná vzdělání, které ve svém životě získá ten, kdo se učí poznávat

charakter Boha. Ti, kdož se stávají Kristovými následovníky, zjišťují, že dostávají nové pohnutky k jednání a že je napadají nové myšlenky, a výsledkem jsou nové skutky. Postup vpřed ale mohou učinit pouze skrze střety, neboť zde je nepřítel, který proti nim stále bojuje, předkládající jim pokušení, aby jejich duši přiměl k pochybnostem a ke hřešení. Člověk má zděděné a vypěstované sklony ke zlu, které musí přemoci. Choutky a vášně musejí být podvoleny moci Ducha svatého. Na této straně věčnosti je tento zápas bez konce. Ale přestože je zde nutno neustále bojovat, čekají zde taktéž vzácná vítězství, která je možno získat. Triumf nad vlastním já a hříchem má větší hodnotu, než jakou si dokáže mysl představit. — CT 20 (1913)

Dvě protichůdné základní pohnutky

Bible vysvětluje sama sebe. Jednotlivé texty Bible je třeba vzájemně porovnávat. Člověk, který se vzdělává, by se měl naučit vnímat Slovo Boží jako celek a chápat souvislosti mezi jeho jednotlivými částmi. Měl by se dobře seznámit s jeho nádherným ústředním tématem - s původním Božím záměrem s tímto světem, se vznikem velkého sporu a s dílem vykoupení. Měl by pochopit podstatu dvou protichůdných základních myšlenek, které spolu soupeří o svrchovanou moc, a měl by se naučit vystopovávat jejich působení v zaznamenaných dějinách a proroctvích až k velkému konci. Měl by se naučit poznávat, jak tento spor zasahuje do každé etapy lidské zkušenosti, jak člověk v každém svém skutku odhaluje jednu z těchto dvou základních protichůdných pohnutek a jak, ať chce či nechce, i nyní rozhoduje o tom, zda bude shledáno, že se ocitl na správné straně tohoto sporu. — Ed 190 (1903)

Každý skutek má dvojí povahu

Každé jednání má dvojí povahu a význam. Je čestné nebo nečestné, správné nebo nesprávné, a to podle pohnutky, která k němu vede. Nesprávné jednání, je-li často opakováno, zanechává trvalý vliv na mysl toho, kdo se ho dopouští, a taktéž na mysl těch, se kterými ho spojuje nějaký vztah, ať již duchovní či časný. Rodiče nebo učitelé, kteří nevěnují pozornost malým nesprávným skutkům, způsobují, že si je mládež osvojuje jako zvyk. — RH 17.5.1898 (CG 201)

Skutky čerpají svou hodnotu z pohnutek

Každý skutek čerpá svou hodnotu z pohnutky, která k němu vede, a pokud člověk nemá vysoké, čisté a nesobecké pohnutky, nebude mít nikdy vyrovnanou mysl a charakter. — YI 7.4.1898 (SD 171)

O povaze skutků rozhodují pohnutky k nim

O povaze našich skutků rozhodují pohnutky, které k nim vedou a které jim dávají cejch hanebnosti nebo vysoké mravní hodnoty. Bůh nepovažuje za nejvzácnější velké věci, které vidí každé oko a vychvalují každá ústa. Malé úkoly plněné s radostí, malé dary, které nedělají žádný rozruch a které se v lidských očích mohou zdát bezcenné, stojí v Jeho očích často nejvýše. Srdce naplněné vírou a láskou je Bohu dražší než nejnákladnější dar. Chudá vdova věnovala „všecku živnost svou, kterouž měla“. Připravila se o jídlo, aby dala dva šarty na věc, kterou milovala. Udělala to ve víře a s přesvědčením, že její nebeský otec nepřehlédne její velkou nouzi. Tento nesobecký duch a dětsky prostá víra byla příčinou Spasitelovy pochvaly. — DA 615 (1898)

Bůh odhaluje pohnutky

Bůh vede svůj lid kupředu, krok za krokem. Uvádí Své děti do situací, které jsou připraveny pro to, aby odhalily, co se skrývá v jejich srdci. Někteří na jednom místě obstojí, ale jinde sejdou z cesty. Při každém dalším kroku kupředu je srdce zkoušeno o něco přísněji. Když někdo zjišťuje, že se jeho srdce brání přímému Božímu vlivu, mělo by ho to přesvědčit, že ho čeká ještě hodně práce, aby zvítězil, jinak bude nakonec Hospodinem odmítnut. — RH 8.4.1880 (HC 162)

Naše skryté pohnutky rozhodují o našem osudu

Naše skutky, naše slova i naše nejskrytější pohnutky mají svou váhu při rozhodování, zda náš osud bude dobrý či zlý. Přestože na ně možná my sami zapomeneme, ponese své svědectví pro naše ospravedlnění nebo odsouzení. — GC 486, 487 (1911)

Bůh hodnotí člověka podle čistoty jeho pohnutek

Bůh nehodnotí lidi podle bohatství, vzdělání nebo postavení. Hodnotí je podle čistoty jejich pohnutek a původu jejich charakteru. Dívá se na ně, zkoumajíce, kolik v sobě mají Jeho Ducha a nakolik se v jejich životě odhaluje Jeho podoba. Být velikánem v Božím království znamená mít pokoru, prostou víru a čistou lásku jako malé dítě. — MH 477, 478 (1905)

Bůh posuzuje podle pohnutek

Na chování kazatelů je toho hodně, co by mohli zlepšit. Mnozí své nedostatky vidí a uvědomují si je, a přesto vypadají, jakoby nevěděli o vlivu, kterým působí. Jsou si vědomi svých skutků, když je provádějí, ale nechávají je vymizet ze své paměti, a proto se nemění.

Kdyby se kazatelé nad svými každodenními skutky důkladně zamýšleli a pečlivě je hodnotili s cílem vypořádat vlastní životní návyky, lépe by znali sami sebe. Podrobným zkoumáním svého chování v každodenním životě a za všech okolností by poznali vlastní pohnutky, hybné síly, které je ovládají. Toto každodenní hodnocení svých skutků pro zjištění, zda je svědomí schvaluje či odsuzuje, je nezbytné pro každého, kdo chce dospět k dokonalosti křesťanského charakteru.

U mnoha skutků, jež jsou schvalovány jako dobré činy, dokonce i jako projevy laskavosti, by při bližším zkoumání bylo zjištěno, že byly vyvolány špatnými pohnutkami. Mnohým se dostává uznání za ctnosti, které nemají. Zpytovatel srdcí zkoumá lidské pohnutky a skutky, které mají velké lidské uznání, často zaznamenává jako pramenící ze sobeckých pohnutek a hanebného pokrytectví. Každý skutek našeho života, ať vznešený a chvályhodný či zasluhující odsouzení, je posuzován Zpytovatelem srdcí podle pohnutek, jež k němu vedly. — 2T 511, 512 (1870)

Někdy je těžké rozeznat vlastní pohnutky

Uprostřed starostí uspěchaného života je někdy těžké rozeznat vlastní pohnutky, ale každý den směřujeme buď k dobru či ke zlu. — 5T 420 (1889)

Skutečné obrácení mění pohnutky

Skutečné obrácení znamená rozhodnou změnu pocitů a pohnutek; je to opravdové zpřetrhání pout se světem, útěk z jeho duchovního prostředí, vymanění se z moci jeho myšlenek, názorů a vlivů. — 5T 82, 83 (1889)

Šlechtné základní pohnutky duše

Víra, naděje a láska jsou šlechtné základní pohnutky duše. Právě na ně působí správný způsob čtení Bible a rozjímání nad ní. Navenek ihned rozpoznatelná krása Bible, krása použitých přirovnání a výrazových prostředků je pouhým pozadím jejího skutečného pokladu, který v sobě obsahuje, a sice krásy svatosti. V jejím poselství o člověku, který chodil s Bohem, můžeme zachytit odlesk Jeho slávy. V Něm, který „všecken jest přežádostivý,“ spatřujeme Toho, vedle Něhož je všechna krása země a nebe nic než matný odraz. „A já budu-liť povýšen od země,“ řekl, „všecky potáhnu k sobě.“ (Jan 12, 32) — Ed 192 (1903)

37. VZDĚLÁVACÍ ZÁSADY

Mysl a city potřebují výchovu

Bůh dal člověku rozum, dal mu myšlenkové schopnosti. Pokud jsou ale ponechány ladem a nejsou cvičeny, ponechávají člověka na úrovni divokého pohana. Mysl a city potřebují působení výchovy a vedení učitelů. Učitelé musejí své svěřence tím, že jim budou vštěpovat pravidlo za pravidlem a zásadu za zásadou, vést a vychovávat k tomu, aby při všem, co dělají, spolupracovali s Bohem. Bůh působí na člověka světlem Své pravdy. Mysl osvícená pravdou pravdu jasně rozlišuje od zla. — Lt 135, 1898

Bůh plně schvaluje vysoce vzdělanou mysl

Lidská mysl je schopná rozvoje na vysokou úroveň. Život věnovaný Kristu by neměl být životem v nevědomosti. Mnozí se vyjadřují proti vzdělání, protože Ježíš si vybral nevzdělané rybáře, aby kázali Jeho evangelium. Tvrdí, že ukázal, že dává přednost nevzdělaným. Jeho učení věřila řada vzdělaných a ctěných lidí. Kdyby se beze strachu řídili přesvědčením svého svědomí, následovali by Ho. Jejich schopnosti by byly uvítány a využity ve službě Kristu, kdyby je bývali nabídli. Avšak před mračícími se knězi a podezřívavými vladaři neměli mravní sílu hlásit se ke Kristu a dávat v sázku svou pověst kvůli prostého Galilejského. ...

Ježíš nepohrdal vzděláním. Plně schvaluje vysoce vzdělanou mysl, je-li posvěcena láskou a bázní Boží. Prostí muži, které si vybral, s Ním byli tři roky, po které byli vystaveni zušlechťujícímu vlivu Majestátu nebes. Kristus byl největší učitel, jakého kdy svět poznal.

Bůh přijme mladé lidi s jejich nadáním a bohatstvím citů, pokud se Mu zasvětí. Mohou dosáhnout nejvyššího stupně rozumové vyspělosti a pokud se budou řídit náboženskými zásadami, mohou pokračovat v díle, kvůli jehož provedení Kristus sestoupil z nebe, a toto činíce, být Mistrovými

Neuspokojovat se s průměrnou prací

Správný učitel se neuspokojuje s průměrnou prací. Neuspokojuje se s vedením svých žáků k nižší než nejvyšší úrovni, jakou mohou dosáhnout. Nemůže mu stačit předávat jim pouze odborné znalosti, dělat z nich pouhé šikovné účetní, zručné řemeslníky nebo úspěšné obchodníky. Jeho cílem je nadchnout je pro zásady pravdy, poslušnosti, cti, bezúhonnosti a neposkvrněnosti - zásady, které z nich učiní účinný nástroj k pozvedávání společnosti na vyšší úroveň. Nade vše ostatní si přeje, aby si do života odnesli velké umění nesobecky sloužit.

Pozvednout mysl výše

Bylo mi sděleno, že musíme mysl našich žáků a studentů pozvednout výše, než mnozí pokládají za možné. Mysl a srdce je nutno učit zachovávat si neposkvrněnost každodenním přijímáním doušků ze studnice věčné pravdy. Boží mysl a ruka uchránily svědectví o stvoření v jeho čistotě po všechny věky. Jedině Slovo Boží nám podává nefalšovanou zprávu o stvoření našeho světa. Toto Slovo by mělo být hlavním předmětem výuky v našich školách. Zde můžeme rozmlouvat s patriarchy a proroky, zde se můžeme dozvědět, co naše vykoupení stálo Toho, který byl od počátku rovný Svému Otci a obětoval Svůj život, aby lid před Ním mohl stanout očištěn ode všech nízkých, zemských věcí, navrácen k Božímu obrazu.

Opravdové vzdělání vyžaduje skloubení rozumových schopností s mravní silou

Hospodin již dlouho čeká, kdy naši učitelé začnou chodit ve světle, které jim seslal. Aby Ježíš mohl v člověku oživit mravní obraz Boha, člověk musí pokořit vlastní já. K tomu, aby naše vzdělávací ústavy mohly získat náležitou podobu, se musí výrazně změnit charakter vzdělání v nich poskytovaného. Pouze skloubení rozumových schopností s mravní silou při získávání vzdělání umožňuje dosáhnout úrovně dané Božím Slovem. — RH 3.9.1908 (FE 527)

Opravdová zbožnost povznáší a zušlechťuje

Naši lidé na všech místech se spokojují s příliš nízkou úrovní a příliš úzkým obzorem své mysli. Nechávací se vést záměry lidských společenství místo Kristovými záměry a dovolují, aby jejich charakter byl utvářen světským duchem místo Kristovým Duchem. Bylo mi sděleno, abych našim lidem řekl: „Upírejte svůj zrak nad zemské věci k věcem nebeským. Číslo nejsou žádným důkazem úspěchu. Kdyby byly, satan by si mohl činit velké nároky. Je jím mravní síla, kterou jsou prostoupeny naše instituce, školy a sbory. Ztělesňovat Krista v Jeho ctnostech by mělo být potěšením pro všechny, od těch v nejvyšším po ty v nejnižším postavení. Necht' naši učitelé učí, že pravá zbožnost, láska projevovaná poslušností Bohu povznáší a zušlechťuje.“ — Lt 316, 1908

Potřeba důkladnosti

Abychom při budování charakteru uspěli, potřebujeme důkladnost. Musíme mít opravdové odhodlání vykonávat záměry Mistra stavitele. Prkna musejí být z pevného dřeva a nepřichází v úvahu žádná nedbalá a nespolehlivá práce, protože by způsobila zřícení stavby. Do této práce se musí zapojit celá bytost. Vyžaduje to sílu a energii, není zde žádný prostor pro to, aby se člověk nechal vysilovat nedůležitými věcmi. Do díla se musí dát odhodlaná lidská síla ve spolupráci s božským Pomocníkem. Musí být vynakládáno upřímné, vytrvalé úsilí odtrhnout se od zvyků, pravidel jednání a myšlení a organizací tohoto světa. Nutné je uvažování do hloubky, upřímné odhodlání a ničím neotřesitelná bezúhonnost. Není ani kousek místa pro zahálku. Život je posvátný dar a každý jeho okamžik by měl být moudře využit. — YI 19.2.1903 (HC 84)

Nicotné věci oslabují mysl

Ten, kdo si místo všeobjímajících zásad Božího Slova vezme za své bezcenné názory a svůj čas a pozornost plně věnuje obyčejným a nicotným věcem, zjistí, že jeho mysl zakrňuje a slábne. Ztratí schopnost zdokonalovat se. Mysl je nutno vycvičit k tomu, aby pochopila důležité pravdy o věčném životě. — Lt 64, 1909

Nezanedbávat časné věci

Život je příliš důležitý na to, aby byl věnován časným a zemským záležitostem, aby byl stráven úzkostnými starostmi o věci, které jsou naprosto nicotné ve srovnání s věčnými věcmi. Bůh nás přesto povolal, abychom Mu sloužili v časných věcech života. Pilnost při této práci je stejně hodnotnou součástí pravého náboženství jako zbožnost. Bible nepodporuje zahálčivost, která je největší kletbou, jaká postihuje náš svět. Každý člověk, který je opravdově obrácen, je pilný pracovník. — COL 343 (1900)

Úroveň lidí povolaných vyučovat

Boží věc si žádá učitelé, jejichž mravní hodnoty stojí tak vysoko, že jim může být svěřeno vzdělávání ostatních. Žádá si lidi, kteří jsou pevní ve víře, ohleduplní a trpěliví, kteří chodí s Bohem a odvracejí se i od „všelike zlé tvárnosti“, kteří jsou v tak úzkém spojení s Bohem, že mohou šířit Jeho světlo - jednoduše řečeno vznešené křesťany. Dobré dojmy, které zanechají, nebudou nikdy vymazány a výchova, kterou takto dají svým svěřencům, vydrží na věčnost. Na to, na co je při této výchově zapomenuto, už zřejmě nikdy nepříjde řada. Kdo se chopí této práce?

Potřebovali bychom odhodlané mladé lidi, kteří v sobě mají pevně zakořeněnou víru a mají tak živé spojení s Bohem, že by mohli na doporučení našich vedoucích bratrů jít na vyšší školy v naší zemi, kde by měli širší pole pro studium a pozorování. Setkávání se s lidmi různých druhů myslí, poznávání působení a výsledků obecně rozšířených vzdělávacích metod a seznámení se s teologií tak, jak se vyučuje v předních vzdělávacích ústavech, by pro tyto pracovníky bylo velmi cenným přínosem a připravilo by je to na práci pro vzdělané lidi a utkávání se s omyly vládnoucími v dnešní době. Takový způsob používali kdysi valdenští a budou-li naši mladí věrní Bohu, mohli by odvést kus dobré práce, a to i během získávání svého vzdělání, zasíváním semen pravdy do myslí ostatních. — 5T 583, 584 (1885)

Správné návyky se projevují na charakteru

Vytváření správných návyků v dětech by se mělo projevit na jejich mysli a charakteru tak, aby si v životě zvolily správnou cestu. Přivést tyto děti pod přímý vliv Ducha Božího, vychovávající a ukázněující je v duchu Hospodinových přikázání, znamená velmi hodně. Vytváření správných návyků v dětech, působíce na ně správným duchem, vyžaduje soustředěné úsilí ve jménu Ježíše a s Jeho silou. Učitel musí být vytrvalý a při prosazování pravidla za pravidlem a zásady za zásadou neúnavně uplatňovat trpělivost a shovívavost, soucit a lásku a připoutávat děti ke svému srdci Kristovou láskou, kterou v sobě musí odhalovat. — CEd 153 (1893) (FE 268)

Lidské charaktery nejsou utvořeny podle jednoho vzoru

Je třeba, aby si učitelé uvědomili, že nejednají s anděly, ale s lidskými bytostmi se stejnými vášněmi, jaké se zmocňují jich samých. Lidské charaktery nejsou utvořeny podle jednoho vzoru. Každou součást svého charakteru dostávají děti jako dědictví a odhalují se v nich kladné i záporné charakterové rysy. To by si měl uvědomit každý učitel. Bude se setkávat se zděděným a vypěstovaným pokřivením lidského charakteru stejně jako s jeho krásou a bude si muset v sobě vypěstovat velký nadhled, aby se naučil, jak jednat s chybuujícími v zájmu jejich dobra zde na tomto světě i na věčnosti. Není-li bráněno vznětlivosti, nesnášenlivosti, pýše, sobectví a samolibosti, tyto vlastnosti napáchají hodně zla, které může člověka bez umění kormidlovat vrhnout ve vratké bárce na rozbouřené moře, kde bude hrozit, že se stane hříčkou satanových pokušení zmítanou ve vlnách, dokud neztroskotá. Každý učitel má své zvláštní charakterové rysy, na které si musí dávat pozor, protože jinak by ho satan na základě jeho neposvěcených charakterových rysů mohl využít jako svého prostředníka k ničení lidských duší. — Lt 150, 1893 (FE 277, 278)

Nutnost následování Kristova příkladu při působení na lidskou mysl

Každý den je třeba uplatňovat působivou sílu, víru, jež působí prostřednictvím lásky a očišťuje duši učitele. Má pro vás nejvyšší vážnost zjevená Boží vůle? Budete-li v sobě mít Krista, tu naději slávy, pak Boží pravda bude na vaši přirozenou povahu účinkovat tak, že její proměňující síla se projeví ve změněném charakteru a v tom, že nebudete vlivem svého neposvěceného srdce a povahy před žádným svým žákem převracet Boží pravdu v lež ani projevy své sobecké, nesnášenlivé povahy naprosto odlišné od povahy Kristovy při působení na lidskou mysl odhalovat, že pro vás vždy a všude neplatí Kristova slova „Dosti máš na mé milosti“. Budete tak prokazovat, že Bůh nad vámi má svrchovanou moc nejen formálně, ale i ve skutečnosti a v pravdě. Je nutno se oprostít ode všeho nežádoucího a nepodobného Kristu, jakkoli obtížné to pro upřímného věřícího může být. — CEd 148 (1893) (FE 263, 264)

Neustálé odsuzování dítě odrazuje

Nebe v dítěti vidí nevyvinutého muže nebo ženu se schopnostmi a silami, které, budou-li správně řízeny a rozvíjeny s nebeskou moudrostí, stanou se vlastnostmi, prostřednictvím kterých mohou na člověka působit božské vlivy tak, aby se stal Božím pomocníkem. Ostrá slova a neustálé odsuzování dítě pouze odrážejí a nikdy ho nezmění. Nechejte si pro sebe všechna nedůtklivá slova, udržujte svého

ducha v poslušnosti Ježíši Kristu, pak získáte pochopení pro ty, kteří byli svěřeni do vaší péče. Neprojevujte netrpělivost a nelítostnost, protože kdyby tyto děti nepotřebovaly výchovu, nemusely by chodit do školy. Potřebují být trpělivě, vlídně a s láskou vedeny vzhůru po žebříku vedoucím k dokonalosti a stoupat příčku po příčce, získávají znalosti. — CEd 147 (1893) (FE 263)

Opatrnost při vylučování studentů

Dávejte si velký pozor na to, co způsobujete vylučováním studentů. Je to velmi vážná věc. Tento trest by měl následovat pouze po velmi těžkém přestupku.

Je nutno pečlivě zvážit všechny okolnosti spojené s takovým případem. Studenti poslaní na školu z domova, ať blízkého či vzdáleného tisíce a tisíce mil, jsou z něj pryč a jsou zbaveni jeho výhod, a pokud jsou ze školy vykázáni, ztrácejí školní výsady. Všechny jejich náklady musí uhradit někdo, kdo v ně vkládal naději a věřil, že jeho peníze nebudou vydány zbytečně. Student vejde nebo upadne v pokušení a musí být za svůj přestupek trestán. Trpce si uvědomuje, že se to s ním potáhne i v dalším životě a přináší zklamání těm, kdo věřili, že si pod vlivem svého pobytu ve škole vybuduje charakter, kterým splatí vše, co bylo do něho vloženo.

Za své pošetilé jednání je pak vyloučen. Co bude dělat? Odvaha je na nejnižším bodě; nemá v sobě odvahu a ani mužnost. Byly do něho zbytečně vloženy peníze a ztratil drahocenný čas. Stěží se najde někdo vlídný a laskavý, kdo si bude uvědomovat břímě, tížící tyto duše. Jaký pak div, že této situace využívá satan. Tyto duše jsou vrženy na satanovo bojiště a ty nejhorší vlastnosti lidského srdce vystupují na povrch, sílí a získávají převahu. — Lt 50, 1893

Nevytvářejte v ostatních pocit nespravedlnosti

Když narážíte na podivné chování těch, kteří nemají biblické náboženství, ale pouze vyznání, nezapomínejte, že jste křesťan. Když se přestáváte ovládat a dáváte jim třebas i tu nejmenší příležitost myslet si, že s nimi špatně zacházíte, značně tím omezujete svůj vliv. Nezanechávejte v jejich myslích takový dojem, pokud se toho dokážete vyvarovat. V této době zkoušky si budujeme charakter pro budoucí nesmrtelný život, ale to není vše, neboť při budování této stavby musíme být nesmírně opatrní na to, jak stavíme, protože ostatní budou stavět podle vzoru, který jim dáme. — Lt 20, 1892 (MM 209)

Mysl musí mít nezávadnou potravu

Mysl, stejně jako tělo, musí mít nezávadnou potravu, aby byla zdravá a silná. Dávejte svým dětem náměty ke hlubšímu přemýšlení, které zacházejí dále než pouze k jejich bezprostředním zájmům. Mysl, která dýchá čisté, svaté ovzduší, se nestane malichernou, povrchní, ješitnou a sobeckou.

Žijeme v době, kdy vše falešné a plytké je vyzvedáváno nad to, co je opravdové, přirozené a trvalé. Mysl musí být chráněna před vším, co by ji vedlo špatným směrem. Neměla by být zatěžována bezcennými romány, které neposilují myšlenkové schopnosti. Myšlenky mají stejnou povahu jako strava, kterou předkládáme mysli. — Lt 27, 1890 (CG 188)

Knihy nevěřících autorů

Učení se z knih napsaných nevěřícími způsobuje velké škody. Do myslí a srdcí žáků a studentů je tak zasíván koukol. Mozku je však často předkládána tato strava, přičemž mnozí mají jen bídné znalosti předmětů, které se týkají otázek souvisejících s věčností, kterým by měli rozumět.

Čas je vzácná hřivna. Každý den je nám propůjčována a budeme předvoláni, abychom Bohu složili účty z toho, jak jsme s ní hospodařili. Musí být využívána k Boží slávě a pokud chceme prodloužit svůj život, pokud chceme získat život, který lze poměřovat s životem Božím, musíme mysli dávat nezávadnou potravu. Člověk by neměl ztrácet čas, který může využít ke konání dobra. — Ms 15, 1898

Žáci a studenti se musejí učit poslouchat Boha

Vidím, že v našich školách musejí učitelé pod Božím vedením hodně působit na city a projevovat city, ale nejdůležitější věcí, kterou se žáci musejí naučit, je celým srdcem, celou myslí a s vynaložením vší síly poznávat Boha a bezvýhradně Ho poslouchat. Otázka spásy lidské duše je nejdůležitější učební látkou v životě člověka. Žádná oblast literatury nebo vzdělávání ve vědách zaznamenaných v knihách by neměla mít absolutní přednost. Ale známost Boha a Ježíše Krista, kterého seslal, je život věčný.

Žáci a studenti by si měli brát sebou do školního života lásku k Bohu a bázeň Boží. To je moudrost tak vzácná, že to slovy nelze vyjádřit. Budou-li spojeni s Bohem, bude o nich možno říci stejně jako o Danielovi, že Bůh jim dal moudrost a známost všech tajemství.

Výuka je potřebná, Šalamounova moudrost je žádoucí, ale daleko více žádoucí a důležitá je moudrost Většího než Šalamoun. Učení se v našich školách nám nemůže přinést schopnost dosáhnout ke Kristu, ale skrze Krista můžeme dosáhnout na vrchol všech věd, neboť Bible říká: „A v něm jste doplněni.“ (Kol 2, 10) Naším nejdůležitějším úkolem je poznat a uznat Boha, který pak bude řídit naše kroky. — Lt 120, 1896

38. VYVÁŽENOST VÝCHOVY A VZDĚLÁVÁNÍ

Výchova má důsledky pro věčnost

Výchova je práce, jejíž účinek bude vidět po celou věčnost. — 6T 154 (1900)

Obnovit vnitřní soulad v lidské bytosti

Hlavním cílem výchovy by mělo být navrátit duši k Božímu obrazu. Na počátku Bůh učinil člověka podle Svého podobenství. Obdařil ho ušlechtilými vlastnostmi. Jeho mysl byla vyvážená a všechny schopnosti jeho bytosti byly ve vzájemném souladu. Ale pád a jeho důsledky znamenaly zneužití těchto darů. Hřích poškodil a téměř vymazal Boží obraz v člověku. A právě za účelem jeho obnovení byl vytvořen plán spasení a člověku byl dán život jako zkouška. Hlavním účelem života, účelem, který je základem pro vše ostatní, je přivést člověka zpět k dokonalosti, v níž byl původně stvořen. Úkolem rodičů a učitelů při výchově mládeže je počínat si v souladu s Božím záměrem. Takto činíce, jsou Božími pomocníky. — PP 595 (1890)

Rozvíjet všechny schopnosti

Všechny rozmanité schopnosti mysli a duše a tělesné síly, které lidé mají, jsou jim dány Bohem, aby je používali ve snaze o dosažení nejvyššího možného stupně dokonalosti. Nesmí to ale být spojeno se sobeckostí a povýšeností, neboť základem Božího charakteru, jehož podobenství máme získat, je dobrota a láska. Všechny schopnosti, všechny vlastnosti, kterými nás Stvořitel obdařil, mají být používány k Jeho slávě a pro povznesení našich bližních. Tento způsob používání představuje jejich nejneposkvrněnější, nejvznešenější a nejšťastnější uplatňování. — PP 595 (1890)

Opravdové vzdělávání je všezahrnující

Opravdové vzdělávání znamená něco více než jen chození do nějaké školy nebo kursu. Je všezahrnující. Znamená rozvoj všech tělesných sil a duševních schopností probíhající v jejich vzájemném souladu. Učí lásce k Bohu a báni Boží a je přípravou na svědomité plnění životních povinností. — CT 64 (1913)

Všestranná příprava k plnění všech povinností

A ti, kdo chtějí spolupracovat s Bohem, se musejí snažit dovést k dokonalosti každý orgán svého těla a každou vlastnost své mysli. Opravdové vzdělávání je příprava tělesných sil a duševních schopností a získávání mravní síly k plnění všech povinností, je to příprava těla, mysli a duše na službu Bohu. Toto vzdělání člověku vydrží i pro věčný život. — COL 330 (1900)

Všechny schopnosti by se měly dostat na nejvyšší možnou úroveň

Bůh si přeje, aby internátní škola v Battle Creeku dosáhla vyšší vzdělanostní a mravní úrovně než kterýkoli jiný ústav tohoto druhu v naší zemi. Mládeži by měla být vštěpována důležitost rozvíjení tělesných sil a duševních schopností a získávání mravní síly, aby mohla nejen dosáhnout na nejvyšší mety ve znalostech věd, ale skrze známost Boha být naučena velebit Ho. Na základě toho si může vybudovat vyvážený charakter a být tak plně připravena pro užitečný život na tomto světě a získat mravní působnost pro nesmrtelný život. — 4T 425 (1880)

Ve znalosti věd všeho druhu je síla

Se školami, které jsme zřídili, se pojí velmi závažná zodpovědnost, protože se zde rozhoduje o důležitých věcech. Naše školy jsou v určité míře zvláštním jevištěm pro anděly i pro lidi. Ve znalosti věd všeho druhu je síla a Božím záměrem je, aby na našich školách byly učeny vyspělé vědy v rámci přípravy na práci, která má předcházet závěrečným událostem historie země. Pravda by měla být přinášena do nejdlehlších končin země prostřednictvím pracovníků k tomu vyškolených. Ve znalosti věd je síla, ale znalost, kterou Ježíš přišel osobně vštípit světu, byla znalost evangelia. Světlo pravdy mělo vrhat své zářivé paprsky do nejzazších končin země a přijetí či odmítnutí Božího poselství rozhodovalo o věčném osudu lidských duší. — RH 1.12.1891 (FE 186)

Z mládeže se mají stát myslitelé

Každá lidská bytost stvořená k obrazu Božímu je obdařena silou podobnou síle Stvořitele. Má svou osobnost, schopnost myslet a činit. Lidé, v nichž je tato schopnost rozvinuta, přebírají zodpovědnost, stojí v čele společného snažení a ovlivňují charakter ostatních. Úkolem opravdového vzdělávání je rozvíjet tuto schopnost, vychovávat mládež, aby se z ní stali myslitelé, a ne ti, kdo pouze opakuji cizí myšlenky.

Namísto omezování studia na to, co bylo řečeno nebo napsáno lidmi, by pozornost studentů měla být zaměřována ke zdrojům pravdy, k nesmírně širokému poli otevřenému pro bádání v přírodě a zjevení. Necht' rozjímají nad závažnými zásadami povinnosti a svého poslání a jejich mysl si bude rozšiřovat obzory a bude sílit. Místo vzdělaných slabochů mohou ze vzdělávacích ústavů vycházet lidé, mající v sobě sílu samostatně myslet a jednat, lidé, kteří jsou vždy pány situace, ne jejichmi otroky, lidé, kteří dokáží myslet v širokých souvislostech, mají bystrý úsudek a jednají podle svého přesvědčení. — Ed 17, 18 (1903)

Opravdové vzdělávání rozvíjí charakter

Vzdělávání a výchova mládeže je velmi důležitá a významná práce. Hlavní cíl, který by měl být sledován, je správný rozvoj charakteru, aby mladý člověk byl řádně připraven k plnění svých povinností v tomto životě a nakonec ke vstupu do budoucího nesmrtelného života. Věčnost odhalí způsob, jakým byla tato práce provedena. Kdyby si kazatelé a učitelé plně uvědomovali svou zodpovědnost, viděli bychom v dnešním světě jiný stav věcí. Mají však příliš omezené názory a cíle. Neuvedomují si důležitost své práce nebo jejich výsledků. — 4T 418 (1880)

Největší hodnotu má budování charakteru

Studenti (ve škole v Avondale) odvádějí kus dobré a poctivé práce. Získávají zde pevné nervy, charakter i svaly. To je správné vzdělávání, které způsobí, že z našich škol budou vycházet mladí lidé, kteří nejsou slabí a neschopní, kteří nemají jednostranné vzdělání, ale všestrannou výchovu zahrnující tělo, mysl i mravy.

Ti, kdo si budují svůj charakter, nesmějí zapomenout položit takové základy, v nichž největší hodnotu bude mít vzdělání a výchova. Vyžaduje to sebeobětování, ale musí to být učiněno. Tělesné cvičení, je-li prováděno náležitým způsobem, připravuje člověka na zatěžování mysli. Pokud je ale pamatováno jen na jednu z těchto dvou věcí, výsledkem je vždy nedokonale vyvinutý člověk.

Spojení tělesné námahy a duševní činnosti udržuje mysl a mravy na vyšší úrovni a zaručuje lepší výsledky. Při takové výuce budou žáci a studenti z našich škol vycházet s náležitým vzděláním pro běžný život a dokáží nejlepším možným způsobem využívat své rozumové schopnosti. Chceme-li pro naše žáky a studenty udělat to nejlepší, musíme rovnoměrně cvičit jejich tělo a mysl. Tento způsob zde (v Austrálii) používáme k naší plné spokojenosti, a to i přes nevýhodné podmínky, v nichž musejí studenti pracovat. — SpT Series A, č. 4, str. 16, 27.8.1895 (TM 241)

Mnozí nechtějí poznat pravé zásady

Mnozí studenti se tak ženou za završením svých studií, že nejsou důkladní v ničem, co dělají. Jen

nemnoho má dostatek odvahy a sebeovládání jednat ze zásady. Většina studentů nechápe pravý cíl vzdělávání a tudíž se nechová tak, aby tohoto cíle dosáhla. Horlivě se věnují studiu matematiky nebo cizích jazyků, přičemž opomíjejí studium, které je pro životní štěstí a úspěch daleko důležitější. Mnozí, kteří v geologii zkoumají zemské hlubiny a v astronomii probádávají všechny části nebe, neprojevují ani nejmenší zájem o obdivuhodný mechanismus svého vlastního těla. Jiní zase dokáží říci pouze kolik má lidská kostra kostí a přesně popsat každý tělesný orgán, a přitom jsou tak neznalí zdravotních zákonů a léčby nemocí, jakoby život byl řízen slepým osudem místo jednoznačných a neměnných zákonů. — ST 29.6.1892 (FE 71, 72)

Vzdělání se netýká pouze mozku

Studenti, kteří nabyli knižní znalosti, aniž by se naučili běžné práci, nemohou prohlašovat, že mají vyvážené vzdělání. Úsilí, jež mělo být věnováno různým běžným činnostem, bylo opomenuto. Vzdělávání nespočívá pouze v používání mozku. Nezbytnou součástí výchovy každého mladého člověka je manuální práce. Když student není naučen vykonávat užitečnou práci, schází mu důležitá část vzdělání. — CT 307, 308 (1913)

Tělo musí být namáháno stejně jako mysl

O důležitosti vzdělávání mysli tak, aby dosáhla nejvyšších možných schopností, toho již bylo řečeno hodně a někdy vládne názor, že když se člověk naučí používat nejvyšších rozumových schopností, bude to posilovat jeho tělo i mravy v zájmu rozvoje celé osobnosti. Čas a zkušenosti ukázaly, že je to omyl. Vidíme muže a ženy, vycházející ze škol, kteří nejsou vůbec připraveni správně používat organismus svého těla, který jim Bůh poskytl. Tělo je určeno k činnosti, ne k nečinnosti.

Jestliže tělo není namáháno stejně jako mysl, mysl se příliš vyčerpává. Pokud každá součást lidského soukolí neplní své přidělené úkoly, myšlenkové schopnosti nemohou být ani na chvíli využívány naplno. Přirozené síly musejí být řízeny přírodními zákony a člověk se musí naučit používat své schopnosti v plném souladu s těmito zákony. Učitelé v našich školách nemohou přehlížet žádnou z těchto náležitostí, aniž by se zbavili zodpovědnosti. Pýcha je může hnát ke snaze dostat své studenty na vyšší světskou úroveň rozumových schopností, aby se tito mohli okázale předvádět, ale když dojde na plnohodnotné znalosti a dovednosti - takové, které jsou nezbytné pro to, aby člověk byl připraven na všechny zvláštní situace běžného života - ukáže se, že takoví studenti jsou na to, aby v životě uspěli, připraveni pouze částečně. Jejich neúplné vzdělání často vede k tomu, že nedosáhnou ničeho, oč usilují. — 5T 522 (1889)

Nevyhýbat se životním břemenům

Mladým lidem by mělo být vštěpováno, že vzdělání je nemá naučit, jak se vyhýbat nepříjemným životním úkolům a těžkým břemenům, ale že jeho účelem je usnadnit jim práci tím, že se naučí lepším postupům a ukáže jim vyšší cíle. Učte je, že pravým životním cílem není zajistit si co nejvyšší zisk pro sebe sama, nýbrž ctít svého Učinitele tím, že si budou odvádět svůj díl práce na tomto světě a nabízet pomocnou ruku slabším nebo nevědomějším. — Ed 221, 222 (1903)

Potřeba vyváženého rozvoje

Správné používání vlastního organismu je to nejcennější, co je možno se naučit. Neměli bychom pracovat jen hlavou a u toho skončit nebo podstupovat pouze tělesnou námahu a skončit u ní; měli bychom co nejlépe využívat jednotlivé součásti soukolí, které tvoří lidskou bytost - mozek, kostru, svaly, hlavu a srdce. — YI 7.4.1898 (SD 171)

Nevědomost neprohlubuje smysl pro duchovno

Mladí lidé by se neměli pouštět do vysvětlování Písma a přednášení o proroctvích, když důležité biblické pravdy, které se ostatním snaží vysvětlovat, vlastně neznají. Stává se, že jim schází vzdělání v obyčejných věcech života a proto nevykonávají tolik dobra, kolik by mohli, kdyby za sebou měli dobrou školu. Nevědomost nezvýší pokoru ani neprohloubí smysl pro duchovno u nikoho, kdo se prohlašuje za Kristova následovníka. Pravdy Božího Slova může nejlépe ocenit vzdělaný křesťan. Krista mohou nejlépe velebit ti, kdo Mu slouží moudře a uvážlivě. Hlavním cílem vzdělávání je naučit se používat schopnosti, které nám dal Bůh, tak, abychom co nejlépe ztělesňovali biblické náboženství a šířili Boží slávu. — 3T 160 (1872)

Vzdělávání vyžaduje obětavou snahu

Učitelé by měli žáky a studenty vést k tomu, aby nad pravdami, kterým jsou učeni, přemýšleli a snažili se je plně pochopit. Nestačí, aby učitel pouze vysvětloval a žák pouze věřil; musí v něm být vzbuzena zvědavost a musí být přiveden k tomu, aby tyto pravdy vyjadřoval vlastními slovy a dokazoval tak, že vidí jejich sílu a bere si z nich ponaučení. Je tedy potřebná obětavá snaha při vštěpování důležitých pravd do mysli. Bývá to pomalý proces, ale je to lepší než uspěchané probírání důležitých témat bez jejich patřičného zvážení. Bůh očekává, že jeho instituce budou vynikat nad světskými, protože Ho zde zastupují. Lidé opravdu spojeni s Bohem ukáží světu, že u kormidla nestojí pouhý lidský prostředník. — 6T 154 (1900)

Stanovit si jasné zásady

Nechť si mládež jasně stanoví zásady, kterými může být vedena za nepříznivých okolností. Když nastane naléhavá situace, která vyžaduje uplatnění pečlivě vypěstované tělesné síly a bystré, rozhodné mysli schopné uvažovat prakticky, když je třeba vykonat obtížnou práci, u níž každý krok toho musí hodně vyjadřovat a pochybnosti lze zahnat jedině hledáním moudrosti u Boha, pak mládež, která se naučila překonávat potíže svědomitou prací, odpoví na naléhavou potřebu pracovníků a nabídne se: „Aj já, pošli mne.“ Nechť mají mladí muži a ženy srdce čisté jako křišťál. Nechť jejich myšlenky nejsou povrchní, nýbrž posvěcené počestností a svatostí. Jinak jsou zbytečné. Budou-li mít neposkrvněné myšlenky skrze posvěcení Duchem svatým, jejich život může být oduševněn, povznesen a zušlechtěn. — SpT Series B, č. 1, str. 31 a 32, červenec 1900

Důležitost získávání správných návyků

Pro každého mladého člověka by mělo být samozřejmé mířit vysoko ve všech svých životních plánech. Pro své počínání ve všech oblastech si vezměte za své úroveň, kterou přináší Boží Slovo. Pro křesťana je to přímo povinnost a měla by to být také jeho radost. Pěstujte v sobě sebeúctu, protože jste Kristovým majetkem, který vykoupil.

Úspěch při získávání správných návyků, postup vpřed s použitím toho, co je ušlechtilé a spravedlivé, vám přinese vliv, který budou všichni vysoce oceňovat. Žijte pro něco více než jen pro sebe sama.

Pokud jsou vaše pohnutky čisté a nesobecké, pokud se stále poohlížíte po práci, kterou někdo musí udělat, pokud jste vždy připraveni projevit zdvořilý zájem a vykonat laskavý skutek, bezděky si stavíte vlastní pomník. A to je práce, k níž Bůh vyzývá děti a mládež. — SpT Series B, č. 1, str. 32, červenec 1900

Soběstačnost jako důležitá součást vzdělání

Při získávání vzdělání by pro řadu studentů bylo nejceněnější přípravou na život, kdyby se stali soběstační. Necht' se mladí muži a ženy místo vytváření dluhů nebo spoléhání na prostředky, které si musejí odřeknout rodiče, spoléhají sami na sebe. Poznají tak cenu peněz, cenu času, schopností a příležitostí a budou v daleko menším pokušení oddávat se nečinnosti a marnotratnosti. Takto zvládnuté lekce hospodárnosti, píce, odříkavosti, vyřizování běžných finančních záležitostí a cílevědomosti by se ukázaly jako nejdůležitější součást jejich výbavy pro životní bitvu. Samostatnost, které by se studenti takto naučili, by dosti hodně napomohla ochránit vzdělávací ústavy před břemenem dluhů, pod nímž se jich tolik snaží zachovat si svou existenci a které tak ochromuje jejich fungování. — Ed 221 (1903)

Vzdělání utváří stavbu společnosti

Společnost je všude na světě v rozkladu a potřebuje důkladnou proměnu. Vzdělání a výchova poskytovaná mládeži by měla utvářet stavbu celé společnosti.

Potřeba vyučovat na školách obdělávání půdy

Naše školy by mohly účinně napomoci při snižování nezaměstnanosti. Tisíce bezradných a hladovějících lidí, které denně rozšiřují řady kriminálních živlů, by se mohly uživit a žít šťastným, zdravým a samostatným životem, kdyby byly naučeny pilné práci při obdělávání půdy. — Ed 220 (1903)

Vzdělávání probíhá po celý život

Z Kristovy školy se nikdy nevychází. Jejími žáky jsou jak staří tak mladí. Ti, kdo dbají pokynů božského učitele, si stále zvyšují svou moudrost, vznešenost, vybroušenost a ušlechtilost duše a jsou tak připravováni na nástup do té vyšší školy, kde se budou nadále zdokonalovat po celou věčnost. — CT 51 (1913)

Správná ctižádost

Milí mladí lidé, jaký účel a cíl má váš život? Toužíte po vzdělání, abyste měli na světě dobré jméno a postavení? Jste ctižádostiví a představujete si, že jednoho dne stanete na vrcholku intelektuální velikosti, že budete zasedat v poradních a zákonodárných shromážděních a podílet se na přijímání zákonů pro celý národ, ale neodvažujete se to vyslovit nahlas? Na takových cílech není nic špatného. Každý z vás se může proslavit. Neměli byste se spokojovat s průměrnými výsledky. Miřte vysoko a při usilování o dosažení vytýčené úrovně nešetřete úsilím. — RH 19.8.1884 (FE 82)

Nejpodstatnější znalost

Nechť mladí lidé postupují při nabývání znalostí co nejrychleji a co nejdále dokážou. ... A své získané znalosti necht' předávají ostatním. Právě tak jejich mysl získá kázeň a sílu. Hodnotu jejich vzdělání určuje to, jak své znalosti využívají. Trávení spousty času učením se bez jakékoli snahy to, co bylo získáno, předávat dále, se často ukazuje jako překážka místo pomoc pro opravdový pokrok. Vzdělávající se člověk by se měl doma i ve škole snažit naučit jak správně studovat a jak předávat získané znalosti ostatním. Ať je jeho povolání jakékoli, měl by být žákem i učitelem po celé trvání svého života. — MH 402 (1905)

Nejpodstatnější vzdělání pro naši dnešní mládež, které ji připraví na vyšší stupně školy v nebi, je vzdělání, které ji naučí, jak světu zjevovat Boží vůli. — RH 24.10.1907 (FE 512)

Nepostradatelnou znalostí je známost Boha a Toho, kterého seslal

Každé dítě a každý mladý člověk by měl znát sám sebe. Měl by být dobře seznámen s tělesnou schránkou, kterou mu dal Bůh a se zákony, které ho udržují ve zdraví. Mladí lidé by neměli mít žádné nedostatky v běžných oblastech vzdělání a všichni by se měli v rámci svého vzdělávání naučit běžné práci, aby z nich byli muži a ženy s praktickými schopnostmi, vybaveni pro úkoly každodenního života. K tomu by měla přistupovat odborná příprava a praktické zkušenosti v různých oblastech misionářské práce. — MH 402 (1905)

Jaké univerzitní studium se tomu může vyrovnat?

„Blízký jest den Hospodinův veliký ...“ a svět je třeba varovat. Tisíce mladých ... by se měly věnovat této práci. ... Necht' každý křesťanský vychovatel věnuje těmto pracovníkům svou pozornost a spolupráci. Necht' svou péčí tyto mladé lidi povzbuzuje a je jim nápomocen získat takovou přípravu, aby se mohli připojit ke Kristovu šiku.

Žádná jiná oblast práce nemůže být pro mladé lidi přínosnější. ... Spolupracují s anděly nebo lépe řečeno jsou lidskými prostředníky, pomocí nichž andělé plní své poslání. Andělé mluví svým hlasem a pracují svými rukama. A lidští dělníci, spolupracující s nebeskými silami, mohou využívat svého vzdělání a svých zkušeností. Jaké univerzitní studium se tomu může vyrovnat co do poskytnutého vzdělání? — Ed 270, 271 (1903)

Je nezbytné předávat znalosti

Pro zajištění úplnosti vzdělání je nezbytné, aby studenti dostali čas na misionářskou práci - čas seznámit se s duchovními potřebami rodin v prostředí, kde žijí. Neměli by být tak zatíženi studiem, aby neměli čas využívat znalosti, které nabyli. Měli by být pobízeni ke svědomité misionářské práci pro ty, kdo žijí v omylu, při které by se s nimi seznamovali a přiváděli je k pravdě. Pokornou prací, hledající moudrost u Krista, bdíce a modlíce se, mohou ostatním předávat znalosti, které obohatily jejich život. — CT 545, 546 (1913)

Díl druhý

IX. Vzájemný vztah těla a mysli

39. HARMONICKÁ ČINNOST CELÉ OSOBNOSTI NUTNOSTÍ

Tajuplné vzájemné vztahy

Mezi myslí a tělem existuje tajuplný a obdivuhodný vztah. Vzájemně se ovlivňují. Nejpřednějším studiem našeho života by mělo být to, jak si uchovat tělo v dobrém a zdravém stavu, aby mohlo rozvinout svou sílu, aby každá část tohoto živého stroje mohla harmonicky pracovat. Zanedbávat tělo znamená zanedbávat mysl. Neslouží to ke chvále Boží, když mají Jeho dítky nemocné tělo nebo zakrnělou mysl.– 3T 485, 486 (1875)

Soulad závisí na přizpůsobení se neměnným zákonům

Soulad stvoření záleží na dokonalém přizpůsobení se všech bytostí, všeho živého i neživého, zákonu Stvořitele. Bůh ustanovil zákony pro správu nejen živých bytostí, ale také pro správu všech procesů v přírodě. Všechno je pod správou neměnných zákonů, které nelze brát na lehkou váhu. Avšak zatímco vše v přírodě je řízeno přírodními zákony, samotný člověk ze všech obyvatel této země, podléhá mravnímu zákonu.– PP 52 (1890)

Tisícistrunná harfa

Není jen výsadou, ale také posvátnou povinností všech, aby porozuměli zákonům, které Bůh v člověku ustanovil. ... A jak budou plněji poznávat lidské tělo, ... budou se usilovat přivést svá těla do poddanosti ušlechtilým silám mysli. Budou pohlížet na své tělo jako na obdivuhodnou stavbu, vytvořenou nekonečným Konstruktorem, která jim byla dána do opatrování, aby udržovali tuto harfu o tisíci strunách v libozvučném chodu.– HR, Sept, 1871. (ML 148)

Všechny části dokonalého celku

My všichni jsme představeni jako údy těla, spojené v Kristu. V tomto těle se nacházejí různé údy (orgány), a jeden nemůže vykonávat tentýž úkol, jako druhý. ... Přesto je však zapotřebí všech těchto orgánů k dokonalému celku a k práci v obdivuhodném souladu jednoho s druhým. Ruce mají svůj úkol a nohy svůj. Jedny nemají říkat druhým: „Jste méněcenější než já“; ruce nemají říkat nohám: „Nepotřebujeme vás.“ Ale všechny jsou spojeny v tělo, aby konaly svou konkrétní práci, a měly by být stejně respektovány, protože přispívají k uspokojení a užitečnosti dokonalého celku.– 4T 128 (1876)

Harmonický rozvoj mentálních (duševních) a mravních schopností

Zušlechťování mysli je povinností, kterou dlužíme sami sobě, společnosti a Bohu. Nikdy bychom však neměli volit takové prostředky k rozvíjení intelektu, které budou na úkor mravů a duchovnosti. Jen harmonickým rozvojem jak duševních, tak mravních schopností lze dosáhnout nejvyšší dokonalosti u obou. – RH, Jan 4, 1881.

Nedostatek harmonické činnosti způsobuje nemoc

Když v činnosti lidského organismu dojde k nesouladu, dostaví se nemoc. Obrazotvornost může ovládat jiné části těla k jejich škodě. Všechny části tělesné soustavy musí harmonicky pracovat. Správný krevní oběh musí být zabezpečen do všech částí těla, zvláště do těch, jež jsou od srdce vzdáleny. Důležitou roli hrají končetiny, kterým je nutno věnovat řádnou pozornost.– SpT Series B, No. 15, p 18, Apr 3, 1900. (CH 587)

Oslabená schopnost způsobuje újmu celku

Jestliže je jedna schopnost ponechána v nečinnosti, nebo je-li změněn její řádný chod, nenaplnuje se úmysl Boží. Všechny schopnosti se musí náležitě rozvíjet. Každé je nutno věnovat péči, neboť každá má svůj vliv na další, a všechny musí být používány, aby byla mysl správně vyvážena.

Jestliže se jeden nebo dva orgány rozvíjí a jsou udržovány v neustálé činnosti, poněvadž se vaše děti rozhodly zaměřit sílu mysli jedním směrem, čímž se zanedbávají ostatní duševní síly, vyrostou s nevyváženou myslí a neharmonickým charakterem. Budou schopnými a zdatnými v jednom směru, ale velice nedostatečnými v dalších směrech, které jsou právě tak důležité. Nestanou se schopnými muži a ženami. Jejich nedostatky se budou projevovat a pokazí celý charakter.– 3T 26 (1872)

Když je mysl kazatelů, učitelů a studentů studiem neustále podněcována a tělu je dovoleno zůstat v nečinnosti, emoční (senzitivní) nervy jsou příliš namáhány, zatímco nervy pohybu (motorické) nepracují. Jsouce cele zatíženi na duševních orgánech stávají se přepracovanými a slábnou, zatímco jejich svaly pro nedostatek činnosti ztrácejí svou životní sílu. Nebývá žádného sklonu cvičit svaly fyzickou prací, protože se lidem zdá, že námaha je nudná.– 3T 490 (1875)

Varování před přepracováním

Mějte na paměti, že člověk si musí uchovávat svou Bohem mu danou hřivnu inteligence tím, že bude udržovat tělesný aparát v harmonické činnosti. K radosti ze zdraví je nutný každodenní fyzický pohyb. Nikoli práce, ale přepracování bez času na odpočinek je tím, co způsobuje zhroucení lidí a které tak ohrožuje životní síly. Ti, jenž se přepracovávají, se brzy dostanou do stavu, kdy bude jejich práce poznamenána beznadějí a zoufalstvím.

Dílo vykonávané pro Pána má být konáno v radosti a s odvahou. Bůh si přeje, abychom do své práce vnesli ducha, život a naději. Ti, jenž pracují duševně, musí věnovat náležitou pozornost každé části tělesné soustavy, vyrovnávající tak zátěž. Fyzické a duševní vypětí, když je moudře zkombinováno, uchová celého člověka ve stavu, jenž ho činí přijatelného Bohu (jež ho činí Bohu libým – Kralický překlad Bible). ...

Vneste do každodenní práce naději, odvalu a přívětivost. Nepřepracovávejte se. Je mnohem lépe nechat některé z naplánovaných věcí pracovního dne nedodělané, než se úplně vyčerpat a přetížít a ztratit tak odvahu potřebnou k vykonání úkolů následujícího dne. Nepřestupujte dnes přírodní zákony, abyste neztratili svou sílu na další den. – Lt 102, 1903.

Rada tomu, který si libuje ve zveličování a nadsazování

Ze světla, které mi Bůh dal, vím, že se u tebe právě rozvíjí duchovní deformita. Místo toho, abys zjevoval dokonalost ryzíh zásad a správných návyků, shromažďuješ si názory a zásady, které tebe a všechny, jenž přijímají téhož ducha, vyloučí z nebeských dvorů. Tvá mysl se stává díky způsobu, jakým s ní zacházíš, deformovanou. Snažně tě prosím, učiň u sebe rozhodnou změnu. Drž na uzdě veškeré zveličování a nadsazování, neboť ono ničí soulad mysli.

Tělu je zapotřebí důkladné péče, aby mohlo být uchováno ve zdravém stavu. Proto je myslí zapotřebí přísné disciplíny, aby se v některých věcech nevyvíjela nadměru a v jiných nedostatečně. Protože nejsou tyto citlivé orgány před tvýma očima, kde bys mohl vidět újmu, kterou způsobuješ svým duševním schopnostem, a kde bys viděl, jak mnoho je jim zapotřebí usměrnění, neuvědomuješ si škodu, kterou jim činíš. Obíráš se falešnými teoriemi a tvá mysl je přinucena sloužit těmto domněnkám. Špatný způsob, jakým hospodaříš se svým duševním aparátem, jej vyčerpává. Nevidíš však, jakou škodu to způsobuje. Dříve nebo později ty i tvoji přátelé poznáte nežádoucí vývoj vašeho myšlení a jednání. Tvůj žaludek začíná svědčit o činnosti tvé mysli. Symetrická a dobře cvičená mysl by změnila k lepšímu síly trávení.— Lt 29, 1897.

Soulad potřebuje navzájem se doplňující úsilí (rada jednomu manželovi)

Nemůžeme mít všichni stejné myšlení nebo pěstovat tytéž názory. Jeden však má být pomocí a požehnáním tomu druhému, aby tam, kde má jeden nedostatek, mohl ten druhý doplnit to, čeho je potřebí. Máš jisté charakterové nedostatky a přirozené sklony, které způsobují, že je pro tebe prospěšné, abys byl přiveden do styku s myslí odlišně uspořádanou, aby byla vyvážena tvá vlastní. Místo svého tak povýšeneckého vedení by ses měl radit se svou ženou a docházet ke společným rozhodnutím. Nepodporuješ samostatné, nezávislé snahy ze strany své rodiny, a když nejsou úzkostlivě splněny tvé výslovné příkazy a pokyny, příliš často hledáš vinu u těch, kdo zanedbali svou povinnost.— 4T 128 (1876)

Nižší sklony musí být pod kontrolou

„Jsme Boží spolupracovníci.“ (1 Kor 3,9; KJB) Člověk má konat své vlastní spasení s bázní a třesením, neboť je to Bůh, který v něm působí chtění i skutečné činění podle své dobré vůle. Bůh dává člověku tělesné a duševní síly. Žádná z nich není zbytečná. A ani jedna nemá být nesprávně používána nebo zneužívána. Nižší sklony musí být pod kontrolou vyšších duševních sil.— Lt 139, 1898.

Zdraví těla i mysli

Danielův život je inspirovanou ukázkou toho, co je podstatou posvěceného charakteru. Obsahuje naučení pro všechny, a zvláště pro mladé lidi. Naprosté přizpůsobení se požadavkům Božím je prospěšné k tělesnému i duševnímu zdraví.

Abychom dosáhli nejvyšší úrovně mravních a rozumových schopností je nezbytné prosit Boha o moudrost a sílu a zachovávat naprostou střídmost ve všech životních návycích. Ve zkušenosti Danielově a jeho společníků máme příklad vítězství zásady nad pokušením hovět chuti. Ukazuje nám, že díky posvátným zásadám mohou mladí lidé vítězit nad tělesnými žádostmi a zůstat věrnými Božím

požadavkům, i když je to stojí velkou obětí.— RH, Jan 25, 1881. (SL 23)

Zdravý život napomáhá dokonalosti charakteru

Čistý, zdravý život je nejpříznivější pro dokonalost křesťanského charakteru a pro rozvoj tělesných i duševních sil.— RH, Dec 1, 1896. (CH 41)

Mysl, šlachy a svaly musí pracovat v souladu

Náležitým užíváním svých sil v nejplnějším rozsahu při té nejužitečnější činnosti, udržováním každého orgánu ve zdraví, takovým uchováváním každého orgánu, aby mohla mysl, šlachy a svaly pracovat v souladu, můžeme konat pro Boha tu nejvzácnější službu.— YI, Apr 7, 1898.

Štěstí je ovocem harmonické činnosti všech sil

Ti, kdož slouží Bohu v upřímnosti a pravdě, budou lidem zvláštním, nebudou se světu podobat a budou od něj odděleni. Jejich pokrm bude připravován ne proto, aby podněcoval obžerství nebo uspokojoval zvrácenou chuť, nýbrž proto, aby si zajistili největší tělesnou sílu, následkem čehož přichází ten nejlepší duševní stav....

Náš nebeský Otec nám udělil veliké požehnání zdravotní reformy, abychom Jej poslušností požadavků, které na nás má, mohli oslavit.... Harmonická, zdravá činnost všech tělesných i duševních sil vede ke štěstí. Čím vznešenější a kultivovanější síly, tím čistší a nezkalenější je štěstí.— RH, July 29, 1884. (CH 50, 51)

Vliv radosti

Boží lid se musí naučit mnoho lekcí. Dostane se jim dokonalého pokoje, budou-li udržovat svou mysl upřenou na Toho, jenž je příliš moudrý na to, než aby se mýlil, a který je příliš dobrý na to, než aby jim způsobil újmu. Boží lid má chytat odlesk Božího úsměvu a zrcadlit jej na druhé. Musí pochopit, kolik slunečního svitu mohou vnést do života těch, kteří žijí kolem nich. Boží lid musí být stále blízko Krista, tak blízko, že spolu s Ním sedí jako Jeho malé dítky v něžné, posvátné jednotě. Nesmí nikdy zapomenout, že když přijímají Boží lásku a náklonnost, je jejich nejvážnějším závazkem předávat ji druhým. Tak mohou využívat radostného vlivu, který obšťastní všechny, kteří se dostanou do jeho dosahu, ozařující tak jejich cesty.— Lt 40, 1903. (MM 45)

40. VLIV TĚLA NA MYSL

Úzký vztah mezi tělem a myslí

Mezi tělem a myslí je úzký vztah a abychom mohli dosáhnout vysokého měřítka mravních a duševních schopností, musíme dbát zákonů, které řídí naše tělo.— PP 601 (1890)

Tělesná svěžest působí na duševní úsilí

Musíme se snažit, abychom si uchovali plnou svěžest (vitalitu) všech našich sil, abychom dokonali dílo, které je před námi. Cokoliv člověku ubírá na fyzické síle, oslabuje též duševní úsilí. Proto musíme rázně skoncovat s každou nežádoucí praktikou, která má vliv na tělesné zdraví.

Velký apoštol praví: „Podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.“ (1 Kor 9,27) Nemůžeme si udržet své odevzdání se Bohu a přitom si ničit zdraví vědomým hověním nějakému zlému návyku. Sebezapření je jednou z podmínek nejen k přijetí do služby Kristovy, nýbrž také v jejím setrvání. Sám Kristus jasně vyhlásil podmínky učednictví: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne.“ (Mat 16,24)

Přesto však mnozí, kteří se nazývají křesťany, nejsou ochotni cvičit se v sebezapření, dokonce ani pro Krista. Jak často je láska k nějakému škodlivému požitku silnější než touha po zdravé mysli ve zdravém těle. Jsou promarněny vzácné chvíle zkoušky a plýtvá se Bohem danými prostředky, aby ukojily oko a uspokojily chuť. Zvyky drží tisíce lidí v otroctví tělesnosti a smyslnosti. Mnozí jsou dobrovolnými otroky a netouží po lepším údělu.– ST, June 1, 1882.

Síla k rozlišení mezi dobrem a zlem

Vše, co snižuje tělesnou sílu, zeslabuje mysl a způsobuje snížení schopnosti rozlišovat mezi dobrem a zlem.– COL 364 (1900)

Překroucený přístup je výsledkem zlých návyků

Bratře _____, soustřeďuješ svou pozornost na sebe. Posuzuješ mnohé věci v nesprávném světle. Podezíráš lidi, máš k nim velkou nedůvěru a žárlivost, chováš zlé domněnky. Myslíš si, že je každý odhodlán tě zničit. Ty sám jsi původcem mnohých z těchto strastí. Mnohé věci si vykládáš, jakoby byly předem promyšleny ke tvé škodě, zatímco skutečnost je daleko od pravdy. Sám sobě činiš tu největší škodu tímto svým mylným postojem.

Tvým největším nepřítelem jsi ty sám. Tvé špatné návyky narušují rovnováhu krevního oběhu a směřují krev do mozku. Potom vidíš vše v nesprávném světle. Jsi ukvapený a silně náladový a nepěstuješ sebeovládání. Máš za to, že tvá vůle a způsoby jsou správné. Avšak dokud neuvidíš ve své povaze nedostatky a dokud neobmyješ své roucho a nezblíš je v krvi Beránkově, jistě nedosáhneš věčného života. Miluješ teorii pravdy, avšak nedovoluješ, aby posvětila tvůj život. Ve svém každodenním chování nezjevuješ zásady pravdy, kterou vyznáváš.– Lt 27, 1872.

Tělesné zvyky mají vliv na mozek

Mozek je baštou lidské bytosti. Špatné tělesné zvyky mají vliv na mozek a zbraňují dosažení toho, co je tužbou každého studenta – dobré duševní disciplíny. Dokud mládež nenabude znalostí v tom, jak pečovat o tělo rovněž jako o mysl, nestane se úspěšnými studenty. Studium není hlavní příčinou zhroucení duševních sil. Hlavní příčinou je nevhodná strava, nepravidelnost v jídle, nedostatek tělesného pohybu a lehkomyšlná nedbalost v dalších ohledech ke zdravotním zákonům. Když učiníme vše, co jsme schopni, abychom si uchovali zdraví, potom můžeme ve víře žádat Boha, aby požehnal naše úsilí.– CT 299 (1913)

Petr a vztah mezi tělem a myslí

Apoštol Petr porozuměl vztahu mezi tělem a myslí a pozvedl svůj varovný hlas ke svým bratřím: „Milovaní, vyzývám vás jako cizince a přistěhovalce: zdržujte se tělesných žádostí, jež bojují proti duši.“ (1 Petr 2,11; NBK) Mnozí považují tento text za pouhé varování proti mravní bezuzdnosti, má však širší význam. Zapovídá každé škodlivé uspokojování chuti nebo vášně. Každá převrácená choutka se stává bojující tělesnou žádostí. Chuť nám byla dána k dobrému, nikoli aby se skrze zvrácenost stala nástrojem smrti a zvrhla se tak v „tělesné žádosti, jež bojují proti duši.“ – CTBH 53, 54, 1890. (CD 166, 167)

Nesprávné používání tělesných sil způsobuje nerovnováhu nervového systému

Nesprávné užívání našich tělesných sil zkracuje dobu, ve které může náš život posloužit ke slávě Boží. Činí nás též nezpůsobilými konat dílo, které nám Bůh svěřil. Utvářením špatných návyků, když chodíme pozdě spát (když zůstáváme vzhůru do pozdních nočních hodin), uspokojováním chuti na úkor zdraví, pokládáme základy pro slabost. Zanedbáváním tělesného cvičení (pohybu), přepracováváním těla nebo mysli narušujeme rovnováhu nervové soustavy.

Ti, kteří si takto zkracují svůj život a sami se nedbáním přírodních zákonů vyřazují ze služby, jsou vinni tím, že olupují Boha. Okrádají též své spolubližní. Příležitost být požehnáním druhým – právě to dílo, pro něž je Bůh poslal na svět – je jejich vlastním způsobem jednání zmařena. A sami se činí neschopnými vykonat dokonce i to, čeho by bývali mohli dosáhnout v kratším časovém úseku. Spočívá na nás před Pánem vina, jestliže takto svými škodlivými návyky připravujeme svět o dobro, jež bychom mohli vykonat.– COL 346, 347 (1900)

Nečinnost (zahálka) oslabuje sílu mozku

Důvod, proč se mládeži dostává jen omezené síly mozku a svalů, je ten, že dělají tak málo ve směru užitečné, potřebné práce. „Aj, tatoť byla nepravost Sodomy sestry tvé: Pýcha, sytost chleba a hojnost pokoje (hojnost zahálky – KJB). To ona majíc i dcery její, ruky však chudého a nuzného neposilňovala. Ale pozdvihše se, páchaly ohavnost přede mnou; protož sklidil jsem je, jakž mi se vidělo.“ (Ez 16,49.50)– 4T 96 (1876)

Manuální práce uklidňuje mysl

Celému tělesnému systému je zapotřebí osvěžujícího vlivu pohybu na čerstvém vzduchu. Několik hodin fyzické práce každý den povede k obnovení tělesné svěžesti a k odpočinku a uvolnění mysli.– 4T 264, 265 (1896)

Koupel osvěžuje tělo i mysl

Ať již je člověk zdravý nebo nemocen, je-li praktikována koupel, dochází k volnějšímu a snadnějšímu dechu. Koupelí se svaly stávají poddajnějšími, mysl i tělo jsou stejnou měrou osvěženy,

rozum je bystřejší a každá schopnost je živější.– 3T 70 (1872)

Odpočinek nebo povzbuzující prostředky?

Špatné tělesné zvyky způsobují újmu mozku a celý tělesný systém je narušen. Možná je vynaloženo úsilí posílit unavené nervy požitím stimulancií (povzbuzujících prostředků), tím se však potíže neodstraní.

Dokud nedojde k rozhodné změně, dokud člověk rozumně neuzná, že mozek potřebuje odpočinek místo stimulancií, ztratí své sebeovládání a zneuctí dílo Boží.– Lt 205, 1904.

Mysl v pokojném odpočinutí

Měli bychom věnovat více času pokorné, vážné modlitbě k Bohu o moudrost, abychom vychovávali své děti v cvičení a v napomínání Páně. Zdraví mysli je závislé na zdraví těla. Jako křesťanští rodiče musíme vychovávat své děti ve vztahu k zákonům života.

V Kristu získají sílu a naději a nebudou trpět nespokojenými tužbami po něčem, co by odvrátilo jejich mysl a uspokojilo tělesné srdce. Naleznou Perlu nezměrné ceny a mysl spočine v pokojném odpočinutí. Jejich radost bude čistá, vyvýšená, nebeské povahy. Nebudou mít žádných bolestných vzpomínek, žádných výčitek svědomí. Taková radost neoslabuje tělo ani nezpůsobuje zhroucení mysli, ale dává jim zdraví a svěžest. ...

Obyvatelé nebes jsou dokonalí, neboť jejich radostí a největší rozkoší je vůle Boží. – Und MS 93.

41. STRAVA A MYSL

Mozek musí být zdravý

Mozek je orgánem a nástrojem mysli a řídí celé tělo. Aby mohly být ostatní části tělesné soustavy zdravé, musí být zdravý mozek. A aby mohl být zdravý mozek, musí být krev čistá. Je-li správnými zvyky při jídle a pití udržována čistá krev, je mozek řádně vyživován.– SpT Series B, No. 15, p 18, Apr 13, 1900. (CH 586, 587)

Mozek zásobovaný životem a silou

Lidský organismus je úžasným stvořitelským dílem, lze jej však špatným zacházením poškodit.... Přeměna potravy v dobrou krev je obdivuhodným procesem a každý člověk by měl být o tomto předmětu informován....

Jednotlivé tělesné orgány získávají svou výživu, aby udržely své rozmanité části v chodu. Mozku se musí dostat jeho podíl, kostem zase svého. Veliký Mistr Stavitel koná každého okamžiku, poskytujíc život a sílu každému svalu a každé tkáni, od mozku až ke konečkům prstů na ruce i nohou.– Lt 17, 1895.

Důsledky pohrdání přírodními zákony

Bůh udělil tomuto lidu velké světlo, přesto nejsme mimo dosah pokušení. ... Jistý nemocný – zdánlivě velmi svědomitý, nicméně slepě fanatický a nadutý – otevřeně vyznává, jak pohrdá zákony zdraví a života, k jejichž přijetí nás, jako lid, vede božské milosrdenství. Jeho pokrm musí být připravován takovým způsobem, aby uspokojil jeho chorobné, neodolatelné chutě. Místo, aby se posadil ke stolu, kde je podáván zdraví prospěšný pokrm, pravidelně navštěvuje restaurace, neboť tam může hovět své chuti bez zábran. Tento elegantní zastánce střídmosti nedbá jejích základních principů. Chce dosáhnout úlevy, odmítá ji však získat za cenu sebezapření.

Onen muž se klaní u oltáře zvrácené chutě. Je modlářem. Síly, které, kdyby byly posvěceny a zušlechtěny, mohly sloužit ke cti Boží, jsou zeslabovány a prokazují jen pramalé služby. Mezi důsledky jeho nedbání přírodních zákonů patří podrážděná povaha, zmatený mozek a ochablé nervstvo. Je neschopný, nespolehlivý.– 5T 196, 197 (1882)

Úzký vztah mezi jídlem a myslí

V souvislosti s Petrovou radou, že máme připojit „k zdrženlivosti (ke střídmosti – KJB) trpělivost,“ se odvolávám na požehnání zdravotní reformy a na výhody, kterých lze dosáhnout užíváním správně složené prosté, výživné stravy. Byl položen důraz na úzký vztah, který má jídlo a pití na stav lidské mysli a nálady. Nemůžeme si dovolit, abychom svými špatnými životními návyky rozvíjeli zlé duševní rozpoložení.– RH, July 12, 1906.

Holdování chuti - nejčastější příčina mravní slabosti

Hovění chuti je tou největší příčinou tělesné a duševní ochablosti a stojí u základu slabosti, kterou lze všude vidět.– 3T 487 (1875)

Nevhodná strava zatemňuje rozum

Na Sobotu bychom neměli připravovat hojnější zásoby nebo větší rozmanitost pokrmů než na jiné dny. Místo toho by měl být pokrm jednodušší a měli bychom jíst méně, aby byla mysl jasná a neotupená k chápání duchovních věcí. Přejídání zamlžuje mozek. Můžeme pak vyslechnout i ta nejvzácnější slova a nedocenit je, protože rozum je zatemněn nevhodnou stravou. Přejídáním v Sobotu mnozí zneuctují Boha více, než si myslí.– 6T 357 (1900)

Satan ovládá rozum skrze chuť

Skrze chuť satan vládne rozumu a celé bytosti. Tisíce lidí, kteří bývali mohli žít, odešli do hrobu jako trosky po tělesné, duševní a mravní stránce, protože obětovali všechny své síly holdování chuti.– CTBH 37, 1890. (CD 167)

Trávicí orgány mají vliv na životní blaho

Trávicí orgány sehrávají důležitou roli v blahu našeho života. Bůh nám dal rozum, abychom se

mohli dozvědět, co by se mělo stát naším pokrmem. Neprozkoumáme tedy pozorně, jako uvažující lidé, zda-li věci, které požíváme, budou k našemu prospěchu, nebo zda-li nezpůsobí potíže? Lidé, kteří mají překyselený žaludek, jsou velmi často rozmrzelé, nevlídné nálady. Zdá se jim, že vše je proti nim, a mají sklon být nevrlí a podráždění. Jestliže chceme, aby byl mezi námi pokoj, musíme, více než doposud, věnovat pozornost tomu, abychom měli „pokojný“ (zdravý) žaludek.– MS 41, 1908. (CD 112)

Rozumová svěžest je závislá na těle (rady spisovatelům a kazatelům)

Buďte poslušní zásadám zdravotní reformy a veďte i druhé, aby tak činili. Zdraví mysli je do značné míry závislé na tělesném zdraví, a zdraví tělesné závisí na způsobu, jakým zacházíme s „živým strojem.“ Jezte jen takovou stravu, která uchová váš žaludek v tom nejlepší stavu.

Je vám zapotřebí důkladněji se obeznámit se základními principy toho, jak o sebe řádně pečovat ohledně otázky výživy. Uspořádejte si svou práci tak, abyste mohli mít své jídlo v pravidelnou dobu. Této věci musíte věnovat zvláštní pozornost. Mějte na paměti, že žít pravdu tak, jak je v Ježíši, vyžaduje mnoho sebekázně.– Lt 297, 1904.

Nepravidelný čas a lhostejná nedbalost k zákonům zdraví

K únavě nebo zhroucení mysli nedochází tak často z důvodu pilné práce nebo těžkého studia, jako spíše z požívání nesprávné stravy v nesprávný čas a z lhostejné nedbalosti k zákonům zdraví.... Nepravidelná doba k jídlu a ke spánku vysává síly mozku. Apoštol Pavel prohlašuje, že ten, kdo chce být úspěšný v dosažení vysokého měřítko zbožnosti, musí být ve všem zdrženlivý (střídmý). Jídlo, pití, odívání – to vše má přímý vliv na náš duchovní růst.– YI, May 31, 1894.

Přeplněný žaludek oslabuje rozum

Musíme se mít na pozoru před přejídáním, a to i toho nejzdravějšího pokrmu. Příroda není schopna využít více, než je zapotřebí k výstavbě různých tělesných orgánů. Nadbytek zatěžuje tělesný systém. Má se za to, že se mnohý student zhroutil z přílišného studia, přičemž skutečnou příčinou bylo přejedení. Je-li věnována dostatečná pozornost zdravotním zákonům, je malé nebezpečí, že dojde k duševnímu zatížení. Avšak v mnoha případech tzv. duševního selhání to je přeplněný žaludek, jež vyčerpává tělo a zeslabuje mysl.– Ed 205 (1903)

Hovění chuti otupuje ušlechtilější citlivost mysli

Hovění chuti při přejídání je obžerstvím. Velká různorodost pokrmů, která se často objevuje při jednom jídle, stačí k vytvoření nemocného (zkaženého) žaludku a nepokojné povahy. Proto Bůh požaduje od každé lidské bytosti, aby s Ním spolupracovala, aby žádný nepřekročil své vlastní hranice v přejídání nebo požívání nezdravých druhů pokrmů. Takovéto hovění chuti posiluje zvířecí sklony a otupuje ušlechtilější citlivost mysli. Celá bytost upadá stále níž a člověk se tím, že si hýčká vlastní nízké smyslné vášně a hoví jim, stává otrokem chuti.– MS 113, 1898.

Přejídání způsobilo zapomnětlivost a ztrátu paměti (rada jednomu nenasytovi)

Když jsi za stolem, jsi nenasyta. Toto je jediná velká příčina tvé zapomnětlivosti a ztráty paměti. Říkáš věci, o nichž vím, že jsi je řekl, a pak obrátíš a tvrdíš, že jsi říkal úplně něco jiného. Věděla jsem o tom, ale přešla jsem to mlčením jako nad jistým důsledkem přejedení. K čemu by vedla diskuse o tom? Zlo by se tím neodstranilo.– Lt 17, 1895. (CD 138)

Přejídání otupuje city^Z

Nestřídmost v jídle, dokonce i u pokrmu správné kvality, bude mít ničující vliv na tělesnou soustavu a otupí vnímavější a svatější city. Přísná střídmost v jídle a pití je velice nezbytná pro uchování zdraví a aktivní využití všech tělesných funkcí.

Přísně střídmé návyky, spojeny se správným cvičením svalů stejně jako i mysli, uchovají tělesnou i duchovní svěžest a sílu vytrvalosti těm, kdož se účastní pastorační služby, vydavatelům a všem těm, jež vedou sedavý způsob života. Jako lid, se vším svým vyznáním zdravotní reformy, jíme příliš mnoho. Hovění chuti je tou největší příčinou tělesné a duševní ochablosti a stojí u základu slabosti, kterou lze všude vidět.– 3T 487 (1875)

Omezte rozmanitost různých pokrmů

Musíme dbát na trávicí orgány a nepřetěžovat je velkou růzností potravy. Ten, kdo se přecpává mnohými druhy pokrmů při jednom jídle, si velice škodí. Je důležitější, abychom jedli to, co nám svědčí, než abychom ochutnávali z každého talíře, který je před nás postaven. V žaludku nejsou žádné dveře, jimiž bychom mohli nahlédnout dovnitř a vidět, co se tam právě odehrává. Proto musíme používat svůj rozum a logicky uvažovat od příčiny k následku. Pokud se cítíte zcela přetažení a zdá se vám, že se nic nedaří, je to možná proto, že trpíte následkem jedení velké rozmanitosti pokrmů.– MS 41, 1908. (CD 111, 112)

Boží plán s námi

Bůh touží po tom, abychom si naprostou střídmostí uchovali jasnou a pronikavou mysl, abychom byli schopni rozlišovat mezi svatým a obecným. Musíme se ze všech sil snažit, abychom porozuměli oné obdivuhodné vědě o Boží dobrotě a slitování, kterým se nic nevyrovná. Ti, kdo jedí příliš mnoho a ti, kteří požívají nezdravé pokrmy, si působí potíže, zneschopňující se tak pro službu Boží. Je nebezpečné požívat maso, neboť zvířata trpí mnohými smrtelnými chorobami. Ti, kdo tvrdošíjně lpí na jedení masa zvířat, obětují svou duchovnost zvrácené chuti. Jejich těla budou plné nemocí.– MS 66, 1901.

Těžká masitá strava snižuje duševní činnost

Rozumové, mravní a tělesné síly jsou znehodnocovány navyklým požíváním masité stravy. Jedení masa uvádí v nepořádek tělesný systém, zatemňuje rozum a otupuje mravní citlivost.– 2T 64 (1900)

To, co jíme, může zeslabit rozumovou činnost

Naše tělo je budováno z toho, co jíme, a velké požívání masa sníží rozumovou činnost. Studenti by dosáhli ve svých studiích mnohem více, kdyby nikdy neokusili masa. Jakmile jsou jedením masa posilovány tělesné sklony člověka, úměrně tomu se snižují i rozumové síly.

Zbožného života člověk úspěšněji dosáhne a snadněji ho udrží, zřekne-li se masa, protože tato strava podněcuje citovou náruživost, tělesné sklony a zeslabuje mravní a duchovní přirozenost. „Nebo tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu.“ (Gal 5,17)

Je nám velice zapotřebí, abychom pěstovali a povzbuzovali čisté, neposkvrněné myšlenky a posilovali spíše mravní, než nízké a tělesné síly. Kéž nám Bůh pomůže, abychom procitli z našich nestřídmých, nevázaných choutek!– Lt 72, 1896. (MM 277, 278)

Jedení masa a sklony

Obvyklou praxí bylo, že Pán neposkytoval svému lidu na poušti masitý pokrm, protože věděl, že požívání této stravy by způsobilo nemoc a vyvolalo neposlušnost. Aby změnil jejich sklony a přivedl vyšší rozumové síly k aktivní činnosti, odňal jim maso mrtvých zvířat.– MS 38, 1898. (CD 375)

Důsledky požívání vepřového masa

Jedení vepřového masa způsobuje újmu nejen tělesnému zdraví. Požíváním tohoto odporného pokrmu je zasažen rozum a jemnější citlivost je otupena.– HL (Part 1) 58, 1865. (CD 393)

Nerozumný jedlík se činí nezpůsobilým k radám

Cukr není pro žaludek dobrý. Způsobuje kvašení, čímž dochází k zatemňování myšlení a vnáší do nálady rozmrzelost. Bylo dokázáno, že pro tělesnou soustavu je lépe jíst dvě než tři jídla za den.⁸

Jaká je to škoda, že často, když by se mělo uplatnit to největší sebezapření, je žaludek naplněn množstvím nezdravého jídla, které tam leží a rozkládá se. Újma na žaludku má dopad na mozek. Nerozumný jedlík si neuvědomuje, že se sám činí nezpůsobilým k dávání moudrých rad, že se činí nezpůsobilým k vytváření plánů pro nejlepší pokrok Božího díla. Nicméně je tomu tak. Není schopen rozlišovat duchovní věci a při společných radách a setkáních, kdy by měl říci „Ano“ a „Amen“, říká „Ne“. Činí návrhy, jež se mívají cílem. Pokrm, který snědl, zatemnil jeho rozumové síly.

Nestřídmost brání člověku ve vydávání svědectví pravdě. Na vděčnost, kterou projevujeme Bohu za Jeho požehnání, má velký vliv pokrm, který se dostává do žaludku. Hovnění chuti je příčinou rozkolů, sporů, nesvárů a mnohých dalších zel. Jsou pronášena netrpělivá slova, konány nelaskavé skutky, následují nepoctivé praktiky a projevují se vášně – a to vše proto, že nervy mozku jsou postiženy díky špatnému zacházení se žaludkem.– MS 93, 1901.

Káva má nepříznivý vliv na duševní a mravní síly

Káva patří mezi škodlivé potraviny. Dočasně stimuluje mysl, ... avšak pozdějším, druhotným

účinkem je vyčerpání, skleslost, ochromení duševních, mravních a tělesných sil. Rozum je zeslaben a pokud není tento zvyk rozhodným úsilím přemožen, mozková síla je trvale snížena.– CTBH 34, 1890. (CD 421)

Nesprávný způsob jedení vede k nesprávnému myšlení

Tělesné zdraví má být považováno za nepostradatelný prvek k růstu v milosti a k získání vyrovnané povahy. Jestliže nebudeme pečovat řádným způsobem o žaludek, bude to na překážku formování bezúhonného, mravního charakteru. Mozek a nervy sympatizují (jsou v souhlase) se žaludkem. Nesprávný způsob jedení a pití má za následek nesprávné myšlení a jednání.– 9T 160 (1909)

Vysoké ocenění Božího smíření s člověkem otupeno

Vedeme-li – ať již při jídle, pití nebo jakémkoliv svém návyku – takový způsob života, že to snižuje duševní a tělesnou svěžest a sílu, zneuctíváme tím Boha, protože Jej okrádáme o službu, kterou od nás vyžaduje. Pokud hovíme chuti na úkor zdraví, nebo když si libujeme ve zvycích, jež snižují naši vitalitu a duševní svěžest, nejsme schopni vysoce ocenit Boží smíření a správně ohodnotit věčné věci. Když je naše mysl zatemněna a částečně ochromena nemocí, jsme snadno přemoženi satanovými pokušeními.– Lt 27, 1872.

Příliš mnoho hloubání nad jídlem

Je nemožné na váhu předepsat množství jídla, které se má sníst. Není moudré si takto počínat, neboť se tím mysl stává egocentrickou, sobeckou. Jídlo a pití se společně stávají až příliš otázkou přemítání. Ti, kdo ze svého žaludku neučiní boha, budou pečlivě držet na uzdě chuť. Budou jíst jednoduchý výživný pokrm. ... Budou jíst pomalu a důkladně jídlo žvýkat. Po jídle se budou věnovat správnému pohybu na čerstvém vzduchu. Takoví lidé si nemusí dělat starosti odměřováním přesného množství jídla.

Jsou mnozí, kteří nesou těžké břemeno zodpovědnosti ohledně množství a kvality pokrmu, který by nejlépe vyhovoval k vyživení tělesné soustavy. Někteří, zvláště dyspeptici⁹, si udělali takové starosti ohledně svého jídelníčku, že nepřijímali dostačující pokrm k výživě tělesné soustavy. Velice si ublížili, a obáváme se, že si pokazili tento život.– Lt 142, 1900.

Jezte podle svého nejlepšího uvážení a buďte klidní

Někteří jsou neustále úzkostliví, aby jim jejich pokrm, byť by byl sebevíc prostý a zdravý, neublížil. Dovolte, abych takovým řekla: „Nemyslete si, že vám váš pokrm způsobí nějakou újmu. Vůbec o tom nepřemýšlejte. Jezte podle svého nejlepšího úsudku a jestliže jste požádali Pána, aby požehnal pokrm k posílení vašeho těla, věřte, že vaši modlitbu vyslyší a buďte klidní.“– MH 321 (1905)

Nestřídmí lidé nemohou být trpělivými

Je více než dostatek příčin, proč je na tomto světě s jeho bezbožným řádem tak mnoho nervózních žen, které si stěžují na dyspepsii (poruchy trávení). Po příčině přichází následek. Je nemožné, aby nestřídmí lidé byli trpělivými. Nejprve musí dojít k nápravě špatných návyků, musí se naučit žít zdravě a pak pro ně nebude obtížné být trpělivý.

Zdá se, že mnozí nechápou vztah, který existuje mezi tělem a myslí. Je-li tělesná soustava nesprávným pokrmem uvedena v neřád, má to nepříznivý vliv na mozek a nervy, a malicherná, nepatrná věc bude na obtíž těm, jež jsou takto postiženi. Nepatrné překážky se jim stávají obtížemi vysokými jako hory. Takoví lidé nejsou schopni správně vychovávat své děti. Jejich život bude poznamenán extrémy – někdy budou velice shovívaví, jindy zase přísní a tvrdí, vytýkajíce dětem maličkosti, které si nezaslouží žádné pozornosti.– HL (Part 2) 41, 1865. (2SM 434)

Dyspepsie (poruchy trávení) vede k podrážděnosti

Dyspeptický žaludek má vždy za následek podrážděnost. Překyselený žaludek způsobuje rozmrzelou, nevlídnou náladu. Musíš držet své tělo na uzdě, chceš-li, aby bylo vhodným chrámem pro přebývání Ducha svatého. ... Jez střídme i toho nejzdravějšího pokrmu. Mírně cvič a ucítíš, že tvůj život bude mít určitou důležitost.– Lt 27, 1872.

Nezdravá strava otupuje svědomí

Náš lid, co se týče zdravotní reformy, upadá. Satan ví, že nemůže získat tak velkou moc nad myslí, je-li pod kontrolou držena chuť, než když se jí hová, a proto se neustále usiluje o to, aby svedl člověka k holdování chuti. Pod vlivem nezdravé stravy se svědomí otupuje, rozum je zatemněn a jeho citlivost na vlivy je oslabena....

Pochopí to náš lid a bude vnímavý ke hříchu zvrácené chuti? Odloží každý škodlivý požitek a zasvěť prostředky takto ušetřené k šíření pravdy?– Und MS 132.

Definice střídmosti při jídle

Zásady střídmosti musí sahát dále než jen k pouhému zřeknutí se užívání alkoholických nápojů. Užívání dráždivé a těžce stravitelné stravy často škodí zdraví stejným způsobem a v mnoha případech dává základ k pijáctví. Pravá střídmost nás vede k tomu, abychom se úplně zřekli všeho škodlivého a rozumně užívali toho, co je zdravé. Jen nemnozí si uvědomují tak jak by měli, jaký vliv mají jejich stravovací návyky na jejich zdraví, charakter, na užitečnost na tomto světě a na jejich věčný osud. Chuť musí být vždy poddána mravním a duševním silám. Tělo musí sloužit rozumu a nikoli rozum tělu.– PP 562 (1890)

Vyhýbejte se krajnostem

Ti, kteří rozumí zákonům zdraví a kteří jsou ovládáni zásadami, se budou vyhýbat extrémům ať už v hovnění či v omezování chuti. Svou stravu si vybírají nikoli k pouhému ukojení chuti, nýbrž k tomu, aby vyživila tělo. Usilují o to, aby si uchovali všechny síly v co nejlepším stavu, aby mohli co nejlépe sloužit Bohu i lidem. Chuť je pod kontrolou rozumu a svědomí, a jejich odměnou je tělesné i duševní

zdraví. Ačkoli nevnučují násilím své názory druhým, je jejich příklad svědectvím ve prospěch správných zásad. Takoví působí velikým vlivem k dobrému.– MH 319 (1905)

42. MYSL A ZDRAVÍ

Mysl ovládá celého člověka

Mysl ovládá celého člověka. Každé naše jednání, ať už dobré nebo zlé, má svůj původ v mysli. Je to mysl, která uctívá Boha a spojuje nás s nebeskými bytostmi.... Všechny tělesné orgány jsou služebníky mysli a nervy jsou zprostředkovatelé, kteří přenášejí její rozkazy do každé části těla a řídí tak pohyby živé tělesné soustavy....

Harmonický chod všech těchto částí – mozku, kostí a svalů – je nutný k plnému a zdravému rozvoji celého lidského organismu.– SpTEd 33, c1897. (FE 426)

Elektrická síla oživuje celou soustavu

Elektrická síla mozku, způsobená duševní činností, oživuje celou tělesnou soustavu, a je tak neocenitelnou pomocí v odolávání nemocem.– Ed 197 (1903)

Málokdo si uvědomuje moc mysli nad tělem

Jen málokterí si uvědomují moc, jež má mysl nad tělem. Velké množství nemocí, které sužují lidstvo, mají svůj původ v mysli a mohou být vyléčeny jen opětovným uzdravením mysli. Je velmi mnoho těch, více než si vůbec uvědomujeme, kteří jsou duševně nemocní. Onemocnění srdce činí z mnohých dyspeptiky (lidi s poruchami trávení), neboť duševní trýzeň má ochromující vliv na zažívací orgány.– 3T 184 (1872)

Oběti chorobné představivosti

Mysli je zapotřebí kontroly, neboť ona má ten největší vliv na zdraví. Představivost často svádí na scestí a je-li jí popouštěna uzda, způsobuje postiženému vážné druhy nemocí

Zima patří mezi nejobávanější roční údobí pro toho, který navštěvuje takto postižené. Je to vskutku zima, a to nejen venku, ale i uvnitř, pro ty, kteří musí žít ve stejném domě a spát ve stejné místnosti. Tyto oběti chorobné představivosti se sami uzavírají v místnostech a zavírají okna, neboť vzduch působí na jejich plíce a hlavu. Jejich představivost pracuje. Očekávají, že se nachladí, a také tomu tak je. Žádné logické odůvodnění je nemůže přesvědčit, že nerozumí základním principům celé záležitosti. Tvrdí: „Cožpak to nemáme vyzkoušené?“

Je pravdou, že vyzkoušeli jednu stranu této otázky – tvrdošíjným lpěním na svém vlastním způsobu – a přesto se nachladí, jsou-li sebezmeně vystaveni čerstvému vzduchu. Jsou choulostiví jako děti a nejsou schopni nic snést. Přesto tak žijí dále a neustále zavírají okna a dveře, krčí se u kamen a „vychutnávají si“ své trápení.

S jistotou prokázali, že jejich počínání jim neslouží k dobrému, nýbrž znásobuje jejich těžkosti.

Proč takoví lidé nedovolí rozumu, aby ovlivnil jejich mínění a ovládl představivost? Proč nevyzkoušet opak a rozumným způsobem docílit pohybu a získat vzduch mimo dům?– 2T 523-525 (1870)

Mysl může ztížit krevní oběh (rada bázlivé, ustrašené duši)

Je-li tvá mysl přesvědčena a je-li ji vtisknuto, že ti koupel uškodí, je tento vnitřní dojem oznámen všem nervům těla. Nervy řídí krevní oběh. Proto díky onomu přesvědčení mysli dojde k omezení krve v krevních cévách a blahodárné účinky koupele jsou ztraceny. A to vše jen proto, že mysl a vůle brání snadnému proudění krve a zabraňuje tomu, aby se dostala k povrchu těla k povzbuzení a oživení krevního oběhu.

Jsi kupříkladu přesvědčena o tom, že pokud se budeš koupat, že prochladneš. Mozek posílá tuto zprávu nervům těla a krevní cévy, poddány tvé vůli, nemohou vykonat svůj úkol a po koupeli vyvolají reakci.– 3T 67, 70 (1872)

Ovoce apatické, zasněné mysli (rada jedné mladé ženě)

Máš chorobnou představivost. Vsugerovala sis, že jsi nemocná, ale je to spíše domnělá představa než skutečnost. Nejsi sama k sobě čestná....Vystupovala jsi, jako bys neměla páteř. Zpola si se opírala o druhé lidi, což je neslušné, aby žena dělala v přítomnosti jiných. Kdybys byla na to jen pomyslela, kráčela bys, stejně jako i seděla, tak zpříma, jako i mnozí jiní.

Stav tvé mysli vede k lhostejnosti a ke strachu z pohybu, zatímco tento pohyb by se ukázal jako jeden z nejlepších prostředků ke tvému uzdravení. Nikdy se neuzdravíš, dokud neodložíš tento apatický, zasněný stav mysli a nevyburcuješ se k činnosti, pokud nebudeš pracovat, dokud je den. Konej, stejně jako přemýšlej a plánuj. Odvrát' svou mysl od romantických plánů. Mísíš do svého náboženství romantický, zamilovaný sentimentalismus (přecitlivělost), který člověka nepovznáší, nýbrž jen ponižuje. Nejsi to jen ty sama, kdo je takto zasažen. Tvým vlivem a příkladem jsou zasaženi i další.– 2T 248, 249 (1869)

Zdraví obětováno pocitům (rada jedné ženě silné vůle)

Milá _____, máš chorobnou obrazotvornost a zneuctíváš Boha, když dovoluješ, aby tvé pocity měly úplnou nadvládu nad rozumem a soudností. Máš rozhodnou vůli, což způsobuje, že myšlení má vliv na tělo – narušuje krevní oběh a vytváří překrvení určitých orgánů. Svě zdraví obětuješ svým pocitům.– 5T 310 (1873)

Duševní nemoc způsobená neposvěcenými jazyky (poznámky ke smrti manželky jednoho vedoucího pracovníka)

Sestra _____ byla tak obtížena trápením, že přišla o rozum. Ptám se: „Kdo bude ve dni soudu volán k zodpovědnosti za uhašení světla oné mysli, jež mohla dnešního dne zářit? Kdo bude zodpovědný ve dni Božím za dílo, jež vyvolalo vyčerpání, které přivodilo onu nemoc?“ Trpěla měsíce a s ní trpěl i její manžel. A nyní ubohá žena zemřela, zanechávajíc zde dvě děti bez matky. To vše kvůli dílu, jež vykonaly neposvěcené jazyky.– MS 54, 1904.

Přetížená mysl zhoršuje zdraví

Bratři investovali prostředky do patentních oprávnění a jiných podniků a přemlouvali další, kteří by nebyli schopni nést složitost a starost takového podnikání, aby se o to také zajímali. Jejich mysl, přetížená a plná úzkostí, vážně působí na jejich již nemocná těla a oni se poddávají malomyslnosti, jež přerůstá v zoufalství. Ztrácejí veškerou sebedůvěru a myslí si, že je Bůh zavrhl, a neodvažují se ani věřit, že jim bude milostiv.– 1T 304, 305 (1862)

Výsledkem duševní činnosti je zdraví

Bůh si přeje, aby Jeho pověření zástupci byli dobrými kazateli. A aby tomu tak mohlo být, musí být pilnými studenty.... Cílevědomé návyky, pevná opora shůry, je uschopní pro jejich postavení za kazatele evangelia Kristova. Výsledkem duševní činnosti bude zdraví, což je lepší než pomalá, neukázněná a necvičená mysl. Mnozí se jako kazatelé stali neschopnými, jakmile zestárli. ... Kdyby bývali zaměstnávali a cvičili mozek, bývali by nesli ovoce i v šedinách.– Lt 33, 1886.

Elektrická síla mozku brání onemocnění

Mysl přemýšlivých lidí pracuje příliš intenzívně. Často svými duševními silami plýtvají. Naproti tomu je zde další skupina, jejímž nejvyšším životním cílem je fyzická práce. Tato druhá skupina necvičí mysl. Používají své svalstvo, zatímco jejich mozek je ochuzován o duševní sílu, právě tak, jako pracuje rozum přemýšlivých lidí, zatímco jejich tělo je připraveno o sílu a svěžest tím, že zanedbávají cvičení svých svalů....

Jejich vliv k dobrému je malý ve srovnání s tím, jaký by mohl být, kdyby používali svůj mozek stejně jako své svaly. Tato skupina, je-li napadena nemocí, ji mnohem snáze podléhá. Tělesná soustava, aby odolala nemoci, je oživována elektrickou silou mozku.– 3T 157 (1872)

Nespokojené reptání přináší nemoc

To, co téměř všem přináší nemoc těla i duše, jsou mrzuté pocity a nespokojené reptání. Nemají Boha, nemají naděje, která dosahuje až dovnitř za oponu, a která je duši bezpečnou a pevnou kotvou. Všichni, kdo mají tuto naději, očistí se tak jako i On je čistý. Takoví nemají neklidných tužeb, nereptají a nejsou nespokojení. Nehledají stále zlo a neobírají se v myšlenkách zbytečnými starostmi. Avšak vidíme mnohé, kteří mají dobu soužení již předem; každý rys obličeje je poznamenán úzkostí. Zdá se, že nenalézají útechy, ale neustále ve strachu očekávají nějaké hrozné zlo.– 1T 566 (1867)

Nepokojný stav mysli škodí zdraví. (rada jedné neklidné ženě)

Pán tě má rád a pečuje o tebe a i když s tebou není vždy tvůj manžel, přesto máš znamenité společenství přímo v místě, kde je váš dům postaven. Neudržuj si nepokojný stav mysli, neboť to škodí tvému zdraví. Musíš si uvědomit, že nikdo není zodpovědný za uspořádání tvého myšlení než ty osobně.

Jsi příliš náchylná pohlížet na věci pesimisticky. To je slabostí tvé povahy. Škodí to tvé zkušenosti

a dává smutný ráz zkušenosti tvého muže.

Příliš mnoho přemítáš. Učiň vše, co můžeš udělat v jakékoli činnosti či zaměstnání, abys odvrátila svou mysl od svého já. Musíš si umět vážit toho velikého daru tomuto světu – Ježíše Krista, a smíš očekávat mnohý pokoj, útěchu a lásku, kterou uplatníš při udržování své mysli v dokonalém pokoji. Každý věřící se má odít Kristovou spravedlností, a tato spravedlnost mluví lépe než krev Ábelova.– Lt 294, 1906.

Neschopnost rozumně uvažovat

Student třeba věnuje všechny své síly k získání vědomostí. Nezná-li však Boha, nedbá-li na zákony, které vládou jeho vlastní bytosti, zničí se. Špatnými návyky ztrácí schopnost správného sebehodnocení a umění ovládat se. Nemůže správně uvažovat o věcech, které se týkají nejhlubší podstaty jeho bytí. Nakládá bezstarostně a nerozumně se svou myslí i tělem. Protože nedbá na rozvíjení správných zásad, nebude tolik užitečný na tomto světě a ztratí věčný život.– MH 450 (1905)

Soustředění se na sebe je překážkou k uzdravení

Jednou z hlavních překážek, které brání v uzdravení nemocného, je soustředování pozornosti na sebe. Mnoho zdravotně postižených se domnívá, že by jim každý měl věnovat svůj soucit a pomoc, zatímco potřebují odpoutat svou pozornost od sebe a začít myslet na druhé a starat se o ně.– MH 256 (1905)

Odvratte pozornost od sebe

Pohyb napomáhá trávení. Když si po jídle uděláte procházku, když budete držet hlavu zpříma, dáte ramena dozadu a přiměřeně se budete pohybovat, bude to k vašemu velkému prospěchu. Vaše mysl odvrátí pozornost od sebe ke krásám přírody. Čím méně pozornosti věnujeme po jídle žaludku, tím lépe. Budete-li se neustále strachovat, že vám vaše strava uškodí, nepochybně se tak stane. Zapomeňte na sebe a přemýšlejte o něčem radostném.– 2T 530 (1870)

Konání dobra uvolňuje pozitivní síly

Radost z konání dobra oživuje mysl a proniká celým tělem. Zatímco tváře dobrotivých lidí jsou rozjasněny radostí a jejich vnitřní klid a rovnováha vyjadřují mravní vznešenost, tváře lidí sobeckých a lakotných jsou sklíčené, opadlé a zasmušilé. Jejich mravní nedostatky lze vidět ve výrazu obličeje.– 2T 534 (1870)

Bezpečí v Kristu zlepšuje zdraví

Jakmile se lidé, kteří hoví špatným návykům a životu v hříchu, poddají moci božské pravdy a ta se dostane do srdce, oživí se mravní síly, jež byly zřejmě ochromeny. Příjemce pravdy bude vlastnit silnější a jasnější vnímání než měl předtím, než připoutal svou duši k Věčné Skále. Když si uvědomí, že v Kristu je jeho jistota,lepší se také jeho tělesné zdraví. Zvláštní Boží požehnání spočívající na tom, jenž přijal pravdu, je samo o sobě zdravím a silou.– CTBH 13, 1890. (CH 28)

Utišující účinky vhodných pracovních podmínek (rada jednomu přepracovanému vedoucímu pracovníku)

Není to moje záležitost, abych ti plánovala určité pracovní zásady. Měl bys však pracovat, je-li to možné, na takovém postavení, kde tvá mysl bude udržována v klidné vyrovnanosti, kde můžeš být pokojný a tichý, kde na tebe nebudou vkládány tak mnohé záležitosti. Není pro tebe nejlépe, abys měl dohled nad tolika věcmi. Tvá mysl nesmí být příliš zatížena. Bylo by to ke tvé velké újmě. Když je na tebe vloženo velmi mnoho problémů, krev se hrne do hlavy a ty dáváš průchod silnému rozrušení, které ohrožuje tvé zdraví.

Je-li to možné, postav se tam, kde budeš mít málo důvodů dělat si hlavu kvůli práci jiných.... Kdybys na sebe vzal onu složitost, která přichází s mnoha zájmy, zmatek, který by se dostavil jako důsledek plánování správy mnoha záležitostí by nebyl ke tvému vlastnímu dobru nebo k nejlepšímu prospěchu Božího díla.

Ti, kteří snad na tebe vkládají velký počet rozmanitých povinností, které vyžadují to nejpečlivější vedení, dělají chybu. Tvé mysli je zapotřebí, aby byla v klidu. Musíš dělat takovou práci, která nebude ve tvé mysli vyvolávat napětí. Musíš uchovávat své svědomí v bázni Boží, podle biblického měřítka, a musíš dělat plynulý pokrok vpřed, abys nebyl jakýmkoliv způsobem zneschopněn pro dílo, jež ti dal Bůh, abys ho vykonal.– Lt 92, 1903.

Vyrovnaná mysl je cestou ke zdraví

Vědomí správného jednání je nejlepším lékem pro nemocné tělo a duši. Zdraví a síla je zvláštním Božím požehnáním spočívajícím na příjemci. Člověk, jehož mysl je klidná a spokojená v Bohu, je na cestě ke zdraví. Uvědomění si, že oči Páně jsou obráceny na nás a jeho uši k našim prosbám, je skutečným uspokojením. Vědomí, že máme neselhávajícího Přítele, kterému můžeme svěřit všechna tajemství své duše, je výsadou, kterou nelze slovy ani vyjádřit.– 1T 502 (1867)

Láska, naděje a radost jsou pro zdraví nezbytné

Abychom mohli mít dokonalé zdraví, musí být naše srdce naplněna nadějí, láskou a radostí.– SpT Series A, No. 15, p 18, Apr 3, 1900. (CH 587)

Kristus je řešení

Mnozí trpí daleko více nemocemi duše než nemocemi těla a nenajdou úlevu, dokud nepřijdou ke Kristu – pramenu života. Pak ustanou stesky na únavu, osamělost i nespokojenost. Uspokojující radost dodá mysli sílu a tělu zdraví a životní energii.– 4T 579 (1881)

43. MYSL A DUŠEVNÍ ZDRAVÍ

Ovoce duchovního života

Duchovní život přináší člověku, který jej prožívá, to, co hledá celý svět, ale čeho nikdy nelze dosáhnout bez úplného poddání se Bohu.– Lt 121, 1904.

Tělo, mysl a duše má prospěch z obecenství s Bohem

V poznání Boha nachází svůj zdroj veškeré pravé vědění a skutečný rozvoj. Kamkoli se obrátíme, ať už v oblasti hmotné, duševní nebo duchovní, ať popatříme na cokoli kromě sněti hříchu, všude se toto poznání zjevuje. Bádáme-li v jakémkoli oboru s upřímným úmyslem dospět k pravdě, jsme přiváděni do styku s neviditelnou, mocnou Inteligencí, která působí ve všem a prostřednictvím všeho. Lidská mysl je přivedena do spojení s Boží myslí, smrtelné s Nesmrtelným. Účinek takového spojení na tělo, mysl i duši se nedá ani vyjádřit.– Ed 14 (1903)

Láska k Bohu je pro zdraví nezbytná

Bůh je tím velikým správcem lidského organismu. V péči o naše tělo s Ním musíme spolupracovat. Láska k Bohu je pro život a zdraví nezbytná.– SpT Series A, No. 15, p 18, Apr 3, 1900. (CD 587)

Tělesné zdraví je pro duševní zdraví důležité

Bůh musí být uznán za Původce našeho bytí. Život, jež nám dal, nesmíme brát na lehkou váhu. Nedbalost v tělesných návycích odhaluje nedbalost mravní povahy. Na tělesné zdraví je nutno pohlížet jako na něco, co je nezbytné k pokroku v růstu v milosti, v růstu vyrovnané povahy.– MS 113, 1898.

Dobré skutky podporují zdraví

Dobré skutky jsou dvojnásobným požehnáním, jsouce dobrodiním i dárci i tomu, který laskavost přijímá. Vědomí konání dobra je jedním z nejlepších léků pro nemocné tělo i mysl. Je-li mysl svobodná a šťastná pocitem dobře vykonané povinnosti a uspokojením z toho, že byli obšťastněni druzí, pak blahodárný, povznášející vliv vnáší nový život do celé bytosti.– MH 257 (1905)

Zbožnost v souladu se zákony zdraví

Ti, kdo krácejí po stezce moudrosti a svatosti, zjišťují, že „pobožnost ke všemu jest užitečná, a má i nynějšího i budoucího života zaslíbení.“ (1 Tim 4,8) Uvědomují si potěchu, která přichází ze skutečné radosti života, a netrpí zbytečnou lítostí ani nad promarněnými hodinami ani bezúčesnými předtuchami, kterými světák příliš často trpí, když není pobaven nějakou vzrušující zábavou. Zbožnost se nedostává do sporu se zákony zdraví, naopak, je s nimi v souladu. Bázeň Boží je základem veškeré opravdové prosperity.– CTBH 14, 1890. (CH 29)

Neustálý boj proti zlým představám

Necht' každý, kdo touží být účastníkem božské přirozenosti, si je vědom té skutečnosti, že musí utéci porušení, které je na světě v žádostech. Duše musí ustavičně a usilovně bojovat proti zlým

obrazotvornosti mysli. Musí být veden odhodlaný boj proti pokušení zhřešit myšlenkou nebo činem. Duše musí být uchována před každou poskvrnou skrze víru v Toho, který je mocen zachovat vás bez úrazu (který je mocen uchránit vás před pádem – citace Juda 1,24; KJB)

Musíme hloubat nad Písmem, přemýšlejíce rozvážně a nezaujatě o věcech, jež se týkají naší věčné spásy. Nekonečné milosrdenství a láska Ježíšova, oběť přinesená v náš prospěch – tato témata si vyžadují našeho nejhlubšího přemýšlení a nejdůležitějších úvah. Měli bychom obrátit svou pozornost na povahu našeho Vykupitele a Prostředníka. Měli bychom se snažit porozumět významu plánu spasení. Měli bychom hloubat nad posláním Toho, který přišel, aby vysvobodil lid svůj od hříchů jejich. Neustálým přemítáním nad nebeskými náměty naše víra a láska zesílí.– RH, June 12, 1888.

Ztráta zdraví oslabuje mravní síly

Vše, co poškozují zdraví, nesnižuje jen tělesnou sílu, ale vede k oslabení duševních a mravních sil.– MH 128 (1905)

Protože se naše myšlení a duševní život projevují skrze tělo, je duševní i duchovní svěžest do značné míry závislá na tělesné síle a činnosti. Vše, co napomáhá tělesnému zdraví, napomáhá rozvoji silné mysli a vyváženého charakteru.– Ed 195 (1903)

Tělo je zprostředkovatelem mysli a duše

Tělo je nejdůležitějším zprostředkovatelem, kterým se mysl a duše rozvíjejí při budování povahy. Proto také nepřítel člověka směřuje svá pokušení tím směrem, aby zeslabil a poškodil tělesné síly. Často se stává, je-li zde ve svém úsilí úspěšný, že se celá bytost poddá zlému. Sklony tělesné přirozenosti, nejsou-li ovládnuty vyšší mocí, s jistotou přivedou člověka ke zkáze a smrti. Tělo musí být podrobno vyšším silám bytosti. Vášně musí být ovládány vůlí, jež sama musí být podřízena Bohu. Královská moc rozumu, posvěcená božskou milostí, musí vládnout v životě. Síla rozumu, tělesná vitalita a délka života jsou závislé na neměnných zákonech. Poslušností těchto zákonů se může stát člověk vítězem nad sebou samým, vítězem nad svými vlastními sklony, vítězem nad knížatstvy a mocnostmi „vládců temnot tohoto světa“ a nad „duchovními mocnostmi zla v nebeských oblastech.“ (Efez 6,12; KJB) – PK 488, 489 (1917)

Mozek dodává životní energii mysli

Pán si přeje, aby naše mysl byla čistá a jasná, abychom byli schopni rozumět smyslu Jeho slova a služby, konat Jeho vůli, spoléhat na Jeho milost a vnášet do Jeho díla čisté svědomí a vděčnou mysl. Takový druh radosti podporuje krevní oběh. Mozek dodává mysli životní energii, proto by neměl mozek být nikdy otupen užíváním narkotik nebo drážděn užíváním stimulantů (povzbuzujících prostředků). Mozek, kosti a svaly musí být uvedeny do souladné činnosti, aby všechny mohly pracovat jako správně seřízené stroje, aby každá jednotlivá část fungovala v souladu a žádná z nich nebyla přetěžována.– Lt 100, 1898.

Dyspepsie (poruchy trávení) způsobuje, že je náboženský život nestálý

Každý křesťan musí uvést do života zásady zdravotní reformy. Muži a ženy, kteří berou na lehkou váhu tyto zásady, nemohou nabídnout Bohu čistou, živou oddanost, protože podrážděný žaludek nebo pomalu pracující játra způsobují, že náboženský život je nestálý.

Konzumování masa zabitých zvířat má škodlivý vliv na duchovnost. Když je maso obvyklým článkem potravy, zatlačují nízké vášně vyšší duševní schopnosti. Tyto věci Boha zarmucují a jsou příčinou úpadku duchovního života.– Lt 69, 1896.

Konání dobra je nejlepším lékem

Vědomí správného jednání je nejlepším lékem pro nemocné tělo a duši. Zdraví a síla je zvláštním Božím požehnáním spočívajícím na příjemci. Člověk, jehož mysl je klidná a spokojená v Bohu, je na cestě ke zdraví....

Jsou takoví lidé, kteří necítí, že je jejich náboženskou povinností cvičit svou mysl, aby se obírala radostnými náměty, aby mohli odrážet spíše světlo než temnotu a sklíčenost. Mysl této skupiny lidí se bude zabývat buď vyhledáváním svých vlastních radovánek, nebo se budou účastnit lehkovážných hovorů, tropit si posměch a vtipkovat a mysl bude neustále radostně vzrušená koloběhem zábavy, anebo budou sklíčení, majíce veliké zkoušky a duševní zápasy, o nichž se budou domnívat, že jen nemnozí je zažili nebo že by jim mohli porozumět. Takoví lidé mohou vyznávat křesťanství, avšak oklamávají své vlastní duše. Nevlastní pravé, ryzí křesťanství.– HR, Mar, 1872.

Úsilí o uzdravení těla i duše

Naši lékařští pracovníci musí konat vše, co je v jejich moci, aby vyléčili tělesnou nemoc a také nemocnou mysl. Musí trpělivě čekat, modlit se a pracovat, přinášejíce jak duchovní tak i tělesnou úlevu těm, pro něž pracují. Lékař v kterémkoli z našich sanatorií musí vykonat pro každého trpícího člověka, s nímž je přiveden do styku, nesmírně obětavou práci. Nesmí ztratit žádnou příležitost, aby ukázal těmto duším na Krista – Velkého Lékaře těla i duše. Každý lékař musí být pohotovým pracovníkem v Kristových řadách. Nesmí dojít k žádnému snižování zájmu o duchovní věci, jinak síla upřít mysl na Velkého Lékaře bude odvrácena.– Lt 223, 1905.

Lékař, který má co do činění s narušenou myslí a duší

Lékaři je zapotřebí více než lidské moudrosti a síly, aby mohl vědět, jak sloužit těm mnohým komplikovaným případům s nemocemi mysli a duše, k jejichž léčbě je povolán. Není-li obeznámen s mocí božské milosti, nebude schopen pomoci postiženým, nýbrž zhorší tyto obtíže. Drží-li se však pevně Boha, bude schopen pomoci těmto postiženým, narušeným duším. Bude schopen nasměrovat své pacienty na Krista a naučit je, aby přinášeli všechny své starosti a zmatky k Tomu, který unese každé břímě.– 5T 444 (1888)

Kristus ozařuje mysl

Lékař nesmí nikdy vést své pacienty, aby upřeli svou pozornost na něj. Musí je naučit, aby uchopili třesoucí se rukou víry nataženou Spasitelovu ruku. Pak bude mysl ozářena světlem zářícím od

Utěšující moc pravdy

Utěšující moc ryzí pravdy, která je pochopena, podle níž je jednáno a která je zachovávána ve všech svých požadavcích, má takovou hodnotu, jakou žádný jazyk není schopen vyjádřit lidem, kteří trpí nemocí. Poukazujte vždy trpícím nemocným na Kristův soucit a lásku a probouzejte jejich svědomí k víře v Jeho moc utišit utrpení, a veďte je k víře a důvěře v Toho, jenž je Velkým Lékařem, a získáte duši a častokrát život.– Lt 69, 1898. (MM 234, 235)

Pravé náboženství napomáhá k obnovení zdraví (slova určená hostům sanatoria navštěvujícím místní bohoslužby)

Kristus je náš Velký Lékař. Mnozí muži a ženy přicházejí do tohoto léčebného zařízení (St. Helena Sanitarium) s nadějí, že se jim dostane lékařské péče, která prodlouží jejich život. Mnozí vyvíjejí značné úsilí, aby se sem dostali.

Proč nemůže každý, kdo přichází do tohoto sanatoria, přijít ke Kristu, aby se mu dostalo duševní pomoci? Proč nemůžeš, můj bratře, má sestro, chovat naději, že když přijmeš Krista, On přidá své požehnání k prostředkům využívaným k tvému opětnému nabytí zdraví? Proč nemůžeš věřit, že On bude spolupracovat s tvým úsilím o uzdravení, když chce, aby ses uzdravil(-a)? Kristus si přeje, abys měl(-a) jasnou mysl, abys mohl(-a) ocenit věčné skutečnosti. Chce, abys měl(-a) zdravé šlachy a svaly, abys mohl(-a) oslavovat Jeho jméno tím, že použiješ svých sil v Jeho službě.– MS 80, 1903.

Rada tomu, který má sklony k melancholickým (těžkomyslným) pocitům

Je tvou povinností, abys bojoval proti depresivním myšlenkám a melancholickým pocitům, právě tak, jako je tvým úkolem se modlit. Je tvou povinností stavět se proti silám nepřítele, pevně držet uzdu jak svého jazyka, tak i svých myšlenek. Ze všeho nejvíce je ti ve tvém životě zapotřebí přijímat milost právě tehdy, kdy citlivé, zanícené trávicí orgány pracují a ty jsi znepokojen a vyčerpán.

Možná se tomu budeš divit, ale být ustavičně podrážděný a znervózňovat druhé svým vyhledáváním chyb a svými deprimujícími výtkami, je určitým druhem proklínání. Tyto záchvaty poruch trávení jsou nepříjemné, ale drž pevně uzdu, abys nemluvil hrubě k těm, kdo jsou tvými nejlepšími přáteli, či k těm, kdo jsou tvými nepřáteli.– Lt 11, 1897.

Ujištění o Božím přiznání se

Ujištění o Božím přiznání se napomáhá fyzickému zdraví. Posilňuje duši proti pochybám, zmatkům a nadměrnému žalu, který tak často vysává životní síly a vyvolává nervová onemocnění té nejvíce zeslabující a nejzoufalejší povahy. Bůh se zaručuje svým neomylným slovem, že Jeho oči budou obrácené na spravedlivé, a Jeho uši k jejich modlitbám.– LS 270, 271 (1915)

Spojitosť mezi hříchem a nemocí

Mezi hříchem a nemocí je božsky určená souvislost. Žádný lékař nemusí pracovat ani měsíc, aniž by tento vztah v praxi neviděl. Tuto skutečnost může ignorovat; jeho mysl může být tak zaměstnána jinými záležitostmi, že se jeho pozornost na to nezaměří. Bude-li si však pozorně všímat a bude-li upřímný, nebude moci jinak než přiznat, že mezi hříchem a nemocí existuje vztah příčiny a následku. Lékař by měl být citlivý, aby tuto věc poznal a podle toho jednal.

Když si získá důvěru postižených tím, že jim poskytne pomoc v jejich utrpení a vytrhne je „hrobníkovi z lopaty“, může je poučit o tom, že nemoc je důsledkem hříchu a že je to poražený nepřítel, který se je usiluje svádět k praktikám, jež ničí zdraví i duši. Lékař může vštípit v jejich mysl nutnost sebezapírání a poslušnosti zákonů života a zdraví. Zvláště do mysli mladých lidí může vštípit správné zásady.

Bůh miluje své stvoření láskou, jež je něžná a také silná. On ustavil přírodní zákony, avšak Jeho zákony nejsou despotickými požadavky. Každé „Nebudeš...“, ať již v mravním zákoně nebo fyzických zákonech, obsahuje nebo v sobě zahrnuje zaslíbení. Jsme-li ho poslušni, provází naše kroky požehnání; nejsme-li poslušni, výsledkem je nebezpečí a neštěstí. Boží zákony jsou sestaveny tak, aby přivedly Jeho lid blíže k Němu samotnému. On je spasí od zlého a povede je k dobru, nechají-li se vést, nikdy je však nebude nutit. Nemůžeme rozpoznat Boží úmysly, ale musíme Mu důvěřovat a prokázat svou víru svými skutky.– 5T 444, 445 (1885)

Evangelium je lékem na nemoci, jež vznikly z hříchu

Je-li evangelium přijato ve své čistotě a síle, je lékem na nemoci, které vznikly z hříchu. Slunce spravedlnosti vychází „se zdravím na Jeho paprscích“ (Mal 4,2; KJB). Nic z toho, co poskytuje tento svět, nemůže vyléčit zlomené srdce, ani nabídnout pokoj mysli, ani zaplašit starost, ani zapudit nemoc. Veškerý věhlas, schopnosti, talent – nic z toho nedokáže potěšit ustarané srdce, ani obnovit promarněný život. Jedinou nadějí člověka je život Boží v duši.– MH 115 (1905)

Nebesa čiší zdravím

Názor, který někteří zastávají, totiž že duchovnost je na úkor zdraví, je ďáblovou sofistikou. Náboženství Bible není škodlivé ani na zdraví těla, ani na zdraví ducha. Vliv Ducha Božího je právě tím nejlepším lékem na nemoc. Celá nebesa čiší zdravím. A čím hlouběji jsou vnímány nebeské vlivy, tím jistější bude uzdravení nemocného, který věří. Právě zásady křesťanství otvírají přede všemi zdroji neocenitelného štěstí. Náboženství je vytrvalým pramenem, z něhož může křesťan podle libosti pít a nikdy zřídlo nevyčerpá.– CTBH 13, 1890. (CH 28)

Náboženství je tou pravou vědou uzdravení

Náboženství je zásadou srdce, ne nějakým kouzelným slovem či klamným předstíráním mysli. Vzhlížejte jen k Ježíši. To je jedinou nadějí pro tebe i tvého manžela na získání věčného života. To je ta pravá věda na uzdravení těla i duše. Mysl se nesmí soustředit na žádného člověka, ale jen na Boha.– Lt 117, 1901.

Láska k Vykupiteli odstraňuje nákazu

Mysl je zatemněna smyslnou malárií. Myšlenkám je zapotřebí očištění. Čím vším by se muži a ženy nemuseli stát, kdyby si byli uvědomili, že to, jak zachází s tělem, má co dočinění s životními silami mysli a srdce.

Skutečný křesťan získává zkušenost, která přináší svatost. Své svědomí má bez poskvrny viny, na duši je bez kazu porušení. Duchovní význam Božího Zákona s jeho vymezujícími zásadami uvádí do svého života. Světlo pravdy ozařuje jeho chápání. Žár dokonalé lásky k Vykupiteli odstraňuje nákazu, jež stojí v cestě mezi jeho duší a Bohem. Vůle Boží se stala jeho vůlí – čistou, povznesenou, přečištěnou a posvěcenou. Jeho tvář zjevuje nebeské světlo. Jeho tělo je vhodným chrámem pro Ducha svatého. Svatost ozdobuje jeho charakter. Bůh s ním může být v důvěrném styku, neboť duše i tělo je v souladu s Bohem.– Lt 139, 1898. (7BC 909)

Kristova láska je oživující silou

Kristova láska, která proniká do celé bytosti, je oživující silou. Každé živé části – mozku, srdci, nervům – přináší svým dotekem zdraví. Povzbuzuje nejlepší síly člověka k činnosti. Osвобоjuje člověka od viny a žalu, strachu a úzkosti, jež drtí životní síly. S ní přichází klid a vyrovnanost. Vstěpuje do duše radost, kterou nedokáže pokazit nic pozemského – radost v Duchu svatém, radost, která dává zdraví a život.– MH 115 (1905)

X. Duševní zdraví

44. ZÁKONY, KTERÉ ŘÍDÍ MYSL

Člověk byl stvořen s dokonale vyváženou myslí

Hospodin na počátku učinil člověka spravedlivého a bezúhonného. Byl stvořen s dokonale vyváženou myslí, velikost a síla všech jeho orgánů byla dokonale rozvinuta. Adam byl dokonalým představitelem člověka. Všechny duševní schopnosti byly rovnoměrně rozděleny, každá měla své zvláštní poslání. A přesto všechny, kvůli plnému a správnému využití kterékoli z nich, byly závislé jedna na druhé.– 3T 72 (1872)

Zákony mysli ustanovil Stvořitel

Ten, jenž stvořil mysl člověka a ustanovil její zákony, počítal s jejím rozvojem v souladu s těmito zákony.– Ed 41 (1903)

Velké Boží zákony

Svět přírody je řízen mocnými zákony a duchovní záležitosti jsou podřízeny zásadám stejně jistým. Má-li být dosaženo kýžených výsledků, musíme použít prostředky vedoucí k tomuto cíli. Každému člověku Bůh určil dílo podle jeho schopností. Výchovou a praxí mají být lidé uschopněni k tomu, aby se mohli setkat s jakoukoliv nepředvídanou situací, která může nastat. Je zapotřebí moudrého rozmyslu k tomu, aby byl každý postaven na správné místo, kde by mohl získat zkušenost, která jej uschopní nést zodpovědnost.– 9T 221, 222 (1909)

Přestupování přírodních zákonů je hříchem

Neustálé přestupování přírodních zákonů je soustavným přestupováním Zákona Božího. Nynější břímě utrpení a trýzně, které všude vidíme, současný úpadek, sešlost, nemoci a duševní slabost, jež zaplavují svět, z něj – ve srovnání s tím, čím by mohl být a s tím, jaký úmysl se světem měl Bůh, – vytvořily lazaret. Naše generace je po duševní, tělesné i mravní stránce slabá. Veškerá tato bída se hromadí z pokolení na pokolení, protože do hříchu padlý člověk přestupuje Boží Zákon. Zvrácená chuť má za následek ty největší hříchy.– 4T 30 (1876)

Přestoupení zákona ničí soulad

Táž moc, jež udržuje přírodu, působí také v člověku. Tytéž velké zákony, které řídí hvězdu stejně jako atom, řídí i lidský život. Zákony, které ovládají činnost srdce, usměrňují proud života v těle, jsou zákony mocné Inteligence, která má ve své moci i duši. Od ní pochází veškerý život. Právě poslání života lze nalézt toliko v souladu s Bohem. Pro vše, co Jím bylo stvořeno, platí stejná podmínka – život udržovaný přijímáním života od Boha, život vedený v souladu s vůlí Stvořitele. Přestupovat Jeho zákon – ať již fyzický, mravní či duchovní, – znamená odloučit se od souladu s

celým vesmírem, znamená vnést nesoulad, anarchii a zkázu.– Ed 99, 100 (1903)

Po příčině přichází jistý následek

Podle Božích zákonů v přírodě následuje po příčině s nezměnitelnou jistotou následek. Sklizeň svědčí o setbě. V přírodě se přetvářka netrpí. Lidé mohou oklamávat své bližní a přijímat chválu a prostředky za službu, kterou nevykonali. V přírodě však k oklamání nemůže dojít. Žeň vynese nad nesvědomitým hospodářem neúprosný rozsudek. A v tom nejvyšším slova smyslu je tomu tak i v duchovní oblasti.

Je jen zdáním, nikoli skutečností, že se zlu daří. Dítě, které se ve škole ulívá, mladý člověk, který je ve svém studiu líný, úředník či učeň, který nepracuje v zájmu svého zaměstnavatele, člověk v jakémkoli obchodě či profesi, který není věrný své nejvyšší zodpovědnosti, si možná libuje, že dokud je jeho zlé počínání skryto, že získává výhodu. Avšak není tomu tak. Takový člověk podvádí jen sám sebe. Charakter je sklizní života a je to právě on, který rozhoduje o osudu tohoto života i života budoucího.– Ed 108, 109 (1903)

Moc sebeklamu

Strašlivá je moc sebeklamu na lidskou mysl!– 4T 88 (1876)

Mysl má moc rozlišovat

Lidská mysl je obdařena schopností rozlišovat mezi správným a nesprávným. Bůh si přeje, aby se lidé nerozhodovali z náhlého popudu, nýbrž pod váhou důkazů, pečlivě srovnávající jedno místo Písma z druhým. Kdyby byli Židé odložili své předsudky a porovnali zaznamenaná proroctví se skutečnostmi provázejícími život Ježíšův, bývali by viděli nádherný soulad mezi proroctvími a jejich naplněním v životě a službě prostého Galilejce.– DA 458 (1898)

Ukázněná mysl má větší schopnost si pamatovat

S návyky nedbalosti musí být rázně skoncováno. Mnozí si myslí, že i ty největší chyby mohou omlouvat zapomnětlivostí. Nemají však i takoví lidé rozumové schopnosti jako i jiní? Měli by svou mysl cvičit, aby spolehlivě plnila svou funkci. Je hříchem zapomínat, je hříchem být nedbalý. Jestliže si zvyknete na nedbalost, můžete zanedbat spasení své vlastní duše a nakonec shledáte, že nejste připraveni pro Boží království.– COL 358, 359 (1900)

Mysl se přizpůsobuje tomu, co je jí blízké

Je zákonem naší mysli, že se bude buď zužovat či rozšiřovat dle velikosti věcí, jimiž se zabývá. Nejsou-li duševní síly aktivně a vytrvale vedeny k tomu, aby zkoumaly pravdu, s jistotou zeslábnou a ztratí svou schopnost chápat hluboký význam Božího slova.– RH, July 17, 1888. (FE 127)

Mysl se přizpůsobuje tomu, čím se zabývá

Je zákonem naší mysli, že se postupně přizpůsobuje věcem, u nichž je navyklá prodlévat. Zabývá-li se jen všedními věcmi, zakrňuje a slábne. Jestliže se od ní nevyžaduje, aby se zabývala obtížnými problémy, ztratí po čase téměř zcela svou schopnost růstu.

Co se týče výchovné hodnoty, nic se nevyrovná Bibli. V Božím slově nachází mysl náměty pro ty nejhlubší úvahy, pro ty nejvznešenější tužby. Bible vlastní ty nejpoučnější příběhy, jaké člověk může mít. Pochází přímo ze zdroje věčné pravdy a božská ruka bdí po staletí nad její čistotou. ...

Zde jsou odhaleny velké otázky oddanosti a osudu. Opona, která odděluje viditelný svět od světa neviditelného, je pozvednuta a my můžeme sledovat boj protichůdných sil dobra a zla od chvíle, kdy se poprvé objevil hřích, až ke konečnému vítězství spravedlnosti a pravdy; a ve všem tom se zjevuje povaha Boží. V uctívém hloubání nad pravdami, jež obsahuje Boží slovo, je mysl hloubajícího přiváděna do styku s myslí Nekonečného. Takové studium nejen zjemní a zušlechťí povahu, ale zcela jistě rozšíří a posílí duševní schopnosti.– PP 569-599 (1890)

Zřením býváme proměňováni

Pro duševní i duchovní oblast platí zákon, že věcmi, na které patříme, jsme proměňováni. Mysl se ponenáhlu přizpůsobuje věcem, u nichž jí dovolíme přebývat. Připodobňuje se tomu, co si navykla milovat a ctít. Člověk se nikdy nepovznese výše, než je jeho měřítko čistoty, dobroty či pravdy. Je-li jeho vlastní „já“ nejvyšším ideálem, nedosáhne nikdy ničeho vznešenějšího. Spíše bude upadat stále níž a níž. Toliko samotná milost Boží má moc pozvednout člověka. Je-li ponechán sobě samému, vede jeho životní cesta nevyhnutelně dolů.– GC 555 (1888)

Zákon „další tužby“

Nedostatkem pevnosti a rozhodnosti se způsobuje velká škoda. Znam rodiče, kteří říkají: „Nedostaneš to či ono!“ a potom povolí domnívajíce se, že jsou snad příliš přísní, a dají dítěti to, co mu zprvu odmítali dát. Tím je způsobena celoživotní újma. S naší myslí je spojen jeden důležitý zákon, který nesmíme přehlížet. Když je totiž nějaký toužebný předmět odepřen tak, že je odňata veškerá naděje, mysl brzy po onom předmětu tužby přestane toužit a zaměstná se jinými záležitostmi. Pokud je však jakákoliv naděje na získání kýženého předmětu, bude vyvíjeno úsilí o jeho získání.– ST, Feb 9, 1882. (CG 283, 284)

Přesvědčení hledá vyjádření

Je Božím zákonem, že kdokoliv věří pravdě tak, jak je v Ježíši, tuto pravdu šíří dál. Myšlenky a přesvědčení takové mysli budou hledat své vyjádření. Každý, kdo hoví nevěře a kriticismu, každý, kdo se cítí schopným posuzovat dílo Ducha svatého, bude šířit ducha, jímž je podněcován. Je přirozenou vlastností pochybnosti, nevěry a odporu vůči milosti Boží, že se propracují k projevu a vyjádření. Mysl ovládaná těmito zásadami se stále ze všech sil snaží prosadit se a získat si přívržence. Všichni, kdo kráčí po boku nějakého odpadlíka, budou naplněni jeho duchem k tomu, aby se sdíleli s druhými lidmi se svými myšlenkami a výsledky svých vlastních bádání a s pocity, které je vedly k jejich jednání. Není totiž snadné potlačit zásady, podle nichž jednáme.– SpT Series A, no. 6, p 39, July 6, 1896. (TM 290, 291)

Vyjádření posiluje myšlenky a pocity

Platí přírodní zákon, že naše myšlenky a pocity se povzbudí a posílí, když je vyslovíme. Ačkoli slova vyjadřují myšlenky, je také pravdou, že myšlenky se rodí ze slov. Kdybychom jen více hovořili o své víře a více se radovali z požehnání, o nichž víme, že jsme je přijali – totiž z velké Boží milosti a lásky, měli bychom více víry a větší radost. Žádný jazyk není s to vyjádřit, mysl žádného smrtelníka není s to pochopit požehnání, které vzejde z toho, když si uvědomíme Boží dobrotu a lásku. Již zde na zemi můžeme mít radost, která se podobá nikdy nevysychajícímu zřídlu, neboť je napájeno proudy, které plynou z trůnu Božího.– MH 251-253 (1905)

Mysl má schopnost volby

Bůh nám dal sílu k rozhodování. Je na nás, abychom tuto schopnost volby používali. Nemůžeme změnit svá srdce. Nemůžeme ovládnout své myšlení, své pudy a své náklonnosti. Sami se nemůžeme stát dokonalými, způsobilými pro Boží službu. Můžeme se však rozhodnout sloužit Bohu, můžeme mu odevzdat svou vůli. Pak v nás Bůh bude působit, abychom podle Jeho dobré vůle chtěli jednat a skutečně jednali. Tak se celá naše přirozenost dostane pod Kristovu vládu.– MH 176 (1905)

Pokušitel nás nikdy nemůže donutit k tomu, abychom činili zlo. Nemůže ovládnout lidskou mysl, dokud se sama nepoddá jeho nadvládě. Dříve, než nad námi může satan uplatnit svou moc, musí vůle souhlasit a víra se musí přestat držet Krista. Avšak každá hříšná tužba, již hovoříme, mu poskytuje opěrný bod. Každé nepatrné místo, v němž nenaplnujeme božské měřítko, je otevřenými dveřmi, jimiž může vstoupit, aby nás pokoušel a zničil. A každé naše selhání a porážka mu poskytuje příležitost, aby potupil Krista.– DA 125 (1898)

Člověk je mravně svobodná bytost

Abysatan podnítil padlé lidstvo ke vzpouře, představil nyní Boha jako nespravedlivého, protože připustil, aby člověk přestoupil Jeho Zákon. „Proč,“ prohlašoval tento lstivý svůdce, „dopustil Bůh, když věděl, jaký bude výsledek, aby člověk prošel zkouškou, aby se dopustil hříchu a byl přiveden do utrpení a smrti?“...

I dnes jsou tisíce lidí, kteří jako v ozvěně opakují tutéž opovážlivou žalobu proti Bohu. Nechápu, že zbavit člověka svobody rozhodování by znamenalo oloupit ho o jeho výsadu, kterou má jako inteligentní bytost, a učinila by z něj pouhý stroj. Božím úmyslem není vnucovat někomu svou vůli. Člověk byl stvořen jako svobodná bytost. Stejně jako obyvatelé všech dalších světů musí se podrobit zkoušce poslušnosti. Nikdy však není přiváděn do takové situace, kde by se musel poddat zlu. Bůh nedopustí, aby na člověka přišlo jakékoliv pokušení či zkouška, jíž by nemohl odolat. Bůh učinil dostatek opatření pro to, aby člověk v boji se satanem býval nikdy nepadl.– PP 331, 332 (1890)

Přítomnost má vliv na budoucí rozhodnutí

Celá tvá budoucnost bude ovlivněna k dobrému či zlému podle cesty, kterou si nyní vyvolíš.– Lt 41, 1891.

Výhoda vedení k samostatnosti

Bůh nikdy neměl v úmyslu, aby jedna lidská mysl byla pod naprostou vládou jiného člověka. ... Těmi nejužitečnějšími a trvale úspěšnými učiteli jsou ti, jejichž cílem je vychovávat své žáky tak, aby pochopili a zakusili, že moc k tomu, aby se stali muži a ženami pevných zásad připravených pro jakékoli postavení v životě, spočívá na nich samotných. Jejich práce se možná nejeví povrchním pozorovatelům jako ta nejlepší a jejich snahy možná nejsou doceněny tak, jako snahy toho učitele, který ovládá svou svrchovanou autoritou mysl a vůli svých žáků. Nicméně budoucí život žáků přinese ovoce lepší výchovné metody.– 3T 134 (1872)

Neovládaná mysl slábne

Duševní schopnosti musí být rozvíjeny do krajnosti. Musí být posíleny a zušlechtěny soustředěním naší pozornosti na duchovní pravdy. Dovolíme-li mysli, aby se téměř cele zabývala bezvýznamnými věcmi a běžnými záležitostmi každodenního života, v souladu s jedním z jejích neměnných zákonů zeslábne a stane se povrchní a nebude mít dostatek duševní síly.– 5T 272 (1885)

Zaujatost (předsudky) brání v osvětlení pravdou

Ti, jež dovolí, aby zaujatost uzavřela mysl proti přijetí pravdy, nemohou obdržet božské osvětlení. Přesto si mnozí nekladou otázku, když je představeno stanovisko Písma svatého: „Je to pravda v souladu s Božím slovem?“, ale spíše se ptají: „Kým je toto stanovisko hlášáno?“ A nepřináší-li pravdu právě ten člověk, který jim vyhovuje, nepřijímají ji. Jsou tak zcela uspokojeni svými vlastními názory, že neprozkoumají důkazy Písma s touhou po poznání, nýbrž odmítají jevit zájem jen kvůli svým předsudkům.– GW 125, 126 (1893) (TM 105, 106)

Štěstí závisí na dokonalém souladu s Božími zákony

Protože zákon lásky je základem vlády Boží, záviselo štěstí všech stvořených bytostí na jejich dokonalém souladu s jeho vznešenými zásadami spravedlnosti. Bůh si přeje od všech svých stvořených bytostí službu lásky – poctu, jež vyvěrá z uvědomělého ocenění Boží povahy. Nemá zalíbení ve vynucené věrnosti. Všem uděluje svobodu vůle, aby se mu mohli odplácet dobrovolnou službou.– GC 493 (1888)

45. INDIVIDUALITA (OSOBITOST)

Individualita je mocí

Každá lidská bytost, stvořená k obrazu Božímu, je nadána mocí podobnou té, kterou má Stvořitel – individualitou, schopností myslet a jednat. Ti lidé, v nichž je tato schopnost rozvinuta, jsou lidmi, kteří nesou zodpovědnost, kteří jsou vedoucími v podnikání a kteří mají vliv na charakter.– Ed 17 (1903)

Každý člověk má svou charakteristickou osobitost

Evangelium se týká jednotlivých lidí. Každý člověk může být buď spasen nebo navěky zatracen. Osobitost každého je charakteristická a odlišuje se od všech ostatních. Každý musí být přesvědčen o své vině sám, každý musí být obrácen sám. Každý musí přijmout pravdu, činit pokání, věřit a být poslušen sám za sebe. Každý musí používat svou vlastní vůli. Za nikoho nemůže toto dílo vykonat nějaký zástupce. Žádný člověk nemůže skrýt svou osobitost v někom druhém. Každý se musí poddat Bohu svým vlastním rozhodnutím a tajemstvím zbožnosti.— MS 28, 1898.

Jednota v rozmanitosti

Božím plánem je, aby existovala jednota v rozmanitosti. Není člověka, který by mohl být měřítkem pro všechny ostatní. Naše různé povinnosti jsou úměrné přizpůsobené našim rozličným schopnostem. Jsem zřetelně poučována, že Bůh obdarovává lidi různým stupněm talentu a pak je staví na místo, kde mohou konat dílo, pro něž jsou uschopněni. Každý pracovník má projevovat takovou úctu svým spolupracovníkům, jakou si přeje, aby byla prokazována jemu samotnému.— Lt 111, 1903.

Každá lidská mysl je jiná

Proč potřebujeme nějakého Matouše, Marka, Lukáše, Jana, Pavla a všechny ostatní pisatele, kteří přinášejí svá svědectví ohledně Spasitelova života během Jeho pozemského působení? Proč nemohl jeden z učedníků napsat úplný záznam a tak nám dát souvislou zprávu o Kristově životě a díle?

Evangelia nejsou stejná, přesto se v nich záznam stává jedním harmonickým celkem. Jeden pisatel popisuje v jednotlivých rysech to, o čem se jiný nezmiňuje. Kdyby byly tyto rysy nepostradatelné, proč se o nich nezmiňují všichni další pisatelé? Je to proto, že mysl lidí se různí a nevnímá věci naprosto stejně. Některé pravdy působí mnohem silněji na mysl jedné skupiny lidí než na druhé. Stejná zásada platí o mluvčích či kazatelích. Někteří se značnou dobu obšírně zabývají otázkami, o kterých by se jiní zmínili jen letmo nebo je zcela pominuli. Pravda je takto několika nástroji představena zřetelněji než jedním člověkem.— MS 87, 1907.

Osobitost nemá být zmařena

Bůh nechce, aby byla naše osobitost zmařena. Jeho záměrem není, aby byly dvě jakékoli osoby naprosto podobné co se týká chuti a povahy. Každý člověk má své zvláštní osobité rysy a ty nemají být zmařeny, nýbrž přizpůsobeny, formovány a utvářeny podle podoby Kristovy. Bůh mění přirozené schopnosti a vlohy prospěšným směrem. Při využití schopností, které nám Bůh dal, se rozvíjejí talent a nadání, jestliže člověk uzná tu skutečnost, že všechny jeho síly jsou darem Božím k tomu, aby byly použity nikoli k sobeckým záměrům, ...ale ke slávě Boží a pro dobro našich bližních.— Lt 20, 1894. (HC 90)

Každé dítě má svou individualitu

Dítě je možno vychovat takovým způsobem, že nebude, podobně jako zvíře, používat svou vlastní

vůli, že se jeho osobitost ztratí v individualitě jeho učitele. ... Každé dítě by mělo být jak je to jen možné vychováváno k tomu, aby mělo sebedůvěru. Používáním různých schopností dítě pozná, kde jsou jeho silné a kde slabé stránky. Moudrý učitel bude věnovat obzvláštní pozornost rozvoji slabších povahových rysů, aby si dítě mohlo utvářet vyrovnanou, harmonickou povahu.– RH, Jan 10, 1882. (FE 57)

Manželství nesmí mařit osobitost

Ani muž, ani žena by se neměli snažit druhému svémocně vládnout. Nesnažte se nutit jeden druhého, aby se podřídil vašim přáním. Budete-li to dělat, nemůžete si zachovat lásku druhého. Buďte laskaví, trpěliví a shovívaví, ohleduplní a zdvořilí. Milostí Boží se vám může podařit učinit jeden druhého šťastným, jak jste to slíbili v manželském slibu.–MH 361 (1905)

Muž i žena si mají uchovat svou individualitu (rada novomanželům)

Ve vašem společném životě má vaše láska přispívat ke vzájemnému štěstí. Oba máte pečovat o štěstí toho druhého. Taková je Boží vůle.

Ale i přesto, že se máte stát harmonickým celkem, nemá se osobitost ani jednoho z vás ztratit v tom druhém. Bůh je tím, komu patří vaše individualita. Jeho se máte ptát: „Co je správné? Co je nesprávné? Jak mohu nejlépe naplnit smysl svého života?“ „Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“ (1 Kor 6, 19.20)

Vaše láska k tomu, co je lidské, má být podřízena vaší lásce k Bohu. Bohatství vaší náklonnosti má směřovat k Tomu, který dal za vás svůj život. Když člověk žije pro Boha, duše vysílá Bohu svou největší a nejhlubší náklonnost. Směřuje vaše nejhlubší láska k Tomu, jenž pro vás zemřel? Je-li tomu tak, bude vaše láska jednoho k druhému podle nebeského řádu.– 7T 45, 46 (1902)

Každý máme svou vlastní osobitost a individualita ženy nemá být nikdy pohlcena v individualitě jejího muže.– MS 12, 1895.

Odevzdání se Bohu zkrášluje osobitost

Život zasvěcený službě Boží se ve své osobitosti rozvine a okráší. Osobitost žádného člověka nemá být pohlcena v individualitě jiného člověka, ale my všichni, jako jednotlivci, máme být naroubováni na jeden mateřský kmen, kde se má projevit jednota v rozmanitosti. Veliký Mistr Umělec nedává ani na jeden strom dva naprosto stejné lístečky. Stejně tak není dána Jeho stvořitelskou mocí všem myslím stejná podoba. Lidé jsou stvořeni k tomu, aby žili po neskonalé věky tam, kde bude naprostá jednota, kde budou lidské mysli k sobě v souladu a harmonii, přičemž žádné dvě si nebudou vzájemně podobny.– MS 116, 1898.

Bůh dává každému člověku jeho osobní dílo

Člověk má přemýšlet nad věcmi ze světa přírody a naučení z nich má použít v duchovním životě, v duchovním růstu. Je to Bůh – ne člověk, který dává každému své dílo. A je to dílo individuální –

budování charakteru podle božské podoby. Lilie nemá usilovat o podobnost s růží. Existují rozdíly ve stavbě květin a ovoce, avšak všechny charakteristické odchylky pochází od Boha. Všechny jsou Páně. Stejně tak je Božím záměrem, aby, byť by to byli ti nejlepší z lidí, neměli stejnou povahu.– MS 116, 1898.

Mějte v úctě jeden druhého

Každý máme nějaké dílo, které musíme vykonat. Můžeme být různých národností, avšak máme být jedno v Kristu. Dovolíme-li, aby nás charakteristické povahové rysy a temperament rozdělovaly zde na zemi, jak můžeme doufat, že budeme žít společně v nebesích? Musíme pěstovat lásku a úctu jeden k druhému. Mezi námi musí být jednota, za kterou se Kristus modlil. Byli jsme koupeni za velikou cenu a máme oslavovat Boha tělem svým i duchem svým.– MS 20, 1905.

Napodobování druhých vede k naprostému selhání

Člověk, jenž se snaží brát si za vzor povahu jiného člověka, určitě selže. Každý sám za sebe musí vzhlížet k Bohu a „obchodovat“ s pečlivou věrností s hřivnami, které mu Bůh svěřil. „S bázní a chvěním uskutečňujte své vlastní spasení. Vždyť je to Bůh, kdo ve vás podle své dobré vůle působí chtění i činění.“ (Fil 2, 12.13; KJB) V tobě, bratře, v tobě praví Písmo; ne v někom jiném za tebe. Ty musíš mít svou osobní zkušenost. Pak budeš mít radost sám v sobě, a ne v někom jiném.– MS 116, 1898.

Každá mysl má svou charakteristickou sílu

Bolí mne, když vidím, jak se přikládá malá důležitost lidem, které Bůh používá a které chce použít. Nedej Bůh, aby lidská mysl pracovala podle způsobu myšlení jiného člověka. Možná je některými rozum jednoho člověka vyvyšován ve všech směrech jako nadprůměrný, avšak každá mysl má své vlastní slabé i silné stránky. Rozum jednoho člověka vyrovná nedostatek druhého. Pracují-li však všichni společně a jsou-li povzbuzováni k tomu, aby vzhlíželi k Bohu a ne k člověku proto, aby poznali svou povinnost, budou se vyvíjet pod vedením Ducha svatého a pracovat v jednotě se svými bratry. Jeden nahradí nedostatek druhého.– Lt 50, 1897.

Nemodelujte mysl druhých

Bůh dává každému člověku osobní zodpovědnost. „S bázní a chvěním uskutečňujte své vlastní spasení.“ (Fil 2,12; KJB) Člověk nemá za nikoho jiného konat jeho spasení. Nemá se stát kopií myšlení žádného člověka. Žádá se od něj, aby jednal v rozsahu svých schopností, jež mu Bůh dal. Žádný člověk, ať má jakoukoliv zkušenost či postavení, se nesmí domnívat, že koná úžasné dílo, když utváří a modeluje mysl kohokoliv podle svého vlastního rozumu a učí ho vyjadřovat postoje a myšlenky, které vyjadřuje. Děje se to stále znovu a znovu ke škodě lidským bytostem.– MS 116, 1898.

Nemáme být stínem druhých lidí

Ach, jak je pracovníkům zapotřebí Ježíšova ducha, aby je proměňoval a utvářel tak, jako je

tvarována hlína v rukou hrnčíře! Když budou mít tohoto ducha, nebude mezi nimi žádného ducha neshod a různic. Nikdo nebude tak úzkoprsý, aby vše bylo konáno tak, jak si přeje, podle jeho myšlení. Nebude žádných neporozumění mezi ním a jeho bratry spolupracovníky, kteří nedosahují úrovně jeho měřítka. Bůh si přeje, aby žádné z Jeho dítek nebylo stínem druhých lidí, ale chce, aby se každý jeden stal svou vlastní osobností, zjemněnou, posvěcenou a zušlechtěnou napodobováním života a povahy našeho velkého Vzoru. Omezený, uzavřený, povýšenecký duch, který udržuje všechno v mezích svého vlastního já, byl a vždy bude kletbou Božímu dílu všude tam, kde mu je umožněna existence.– RH, Apr 13, 1886.

Nikdo nemá poddávat svůj rozum jinému

Bůh nechává každého člověka, aby měl svou osobitost. Nepřeje si, aby kdokoliv poddal svůj rozum myslí jiného smrtelníka. Ti, kteří touží po tom, aby byli proměněni v mysl i v povaze, nemají vzhlízet k člověku, ale k božskému Vzoru. Bůh nás vyzývá: „Necht' je tedy ve vás totéž smýšlení, jaké bylo v Kristu Ježíši.“ (Fil 2,5; NBK) Lidé mají obrácením a proměnou přijmout mysl Kristovu. Každý musí stát před Bohem se svou vlastní vírou a osobní zkušeností, a sám vědět, že Kristus, ta naděje slávy, je v něm formován. Napodobovat příklad jakéhokoliv člověka, byť bychom jej považovali za téměř dokonalého v povaze, by znamenalo vložit svou důvěru v nedokonalého člověka, který není schopen propůjčit či dát ani nejmenší puntík, ani jedinou čárku dokonalosti.– ST, Sept 3, 1902.

Zásady pro silnou mysl

Je dobře, že bratr a sestra _____ a bratr a sestra _____ mají zdravého, čilého ducha. Každý si má udržovat svou individualitu. Každý si má ponechat osobitost, která nebude pohlcena v individualitě druhého člověka. Nikdo se nemá stát stínem jiného člověka. Boží služebníci mají společně pracovat v jednotě, která spojuje mysl s myslí.– Lt 44, 1903.

Individuální míra

Nikdo nemůže za druhého dospět do plnosti lidství. Každý člověk musí dosáhnout své vlastní osobní míry sám za sebe. Každý musí růst pod Božím vedením.– MS 116, 1898.

Nikdo druhý se nemůže plně podílet na našem vnitřním životě

Z lidského hlediska je pro všechny život neznámou stezkou. Je cestou, po níž, pokud jde o naše hlubší zkušenosti, kráčíme každý sám. Žádná lidská bytost nemůže plně proniknout do našeho vnitřního života. Když se vydává malé dítě na tuto cestu, na níž si dříve nebo později musí vyvolit svůj vlastní směr, rozhodujíc se samo v životních otázkách pro věčnost, jak vážné úsilí by mělo být vynaloženo na to, aby byla jeho důvěra nasměrována ke spolehlivému Vůdci a Spomocníku!– Ed 255 (1903)

Každý má svou vlastní povahu

Každý má svou vlastní povahu. Každému je dáno dílo, jež musí vykonat pro tento život i pro

věčnost. Bohu se oškliví lhостejnost pokud jde o formování povahy.– Lt 223, 1903.

Uznání práv člověka

Jedním z nejhlavnějších uplatnění těchto zásad (uznání osobní zodpovědnosti) nacházíme v uznání práva člověka na sebe sama, na ovládání své vlastní mysli, práva na správcovství se svými hřivnami, práva přijmout i předat ovoce své vlastní práce. V našich institucích se bude projevoval síla a moc pouze tehdy, když budou ve všech vzájemných stycích se svými bližními uznávat tyto zásady – pouze budou-li dbát ve svém jednání naučení Božího slova.– 7T 180 (1902)

Závislý na Kristu

Každý člověk má svou individualitu. Každý musí žít ustavičně ve spojení s Kristem, neboť Kristus praví: „Beze mne nic nemůžete učiniti.“ (Jan 15,5) Jeho zásady se mají stát našimi zásadami, protože tyto zásady jsou věčnou pravdou vyhlášenou ve spravedlnosti, dobrotě, milosrdenství a lásce.– Lt 21, 1901.

Osobitost v křesťanské zkušenosti musí být uchována

Vyučuj každého, aby mocně spoléhal na rámě nekonečné moci. Každý lidský nástroj si musí zachovat osobitost své křesťanské zkušenosti. Od nikoho nemůže být odňata zodpovědnost. Každý musí bojovat své vlastní boje, každý musí získat svou vlastní křesťanskou zkušenost, jež je v některých ohledech nezávislá na druhých lidech. Bůh má pro každého naučení, které musí získat sám pro sebe a jež pro něj nemůže získat nikdo druhý.– MS 6, 1889.

46. MEZILIDSKÉ VZTAHY

Zákon vzájemné závislosti

Všichni jsme spolu navzájem spjati jako články velké lidské rodiny a vše, co vykonáme pro blaho a povznesení druhých, vrátí se nám jako požehnání. Zákon vzájemné závislosti zasahuje všechny společenské třídy.– PP 534, 535 (1890)

Lidé potřebují jeden druhého

Podle Božího plánu potřebují lidé jeden druhého. Kdyby všichni vyvinuli co největší úsilí, aby pomohli těm, kdo jejich pomoc, nesobecký soucit a lásku potřebují, jaké požehnané dílo by mohlo být vykonáno. Bůh každému svěří hřivny. Tyto hřivny máme použít k tomu, abychom si navzájem pomáhali kráčet po úzké stezce. V tomto díle je každý spojen s tím druhým a všichni sjednoceni s Kristem. Nesobeckou službou využíváme a množíme své hřivny.– Lt 115, 1903. (HC 182)

Pomoc druhým pomáhá nám samotným

Mnozí se nachází v temnotách. Ztratili orientaci a neví, kterou cestou jít. Necht' takto rozpačití lidé vyhledají jiné, jež se nacházejí v bezradnosti a zmatku a promluví k nim slova naděje a povzbuzení. Když začnou konat toto dílo, nebeské světlo jim odhalí stezku, po níž by měli kráčet. Slova útěchy ke sklíčeným duším je samotné utěší. Jejich pomoc druhým jim samotným pomůže z vlastních obtíží. Místo smutku a deprese nastoupí radost. Srdce naplněné Duchem Božím plane laskavostí ke všem bližním. Každý takový člověk již déle nesetrvává v temnotách, neboť jeho „temnota“ je „jako poledne.“ – MS 116, 1902. (4BC 1151)

Náš trvalý vliv

Jeden k druhému zaujímáme ten nejvážnější vztah. Náš vliv vede vždy buď ke spáse lidských duší nebo proti ní. Buď s Kristem shromažďujeme, nebo rozptylujeme. Musíme pokorně kráčet a chodit po přímých stezkách, abychom neobraceli druhé ze správné cesty.

Musíme si uchovat naprostou mravní čistotu v myšlení, ve slovech a chování. Mějme na paměti, že Bůh klade naše tajné hříchy do světla své tváře (viz Žalm 90,8; KJB). Satan podněcuje a vnukává myšlenky a pocity, které trápí dokonce i ty největší z lidí. Nejsou-li však pěstovány a jsou-li s odporem odmítnuty, duše není poskvrněna vinou a nikdo další není jejich vlivem znečištěn. Ach, kéž bychom se všichni stali vůní života k životu těm, kteří žijí kolem nás! – RH, Mar 27, 1888.

Dalekosáhlé účinky vlivu

Možná až do soudu nebudeme znát vliv laskavého, taktního způsobu jednání vůči nestálým, nerozumným a ubohým. Jestliže se k nim budete po tom, co vás provokovali či s vámi nespravedlivě jednali, chovat tak, jako byste jednali s nevinným člověkem, když jim dokonce projevíte zvláštní skutky vlídnosti, pak jste se zachovali jako křesťané. Překvapí je to a zastydí se a uvidí svůj nízký způsob jednání zřetelněji, než kdybyste kvůli pokárání jasně oznámili jejich popudlivé činy. – Lt 20, 1892. (MM 209, 210)

Nezdvořilost a její vliv

Dobré vlastnosti, které mnozí vlastní, jsou ukryty a místo toho, aby duše přitahovaly ke Kristu, je tito lidé odpuzují. Kdyby jen mohli vidět vliv svých nezdvořilých způsobů a nelaskavých projevů vůči nevěřícím a to, jak urážlivé je takové chování v očích Božích, napravili by své zvyky, neboť nedostatek zdvořilosti je pro hříšníky jedním z největších kamenů úrazu. Sobečtí, reptající, nevlídní křesťané uzavírají hříšníkům cestu tak, že tito pak nestojí o to, aby přišli ke Kristu. – RH, Sept 1, 1885. (HC 229)

Bud'te milí

Necht' je Kristus vidět ve všem, co konáte. Ať všichni vidí, že jste živými listy Ježíše Krista.... Bud'te milými. Kéž váš život získává srdce všech, s nimiž přicházíte do styku. V současné době je tak málo konáno pro to, abychom druhým učinili pravdu přitažlivou. – MS 6, 1889.

Každý počin má svůj vliv

Každé slovo, které promluvíte, každý krok, který učiníte, má na ty, jež se s vámi stýkají, vliv k dobrému nebo ke zlému. Ach, jak je potom nutné, aby přebýval Kristus skrze víru ve vašem srdci, aby vaše slova mohla být slovy života a vaše skutky skutky lásky.— RH, June 12, 1888.

Zodpovědnost za vliv

Bůh činí zodpovědným každého člověka za vliv, jenž obklopuje jeho duši, ať již k jeho vlastní škodě či ke škodě druhým. Vyzývá mladé muže i mladé ženy, aby byli přísně střídmi a úzkostlivě svědomití při užívání svých tělesných i duševních schopností. Své vlohy mohou rozvinout jen vytrvalým uplatňováním a moudrým používáním svých sil ke slávě Boží a užitku svých bližních.— Lt 145, 1897.

Obklopení ovzduším víry

Je pro nás nanejvýš důležité, abychom obklopili svou duši ovzduším víry. Každý den rozhodujeme o našem věčném osudu v souladu s prostředím, které obklopuje naši duši. Jsme osobně zodpovědní za vliv, jenž šíříme, a za důsledky, které nevidíme a které vyplynou z našich slov a činů.

Jestliže by Bůh byl ušetřil Sodomu kvůli deseti spravedlivým lidem, jaký by byl vliv k dobrému, který by byl důsledkem věrnosti lidu Božího, kdyby každý, kdo vyznává jméno Kristovo, byl také oděn Jeho spravedlností?

Jestliže znal Bůh bydliště a povolání Šimona koželuha a přesně nasměroval setníka do domu u moře, kde jej mohl najít, zná také podle jména každého z nás. Ví, jaká je naše živnost či povolání, kde bydlíme a jaké jsou naše zkušenosti. Bůh ví, zda-li čistíme stezku Krále ode všech překážek a smetí, aby po ní mohl vést naše duše kupředu a výše, nebo zda-li ji zaplňujeme všelikým rumem a ucpáváme si svou vlastní cestu a pokládáme kameny úrazu na cestu hříšníkům, abychom brzdili spásu převzácných duší, pro něž Kristus zemřel.— Und MS 23.

Setkáme se s různými povahami

Bůh si přeje, abychom byli posvěcení. Budeme se muset utkat s lidmi různých povah a musíme být v postavení, kde budeme vědět, jak jednat s lidskou myslí. Musíme prosit Krista, aby nám dal slova, která budou požehnáním. A když se takto budeme snažit pomoci druhým, budeme sami požehnáni.— MS 41, 1908.

Nejdůležitější dílo

Tato práce (náprava zla a špatného konání lidí) je nejkrásnější a nejobtížnější, jaká kdy byla lidem svěřena. Vyžaduje toho nejjemnějšího taktu a nejcitlivější vnímavosti, znalost lidské přirozenosti a trpělivosti a víry shůry. Rovněž je zapotřebí ochoty pracovat, bdít i čekat. Nemůže být žádného důležitějšího díla nad toto.— Ed 292 (1903)

Práce s lidskou duší je choulostivé dílo

Práce s lidskou duší je velice choulostivá záležitost. Můžete chladně, neoblomně zaujmout své postavení a nikdy, nikdy neobměkčíte její srdce. Nebo se můžete přiblížit ke sklíčené, trpící duši a se srdcem plným lásky ji odvést z nepřátelského bojiště, a ne ji tam vehnat a nechat ji, aby se stala hříčkou satanových pokušení.— Lt 102, 1897.

Každý má osobité zkoušky

V žádném případě si nemůžeme dovolit být druhým překážkou. Každý člověk má svá vlastní osobitá pokušení a zkoušky a my musíme stát tam, kde těmto pokoušeným můžeme pomoci a být jim posilou. Máme dodávat odvahy a, je-li to možné, pozdvihovat ty, kteří jsou slabí u víře. Když budeme hovořit o Božích zaslíbeních, můžeme někdy z lidských myslí těch, jež jsou ve zkouškách a obtížích, sejmut sklíčenost.— MS 41, 1908.

Rada jedné ženě ohledně osobních vztahů

Pán mě vede k tomu, abych ti řekla: „Snažte se vejít těsnou branou, neboť vám říkám, že mnozí se budou pokoušet vejít, ale nebudou schopni.“ (Luk 13,24; KJB) Pán tě žádá, aby ses jej pevně držela. Mluv tak, jak by mluvil On, a jednej tak, jak by jednal On. Nedovol, aby někdo nepříznivě ovlivnil tvou mysl a přivedl tě k tomu, aby jsi mluvila neuváženě. Udržuj svou vlastní duši čistou a jasnou a své myšlenky povznesené a posvěcené. Nevychvaluj a nevynášej lidi k jejich újmě, také nebuď ukvapená k odsuzování těch, o nichž si myslíš, že nejednají moudře. Necht' všichni vidí, že miluješ Ježíše a důvěřuješ mu. Dej svému manželovi i svým věřícím a nevěřícím přátelům důkaz, že toužíš po tom, aby poznali krásu pravdy. Neprojevuj však onu nepříjemnou, znepokojivou úzkost, která často kazí dobré dílo.— Lt 145, 1900.

Křesťanské vnímání

Ti, kdo nejvíce využijí svých výsad a možností, se stanou, v biblickém smyslu, lidmi nadanými a vzdělanými. Nejen učenými, ale vzdělanými na duchu, ve způsobech i chování. Budou jemnými, láskyplnými, soucitnými, laskavými. Pán mi ukázal, že právě to žádá od svého lidu. Bůh nás obdařil schopnostmi, abychom je používali, výchovou je rozvíjeli a posilovali. Musíme uvažovat a přemýšlet a důkladně si všímat vztahu mezi příčinou a následkem. Když toto bude uskutečňováno v praxi, budou mnozí, pokud jde o jejich slova a činy, více uvážliví a pozorní, aby mohli zcela naplnit úmysl, jenž s nimi při jejich stvoření měl Bůh.— MS 59, 1897.

Otevřenost posiluje důvěru (rada jednomu lékaři)

Kdyby bylo více otevřenosti a méně rezervovanosti, kdyby byla více povzbuzována bratrská důvěra, kdyby se mnohem méně projevovalo vlastní já a více Kristův duch, kdybys měl živou víru v Boha, mrak, kterým satan zahalil nyní tvou mysl, by se odstranil.— Lt 97, 1898.

Reformátoři, nikoli slepí fanatici

Věc, jež musíte mít na zřeteli, je to, že jste reformátory a ne slepými fanatiky. Při jednání s nevěřícími neprojevujte opovržením hodného ducha malichernosti, protože když se začnete handrkovat o malou částku, nakonec přijdete o mnohem větší peníze. Budou o vás říkat: „Ten člověk je mazaný. Kdyby jen mohl, ošidil by vás o vaše práva. Proto se mějte na pozoru, když s ním budete mít cokoli do činění.“

Je-li však z vaší strany při obchodování postoupena malá částka ve prospěch druhé strany, budou s vámi jednat stejně velkoryse. Malichernost plodí malichernost, úzkostlivá šetrnost plodí úzkostlivou šetrnost. Ti, kdo se takto chovají, nechápou, jak se to druhým jeví opovržením hodné, obzvláště těm, jež nejsou našeho vyznání. Tím je vzácnému dílu pravdy dán cejch vady.— Lt 14, 1887. (Ev 90, 91)

Buďte čestní

V každém našem jednání, ať se nacházíme kdekoliv, musíme být naprosto čestní. Nemůžeme si dovolit kvůli časnému zisku přestoupit jediné Boží přikázání. Kým jsme? Kristus svým učedníkům řekl: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí svou chuť, čím bude osolena? K ničemu se nehodí více, než aby byla vyhozena ven a od lidí pošlapána.“ (Mat 5,13; KJB) – MS 50, 1904.

Poctivost je nezbytností

V každé maličkosti života musí být zachovávány ty nejpřísnější zásady poctivosti. Svět, v němž žijeme, se neřídí těmito zásadami, poněvadž satan – podvodník, lhář a tyran, je jeho pánem a jeho poddaní jej následují a vykonávají jeho úmysly. Křesťané však slouží jinému Pánu a jejich jednání musí být konáno v Bohu, bez ohledu na všechen sobecký zisk.

Podle mínění některých lidí se odchýlení od naprosté poctivosti v obchodních záležitostech možná jeví jako maličkost, ale náš Spasitel na to takto nepohlížel. Jeho slova k této záležitosti jsou jasná a nenechávají nikoho na pochybách: „Kdo je věrný v nejmenším, je věrný i ve velkém.“ (Luk 16,10; KJB) Člověk, který podvede svého bližního v malém rozsahu, udělá totéž ve velkém, dolehne-li na něj pokušení. Falešné jednání v malých záležitostech je v očích Božích stejnou nepoctivostí jako podvodné jednání ve větších věcech.

V dnešním křesťanském světě se značně podvádí. Lid, který zachovává Boží přikázání, musí ukázat, že je nad všemi těmito věcmi. Ten, kdo vyznává, že věří přítomné pravdě, nesmí nikdy používat nepoctivých praktik, které maří jednání člověka s jeho bližním. Boží lid činí i tím nejmenším odchýlením se od poctivosti velkou újmu Boží pravdě.

Člověk možná nemá příjemný zevnějšek, v mnoha ohledech může mít nedostatky, avšak je-li znám pro svou upřímnou poctivost, budou si ho vážit. Přísná poctivost zakrývá mnoho nežádoucích povahových rysů. Člověk, který lne neochvějně k pravdě, si získá důvěru všech. Budou mu důvěřovat nejen bratři u víře, ale i nevěřící jej budou nuceni uznat za čestného člověka.— Lt 3, 1878.

Neochvějná poctivost je jako ryzí zlato

Kvůli obchodním stykům musí být služebníci Boží více či méně ve styku se světem, ale měli by nakupovat a prodávat s vědomím, že na nich spočívá oko Boží. Nesmí používat falešné váhy či dvojí závaží, neboť tyto věci jsou Hospodinu ohavností. Při každém obchodním jednání bude křesťan právě

tím, čím chce, aby si jeho bratři mysleli, že je. Způsob jednání křesťana je veden vnitřními zásadami. Nekuje pikle, a proto nemusí nic zatajovat, nic omlouvat či přikrášlovat.

Může být kritizován, může být kontrolován, avšak jeho neochvějná poctivost bude zářit jako ryzí zlato. Je požehnáním pro všechny, kdo s ním přicházejí do styku, neboť jeho slovu lze důvěřovat. Je člověkem, který nepodvede svého bližního. Je každému přítelem a dobrodincem a jeho bližní důvěřují jeho radám. Když najme dělníky, aby požali jeho pole, nezadrží jim podvodně jejich těžce vydělanou mzdu. Co udělá s prostředky, pro něž nemá žádný okamžitý plán? Pomůže v potřebách svému bratru, jenž nemá tolik štěstí. Nesnaží se zvětšovat si své vlastní pozemky či plnit si svou kapsu využívaje nešťastných okolností, v nichž se nachází jeho bližní. Jeho cílem je pomoci mu a obšťastnit jej požehnáním.

Opravdově poctivý člověk nikdy nevyužije slabosti nebo bezmocnosti druhého člověka pro to, aby naplnil svou vlastní peněženku. Přijímá přiměřenou, spravedlivou protihodnotu k tomu, co prodává. Má-li zboží či výrobek, který prodává, nějakou vadu, otevřeně o ní říká svému bratru či bližnímu, ačkoli takovým počinem může uškodit svému vlastnímu finančnímu prospěchu.— Lt 3, 1878.

Pochopení druhého člověka

Ten, kdo usiluje o to, aby se lidé změnili, musí sám lidem rozumět. K lidem se můžeme přiblížit a povznést je jedině soucitem, vírou a láskou. A zde nám je Kristus odhalen jako Mistr Učitel. On sám ze všech těch, jež kdy žili na zemi, dokonale rozumí lidské duši.— Ed 78 (1903)

Je uměním jednat s lidmi, jež se zdají obzvláště slabými. Chceme-li učit druhé, sami se nejdříve musíme učit od Krista. Potřebujeme širšího rozhledu, abychom mohli konat skutečné lékařsko-misijní dílo a projevovat takt při jednání s lidskou myslí.

Těm, kterým je vskutku nejvíce zapotřebí pomoci, by se asi mělo dostat naší největší pozornosti. Je však nutné projevit zvláštní moudrost, když jednáme s těmi, jež se nám jeví jako bezohlední a netaktní. Někteří nechápou posvátnost Božího díla. Ti, kterým se dostává těch nejnepatrnějších schopností, kteří jsou netaktní a jsou dokonce neteční a nesnaživí, zvláště vyžadují pečlivé, vážné pozornosti. Musíme uplatňovat takt a být citliví při jednání s nevědomými a s těmi, kteří podle všeho sešli z cesty. Vytrvalým úsilím jim musíme pomoci, aby se stali užitečnými v díle Božím. Na trpělivý, milující a láskyplný zájem ochotně odpoví.

Musíme spolupracovat s Pánem Ježíšem při obnově chápání a samostatného myšlení a čistoty u neschopných a bloudících. Toto dílo se co do důležitosti naprosto rovná dílu evangelijní kazatelské služby. Bůh nás povolává k tomu, abychom projevovali neúnavný, vytrvalý zájem o spásu těch, jimž je zapotřebí božského zásahu a vybroušení.— Lt 20, 1892. (MM 209)

Nehaňme a nepomlouvajme

„Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ (Mat 5, 9; KJB) Kdo je takto nazývá? Celé nebe. Pak tedy nepodporujte žádnou pokoušenou duši v tom, aby si vám stěžovala proti bratru či příteli. Řekněte takovým, že nechcete slyšet jejich slova kritiky, hanění a pomluv, protože vám váš Rádce ve svém Slově říká, že když přestanete podněcovat nesváry a budete působit pokoj, že budete blahoslavenými. Řekněte jim, že po takovém požehnání toužíte.

Pro Krista, nemluvte ani nesmýšlejte zle. Kéž nám Pán pomůže nejen Bibli číst, ale také žít a jednat podle jejího naučení. Člověk, který je ve svém díle věrný, který se svou mocí spojuje mírumilovnost, se svou láskou spravedlnost, vyvolává radost mezi nebeskými bytostmi a oslavuje Boha. Usilujme vážně o to, abychom byli dobrými a konali dobro, a získáme nepomíjející korunu života.– MS 116, 1898.

Práce s druhými a pro druhé

Když zazáří do duše Boží světlo, stanou se někteří z těch, o nichž se zdálo, že se nejvíce oddávali hříchu, úspěšnými pracovníky ve prospěch právě takových hříšníků, jakými byli kdysi sami. Vírou v Krista se někteří dostanou na vysoká postavení v Kristově službě a bude jim svěřena velká odpovědnost v díle pro záchranu lidí. Vědí, kde je jejich slabost, uvědomují si zkaženost své hříšné přirozenosti. Znají sílu hříchu a moc zlozvyků. Uvědomují si, že jsou neschopni přemoci je bez Kristovy pomoci, a nepřestávají volat: „Má bezmocná duše spoléhá na Tebe, Pane!“– MH 179 (1905)

Jednejte vlídně

Nesnažme se nutit sebe či druhé, ale buďme závislí na Duchu svatém. S lidmi jednejte vlídně. Se srdci plnými posvátné něžnosti pomalu hledejte cestu do usvědčených srdcí. Necht' jsou vaše slova namáčena do nebeského oleje vytékajícího ze dvou oliv. Potřebujeme, aby zlatý olej vtékal do připravených nádob, aby mohl být předán těm, kdo hledají pravdu. Mějte vždy na paměti, že „ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ (Zach 4,6) – Lt 200, 1899.

47. DUŠEVNÍ HYGIENA

Duševní schopnosti závisí na tělesném zdraví

Dobrý zdravotní stav je požehnáním, jehož hodnotu si jen málokterí uvědomují. Přesto na něm z velké části závisí účinnost našich duševních a tělesných sil. Naše myšlenkové podněty a vášně mají své sídlo v těle, a aby mohly být na nejvyšší míru využity naše vlohy, musíme ho udržovat v tom nejlepším stavu po tělesné stránce a musí na něj působit ty nejvyšší duchovní vlivy. Vše, co snižuje naši tělesnou sílu, oslabuje mysl a činí ji méně schopnou rozlišovat mezi správným a nesprávným.– RH, June 20, 1912. (MYP 235)

Všechny schopnosti je nutno rozvíjet

Mnozí nekonají to nejlepší, co by mohli, protože svůj rozum používají jen jednostranně a zanedbávají věnovat náležitou pozornost těm věcem, o nichž si myslí, že na ně nejsou přízpůsobeni. Tak je dovoleno některým schopnostem, které jsou slabé, aby ležely ladem, protože práce, která by je uvedla v činnost a následkem toho posílila, jim není příjemná. Musíme zaměstnávat všechny rozumové síly a rozvíjet všechny schopnosti. Vnímavost, soudnost, paměť a všechny rozumové síly by měly být rovnoměrně silné, aby byla mysl správně vyvážená.– 3T 32, 33 (1872)

Nezanedbávejme slabší schopnosti

Je příjemné, ne však nejprospěšnější, používat ty schopnosti, jež jsou od přirozenosti nejsilnější, a přitom zanedbávat slabé, které je třeba posílit. Těm nejslabším schopnostem bychom měli věnovat velkou pozornost, aby všechny rozumové síly byly jemně vyváženy a všechny mohly vykonávat svou práci jako správně seřízený stroj.

Abychom si uchovali všechny své schopnosti, musíme být závislí na Bohu. Křesťané jsou Bohu zavázáni, že budou cvičit svoji mysl tak, aby všechny schopnosti byly posíleny a mohly se plněji rozvinout. Když toto zanedbáme, potom naše schopnosti nikdy nesplní záměr, k němuž byly určeny. Nemáme žádného práva zanedbávat jakoukoliv schopnost, jež nám Pán dal.

Všude vidíme lidi, kteří se soustřeďují na jednu věc (monomany¹⁰). Častokrát se vyznají jen v jednom směru. Je tomu tak proto, že jedna část jejich mysli byla obzvláště používána, zatímco ostatní byly ponechány ladem. Ta, jež byla neustále přepínaná, se nakonec oslabila a onemocněla a z člověka se stala troska. Způsobem života těchto lidí není Bůh oslaven. Kdyby takový člověk používal všechny schopnosti své mysli stejně, všechny by se byly vyvinuly zdravě. Veškerá námaha nebyla by spočívala jen na jedné a žádná schopnost by se nezhroutila.– 3T 33, 34 (1872)

Životní cíl podněcuje mysl k činnosti

Měla bys také mít cíl, smysl života. Kde není žádného cíle, tam je sklon k netečnosti a lhostejnosti. Ale tam, kde je na zřeteli dostatečně důležitý cíl, budou všechny rozumové síly přirozeně pracovat. Abys mohla učinit svůj život úspěšným, musíš své myšlenky trvale upírat na životní cíl a nedovolit, aby se toulaly a zabývaly se bezvýznamnými věcmi či byly uspokojeny planým přemítáním, jež je důsledkem vyhýbání se zodpovědnosti. Stavění vzdušných zámků kazí mysl.– 2T 429 (1870)

Přetížený žaludek oslabuje duševní síly

Děti zpravidla nejsou učeny o důležitosti toho, kdy, jak a co by měly jíst. Je jim dovoleno, aby nevázaně hověly svým chutím, neustále pojídaly, samy si braly ovoce, když je jejich zrak pokoušen a toto vše, jedno ustavičně spolu s plněným pečivem, koláči, chlebem s máslem, s bonbóny a cukrovím, z nich činí nenasytné lidi a dyspeptiky (člověk se zažívacími obtížemi a poruchami – pozn. překl.). Trávicí orgány, podobně jako mlýn, který neustále mele, se oslabí, vitální síla mozku musí jít na pomoc přepracovanému žaludku, a tím se oslabují duševní síly. Toto nepřirozené dráždění a vyčerpávání vitálních (životních) sil z nich činí děti nervózní, nesnášející omezení, umíněné a podrážděné.– RH, May, 1877. (CD 181)

Rozvoj je výsledkem úsilí

Děti se musí naučit, že rozvoj tělesných i duševních sil je v jejich rukou, že je výsledkem jejich úsilí.– ST, Feb 9, 1882. (CG 206)

Neměnné zákony

Správné tělesné návyky podporují to, aby duch vládl tělu. Rozumová i tělesná síla a dlouhověkost závisí na neměnných zákonech.– CTBH 28, 1890. (CD 29)

Mysl sílí, zacházíme-li s ní správně

Lidé na odpovědných místech musí denně činit rozhodnutí, která mají dalekosáhlé důsledky. Často musí rychle něco promyslet, a to dokážou s úspěchem jen ti, kdo jedí velice střídmě. Jestliže správně nakládáme s tělesnými a duševními silami, mysl sílí. Není-li vypětí příliš velké, dostaví se s každou další námahou nová síla.

Často však je činnost těch, kdo musí promýšlet důležité plány a činit významná rozhodnutí, neblaze poznamenána následky nevhodné stravy. Zkažený žaludek má na svědomí rozháraný, nejistý stav mysli. Často způsobuje podrážděnost, nevlídnost nebo vede k nespravedlnosti. Mnohé plány, které by byly pro svět požehnáním, byly zmařeny a mnohá nespravedlivá, násilná ba krutá opatření byla učiněna následkem chorobným stavů, způsobených zlovyky ve stravování.– MH 309, 310 (1905)

Vyhýbejte se přepracování

Slýchávám o pracovnících, jimž pod přílišnou námahou břemen, jež nesou, vypovídá zdraví službu. Nemělo by tomu tak být. Bůh si přeje, abychom měli na paměti, že jsme jen smrtelní lidé. Nesmíme si na sebe brát příliš mnoho práce. Nesmíme žít v takovém vypětí, které by naše tělesné i duševní síly vyčerpalo. Je zapotřebí více pracovníků, aby mohla být snata některá břemena z těch, kteří jsou nyní tak silně obtíženi.– RH, Apr 28, 1904. (Ev 660)

Dvouleté studium za jediný rok

Studentu, který chce zvládnout dvouleté studium za jediný rok, by to nemělo být dovoleno. Pustit se do takového dvojnásobného úsilí pro mnohé znamená přílišné zatížení mysli a zanedbání tělesné práce nebo pohybu. Není rozumné předpokládat, že je mysl schopna vstřebat nadměrné množství duševního pokrmu. A je velkým hříchem přetěžovat mysl stejně jako příliš zatěžovat zažívací orgány.– CT 296 (1913)

Nadměrné studium snižuje sebeovládání

Nadměrné studium tím, že vzrůstá příliv krve do mozku, vyvolává chorobnou vznětlivost, která vede ke snížení schopnosti sebekontroly a příliš často se projevuje popudlivostí a náladovostí. Tím se otvírají dveře k dalšímu nehezkému jednání. Nesprávné používání nebo nepoužívání tělesných sil je do značné míry příčinou přílivu mravní zkaženosti, která zaplavuje svět. „Pýcha, sytost chleba a hojnost nicnedělání“ (Ez 16,49; KJB) jsou v tomto pokolení pro lidský pokrok stejnými úhlavními nepřáteli, jako byli pro Sodomu, kterou dovedli ke zkáze.– Ed 209 (1903)

Měňte témata přemýšlení

Je-li mysl zaměřená výhradně na jedno myšlenkové téma, stává se často nevyváženou. Jsou-li však duševní a tělesné síly stejnou měrou zatíženy a střídají-li se i předměty myšlení, lze bez rizika cvičit

všechny schopnosti.– Ed 209 (1903)

Nezanedbávejte studium věd

V díle sebevzdělání bychom dosáhli většího úspěchu, kdybychom si uvědomili své vlastní možnosti a přednosti a využili je. Právě vzdělání je něco víc, než co mohou dát vysoké školy. Ačkoli nemáme zanedbávat studium věd, je zde ještě vyšší vzdělání, kterého lze nabýt jen živým spojením s Bohem. Ať každý, kdo touží po vzdělání, sáhne po Bibli a spojí se s velkým Učitelem. Necht' cvičí a vychovává svou mysl při řešení těžkých otázek při hledání Boží pravdy.– COL 334 (1900)

Znečištěný vzduch má vliv na duševní schopnosti

Mnozí si neustále stěžují a trpí různými chorobami. Příčina je téměř vždy v tom, že nepracují moudře nebo nedodržují zákony zdraví. Často se přespříliš zdržují v uzavřených prostorách domů či budov, jsou v příliš vytopených místnostech, kde není čistý vzduch. Tam se pilně věnují studiu nebo psaní, přičemž mají málo tělesného pohybu a málo střídají způsoby práce. Důsledkem toho je zpomalení krevního oběhu a oslabení duševních sil.– 4T 264 (1876)

Vyhýbejme se oslabujícím praktikám

Každá praktika, která zeslabuje tělesnou či duševní sílu, činí člověka nezpůsobilým ke službě svému Stvořiteli.– GC 473 (1885)

Jak si uchovat duševní schopnosti

Člověk, který bude zachovávat jednoduchost v každém svém návyku, omezující chuť a ovládaje své vášně, si bude moci uchovat své duševní schopnosti silné, živé a svěží, bude rychle vnímavý ke všemu, co vyžaduje myšlenku nebo čin, bude pronikavě rozlišovat mezi svatým a nesvatým a bude připraven vzít účast v každém díle, které bude ke slávě Boží a ku prospěchu lidem.– ST, Sept 29, 1881. (2BC 1006)

Elektrické proudy mají vliv na životní síly

Tělesná nečinnost zmenšuje nejen duševní, ale i mravní sílu. Mozkové nervy, které mají spojení s celou tělesnou soustavou, jsou prostředkem, kterým nebesa komunikují s člověkem a kterým působí na nejniternější život. Vše, co brání oběhu elektrických proudů v nervové soustavě a co tak oslabuje životní síly a zmenšuje duchovní vnímavost, činí obtížnějším pozvednutí mravní přirozenosti.– Ed 230 (1903)

Samostatné myšlení a mravní úsudek

Výchova, která spočívá na cvičení paměti a která směřuje k podlomení samostatného myšlení, má mravní dosah, který si lidé příliš neuvědomují. Když student obětuje svou vlastní schopnost logicky uvažovat a posuzovat, stane se neschopným rozlišovat mezi pravdou a bludem a stává se snadnou

kořistí svodu. Snadno je pak sveden k tomu, aby následoval tradice a zvyky.– Ed 230 (1903)

Výchova k dosažení nejvyšší účinnosti

Tělesné i duševní schopnosti i síly spolu s náklonnostmi mají být cvičeny tak, aby mohly dosáhnout té nejvyšší účinnosti.– Pamflet The Circulation of Our Health Journals, str. 1, 1901. (CH 445)

Studium přírody posiluje schopnosti

V těchto naučeních z přírody je jednoduchost a čistota, která jim dává nejvyšší hodnotu. Každý člověk potřebuje naučení, jež pochází z tohoto zdroje. Krása přírody již sama o sobě vede člověka od hříchu a světských svodů k čistotě, pokoji a k Bohu. Příliš často je mysl pozorovatelů a studujících zaměstnána lidskými teoriemi a výmysly, které se neprávem nazývají vědou a filozofií. Potřebují se dostat do úzkého styku s přírodou. Měli by pochopit, že stvoření a křesťanství má jednoho Boha. Měli by poznávat soulad mezi duchovními a hmotnými skutečnostmi. Necht' vše, co svými očima vidí a čeho se jejich ruce dotýkají, se jim stane lekcemi při budování charakteru. Posílí se tím duchovní schopnosti, rozvine se povaha a celý život se zušlechť.– COL 24, 25 (1900)

Studium Bible dává sílu mysli

Každému, kdo touží po poznání, aby mohl být požehnáním pro své bližní, se dostane od Boha požehnání. Zkoumáním Božího slova se jeho duchovní schopnosti rozvinou k větší činnosti. Rozmnoží se a rozšíří se jeho schopnosti a jeho rozum získá větší sílu a účinnost.– COL 334 (1900)

Obrácení odstraňuje temnotu nevědomosti z mysli

V Bibli je zjevena Boží vůle. Pravdy Božího slova jsou výroky Nejvyššího. Člověk, který učiní tyto pravdy součástí svého života, se stává v každém ohledu novým stvořením. Nejsou mu dány nové duševní schopnosti, nýbrž temnota, která skrze nevědomost a hřích zatemnila chápání, je odstraněna. Slova „A dám vám srdce nové“ (Ez 36,26) znamenají: „Dám vám novou mysl.“ Změnu srdce vždy doprovází jasné přesvědčení o křesťanské povinnosti a porozumění pravdy. Ten, kdo věnuje pečlivou, zbožnou pozornost Písmu svatému, získá jasné chápání a zdravou soudnost, jakoby tím, že se obrátil k Bohu, dosáhl vyšší rozumové úrovně.– RH, Dec 18, 1913. (ML 24)

XI. Citové problémy

48. VINA

Pocit viny oslabuje životní síly

Zármutek, úzkost, nespokojenost, výčitky svědomí, pocit provinění a nedůvěra – to vše vede k podlomení životních sil a přivolává nemoci a smrt.– MH 241 (1905)

Jak je člověk osvobozen od pocitu viny?

Pocit provinění musí být složen k patě golgotského kříže. Vědomí vlastní hříšnosti otrávil zřídlo života a skutečného štěstí. Ježíš však říká: „Vlož to vše na mne. Já odejmu tvůj hřích a dám ti svůj pokoj. Nepohrdej již déle sebou samým, neboť jsem tě vykoupil za cenu své vlastní krve. Jsi můj. Tvou oslabenou vůli posílím, odejmu tvé výčitky svědomí způsobené hříchem.“

Pak obrať své vděčné srdce, jež se chvěje nerozhodností, a pevně se uchop naděje, jež je ti nabízena. Bůh přijímá tvé zlomené, zkroušené srdce. Nabízí ti ničím nezasloužené odpuštění a milost. Nabízí ti také, že tě přijme do své rodiny, a svou milostí pomůže tvé slabosti. A drahý Ježíš tě krok za krokem povede dál, vložíš-li jen svou ruku do Jeho a dovolíš-li Mu, aby tě vedl.– Lt 38, 1887.

Ježíš dává odpuštění

Satan usiluje o to, aby naši mysl odvrátil od mocného Spomocníka, aby nás přivedl k hloubání nad naší zkaženou duší. Ale Ježíš odpouští i přesto, že vidí vinu minulosti, a my bychom Jej svým zpochybňováním Jeho lásky neměli zneucťovat.– Lt 2, 1914. (TM 518)

Kristova láska osvobozuje od viny

Kristova láska, která proniká do celé bytosti, je oživující silou. Každé živé části – mozku, srdci, nervům – přináší svým dotekem zdraví. Povzbuzuje nejlepší síly člověka k činnosti. Osvobozuje člověka od viny a žalu, zbavuje ho pocitu strachu a úzkosti, které drtí životní síly. S ní přichází klid a vyrovnanost. Vstěpuje do duše radost, kterou nedokáže pokazit nic na zemi, radost v Duchu svatém, radost, která dává zdraví a život.– MH 115 (1905)

Největší hříšník potřebuje největšího Spasitele

Máš-li pocit, že jsi tím největším hříšníkem, je ti zapotřebí právě Krista, největšího Spasitele. Pozdvihni svou hlavu a odvrát zrak od sebe sama, od svého hříchu, k vyvýšenému Spasiteli. Odvrát pohled od jedovatého, zhoubného, otravu způsobujícího uštknutí hada k Beránku Božímu, jenž snímá hřích světa.– Lt 98, 1893.

On dá odpočinutí

Ježíš nesl tíhu naší viny. Sejme břímě z našich znavených ramen. On nám dá odpočinutí. Chce nést rovněž břemeno starostí a žalu. Vyzývá nás, abychom všechnu svou starost vložili na něj, neboť nás nosí ve svém srdci.– MH 71 (1905)

Všechny hříchy nejsou stejně velké

Bůh nepokládá všechny hříchy za stejně velké. Podle jeho úsudku je velikost viny odstupňována právě tak jako podle úsudku lidí. I když však je v očích lidí velikost toho neb onoho hříchu sebenepatrnější, není v očích Božích žádný hřích malý. Úsudek člověka je částečný a nedokonalý, Bůh však posuzuje všechno tak, jak je to ve skutečnosti. Opilec je v opovržení a říká se mu, že se pro svůj hřích nedostane do nebe, přičemž pýcha, sobectví a chamtivost příliš často zůstávají bez pokárání. Přitom jde právě o hříchy, které Boha obzvlášť urážejí, neboť jsou v rozporu s dobrotou a shovívavostí Jeho povahy, s onou nesobeckou láskou, která panuje v nepadlém vesmíru. Ten, kdo upadl do některého z těžkých hříchů, může mít pocit hanby a bídy a může pocítit potřebu milosti Kristovy. Pýcha však nepocituje žádnou potřebu, a proto zavírá srdce před Kristem a věčným požehnáním, které přišel udělit.– SC 30 (1892)

K viníku je zapotřebí kladného přístupu

Obviňování a projevy opovržení nikdy neučinily nikoho lepším. Vyprávět pokoušené duši o její vině ji žádným způsobem nenadchne k odhodlání činit lépe. Ukažte chybujícímu, odvahy zbavenému člověku na Toho, který je mocen dokonale spasit každého, který k němu přijde. Ukažte mu, čím se může stát. Řekněte mu, že v něm není nic, co by jej stavělo před Bohem do lepšího světla, ale že za něj zemřel Kristus, aby mohl být Bohem přijat v tom Milovaném. Naplňte jej nadějí tím, že mu poukážete na to, že v Kristově síle může žít lépe. Vyzdvihněte před ním jeho vlastní schopnosti. Obraťte jeho zrak na výšiny, k nimž může dospět. Pomozte mu, aby se pevně spolehnul na milosrdenství Boží, aby věřil v Jeho odpouštějící moc. Ježíš čeká, aby jej mohl uchopit za ruku a dát mu moc žít ušlechtilý, ctnostný život.– MS 2, 1903.

Satan vnucuje pocit viny

Boží lid je zde (Zachariáš 3. kapitola) přirovnán k provinilci u soudního přelíčení. Velekněz Jozue si vyprošuje požehnání pro svůj těžce zkoušený národ. Zatímco před Bohem úpěnlivě prosí, stojí po jeho pravici jako jeho protivník satan. Obviňuje dítky Boží, snaží se představit jejich případ v co možná nejzoufalejším světle. Ukazuje před Bohem na jejich chyby a nedostatky. Poukazuje na jejich omyly a poklesky a doufá, že v očích Ježíše Krista budou natolik závažné, že jim pak v jejich velkých nesnázích neposkytne žádnou pomoc. Jozue, jako představitel Božího lidu, stojí odsouzen a je oděn ve špinavá roucha. U vědomí hříchů svého lidu na něj doléhá sklíčenost. Satan zatěžuje jeho ducha pocitem viny tak silně, že v beznaději téměř klesá. Přesto zde stojí jako prosebník, proti němuž vystupuje satan.– COL 166, 167 (1900)

Když si člověk vírou nečiní nárok na Boží zaslíbení

Domnívala jsem se od té doby, že mnoho pacientů se dostalo do ústavu pro duševně nemocné pro podobné zkušenosti, jako byla moje. Jejich svědomí bylo zasaženo vědomím hříchu a svou třesoucí se vírou se neodvážili činit si nárok na zaslíbené Boží odpuštění. Naslouchali líčením pekla podle tradičního vyznání, až jim krev tuhla v žilách a do jejich paměti byl tento dojem přímo vypálen. Ve dne v noci měli před sebou tento hrůzný obraz, až se jim skutečnost úplně ztratila v představách a oni viděli pouze plápolající oheň vybájeného pekla a slyšeli pouze divoké výkřiky zavržených. Rozum byl potlačen a mozek byl naplněn divokými přeludy strašlivé představy. Ti, kdo učí nauce o věčném pekle, by udělali dobře, kdyby se důkladně zamysleli, mají-li důvod a právo hlásat tak kruté přesvědčení.– 1T 25, 26 (1855)

Krize často vedou ke zdroji síly

Bůh často přivádí člověka do krize, aby mu ukázal jeho vlastní slabost a obrátil jeho pozornost ke zdroji síly. Bude-li se takový člověk modlit a bude-li bedlivý k modlitbám a bude-li odvážně bojovat, stanou se jeho slabá místa silnými. Jákobova zkušenost má pro nás mnohá cenná naučení. Bůh naučil Jákoba, že ve své vlastní síle nezíská nikdy vítězství, že o sílu shůry musí zápasit s Bohem.– MS 2, 1903.

Mějte na paměti Kristovu milost

Když Jákob prchl z otcovského domu, kde se dopustil hříchu tím, že podvedl svého bratra, byl sklíčen vědomím viny. Opuštěn a vyvržen, odloučen od všeho, co mu bylo v životě drahé, trpěl pomyšlením, které nade vším ostatním tížilo jeho duši – byl to strach, že spáchaný hřích ho odloučil od Boha a že nebe se ho vzdalo.

Ve svém zármutku si lehl na holou zemi, aby si odpočinul. Vůkol něho byly jen pusté pahorky a nad hlavou nebe zářící hvězdami. Když usnul, měl podivuhodný sen. Viděl, jak z místa, na němž ležel, vedou vzhůru nekonečné, nehmotné schody sahající až k samým branám nebes a po nichž vystupovali a sestupovali andělé Boží, zatímco z nebeské slávy bylo slyšet božský hlas přinášející útěchu a naději.

Tak byl Jákob seznámen s tím, co uspokojí potřebu a touhu jeho duše – se Spasitelem. S radostí a vděčností poznal, že mu byla ukázána cesta, po níž může jako hříšník opět navázat spojení s Bohem. Tento tajemný žebřík ve snu představoval Ježíše, jediného prostředníka spojení mezi Bohem a člověkem.– SC 19, 20 (1892)

Břemeno viny je základem pro mnohé nemoci

Ochrnutý našel v Kristu uzdravení pro svou duši i své tělo. Po uzdravení ducha následovalo tělesné uzdravení. Toto naučení nesmíme přehlížet. I dnes trpí tisíce lidí nemocemi těla, kteří, podobně jako tento ochrnutý, touží po slovech: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ Břemeno hříchu s jeho nepokojem a neukojenými tužbami je základem jejich nemoci. Nemohou nalézt žádné útěchy, dokud neprijdou k Lékaři duše. Pokoj, který může dát jedině On, by dal svěžest mysli a zdraví tělu.– DA 270 (1896)

Nevědomost neodňala vinu

Kdyby byli věděli, že vydali na mučení Toho, jenž přišel, aby zachránil hříšné lidstvo před věčnou záhubou, bývala by je pojala hrůza a výčitky svědomí. Jejich nevědomost je však nezbavila vlastní viny, neboť právě jim se dostalo výsady poznat a přijmout Ježíše za svého Spasitele.– DA 744 (1898)

Nesnižujte vinu omlouváním hříchu

Nepokoušejme se zmenšovat svou vinu omlouváním hříchu. Musíme přijmout Boží hodnocení hříchu, které je opravdu závažné. Jen Golgota může zjevit strašlivou ohavnost hříchu. Kdybychom museli sami nést svou vinu, rozdrtila by nás. Avšak naše místo zaujal Ten, který je bez hříchu. Nesl naše nepravosti, i když si to nezasloužil. „Jestliže své hříchy vyznáváme,“ Bůh „je věrný a spravedlivý, aby nám naše hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.“ (1 Jan 1,9; KJB) – MB 116 (1896)

Ti, kdo poníží své duše, přiznají svou vinu

Ti, kdo uznáním své viny neponížili své duše před Bohem, nesplnili dosud první podmínku přijetí. Jestliže jsme nezakusili ono pokání, jehož nelze litovat, a nevyznali své hříchy s pravým pokořením duše a zkroušeným duchem, ošklivíce si svou nepravost, pak jsme dosud opravdově neusilovali o odpuštění hříchu. A je-li tomu tak, potom jsme dosud nenalezli pokoj Boží. Jediný důvod, proč nemáme odpuštěny minulé hříchy, je ten, že nejsme ochotni pokořit svá pyšná srdce a přizpůsobit se podmínkám slova pravdy.

Ohledně této záležitosti je nám dána jednoznačná rada. Vyznání hříchu, ať již veřejné či soukromé, musí vycházet ze srdce a musí být učiněno ze svobodné vůle. Nesmí být od hříšníka vynucováno. Nesmí být učiněno neuctivým a nedbalým způsobem nebo vynuceno od těch, jež nemají žádného skutečného vědomí ošklivé povahy hříchu. Vyznání, které je prostoupeno slzami a zármutkem, jež tryská z nejhlubší duše, proniká až k Bohu nekonečného slitování. Žalmista praví: „Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkroušeného srdce, a zachraňuje ty, jež jsou potřeňého ducha.“ (Žalm 34,18; KJB) – 5T 636, 637 (1889)

Je nezbytné vzdát se hříchu

Tím, že setrváváš v hříchu, se stavíš na cestu zavržení. V síle Kristově skoncu s hříchem. Bylo učiněno vše pro to, aby byla při tobě ta milost, aby se ti hřích vždy jevil hříchem – tedy něčím odporným. „Pakliť by kdo zhřešil,“ nemá propadat zoufalství a hovořit jako ten, kdo je naprosto nepřístupný Kristu.– Lt 41, 1893.

Bůh odpouští každému, kdo k němu přijde

Bůh plným právem odsuzuje každého, kdo Krista neučinil svým osobním Spasitelem. Odpouští však každému, kdo k němu přichází ve víře, a uschopňuje ho konat Boží skutky a stát se skrze víru jedno s Kristem. ... Pán učinil vše, aby mohl člověk získat úplné a bezplatné spasení a aby v Něm mohl dosáhnout plnosti. Je Božím úmyslem, aby se Jeho dítkám dostalo jasných paprsků Slunce

spravedlnosti, aby se mohlo všem dostat světla pravdy. Bůh zajistil spasení pro svět za nekonečnou cenu, totiž skrze dar svého jednorozeného Syna. Apoštol Pavel se ptá: „Jak by nám Ten, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, nedaroval s ním také všechny věci?“ (Řím 8,32; NBK) Nebudeme-li nakonec spaseni, nebude to Boží vina, ale naše, protože jsme nespolupracovali s božskými nástroji. Naše vůle se nestala jedno s Boží vůlí.– RH, Nov 1, 1892. (1SM 375)

Naděje pro každého¹¹

Nikdo nemusí propadnout beznaději a zoufalství. Satan k vám možná přijde s krutým tvrzením: „Tvůj případ je beznadějný. Jsi nepolepšitelný.“ Avšak v Kristu je pro vás naděje. Bůh nás nevybízí, abychom se stali vítězi ve své vlastní síle. Vyzývá nás, abychom přišli a přiblížili se k němu. Ať na nás doléhá jakákoli těžkost, která se stala břemenem pro tělo i duši, Bůh čeká na to, aby nás osvobodil.– MH 249 (1905)

49. ZÁRMUTEK

Oslabuje životní síly

Zármutek, úzkost, nespokojenost, výčitky svědomí, pocit provinění a nedůvěra – to vše vede k podlomení životních sil a přivolává nemoci a smrt. ... Odvaha, naděje, víra, kladné vztahy a láska podporují zdraví a prodlužují život.– MH 241 (1905)

Škodí tělesné soustavě

Skličenosť a těžkomyslnost zpomaluje oběh krve v krevních cévách, komunikaci nervů a také brzdí funkci jater. Je překážkou procesu trávení a výživy těla a vyčerpává životní síly celého organismu.– Lt 1, 1883.

Nemůže dát do pořádku jediné zlo

Zármutek a úzkost nemohou dát do pořádku jediné zlo, mohou však člověku velice uškodit. Avšak veselá, radostná mysl a naděje, které osvěcují stezku života druhým lidem, „jsou životem těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím.“ (Př 4,22) – ST, Feb 12, 1885. (AH 431)

Řešení na každou situaci

Nesmíme připustit, aby budoucnost se svými obtížnými problémy a neutěšenými vyhlídkami zbavila naše srdce odvahy, roztřásla naše kolena a přinutila nás svěsit ruce. Všemohoucí říká: „Ať se chopí mé síly a učiní se mnou pokoj.“ (Iz 27,5; KJB) Ti, kdo poddají své životy Jeho vedení a Jeho službě, se nikdy neoctnou v situaci, pro niž by Bůh neměl řešení. Ať se nacházíme v jakékoli situaci, plníme-li jeho slovo, máme v něm Průvodce, který nás povede naší cestou. Ať se nacházíme v jakékoli nesnázi, máme v něm spolehlivého Rádce. Ať prožíváme jakýkoli zármutek nebo bolestnou ztrátu, ať

trpíme pocitem samoty, máme v něm Přítele, jenž nám rozumí a soucítí s námi.– MH 248, 249 (1905)

Očekávání těžkostí zvětšuje životní břímě

Žijeme ve světě utrpení. Během putování do nebeského domova na nás číhají nesnáze, zkoušky a žal. Mnozí lidé si však břemeno života dělají dvojnásob těžkým, protože neustále očekávají nějaké těžkosti. Setkají-li se s protivenstvím nebo zklamáním, myslí si, že se všechno hroutí, že jejich úděl je ze všech nejtvrdší, že zcela určitě přijdou o všechno. Tak sami sebe přivádějí k zoufalství a vrhají stín na všechny kolem sebe. Sám život se jim stává břemenem.

Nemusí však tomu tak být. Bude třeba vynaložit rozhodné úsilí, aby se změnil způsob jejich myšlení. A k takové změně může dojít. Jejich nynější, ale i budoucí štěstí závisí na tom, že upoutají svou mysl k radostným věcem. Ať se přestanou zabývat temným obrazem, který je v jejich představách, a zahledí se na dobrodiní, jimiž je Bůh obdarovává na cestě životem, a pak dál až na věci neviditelné a věčné.– MH 247, 248 (1905)

Chmury vrhají stín

Nejednáme moudře, když se zabýváme jen truchlivými vzpomínkami na to, co jsme prožili, když vzpomínáme jen na nepravosti a zklamání, jež nás potkala, stále o nich mluvíme, lkáme nad nimi, až nás přemůže malomyslnost. Malomyslný je plný chmur, zapuzuje světlo Boží ze svého srdce a vrhá stín na cestu druhých.– SC 117 (1892)

Mluvte více o požehnáních a méně o zkouškách

Veliké je Boží milosrdenství nad námi. Bůh nikdy neopustí ani nezamítne ty, kteří v něj doufají. Kdybychom méně přemýšleli a hovořili o svých zkouškách a více o Božím milosrdenství a dobrotě, povznesli bychom se nad mnohé ze stínů a zmatků našeho života. Moji bratři a sestry, vy, kteří vcházíte na temnou stezku a podobně jako babylonští zajatci musíte pověsit své harfy na vrbách, učiňme z této zkoušky radostnou píseň.

Možná namítnete: „Jak mohu zpívat, když jsou přede mnou tak temné vyhlídky, když je mé srdce obtíženo zármutkem a bolestnou ztrátou?“ Připravil nás však pozemský žal o všemocného Přítele, kterého máme v Ježíši? Neměla by být úžasná láska Boží, projevená v darování svého drahého Syna, námětem k neustálé radosti? Když přinášíme své prosby ke trůnu milosti, nezapomínejme přinášet také oslavné písně díkuvzdání. „Kdož obětuje obět chvály, tent' mne uctí.“ (Žalm 50,23) Pokud žije náš Spasitel, máme důvod k projevům neutuchající vděčnosti a chvály.– RH, Nov 1, 1881. (2SM 268, 269)

Odvrátte se od neovladatelného zármutku (rada jedné truchlící rodině)

Měli jste pocit, podobně jako Job, že máte důvod k zármutku a že nemůžete nalézt útěchu. Bylo to však rozumné? Víte, že smrt je mocí, které nedokáže nikdo z lidí vzdorovat. Vaše životy se však vaším bezvýsledným zármutkem staly téměř neužitečnými, marnými. Vaše roztrpčení se téměř stalo vzpourou proti Bohu. Viděla jsem vás všechny, jak jste se obírali svou bolestnou ztrátou a dávali

průchod svým vzrušeným pocitům, až vaše hlučné projevy zármutku způsobily, že andělé zakryli své tváře a opustili místo.

Když jste tak dávali průchod svým pocitům, vzpomněli jste si, že máte v nebesích Otce, který dal pro nás na smrt svého jediného Syna proto, aby smrt nemusela být věčným spánkem? Uvědomili jste si, že Pán života a slávy prošel hrobem a ozářil jej svou vlastní přítomností? Milovaný učeník napsal: „Piš: Blaze mrtvým, kteří od této chvíle umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať si odpočinou od svých prací; a jejich skutky jdou s nimi.“ (Zj 14,13; NBK) Apoštol dobře věděl, o čem hovoří, když napsal tato slova. Když však dáváte průchod neovladatelnému zármutku, je vaše chování v souladu s útěchou, kterou tato slova vyjadřují?– 5T 313 (1885)

Obírání se sebou samým je sobectvím (rada jednomu žalem sklíčenému kazateli)

Bratře _____, obírat se neustále sebou samým je určitým druhem sobectví. Apoštol Pavel se tak vůbec nechoval. I přesto, že byl mužem slabostí, byl tím posledním, kým se v myšlenkách zabýval. Přicházely na něj takové zkoušky, jaké jsi nikdy nezakusil a jaké nikdy nebudeš muset podstoupit, a přesto o nich nemluví. Neobírá se jimi, nýbrž velebí Boží milost.

Na tvou ženu přišla nemoc a nakonec smrt. Tvůj zármutek byl právě tak velký, jako všechny tvé ostatní potíže. Své hoře sis přivinul k srdci, velmi rád ses jím zaobíral a dovolil jsi, aby se tvá mysl a představy sobecky zabývaly vlastním žalem. Následkem toho utrpělo škodu tvé zdraví. Vskutku těžkou ránou pak byla smrt tvé dcery, avšak i jiní zakusili totéž za mnohem obtížnějších okolností. Dovolil jsi, aby tato rána zlomila tvého ducha. Obíral ses touto pohromou, mluvil jsi o ní, zjitřoval jsi své srdce tím, co jsi nemohl změnit a v čem jsi nemohl pomoci. Bylo hříchem, že jsi se postavil k těmto ranám tak, jak ses postavil.

Vím, o čem hovořím. Dovolíme-li, aby zármutek zahalil naši mysl, není pokrm stráven, následkem čehož není tělesná soustava řádně vyživena.– Lt 1, 1883.

Zármutek způsobuje návaly krve do mozku (osobní zkušenost)

Když jsem takto pracovala jazykem i pérem, dostávala jsem zmalomyslnující dopisy z Battle Creeku. Při jejich pročítání se zmocňovala mého ducha nevyjádřitelná sklíčenost, dosahujíc až k agonii duševního stavu mysli, která, jak se po nějakou krátkou dobu zdálo, ochromila moje životní síly. Po tři noci jsem téměř vůbec nespala. Mé myšlení bylo obtíženo a zmateno.

Skrývala jsem, jak jsem jen mohla, své pocity před manželem a před rodinou (která smýšlí stejně jako my), kde jsme bydleli. Nikdo nevěděl o mém duševním úsilí a břemenu, když jsem se každého rána a večera účastnila s rodinou pobožnosti a kdy jsem se snažila vložit své břímě na Toho, který unese každé břímě. Mé prosby však vycházely ze srdce sklíčeného mučivou úzkostí a mé modlitby byly nesouvislé a přerušované pro neovládnutý zármutek. Krev se mi hrnula do mozku a často způsobovala, že jsem se potácela a téměř padala. Často se dostavilo krvácení z nosu, zvláště tehdy, když jsem se snažila ze všech sil psát. Musela jsem přestat s psáním, ale nemohla jsem odhodit své břímě úzkosti a zodpovědnosti, jež na mně spočívalo.– 1T 576, 577 (1867)

Co dělat se zarmoucením?

Naplňuje vás dnes žal? Upřete svůj zrak na Slunce spravedlnosti. Nepokoušejte se vypořádat se se všemi těžkosti, nýbrž obraťte svou tvář ke světlu, ke trůnu Božímu. Co tam uzříte? Duhu smlouvy, živé Boží zaslíbení. Pod ní se nachází slitovnice a každý, kdo využije milosrdenství, jež je nabízeno, a přivlastní si zásluhy života a smrti Kristovy, má v duze smlouvy požehnané ujištění, že jej Otec přijímá, a to tak dlouho, jak dlouho trvá Boží trůn.

Je vám zapotřebí víry. Nedovolte, aby vaše víra kolísala. Bojujte ten dobrý boj víry a uchopte se věčného života. Bude to těžký boj, bojujte jej však za každou cenu, neboť zaslíbení Boží jsou „ano“ a „amen“ v Kristu Ježíši. Vložte svou ruku do ruky Kristovy. Jsou tu překážky, jež je nutno překonat, avšak andělé, kteří vynikají silou, budou s Božím lidem spolupracovat. Obráťte se čelem k Siónu, postupujte kupředu na cestě do svatého města. Koruna a roucho slávy, utkané na nebeském stavu, čekají na vítěze. I když satan bude vrhat svůj ďábelský stín na vaši cestu a bude usilovat o to, aby skryl vašemu zraku onen tajemný žebřík, který spojuje zemi s trůnem Božím a po němž sestupují a vystupují andělé, kteří jsou služebníky duchy pro ty, kdo se mají stát dědici spasení, přesto postupujte vzhůru. Pevně našlapujte a stoupejte příčku za příčkou ke trůnu Nekonečného.– Und MS 23.

Ti, kdo s námi soucítí, nejsou vždy přáteli

Jestliže ti, kteří se nachází v tvé přítomnosti, patří k těm, kteří se nesnaží změnit téma tvých rozhovorů a směr tvých myšlenek, jestliže mají kladný vztah ke všem tvým dojmům jakoby byly skutečností, čím méně času trávíš s touto skupinou, tím lépe. Nejsou tvými přáteli, nýbrž těmi největšími nepřáteli. Pán si přeje, abys byl radostného, veselého ducha.

Pohřbil jsi své drahé přátele. Já také. Neodvážuji se však tázat: „Proč jsi mne, Bože, uvrhl do této pece? Proč na mne stále znovu a znovu doléhají soužení?“ Odpovědi jsou mi totiž slova Písma: „Ty teď nechápeš, co dělám, ale potom porozumíš.“ (Jan 13,7; NBK)

Boží úmysly jsou často zahaleny tajemstvím a jsou smrtelnému rozumu nepochopitelné. Avšak Ten, který zná konec od počátku, ví lépe než my, co dělá. Je nám zapotřebí, abychom byli očištěni od světskosti, aby byl zdokonalen náš charakter, abychom mohli být přioděni rouchem Kristovy spravedlnosti.– Lt 1, 1883.

Práce pro druhé zmenšuje žal

Apoštol Pavel pustil ze zřetele blížící se vlastní utrpení ve své péči a starosti o ty, které brzy opustí, a kteří se setkají s předsudky, nenávisť a pronásledováním. Několika křesťanům, kteří ho doprovázeli na popraviště, se snažil dodat sil a odvahy tím, že jim připomínal zaslíbení, jež byla dána těm, kdož jsou pronásledováni pro spravedlnost. Ujistil je, že se naplní vše, co Bůh řekl o svých zkušných a věrných dítkách.

Na krátký čas se mohou octnout skrze mnohá pokušení v těžkostech, mohou být připraveni o časný majetek a svobodu, mohou však posilovat svá srdce ujištěním o Boží věrnosti a říkat si: „Vím, komu jsem uvěřil. A jsem si jist, že On je schopen zachovat to, co jsem mu svěřil, až do onoho dne.“ (2 Tim 1,12; KJB) Brzy skončí noc zkoušek a utrpení a potom vzejde radostné jitro pokoje a pravého, dokonalého dne.– RH, Jn 4, 1912.

Nejlepší těšitelé

Ti, kdo zakusili nejtěžší utrpení a žal, jsou často těmi, kdo jsou schopni přinést tu největší útěchu druhým, vnést sluneční svit všude, kam přijdou. Utrpení a rány, které na ně přišly, je pročistily a zjemnily. Když přišla zkouška, nepřestali důvěřovat Bohu, ale ještě více přilnuli k Jeho ochraňující lásce. Takoví lidé jsou živými důkazy o starostlivé a něžné péči Boží, který dává noc stejně jako den a který nás pro naše vlastní dobro napravuje. Kristus je světlem světa, v něm není žádné tmy. Převzácné světlo! Přebývejme v tomto světle! Dejte sbohem smutku, reptání a nespokojenosti. „Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.“ (Fil 4,4) – HR, Oct, 1877. (2SM 274)

Lék na zármutek

Bůh poskytl balzám na každou ránu. V Galád je balzám a také lékař. Budeš nyní studovat Písmo jako nikdy předtím? Žádej Pána o moudrost v každé nouzi. V každé zkoušce pros úpěnlivě Ježíše, aby ti ukázal cestu ven z tvých obtíží, a pak se tvé oči otevrou, aby jsi uzřel(-a) lék a použil(-a) jsi ve svém případě uzdravující zaslíbení, která jsou zaznamenána v Božím slově.

Takto nebude dán nepříteli prostor, aby tě vedl k truchlivosti a nevěře. Naopak, budeš mít v Pánu naději, odvalu a víru v Něj. Duch svatý ti dá jasné rozpoznání, aby jsi porozuměl(-a) a přivlastnil(-a) si každé zaslíbení, které bude protilátkou na zármutek, které bude jako uzdravující větévka na každý doušek hořkosti, jenž je přiložen ke tvým rtům. A každý takový doušek hořkosti se smísí s Ježíšovou láskou a místo toho, aby sis stýskal(-a) na hořkost, si uvědomíš, že Ježíšova láska a milost se s žalem promísila tak, že se hořkost změnila v tichou, nebeskou a posvěcenou radost.– Lt 65a, 1894. (2SM 273, 274)

Odloučení od Boha způsobuje duševní trýzeň

Byla to mučivá úzkost z toho, že od něj odstoupila Otcova přízeň, která učinila Kristovo utrpení tak krutým. Když na Krista dolehla duševní agónie, „jeho pot začal být jako krůpěje krve stékající na zem.“ (Luk 22,44; NBK) Jeho strašlivá trýzeň, kterou způsobovalo pomyšlení na to, že v této hodině nouze Jej Bůh opustil, ukazuje na trýzeň, kterou pocítí hříšník (kdy však již bude příliš pozdě), když si uvědomí, že od něj odstoupil Duch svatý.– MS 134, 1905)

Porozumíme až v Ráji

Na této zemi jsou věci, kterým člověk neporozumí, dokud nebude kráčet s Vykupitelem v Božím ráji. „Nebo Beránek, kterýž jest u prostřed trůnu, pásti je bude, a dovedeť je k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu z očí jejich.“ (Zj 7,17) – MS 28, 1898.

50. STAROST, ÚZKOST A ZNEPOKOJENÍ

Starost zabíjí, nikoli práce

Není to práce, která zabíjí, ale starost. Jediný způsob, jak se vyhnout starostem, je přinést každou nesnáz Kristu. Nepohlížejte na temnou stránku věci. Pěstujte radostného ducha.— Lt 208, 1903.

Zabývání se těžkostmi

Někteří lidé žijí ve stálém strachu a přidělávají si zbytečné starosti. Každý den se setkávají s důkazy lásky Boží, každý den přijímají hojnost darů Jeho prozřetelnosti, avšak oni tato požehnání nevidí. Zabývají se v myšlenkách ustavičně něčím nepříjemným, čeho se obávají, že by mohlo přijít. Nebo možná opravdu mají nějakou svízel, která, ačkoli je malá, jim zaslepuje oči, takže nevidí četné věci, za něž by měli být vděční. Těžkosti, s nimiž se setkávají, by je měly přivádět k Bohu, jedinému zdroji pomoci. Místo toho je od Boha odvádějí, protože v nich vyvolávají nepokoj a reptání.— SC 121, 122 (1892)

Zbytečné starosti činí břemeno života těžším

Velice se obávám, že díky zbytečným starostem se nacházíme v nebezpečí, že si vytváříme vlastní jha na svůj krk. Nedělejme si zbytečné starosti, neboť tak si činíme jho nepříjemným a těžkým. Učiňme vše, co jsme schopni, aniž bychom se znepokojovali, důvěřujíc Kristu. Studujte Jeho slova: „A všechno, zač byste koli prosili na modlitbě, věříce, vezmete.“ (Mat 21,22) Tato slova jsou zárukou toho, že vše, co všemocný Spasitel může udělit, bude dáno těm, kdo mu důvěřují. Jako správcové nebeské milosti máme ve víře prosit a pak s důvěrou čekat na spasení Boží. Nemáme Boha předcházet svým zásahem a pokoušet se ve vlastních silách přivodit to, o co jsme žádali. Máme prosit v Jeho jménu a poté si počínat jako ti, kteří uvěřili v Jeho dostatečnost.— Lt 123, 1904.

Starost a znepokojení není Boží vůlí

Není vůlí Boží, aby jeho dítky klesaly pod tíhou starostí.— SC 122 (1892)

Úzkostlivá starost vede ke slabosti a nemoci

Jestliže byly nepravosti napraveny, můžeme v klidné víře předložit potřeby nemocného Pánu. Tak nás tomu učí Boží Duch. Bůh zná každého jednotlivce podle jména a stará se o každého tak, jako by na zemi nebyl žádný jiný člověk, za nějž dal svého milovaného Syna. Protože Boží láska je tak velká a tak nevyčerpatelná, má být nemocný povzbuzován, aby Bohu důvěřoval a byl radostný. Úzkostlivé sebezpozorování způsobuje slabost a vyvolává nemoci. Vymaní-li se nemocní z depresí a z chmurné nálady, zlepší se jejich vyhlídka na uzdravení, neboť „oči Hospodinovy patří na ty, ... kteříž očekávají na milosrdenství jeho.“ (Žalm 33,18)— MH 229 (1905)

Přestaň si dělat starosti (rada umírajícímu příteli)

Tvůj případ je přede mnou a rmoutí mne, že máš starosti. Kdyby to bylo v mé moci, utěšila bych tě. Cožpak ti Ježíš, předražený Spasitel, nebyl mnohokrát osvědčenou pomocí v čase nouze? Nezarmucuj Ducha svatého a přestaň si dělat starosti. Mnohokrát jsi takto hovořil s druhými. Kéž ti slova těch, kteří nejsou nemocni tak jako ty, dodají odvahy a kéž ti Pán pomůže, to je mojí modlitbou.— Lt 365,

Zbytečnými starostmi se dostáváme z Ježíšova náručí

Kdybychom přivykli svou duši, aby měla více víry a lásky, větší trpělivost a dokonaleji důvěřovala v našeho nebeského Otce, měli bychom více pokoje a byli bychom šťastnější, když procházíme úskalími tohoto života. Bůh není rád, když se trápíme a děláme si zbytečné starosti mimo Ježíšovu náruč. On je jediným zdrojem každé milosti, naplněním každého zaslíbení, v Něm se stává každé požehnání skutečností. ... Kdyby nebylo Ježíše, naše životní pouť by byla vskutku pustá a prázdná. Kristus nám říká: „Nenechám vás jako sirotky.“ (Jan 14,18; NBK) Uchovávejme si ve svých srdcích Jeho slova, věřme Jeho zaslíbením, během dne si je opakujme a v noci nad nimi přemítáme a budme šťastni.– MS 75, 1893. (HC 120)

Odpočinek v Kristově lásce

Odvraťme se z prašných a rozpálených cest života k odpočinutí ve stínu Kristovy lásky. Zde získáme sílu do životních zápasů. Zde se naučíme, jak zmenšit lopotu a starosti života a jak Boha chválit slovem a písní. Necht' se unavení a obtížení naučí od Krista lekci tiché důvěry. Musí sedět v Jeho stínu, chtějí-li mít Jeho pokoj a odpočinutí.– 7T 69, 70 (1902)

Boží a naše odpovědnost

Když vezmeme správu a řízení svého života do vlastních rukou a začneme spoléhat na to, že úspěch závisí jen na naší moudrosti, bereme na sebe břemeno, které na nás Bůh nevložil a pokoušíme se je nést sami bez Jeho pomoci. Bereme na sebe odpovědnost, která náleží Bohu, a tím se vlastně stavíme na Jeho místo. Oprávněně bychom si mohli dělat starosti a obávat se nebezpečí nebo ztrát. Jestliže však opravdově věříme, že nás Bůh miluje a chce naše dobro, přestaneme si dělat starosti o budoucnost. Budeme důvěřovat Bohu tak, jako dítě důvěřuje milujícím rodičům. Naše starosti a obavy zmizí, protože se naše vůle ztotožní s vůlí Boží.– MB 100, 101 (1896)

Zbytečně vytvořené starosti a znepokojení

V neustálé důvěře v Boha je bezpečí a jistota. Nebude ustavičného strachu před možným budoucím zlem. Tato zbytečně vyvolaná starost a znepokojení ustane. Vždyť máme nebeského Otce, který má starost a pečuje o své děti, a který učiní, tak jako vskutku dosud činí, aby byla Jeho milost dostačující v každé zkoušce.– 2T 72 (1868)

Přenechte budoucnost Bohu

Třebaže je postaráno o jejich současné potřeby, nejsou mnozí ochotni svěřit Bohu svou budoucnost a žijí ve stálých obavách, aby neupadli do bídy a aby jejich děti netrpěly. Mnozí žijí ve stálém očekávání zla a zveličují obtíže, které skutečně existují, takže pak nevidí četná požehnání, za něž by měli být vděční. Překážky, s nimiž se setkávají, by je měly vést k tomu, aby hledali pomoc u Boha, jediného zdroje síly. Místo toho je však od Boha odvádějí, protože v nich vzbuzují neklid a reptání....

Ježíš je naším přítelem, celé nebe se zajímá o naše blaho. Naše úzkosti a náš strach zarmucují svatého Ducha Božího. Nesmíme se poddávat úzkostlivosti, která nás jen souží a deptá, a která nám ani nepomáhá snášet těžkosti. Nesmíme dopřát žádné místo takové nedůvěře v Boha, která nás povede k tomu, že za hlavní životní cíl budeme považovat péči o zítřek, jakoby naše štěstí spočívalo v těchto pozemských věcech.– PP 293, 294 (1890)

Přehnaná úzkost a nepatřičné znepokojení

Bůh neodsuzuje opatrnost a prozíravost při užívání věcí časného života. Avšak horečnatá starostlivost, přehnaná úzkost pokud jde o pozemské věci není v souladu s Jeho vůlí.– RH, Mar 1, 1887. (CS 159)

Úzkost oslabuje tělesné síly

Zkoušky a úzkosti, jimiž Pavel prošel, ho připravily o jeho tělesné síly.– AA 488 (1911)

Křesťané se srdci naplněnými obavami

Mnozí z těch, kteří říkají, že jsou Kristovými následovníky, mají v srdci úzkost a strach, protože se bojí svěřit sama sebe Bohu. Neodevzdávají se Bohu cele, neboť se obávají důsledků, které by takové odevzdání mohlo mít. Dokud se však takto skutečně neodevzdají, nemohou najít pokoj.– MH 480, 481 (1905)

Minutu za minutou

Je jedna věc, na niž tě chci upozornit. Nedělej si starosti a neznepokojuj se; nevyplatí se to. Nesnaž se vykonat příliš mnoho. Nebudeš-li si toho na sebe brát přespříliš, podaří se ti vykonat mnohem více, než když se budeš namáhat, aby jsi splnil mnohé plány a záměry. Měj neustále na paměti Kristova slova: „Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.“ (Mar 14, 38) Kristus je tvým osobním Spasitelem. Věř, že Jeho spasitelná moc se uplatňuje minutu za minutou, hodinu za hodinou. Je ti po boku v každé zkoušce.– Lt 150, 1903.

Neřešte problémy předčasně

Nyní je třeba, abychom jednali jako ti, kteří jsou vykoupeni Kristovou krví. Máme se radovat z prolité krve Kristovy a z odpuštění hříchů. To je právě to, co musíme dělat, a kéž nám Bůh pomůže odstranit z naší mysli temné představy a přemýšlet nad těmi věcmi, které nám budou světlem. Nyní chci uvést ještě jeden text Písma: „O nic nebud'te úzkostliví.“ (Fil 4,6; Ns) Co tento verš znamená? – Neřešte problém, dokud nepřijde. Nevytvářejte si čas soužení předtím, než přijde. Bratři, brzy tento čas přijde. Máme přemýšlet nad dnešním dnem a budeme-li plnit správně povinnosti dnešního dne, budeme připraveni na plnění úkolů zítřka.– MS 7, 1888.

Snaha dosáhnout úrovně světa

Je mnoho takových, jejichž srdce úpí pod břemenem starostí, protože se snaží dosáhnout úrovně světa. Rozhodli se sloužit světu, přijali jeho zmatky, převzali jeho zvyky. Jejich povaha upadá, život je unavuje. Aby uspokojili svou ctižádost a své světské tužby, zraňují své svědomí a uvalují na sebe nové břímě výčitek. Ustavičná starost a znepokojení stravují životní síly.

Náš Pán si přeje, aby odložili toto zotročující jho. Vyzývá je, aby přijali jeho jho. Praví: „Mé jho je příjemné a mé břemeno lehké.“ (Mat 11,30; NBK) Vyzývá je, aby nejprve hledali Boží království a Jeho spravedlnost, a dává zaslíbení, že všechny věci, které potřebují pro tento život, jim budou přidány.

Kdo je utrápený, je slepý a nevidí do budoucna. Ježíš však vidí konec od počátku. Pro každou těžkost má připravenou cestu, jež přináší úlevu.— DA 330 (1898)

Můžete mít nezlomnou víru

Netrapte se. Když pohlížíte na domnělé problémy a stýskáte si, když přijdou těžkosti a obtíže, zjevujete slabou a neduživou víru. Ukažte svými slovy i skutky, že je vaše víra nezlomná. Pán má nesmírné možnosti. Jemu patří celý svět. Vzhlížejte k Tomu, který má světlo, moc i sílu. On požehná každého, kdo se snaží šířit světlo a lásku.— 7T 212 (1902)

Rostliny nerostou díky starostem nebo vlastnímu vědomému úsilí

Místo znepokojování se myšlenkou, že nerostete v milosti, konejte jen každou povinnost, která se naskytne, neste na svém srdci břemeno za duše a všemožně se snažte zachránit ztracené. Buďte laskaví, zdvořilí a soucitní. V pokoře hovořte o požehnané naději, mluvte o Ježíšově lásce, říkejte lidem o Jeho dobrotě, milosrdenství a spravedlnosti a přestaňte si dělat starosti, zdali rostete nebo ne v milosti. Rostliny nerostou proto, že by vyvíjely nějaké vědomé úsilí.... Rostlina se ustavičně netrápí, zda-li roste. Pod dohledem Božím jednoduše roste.— YI, Feb 3, 1898. (ML 103)

Lék na úzkost

Bůh se stará o vše a udržuje všechno, co stvořil. ... Neunikne mu ani jediná prolitá slza, zaznamenaná každý úsměv.

Kdybychom tomu jen plně věřili, pominuly by všechny naše zbytečné úzkosti. V našem životě by nebylo tolik zklamání jako dosud, kdybychom všechny své malé i velké těžkosti odevzdali do rukou Božích. Bůh se nezalekne, když na něho budeme vkládat mnoho starostí, ani neklesne pod jejich tíží. Pak budeme prožívat vnitřní pokoj, který mnozí lidé už dávno neznají.— SC 86 (1892)

Víra zahání úzkost

Každý z nás tak velice touží po spokojenosti, avšak mnozí, místo, aby o ni usilovali, ji kvůli nesprávnému způsobu hledání málokdy nalézají. Musíme se ze všech sil co nejvroucněji snažit a spojit každou naši tužbu s vírou. Potom přijde spokojenost téměř nečekaně.... Když jsme schopni i přes nepříjemné okolnosti spoléhat s důvěrou na Boží lásku a skrýt se v Něm, spočívající pokojně v Jeho lásce, vědomí Jeho přítomnosti nás naplní hlubokou, ničím nerušenou radostí. Taková zkušenost

nám přispoří víry, která nás uschopní k tomu, abychom se netrápili a nedělali si starosti, ale spoléhali na Moc, jež je nekonečná.– Lt 57, 1897. (ML 184)

Zásada číslo jedna

Ti, kdo přijmou za nejvyšší zásadu, že budou Boha ctít a sloužit mu, shledají, jak mizí zmatky a jak se před jejich nohama rýsuje rovná cesta.– DA 330 (1898)

Nejdůležitější zásada – žijte dnes pro Boha

Věrné plnění dnešních povinností je tou nejlepší přípravou pro zítřejší zkoušky. Nehromadíte všechny zítřejší povinnosti a starosti a nepřidávejte je k dnešnímu břemenu. „Den má dost svého trápení.“ (Mat 6,34; NBK) – MH 481 (1905)

Jen dnešek je náš a dnes máme žít pro Boha. Tento den máme vložit do Kristových rukou, do Boží služby, svěřit mu všechny své záměry a plány, vložit na něj své starosti, protože mu na nás záleží. „Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přezálostivý.“ „Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachování budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše.“ (Jer 29,11; Iz 30,15)– MB 101 (1896)

Nedělejme sami sebe nešťastnými kvůli zítřejším břemenům. Statečně a vesele neste tíhu dnešního dne. Dnes je nám zapotřebí důvěry a víry. Nežádá se od nás, abychom prožívali současně více dnů. Ten, který dává sílu na dnešní den, dá také sílu na zítřejší.– ST, nov 5, 1902. (HP 269)

Síla na každou zkoušku

Náš nebeský Otec měří a váží každou zkoušku dříve, než dopustí, aby dolehla na věřícího. Bere v úvahu okolnosti i sílu toho, kdo má projít Boží zkouškou a prověrkou, a nikdy nedovolí, aby bylo pokušení silnější než schopnost odolat. Je-li člověk přemožen a zdolán, nelze za to nikdy vinit Boha, jakoby On selhal při udělení síly v milosti, ale pokoušeného, jenž nebyl bdělý, ostražitý a zbožný a nepřivlastnil si vírou prostředky, které měl pro něj v hojnosti v zásobě Bůh. Kristus nikdy nezklamal žádného věřícího v hodině boje. Věřící se musí domáhat zaslíbení a utkat se s nepřítelem ve jménu Hospodinově, a pak nepozná, co je to prohra.–MS 6, 1889.

51. STRACH

Milióny lidí svazuje strach

Milióny lidských bytostí jsou spoutány falešnými náboženstvími, svazuje je otrocký strach, žijí zde na zemi v tupé netečnosti a plahočí se jako tažný dobytek, zbaven naděje nebo radosti nebo vyšších tužeb, a třesou se, co přinese budoucnost. Jen evangelium milosti Boží může člověka povznést.– DA 478 (1898)

Nedůvěra v Boha sebou přináší tisíce obav

Mnozí si zanedbávají skládat poklad v nebi konáním dobra skrze prostředky, jež jim Bůh propůjčil. Nedůvěřují Bohu a mají tisíce obav ohledně budoucnosti. Podobně jako dítky Izraele mají zlá, nevěrná srdce.

Bůh obdařil izraelský lid hojností tak, jak to jejich potřeby vyžadovaly, avšak oni si přidělovali zbytečné starosti o budoucnost. Na svých cestách si stěžovali a reptali, že je Mojžíš vyvedl, aby je i jejich děti zahubil hladem. Domnělý nedostatek uzavřel jejich oči i srdce, takže neviděli při svém putování dobrotu a milosrdenství Boží a za všechny Jeho dary a štědrost byli nevděční.

Stejně tak je i nedůvěřivý vyznávající lid Boží v tomto věku nevíry a úpadku. Obává se, že by se mohl dostat do bídy, nebo že by se jejich děti staly nuznými, nebo že jejich vnoučata budou strádat. Neodvažují se důvěřovat Bohu. Nemají žádnou opravdovou, ryzí víru v Toho, jenž jejich život obdařil požehnáními a štědrostí, a který jim dal hřivny, aby je použili k Jeho slávě a k pokroku Jeho díla.– 2T 656, 657 (1871)

Prostřednictvím strachu se satan pokouší vládnout

Bůh nikdy neznásilňuje vůli ani svědomí. Satan se však proto, aby dostal pod svou moc ty, které není schopen jinak svést, neustále uchyluje k nátlaku prostřednictvím násilí a krutosti. Zastrahováním nebo násilím se snaží ovládnout svědomí a zajistit si, aby byl uctíván. Aby toho dosáhl, působí skrze náboženskou i světskou moc, které ponouká k tomu, aby si vynucovaly dodržování lidských zákonů, které jsou v rozporu se Zákonem Božím.– GC 591 (1888)

Obavy sílí, přemítáme-li nad nimi

Necháme-li se ovlivnit pochybnostmi a obavami nebo pokoušíme-li se objasnit všechno, co nemůžeme jasně pochopit dříve, než uvěříme, pak se naše zmatky jen zvětší a prohloubí. Přijdeme-li však k Bohu, když se cítíme bezmocní a závislí, jakými skutečně jsme, a v pokorné, oddané víře oznámíme své potřeby Tomu, jenž ví všechno, jenž zná všechna svá stvoření a jenž vládne všemu svou vůlí a svým slovem, může vyslechnout naše volání a vyslechne je a způsobí, aby do našeho srdce zazářilo světlo. Upřímná modlitba nás přivádí do styku s myslí Nekonečného. Nemáme možná v této chvíli zřejmý důkaz, že se nad námi v lásce a soucitě sklání tvář našeho Vykupitele; je však tomu tak. Možná, že právě necítíme viditelný dotyk Boží, avšak jeho ruka spočívá na nás v lásce a v něžném soucitu.– SC 96, 97 (1892)

Příčina tělesné i duševní nemoci

To, co téměř všem přináší nemoc těla i duše, jsou mrzuté pocity a nespokojené reptání. Nemají Boha, nemají naději, která dosahuje až dovnitř za oponu, která je duši bezpečnou a pevnou kotvou. Všichni, kdo mají tuto naději, očistí se tak jako i On je čistý. Takoví nemají neklidných tužeb, reptání a nespokojenosti. Nehledají stále zlo a neobírají se v myšlenkách zbytečnými starostmi. Avšak vidíme mnohé, kteří mají dobu soužení již předem; každý rys obličeje je poznamenán úzkostí. Zdá se, že nenalézají útechy, ale že se strachem neustále očekávají nějaké hrozné zlo.– 1T 566 (1867)

Strach nepřináší duši žádnou úlevu

Měl(-a) bys jasně porozumět evangeliu. Náboženský život není životem beznaděje a sklíčenosti, ale životem pokoje a radosti, který se pojí s Kristu podobnou důstojností a svatou vážností. Spasitel nás nevede k tomu, abychom chovali pochybnosti, obavy a úzkostné předtuchy. Tyto věci nepřinášejí duši žádnou úlevu a musejí být odsouzeny spíše než vychvalovány. Můžeme se radovat nevýslovnou radostí plnou slávy.– MS 6, 1888. (Ev 180)

Víra sílí v boji s pochybností a strachem

Pán nás často přivádí do obtížných situací, aby nás podnítil k většímu úsilí. Z jeho prozřetelnosti přichází někdy zvláštní obtíže, jež mají vyzkoušet naši víru a trpělivost. Bůh nás učí důvěřovat mu. Chce nás naučit, kde máme hledat pomoc a sílu v čase nouze. Tím získáme praktické poznání Jeho božské vůle, kterého je nám tolik zapotřebí k naší životní zkušenosti. V opravdovém boji s pochybností a strachem sílí víra.– 4T 116, 117 (1876)

Strach odhalí nevíru

Jako Ježíš odpočíval vírou v péči nebeského Otce, tak máme odpočívat i my v péči našeho Spasitele. Kdyby mu byli učedníci důvěřovali, byli by zůstali klidní. Jejich strach ve chvíli nebezpečí prozradil jejich nevíru. V úsilí o vlastní záchranu zapomněli na Ježíše a teprve tehdy, když byli zoufalí nad vlastní nemohoucností, obrátili se k Tomu, jenž jim mohl poskytnout pomoc.

Jak často je tato zkušenost učedníků také naší zkušeností! Když se valí bouře pokušení a šlehají hroznivé blesky a vlny nás zaplavují, bijeme se s bouří sami a zapomínáme, že je zde Ten, jenž nám může pomoci. Věříme ve své vlastní síly do té doby, dokud neztratíme veškerou naději a dokud nestojíme před neodvratnou zkázą. Tehdy si vzpomeneme na Ježíše a budeme-li k němu volat, aby nás zachránil, nebudeme volat nadarmo. Ačkoli nám zarmouceně vytkne naši nevíru a sebedůvěru, nikdy nám neodepře pomoc, kterou potřebujeme. Ať jsme na zemi nebo na moři, máme-li Spasitele ve svých srdcích, nemusíme se bát. Živá víra ve Vykupitele uhladí rozbouřenou cestu životem a vysvobodí nás z nebezpečí způsobem, který On uzná za nejlepší.– DA 336 (1898)

Je nebezpečné projevovat obavy v pokoji nemocného

Lidé, kteří slouží nemocným, by si měli uvědomit, že je nutné věnovat pečlivou pozornost zákonům zdraví. Nikde jinde není poslušnost těchto zákonů tak důležitá jako u lůžka nemocného. Nikde jinde nezáleží na věrnosti v maličkostech ze strany ošetřovatelů tolik jako právě zde. V případech vážného onemocnění může malé zanedbání, nepatrná nepozornost k zvláštním potřebám pacienta nebo k nebezpečím, která ho ohrožují, projev strachu, rozčilení nebo nevrlosti, dokonce i nedostatek soucitu zvrátit misky života a smrti a způsobit, že pacient, který se jinak mohl uzdravit, zemře.– MH 219 (1905)

Svémi obavami zarmucujeme Ducha svatého

Víra bere Boha za Jeho slovo a nežádá, aby porozuměla, proč přicházejí zkoušky. Mnozí však mají

malou víru. Žijí ve stálém strachu a přidělávají si zbytečné starosti. Každý den se setkávají s důkazy Boží lásky, každý den přijímají hojnost darů jeho prozřetelnosti, avšak oni tato požehnání nevidí. Těžkosti, s nimiž se potkávají, místo toho, aby je přiváděly k Bohu, je od něj odvádějí, protože v nich vyvolávají nepokoj a reptání.... Ježíš je jejich Přítelem. Celé nebe se zajímá o jejich blaho a jejich obavy a reptání zarmucují Ducha svatého. Máme věřit ne proto, že vidíme nebo cítíme, že nás Bůh slyší. Musíme věřit Jeho zaslíbením. Když k němu přicházíme ve víře, musíme věřit, že každá naše prosba proniká do Kristova srdce. Když jsme žádali o Jeho požehnání, musíme věřit, že je obdržíme a děkovat, že už je máme. Potom máme jít za svými povinnostmi s jistotou, že se nám požehnání dostane, když je budeme nejvíce potřebovat. Když se tomuto naučíme, budeme vědět, že jsou naše modlitby vyslyšeny. Bůh pro nás učiní „mnohem hojněji“ „podle bohatství své slávy“ a „působení moci Jeho síly.“ – GW 261, 262 (1915)

Zbavení viny přináší osvobození od strachu

Áron i všechen lid se odvraceli od Mojžíše a „báli se k němu přiblížit.“ (2 Moj 34,30; KJB) Mojžíš viděl jejich zděšení a strach, neznal však jejich příčinu, a proto je vyzval, aby k němu přistoupili. Ve svých rukou držel důkaz Božího usmíření a ujistil je, že jim Bůh bude opět věnovat svou přízeň. Z jeho hlasu vycítili jen lásku a naléhavou prosbu a jeden z nich se konečně odvážil přiblížit se k Mojžíšovi. Byl příliš poděšen, než aby mohl promluvit, a proto jen beze slova ukázal na tvář Mojžíšovu a pak k nebi. Velký vůdce pochopil, co to znamená. Byli si vědomi své viny a cítili, že jsou stále v neľibosti Boží. Nemohli proto snést nebeské světlo, které by je jinak naplnilo radostí, kdyby byli bývali Boha poslušni. Vina vyvolává strach. Duše zbavená hříchu se nebude chtít ukrýt před nebeským světlem. – PP 329, 330 (1890)

Co dělat, když nás naplňuje strach

Jen vědomí Boží přítomnosti může vypudit strach, který by bázlivému dítěti učinil život břemenem. Necht' si do mysli vryje zaslíbení: „Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich (...a vysvobozuje je. – KJB).“ (Žalm 34,7) Necht' si pročítá onen nádherný Elizeův příběh z horského městečka, kdy mezi ním a zástupy ozbrojených nepřátel byl kol dokola mocný zástup nebeských andělů. Ať čte o tom, jak se Petrovi, v žaláři a odsouzenému na smrt, zjevil Boží anděl, jak vyvedl tohoto Božího služebníka okolo ozbrojených stráží, masivními dveřmi a velkou železnou bránou navzdory závorám a zámkům do bezpečí.

Nechte ho číst o oné scéně na moři, kdy Pavel, jako vězeň, na své cestě k soudnímu řízení a rozsudku smrti, promlouvá k námahou, bděním a dlouhým postem vyčerpaným vojákům a námořníkům na bouři zmítané lodi ona velká slova povzbuzení a naděje: „Buďte dobré mysli; neboť nezahyne žádný z vás....Nebo této noci ukázal se mi anděl Boha toho, jemuž patřím a kterému sloužím, řka: Neboj se, Pavle, před císařem musíš stát, a hle, Bůh dal tobě všechny ty, kteří se plaví s tebou.“ Ve víře v toto zaslíbení ujišťoval Pavel své společníky: „Nikommu z vás nespadne ani vlas z hlavy.“ A tak se také i stalo. Poněvadž na oné lodi byl jeden člověk, skrze něhož mohl Bůh pracovat, byla zachráněna celá posádka pohanských vojáků a námořníků. „Všichni se dostali v pořádku na břeh.“ (Skut 27,22-24.34.44; KJB) – Ed 255, 256 (1903)

Bůh před námi nic neskrývá

Náš Pán nás neklame. Neříká nám: „Nebojte se; na vaší cestě není nebezpečí.“ Ví, že nás čekají zkoušky a že na nás číhá nebezpečí a nic před námi neskrývá. Nemá v úmyslu vzít svůj lid ze světa hříchu a zla, nýbrž ukazuje jim, kde je neselhávající útočiště. Kristus se za své učedníky modlil: „Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.“ Praví: „Na světě budete mít soužení, ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět.“ (Jan 17,15; 16,33; KJB) – SC 122, 123 (1892)

Odvratte pohled od sebe

Odvrat' pohled od sebe k Ježíši. Můžeš uznat, že jsi hříšníkem, přičemž je taktéž tvou výsadou přijmout Krista za svého Spasitele. Kristus nepřišel volat spravedlivé ku pokání, ale hříšné. Satan bude představovat lidské mysli těžkosti, dojmy a podněty, aby oslabil víru a zbavil odvahy. Má připravená četná pokušení, která se mohou valit do mysli jedno za druhým. Avšak tím, že zkoumáš své emoce a že dáváš průchod pocitům, přijímáš pochybnost za zlého hosta. Tímto se sám zamotáváš do zmatků zoufalství. Možná se ptáš: Co mám dělat s těmito hroznými satanskými podněty? Vypuď je ze své mysli tím, že budeš pohlížet do hlubin lásky Kristovy, která se nedá s ničím srovnat, a budeš nad ní hloubat. Nevynášej své pocity, nehovoř o nich a neobdivuj je, ať již jsou špatné či dobré, neradostné či povzbudivé.– Lt 41, 1893.

Důvěrou v Ježíše přemáhejte strach a obavy

Ježíš nás zve, abychom přišli k Němu. On sejme z našich znavených ramen břemena, jež nás tíží, a dá nám své jho, které je příjemné, a své břímě, které je lehké. Kdybychom vždy kráčeli po stezce, na níž nás vybízí, nikdy by se nám nestala tak bolestnou. Tato cesta se stává obtížnou a trnitou tehdy, když se odchylujeme ze stezky povinnosti. Oběti, které musíme přinášet, když jdeme za Kristem, jsou pouze ty mnohé kroky, které musíme učinit, abychom se vrátili na stezku světla, pokoje a štěstí. Pochybnosti a obavy vznikají proto, že jim hovoříme, a čím více se jim oddáváme, tím obtížněji se překonávají. Naše bezpečí je v tom, že se pustíme každé pozemské opory a chopíme se ruky Toho, který pozvedl a zachránil tonoucího učedníka na rozbouřeném moři.– 4T 558 (1881)

Kristus nese břímě světa

Přinášej Bohu své potřeby, své radosti, své starosti, svá přání i své obavy. Tvé břímě Ho neobtěží, ani Ho neunaví.... Naše strasti a dokonce i jen naše zmínka o nich se dotýkají jeho laskavého srdce. Přinášej mu všechno, co znepokojuje tvou mysl. Není nic tak těžké, aby to nemohl unést, neboť Bůh udržuje všechny světy a vládne nad všemi věcmi vesmíru. Nic, co se týká našeho pokoje, není tak malé, aby si toho nevšiml. Žádná kapitola našeho života není tak temná, aby si ji nemohl přechíst, žádná situace, v níž se octneme, není tak těžká, aby ji nemohl zvládnout. Žádná pohroma, která postihne nejmenší z Jeho dítek, žádná starost, která trápí srdce, žádná projevená radost ani žádná upřímná modlitba nesejde ze rtů, aniž by unikla našemu nebeskému Otci, aniž by o ni projevil okamžitý zájem....Mezi Bohem a každým člověkem je tak jasný a plný vztah, jako by nebylo jiného člověka na světě, o kterého by pečoval a za nějž dal svého milovaného Syna.– SC 100 (1892)

52. DEPRESE, SKLÍČENOST

Mnohé nemoci jsou důsledkem duševní deprese

Spokojená mysl, radostný duch dává tělu zdraví a sílu duši. Naopak nic tak příznivě neovlivňuje vznik nemoci jako sklíčenost, trudnomyslnost a smutek.– 1T 702 (1868)

Mnohé nemoci, kterými lidé trpí, jsou následkem duševní deprese.– MH 241 (1905)

Vymanění se z deprese napomáhá uzdravení

Protože Boží láska je tak velká a tak nevyčerpatelná, má být nemocný povzbuzován, aby Bohu důvěřoval a byl radostný. Úzkostlivé sebepozorování způsobuje slabost a vyvolává nemoci. Vymaní-li se nemocní z depresí a z chmurné nálady, zlepší se jejich vyhlídka na uzdravení, neboť „oči Hospodinovy patří na ty, ... kteříž očekávají na milosrdenství jeho.“ (Žalm 33,18)– MH 229 (1905)

Deprese, které způsobuje chladná odměřenost

Někteří si uchovávají chladnou, mrazivou odměřenost, nepřístupnou a chladnou důstojnost, která odpuzuje ty, s nimiž přicházejí do styku. Tento duch je nakažlivý. Vytváří ovzduší, které maří dobré podněty a dobrá rozhodnutí; brání přirozenému proudu lidského soucitu, srdečnosti a lásky a tento vliv lidi omezuje. Jejich družné, přátelské a šlechetné vlastnosti jsou nedostatkem uplatnění zmařeny.

Tato nepřirozená deprese má vliv nejen na duchovní zdraví, ale doplácí na ni také i tělesné zdraví. Temnota a chlad tohoto nespolečenského ovzduší se odráží i ve výrazu obličeje. Tváře lidí, kteří jsou laskaví a příjemní, září krásou skutečné dobroty, zatímco ti, kdo nechovají laskavé myšlenky a nesobecké pohnutky, vyjadřují svým zjevem pocity a postoje, jež si pěstují ve svých srdcích.– 4T 64 (1876)

Málo větrané místnosti způsobují duševní sklíčenost

Bydlení v uzavřených, špatně větraných místnostech přináší tyto následky: organizmus slábne a stává se nezdravým, krevní oběh se oslabuje, krev tělem proudí pomalu, protože není očištěná a oživená čistým životodárným nebeským vzduchem. Mysli se zmocňuje sklíčenost a deprese, zatímco celá tělesná soustava je zeslabena. Mohou se vytvořit horečnaté stavy a jiná akutní onemocnění.– 1T 702, 703 (1868)

Deprese a sklíčenost jako následek nedostatku kyslíku

Plicím bychom měli dopřát co největší volnost. Mohou-li se volně pohybovat, zvětšují svou kapacitu. Jsou-li sevřeny a stísněny, jejich výkonnost se snižuje. Proto má tak neblahé následky sklánění (hrbení) se nad prací, které je tak obvyklé zvláště při sedavém zaměstnání. V této pozici není možné dýchat zhluboka. Záhy si zvykneme dýchat povrchně a plíce ztrácejí schopnost rozpínat se. ...

Tělo je tak nedostatečně okysličováno. Krev se v žilách pohybuje pomalu. Odpadní jedovaté látky, které by měly být vyloučeny z plic výdechem, zůstávají v těle a krev je jimi znečištěna. Postiženy jsou

nejen plíce, ale i žaludek, játra a mozek. Plet' bledne, trávení se zpomaluje, člověku je těžko u srdce, mozek přestává dobře fungovat, myšlenky nejsou jasné a ztrácíme náladu. Celý organismus ochabuje v činnosti, nemá takovou výkonnost a stává se mimořádně náchylný k nemoci.– MH 272, 273 (1905)

Správné dýchání uklidňuje nervy

Abychom měli dobrou krev, musíme dobře dýchat. Dokonalé, hluboké vdechování čistého vzduchu, které plní plíce kyslíkem, čistí krev. Dává krvi krásnou, jasnou barvu a posílá ji jako životodárný proud do všech částí těla. Dokonalé dýchání uklidňuje nervy, povzbuzuje chuť k jídlu a podporuje trávení. Má také vliv na zdravý, osvěžující spánek.–MH 272 (1905)

Vodnatelnost (otoky) a onemocnění srdce Ellen G. White měly za následek sklíčenost¹²

Nemoc na mne těžce doléhala. Léta jsem trpěla vodnatelností a srdeční chorobou, která přispívala ke sklíčenosti mého ducha a připravovala mě o víru a odvahu.– 1T 185 (1859)

Čerpání sil z rezervních zásob organismu vede k depresi

Kvůli nestřídmosti, jejíž základy byly položeny v domově, jsou zprvu zeslabeny zažívací orgány, brzy však již běžný pokrm přestává uspokojovat chuť. Vytváří se nezdravé podmínky a vzniká žádostivost po dráždivějších pokrmech. Černý čaj a káva působí okamžitě. Pod vlivem těchto jedů je nervová soustava podrážděna a v některých případech se zdá, jako by byla na určitý čas povzbuzena schopnost myšlení a představivost jako by ožila. Protože tato stimulancia (povzbuzující prostředky) vyvolávají takové příjemné pocity, dochází mnozí k závěru, že je skutečně potřebují. Tělo však vždy přichází s odezvou na tato dráždidla.

Nervová soustava si totiž „vypůjčila“ sílu ze svých rezervních zásob a za celým tímto dočasným oživením a povzbuzením přichází odpovídající deprese a snížená aktivita. Náhlost, s jakou přichází „úleva“ po požití černého čaje nebo kávy, je důkazem toho, že to, co se jevilo pro tělo posilou, bylo jen nervovým vzrušením a bylo tudíž jen ke škodě organismu.– CTBH 31, 1890. (CG 403)

Nevlídna chladnost v manželství způsobuje deprese

Když sis bral svou ženu, milovala tě. Byla nadmíru citlivá, nicméně s velkou péčí z tvé strany a vynaložením mravní síly z její strany nemuselo její zdraví dospět tam, kde nyní je. Avšak tvá přísná, nevlídna chladnost z tebe udělala takřka ledovec zmrazující průduchy lásky a náklonnosti. Tvé výtky a nepříznivé kritizování působilo jako pustošící krupobití na něžnou rostlinu. Zmrazily a téměř zahubily život rostlinky. Láska ke světu stravuje dobré rysy tvé povahy.

Tvá manželka je zcela jiné povahy a je šlechetnější. Když však projevuje byt' i jen v malých věcech svou přirozenou velkorysost a šlechetnost, pociťuješ, že se ti toho ve tvých citech nedostává a kritizuješ ji. Chováš nepřístupného a nevraživého ducha. Způsobuješ, že se tvá manželka cítí, jakoby byla přítěží a břemenem, a že nemá právo projevit svou šlechetnost na tvůj účet. To vše ji tak zmalomyslnuje, že se cítí zoufale a bezradně a nemá dost síly statečně odolávat, ale poddává se pod

náporem kritiky. Žalem a sklíčeností nemocné nervy způsobují její nemoc. Kdyby byl její manželský život příjemnějším, těšila by se dobrému zdraví. Ale po celý váš manželský život je ve vaší rodině hostem démon, který jása nad vaší bídou.– 1T 696 (1868)

Deprese jsou někdy následkem sexuální nestřídmosti

Velmi mnoho rodin žije v tom nejubožejším stavu, protože manžel a otec dovoluje, aby tělesné, živočišné sklony jeho přirozenosti měly převahu nad jeho rozumovou a mravní stránkou. Následkem toho se často dostaví pocit vyčerpání a sklíčenosti. Zřídka kdy je však odhalena pravá příčina, jež je následkem jejich vlastního nesprávného způsobu jednání. Naší slavnou a závaznou povinností vůči Bohu je, abychom uchovávali čistého ducha a zdravé tělo a mohli tak být ku prospěchu lidské rodině a být dokonalými Božími služebníky.

Apoštol pronáší tato varovná slova: „Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti.“ (Řím 6,12; Ns) Vybízí nás, abychom šli k výšinám a říká, že „všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý.“ (1 Kor 9,25) Napomíná všechny, kteří si říkají křesťané, aby přinášeli těla svá „v obět živou, svatou a příjemnou Bohu.“ (Řím 12,1; KJB) Praví: „Podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný (...abych sám nebyl zavržen – KJB).“ (1 Kor 9,27) – 2T 381 (1870)

Po úspěchu může následovat dočasná sklíčenost

Reakce, která tak často přichází po dosažení slavného úspěchu a velkém Božím přiznání, nyní doléhala na Eliáše. Měl obavy, že náprava, která začala na hoře Karmel, nebude trvalá. Přepadla ho sklíčenost. Před tím byl vynesena na vrcholek hory Fazga, nyní se octl v údolí. Pod vnuknutím Všemohoucího obstál v nejtěžší zkoušce víry, nyní však, kdy ztratil odvahu, kdy mu v uších zněla vyhrůžka Jezabel a kdy se mu zdálo, že úklady této bezbožné ženy jsou satanovým vítězstvím, přestal se pevně držet Boha. Předtím byl vyvýšen nad všechno pomýšlení, a zvrát byl nyní strašný.– PK 161, 162 (1917)

Ovládání sklíčené mysli

Matka může a měla by vynaložit všechno úsilí, aby ovládla své nervy a mysl, když na ni doléhá sklíčenost. I když je nemocná, může, naučí-li se tomu, být vlídná a příjemná a může snést více hluku než si umí představit. Svým dětem by neměla dát pocítit své slabosti a zastínit jejich mladé a citlivé duše svými depresemi a sklíčenou náladou, aby je nevedla k pocitu, že domov je jakousi hrobkou a matčina místnost nejsmutnějším místem na světě. Cvičením vůle získávají mysl a nervy na duševní pružnosti a síle. V mnohých případech se osvědčí síla vůle jako mocný, tišivý prostředek na nervy.– 1T 387 (1863)

Dva extrémy v chování

Ti lidé, kteří necítí, že je jejich náboženskou povinností cvičit svou mysl, aby se obírala radostnými náměty, obvykle upadnou do jednoho ze dvou extrémů: mysl bude neustále radostně vzrušená koloběhem zábavy, budou se účastnit lehkovážných hovorů, tropit si posměch a vtipkovat,

anebo budou sklíčení, majíce veliké zkoušky a duševní zápasy, o nichž se budou domnívat, že jen nemnozí je zažili nebo by jim mohli porozumět. Takoví lidé mohou vyznávat křesťanství, avšak oklamávají své vlastní duše.– ST, Oct 23, 1884. (CH 628, 629)

Povzbuzující nebo pesimistická moc tištěného slova

Můj manžel pracoval neúnavně, aby zájem o vydavatelské dílo pozvedl na současnou prosperující úroveň. Viděla jsem, že jeho bratři měli k němu více pochopení a lásky, než si toho sám byl vědom. Dychtivě hledali v časopise něco z jeho pera. Je-li v jeho článcích nějaký radostný tón, přináší-li povzbuzení, pak se jejich srdce rozjasňují a někteří jsou dokonce pro radost, která naplňuje jejich jemné cítění, dojati k slzám. Vyjadřují-li však články beznaděj a zármutek, pak tváře jeho bratří a sester při četbě zesmutní a na jejich tvářích se odráží duch, který charakterizuje pročítané řádky.– 3T 96, 97 (1872)

Znechucený člověk se stává sám sobě břemenem (rada studentům medicíny)

Byla mi ukázána ta skutečnost, že ve vaší třídě studentů lékařů-misionářů jsou takoví, jejichž nejpřednějším dílem by mělo být, aby porozuměli sami sobě, aby si spočetli náklady a zjistili, zda-li jsou schopni dokončit to, co začali stavět. Kéž není Bůh zneuctěn tím, že dojde ke zhroucení studenta v průběhu výuky a studia, neboť vyčerpaný, znechucený člověk se stává sám sobě břemenem.

Domnění, že jej Bůh posílí v každém díle, které si usmyslí vykonat, zatímco si na sebe bere velké množství studia, když se vystavuje vlivům, jež ohrožují jeho zdraví a život a když přestupuje přírodní zákony, je proti světlu, které mi Bůh dává. Přírodu nikdo neoklame a způsobujeme-li újmu oné úžasné a jemné tělesné soustavě, dostaví se následky.– Lt 116, 1898. (MM 79)

Beznadějnost se často ukrývá pod zdáním předstírané odvahy

Dítě, kterému jsou často činěny výtky pro nějakou zvláštní chybu, dochází k závěru, že jeho chyba je osobní zvláštností, že je něčím, proti čemu je zbytečné bojovat. Tak se v dítěti vytváří sklíčenost a beznadějnost, která je často ukryta pod rouškou zdánlivé lhostejnosti či předstírané odvahy.– Ed 291 (1903)

Vítězství si žádá úsilí (rada jedné rodině)

Můžete být šťastnou rodinou, budete-li konat to, co vám Bůh dal k práci a co na vás vložil jako povinnost. Ale Pán pro vás nevykoná to, co přenechal vám, abyste udělali vy. Bratr C. zasluhuje politování. Cítil se tak dlouho nešťastným, že se mu život stal břemenem. Nemusí tomu tak být. Má chorobnou obrazotvornost. Tak dlouho upíral zrak k temným představám, že když na něj dolehne nepřízeň osudu nebo zklamání, již se domnívá, že se vše řítí do zkázy, že na něj přijde bída, že je všechno proti němu a že má ze všech lidí nejtěžší život. A tak se stává jeho život nešťastným. Čím více takto přemýšlí, tím bídňějším si utváří život svůj i životy všech kolem sebe.

Nemá žádný důvod chovat takové pocity. Je to vše satanovo dílo. Nesmí dovolit, aby nepřítel takto

ovládal jeho mysl. Musí se odvrátit od temných a smutných představ k obrazu milujícího Spasitele, k nebeské slávě a k bohatému dědictví, které je připraveno pro všechny pokorné a poslušné a pro ty, kteří mají vděčné srdce a vytrvalou víru v Boží zaslíbení. Bude ho to stát úsilí a zápas, ale musí to tak být. Tvé nynější i tvé budoucí věčné štěstí závisí na tom, upneš-li svou mysl k radostným věcem, odvrátíš-li se od temných představ, které jsou jen domnělé, k dobrodiním, jimiž Bůh posel tvou cestu, a od nich k věcem neviditelným a věčným.– 1T 703, 704 (1868)

Ovoce temných předtuch

Vedeš nyní velmi nešťastný život plný špatných předtuch. Vystávají před tebou chmurné představy, obklopují tě temné pochybnosti. Vynášíš slova nevíry a upadáš tak do stále větších temnot. Cítíš uspokojení, když se obíráš nepříjemnými náměty. Když se jiní pokoušejí mluvit optimisticky, potlačíš v nich každý pocit naděje ještě vážnějšími a přísnějšími slovy než dříve. Tvá trápení a soužení stále vnucují tvé manželce srdce-drásající myšlenku, že se ti pro její chorobu stala přítěží. Miluješ-li temnotu a zoufalství, mluv o tom, libuj si v tom a trýzni svou duši vyvoláváním ve své obrazotvornosti všech představ, které by ti mohly dát příčinu k reptání proti své rodině a proti Bohu. Tím uděláš ze svého srdce pusté pole, přes které se přehnal oheň a zničil všechnu zeleň a zanechal je vyprahlé, zčernalé a tvrdé.– 1T 699 (1868)

Získej vítězství nad citovou nestálostí

Náležíš k rodině, která nemá vyrovnanou mysl, k rodině smutné, trdnomyslné a sklíčené, na niž působí životní podmínky a která je snadno ovlivnitelná. Nebudeš-li pěstovat radostnou, spokojenou a vděčnou náladu, učiní tě nakonec satan zajatcem své vůle. Můžeš být pomocí a posilou pro sbor, kde bydlíš, budeš-li dbát Božích rad a nebudeš-li jednat podle pocitů, ale necháš se ovládat zásadami. Nikdy nedovol, aby z tvých úst vycházela nepříznivá kritika, neboť to působí jako zničující krupobití na všechny kolem tebe. Necht' z tvých rtů splývají jen slova radostná, vhodně volená a láskyplná.– 1T 704 (1868)

Nemusíme být otroky sklíčenosti

Uvědom si, že náboženství nemá být ve tvém životě jen jedním z mnoha vlivů. Má být vlivem, kterému se všechny ostatní podřizují. Buď přísně střídmy(-á). Odolávej každému pokušení. Nedělej tomu prohnánému, lstivému nepříteli žádné ústupky. Nenaslouchej návrhům, které vkládá do úst mužům a ženám. Je tu vítězství, které musíš získat. Je tu ušlechtilost povahy, kterou musíš získat. Tu však nelze nabýt, když jsi sklíčen a znechucen selháním. Roztrhej pouta, jimiž tě satan svázal. Nemusíš být jeho otrokem. Kristus praví: „Vy jste moji přátelé, děláte-li, co vám přikazuji.“ (Jan 15,14; NBK) – Lt 228, 1903. (MM 43)

Lék navržený pro jednoho sklíčeného kazatele

Měl bys pracovat s rozvahou a dodržovat čas k odpočinku. Takto si uchováš tělesnou i duševní svěžest a tvá práce bude ještě účinnější. Bratře F., jsi nervózní a často jednáš z náhlého popudu. Tvou práci velice ovlivňuje duševní sklíčenost. Někdy pociťuješ nedostatek svobody a volnosti a myslíš si,

že to je proto, že se druží nacházejí v temnotě nebo omylu, anebo že se něco děje, o čem stěží můžeš říci, co by to bylo, a někde či na někoho uděláš výpad, což může způsobit velkou škodu. Kdyby ses v tomto svém neklidném, nervózním stavu uklidnil a odpočinul si a tiše očekával na Boha a dotázal se, zda tato svízele nespočívá v tobě samém, uchránil by ses zraňování vlastní duše a vzácného Božího díla.– 1T 622 (1867)

Přemítání nad nepříjemnými věcmi

Když uvidíte všude kolem sebe nepravost, přiměje vás to k ještě větší radosti z toho, že Kristus je vaším Spasitelem a že my jsme Jeho dítky. Měli bychom pak pohlížet na nepravost kolem nás a obšírně se tímto zlem zabývat? Neodstraníte ho, proto mluvte o něčem ušlechtilejším, lepším a vznešenějším....

Mohli bychom jít do sklepa, zůstat tam a rozhlížet se po jeho temných koutech a mluvit o temnotě a říkat: „Ach, jaká je tu tma“ a neustále o tom vést hovor. Avšak stane se tím sklep světlejším? Ne, nikoli. Co s tím hodláte učinit? Vyjděte z něj, vyjděte z temnoty do horní místnosti, kde jasně září světlo Boží tváře.

Víte, že naše těla jsou budována z potravy, kterou přijímáme. Stejně tak je tomu i s naší myslí. Bude-li se naše mysl zabývat nepříjemnými věcmi tohoto života, nebudeme mít žádnou naději. My se však chceme obírat radostnými nebeskými obrazy. Pavel říká: „Naše nynější lehké soužení nám působí nesmírně veliké břemeno věčné slávy.“ (2 Kor 4,17; NBK) – MS 7, 1888.

Kristus s námi cítí (povzbuzení jedné věřící, která trpěla sklíčeností)

Má drahá, stará sestro _____, velice se rmoutím z toho, že jsi nemocná a trpíš. Drž se však Toho, kterého miluješ a sloužíš mu tolik let. On dal svůj vlastní život za svět a miluje každého, kdo má v Něm naději. On cítí se všemi, kdo jsou sklíčení nemocí. Cítí každou trýznivou úzkost, která doléhá na Jeho milované. Spočívej v Jeho náručí a věz, že je tvým Spasitelem a tvým nejlepším Přítelem, a že tě nikdy neopustí ani se tě nezrekne. Po dlouhá léta je tvou oporou a tvá duše může spočívat v naději.

Vyjdeš s jinými věrnými, kteří v Krista uvěřili, abys jej velebila „hlasitým prozpěvováním.“ Vše, co se od tebe očekává, je, že budeš plně důvěřovat Jeho lásce. Nedělej si starosti. Ježíš tě miluje a nyní, kdy jsi slabá a trpíš, drží tě ve svém náručí stejně, jako milující otec drží své malé dítě. Důvěřuj Tomu, kterému jsi uvěřila. Cožpak tě nemiloval a nepečoval o tebe po celý tvůj život? Raduj se jen z převzácných zaslíbení, která jsou ti dána.– Lt 299, 1904.

Nepodléhejte sklíčenosti

V jednom nočním vidění jsem s tebou hovořila. Říkala jsem ti, že se velice raduji, že se nacházíš na tak dobrém místě a můžeš být v blízkosti sanatoria. Nepodléhej sklíčenosti, ale necht' do tvého srdce vstoupí utěšující vliv Ducha svatého, aby ti dal pokoj a povzbuzení....

Má sestro, chceš-li jen získat drahocenná vítězství, postav se čelem ke světlu, jež vychází od Slunce spravedlnosti. Pronášej slova naděje a víry a díkůvzdání Bohu. Chovej radost a naději v Kristu. Uč se Ho chválit a velebit. To je velikým lékem na nemoci těla i duše.– Lt 322, 1906.

Ovzduší sklíčenosti a deprese

Nechť přijedou na výroční shromáždění kazatelé, skrze něž Bůh působí, bez odvahy a s rostoucí sklíčeností a řeknu vám, že kolem nich bude ovzduší podobné hustému mlžnému závoji, který zakrývá jasné nebe. Musíme pěstovat víru. Nechť ze rtů splývají slova: „Velebí duše má Hospodina, a můj duch se veselí v Bohu, v mém spasiteli.“

Musíme zjevovat vědomí toho, že Spasitel je přítomen, zjevovat pevnou víru, že Ježíš stojí u kormidla a že dovede drahé a vzácné plavidlo v bezpečí do přístavu. Musíme si uvědomit, že je nemožné, abychom zachránili sami sebe nebo kohokoliv jiného. Není v nás žádné moci, kterou bychom udělili hynoucím. Ježíš, náš Vykupitel, je Spasitelem. My jsme jen Jeho nástroje a jsme každíčkou chvíli závislí na Něm. Musíme velebit Jeho moc před Jeho vyvoleným lidem a před světem za velikou spásu, kterou nám prokázal ve své usmiřující oběti a ve své krvi.– Lt 19a, 1892.

Nepoddám se sklíčenosti

Občas na mne přicházejí veliké rozpaky proto, že nevím, co dělat, avšak nepoddávám se sklíčenosti. Jsem rozhodnuta vnést do svého života každý paprsek slunečního svitu, kterého jsem schopna.–Lt 127, 1903.

Je toho hodně, co by vneslo do mého srdce smutek, ale snažím se, abych nemluvila neradostně a pesimisticky, protože někdo, kdo by slyšel má slova, by mohl být na duši sklíčený, a já nesmím udělat nic, abych jeho zármutek zvětšila.– Lt 208, 1903.

Vírou proniknete temnotou

Kdybych měla pohlížet na temné mraky – obtíže a těžkosti, které vyvstávají při mé práci – neměla bych čas vykonat nic jiného. Vím však, že za těmito mraky existuje světlo a sláva. A vírou pronikám skrze tuto temnotu k oné slávě. Bůh někdy dopouští, abych prošla finančními těžkostmi. Nedělám si však kvůli penězům zbytečné starosti. Bůh pečuje o mé potřeby. Udělám vše, co mohu udělat, a když Bůh uzná, že je pro mne nejlépe, abych měla prostředky, pošle mi je.– MS 102, 1901.

Víra je životně nezbytná

Když jsem před třemi roky pobývala v Paradise Valley Sanitarium, téměř každého rána jsem v pět hodin promlouvala k tamním pracovníkům a v pozdějších hodinách k pacientům. Mezi pacienty byl jeden muž, který vypadal vždy sklíčeně. Dozvěděla jsem se, že věří teorii biblických nauk, ale že není schopen uplatnit víru potřebnou k tomu, aby si přivlastnil Boží zaslíbení.

Ráno co ráno jsem mluvila pacientům o víře a vybízela je, aby uvěřili Božím slovům. Nicméně se zdálo, že tento nešťastný muž není schopen připustit, že má víru. Mluvila jsem s ním o samotě. Vysvětlovala jsem mu tuto pravdu všemi možnými způsoby, pak jsem se ho tázala, jestli nemůže uvěřit, že Kristus je jeho osobní Spasitel a že mu pomůže. Náš Spasitel říká všem, kteří jsou unavení a obtíženi: „Vezměte jho mé na sebe.“ Nenos vlastnoručně vyrobené jho. „Vezměte mé jho na sebe a uchte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočínutí svým duším.“ (Mat

Pak přišel čas, kdy jsem se musela rozloučit. Řekla jsem mu: „Můj příteli, můžeš mi říci, jestli ses naučil důvěřovat tomu Spasiteli, který podstoupil tolik utrpení, aby mohl pomoci každému člověku? Můžeš a budeš v Něm mít naději a důvěru? Můžeš mi oznámit dříve, než odjedu, že jsi přijal víru a že Bohu důvěřuješ?“

Podíval se na mne a řekl: „Ano, věřím. Mám víru.“

„Díky Bohu,“ odpověděla jsem. Pocítila jsem, ačkoli při loučení byli i další, kteří byli přítomní a naslouchali mým pravidelným promluvám v salónku sanatoria, že jsem v tomto případě byla za všechno své úsilí bohatě odměněna.– MS 41, 1908.

Nenahrávejte satanovi

Nechod'te za druhými lidmi se svými zkouškami a pokušeními. Jen Bůh vám může pomoci. Splníte-li podmínky Božích zaslíbení, splní se vám tyto sliby. Bude-li vaše mysl setrvávat u Boha, nebudete, když na vás dolehne zkouška či pokušení, strženi ze stavu nadšení do údolí sklíčenosti a malomyslnosti. Nebudete k druhým mluvit sklíčeně a pochybovačně. Nebudete říkat: „Neznám to či ono. Necítím se šťastně. Nejsem si jist, že máme pravdu.“ K tomuto nedojde, protože budete mít bezpečnou a pevnou kotvu duše.

Když pronášíme slova sklíčenosti a pesimismu, naslouchá nám satan s ďábelskou radostí, neboť mu působí potěšení, když ví, že nás polapil do svého otroctví. Satan neumí číst naše myšlenky, vidí však naše jednání, slyší naše slova. A protože dlouho zná lidskou rodinu, umí přizpůsobit svá pokušení takovým způsobem, aby využil slabých míst v naší povaze. A jak často mu odhalujeme tajemství, jak nad námi může zvítězit. Ach, kéž bychom uměli ovládat svá slova a chování! Jak bychom byli silní, kdyby jen byla naše slova taková, za jejichž záznam bychom se nemuseli stydět v den soudu. Jak odlišně asi budou znít v den Boží od toho, jak se nám jeví přítom, když je pronášíme.– RH, Feb 27, 1913.

Ježíš rozumí pocitům zoufalství

Kristova víra a naděje se chvěly při Jeho smrtelném utrpení, protože Bůh odňal své ujištění, které až dosud dával svému milovanému Synu o přijetí Jeho i díla, které konal. Tehdy Vykupitel světa spoléhal na důkazy, které Ho až doposud posilovaly, totiž že Otec přijímá Jeho dílo a má z něj radost. V smrtelném zápase, když obětoval svůj předrahý život, mohl jen vírou spoléhat na Toho, jehož vždy s radostí poslouchal. Z žádné strany se Mu nedostalo jasných a zářivých paprsků naděje. Vše zahalovala tísnivá, skličující temnota. Obklopen touto strašnou tmou, kterou se soucitem zjevovala sama příroda, vyprazdňuje Vykupitel tajemný kalich až do dna. Zbaven jasné naděje a víry v radost, které se mu v budoucnu dostane, hlasitě volá: „Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.“ Zná povahu svého Otce, Jeho spravedlnost, Jeho milosrdenství a Jeho velkou lásku a odevzdaně se poroučí do Jeho rukou. Uprostřed běsnění přírody slyší ohromení přihlížející slova umírajícího Muže z Golgoty.– 2T 210, 211 (1869)

Bůh se nemění

Pocit toho, že nás Bůh přijímá, není třeba zamítat. Měli bychom za něj Boha velebit. Když však vaše pocity ovládne sklíčenost, nemyslete si, že se Bůh změnil. Velebte jej právě tak, neboť vaše naděje spočívá v Jeho slově, ne v pocitech. Uzavřeli jste slavnostní smlouvu, že budete kráčet vírou, a ne že se necháte vést pocity. Pocity se totiž mění s okolnostmi.– Lt 42, 1890. (HC 124)

Žádný sklon k pronášení pochybností

Skrze zásluhy Kristovy, skrze Jeho spravedlnost, jež je nám vírou připočtena, musíme dosáhnout dokonalosti křesťanské povahy. Ve slovech apoštola Pavla je vyznačeno naše dílo na každý den a na každou hodinu: „Vzhlížejíce k Ježíši, Původci a Dokonavateli naší víry.“ (Žid 12,2; KJB) Když tak činíme, naše mysl se rozjasňuje a víra sílí, naše naděje se upevňuje. Budeme tak upoutáni pohledem na Jeho čistotu, půvab a obět', kterou přinesl, aby nás přivedl do souladu s Bohem, že v nás nebude žádného sklonu pronášet slova plná pochybností a sklíčenosti.– 5T 744 (1889)

Opravdový křesťan a sklíčenost

Opravdový křesťan nedovolí, aby mezi něj a Boha vstoupila jakákoli okolnost či potíže časného života. Nad jeho sklony a jednáním mají směrodatný vliv Boží přikázání. Kdyby každý, kdo hledá Boží království a Jeho spravedlnost, byl vždy ochotný konat Kristovy skutky, jak snadnější by se stala stezka do nebe. Boží požehnání by proudilo do duše a chvála Páně by neustále splývala z vašich rtů. Pak budete sloužit Pánu ze zásady. Vaše pocity možná nebudou vždy radostné a mraky občas zastíní obzor vaší životní zkušenosti, avšak naděje křesťana nespočívá na písečném základu pocitů. Ti, kteří jednají ze zásady, budou přes stíny zřít slávu Boží a budou se opírat o jisté zaslíbení. Od uctívání Boha je nic neodradí, jakkoli temná se může jevit jejich cesta. Nepřízeň a zkoušky jim naopak dají příležitost k tomu, aby projevíli upřímnost své víry a lásky.

Když na duši dolehne sklíčenost, není to žádným důkazem toho, že by se Bůh změnil. On je „tentýž včera i dnes i na věky.“ (Žid 13,8; KJB) Když vnímáte svými smysly paprsky Slunce spravedlnosti, jste si jistí přízní Boží. Rozprostrou-li se však nad vaší duší mračna, nesmíte mít pocit, že se vás Bůh zřekl. Vaše víra musí proniknout tuto temnotu. Vaše oko musí být čisté a vaše celé tělo bude plné světla. Musíte si neustále připomínat bohatství Kristovy milosti. Uchovávejte si v paměti naučení, která vám Jeho láska poskytuje.

Ať je vaše víra podobná Jobově, abyste mohli prohlásit: „By mne i zabil, což bych v něho nedoufal?“ (Job 13,15) Pevně se chopte zaslíbení svého nebeského Otce a upamatovávejte se na to, jak s vámi i se svými služebníky jednal v dřívějších dobách, neboť „těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému.“ (Řím 8,28; NBK) – RH, Jan 24, 1888.

53. KONTROVERZE (SPORY) – KLADY A ZÁPORY

Soulad s Bohem vede k jednotě

Bůh je ztělesněním shovívavosti, milosrdenství a lásky. Ti, kdo jsou na něj vskutku napojeni,

nemohou žít ve vzájemné neshodě. Když Jeho Duch bude panovat v srdci, vytvoří soulad, lásku a jednotu. Pravý opak tohoto lze vidět mezi satanovými poddanými. Je jeho dílem podněcovat závist, spory, sváry a žárlivost. Ve jménu svého Pána se ptám těch, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky: Jaké ovoce nesete? – 5T 28 (1882)

Setba a žeň svárů

Kdo rozsévá semeno sváru a sporu, sklídí ve svém nitru jedovaté ovoce. Vyhledávání špatných věcí na druhých se rozvíjí ve zlo v těch, kdo je vyhledávají.– MH 492 (1905)

Satan se ze sporů raduje

Satan se ustavičně snaží vyvolat mezi Božím lidem nedůvěru, odcizení a zášť. Často budeme pokoušeni k pocitu, že naše práva jsou napadena, přičemž pro takový pocit nebude žádné skutečné příčiny.... Neshody, sváry a soudní pře mezi bratřími jsou hanbou dílu pravdy. Ti, kdo jdou touto cestou, vystavují církev posměchu jejích nepřátel a dávají příčinu mocnostem temna k jáсотu. Znovu probodávají Kristovy rány a vystavují Ho veřejné hanbě.– 5T 242, 243 (1882)

Spor vede k bojechtivosti

Zvláštním klamným satanovým dílem bylo a je vyvolat neshody, které by vedly ke sporům o slova, a jež nevedou k ničemu. Dobře ví, že tyto rozepře zaměstnají mysl a zaberou čas. Je jimi podněcována bojechtivost a je uhašován duch důvěry v myslích mnohých posluchačů, což je přivádí k názorové různosti, obviňování a předsudkům, které zavírají dveře pravdě.– RH, Sept 11, 1888. (Ev 155)

Sváry mezi bratřími opoždují druhý Kristův příchod

Pro nevíru, reptání a vzpouru se starozákonnímu Izraeli zavřely na čtyřicet let dveře do zaslíbené země Kanaánu.... Je to nevíra, světáckost, neposvěcenost a sváry mezi Božím vyznávajícím lidem, která nás po tak dlouhá léta drží ve světě hříchu a žalu.– MS 4, 1883. (Ev 696)

Není čas na neshody a sváry

Mužové a ženy, kteří vyznávají, že slouží Pánu, jsou ochotni věnovat svou pozornost a svůj čas věcem malé důležitosti. Jsou spokojeni, že je mezi nimi vzájemný nesoulad. Kdyby byli odevzdaní Mistrovu dílu, neznesvářeli by se a nebojovali by jako neukázněné, vzpurné děti. Každá ruka by se zapojila do služby. Každý by stál na svém místě a celým srdcem i duší by pracoval jako misionář Kristova kříže.... Pracovníci by vnášeli do své služby modlitby a zájem probuzené církve. Své pokyny by získávali od Krista a neměli by žádný čas na neshody a sváry.– RH, Sept 10, 1903.

Ať nevzniknou spory nad malými, bezvýznamnými věcmi. Duch lásky a milosti našeho Pána Ježíše Krista připoutá jedno srdce k druhému, jestliže každý otevře okna svého srdce směrem k nebesům a zavře je směrem k zemi.– Lt 183, 1899.

Spory, které se mají utiшит

Moc Boží milosti vykoná pro duši více, než může dosáhnout spor vedený po celý život. Kolik věcí by mohlo být uvedeno do pořádku mocí pravdy a kolik dávných sporů by bylo urovnáno, kdyby lidé přijali lepší způsoby. Úžasná, ohromná zásada – „Pokoj na zemi, lidem dobrá vůle“ – se bude daleko lépe uskutečňovat v praxi, když ti, kdo věří v Krista, se stanou Božími spolupracovníky. Pak nebudou všechny ty maličkosti, o nichž někteří neustále hovoří a které Boží slovo směřodatně neosvětluje, zveličovány na věci význačné důležitosti.– Lt 183, 1899.

Spor vyvolává odpor a sebeobhajování

V tom, jak se zachoval k Tomášovi, poskytl Ježíš ponaučení svým následovníkům. Jeho příklad ukazuje, jak musíme jednat s těmi, jejichž víra je chabá, a kteří se obírají především svými pochybnostmi. Ježíš nezahrnul Tomáše výčitkami, ani se s ním nezačal přit. Zjevil se pochybovači. Tomáš si počínal nanejvýš nerozumně, když svou víru vázal na podmínky, avšak Ježíš svou laskavostí, láskou a porozuměním odstranil všechny přehradu. Spory zřídka překonají nevíru. Spíše vyvolají odpor a povedou k novým výmluvám. Představme však Ježíše, v Jeho lásce a milosrdenství, jako ukřižovaného Spasitele, a z mnoha dosud se zdráhajících úst uslyšíme Tomášovo vyznání: „Pán můj a Bůh můj.“– DA 808 (1898)

S nemocným nemluvme o sporných otázkách

U lůžka nemocného se nemá mluvit o náboženském přesvědčení nebo o sporných otázkách. Poukazujme trpícímu na Toho, který je ochoten spasit každého, kdo k němu přichází ve víře. Snažme se opravdově a s pochopením pomoci člověku, který se potácí mezi životem a smrtí.– MH 120 (1905)

Spory nemají žádný smysl

Nejsme vyzýváni, abychom vstupovali do sporů s těmi, kteří zastávají falešné teorie. Spory nevedou k ničemu. Kristus se do nich nikdy nezapojoval. Zbraň, kterou používal Vykupitel světa, bylo „Psáno jest.“ Držme se pevně Božího slova. Nechme svědčit Pána Ježíše a jeho posly – pisatele Písma. Víme, že jejich svědectví je pravdivé.– LS 93 (1915)

Spor zřídka obměkčí srdce

Četná svárlivá, argumentační kázání, která jsou zvěstována, zřídka obměkčí duši a podmaní si srdce.– Lt 15, 1892. (Ev 172)

Kladný přístup má větší vliv

Nechovejte ducha sporů a hádek. Odsuzujícími slovy se dá dosáhnout jen málo dobrého. Nejspolehlivější způsob, jak potřit falešné učení, je kázat pravdu. Držte se pravdy. Ať vzácné pravdy evangelia potlačí mocný vliv zla. Projevte k bloudícím laskavého a soucitného ducha. Přiblížte se k

Spory, které probouzejí lidskou mysl

V každé době byli vyvolení poslové Boží hanobeni a pronásledováni, avšak právě jejich soužením se šířila zvěst o Bohu. Každý Kristův následovník má vstoupit do jejich řad a pokračovat ve stejném díle s vědomím, že jeho nepřátelé nemohou učinit nic proti pravdě, ale jen pro pravdu. Bůh chce, aby pravda byla postavena do popředí a stala se předmětem ověřování a diskusí i přes to, že je jí opovrhováno. Je třeba vyburcovat mysl lidí. Pán Bůh používá každé rozepře, každé potupy a každé snahy omezit svobodu svědomí jako prostředek k probuzení lidí, kteří by jinak zůstali neteční.– MB 33 (1896)

Rodičovské neshody a spory mají vliv na děti

Do značné míry vytvářejí rodiče ovzduší rodinného kruhu a když jsou mezi otcem a matkou neshody, týž duch se přenáší na děti. Provoňte ovzduší svého domova něžnou, láskyplnou ohleduplností. Pakliže jste se navzájem odcizili a nežili jste jako bibliční křesťané, obraťte se, protože takovou povahu, kterou zjevujete v čase zkoušky, budete mít při Kristově příchodu.– Lt 18b, 1891. (AH 16)

Sváry plodí potíže

Můžete se stát šťastnou nebo nešťastnou rodinou. Záleží to na vás samotných. O budoucnosti rozhodne váš vlastní způsob jednání. Oba potřebujete, aby byly obroušeny ostré hroty vašich charakterů a abyste pronášeli jen taková slova, za něž se nebudete muset stydět, když se s nimi setkáte v den soudu.... Můžete se vadit o maličkosti, jež za neshody vůbec nestojí, a výsledkem budou potíže. Stezka spravedlivého člověka je stezkou pokoje. Je to tak prosté, že pokorný, bohabojný člověk po ní může kráčet bez klopýtnutí a aniž by si dělal křivolaké stezky. Je to úzká cesta, avšak lidé rozdílných povah mohou po ní kráčet bok po boku jen tehdy, jdou-li ve šlépějích Vůdce svého spasení.– 4T 502, 503 (1880)

Hubování a rozčilování vede k odboji

Nevlídna, tvrdá a hněvivá slova nejsou původu nebeského. Hubování a rozčilování nikdy nepomohou. Namísto toho v lidském srdci podněcují ty nejhorší pocity. Když vaše děti zlobí a jsou naplněny vzpourou a vy jste v pokušení mluvit nelítostně a jednat tvrdě, posečkejte před tím, než je napravíte. Dejte jim příležitost k přemýšlení a dovolte, aby se uklidnilo i vaše rozzlobení. Když se svými dětmi budete jednat laskavě a soucitně, ony i vy přijmete Boží požehnání. Co myslíte, bude někdo v den Božího soudu litovat toho, že byl ke svým dětem trpělivý a vlídný?– MS 114, 1903. (CG 246)

Jednota vychází z blízkého společenství s Kristem

Příčina nejednoty a nesouladu v rodinách i v církvi je oddělení se od Krista. Přijít blíže ke Kristu

znamená přiblížit se jeden k druhému. Klíčem k jednotě v církvi a v rodině není diplomacie, jejich vedení či nadlidské úsilí překonávat těžkosti – ačkoli mnohé z těchto věcí je třeba uplatnit, nýbrž spojení s Kristem.

Představte si obrovskou kružnici, které z obvodu vychází mnoho přímek směřujících ke středu. Čím blíže jsou tyto přímkové ke středu, tím blíže se dostávají jedna ke druhé.

Tak je tomu i v křesťanském životě. Čím blíže se dostaneme ke Kristu, tím blíže si budeme navzájem. Bůh je oslaven, když se Jeho lid sjednocuje v harmonické spolupráci.–Lt 49, 1904. (AH 179)

Soulad mezi manželi je nezbytný

Mezi mužem a ženou by měla být naprostá důvěra. Společně by měli přemýšlet o svých povinnostech a zodpovědnosti. Společně by měli působit pro největší dobro svých dětí. Nikdy by neměli před svými dětmi kritizovat plány toho druhého nebo znevažovat jeho úsudek. Žena by měla dávat pozor na to, aby neztěžovala práci, kterou manžel koná pro děti. Manžel by měl pomáhat své ženě, dávat jí moudré rady a laskavě ji povzbuzovat.– MH 393, 394 (1905)

Žádný nesoulad a neshody

Budou-li žít otcové a matky v neshodách, kdy jde jeden proti druhému, aby mařil jeho vliv, poměry v rodině budou demoralizovány a ani otec ani matka nebudou mít úctu a důvěru, které jsou tak nezbytné ke správnému vedení rodiny.... Děti pohotově poznají vše, co zneváží a zpochybní zákony a řády domácnosti, zvláště ta pravidla, která omezují jejich jednání.– RH, Mar 13, 1894. (AH 312)

Pozitivní přístup při vedení domova

Nemáte žádné právo vnášet temný mrak nad štěstím vašich dětí tím, že je pořád kritizujete a přísně káráte a odsuzujete za bezvýznamná pochybení. Konkrétní zlo jim sice musíte odhalit právě takové, jakým ve skutečnosti je – hříšné, a je třeba postupovat pevně a rozhodně takovým způsobem, aby se zabránilo jeho opakování. Nicméně v srdci dětí nesmí zůstat beznaděj a zoufalství, nýbrž určitá míra odvahy, že se mohou polepšit a opět získat vaši důvěru a sympatie. Děti možná chtějí konat dobro, třeba se ve svých srdcích rozhodly být poslušné, potřebují však pomoc a povzbuzení.– ST, Apr 10, 1884. (CG 279)

Pokoj v církvi

Nechť je pokoj ve vašem domově a bude pokoj též v církvi. Bude-li tato vzácná zkušenost přenesena do církve, bude prostředkem k vytvoření vzájemné přívětivé a laskavé náklonnosti. Utichnou hádky a mezi členy církve se bude zjevovat pravá křesťanská zdvořilost. Svět na nich pozná, že se stýkají s Ježíšem a učí se od Něho. Jakým dojmem by zapůsobila církev na svět, kdyby všichni členové žili křesťanským životem!– MS 60, 1903. (CG 549)

Smrt vymazává pocity neshod a hořkosti

Když smrt zavře člověku oči, když jsou ruce složeny na nehybném hrudníku, jak rychle se mění ovzduší neshod! Žádná zášť, žádná hořkost; urážky a křivdy jsou odpuštěny a zapomenuty. Kolik je nad mrtvými proneseno láskyplných slov! Kolik dobrých skutků z jejich života připomenuto! Chvála a uznání nyní otevřeně splývají ze rtů; Pronikají však k uším, které již neslyší, k srdci, které necítí.... Jak mnozí, když stojí tiše a s úctou u zesnulého, si zahanbeně a s žalem vzpomínají na slova a činy, které zarmoutily právě to srdce, jež navždy utichlo!

Vnesme nyní do svých životů to nejlepší, lásku a vlídnost, kterých jsme jen schopni. Buďme při společenském styku s druhými navzájem ohleduplní, milí, trpěliví a shovívaví. Necht' jsou myšlenky a pocity, které se projevují u umírajících nebo nad mrtvými, uvedeny do každodenních vztahů s našimi bratry a sestrami, kteří žijí.– 5T 490 (1889)

Žádná neshoda v nebesích

Necht' se nikdo nedomnívá, i přesto, že by byl teoreticky upevněn v přítomné pravdě, že nedělá žádné chyby. Dojde-li však k pochybením, buďme připraveni je napravit. Vyhňeme se však všemu, co by mohlo vyvolat rozkol a spor, protože před námi jsou nebesa a mezi jeho obyvateli nebude žádných neshod.– RH, Aug 8, 1907. (CH 244)

Potřebujeme více lásky, méně kritiky

Rozdílnost názorů bude vždy existovat, neboť není dáno, aby mysl všech lidí pracovala stejným způsobem. Musíme hlídat zděděné i vypěstované sklony ke zlému, aby nevyvolaly spory nad bezvýznamnými věcmi. Jemný soucit a láska musí spojit pracovníky Kristovy. Ať si nikdo nemyslí, že je nějakou ctností hájit své vlastní představy a názory a domnívat se, že on je tím jediným, kterému Pán dal soudnost a intuici. Křesťanská láska zakrývá spoustu věcí, které by snad druhý považoval u někoho za nedostatek. Potřebujeme více lásky a daleko méně kritizování. Když bude Duch svatý zřetelněji působit v srdcích kazatelů a pomocníků, budou zjevovat Kristovu něžnost a lásku.– Lt 183, 1899.

Neútočme na jednotlivce

Některými našimi bratry byly proneseny a napsány mnohé věci, které jsou vnímány jako vyjádření nepřátelství vůči vládě a zákonům. Je chybou, když se takto sami vystavujeme neporozuměním a sporům. Není moudré neustále hledat chyby na tom, co učinili lidé ve vládě. Naším dílem není to, abychom napadali jednotlivce či instituce. Musíme být nadmíru opatrní, abychom nebyli pochopeni jako ti, kteří se sami staví na odpor vládní správě. Je pravdou, že náš „boj“ má být útočný, avšak našimi zbraněmi mají být ty, které nacházíme v jasném „Takto praví Hospodin.“ Naším dílem je připravit lid, aby obstál ve velikém dni Božím. Nesmíme se uchýlit k výrokům, které by podnítily spor nebo vyvolaly nepřátelství u těch, kteří nejsou našeho vyznání.– 6T 394 (1900)

Při setkání s nevírou a rozvratným učením

Bylo mi ukázáno, že v našich řadách budou v podobě věřících působit zlí andělé, aby vnesli mocného ducha nevíry. Ať vás to nezmalomyslnuje, ale opravdově, celým srdcem hledejte pomoc Boží proti silám satanových nástrojů. Tyto mocnosti zla se na našich setkáních shromáždí ne proto, aby přijaly požehnání, ale aby mařily vliv Božího Ducha. Nezapývejte se žádnou poznámkou, kterou asi učiní, nýbrž opakujte Boží zaslíbení, která jsou ano a amen v Kristu Ježíši. Nikdy se nesmíme nechat zaplést do slov, která splývají z lidských rtů, aby utvrdila zlé anděly v jejich díle, nýbrž musíme opakovat Kristova slova.– Lt 46, 1909.

54. PŘEMÍRA STUDIA

Musíme si chránit sílu mozku

Věřím, ano věřím, že Pán slyší mé modlitby a potom jdu pracovat tak, abych byla v souladu se svými modlitbami, o nichž jsem si jista, že je sestavil Pán. Jsem rozhodná. Nepřetěžujme sílu, kterou nám Pán dává. Musíme si chránit sílu mozku. Zneužíváme-li této síly, nebudeme mít žádnou v zásobě pro čas nouze.– Lt 150, 1903.

Moudrost potřebná k výběru duchovní potravy

Shromažďování mnoha knih za účelem studia příliš často klade mezi Boha a člověka překážku, kterou tvoří spousta vědomostí, které oslabují mysl a činí ji neschopnou vstřebat to, co již dříve přijala. Mysl se stává pochmurnou, podrážděnou. Je zapotřebí moudrosti, aby si člověk mohl správně vybrat mezi těmito mnohými autory a Slovem života, aby mohl jíst tělo a pít krev Syna Božího.– 7T 205 (1902)

Přemíra studia zkracuje život

Chtěla bych říci těm, kteří touží stát se zdatnými pracovníky na díle Božím, toto: Zaměstnáváte-li svůj mozek přílišným množstvím práce v domnění, že ve studiu budete zaostávat, nebudete-li v jednom kuse studovat, musíte okamžitě změnit svůj názor a počínání. Pokud nebude věnováno více pozornosti v tomto ohledu, jsou mnozí, kteří předčasně klesnou do hrobu.– CT 296 (1913)

Nadměrné soustředění oslabuje životně důležité orgány

Schopnost mysli soustředit se na jediný předmět na úkor všech ostatních je do určité míry dobrá. Avšak neustálé používání této schopnosti oslabuje ty orgány, které je nutno zapojit do tohoto úkolu. Jsou příliš přetěžovány a výsledkem je neschopnost dosáhnout té nejvyšší míry dobra. Některé orgány jsou přepínány, přičemž jiné zůstávají v nečinnosti. Mysl takto není zdravým způsobem zaměstnávána a důsledkem je, že se zkracuje život.– 3T 34 (1872)

Přetěžovaná mysl je otevřenými dveřmi pro pokušení

Ti studenti, kteří se ve škole cele zaměřují jen na duševní úsilí, způsobují tímto svým omezením

újmu celému organismu. Mozek je unaven a satan přichází s celou škálou pokušení a láká je, aby se zapletli do zapovězených zálib a požitků, aby měli změnu a dali průchod svým citům. Tím, že se poddávají těmto pokušením, činí nesprávné věci, které způsobují újmu jim samotným a také škodu jiným. Tohle se může stát jen při povyražení, při žertování. Mozek je v činnosti a oni touží vyvést nějakou nezbednost či lumpárnu. Někdo však na sebe musí vzít to, že odčiní škodu, kterou vykonali v pokušení.– Lt 103, 1897.

Přepracování mysli způsobuje chorobnou představivost

Byly mi ukázány správné metody. Ať studenti spolu s duševním studiem používají též sílu tělesnou a mravní. Ať rozvíjí svou tělesnou soustavu rovnoměrně. Je chybou neustále zaměstnávat mozek. Chtěla bych slovy vystihnout právě to, co by jasně vyjádřilo tuto věc. Ustavičné zaměstnávání mozku způsobuje chorobnou představivost. Vede to k nezřízenému životu a hýření. Pětiletá školní výchova zaměřená tímto jedním směrem nemá takovou hodnotu, jako jednoletá výchova zaměřená všestranně.– Lt 76, 1897.

Přílišné studium vede k mravní zkaženosti

Nedrážděte mozek. Nadměrné studium jej podněcuje a zvětšuje do něj příliv krve. Jako jistý důsledek se dostaví mravní zkaženost. Mozek nelze nadměrně dráždit, aniž by nevyvolal nečisté myšlenky a jednání. Je zasažena celá nervová soustava a to vede k nečistotě. Tělesné i mravní síly pustnou a chrám Ducha je poskvrněn. Zlé praktiky se rozvíjí a následky nelze odhadnout. Jsem nucena hovořit na toto téma otevřeně.– Lt 145, 1897.

Srdce i mysl si musí odpočinout (rada jednomu břemeny obtíženému kazateli)

Uchovávej si cestu, po níž přichází příliv Ducha svatého, volnou a bez překážek. Ať se stane cokoliv, udržuj svou mysl u Boha a žádným způsobem se nenech zmást.

Když jsem s tebou hovořila v nočním vidění, viděla jsem, že jsi duševně vyčerpaný. Řekla jsem ti: „Vlož všechnu svou starost na Pána, nebo On má o tebe péči. Vlož svá břemena a těžkosti na Toho, jenž unese každé břemeno. Pokoj Kristův v srdci má pro nás větší cenu než cokoli jiného....

Vyzývám tě k opatrnosti. Žádám tě, aby jsi složil břímě, aby ses zbavil těch mnohých břemen, těžkostí a zmatků, které brání tomu, aby si tvé srdce i mysl odpočinuly. Měj na paměti, že je zapotřebí věnovat pozornost záležitostem věčného zájmu.– Lt 19, 1904.

Nemoc způsobená duševním přepětím

Ti, kdo se zhroutili v důsledku duševního přetížení, by si měli odpočinout od namáhavé myšlenkové činnosti. Neměli by však být vedeni k přesvědčení, že je pro ně nebezpečné používat duševní schopnosti vůbec. Mnozí lidé mají sklon vidět svůj stav horší, než ve skutečnosti je. Pro uzdravení je takové duševní rozpoložení nepříznivé a nesmíme ho podporovat.

Kazatelé, učitelé, studenti a jiní duševně pracující lidé často onemocní v důsledku velké duševní

námahy nevyvážené tělesným cvičením. Takoví lidé potřebují vést aktivnější život. Přísná zdrženlivost ve všem, doplněná vhodným cvičením, zajistí duševní i tělesnou sílu a poskytne odolnost všem duševně pracujícím.– MH 238 (1905)

Udržujte soulad mezi duševními a tělesnými silami

Podle toho, jak zacházíme s naším tělem, ztrácíme nebo nabýváme na tělesné síle. Věnujeme-li většinu svého času duševní námaze a práci, ztrácí naše mysl svěžest a sílu a tělo (tělesné orgány) svůj zdravý tonus¹³. Mozek, protože je neustále používán, je nadmíru nezdravě drážděn, zatímco svalová soustava pro nedostatek cvičení (pohybu) slábne. Dochází k očividnému úbytku tělesné síly a nárůstu duševní slabosti, jejíž vliv mozek dříve či později pocítí. Soulad mezi tělesnými a duševními silami musí být uchován tak dalece, jak je to jen možné. Je to nezbytné ke zdraví celé tělesné soustavy.– Lt 53, 1898.

55. BOLEST

Bůh nezpůsobuje bolest

Ukažte jim, že to není Bůh, kdo je původcem bolesti a utrpení, nýbrž člověk, který si sám svou vlastní nevědomostí a svým hříchem přivodil tento stav.– 6T 280 (1900)

Bolest je ovocem hříchu

Neustálé přestupování Zákona po šest tisíc let přineslo člověku jako své ovoce nemoc, bolest a smrt. A jak se blížíme konci času, budou satanova pokušení hovět chuti silnější a bude obtížnější je překonat.– 3T 492 (1875)

Bolesti a potíže – protest organismu

Mnozí přestupují zákony zdraví a neví o tom, jaký vliv mají jejich návyky při jídle, pití a práci na jejich zdraví. Neuvědomí si svůj stav do té doby, dokud se příroda tělesnou bolestí a obtížemi nevzepře onomu zneužívání, které musí snášet. Kdyby jen nemocní tehdy započali dílo nápravy a uchýlili se k jednoduchým, prostým prostředkům, které zanedbávali – používání vody a správné stravy, dostalo by se přírodě potřebné pomoci, které jí bylo dávno zapotřebí. Vydá-li se pacient touto cestou nápravy, obvykle se uzdraví, aniž by došlo k oslabení.– HL (Part 3) 61, 1865. (2SM 451)

Nestřídmost způsobuje utrpení

Mnozí jsou tak oddáni nestřídmosti, že nezmění svůj způsob života v hovění požívačnosti za žádných okolností. Raději by obětovali své zdraví a předčasně zemřeli, než aby omezili svou nestřídmou, zvrácenou chuť. Jsou také mnozí, kteří nevědí nic o tom, jaký vliv na zdraví má jídlo a pití. Kdyby se takovým lidem dostalo poučení, mohli by získat mravní sílu zapřít chuť a jíst střídměji a takovou stravu, která je zdravá. A tímto svým vlastním způsobem jednání by se uchránili od velkého

množství bolesti a utrpení.– 4SG 130, 1864. (CD 158)

Bolest způsobená ozdravným procesem

Bolest je často působena úsilím přírody o oživení a posílení těch částí, které v důsledku nečinnosti částečně ochably.– 3T 78 (1872)

Bolest zesílená vnitřním postojem (osobní poselství)

Kdyby jsi byla zapřela svou zálibu ve čtení a ve vyhledávání vlastního potěšení, kdybys věnovala více času uvážlivému tělesnému cvičení a s pečlivostí jedla náležitou a zdravou stravu, byla by ses vyhnula mnohému utrpení. Část tvého utrpení byla jen pomyslná. Kdyby ses byla posílila na duchu, abys odolávala sklonům poddávat se slabostem, byla bys neměla nervové záchvaty. Ve své mysli se musíš odvrátit od sebe a věnovat se domácím povinnostem – udržování domu v pořádku, čistotě a úhlednosti.– 2T 434 (1870)

Nemocní mají sklon stát se netrpělivými

Ti, kdo trpí nemocí, ... mohou pro sebe udělat to, co pro ně nemohou za těchto okolností vykonat druhí. Měli by započít tím, že odlehčí přírodě od břemene, které na ni vložili. Měli by odstranit příčinu nemoci. Na krátký čas přestaňte jíst, postěte se a dejte žaludku příležitost, aby si odpočinul. Opatrným a rozumným použitím vody (hydroterapií) zmírněte horečnatý stav organismu. Toto vaše úsilí pomůže přírodě v jejím boji zbavit tělo nečistot.

Zpravidla se však lidé, kteří trpí bolestí, stávají netrpělivými. Nejsou ochotni vyvinout sebezapření a snést trochu hladu. Nejsou ani ochotni trpělivě vyčkat, až dá příroda pozvolným procesem dohromady tělesné síly organismu, které byly vyčerpány. Jsou však odhodláni dosáhnout úlevy okamžitě, a proto sáhnou po silných lécích.– HL (Part 3) 60, 1865. (2SM 450, 451)

Utrpení, nad nímž nemáme žádné moci

Jsou takoví, kteří jsou svědomití a neporušené mysli, a přesto trpí z různých příčin, které nemohou nijak ovlivnit.– AM 23, 1864. (CG 445)

Nic není ukryto před Ježíšem

Jak úžasné je pomyšlení, že Ježíš ví vše o bolestech a žalu, které na nás doléhají. V každém našem soužení měl i On soužení (viz Iz 63,9). Někteří z našich přátel nevědí nic o lidském utrpení nebo tělesné bolesti. Nikdy nebyli nemocní, a proto nemohou porozumět pocitům těch, kteří jsou nemocní. Ježíš však cítí s našimi slabostmi.– MS 19, 1892. (2SM 237)

Boha se dotýká lidské utrpení

Kdo nepomáhá trpícím v Sobotu, nebude bez viny. Svatý Boží den odpočínutí byl ustanoven v zájmu člověka a skutky milosrdenství jsou v dokonalém souladu s tímto záměrem. Bůh nechce, aby

jeho stvoření trpěla byt' i jen hodinu, může-li být jejich utrpení zmírněno v Sobotu či v kterýkoli jiný den.– DA 207 (1898)

Důvěřujte Bohu, když trpíte bolestí

Možná, že se tvá mysl pro bolest často zakalí. Potom se nenamáhej přemýšlením, ale odpočívej a ukaž, že jsi svěřil svou duši Bohu, „jakožto věrnému Stvořiteli.“ Je tvou výsadou, abys při své slabosti a utrpení projevil, že nepochybuješ o lásce, kterou k tobě Bůh chová, že „věrnýť jest ten, kterýž zaslíbil,“ a že jsi svěřil tělo i duši do rukou Toho, který zachová to, co Mu bylo svěřeno.

Necht' tvá mysl přemítá nad Boží dobrotou, nad onou velkou láskou, jíž si nás zamiloval, a která se zjevuje v díle vykoupení. Kdyby nás Bůh nemiloval a kdybychom pro něj neměli cenu, pak by nepřinesl onu velkou oběť. Bůh je šlechetný v milosti a milosrdenství. Necht' tvé srdce spočine v pokoji jako unavené dítě v náručí své matky. On tě drží ve svém věčném náručí. Každé tvé soužení je i Jeho soužením....

Skryj se v Něm a ten zlý nebude znepokojoval tvou víru. Ježíš ti zanechal svůj pokoj.

„Veliká je moc, již dává Bůh / již dává Bůh skrze svého věčného Syna.“...

Slovo Jeho milosti je pro věřící duši manou. Vzácná zaslíbení Božího slova jsou životem, jsou sladká a přinášejí pokoj.– Lt 16, 1896.

Bolest a utrpení není omluvou pro nekřesťanské jednání

Během minulé noci jsem jen velice málo spala. Snažila jsem se vzhlížet k Ježíši, vložit se do rukou velkého Lékaře. Řekl mi: „Dosti máš na mé milosti.“ (2 Kor 12,9) Kristova milost vede lidi k tomu, aby mluvili náležitá, správná slova za všech okolností. Tělesná bolest a utrpení nemůže být omluvou pro nekřesťanské jednání.– MS 19, 1892.

Povznesení se nad bolest

Nemocní, zdravotně postižení lidé mohou často vzdorovat nemoci prostě tím, že odmítnou podlehnout zdravotním obtížím a oddat se nečinnosti. Měli by se povznést nad své menší bolesti a potíže a zaměstnat se nějakou užitečnou prací, přiměřenou jejich síle. Při takové práci a pobytem na čerstvém vzduchu a slunci může nejméně zesláblý člověk získat opět zdraví a sílu.– MH 246 (1905)

Užití léčivých prostředků není popřením víry

Zastávají-li názor, že při modlitbě za uzdravení nesmí použít jednoduchých léčebných prostředků, které dal Bůh ke zmírnění bolesti a k tomu, aby bylo pomoheno přírodě v jejím úsilí, aby nepopřeli svou víru, počínají si nemoudře. Není to popřením víry, naopak, je to v naprostém souladu s Božími úmysly.

Když byl král Ezechiáš nemocen, přináší mu Boží prorok poselství, že zemře. Král úpěnlivě volal k Hospodinu, který vyslyšel svého služebníka a učinil pro něj zázrak, posílaje mu zprávu, že k jeho životu bylo přidáno patnáct let. Nyní však, kdy by jej uzdravilo jediné slovo od Boha, jediný dotek

božským prstem, je dán zvláštní příkaz, aby vzali fíky, přiložili je na postižené místo, a Ezechiáš byl uzdraven. Je nutné, abychom ve všem následovali vedení Boží prozřetelnosti.– HPMMW 54, 1892. (CH 381, 382)

Působit bolest je satanská vlastnost

Hřích člověka způsobil, že „všechno stvoření až dosud společně sténá a pracuje k porodu.“ (Řím 8,22; NBK) Utrpení a smrt jako dědictví hříchu postihlo nejen lidský rod, ale i zvířata. Přísluší proto zajisté člověku, aby se snažil ulehčit břímě utrpení, které svým hříchem uvalil na všechno Boží stvoření, a ne je ještě ztěžovat. Ten, kdo týrá zvířata, protože je má ve své moci, je tyran a zbabělec.

Působit bolest svým bližním nebo zvířatům je satanská vlastnost. Mnozí se domnívají, že o jejich krutosti se nikdo nikdy nedoví, protože ubohá nemá zvířata to nemohou prozradit. Kdyby však mohli prohlédnout, jako prohlédl Balám, spatřili by anděla Božího, který je sleduje a který proti nim bude svědčit v nebesích. Do nebe je přinesen záznam a blíží se den, kdy bude vynesena rozsudek nad těmi, kdo týrají Boží stvoření.– PP 443 (1890)

Neprohlubujte bolest

Ach, nepronášejte prosím jediné slovo, které by mohlo bolest ještě více prohloubit. Člověku, který je unaven hříšným životem a neví si rady, kde najít pomoc, poukažte na laskavého Spasitele. Vezměte ho za ruku, pozvedněte ho, dodejte mu odvalu a naději. Pomozte mu, aby se chopil Spasitelovy ruky.– MH 168 (1905)

Kristova úzkost byla větší než tělesná bolest

Avšak tělesná bolest měla jen malý podíl na smrtelném zápase drahého Božího Syna. Doléhaly na něj hříchy světa a také vědomí Otcova hněvu, když snášel trest přestoupeného Zákona. Právě tohle drtilo Jeho duši. To, že Otec skryl svou tvář – pocit, že Jeho drahý Otec Jej opustil, ho přiváděl do zoufalství.

Nevinný, trpící Muž z Golgoty si plně uvědomoval a co nejpálčivěji pociťoval odloučení, které mezi Bohem a člověkem vytváří hřích. Mocnosti temna Krista sužovaly. Ani jediný paprsek světla neosvěcoval Jeho budoucnost. Zápasil s mocí satana, který prohlašoval, že má Krista ve své moci, že je silnější než Boží Syn, že se nebeský Otec zřekl svého Syna, a že stejně, jako on sám, ztratil přízeň Boží. Miluje-li ho stále ještě Bůh, proč potom musí zemřít? Bůh by Ho přece mohl zachránit od smrti.– 2T 214 (1869)

56. HNĚV

Hněv otvírá satanu srdce

Ti, kdo si myslí, že při každé domnělé provokaci mohou popustit uzdu hněvu či vzteku, otvírají své srdce satanu. Hořkost a nepřátelství musí být ze srdce vypuzeny, chceme-li být v souladu s nebem.– DA 310 (1898)

Služebníci hříchu

„Jste služebníky toho, koho posloucháte.“ (Řím 6,16; NBK) Popouštíme-li uzdu hněvu, smyslnosti, závistivé žádostivosti, nenávisti, sobectví či jakémukoli jinému hříchu, stáváme se služebníky hříchu. „Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti.“ (Mat 6,24) Sloužíme-li hříchu, nemůžeme sloužit Kristu. Křesťan bude pocítovat podněcování k hříchu, protože „tělo žádá proti Duchu.“ Avšak „Duch proti tělu“ (Gal 5,17) vede neustálý boj. Zde je nám zapotřebí Kristovy pomoci. Lidská slabost se spojuje s božskou silou a víra volá: „Díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“ (1 Kor 15,57; NBK)– RH, May 3, 1881. (SL 92, 93)

Hněv vzniklý z dotčené mravnosti

Je pravda, že existuje rozhořčení, které je ospravedlnitelné i u následovníků Kristových. Když vidí, že je Bůh zneuctíván a Jeho služba znevažována, když vidí, jak jsou nevinní utlačováni, zmocňuje se duše spravedlivý hněv. Takové rozhořčení, které vzniká z dotčené mravnosti, není hříchem.– DA 310 (1898)

Mojžíšův hněv

Rozbití kamenných desek Zákona bylo jen projevem té skutečnosti, že Izrael porušil smlouvu, kterou před nedávnem učinil s Bohem. Je to spravedlivé rozhořčení proti hříchu, jež má svůj původ v horlivosti pro slávu Boží, nikoli takový hněv, který je podnícen sebeláskou či uraženou ctižádostí, o němž hovoří toto místo Písma: „Hněvejte se, a nehřešte.“ (Efez 4,26) Takový byl i hněv Mojžíše.– RH, Feb 18, 1890. (TM 101)

Kristovo svaté rozhořčení

Kristovo rozhořčení bylo namířeno proti pokrytectví, proti do očí bijícím hříchům, jimiž lidé přiváděli své duše do záhuby, jimiž klamali lid a zneuctívali Boha. V lákavých, avšak klamných tvrzeních kněží a předních mužů poznal Ježíš působení satanských sil. Rozhodně a nekompromisně odsoudil hřích, avšak ani slovem se nezmínil o odplatě. Jeho svatý hněv byl namířen proti knížeti temna, neprojevil však přitom podrážděnou, rozzlobenou náladu. Stejně tak křesťan, jenž žije v souladu s Bohem a jenž je ovládán láskou a milosrdenstvím, pocítí spravedlivý hněv, když se setká s hříchem. Nedá se však strhnout svým rozhořčením k tomu, aby tupil ty, kdo tupí jeho. I při střetnutí s těmi, kdož podněcování d'ábelskými mocnostmi hájí nepravdu a klam, zachová v Kristu klid a rozvahu a ovládne se.– DA 619, 620 (1898)

Někteří v sobě chovají hněv

Mnozí lidé pohlíží na věci z jejich temné stránky. Zveličují domnělé křivdy, chovají v sobě hněv a jsou naplněni pocitem nenávisti a odplaty, přičemž ve skutečnosti nemají pro tyto pocity žádný opravdový důvod. ... Vzepřete se těmto zlým pocitům a zakusíte velkou změnu ve vašem vztahu k bližním.– YI, Nov 10, 1886.

Netrpělivost přináší neblahou žeň

Pronášení netrpělivých slov způsobuje v rodinném kruhu nesmírnou škodu, neboť netrpělivou mluvou je veden ten druhý k tomu, aby odpověděl ve stejném duchu a týmž způsobem. Potom následují slova pronesená na oplátku a kvůli vlastnímu ospravedlnění. Takovými slovy se vytváří těžké, trýznivé jho rozdírající vaši šíji, neboť všechna tato hořká slova se k vám vrátí v neblahé žni.– RH, Feb 27, 1913. (AH 439)

Tvrdá slova se uchem dostávají až k srdci, kde probouzejí ty nejhorší vášně a svádějí muže a ženy k přestupování Božích přikázání. ... Slova se podobají zasetému semenu.– Lt 105, 1893. (AH 439)

Mezi členy mnoha rodin je zvykem pronášet nedbalá, lehkomyšlná slova. Je-li popouštěna uzda provokování, mluvení tvrdých, nevlídných slov, stává se tento zvyk stále silnějším a takto zazní mnoho nevhodných slov, která nepocházejí od Boha, ale od satana.... Bouřlivá, hněvivá slova nesmí vycházet z úst, protože v očích Božích a před zrakem andělů jsou jistým druhem klení.– YI, Sept 20, 1894. (AH 439)

První tři roky života dítěte

Ponecháte-li v prvních třech letech dítěte volný průběh sobectví, hněvu a umíněnosti, pak bude velice těžké je přimět, aby se podřídilo zdravé disciplíně a kázni. Jeho povaha se stane rozmrzelou, bude mít radost jen když bude po jeho a bude si ošklivit rodičovskou autoritu. Tyto špatné sklony s věkem porostou, dokud ho v dospělosti převládající sobectví a nedostatek sebeovládání nevydají na milost a nemilost špatnostem, které bují v naší zemi.– HR, Apr, 1877. (Te 177)

Nikdy netrestejte v hněvu

Bůh si dětí váží a má s nimi soucit. Přeje si, aby na každý den získávaly vítězství. Vynaložme všichni úsilí, abychom jim pomohli vítězit. Nepřipusťte, aby na ně doléhala pohoršení od samotných členů vlastní rodiny. Nedovolte, aby vaše jednání a slova byla takové povahy, že by vaše děti byly popouzeny k hněvu. Nicméně páchají-li zlo, musí být svědomitě potrestány a napraveny, ale nikdy ne ve hněvu.– MS 47, 1908.

Otec či matka dávají průchod vzteku a podrážděnosti před dítětem a potom se diví, proč je tak obtížné držet dítě pod kontrolou. Co se dá však čekat? Děti jsou bystré a rychle napodobují a dítě jen uvádí do praxe naučení, která ho naučili jeho rodiče při svých hněvivých vzplanutích....

Možná budete muset potrestat dítě rákoskou. Někdy je to nutné. Ale nikdy, nikdy je nekázněte v hněvu. Trestat dítě v hněvu znamená dopouštět se dvou chyb při snaze napravit jednu. Posečkejte s potrestáním, dokud se v klidu nezamyslíte a nepromluvíte si s Bohem. Položte si otázku: Je má vůle podřízena Boží vůli? Nacházím se ve stavu, kdy mne může Bůh řídit a vést? Proste Boha o odpuštění, že jste přenesli na dítě takovou povahu, kterou je tak obtížné zvládat. Proste jej, aby vám dal moudrost k tomu, abyste mohli jednat se svým vzpurným dítětem způsobem, který by ho přiblížil k vám a k jeho nebeskému Otci.– RH, July 8, 1902.

Prudký hněv ohrožuje život

Dává-li člověk volný průchod prudkému hněvu a vzteku, ohrožuje tím svůj život. Mnozí umírají při záchvatu hněvu a zloby. Mnozí si sami způsobují takovéto záchvaty. Kdyby jen chtěli, mohli by jim předejít, avšak je zapotřebí použít sílu vůle, aby mohl být zdolán nesprávný způsob jednání. To vše musí být součástí výchovy ve škole, neboť jsme Božím vlastnictvím. Tělo, jako svatý chrám, musí být uchováváno čisté a neposkvrněné, aby v něm mohl přebývat Boží Duch svatý.– Lt 103, 1897. (HC 265)

Vzplanutí hněvu a jeho plody

Objevila se jedna skupina lidí, která se neovládá. Nedrží na uzdě svoji prchlivost ani svůj jazyk a někteří z nich prohlašují, že jsou Kristovými následovníky; není tomu ale tak. Ježíš jim nedal žádný takový příklad.... Chovají se nerozumně a nedají se snadno přesvědčit. Nejsou duševně zdraví. Satan má nyní nad nimi úplnou kontrolu. Každý z těchto hněvivých projevů oslabuje nervovou soustavu, zeslabuje mravní síly a činí obtížným udržet hněv na uzdě při další provokaci.– YI, Nov 10, 1866. (SD 142)

Opojen hněvem

Satan nesmírně jásá, když je mu dána možnost, aby člověka rozpálil do běla hněvem! Pohled, gesto, intonace hlasu může být pochopeno a použito jako satanův šíp ke zranění a otrávení srdce, které je přístupné k jeho přijetí.

Když někdo dává průchod hněvivému duchu, je tím opojen právě tak, jako ten, kdo dává ke svým rtům skleničku s alkoholem.

Kristus považuje hněv za vraždu.... Popudlivá, hněvivá slova přinášejí vůni smrti k smrti. Každý, kdo je pronásí, nespolupracuje s Bohem na záchraně svých bližních. V nebesích je tato zlá, urážlivá mluva dána na stejnou úroveň s běžným klením a hrubými, sprostými slovy. Je-li v srdci pěstována nenávist, nemůže v něm být ani špetka lásky k Bohu.– Lt 102, 1901. (HC 235)

Podrážděný, netrpělivý člověk bývá zřídka spokojený

Nikdo jiný není schopen snížit náš vliv tak, jako jej můžeme snížit my sami, když popouštíme uzdu nekontrolovatelné prchlivosti. Přirozeně netrpělivý člověk neví, co je pravé štěstí a je málokdy spokojený. Stále doufá, že se dostane do příznivější situace, nebo že změní své okolí tak, aby dosáhl pokoje a klidné mysli. Zdá se mu, že je jeho život obtížen těžkými kříži a zkouškami, přičemž kdyby ovládl svou prchlivost a držel svůj jazyk na uzdě, mohl by se mnohým těmto trampotám vyhnout. Je to „vlídná odpověď“, která „odvrací hněv“ (Př 15,1; KJB). Pomstychtivostí, odplatou si nikdo nikdy nezískal nepřítel. Ukázněná povaha působí dobrým vlivem na všechny kolem, ale „město rozbořené beze zdi jest muž, kterýž nemá moci nad duchem svým.“ (Př 25,28) – 4T 367, 368 (1879)

Je snazší jednat bez zábran před davem lidí

Je horší, mnohem horší dávat průchod svým pocitům ve velkém shromáždění a útočit slovy na

někoho či na všechny, než jít k jednotlivcům, kteří se možná dopustili něčeho špatného a pokárat je osobně. Nepřístojnost této přísné, neomalené, veřejně obviňující řeči ve velkém shromáždění je před Bohem mnohem závažnější, než osobní pokárání určené jednotlivci, protože přítomných je více a nepříznivá kritika je všeobecnější. Je vždy snazší dát průchod pocitům před shromážděním, protože jsou mnozí přítomní, než jít k bloudícím a tváří v tvář si s nimi otevřeně, upřímně a jasně probrat jejich nesprávné jednání.

Avšak vnášet do Božího domu nepřátelské pocity vůči jednotlivcům a působit, aby trpěli nevinní spolu s viníkem, není způsob, který Bůh schvaluje; spíše to uškodí, než prospěje. Příliš často se stává, že před shromážděním jsou přednášeny kritické a obviňující proslovy. Tyto projevy u bratří nepovzbuzují ducha lásky. Nevedou je k tomu, aby smýšleli duchovněji, aby směřovali ke svatosti a k nebesům; naopak, v jejich srdcích se probouzí duch zahořklosti. Tato velice silná kázání, která se do člověka hluboce zařezávají, jsou jistě někdy nutná, aby probudila, vyburcovala a přesvědčila o vině. Pokud však nenesou zvláštní znamení toho, že jsou diktována Duchem Božím, působí daleko více škody, než dobra.– 3T 507, 508 (1880)

Hněv potlačil zdravý rozum

Doufám, že si záležitost důkladně promyslíš a zamyslíš se nad svým prvním pokušením porušit řád školy. Kriticky prozkoumej způsob řízení naší školy. Žádné z pravidel, která byla prosazována, nebylo příliš přísné. Choval jsi však hněv a za těchto okolností byl zavržen zdravý rozum a srdce se stalo kořistí nezkrotné vášně. Než sis to uvědomil, učinil jsi krok, který bys několik hodin předtím nebyl vykonal ani pod sebevětším tlakem pokušení. Náhlý popud zvítězil nad tvým rozumem a již jsi nemohl odvrátit újmu, kterou jsi učinil sobě i škole, jakožto Boží instituci. Naším jediným bezpečím za všech okolností je být vždy v síle našeho Vykupitele Ježíše pánem nad sebou samým.– 4T 431 (1880)

Pomsta vede jen ke zlému

Je pro nás mnohem lépe, když snášíme křivá obvinění, než když se budeme trápit tím, že se budeme mstít svým nepřátelům. Nenávist a pomstychtivost mají svůj původ u satana a mohou přinést jen zlo tomu, kdo je chová. Pokora srdce, ona tichost, která je ovocem toho, že člověk přebývá v Kristu, je pravým tajemstvím požehnání. „On ozdobuje pokorné spasením.“ (Žalm 149,4; KJB) – MB 17 (1896)

Když jste podrážděni, nemluvte

Nechť ti, kdo se dají snadno vyprovokovat, nesahají k odvetě, když zaznívají slova, jež je provokují. Nechť na modlitbě hledají Pána a prosí Ho, aby jim ukázal, jak mají pracovat pro ty, kdož hynou v hříchu. Ten, kdo horlivě setrvává v tomto díle, bude tak mocně naplněn Božím Duchem, že jeho způsoby, chování, hlas, jeho celý život se stane Kristovým zjevením. Zkuste to bratři, zkuste. Ukřižujte své já místo snahy křižovat své bratry. Kristus řekl: „Chce-li kdo za mnou přijít, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne.“ (Mat 16,24; KJB)– Lt 11, 1905.

Když se hněv setkává s tichostí

V mlčení se skrývá úžasná síla. Jsou-li na tebe namířena netrpělivá slova, neoplácej je. Slova pronesená v odpovědi člověku, který je rozzloben, obvykle působí jako bič a vydráždí rozčilení až k zuřivosti. Hněv však rychle utichá, setká-li se s tichostí. Křesťan nechť drží jazyk na uzdě a pevně se rozhodne, že nebude pronášet nevlídná, netrpělivá slova. S jazykem na uzdě se může stát vítězem v každé zkoušce trpělivosti, kterou musí projít.— RH, Oct 31, 1907. (MYP 135, 136)

Pěstujte smířlivého ducha

Co se týká vašeho nynějšího vztahu k církvi vám radím, abyste z vaší strany učinili vše, co můžete, abyste vešli v soulad se svými bratry a sestrami. Pěstujte laskavého a smířlivého ducha a nedovolte, aby se do vaší mysli a vašeho srdce vloudil jakýkoliv pocit odplaty. Na tomto světě již máme jen málo času, a proto pracujme pro nynější i věčný život. Snažte se upevňovat své povolání a vyvolení. Prozkoumejte své životy, abyste se nemýlili ohledně vašeho nároku na domov v Kristově království. Budou-li vaše jména zapsána v Beránkově knize života, pak bude vše v pořádku. Buďte ochotní a snažte se vyznat se ze svých pochybení a opustit je, aby vaše selhání a hříchy mohly předejít soudu a být vymazány.— 5T 331 (1885)

Neovladatelnou prchlivost lze přemoci

Kristovo učení vnesené do života pozvedne člověka, ať už je v očích Božích jeho mravní hodnota sebemenší. Ti, kdo se snaží podrobit si své přirozené povahové vady, nemohou být korunováni úspěchem, pokud nebudou řádně bojovat. Avšak ti, kteří se často modlí, žádajíce o tu moudrost, která přichází shůry, budou přizpůsobeni božskému. Hrubé, neomalené způsoby a chování, neovladatelná prchlivost se podřídí Božímu Zákonu.— Lt 316, 1908.

Vzepřete se pocitům hněvu

Je pouze jediný lék – naprosté sebeovládání za všech okolností. Snaha dostat se tam, kde vlastní já nebude znepokojováno, může být na nějakou dobu úspěšná. Avšak satan ví, kde najde tyto ubohé duše, a bude stále znovu napadat jejich slabá místa. Budou ustavičně obtěžováni, pokud si jen budou o sobě tolik myslet.... Je pro ně však naděje. Nechť svůj život, který je tak rozbouřený konflikty a obavami, spojí s Kristem a tehdy se vlastní já již nebude dožadovat nadvlády.... Musí se pokořit a upřímně vyznat: „Nejednal jsem správně. Odpustíš mi? Bůh říká, že nemáme dovolit, aby nad naším hněvem zapadalo slunce.“ Toto je ta jediná cesta k vítězství. Mnozí ... v sobě pěstují hněv a jsou naplnění pomstychtivými pocity nenávisti.... Vzepřete se těmto zlým pocitům a zakusíte velkou změnu ve vašem vztahu k bližním.— YI, Nov 10, 1886. (SD 142)

57. NENÁVIST (ZÁŠŤ) A POMSTYCHTIVOST

Myšlenka v sobě skrývá čin

Duch nenávisti a pomstychtivosti pochází od satana a tento duch jej přivedl k tomu, že usmrtil

Syna Božího. Každý, kdo pěstuje zášť a zlobu, chová téhož ducha, jenž přinese ovoce smrti. V myšlence na pomstu se skrývá zlý čin jako rostlina v semeni. „Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstal.“ (1 Jan 3,15; NBK) – MB 56 (1896)

Nenávist ničí vše ušlechtilé

Bylo mi ukázáno, jakým šťastným a vznešeným andělem byl kdysi satan. Potom mi bylo ukázáno, jak vypadá nyní. Dosud má královskou postavu. Rysy jeho tváře jsou dosud ušlechtilé, protože je andělem, i přestože padl. Avšak výraz v jeho obličeji je plný úzkosti, starosti, neštěstí, zášti, nenávisti, škodolibosti, klamu a všeho zlého....Viděla jsem, že se sám poddával zlému, až byly zničeny všechny dobré vlastnosti a vyvinuly se ty zlé.– EW 152 (1882)

Dějiny světa jsou bojem mezi láskou a nenávistí

Satan své nepřátelství vůči Kristu projevuje nenávistí proti Jeho následovníkům. V celých dějinách je možno vidět stále tutéž nenávist k zásadám Božího Zákona, totéž klamné jednání, jehož cílem je učinit, aby blud vypadal jako pravda, aby Zákon Boží byl nahrazen lidskými zákony a aby lidé uctívali raději stvoření nežli Stvořitele. Ve všech dobách se satan vytrvale snaží zkreslovat povahu Boží, snaží se způsobit, aby lidé měli falešnou představu o Stvořiteli a vzhlíželi k němu spíše se strachem a nenávistí než s láskou. Snaží se odstranit božský Zákon a způsobit, aby lidé necítili závaznost jeho požadavků. Pronásleduje ty, kdo se odvažují stavět se proti jeho klamům. Toto satanovo úsilí je možno sledovat v dějinách patriarchů, proroků a apoštolů, mučedníků i reformátorů.– GC úvod (1888)

Hřích uvedl člověka do souladu se satanem

Když člověk přestoupil Boží Zákon, zkazila se jeho přirozenost a ocitl se v souladu, a nikoli v rozporu, se satanem.– GC 505 (1888)

Nenávist bude existovat, dokud bude existovat hřích

Nenávist proti ryzím zásadám pravdy, tupení a pronásledování jejich obhájců potrvá tak dlouho, pokud bude existovat hřích a hříšníci. Následovníci Kristovi a služebníci satanovi nemohou žít v souladu.– GC 507 (1888)

Výtky probouzejí nenávist

Týž duch, který podnítil vzpouru v nebesích, stále podněcuje vzpouru proti Bohu na zemi. ... Vytýkání hříchu stále vyvolává ducha nenávisti a odporu. Když Boží varovná poselství přesvědčují svědomí, svadí satan lidi k tomu, aby se sami ospravedlňovali a snažili se získat souhlas druhých pro své hříšné počínání. Místo, aby napravili své chyby, vyvolávají rozhořčení proti tomu, kdo je pokáral, jakoby byl jedinou příčinou nesnází. Ode dnů spravedlivého Ábela až do současnosti se projevuje týž duch proti těm, kdo se opovažují vytýkat hřích.– GC 500 (1888)

Závist vyvolává zášť

Ačkoli Saul neustále číhal na příležitost, jak Davida zprovodit ze světa, měl z něho strach, neboť bylo zřejmé, že je s ním Hospodin. Králův hněv vzbuzovala Davidova bezúhonnost. Zdálo se mu, že samo bytí Davidovo a jeho přítomnost ukazuje na jeho vlastní hanbu, neboť při porovnání s Davidem byly odhaleny jeho vlastní nedostatky. Závist udělala ze Saula nešťastného a bídneho člověka a uvrhla Davida, tohoto pokorného poddaného jeho trůnu, v nebezpečí života.

Kolik nevýslovného neštěstí způsobila již na světě tato zlá povahová vlastnost! V Saulově srdci bylo totéž nepřátelství, které podnítilo také Kaina proti jeho bratru Ábelovi, protože skutky Ábelovy byly spravedlivé a Bůh Ábela ctil, kdežto Kainovy skutky byly zlé a Bůh mu nemohl dát své požehnání. Závist je dcerou pýchy a zahnízdí-li se v srdci, vede k nenávisti a nakonec i k pomstychtivosti a vraždě. Byl to satan, který projevil svou vlastní povahu tím, že vyvolal v Saulovi hněv proti tomu, jenž mu nikdy ničím neublížil.– PP 651 (1890)

Hříšné emoce

Zákon Boží si všímá žárlivosti, závisti, nenávisti, škodolibosti, pomstychtivosti, smyslné žádostivosti i ctižádosti, které kypí v duši, ale které pro nedostatek příležitostí, nikoli vůle či chtění, se dosud neprojevily navenek v chování či jednání člověka. A všechny tyto hříšné emoce budou vzaty v úvahu v onom dni, kdy „všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.“ (Kaz 12,14) –ST, Apr 15, 1886. (1SM 217)

Vražda je nejdříve v srdci

Ježíš probírá přikázání jedno po druhém a vysvětluje hloubku a dosah jejich požadavků. Neoslabuje je ani o vlas, ale naopak ukazuje, jak dalekosáhlé jsou jejich zásady, a odhaluje osudný omyl Židů, který spočívá v tom, že spoléhají na svou navenek projevující se poslušnost. Ježíš prohlašuje, že Boží Zákon se přestupuje i hříšnou myšlenkou nebo žádostivým pohledem. Každý, kdo se podílí na sebemenší nespravedlnosti, přestupuje Zákon a porušuje svou vlastní mravnost. Vražda se nejprve připravuje v mysli. Kdo ve svém srdci poskytuje místo pro nenávist, vstupuje na cestu vraha, a Bohu se oškloví oběti i dary, které mu takový člověk přináší.– DA 310 (1898)

Přestoupení šestého přikázání

Každý nespravedlivý čin, který vede ke zkracování života – nenávist a pomstychtivost, či holdování jakékoli vášni, která působí škodu druhým nebo v nás jen vyvolává touhu ubližovat druhým (neboť „každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah.“ 1 Jan 3,15; NBK) – ... je v menší či větší míře přestupováním šestého přikázání.– PP 308 (1890)

Satan naplňuje lidi svou vlastní záští

Když dovolí člověk satanu, aby formoval jeho vůli, používá ji k dosažení svých cílů. Vyvolává nevěrné myšlenky a podněcuje lidské srdce k boji proti Božímu slovu. S neutuchajícím, vytrvalým

úsilím se snaží naplnit lidi svou vlastní záští a nepřátelstvím vůči Bohu a postavit je proti nebeským ustanovením a požadavkům a proti působení Ducha svatého. Získává pod svou korouhev všechny zlé stoupence a vede je pod svým vedením do boje proti dobru.– RH, Feb 10, 1903. (MYP 54)

Svět nenáviděl Krista, protože se od něj odlišoval

Rozdíl mezi povahou Kristovou a povahou druhých lidí v Jeho době se všude projevoval a pro tuto odlišnost jej svět nenáviděl. Nenáviděl Ho pro jeho dobrotu a naprostou bezúhonnost. Kristus prohlásil, že ti, kdo budou projevovat tytéž vlastnosti, budou taktéž nenáviděni. Jak se budeme přibližovat konci času, bude se tato zášť vůči Kristovým následovníkům projevovat stále více.

Kristus se stal člověkem a snášel nenávist světa, aby ukázal mužům a ženám, že mohou žít bez hříchu a že jejich slova, činy, jejich duch mohou být posvěceny Bohu. Můžeme se stát dokonalými křesťany, projeví-li se tato moc v našich životech. Když na nás bude neustále spočívat nebeské světlo, budeme ztělesňovat Krista. Byla to spravedlnost, která se projevovala v Kristově životě, která jej od světa odlišila a vzbudila proti němu zášť.– MS 97, 1909.

Nenávist vyvěrá z touhy po odplatě

Satan se snažil popřít vše, co Boží Syn řekl, a použil lidi jako své nástroje, aby Spasitelův život naplnil utrpením a zármutkem. Lži a klamná tvrzení, jimiž se snažil mařit dílo Ježíšovo, nenávist projevovaná neposlušnými, jeho kruté obžaloby Toho, jehož život byl životem bezpříkladné služby lásky – to vše vycházelo z hluboko zakořeněné pomstychtivosti. Zadržované ohně závesti a zloby, nenávisti a pomsty propukly proti Synu Božímu na Golgotě, kdy celé nebe shlíželo na tento výjev v němé hrůze.– GC 501 (1888)

Zášť vůči rodičům (rada jedné mladé ženě)

Tvou povinností je obzvláště to, abys s pokorou vyznala své neuctivé jednání ke svým rodičům. Nemáš žádný důvod pro tyto nepřirozené projevy vůči nim. Je to čistě satanský duch, a ty se mu poddáváš, protože tvá matka neschvaluje tvé jednání. Tvé pocity se rovnají nejen naprosté nelibosti a nápadné neúctě, ale i nenávisti, zlobě, závesti a žárlivosti, které se projevují ve tvém jednání a jež tvým rodičům způsobují utrpení a které je ponižují. Nemáš chuť, nechceš je učinit šťastnými, nebo jim dokonce přinést útěchu a povzbuzení. Tvé city jsou nestálé. Někdy se tvé srdce stává něžnějším, ale pak, když vidíš u rodičů nějaký nedostatek, se pevně uzavře a andělé v něm nemohou vyvolat ani jediný pocit lásky.

Ovládá tě zlý démon a jsi plná záští a nenávidíš. Bůh zaznamenal tvá neuctivá slova a tvé nelaskavé jednání ke tvým rodičům, jež ti přikázal ctít. A jestliže nepoznáš obludnost tohoto hříchu a nebudeš-li se z něj kát, budeš klesat stále níže, až budeš ponechána svým vlastním zlým cestám.– 2T 82, 83 (1868)

Satan se raduje, když má pod kontrolou dětskou mysl

Jak smutný pohled, když dítky bohabojných rodičů jsou vzpurné a neposlušné, nevděčné a

umíněné, plně odhodlané, aby bylo vždy po jejich, bez ohledu na to, kolik těžkostí či zármutku tím způsobí svým rodičům. Satan nachází potěšení v tom, když může vládnout dětským srdcem, a je-li mu to dovoleno, pak je naplní svým vlastním záštiplným, nenávistným duchem.– YI, Aug 10, 1893. (MYP 333)

Duch zášti se obrací proti původci

Nikdo nemůže nenávidět svého bratra či svého nepřítele, aniž by se tím sám neodsuzoval.– YI, Jan 13, 1898.

Pomstychtivost nepřináší uspokojení

Mějte na paměti, že mstivá řeč člověka nikdy nezpůsobí, že se bude cítit jako vítěz. Necht' skrze vás promlouvá Kristus. Nepřipravujte se o požehnání, které plyne z toho, že se vzdáte zlého smýšlení.– 7T 243 (1902)

Co zatemňuje vnímání?

Pýcha, sebeláska, sobectví, nenávist, závist a žárlivost zatemnily schopnost vnímání, a pravda, která vás měla učinit moudrými ke spasení, ztratila svou sílu k tomu, aby zapůsobila a ovládla vaši mysl.– 2T 605, 606 (1871)

Olej lásky odnímá hořkost

Nedovol, aby rozmrzelost dozrála v zášť. Nepřipust', aby rána zhnisala a propukla v jedovatých slovech, která poskvřňují mysl těch, kdo je slyší. Nedovol, aby trpké myšlenky naplňovaly stále tvou mysl. ... Jdi ke svému bratru a v pokoře a upřímnosti si s ním promluv o celé záležitosti. ...

Celé nebe jeví zájem o rozhovor mezi poškozeným a bloudícím. ... Olej lásky odstraňuje bolest, kterou způsobila křivda. Duch Boží poutá srdce k srdci a v nebesích zní hudba, když je dosaženo jednoty.– 7T 261, 262 (1902)

Srdce, jež oplácí nenávist láskou

Ani společenské postavení, původ, národnost nebo náboženské výsady nedokazují, že jsme členy Boží rodiny. O tom svědčí jen láska, a to taková, která zahrnuje všechny lidi. Dokonce hříšníci, jejichž srdce se úplně neuzavřela Božímu duchu, kladně reagují na laskavé jednání. I když snad odplácejí nenávist nenávistí, na lásku odpoví láskou. Avšak jedině Duch Boží uschopňuje člověka oplácet nenávist láskou. Laskavost projevená vůči nevděčným a zlým lidem, nezištně konané dobro – tím se vyznačují členové nebeské rodiny; je to nepochybným znamením, jímž dítky Nejvyššího ukazují svoje vznešené postavení.– MB 75 (1896)

Definice víry

Víru, spasitelnou víru si nutno osvojit. Tuto víru v Ježíše Krista lze popsat několika slovy: Je to rozhodnutí duše, kterým se celý člověk odevzdává do péče, ochrany a vedení Ježíše Krista. Člověk přebývá v Kristu a Kristus je tím nejvyšším a nejpřednějším, kdo přebývá v duši skrze víru. Věřící svěruje své tělo i duši Bohu a s důvěrou smí prohlásit: Kristus je schopen zachovat to, co jsem mu svěril, až do onoho dne. Všichni, kdo takto věří, budou zachráněni pro věčný život. Bude zde jistota, že je duše obmyta Kristovou krví a oděna Jeho spravedlností a že je vzácná před Jeho očima. Naše myšlenky i naše naděje se upínají k druhému příchodu našeho Pána. To bude ten den, kdy Soudce vši země odmění víru svého lidu.– MS 6, 1889.

Další definice

Vírou přijímáme Boží milost, víra však není naším Spasitelem. Víra nemá žádných zásluh. Je rukou, jíž se pevně chytáme Krista a přivlastňujeme si Jeho zásluhy.– DA 175 (1898)

Víra znamená důvěřovat Bohu – věřit tomu, že nás miluje a že nejlépe ví, co je k našemu dobrému. Takto jsme vírou vedeni k tomu, abychom si vyvolili Jeho cestu místo své vlastní. Víra místo vlastní nevědomosti přijímá Jeho moudrost, místo vlastní slabosti Jeho sílu, místo vlastní hříšnosti Jeho spravedlnost. Naše životy, my sami pak již patříme Jemu. Víra uznává to, že On je tím jediným, kterému vše patří, a přijímá Jeho požehnání. Pravda, poctivost, čistota jsou zdůrazňovány jako tajemství životního úspěchu. Víra způsobuje, že se stáváme vlastníky těchto zásad.– Ed 253 (1903)

Prostý princip víry

Víra funguje na snadném principu a ve svých důsledcích je nesmírně účinná. Mnozí vyznávající křesťané, kteří věří v Písmo svaté a věří jeho pravdám, postrádají onu dětskou důvěru, která je tak nezbytná pro náboženství Ježíše Krista. Nevztahují svou ruku v onom příznačném doteku, který přináší duši uzdravující sílu.– Redemption: The Miracles of Christ, 97 (1874) (6BC 1074)

Pokora není vírou

Pokora, mírnost a poslušnost nejsou vírou, nýbrž důsledkem, neboli ovocem víry.– 5T 438 (1885)

S vírou přichází sebedůvěra

Tyto příběhy [záznam o Pavlově důvěře v Boha] nebyly zapsány jen proto, abychom je mohli číst a podívovali se jim, nýbrž aby táž víra, která působila v Božích služebnících v minulosti, mohla působit také v nás. Bůh bude i dnes působit, stejně jako i tehdy, neméně pozoruhodným způsobem všude tam, kde budou srdce víry ochotná stát se průduchy Jeho moci.

Učte bázlivé, kteří pro nedostatek sebedůvěry couvají před starostí a zodpovědností, aby spoléhali na Boha. Pak mnohý člověk, který by byl pro svět zcela bezvýznamný, nebo snad jen jeho bezmocným břemenem, bude schopen prohlásit spolu s apoštolem Pavlem: „Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje.“ (Fil 4,13; NBK) – Ed 256 (1903)

Víru potřebujeme na každém kroku v životě

Víry je neméně zapotřebí v malých jako i ve velkých záležitostech života. Při našich každodenních zaměstnáních a zájmech se nám stává posilující Boží síla skutečností skrze stálou důvěru.– Ed 255 (1903)

Učte víře

Mělo by být velmi dobře objasněno, jak uplatňovat víru. Každé Boží zaslíbení je vázáno určitými podmínkami. Jsme-li ochotní činit Jeho vůli, stává se Jeho síla naší silou. Jakýkoli dar, který Bůh zaslíbí, je již v samotném zaslíbení. „Semen je Boží slovo.“ (Luk 8,11; KJB) Tak, jako je v žaludu nepochybně skryt celý dub, tak jistě je Boží dar v Jeho zaslíbení. A jestliže vírou přijímáme zaslíbení, získáváme také dar.– Ed 253 (1903)

Víra má svá vzácná naučení i pro děti

Pro dítě ..., které se okamžitě vzteká za každou projevenou křivdu, má víra svá vzácná poučení. Náklonnost vzdorovat zlu či pomstít bezpráví je často podněcována silným smyslem pro spravedlnost a čilou energickou povahou. Učte takové dítě tomu, že Bůh je věčným strážcem spravedlnosti, že něžně pečuje o bytosti, které miloval tak, že pro jejich záchranu dal svého nejdražšího, milovaného Syna. On povolá k zodpovědnosti každého provinilce.– Ed 256, 257 (1903)

Učte mysl, aby uplatňovala víru

Víra působí skrze lásku a očišťuje duši od všelikého sobectví. Takto duše dospívá v lásce k dokonalosti. A jak bychom nemohli být soucitnými a milosrdnými, jestliže jsme našli milost a milosrdenství díky převzácné krvi Kristově? „Milostí jste spaseni skrze víru.“ (Efez 2,8; KJB) Musíme cvičit mysl, aby uplatňovala spíše víru nežli chovala pochybnosti, nedůvěru a žárlivost. Jsme náchylní pohlížet na překážky jako na nepřekonatelné bariéry.

Věřit Božím zaslíbením, kráčet kupředu vírou, prodírat se kupředu aniž bychom se nechali ovládat okolnostmi – to je nesnadná lekce k naučení. Nicméně je naprosto nezbytné, aby se každé Boží dítě naučilo této lekci. Milost Boží skrze Ježíše musí být v srdci vždy chována, neboť ona je tím jediným způsobem, který nám byl dán, jak přistupovat k Bohu. Víra v Boží slova, která promlouval Kristus zahalen v oblakový sloup, by bývala uschopnila děti Izraele k tomu, že by nám byl zanechán v Písmu záznam zcela odlišné povahy. Jejich nedostatek víry v Boha však způsobil, že jejich dějiny byly tak pohnuté.– MS 43, 1898.

Víra a opovážlivost

Někteří prohlašují, že mají velkou víru v Boha, a že mají zvláštní dary a zvláštní odpovědi na své modlitby i přesto, že pro to nemají důkaz. Zaměňují domněnku za víru. Modlitba víry vždy dojde k Bohu, ale tvrdit, že bude vždy vyslyšena právě takovým způsobem a tak konkrétně, jak to očekáváme, je opovážlivost.– 1T 231 (1861)

Opovázlivost je satanovým padělkem víry

Víra však nemá nic společného s opovázlivostí. Jen ten, kdo má opravdovou víru, je v bezpečí před opovázlivostí, neboť opovázlivost je satanovým padělkem víry. Pravá víra se dovolává Božích zaslíbení a svou poslušností přináší ovoce. Opovázlivost se rovněž dovolává Božích zaslíbení, avšak používá jich – stejně jako to činí satan – aby omluvila hříchy.

Víra měla vést naše první rodiče k tomu, aby důvěřovali lásce Boží a byli poslušní Jeho přikázání. Opovázlivost je však přivedla k tomu, že přestoupili Zákon Boží a věřili tomu, že Jeho velká láska je zachráněním před následky jejich hříchu. Víra, která se dovolává přízně nebes, aniž by se přizpůsobila podmínkám, na nichž závisí poskytnutí milosrdenství, není vírou. Pravá víra se opírá o zaslíbení a ustanovení Písma svatého.– DA 126 (1898)

Pěstujte víru

Ti, kdo promlouvají slova víry a víru pěstují, ji budou mít. Avšak ti, kdo v sobě chovají a vyjadřují pochybnosti, pochybnosti též sklídí.– 5T 302 (1885)

Není nutné, abyste si mysleli, že když jste se dopustili chyb, že musíte být stále zavrženi. Nepřipusťte, aby pravda ve vaší mysli ztratila na ceně kvůli tomu, že ti, kdo ji vyznávají, nežijí zásadovým, důsledným životem. Pěstujte víru v pravdu třetího andělského poselství. Nebudete-li pěstovat víru, její důležitost se postupně z mysli i srdce vytratí. Zakusíte zkušenost pěti pošetilých družiček (bláznivých panen – kral. př), které si nezajistily olej do svých lamp a jejichž světlo zhaslo. Víru je nutno pěstovat. Zeslábla-li, podobá se zvadlé rostlině, kterou je zapotřebí umístit na slunečné místo a pečlivě ji zalévat a pečovat o ni.– Lt 97, 1895.

Víra proniká temnotou

Když mezi vaši duši a Boha vstoupí mrak, když je vše kolem vás temné a hrůzu nahánějící, když chce vaši duši nepřítel připravit o její jednotu s Bohem a pravdou, a když blud vypadá věrohodně a přitažlivě, tehdy je čas modlit se a uplatnit víru v Boha....Pěstováním víry je duše zmocněna k tomu, aby se povznesla a pronikla ďábelskou temnotu, kterou nepřítel vrhá na cestu každé duši, která ze všech sil bojuje o korunu věčnosti.– Lt 30, 1896. (HC 126)

Víra se opírá o důkazy

Mnozí přijímají slovo Hospodinovo od Jeho služebníků s pochybnostmi a obavami. A mnozí váhají uposlechnout varování a pokárání, která jsou dávána, a vyčkávají, dokud z jejich mysli nezmizí každý stín nejistoty. Nevíra, vyžadující dokonalé poznání, se nikdy nepodvolí důkazu, který Bůh ochotně dává. Bůh od svého lidu vyžaduje víru, která spočívá na váze důkazů, nikoli na dokonalém poznání. Tito následovníci Kristovi, kteří přijímají světlo, které jim Bůh sesílá, musí být poslušní hlasu Božího, který k nim promlouvá, i když je zde mnoho jiných hlasů, které hlasitě protestují proti němu. Je zapotřebí moudrosti k tomu, abychom uměli rozpoznat Boží hlas.– 3T 258 (1873)

Musíme znát sami za sebe, co je podstatou křesťanství, co je pravda, jaká je víra, kterou jsme

přijali, jaká jsou biblická měřítká – ustanovení, která nám byla dána Nejvyšší mocí. Jsou mnozí, kteří věří, aniž by měli podklad, na kterém by založili svou víru, aniž by měli dostatečný důkaz ohledně pravdivosti těchto otázek. Jestliže je představen názor, který je v souladu s jejich vlastním předpokládaným míněním, jsou cele hotovi jej přijmout. Nepřemýšlejí od příčiny k následku. Jejich víra nemá žádného skutečného základu a v čase zkoušky shledají, že stavěli na písku.– Lt 4, 1889.

Víra se musí projevit

Kdybychom více projevovali svou víru, kdybychom se více radovali z požehnání, o nichž víme, že jsme je obdrželi – z velikého milosrdenství, shovívavosti a lásky Boží, dostalo by se nám na každý den větší síly. Cožpak převzácná slova Kristova, slova Knížete života, že náš nebeský Otec je ochotnější dát svého Ducha těm, kteří Ho o něj prosí, nežli jsou ochotni rodiče dát dobré dary svým dětem, cožpak nám nepřinášejí jistotu a moc, která by na nás měla mít nesmírný vliv?– Lt 7, 1892. (2SM 243)

Nezaměňujme víru s pocity

Mnoho lidí se mýlí ve svém názoru na to, co je podstatou víry, a nežijí podle výsad, jež jim náleží. Pletou si víru s pocity a jejich mysl je neustále sklíčená a zmatená, neboť satan využívá každé jejich nevědomosti a nezkušenosti. ...

Musíme Krista přijmout jako svého osobního Spasitele, jinak ve svém úsilí stát se vítězi neuspějeme. K ničemu nám nebude, když se Jej budeme stranit, nebo když se budeme domnívat, že náš přítel či bližní jej sice může mít za svého osobního Spasitele, ale že my nemůžeme zakusit Jeho odpouštějící lásku. Musíme věřit, že jsme Bohem vyvoleni k tomu, abychom svou vírou byli spaseni, a to skrze Kristovu milost a dílo Ducha svatého. A za tento Jeho podivuhodný projev ničím nezasloužené přízně k člověku máme Boha chválit a velebit.

Je to Boží láska, která přitahuje duši ke Kristu, který ji milostivě přijímá a představuje nebeskému Otci. Působením Ducha svatého se obnovuje dokonalý vztah mezi Bohem a hříšníkem. Nebeský Otec praví: „Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Já jim budu prokazovat lásku v odpuštění a budu je obdarovávat svou radostí. Oni budou mým zvláštním pokladem, neboť tento lid, který jsem stvořil pro sebe, bude zvěstovat mou chválu.“–ST, Jan 2, 1893. (HC 77)

Víra a pocity jsou odlišné věci

Víra a pocity se od sebe odlišují tak, jako východ od západu. Víra nezávisí na pocitech. Každý den se musíme odevzdat Bohu a věřit, že Kristus rozumí této oběti a přijímá ji, aniž bychom zkoumali sami sebe, vlastníme-li onu míru pocitů, o níž si myslíme, že by měla odpovídat naší víře. Cožpak nás nebeský Otec neujišťuje o tom, že je ochotnější dát svého Ducha těm, kteří Ho o něj ve víře prosí, nežli jsou rodiče ochotni dát dobré dary svým dětem? Musíme jít kupředu, jako bychom na své modlitby, které vysíláme ke trůnu Božímu, slyšeli odpověď od Toho, jehož zaslíbení nikdy neselhávají. I tehdy, kdy jsme sklíčení žalem, je naší výsadou zpívat ve svých srdcích Bohu. Když tak budeme činit, mlžný závoj a temný mrak ustoupí a my přejdeme ze stínu a temnoty do jasné záře Boží přítomnosti.– MS 75, 1893. (HC 120)

Víra není záležitostí citových podnětů

Mnozí lidé se nacházejí dlouhé roky v temnotách a pochybách, protože se jim nedostává takových pocitů, jaké by si přáli mít. Avšak pocity nemají nic společného s vírou. Ta víra, která působí skrze lásku a očisťuje duši, není záležitostí citových podnětů. Spoléhá se na Boží zaslíbení, pevně věří, že to, co Bůh řekl, je také mocen uskutečnit. Můžeme učit své duše důvěřovat a spoléhat se na Boží slovo. Právě toto Slovo říká, že „spravedlivý pak bude žít z víry“ (Řím 1,17; NBK), nikoli z pocitů.– YI, July 8, 1897. (HC 119)

Nespoléhejte se na pocity

Vše, jako nedůvěru a nedostatek víry v Ježíše, odložme. Začněme žít životem prosté, dětské důvěry, a nespolehejme na pocity, nýbrž na víru. Nezneuct'ujme Ježíše tím, že pochybujeme o Jeho vzácných zaslíbeních. Přeje si, abychom v něj důvěřovali neochvějnou vírou.– Lt 49, 1888. (HC 119)

Jednejte ve víře beze vší pochybnosti

Neustále vzhlížejte k Ježíši, neustále ve víře vysílejte k nebesům své modlitby a zmocňujte se Jeho síly, ať již máte nějaký zřejmý pocit či nikoli. Krácejte přímo vpřed, jakoby každá vaše modlitba dosáhla trůnu Božího a dostali jste na ni odpověď od Toho, jehož zaslíbení nikdy neselhávají. Jděte stále kupředu, zpívejte ve svých srdcích Bohu, a to i tehdy, když jste obtíženi břemeny a sklíčení pocity smutku. Víím, co vám říkám, do našich životů vzejde světlo a radost a mlžný závoj a temná mračna ustoupí a my přejdeme z tísnivé moci stínu a temnoty do jasné záře Boží přítomnosti.– Lt 7, 1892. (2SM 242, 243)

Víra je důkazem křesťanství

Když se ti dostane pomoci a útěchy, zpívej ke chvále Boží. Hovoř s Bohem. Takto se staneš Božím přítelem. Budeš se na Něj spoléhat. Získáš víru, která důvěřuje, ať již pocít'uje nějakou víru či nikoli. Měj na paměti, že pocity nejsou důkazem toho, že jsi křesťan. Bezvýhradnou vírou v Boha ukazuješ, že jsi dítkem Božím. Důvěřuj Bohu. Nikdy tě nezklame. Říká: „Nenechám vás jako sirotky, přijdu k vám. Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí, ale vy mě uvidíte. Protože já žiji, i vy budete žít.“ (Jan 14,18.19; NBK) Osobně Krista nevidíme. Zříme ho vírou. Naše víra se pevně chápe Jeho zaslíbení. Takto kráčel Enoch s Bohem.– MS 27, 1901.

Víra je skutečností

Mojžíš o Bohu pouze nepřemýšlel, on Jej též viděl. Měl Boha neustále před očima a nikdy neztratil Jeho tvář ze zřetele.

Pro Mojžíše nebyla víra nějakým pouhým dohadem či domněnkou, nýbrž skutečností. Věřil, že Bůh jeho život vede zvláštním způsobem, a v každé jeho podrobnosti poznával Boha. Důvěřoval Bohu, že mu dá sílu, aby odolal každému pokušení.– Ed 63, 1903)

Nikoli roucho, nýbrž víra v Krista

Když kráčel kolem, nemocná žena natáhla ruku a jen taktak se dotkla lemu jeho roucha. V tom okamžiku věděla, že je uzdravena. Její víra se soustředila nikoli na šat, ale na Toho, kdo v něj byl oděn. Do tohoto jediného doteku se soustředila víra jejího života a její bolest a slabost okamžitě zmizely. Okamžitě pocítila, jako by každou částičkou její bytosti projel elektrický proud. Měla pocit dokonalého zdraví. „A hned ... pocítila na těle, že by uzdravena byla od neduhu svého.“ (Mar 5,29)– Lt 111, 1904.

Víra zaměřená nikoli na předměty

V samotném rouchu nebylo žádné léčivé, uzdravující moci. Byla to víra v Toho, který byl oděn v toto roucho, která jí vrátila zdraví.– MS 105, 1901.

Víra rozlišuje

Víra je prostředkem, skrze který se do mysli dostává pravda či blud. Mysl přijímá stejným způsobem pravdu i blud, je však veliký rozdíl mezi tím, jestli věříme Božímu slovu nebo lidským výrokům. Když se apoštolu Pavlovi zjevil sám Kristus a on se přesvědčil, že Krista pronásledoval v osobě Jeho svatých, přijal pravdu, jaká je v Ježíši. Přetvářející moc Boží se projevila v jeho myšlení i povaze a on se stal novým člověkem v Kristu Ježíši. Přijal cele pravdu tak, že ani země ani peklo nemohlo otrást jeho vírou. – ST, June 5, 1893. (1SM 346)

Víra jako mocný lékař

Víra je silnější než smrt. Podaří-li se nám přivést nemocného k tomu, aby ve víře upřel svůj zrak k Velkému lékaři, uvidíme pozoruhodné výsledky. Přinese to život tělu i duši.– MH 62 (1905)

Každý den uplatňujte víru

Uvědomuji si, že musím na každý den bojovat „ten dobrý boj víry.“ Musím uplatnit veškerou svou víru a nespolehat se na pocity. Musím si počínat tak, jako bych věděla, že mě Pán slyší, odpoví mi a požehná mi. Víra není jakýmsi šťastným vzletem pocitů. Víra znamená jednoduše vzít Boha za slovo – uvěřit, že splní svá zaslíbení, protože řekl, že tak učiní.– Lt 49, 1888. (HC 119)

Víra působí změnu

Když vzhlížíte ke Golgotě, tento pohled vás nemá uchvátnout k tomu, abyste neplnili své povinnosti, nemá vás ztišit k tomu, abyste usnuli, nýbrž vyvolat víru v Ježíše, živou víru, která očišťuje duši od bahna sobectví. Když se Krista pevně uchopíme vírou, naše dílo právě začíná.

Každý člověk má porušené, hříšné návyky, které musí mocným úsilím přemoci. Od každého se vyžaduje, aby bojoval „ten dobrý boj víry.“ Je-li někdo následovníkem Kristovým, nemůže být ve svém jednání bezohledný, hrubý, necitelný. Jeho slova nebudou nezdvořilá a sprostá. Nemůže být pln

sebevědomí a samolibosti. Nebude jednat povýšeně, ani nebude užívat nevlídných slov, nepříznivé kritiky a odsuzování.– MS 16, 1890. (6BC 1111)

Víra utváří život

Víra utváří náš život. Máme-li světlo a pravdu na dosah ruky a nevyužíváme možnost, abychom je slyšeli a viděli, pak vlastně tuto příležitost zavrhneme a volíme si raději tmu než světlo.– GC 597 (1888)

Víra je zaslíbením úspěchu

Dosáhneme úspěchu, půjdeme-li ve víře kupředu, rozhodnutí konat uvážlivě Boží dílo. Nesmíme se nechat brzditi lidmi, kteří velmi rádi zaujímají negativní postoj, a projevovat tak velmi malou víru. Boží misijní dílo musí být vedeno kupředu lidmi velké víry a musí neochvějně růst v síle a účinnosti.– Lt 233, 1904.

Víra očišťuje duši

Musíme mít víru, živou víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši. Musíme se naučit přinášet Pánu vše v prostotě a upřímnosti víry. Tím největším břemenem, které musíme v tomto životě nést, je naše vlastní já. Dokud se v Kristově škole nenaučíme být tichými a pokornými, budou nám unikat vzácné příležitosti a výsady poznat Ježíše. Naše vlastní já je tou nejobtížnější věcí, se kterou si musíme umět poradit. Když k Ježíšovým nohám skládáme svá břemena, nezapomínejme tam složit také vlastní já.

Odevzdej se Ježíši, aby tě formoval a utvářel podle sebe, aby ses mohl stát nádobou ke cti. Svá pokušení, své plány, své pocity – to vše musíš položit k patě kříže. Tehdy je duše připravená naslouchat slovům Božích poučení. Ježíš ti dá pít z vod, jež vytékají z Boží řeky. Pod zjemňujícím a podmaňujícím vlivem Jeho Ducha zmizí tvůj chlad a lhostejnost. Kristus se v tobě „stane pramenem vody, tryskající k věčnému životu.“– Lt 57, 1887.

Víra otevírá tajemství životního úspěchu

Pravá víra a opravdová modlitba – jaké to mocné nástroje! Jsou dvěma pažemi, jimiž se pokorný prosebník pevně chápé moci Nekonečné lásky. Víra znamená důvěřovat Bohu – věřit tomu, že nás miluje a že nejlépe ví, co je k našemu dobrému. Takto jsme vírou vedeni k tomu, abychom si vyvolili Jeho cestu místo své vlastní. Víra místo vlastní nevědomosti přijímá Jeho moudrost, místo vlastní slabosti Jeho sílu, místo vlastní hříšnosti Jeho spravedlnost. Naše životy, my sami pak již patříme Jemu. Víra uznává to, že On je tím jediným, kterému vše patří, a přijímá Jeho požehnání. Pravda, poctivost, čistota jsou zdůrazňovány jako tajemství životního úspěchu. Víra způsobuje, že se stáváme vlastníky těchto zásad. Každá dobrá pohnutka či touha je Božím darem. Vírou přijímáme od Boha ten život, který jedině může přinést opravdový růst a účinnost.– GW 259 (1915)

XII. Potíže při nápravě povahy

59. FORMOVÁNÍ POVAHY

Každý čin má vliv na povahu

Každý počin v životě, jakkoli se může jevit bezvýznamným, má svůj vliv na formování povahy. Dobrá povaha je cennější než časný majetek a dílo utváření povahy je tím nejvznešenějším dílem, do něhož se člověk může zapojit.– 4T 657 (1881)

Mysl je zahrada, povaha je jejím ovocem

Každá schopnost, kterou člověk vlastní, je takovým dělníkem, který buduje pro časnost i pro věčnost. Den za dnem stavba roste, i když si toho dotyčný člověk není vědom. Je to budova, která bude muset pro svou ošklivost a deformovanost stát buď jako výstražný maják, nebo jako stavba, které se budou Bůh i andělé pro její shodu s božským Vzorem obdivovat.

Duševní i mravní síly, které nám Bůh dal, netvoří charakter. Jsou hřivnami, které máme zdokonalovat, a které, budou-li náležitě využívány, budou utvářet správný charakter. Člověk může držet v ruce vzácné semeno, ale toto símě ještě není ovocným sadem. Semeno musí být nejprve zasazeno, aby se mohlo stát stromem. Lidská mysl je zahrada, charakter je jejím ovocem. Bůh nám dal schopnosti, abychom je pěstovali a rozvíjeli. Náš vlastní způsob života rozhoduje o našem charakteru. Při používání těchto schopností tak, aby byly uvedeny v soulad a vytvořily charakter, který má cenu, je nám dáno dílo, které nemůže vykonat nikdo než jen my sami.– 4T 606 (1881)

Vznešená povaha se buduje v tuhých bojích s vlastním já

Kristus nás neujišťuje o tom, že je snadné získat dokonalou povahu. Vznešený, všestranný charakter se nedědí. Nezískáme ho náhodou. Šlechetnou povahu získáváme osobním úsilím skrze zásluhy a milost Kristovu. Bůh dává nadání a rozumové schopnosti, ale my si vytváříme povahu. Vytváříme ji tvrdým, usilovným bojem s vlastním já. Musíme zápasit neustále proti dědičným sklonům ke zlému. Musíme sami sebe přísně zkoumat a nesmíme dovolit, aby ani jediný špatný povahový rys zůstal nenapraven.– COL 331 (1900)

Přemýšlení i jednání jsou nezbytné

Teoretické přemýšlení nestačí; horečná činnost nestačí – k formování křesťanské povahy je nám zapotřebí obojího.– 5T 113 (1882)

Rozvíjejte správné duševní návyky

Chceme-li získat povahu, kterou Bůh přijme, musíme si vybudovat správné návyky ve svém náboženském životě. Každodenní modlitba je pro růst v milosti a i pro samotný duchovní život stejně

nezbytná, jako je pro tělesné zdraví nepostradatelný časný pokrm. Musíme si navyknout často povznášet své myšlenky v modlitbách k Bohu. Bloudí-li naše myšlenky, musíme je přivést zpět k Bohu. Vytrvalým úsilím se nám tento zvyk nakonec stane snadným. Nemůžeme se ani na chvíli odloučit od Krista, aniž bychom nebyli v nebezpečí. Jeho přítomnost nás může doprovázet na každém kroku, ale jen tehdy, zachováváme-li podmínky, které On sám určil.– RH, May 3, 1881. (SL 93)

Vážný úmysl a neochvějná poctivost jsou nezbytné

Aby byl člověk úspěšný v díle budování povahy, je zapotřebí důkladnosti. Je nutný vážný úmysl uskutečňovat plán Mistra Stavitele. Stavební materiál musí být řádný a spolehlivý. Nelze přijmout žádné nedbalé, nespolehlivé dílo, neboť by stavba mohla spadnout. Do tohoto díla se musí zapojit všechny schopnosti celé bytosti. Je zapotřebí mužné síly a životního elánu; žádnou sílu nelze promrhat na bezvýznamných věcech.... Musí být vynaloženo vážné, důkladné a vytrvalé úsilí odpoutat se od světských zvyků, myšlení a jednání a spolčování se světem. Je zapotřebí hlubokého a vážného úmyslu a neochvějné poctivosti.– SpTEd 75, 76, c1897. (CT 62)

Nepust'te z očí cíl

Apoštol Petr praví: „Připojte ke své víře ctnost, ke ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, k zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku.“ (1 Petr 1,5-7; KJB) ...

Když se vydáváte na cestu vzhůru, nesmíte na všechny tyto po sobě jdoucí příčky najednou upřít svůj duševní zrak. Upřete-li však svůj zrak na Ježíše a budete-li vidět slávu Boží, budete stoupat výš. Plné míry postavy plného věku Kristova nedosáhnete za jediný den. Kdybyste mohli uzříti všechny těžkosti, se kterými se budete muset setkat a nad nimiž budete muset zvítězit, propadli byste zoufalství. Je zde satan, s nímž musíte bojovat, a který bude usilovat všemožnými způsoby odvést vaši mysl od Krista.– YI, Jan 5, 1893. (MYP 45, 46)

Věrnost v malých věcech (rada jednomu mladému muži)

Tvůj případ se v určitých ohledech podobá Námanově případu. Nebereš v úvahu, že pro zdokonalení křesťanského charakteru musíš uznat za hodna být věrný v maličkostech. I když věci, k jejichž vykonání jsi vyzván, se mohou tvému zraku jevit jako věci malého významu, přesto patří k povinností, které budeš muset vykonávat po celý svůj život. Zanedbání těchto věcí způsobí velký nedostatek ve tvém charakteru. Můj drahý chlapče, sám by ses měl cvičit ve věrnosti v malých věcech. Dokud tak nebudeš činit, nemůžeš dělat radost Bohu. Nemůžeš získat lásku a náklonnost, jestliže nebudeš dělat ochotně a s radostí právě to, co se od tebe vyžaduje. Jestliže chceš, aby tě milovali ti, se kterými žiješ, musíš jim sám projevovat lásku a úctu.– 2T 310 (1869)

Povaha bude vyzkoušena

Je rozhodující, jaký materiál používáte při budování povahy. Dlouho očekávaný den Boží brzy prověří dílo každého člověka. „Oheň vyzkouší dílo každého člověka, jaké je.“ (1 Kor 3,13; KJB) Stejně jako oheň odhalí rozdíl mezi zlatem, stříbrem a vzácnými kameny a dřevem, senem a slámou,

tak i den posledního soudu prověří lidské charaktery, odhalujíc rozdíl mezi povahou utvořenou podle podoby Kristovy a povahou dle podoby sobeckého srdce. Veškeré sobectví, každé falešné náboženství se tehdy ukáže, jakým ve skutečnosti je. Bezcenný materiál shoří, avšak zlato opravdové, prosté a pokorné víry nikdy neztratí svou hodnotu. Nemůže nikdy shořet, protože je nepomíjející. Tehdy lidé pochopí, že jediná hodina v přestupování Zákona byla nesmírnou ztrátou, zatímco bázeň Hospodinova byla počátkem moudrosti. Potěšení v hovění sobě samému shoří jako strniště, zatímco zlato neochvějně zásady, zachovávané za jakoukoliv cenu, přetrvá na věky.– RH, Dec 11, 1900. (6BC 1087, 1088)

Neukázněná povaha je disharmonická

Charaktery utvářené podle okolností jsou proměnlivé a disharmonické (není v nich souladu) – vyznačují se spoustou protikladů. Ti, kdo mají takovou povahu, nemají žádný ušlechtilý cíl ani smysl života. Na povahu jiných lidí nepůsobí žádným povznášejícím vlivem. Jsou nerozhodní a bezmocní.– 4T 657 (1881)

Nikdo nemůže způsobit naší povaze takovou újmu jako my sami

Můžeme očekávat, že o nás budou kolovat falešná svědectví. Držíme-li se však přímé stezky, zůstaneme-li neteční k těmto věcem, také i druzí lidé zůstanou netečnými. Přenechme Bohu starost o svou pověst.... Nikoli rozhořčená slova, ale způsob našeho života dá zapomenout pomluvě. Necht' je naší největší snahou jednat v bázni Boží a ukázat svým chováním, že tyto řeči jsou nepravdivé.

Nikdo nemůže způsobit naší povaze takovou újmu jako my sami. Jsou to slabé stromy a vratké stavby, které je zapotřebí neustále podpírat. Když však projevujeme horlivé úsilí, abychom ochránili svou pověst před vnějšími útoky, způsobujeme tím dojem, že naše pověst není před Bohem bezúhonná a že je tudíž zapotřebí, aby byla ustavičně podpírána.– MS 24, 1887. (3BC 1160, 1161)

Ovládán vůlí

Nemůžeš ovládat své náhle podněty, své citové emoce, jak si možná přeješ, avšak můžeš ovládat vůli a ve svém životě můžeš učinit úplnou změnu. Poddáním své vůle Kristu bude tvůj život skryt s Kristem v Bohu a spojí se s mocí, které je nade všemi mocnostmi a silami temna. Dostane se ti od Boha síly, která tě pevně přimkne k Jeho síle, a také nového světla, světla živé víry. ... Bude v tobě moc, vážnost a prostota, které z tebe učiní ušlechtilý nástroj v Božích rukou.– 5T 514, 515 (1889)

Nad povahovými nedostatky lze zvítězit

Nikdo nemá tvrdit, že nemůže odstranit své povahové vady. Dojdete-li k takovému předsvědčení, určitě se připravíte o věčný život. Nemožnost spočívá ve vaší vlastní vůli. Jestliže nechcete, potom nezmůžete. Ten pravý problém vyplývá ze zkaženosti neposvěceného srdce a neochoty podřídit se Božímu vedení.– COL 331 (1900)

Srdce, které se očistilo, je celé proměněné. Změna povahy je světu svědectvím o tom, že v nitru přebývá Kristus. Duch Boží vytváří v duši nový život a uvádí myšlenky a tužby v poslušnost Kristově

vůli; a „vnitřní člověk“ je obnovován k obrazu Božímu. Slabí a bloudící mužové a ženy tak odhalují světu, že vykupující, spásná moc milosti může způsobit, že zkažená povaha se může vyvinout souměrně a nést hojné ovoce.– PK 233 (1917)

Špatná povaha je někdy dědictvím

U dětí a mládeže je nutno se vypořádat s každým typem povahy, přičemž jejich mysli jsou citlivé. Mnohé z dětí, které chodí do našich škol, nebyly doma řádně vedeny. Některé byly ponechány, aby si dělaly, co se jim zlíbí; jiným bylo stále něco vytýkáno a byly odrazovány. Vlídna a dobrá nálada jim byla projevována jen zřídka, k jejich sluchu se doneslo jen nemnoho pochvalných slov. Po svých rodičích zdědili špatnou povahu a kázeň domova jim nebyla žádnou pomocí při budování správného charakteru.– CT 192 (1913)

Nedostatky léty sílí

Děti se učí lekcím, které se nedají snadno odnaučit. Pokaždé, když jsou vystaveny sebekázni, na níž nejsou zvyklé, nebo se od nich žádá, aby se pilně věnovaly studiu, dovolávají se sympatií a shovívavosti u svých nerozumných rodičů. Takto je povzbuzován duch nespokojenosti a neklidu, škola jako celek trpí demoralizujícím vlivem, a břemeno učitele se stává ještě těžším. Avšak tu největší újmu utrpí „oběti“ špatného rodičovského vedení. Povahové nedostatky, které bývaly mohly být správnou výchovou napraveny, jsou ponechány, aby léty zesílily a aby mařily a možná zničily prospěšnost toho, komu patří.– RH, March 21, 1882. (FE 65)

Shovívavost narušuje charakter

V některých rodinách je přání dítěte zákonem. Dostane vše, po čem touží. Je povzbuzováno k tomu, aby nemělo rádo vše, co nemá rádo. Má se za to, že tato shovívavost učiní dítě šťastným, avšak je to právě toto jednání, které ho činí neklidným, rozladěným a se vším nespokojeným. Požitkářství pokazilo jeho chuť na prostou, zdravou stravu, zmařilo touhu po prostém a správném využití svého času. Uspokojování vykonalo dílo narušení charakteru jak pro tento život, tak i pro věčnost.– MS 126, 1897. (CG 272)

Mysl i srdce musí být kázněny

Děti, kterým je dovoleno, aby bylo vždy po jejich, nejsou šťastné. Nezkrocené srdce v sobě nemá špetku klidu a spokojenosti. Mysl i srdce musí být usměrněny a náležitě ukázněny, aby mohl být charakter uveden do souladu s moudrými zákony, kterými je řízen náš život. Neklid a nespokojenost jsou ovocem požitkářství a sobectví. Půda srdce, podobně jako půda zahrady, bude plodit plevel a bodláčí, pokud do ní nebudou zaseta semena vzácných květin a nebudeme-li ji obdělávat a věnovat jí péči. Stejně, jak je tomu ve viditelné přírodě, tak je tomu i s lidskou duší.– 4T 202, 203 (1876)

Návyky získané v mládí určují způsob života

V raných letech života každý mladý člověk svým myšlením a pocity, které chová, rozhoduje o

svém vlastním životním směru. Správné, ctnostné, mužné návyky vytvořené v mládí se stanou součástí charakteru a obvykle určují způsob života člověka. Mladí lidé se mohou svou vlastní volbou stát buď nemravnými nebo ctnostnými. Mohou se také stát význačnými pro upřímné a ušlechtilé činy, stejně jako známými pro své špatnosti a hříšné jednání.– ST, Oct, 1910. (CG 196)

Každodenní zkušenost

Rozum je neustále formován a utvářen příležitostmi a přednostmi, které jsou buď špatně či dobře využity. Den za dnem utváříme povahy, které postaví studenty buď jako dobře vycvičené vojáky pod korouhev Knížete Emmanuele, nebo jako vzbouřence pod korouhev knížete temna. Která z nich to bude?– GH, Jan, 1880. (CG 199, 200)

Jak se buduje povaha

Jednání s lidskou myslí je velmi choulostivé dílo. Výchovný prostředek, který je nezbytný pro jednoho, by druhého mohl zničit. Z toho důvodu nechť rodiče pozorně zkoumají povahy svých dětí. Nikdy nebudte ukvapení a nejednejte impulzivně, z náhlého popudu.

Viděla jsem matku, jak vytrhla z rukou svého dítěte něco, co mu působilo neobyčejnou radost. Dítě nemohlo pochopit, proč bylo o onu věc připraveno a proto začalo plakat, neboť cítilo újmu a také to, že je podvedeno. Pak matka dítěti, aby přestalo křičet, dala krutý výprask a podle vnějšího zdání byl konflikt u konce. Celá událost však zanechala v křehké mysli dítěte svůj dojem, který nelze snadno vymazat. Řekla jsem oné matce: „Hluboce jste ukřivdila svému dítěti. Zranila jste jeho duši a ono ve vás ztratilo svou důvěru. Nevím, jak to půjde napravit.“

Tato matka jednala velmi nerozumně; dala průchod svým pocitům a nepočínala si opatrně, neuvažujíc o příčině a následku. Její tvrdé, nerozvážené jednání podnítilo v srdci dítěte ty nejhorší vášně. Tím úplně nejhorším způsobem při správě rodiny je, když jednáme z náhlého popudu. Když rodiče zápasí se svými dětmi takovýmto způsobem, výsledkem je nanejvýš nerovnoměrný boj. Je velice nespravedlivé, když se proti bezbrannému, nevinnému malému dítěti postaví silný, vyzrálý, dospělý člověk! Každý projev hněvu ze strany rodičů upevňuje v srdci dítěte odboj a vzpouru.

Charakter se nevybudoje jedním činem, nýbrž opakovaným jednáním se získávají návyky a charakter je upevňován. Abychom získali Kristu podobnou povahu, je nezbytné, abychom jednali Kristu podobným způsobem. Křesťané budou projevovat bohobojnou povahu a jejich činy a podněty budou podněcovány Duchem svatým.– ST, Aug 6, 1912.

Důležitost vytrvalosti

Při zdokonalování křesťanské povahy je nezbytné vytrvat v opravdovém úsilí. Chtěla bych do duše naší mládeže vštípit důležitost vytrvalosti a rozhodnosti v díle budování charakteru. Je nutné již od nejranějších let protkávat charakter zásadami přísné mravní neporušenosti, aby mládež mohla dosáhnout nejvyšší úrovně mužství a ženství. Musí mít neustále na zřeteli tu skutečnost, že byli koupeni za mzdu a že musí oslavovat Boha svým tělem i svým duchem, kteréžto věci Boží jsou.– YI, Jan 5, 1893. (MYP 45)

Prospěšnost člověka záleží na osobním rozhodnutí

I když jsou rodiče zodpovědní za podobu charakteru stejně jako za výchovu a vedení svých synů a dcer, přesto zůstává pravdou to, že naše postavení a prospěšnost na tomto světě závisí do značné míry na našem vlastním způsobu jednání. Správné vedení a výchova v raném mládí byla pro Daniele a jeho druhy přínosem, avšak samotné tyto výhody by z nich bývaly nebyly učinily to, čím byli. Nadešel čas, kdy museli jednat sami za sebe, čas, kdy jejich budoucnost záležela na jejich vlastním způsobu jednání. Tehdy se rozhodli, že budou věrní naučením, která získali v dětství. Bázeň Boží, jež je počátkem moudrosti, byla základem jejich velikosti. Boží Duch posílil každý upřímný záměr, každé ušlechtilé rozhodnutí.– CTBH 28, 1890. (CD 29)

Nebezpečná, klamná filozofie

Spiritismus učí, že lidé jsou nepadlými polobohy, že „každý duch bude soudit sám sebe“, že „pravé poznání staví člověka nade všechny zákony“, že „všechny spáchané hříchy jsou nevinné“, protože „vše co je, je správné“ a že „Bůh neodsuzuje.“ Spiritismus prohlašuje, že ti nejpodlejší z lidí minulosti jsou v nebi a že tam zaujímají vysoká postavení. Tím všem lidem říká: „Nezáleží na tom, co děláte. Žijte tak, jak je vám libo, nebe je vaším domovem.“ Mnoho lidí je takto svedeno k přesvědčení, že žádostivost je nejvyšším zákonem, že svévole osvobozuje a že je člověk zodpovědný jen sám sobě.– Ed 227, 228 (1903)

Jak se stát vítězem?

Musíme se utkat se všemi překážkami, jež na naší cestě vyvstanou, a jednotlivě nad nimi zvítězit. Zvítězíme-li nad první obtíží, budeme silnější na setkání s další a při každém úsilí se staneme schopnějšími stoupat výš. Tím, že budeme vzhlížet k Ježíši, se můžeme stát vítězi. Slabými a nespolehlivými se však stáváme tehdy, když soustředíme svůj zrak na těžkosti a vyhýbáme se opravdovému boji za pravdu.– YI, Jan 5, 1893. (MYP 46)

Každý den dejte vše

Když budete stoupat krok za krokem, lze vyšplhat na nejvyšší stupeň a nakonec dosáhnout vrcholu. Nedejte se přemoci velikým množstvím díla, které musíte učinit ve svých životech, neboť není od vás požadováno, abyste to učinili najednou. Necht' je každá síla vaší bytosti zapojena do každodenního díla, využijte každé vzácné příležitosti, važte si pomoci, kterou vám Bůh poskytuje a vystupujte po žebříku pokroku příčku za příčkou. Mějte na paměti, že každý den žijete právě jen tento den, že Bůh vám dal tento jeden den a nebeské záznamy ukážou, jak jste si cenili jeho předností a jeho příležitostí. Kéž využijete každý den, který vám Bůh dává, takovým způsobem, abyste nakonec mohli slyšet Pána, jak říká: „Výborně, můj dobrý a věrný služebníku.“ (Mat 25,21; NBK) – YI, Jan 5, 1893. (MYP 46)

60. STŘETY (ZÁPASY) A PŘIZPŮSOBOVÁNÍ SE SVĚTU

Správně zvládnutý konflikt rozvíjí pevnost povahy

Duchovní život prostřednictvím zápasů sílí. Zkoušky, ve kterých obстоjíme, rozvíjejí pevnost povahy a vzácných duchovních ctností. Dokonalé ovoce víry, pokora a láska, často nejlépe zrají v mracích bouře a v temnotě.– COL 61 (1900)

Náš život je boj

Životní boje, v nichž se nacházíme, nejsou pomyslné. Vedeme boj, na jehož výsledku závisí věčnost. Jsou zde neviditelní nepřátelé, jímž musíme čelit. Zlí andělé usilují o ovládnutí každé lidské bytosti.– MH 128 (1905)

Zápasy nezpůsobuje Kristus

Žijeme ve vážné době. Je zapotřebí vykonat důležité dílo pro naše vlastní duše i pro duše jiných, jinak nás postihne nekonečná ztráta. Boží milost nás musí proměnit, jinak ztratíme nebesa a naším vlivem o ně spolu s námi přijdou i jiní.

Ujišťuji vás, že boje a zápasy, které je nutno při plnění povinností vystát, sebezapření a oběti, které musíme přinášet, jsme-li Kristu věrni, Jím nejsou způsobeny. Nepřicházejí na nás kvůli nějakému svévolnému, zbytečnému Božímu příkazu, ani nemají svůj původ v náročnosti života, který vyžaduje, abychom vedli v Jeho službě. Zkoušky by byly četnější a mnohem silnější, kdybychom odmítli být Kristu poslušní a stali se satanovými služebníky a otroky hříchu.– 4T 557, 558 (1881)

Život je zápas

Tento život je boj a proti nám stojí nepřítel, který nikdy nespí, který neustále bdí, aby zničil naši mysl a odlákal nás od našeho vzácného Spasitele, který pro nás dal svůj život.– LS 291 (1915)

Příprava duše na pokoj

Pán dopouští boje, aby připravil duši pro pokoj.– GC 663 (1888)

Náboženská zkušenost se získává pouze zápasem

Naše mládež se musí s rozhodností a věrností utkat s požadavky, které jsou na ni kladeny. To bude zárukou úspěchu. Mladí muži, kteří dosud nebyli úspěšní v časných povinnostech života, budou stejně tak nepřipravenými vzít účast v důležitějších, vyšších povinnostech. Náboženská zkušenost se získává jen zápasem, skrze zklamání, skrze přísnou kázeň vlastního já, skrze upřímnou modlitbu. Kroky směrem k nebesům musí být postupné, jeden za druhým, a každý krok vpřed dává sílu k dalšímu.– CT 100 (1913)

Bud'te nyní šťastnými

Kvůli štěstí nepohlížím až ke konci. Jsem šťastná, když jdu kupředu. Navzdory tomu, že přichází zkoušky a utrpení, odvracím svůj pohled k Ježíši. Je to právě na tísnivých, těžkých místech, kdy nám stojí po boku a kdy s Ním můžeme důvěrně hovořit, kdy můžeme složit každé naše břemeno na Toho, který unese všeliké břímě, a říci: „Pane, zde už nejsem schopen nést více tato břemena.“ Tehdy nám odpovídá: „Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Mat 11,30) Věříte tomu? Vyzkoušela jsem to. Miluji Ježíše, miluji jej. Vidím v něm půvab, který nemá sobě rovna. A chci jej chválit a velebit v Božím království.– LS 292 (1915)

Dvě protichůdné zásady

Boží království nepřichází s vnější okázalostí. Evangelium Boží milosti se svým duchem sebezapření nemůže být nikdy v souladu s duchem tohoto světa. Tyto dvě zásady jsou protichůdné. „Tělesný člověk nepřijímá věci Božího Ducha, neboť jsou mu bláznovstvím, a nemůže je poznat, protože musí být posuzovány duchovně.“ (1 Kor 2,14; NBK) – DA 509 (1898)

Nepřizpůsobujte se zásadám a zvykům světa

Stejně jako starozákonní Izrael se křesťané příliš často poddávají vlivu tohoto světa a přizpůsobují se jeho zásadám a zvykům, aby si zajistili přátelství bezbožných. Nakonec se však ukáže, že tito domnělí přátelé jsou jejich nejnebezpečnějšími nepřáteli.

Bible jasně učí, že mezi Božím lidem a světem nemůže být žádného souladu. „Nedivte se, moji bratři, jestliže vás svět nenávidí.“ (1 Jan 3,13; NBK) Náš Spasitel praví: „Jestliže vás svět nenávidí, vězte, že mne měl v nenávisti dříve než vás.“ (Jan 15,18; NBK) Satan působí skrze bezbožné pod pláštíkem předstíraného přátelství, aby přivábil Boží lid ke hříchu a mohl jej oddělit od Boha. A tehdy, kdy je jejich ochrana odňata, vede své nástroje, aby se postavily proti Božímu lidu a snažily se dosáhnout jeho zkázy.– PP 559 (1890)

Oheň Boží a oheň cizí

Boží pravda nebyla v Jeho věřícím lidu vyvýšena, protože ji nevnesl do své osobní zkušenosti. Přizpůsobují se světu a závisí na něm ohledně svého vlivu. Dovolují světu, aby si je přetvářel a aby vnášeli místo posvátného, Božího ohně, cizí oheň, aby mohli ve svém způsobu díla naplnit světská měřítka.

Nevyvíjejme tyto snahy napodobovat světské obyčeje. Není to svatý, nýbrž cizí oheň. Živý chléb nesmíme jen obdivovat, ale také jíst. Ten chléb, který sestupuje z nebe, dá život duši. Je kvasem, který uvádí všechny povahové prvky do souladu s povahou Kristovou a přetváří podle božské podoby nežádoucí zděděné i vypěstované sklony.– MS 96, 1898.

Kristus a přizpůsobování se světu

Jak úžasné je dílo milosti na lidské srdce! Dává duševní sílu, moudrost používat hřivnu prostředků nikoli k sledování sobeckých cílů, nýbrž skrze sebezapření k úspěšnému pokroku misijního díla. Kristus, Syn Boží, byl našemu světu misionářem. Praví: „Kdokoli mne bude následovat, nechť

všechno opustí.“ Nemůžete Krista milovat, dokud napodobujete světské způsoby či máte požitek ze světské společnosti.– Lt 238, 1907.

Prizpůsobování se světu snižuje měřítko

Prizpůsobování se světským zvykům obrací církev do světa. Nikdy neobrací svět ke Kristu. Bližší styk s hříchem nevyhnutelně způsobuje, že se hřích jeví méně odpudivý. Kdo se druží se satanovými služebníky, přestane se brzy bát jejich pána. Když se na cestě povinnosti dostaneme do zkoušky, jako Daniel na dvoře krále Nabuchodonozora, můžeme si být jisti, že nás Bůh ochrání. Jestliže se však vystavujeme pokušení sami, dříve nebo později mu podlehneme.– GC 509 (1888)

Prizpůsobování postupně kazí správné zásady

Je to prizpůsobování se světu, které způsobuje, že náš lid ztrácí svou orientaci. K překroucení správných zásad však nedošlo najednou. Anděl Páně mi tuto záležitost představil v symbolech. Zdálo se, jakoby se nějaký zloděj pokradmu přibližoval stále blíž a blíže a postupně, ale jistě, připravoval Boží dílo o jeho identitu tím, že vedl naše bratry, aby se prizpůsobili světskému způsobu jednání.

Rozum člověka zaujal místo, které právem náleží Bohu. Ať již člověk zastává jakékoliv postavení, ať je jakkoli vysoce postaven, musí jednat tak, jak by jednal Kristus, kdyby byl na jeho místě. Při každém kroku v díle, který vykoná, ve svých slovech a ve své povaze, musí být Kristu podobný.– MS 96, 1902.

Jednota, nikoli však za cenu prizpůsobení se světu

Někteří, kteří vyznávají, že jsou věrni Božímu Zákonu, se odchýlili od víry a ponížili Boží lid do prachu tím, že ho představují jako ty, kteří jsou jedno se světáky. Bůh to vidí a věnuje tomu pozornost. Nastal čas, kdy musíme za jakoukoliv cenu zaujmout to místo, které nám Bůh určil.

Adventisté sedmého dne dnes musí stát v popředí jako lid oddělený a odlišný, který Pán nazývá svým vlastním lidem. Dokud však tak neučiní, nemůže v nich být Bůh oslaven. Pravda a blud nemohou být spolupartnery. Postavme se nyní tam, kde řekl Bůh, že bychom měli stát.... Musíme usilovat o jednotu, nikoli však na nízké úrovni prizpůsobování se světským způsobům a sjednocování se s oblíbenými církvemi.–Lt 113, 1903.

Dělicí čára

V Církvi adventistů sedmého dne je zapotřebí hlubokého a důkladného díla nápravy. Nesmíme dovolit, aby svět mařil zásady lidu, který zachovává Boží přikázání. Věřící mají uplatňovat vliv, který svědčí o moci nebeských zásad. Životy těch, kteří se připojují k církvi, musí svědčit o změně zásad. Dokud tomu tak nebude, dokud dělicí čára mezi církví a světem nebude pečlivě udržována, výsledkem bude prizpůsobení se světu.

Naše poselství církvi a našim institucím zní: „Čiňte pokání, protože nebeské království se přiblížilo!“ (Mat 3,2; NBK) Musíme pěstovat rysy Kristova charakteru, které se musí stát mocí v životech Božího lidu.– MS 78, 1905.

Obyčeje světa jsou v rozporu s přírodou

Naše vyumělkovaná civilizace podporuje zla, která ničí dobré zásady. Návyky a móda jsou v rozporu s přírodou. Způsoby, které zvyky a móda nařizují, neřesti, které pomáhají rozvíjet, stále ubírají na tělesné i duševní síle a vkládají na lidské pokolení nesnesitelné břemeno. Všude je vidět nestřídmost, zločin, nemoc a bídu.– MH 125, 126 (1905)

Když není přestupována zásada, přizpůsobte se zvyku

Když se způsoby jednání lidí nedostávají do rozporu se Zákonem Božím, můžete se jim přizpůsobit. Jestliže pracovníci opomíjejí, aby toto činili, nebudou pouze brzdit svou vlastní práci, ale postaví kameny úrazu do cesty těm, pro které pracují, a zabrání jim v přijetí pravdy.– RH, Apr 6, 1911.

Naléhavě žádám náš lid, aby chodil před Bohem opatrně a rozvážně. Držte se zvyklostí v oblékání až potud, dokud vyhovují zdravotním zásadám. Naše sestry ať se odívají jednoduše, tak jak mnohé z nich činí, majíce šaty z dobrého, trvanlivého materiálu přiměřeného pro tuto dobu, a nechť není jejich mysl zaplněna záležitostmi odívání. Naše sestry se musí odívat prostě. Jejich oděv by měl být nevyzývavý, skromný a střizlivý. Dejte světu živý, názorný příklad toho, co znamená být z milosti Boží ozdoben uvnitř.– MS 167, 1897. (CG 414)

Oddělte se od světských zvyků

Jako Bůh učinil známou svou vůli hebrejským zajatcům, těm, kteří se nanejvýš oddělili od zvyků a způsobu jednání světa ležícího v nepravosti, stejně tak Bůh udělí nebeské světlo všem, kteří budou vnímaví k „Takto praví Hospodin.“ Takovým Bůh odhalí své smýšlení. Ti, kteří jsou nejméně zaujati světskými myšlenkami, jsou nejdále od okázalosti, marnosti, pýchy a touhy po vyšším postavení, kteří stojí vepředu jako Jeho zvláštní lid, horlivý v dobrých skutcích – takovým Bůh zjeví význam svého Slova.– Lt 60, 1898. (CW 101, 102)

Důvod pro nepřizpůsobování se světu (poselství k věřícím lidem)

Proč se jako vyznávající křesťané spojujeme a mísíme se světem tak, že ztrácíme ze zřetele věčnost, Ježíše Krista a Otce nebeského? Ptám se, proč tolik rodin postrádá Ducha Božího? Proč je tak mnoho rodin, kterým se dostává tak málo ze života, lásky a podobnosti Ježíše Krista? Je to proto, že neznají Boha. Kdyby znali Boha a zřeli Jej vírou v Ježíši Kristu, který přišel na náš svět, aby pro člověka zemřel, poznali by v Synu takový jedinečný půvab, že by byli zřením na Něj proměňováni ke stejnému obrazu. Nyní vidíte zlo přizpůsobování se světu.– MS 12, 1894.

Když pravé zásady pronikají celou bytostí

Přizpůsobení se světu lze zabránit pravdou, sycením se slovem Božím, jeho zásadami, které pronikají jednotlivými oblastmi života a které toto slovo projevují navenek v povaze. Kristus nás skrze apoštola Jana nabádá, abychom nemilovali „svět ani ty věci, které jsou ve světě. Jestliže někdo

miluje svět, Otcova láska v něm není.“ (1 Jan 2,15; NBK) Je to srozumitelná řeč, nicméně je však Božím měřítkem na povahu každého člověka.– MS 37, 1896.

61. ŽIVOTNĚ DŮLEŽITÝ VÝZNAM BOŽÍCH ZÁKONŮ

A. Desatero božích přikázání

Poznání viny

Poznání, které nechtěl Bůh, aby naši první rodiče získali, bylo poznání viny. A když přijali satanova klamná tvrzení za svá, na náš svět vešla neposlušnost a hřích. Tato neposlušnost vůči jasnému Božímu nařízení, ono uvěření satanovým lžím otevřelo stavidla bídy a neštěstí na tomto světě.– RH, Apr 5, 1898.

Přirozenost oslabena

Ve svém důsledku přivedlo přestoupení Zákona Božího hoře a smrt. Neposlušností se schopnosti člověka zvrátily a sobectví zaujalo místo lásky. Přirozenost člověka se oslabila natolik, že bylo pro něj nemožné, aby odolal silám zla. Pokušitel viděl, jak se uskutečňuje jeho záměr překazit Boží plán ve stvoření člověka a úmysl naplnit zemi utrpením a zkázou. Lidé si vyvolili vládce, který je připoutal řetězem jako své vězně ke svému vozu.– CT 33 (1913)

Božímu zákonu lze snadno rozumět

V Božím Zákoně není žádného tajemství. I ten nejslabší rozum může porozumět těmto pravidlům ke správě života a k budování povahy podle božského Vzoru. Kdyby byli lidé poslušní tohoto Zákona podle svých nejlepších schopností, získali by rozumovou sílu a pronikavou schopnost stále více rozumět Božím úmyslům a záměrům. A tento pokrok by netrval jen v tomto časném životě, ale rostl by po nekonečné věky.– RH, Sept 14, 1886.

Úžasný ve své jednoduchosti

Jak úžasný ve své jednoduchosti, ve svém rozsahu a dokonalosti, je Zákon Toho, jehož jméno je Jehovah! V záměrech a jednání Božím jsou tajemství, která omezená mysl není schopna pochopit. A protože nemůžeme porozumět těmto tajemstvím nekonečné moudrosti a moci, naplňuje nás úcta k Nejvyššímu.– RH, Sept 14, 1886.

Dokonalý soulad mezi Zákonem a evangeliem

Mezi Zákonem Božím a evangeliem Ježíše Krista je dokonalý soulad. „Já a můj Otec jsme jedno,“ praví velký Učitel. (Jan 10,30; KJB) Kristovo evangelium je dobrou zprávou o milosti, neboli přízni, skrze niž může být člověk osvobozen od odsouzení, do něhož byl uvržen hříchem, a skrze niž je uschopněn prokázat poslušnost Božímu Zákonu. Evangelium poukazuje na mravní Zákon jako na

pravidlo života. Tento Zákon svými požadavky na neuchylující se poslušnost neustále obrací hříšníka k evangeliu milosti, odpuštění a pokoje.

Velký apoštol praví: „Rušíme tedy vírou Zákon? V žádném případě! Naopak, Zákon potvrzujeme.“ (Řím 3,31; NBK) A opět prohlašuje, že „zákon zajisté jest svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré.“ (Řím 7,12) Zákon, nařizující svrchovanou lásku k Bohu a stejnou lásku k našim bližním, je nepostradatelný jak pro slávu Boží, tak pro blaho člověka.– RH, Sept 27, 1881.

Dokonalé pravidlo života

Bůh dal člověku ve svém Zákoně dokonalé pravidlo života. Je-li ho člověk poslušen, bude jím skrze Kristovy zásluhy živ. Je-li přestupován, má moc odsoudit. Zákon posílá člověka ke Kristu a Kristus mu poukazuje zpět na Zákon.– RH, Sept 27, 1881. (HC 138)

Ve svých požadavcích je rozsáhlý

Zákon Boží, jak jej představuje Písmo svaté, je ve svých požadavcích rozsáhlý. Každé přikázání je svaté, spravedlivé a dobré. Zákon staví člověka do postavení odpovědnosti vůči Bohu. Zasahuje do myšlení a cítění člověka a u každého, kdo si uvědomuje, že přestoupil jeho požadavky, probudí přesvědčení o hříchu. Kdyby se Zákon týkal jen vnějších projevů chování a jednání, nebyl by člověk vinen svými hříšnými myšlenkami, tužbami a úmysly. Zákon však požaduje, aby samotná duše byla čistá a mysl svatá, aby myšlenky a pocity mohly být v souladu se zásadami lásky a spravedlnosti.– RH, Apr 5, 1898. (2SM 211)

Jediný člověk je neposlušný

Člověk jako jediný je neposlušný vůči Zákonu Toho, jehož jméno je Jehovah. Když Pán vyzývá přírodu, aby přinášela svědectví o věcech, které stvořil, pak ona bezprostředně svědčí ke slávě Boží.– MS 28, 1898. (3BC 1144)

Každý se musí přizpůsobit Božímu Zákonu

Kristus přišel, aby dal příklad dokonalého podrobení se Zákonu Božímu, které se žádá od všech – od Adama, prvního člověka, až po posledního člověka, který bude žít na této zemi. Prohlásil, že Jeho posláním není zrušit Zákon, nýbrž naplnit jej dokonalou a naprostou poslušností. Tímto způsobem Kristus Zákon vyvýšil a učinil jej slavným. Svým životem zjevil jeho duchovní podstatu. Před zraky nebeských bytostí, před nepadlými světy a před zrakem neposlušného, nevděčného a zkaženého světa naplnil Kristus dalekosáhlé zásady Zákona.

Přišel, aby dokázal tu skutečnost, že lidství, spojí-li se živou vírou s božstvím, může zachovávat všechna Boží přikázání. Přišel, aby objasnil nezměnitelnou povahu Zákona, aby jasně ukázal, že neposlušnost a přestoupení nemohou být nikdy odměněny věčným životem. Přišel k lidem jako člověk, aby se jako člověk mohl přiblížit k člověku, zatímco božství se pevně drželo trůnu Božího.

V žádném případě však Kristus nepřišel, aby zmenšil povinnost člověka být dokonale poslušen. Nezrušil platnost písem Starého zákona. Naplnil to, co bylo samotným Bohem předpovězeno. Nepřišel

proto, aby osvobodil člověka od Zákona, ale aby otevřel cestu, pomocí níž by mohli lidé být poslušni tohoto Zákona a mohli učit druhé témuž.– RH, Nov 15, 1898.

Bůh nezrušil svůj Zákon

Pán Bůh nezachraňuje hříšníky tím, že ruší svůj Zákon – základ své vlády na nebi i na zemi. Bůh je soudce, ochránce spravedlnosti. Přestoupení Jeho Zákona v jednom jediném případě, v tom nejmenším detailu, je hříchem. Bůh se nemůže zříci svého Zákona, nemůže z něj odstranit ten nejmenší puntík proto, aby omluvil hřích. Spravedlnost, mravní dokonalost Zákona, musí být udržena a obhájena před celým vesmírem. A tento svatý Zákon nemohl být udržen za žádnou menší cenu než byla smrt Syna Božího.– RH, Nov 15, 1898.

Bůh neruší své zákony

Bůh neruší své zákony, ani nepůsobí v rozporu s nimi. Dílo hříchu neodčिňuje. Bůh však přetváří. Jeho milostí se kletba obrací v požehnání.– Ed 148 (1903)

B. Boží zákony ve fyzickém světě

Zákony, které vyplývají z lásky

Boží zákony mají svůj základ v té nejnepohnutelnější spravedlnosti a jsou koncipovány tak, aby podporovaly štěstí těch, kteří je zachovávají.– RH, Sept 18, 1888. (SD 267)

Zákony, kterých má být každý člověk poslušný, tryskají ze srdce Nekonečné Lásky.– Lt 20a, 1893. (2SM 217)

Zákon služby

Kristovi následovníci jsou vykoupeni, aby sloužili. Pán Ježíš učí, že pravým smyslem života je služba. Kristus sám sloužil a všem svým následovníkům zanechává zákon služby – služby Bohu a bližním. Kristus zde představuje světu vyšší pojetí života, než jaké kdy lidé poznali. Když člověk žije pro druhé, dostává se do spojení s Kristem. Zákon služby se stává spojovacím článkem, který nás poutá k Bohu i k bližním.– COL 326 (1900)

Nikdo nežije sám sobě

Pod Božím vedením měl Adam stát v čele pozemské rodiny, aby hájil zásady nebeské rodiny. To by bývalo přineslo pokoj a štěstí. Proti tomuto zákonu, že „nikdo ...nežije sám sobě“ (Řím 14,7; NBK), byl však satan rozhodnut postavit se na odpor. Toužil žít jen pro sebe. Usiloval stát se středem veškerého dění. Právě to podnítilo v nebi vzpouru. A přijetím této zásady přivedl člověk hřích na zem. Když Adam zhřešil, odtrhl se člověk od nebesy ustanoveného řádu. Ďábel se stal ústředním vládcem světa. Tam, kde měl být Boží trůn, postavil svůj trůn satan. Svět složil své vazalství, jako svou dobrovolnou oběť, k nohám tohoto nepřítele.– CT 33 (1913)

Učte děti, aby se řídily přírodními zákony i Božím zjevením

Vy, kterým leží na srdci blaho dětí a kteří chcete vidět, jak vyrůstají s nezkaženým vkusem a chutí, si musíte vytrvale razit cestu proti oblíbeným, všeobecně rozšířeným názorům a zvykům. Jestliže chcete, aby byly připraveny být užitečné na této zemi a aby se jim dostalo věčné odměny v království slávy, musíte je učit, aby místo toho, aby následovaly zvyklosti světa, se řídily Božími zákony – přírodními i těmi, které zjevil ve svém Slově.– RH, Nov 6, 1883. (Te 157)

Lék proti kriminalitě mládeže

Kdyby se jen otcové a matky řídili pokyny, které dal Kristus, nemuseli bychom nyní číst či slýchat o hříších a zločinech, které byly spáchány nejen dospělými, ale dokonce i mládeží a dětmi. Společnost je ve špatném stavu proto, že rodiče nevěnují pozornost těmto naučením a zanedbávají učit a vychovávat své děti, aby respektovaly a ctily svatá Boží přikázání.

Dokonce i náboženští učitelé nepředstavují svaté měřítko, kterým se měří povaha, protože přestali ctít každé jedno z přikázání, která Bůh dal, a která jsou svatá, spravedlivá a dobrá. Lidé na sebe převzali zodpovědnost a vytvořili si vlastní měřítko podle svých vlastních názorů a Zákon Toho, jehož jméno je Jehovah, byl zneuctěn. Proto je nepravost tak velká a rozšířená. Proto se doba, v níž žijeme, začíná podobat době, v níž žil Noe nebo Lot.– RH, May 2, 1893.

Souvislost mezi Božím mravním zákonem a zákony fyzického světa

Mezi mravním zákonem a zákony, které Bůh ustanovil ve fyzickém hmotném světě, existuje úzká souvislost. Kdyby lidé byli poslušni Božího Zákona, kdyby ve svých životech žili zásady jeho deseti přikázání, staly by se zásady spravedlnosti, kterým tento zákon učí, záštitou proti špatným návykům. Ale jak lidé hověním zvrácené chuti klesali na mravnosti, tak také svým vlastním nemravným jednáním a přestupováním fyzických zákonů zeslábli tělesně.

Utrpení a trýzeň, které všude vidíme, úpadek, sešlost, nemoci a duševní slabost, jež zaplavují svět, z něj – ve srovnání s tím, čím by i nyní mohl být, kdyby jen lidé byli poslušni Božího mravního zákona a zákonů, které Bůh do člověka vštípil – vytvořily lazaret. Svým vlastním neustálým přestupováním těchto zákonů člověk značně zesiluje zla, která jsou následkem přestoupení z Edenu.– RH, Feb 11, 1902.

Zákon nebes

Křesťan má být druhým lidem ku prospěchu. Tímto získává sám užitek. „Kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.“ (Př 11,25) Toto je zákon nebes, zákon, jímž má Bůh v úmyslu udržovat proudy dobročinnosti, podobně jako se „vody propasti veliké“ v neustálém koloběhu ustavičně navracejí do svého zdroje. V naplňování tohoto zákona je moc křesťanova poslání.– 7T 170 (1902)

Zákony řídící tělesnou soustavu

Z Boží prozřetelnosti byly zákony, které řídí naše tělo, spolu s tresty za jejich přestupování,

objasněny tak, že rozumné bytosti jim mohou porozumět, a že na každém člověku spočívá ta nejvážnější povinnost, aby se o tento předmět zajímal a žil v souladu s přírodními zákony. O zdravotních zásadách musíme mluvit a veřejné mínění musí být hluboce probuzeno ke zkoumání.– RH, Feb 11, 1902.

Správné tělesné návyky podporují to, aby duch vládl tělu. Rozumová i tělesná síla a dlouhověkost závisí na neměnných zákonech. Bůh přírody nezasáhne, aby uchránil lidi před následky přestupování přírodních zákonů. Každý, kdo závodí, musí být ve všem zdrženlivý. Danielova rozumová bystrost a pevnost zásad, jeho schopnost nabývat vědomosti a odolávat pokušení, byly do značné míry získány díky jednoduchosti jeho stravy ve spojení s jeho modlitebným životem.– YI, July 9, 1903 (MYP 242)

Setba a žeň

Podle Božích zákonů v přírodě vede s neomylnou jistotou každá příčina k důsledku. Žeň ukáže, jaká byla setba. Líného pracovníka odsoudí jeho dílo. Žeň bude svědčit proti němu. Podobně je tomu i v duchovní oblasti: věrnost každého pracovníka se dá měřit podle výsledků jeho práce. Žeň ukáže, jak pracoval, zda byl pilný nebo líný. Tímto způsobem rozhoduje o svém věčném osudu.– COL 84 (1900)

Někteří věří jen tomu, čemu rozumí

Existují lidé, kteří se pyšně holedbají, že věří jedině tomu, čemu mohou porozumět. Avšak pošetilost jejich chvástavé moudrosti je zjevná každému hloubavému, přemýšlivému člověku. V životě člověka a v projevech Boží moci v díle přírody existují tajemství – záhady, které je bezmocná vysvětlit ta nejhlubší filozofie, ta nejrozsáhlejší bádání a výzkumy.– RH, Sept 14, 1886.

C. Další zákony

Zákon poslušného jednání

V činnosti je moc. Boží vesmír proniká naprostý soulad. Každá nebeská bytost je v neustálé činnosti a Pán Ježíš dal svým životním dílem příklad každému. Chodil a konal dobro (Skut 10,38). Bůh ustanovil zákon poslušného jednání, poslušné činnosti. Tiše, avšak neustále, koná Boží stvoření svůj určený úkol. Oceán je v ustavičném pohybu. Vyrůstající tráva, která dnes je a zítra bude uvržena do pece, plní svůj úkol a odívá pole nádherou. Listy na stromech jsou v pohybu a přesto není vidět žádnou ruku, která by jimi hýbala. Slunce, měsíc a hvězdy užitečně a úžasně plní své poslání.– LS 87 (1915)

Zákon panující v celém vesmíru

Tomu, který se takto učí porozumět naučením z přírody, stává se celá příroda jasnou; svět mu je učebnicí, život školou. Soulad člověka s přírodou i s Bohem, všeobecně panující zákon a následky jeho přestoupení, nemohou než zapůsobit na mysl člověka a při utváření charakteru.– Ed 100 (1903)

Přestupování přírodních zákonů je přestupováním Božích zákonů

Ustavičné přestupování přírodních zákonů je neustálým přestupováním Božího zákona. Kdyby lidé byli vždy poslušni Zákona deseti přikázání, naplňujíc ve svých životech zásady těchto přikázání, kletba nemocí, které dnes zaplavují svět, by neexistovala.– CTBH 8, 1890. (CH 20)

Přestoupení přináší tělesné i duševní utrpení

Příroda se vzpírá proti každému přestoupení zákonů života. Snáší zlořády tak dlouho, jak je to jen možné, avšak nakonec přichází odplata a duševní i tělesné schopnosti trpí škodu. Trest však také nedopadá jen na samotného přestupníka. Následky jeho neřestí lze vidět na jeho potomcích a takto se toto zlo přenáší z pokolení na pokolení.

Mnozí si stýskají na prozřetelnost, když jejich přátelé trpí či umírají. Není však Božím nařízením, aby muži a ženy vedli životy utrpení, předčasně zemřeli a zanechali zde nedokončené dílo. Bůh chce, abychom prožili plnost nám vyměřeného času, kdy každý náš tělesný orgán je zdravý a koná své určené dílo. Je nespravedlivé obviňovat Boha z následků, které si v mnoha případech jednotlivci přivodili sami vlastním přestupováním přírodních zákonů.– RH, Feb 11, 1902.

Odpověď na deismus

Mnozí hlásají, že hmota obsahuje životní sílu – že hmotě jsou propůjčeny určité vlastnosti a že je ponechána, aby působila na základě své vlastní energie, že přírodní pochody se řídí pevnými zákony, do nichž samotný Bůh nemůže zasahovat. Taková věda je falešná a není podložena slovem Božím. Příroda slouží svému Stvořiteli. Bůh neruší své zákony, ani nečiní nic v rozporu s nimi, nýbrž stále je používá jako své nástroje. Příroda svědčí o důvtipu, přítomnosti a činné síle, která v ní působí a která se řídí jejími zákony. V přírodě neustále působí Otec a Syn. Kristus praví: „Můj Otec až doposud pracuje; i já pracuji.“ (Jan 5,17; NBK) – PP 114 (1890)

Poslušnost přináší štěstí

Když se studenti naučí takto vnímat naučení ve všech stvořených věcech a v každé životní zkušenosti, poučte je, že tytéž zákony, které řídí věci v přírodě a události v životě, mají řídit také nás, že nám byly dány pro naše dobro a že jedině v poslušnosti vůči nim můžeme nalézt skutečné štěstí a opravdový úspěch.– Ed 103 (1903)

Dalekosáhlé zásady Zákona

Svým učením Kristus ukázal, jak dalekosáhlé jsou zásady zákona vyhlášeného na Sinaji. Stal se živým příkladem tohoto Zákona, jehož zásady zůstanou navěky velikým měřítkem spravedlnosti – měřítkem, kterým budou všichni lidé souzeni v onom velikém dni, kdy zasedne soud a knihy budou otevřeny. Kristus přišel, aby naplnil „všelikou spravedlnost,“ a aby jako hlava lidské rodiny ukázal člověku, že i on může vykonat totéž dílo – vyhovět každému ustanovení Božích požadavků. Díky míře Jeho milosti, kterou poskytuje člověku, nemusí nikdo přijít o nebesa. Dokonalost charakteru je dosažitelná každému, kdo o ni usiluje. Toto je samotným základem nové smlouvy evangelia. Zákon

Toho, jehož jméno je Jehovah, je stromem; evangelium jsou voňavé květy a ovoce, které přináší.– RH, Apr 5, 1898. (1SM 211, 212)

Nejvyšší smysl svobody

V díle vykoupení není nátlaku. Nepoužívá se v něm vnější síly. Pod vlivem Ducha Božího se může každý člověk svobodně rozhodnout, komu bude sloužit. Ve změně, která nastane, když se člověk odevzdá Kristu, je nejvyšší smysl svobody. Vypuzení hříchu je pak věcí duše samé. Je pravdou, že sami nemáme žádné moci osvobodit se ze satanovy vlády. Chceme-li však být vysvobozeni z hříchu a voláme-li ve své velké bídě o moc, jež je mimo nás a nad námi, pak jsou síly duše nadány božskou silou Ducha svatého a podřídí si vůli tak, že ta bude plnit vůli Boží.– DA 466 (1898)

62. KOMUNIKACE

Dalekosáhlý vliv slov

Hlas a jazyk jsou Božími dary a jsou-li správně užívány, stávají se mocí Boží. Slova znamenají velmi mnoho. Můžeme jimi vyjádřit lásku, odevzdanost, chválu či píseň Bohu, nebo nenávist a pomstychtivost. Slova odhalují pocity srdce. Mohou se stát vůní života k životu nebo vůní smrti k smrti. Jazyk je buď světem požehnání nebo „světem nepravosti.“ – MS 40, 1896. (3BC 1159)

Pustošící kroupy nebo semínka lásky?

U některých je vidět, že ze svého každodenního obcenství s Bohem vycházejí oděni Kristovou tichostí. Jejich slova se nepodobají pustošícímu krupobití, které vše ničí. Slova z jejich rtů splývají mile a líbezně. Rozhazují semínka lásky a vlídnosti na všech svých cestách a to vše nevědomky, poněvadž Kristus přebývá v jejich srdcích. Jejich vliv lze spíše cítit, než vidět.– MS 24, 1887. (3BC 1159)

Slova, jež povzbudí

Lkaní a nářek utrpení světa slyšíme všude kolem sebe. Hřích na nás doráží svými stíny a naše mysl musí být připravena ke každému dobrému slovu a činu. Víme, že s námi je Ježíš. Sladký vliv Jeho svatého Ducha vyučuje a vede naše myšlenky, vede nás, abychom promlouvali slova, která povzbudí druhé a rozjasní jejich stezku života.– 6T 115 (1900)

Radostná slova

Budeme-li pohlížet na lepší, světlejší stránku věcí, shledáme, že je toho hodně, co nás učiní radostnými a šťastnými. Budeme-li rozdávat úsměv, vrátí se nám; budeme-li pronášet příjemná a radostná slova, zazní tato slova také k nám.– ST, Feb 12, 1885.

Slova zaměřená na Krista

Slova lidí vyjadřují jejich vlastní lidské myšlenky, avšak slova Kristova „Duch jsou a život jsou.“ – 5T 433 (1885)

Andělé pozorně naslouchají, jakou zprávu přinášíš světu o svém nebeském Mistru. Mluv tedy o Tom, jenž žije, aby tě zastupoval před Otcem. Podáš-li ruku příteli k pozdravu, měj na rtech a v srdci chválu Hospodinu. To přivede také jeho myšlenky k Ježíši. – SC 119 (1892)

Kristus přicházel přímo k věci

V Kristově učení nenacházíme žádných zdlouhavých, za vlasy přitažených, složitých argumentací. Kristus jde vždy přímo k věci. Za svého působení četl v každém srdci jako v otevřené knize a z nevyčerpatelné zásobárny své pokladnice vynášel staré i nové věci, aby objasnil a podepřel svá naučení. Dotýkal se lidských srdcí a probouzel v nich zájem. – MS 24, 1891. (Ev 171)

Snadná k porozumění

Způsob, jakým Kristus vyučoval, byl půvabný a přitažlivý a vždy se vyznačoval jednoduchostí. Odhaloval tajemství nebeského království tím, že používal obrazy a podobenství, které byly Jeho posluchačům důvěrně známé. Prostý lid mu s radostí a ochotně naslouchal, protože Jeho slovům mohl porozumět. Nepoužíval žádných pompézních, honosných slov, k jejichž porozumění je zapotřebí nahlédnout do slovníku. – CT 240 (1913)

Kristus používal prostý, srozumitelný jazyk

Argumentace je dobrá, je-li na místě, avšak daleko více lze dosáhnout prostým vysvětlením Božího slova. Kristova naučení byla podána tak jasně, že i ti nejméně vzdělaní jim mohli snadno porozumět. Ježíš nepoužíval dlouhých, obtížných slov ve svých projevech. Používal srozumitelný jazyk, přizpůsobený myšlení prostého lidu. V předmětech, o nichž hovořil, nezacházel dále, než byli schopni jeho posluchači pochopit. – GW 169 (1915)

Vážná témata versus sentimentální, romantická nesmyslnost

Je pro naši mysl něco vhodnějšího, aby se tím zabývala, než plán vykoupení? Tento předmět je nevyčerpatelný. Ježíšova láska; spasení skrze Jeho nekonečnou lásku nabízené do hříchu padlému člověku; svatost srdce; vzácná, zachraňující pravda pro tyto poslední dny; Kristova milost – to jsou náměty, jež mohou oživit duši a způsobit, že ti, kteří jsou čistého srdce, zakusí onu radost, kterou pocítili oni učedníci, ke kterým se připojil Ježíš a kráčel s nimi na jejich cestě do Emaus.

Ten, kdo soustředí své city na Krista, se bude těšit z tohoto druhu posvátného blízkého vztahu a z tohoto společenství bude získávat božskou sílu. Avšak ten, kdo nenachází potěšení v takovémto druhu rozhovorů a kdo s největším potěšením vede nesmyslné sentimentální řeči, odešel daleko od Boha a stává se mrtvým pro svaté a ušlechtilé cíle. Takový člověk považuje smyslné a pozemské za nebeské. – 5T 600 (1899)

Snaha dosáhnout lidského soucitu

Když je hovor lehkovážné, pošetilé povahy a působí dojmem nespokojeného dožadování se lidského soucitu a ocenění, pramení z roztoužené přecitlivělosti a mládež ani muži s šedinami nejsou v bezpečí. Když se Boží pravda stane trvalou zásadou srdce, bude se srdce podobat živému prameni. Mohou být činěny pokusy tento pramen potlačit, avšak ten vytryskne na jiném místě. Je v srdci a nemůže být potlačen. Pravda v srdci je zdrojem života. Občerstvuje unavené a drží na uzdě nemravné myšlenky a řeči.– 5T 600, 601 (1889)

Nikdy nepronášejte jediné slovo pochybnosti

Všichni lidé procházejí zkouškami, prožívají žal, jenž lze těžko snést, pokušení, jimž je těžké odolat. Nevyprávěj o svých starostech svým bližním, lidem smrtelným, ale přinášej je v modlitbě Bohu. Přijmi zásadu, že nikdy nevyslovíš ani slůvko pochyb nebo malomyslnosti. Slovy naděje a čistou radostí můžeš mnoho přispět k tomu, aby se prozářil život druhých a aby se posílilo jejich úsilí.– SC 119, 120 (1892)

Naše vlastní slova na nás mají vliv

Slova jsou více než jen známkou povahy. Mají moc působit zpětně na povahu. Na lidi působí jejich vlastní slova. Často v okamžitém hnutí mysli, jež vyvolává satan, se dávají lidé strhnout k projevům žárlivosti nebo podezírání, v nichž vysloví to, čemu ani sami ve skutečnosti nevěří. Tyto projevy však zpětně působí na myšlení. Lidé jsou pak klamáni svými slovy a začínají věřit, že je pravdou to, co vyslovili ze satanova popudu. Když jednou vyslovili nějaký názor nebo vynesli nějaké rozhodnutí, bývají často příliš samolibí, než aby je odvolali, a snaží se dokázat, že jsou v právu, až tomu nakonec uvěří.

Je nebezpečné vyjadřovat pochybnosti o božském světle, je nebezpečné ho zpochybňovat a kritizovat ho. Zvyk lehkomyšlně a neuctivě posuzovat působí zpětně na povahu, upevňujíc neúctu a nevíru. Mnohý člověk holdující tomuto zlovyku v něm setrval, neuvědomuje si nebezpečí, až se nakonec odhodlal kritizovat a odmítat dílo Ducha svatého.– DA 323 (1898)

Hanlivá slova zpětně působí na nás samotné

Hanlivá slova zpětně působí na naši vlastní duši. Cvičit jazyk musíme začít každý sám osobně. Nepomlouvejme, nemluvme zle o žádném člověku.– MS 102, 1904.

Pronášejte slova, jež dodávají odvahu a naději

Mnohá statečná duše je těžce sužována pokušením a téměř umdlévá v boji s vlastním já a s mocí satanovou. Nepřipravujte takového člověka o odvahu v jeho těžkém boji. Potěšte jej optimistickými slovy naděje, jež ho povzbudí na jeho cestě. Takto z vás může vyzařovat světlo Kristovo. „Nikdo z nás nežije sám sobě.“ (Řím 14,7; KJB) Svým bezděčným vlivem můžeme povzbudit druhé a posílit je, nebo je můžeme odradit a zapudit od Krista a od pravdy.– SC 120 (1892)

Malé projevy laskavosti a láskyplná slova

Jsou to malé projevy zdvořilosti, mnohé drobné události a prosté projevy laskavosti v životě, jež vytvářejí podstatu životního štěstí. A je to opomíjení milých, povzbudivých, láskyplných slov a nepatrných projevů laskavosti v denním životě, co napomáhá vytvářet jádro životní bídy a neštěstí. Nakonec se ukáže, že sebezapření pro dobro a štěstí těch, kteří žijí okolo nás, tvoří největší část životního záznamu v nebi. Též se ukáže, že starost o vlastní já, bez ohledu na dobro a štěstí jiných, neušla pozornosti našeho nebeského Otce.— 2T 133, 134 (1868)

Mějte se na pozoru před pohrdáním, netečností či jízlivostí

Všichni musí shromažďovat ony vzácné poklady lásky, nejenom vůči oblíbeným lidem, ale také ke každému, kdo přikládá svou ruku a dává své srdce do díla služby, neboť každý, kdo dělá toto dílo, patří Pánu. Bůh skrze ně koná. Učte se lekcím lásky z Ježíšova života.

Nechť jsou mužové opatrní, jak mluví ke svým bližním. Nesmí být žádných projevů samolibosti, žádného panování nad Božím dědictvím. V mysli ani srdci žádného nesmí povstat hořká jízlivost. V hlase nesmí zaznít žádný nádech pohrdání. Promluvte slovo ze své vlastní vůle, bez Boží pomoci; zaujměte lhostejný postoj; projevte nedůvěru, zaujatost a žárlivost; a nesprávným vedením bude na duši vykonáno zhoubné dílo.— Lt 50, 1897.

Vyhledávání chyb a výtky podporují klamání

Milý bratře, tvá panovačná slova ubližují tvým dětem. Jak budou dospívat, poroste jejich sklon ke kritizování. Věčné kritizování kazí tvůj život a má vliv na tvou ženu a děti. Ty nenacházejí odvahu k tomu, aby se ti svěřily či přiznaly ti svá pochybení, protože vědí, že jistotně bude následovat tvé přísné pokárání. Tvá slova se často podobají pustošícímu krupobití, které láme křehké rostlinky. Není možné odhadnout, jaká tím vzniká škoda. Tvé děti mají ve zvyku podvádět, aby se vyhnuly tvrdým, přísným slovům, která pronášíš. Budou se vyhýbat pravdě, aby unikly nepříznivému kritizování a potrestání. Tvrdý, bezcitný příkaz vůči nim nevykoná nic dobrého.— Lt 8a, 1896. (AH 439, 440)

Vytrhejte jako plevel každé nedbalé slovo

Měj na paměti, že svými vlastními slovy budeš ospravedlněn a svými vlastními slovy budeš odsouzen. Jazyk je třeba držet na uzdě. Slova, jež promlouváš, jsou jako zaseté símě, které přinese ovoce buď k dobrému nebo ke zlému. Nyní je tvůj čas setby.

Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce dobré věci. Proč? Protože Kristus je trvale přítomen v duši takového člověka. Posvěcující pravda je pokladnicí moudrosti každému, kdo se podle pravdy chová. Jako živý pramen prýští k životu věčnému. Člověk, v jehož srdci nepřebývá Kristus, si bude libovat v nízkých, povrchních řečech, v přehnaných prohlášeních, která vyvolávají neshody. Jazyk, který mluví převrácené věci, pronáší vulgární slova či hovorové, slangové výrazy, takový jazyk je nutno považovat za žhavé jalovcové uhlí (viz Žalm 120,2-4).— MS 17, 1895.

Reptání brání v růstu

Existují lidé, kteří vlastní výtečné schopnosti, ale kteří se zastavili. Nepostupují vpřed k vítězství a schopnosti, jimiž je Bůh obdařil, jsou pro Jeho dílo bezcenné, protože nejsou používány. Mnozí z těchto lidí patří k reptalům. Říkají, že reptají proto, že nejsou doceněni. Neumějí však sami dostatečně ocenit to, že mohou spolupracovat s tím Největším učitelem, jakého kdy svět poznal.– RH, Mar 10, 1903.

Žádná kritická, hrubá nebo strohá slova (rada jednomu kazateli a spisovateli)

Pán pomůže každému z nás, kde je nám nejvíce zapotřebí pomoci ve velikém díle přemáhání našeho já a vítězství nad ním. Necht' je na tvých rtech zákon vlídnosti a ve tvém srdci olej milosti. Přinese to úžasné ovoce. Staneš se láskyplným, soucitným a zdvořilým. Potřebuješ všechny tyto milosti. Musíš přijmout Ducha svatého, který prostoupí tvou povahu. Ta se pak bude podobat svatému ohni vydávajícímu vůni kadidla, která bude stoupat k Bohu, nikoli ze rtů, jež odsuzují, ale jako uzdravující vůně pro lidské duše. Tvůj obličej ponese podobu božského.

Žádná kritická, hrubá nebo strohá slova nesmí být pronášena. Jsou nesvatým ohněm a musí být odstraněna z každého našeho shromáždění a společenského styku s našimi bratry. Bůh požaduje od každého člověka v Jeho službě, aby zapálil svou kadidelnici od žhavých uhlíků posvátného ohně.

Nesvatá, strohá a nevlídná slova, která tak snadno splývají z tvých rtů, musí být zadržena a Boží Duch musí promlouvat ústy svého lidského nástroje. Tím, že budeš patřit na Kristovu povahu, se budeš proměňovat k Jeho podobě. Jen milost Kristova může proměnit tvé srdce a tehdy, kdy se tak stane, budeš zrcadlit obraz Pána Ježíše. Bůh nás vyzývá k tomu, abychom se mu stali podobní – abychom byli čistí, svatí a neposkvrnění. Máme nést božskou podobu.– Lt 84, 1899. (3BC 1164)

Slova, která ničí život

Dolehnou na tebe těžké zkoušky. Vlož svou důvěru v Pána Ježíše Krista. Nezapomeň, že prudkostí zraníš sám sebe. Budeš-li za všech okolností sedět na nebesích s Kristem (viz Efez 2,6), nebudou tvá slova nabita střelami, jež zraňují lidská srdce a jež mohou zničit život.– Lt 169, 1902.

Mluvit o pochybnostech znamená je zvětšovat

Nemáme hovořit o svých pochybnostech a zkouškách, poněvadž vždy, když o nich hovoříme, postupně se zvětšují. Pokaždé, kdy o nich mluvíme, satan získává vítězství. Když však říkáme: „Svěřím svou duši Tomu, jenž je Věrný svědek,“ pak svědčíme o tom, že jsme se bez výhrad odevzdali Ježíši Kristu, a tehdy nám Bůh uděluje světlo a my se v Něm radujeme. Musíme se postavit do zářivých paprsků Slunce spravedlnosti a tehdy se staneme světlem ve světě. „I když jste ho neviděli, milujete ho; a i když ho dosud nevidíte, přece v něj věříte a radujete se nevýslovnou radostí plnou slávy.“ (1 Petr 1,8; NBK) – MS 17, 1894.

Mluvit o víře víru zvětšuje

Čím více budete mluvit o víře, tím více víry budete mít. Čím více se budete zabývat sklíčeností, hovořit druhým o svých zkouškách a obšírně se o nich šířit, abyste si získali sympatie, po nichž toužíte, tím více depresí a zkoušek na vás dolehne. Proč lkát na tím, čemu se nelze vyhnout? Bůh nás vybízí k tomu, abychom uzavřeli okna duše směrem k zemi a otevřeli je směrem k nebesům, aby Bůh mohl zaplavit naše srdce slávou, která prozaňuje přes nebeský práh.– MS 102, 1901.

Někdy je také zapotřebí pokárání

I když naše slova mají být vždy laskavá a soucitná, neměli bychom pronášet žádná slova, jež by hříšníka vedla k přesvědčení, že jeho cesta se Bohu neprotiví. Tohle by bylo jistým druhem soucitu, který je pozemského původu a který je svůdným. Není nám dovoleno, abychom projevovali nepatřičné sympatie a sentimentální soucit. Provinilcům je zapotřebí rady i pokárání, a někdy musí být i ostře pokáráni.– MS 17, 1899.

Co odhalují slova

Neumíš si příliš dávat pozor na to, co říkáš, protože slova, jež pronášíš, odhalují, jaká mocnost ovládá tvou mysl a srdce. Bude-li ve tvém srdci vládnout Kristus, tvá slova budou zjevovat čistotu, krásu a vůni charakteru, který je formován a utvářen Jeho vůlí. Satan je však již od svého pádu žalobcem bratří a musíš se mít na pozoru, aby jsi nezjevoval téhož ducha.– Lt 69, 1896.

Opakování je nutné

Nemyslete si, že když jste prostudovali jednou nějaké téma, že si vaši posluchači uchovají ve svých myslích vše, co jste přednesli. Existuje nebezpečí, že se bude přecházet příliš rychle od jednoho bodu ke druhému. Dávejte krátké lekce prostým, srozumitelným jazykem a tato naučení často opakujte. Krátká kázání si posluchači zapamatují daleko lépe než dlouhá. Naši přednášející si musí uvědomit, že pro některé z posluchačů mohou být témata, o nichž hovoří, nová. Proto tedy ústřední body musí být stále znovu probírány. – GW 168 (1915)

Nervózní, uspěchané způsoby zhoršují komunikaci

Kazatelé a učitelé musí věnovat zvláštní pozornost rozvíjení hlasu. Musí se učit, aby nehovořili nervózním, uspěchaným způsobem, nýbrž aby mluvili pozvolným, zřetelným a jasným způsobem přednesu, uchovávající si melodii hlasu.

Spasitelův hlas zněl jako hudba sluchu těch, kteří byli navyklí na jednotvárná, bezduchá kázání zákoníků a farizeů. Kristus mluvil pozvolně a působivě a kladl důraz na ta slova, u nichž si přál, aby jim Jeho posluchači věnovali obzvláštní pozornost. Staří i mladí, prostí i učení mohli plně porozumět významu Jeho slov. To by nebylo možné, kdyby mluvil uspěchaným způsobem a chrlil větu za větou bez přestávky. Lidé Kristu velmi pozorně naslouchali a říkali o Něm, že nemluví jako zákoníci a farizeové, neboť Jeho slovo bylo jako slovo toho, který má moc.– CT 239, 240 (1913)

Srozumitelnost vyjadřování a správný přízvuk

K přednášení musíme získat způsobilost upřímnou modlitbou a pilným úsilím. K této způsobilosti patří zřetelné vyslovování každé slabiky a umístění důrazu a přízvuku tam, kde patří. Mluvte pozvolna. Mnozí lidé mluví překotně, chrlíce jedno slovo za druhým tak rychle, že se ztrácí účinek toho, co říkají. Vkládejte ducha i život Kristův do toho, co říkáte.— CT 254, 255 (1913)

Mluvte melodickým hlasem a větu po větě

Když jsem byla mladší, mluvívala jsem příliš hlasitě. Pán mi ukázal, že jsem nepřirozeným zvyšováním hlasu nemohla správně zapůsobit na lidi. Potom mi byl ukázán Kristus a Jeho způsob přednesu. Jeho hlas byl příjemně melodický a pomalu a klidně působil na ty, kteří naslouchali. Jeho slova pronikala do jejich srdcí a oni byli schopni pochopit to, co řekl, ještě dříve, než zazněla další věta. Zdá se, že si někteří myslí, že musí při řeči uhánět bez přestání kupředu, jinak by ztratili myšlenku, a ti, kteří naslouchají, že by ztratili inspiraci. Jestliže tohle má být inspirace, ať ji raději ztratí, a to čím dříve, tím lépe.— MS 19b, 1890. (Ev 670)

Schopnost řeči pod vládou rozumu

Váš vliv má být dalekosáhlý a vaši schopnost řeči musí ovládat rozum. Když přepínáte orgány hlasového ústrojí, ztrácí se modulace¹⁴ hlasu. Sklon k překotnému přednesu musí být rozhodně přemožen. Bůh žádá od člověka veškerou službu, kterou může poskytnout. Každé schopnosti, která byla lidskému nástroji svěřena, si má člověk vážit, má ji rozvíjet a používat ji jako vzácný nebeský dar. Pracovníci na Božím poli jsou Jeho ustanovenými nástroji, průduchy, skrze něž Bůh může sesílat nebeské světlo.— SpT Series A, No. 7, p 10, Jan 6, 1897. (Ev 668)

Umění číst má nesmírnou hodnotu

Umění správně číst a se správným přízvukem má nesmírnou cenu. Nezáleží na tom, kolik vědomostí jste získali v jiném směru; jestliže jste zanedbali rozvíjet svůj hlas a způsob přednesu tak, abyste mohli mluvit a předčítat zřetelně a srozumitelně, veškeré vaše znalosti a vědomosti přinesou jen malý užitek. Bez zušlechťování hlasového projevu nebudete moci snadno a jasně sdělovat to, čemu jste se naučili.— MS 132, 1902. (Ev 666)

Věci skutečné a vymyšlené

Při jisté příležitosti, kdy slavný herec Betterton stoloval s Dr. Sheldonem, (tehdejším) arcibiskupem Canterburským, zeptal se arcibiskup herce: „Řekněte mi, prosím, pane Bettertone, proč vy herci umíte tak mocně zapůsobit na své publikum, když mluvíte o věcech neskutečných.“

„Vážený pane,“ odpověděl Betterton, „při vší úctě, která Vám náleží, dovolu mi, abych řekl, že důvod je prostý: Vše spočívá v moci nadšení. My na jevišti hovoříme o věcech neskutečných, jako kdyby byly skutečné; a vy z kazatelen mluvíte o věcech skutečných, jako kdyby byly vymyšlené.“— CT 255 (July 6, 1902)

Přeneste se životem i rozhovory nad životní podmínky okolo nás

I přesto, že všude kolem nás vládne nepravost a hřích, neměli bychom s ní vcházet do styku. Nemluvte o nepravostech a bezbožnosti, která je ve světě, nýbrž pozdvihněte své mysli vzhůru a mluvte o svém Spasiteli. Když uvidíte všude kolem sebe nepravost, přiměje vás to k ještě větší radosti z toho, že Kristus je vaším Spasitelem a že my jsme Jeho děti.– MS 7, 1888.

Učte se „výmluvnosti“ mlčení

Jakmile někdo dá jednou průchod hněvivému duchu, stává se právě tak opojen jako člověk, který si přiložil sklenici alkoholu ke svým rtům. Učte se výmluvnosti mlčení a uvědomte si, že Bůh má v úctě to, co bylo vykoupeno Kristovou krví. Vzdělávejte se, musíme se učit každý den. Musíme vystupovat nahoru stále výš a blíže k Bohu. Odstraňte tuto nečistotu z Královny stezky. Učiňte stezku, aby se mohl Král procházet v našem středu. Odložte ze svých úst nestoudné řeči (viz Kol 3:8).– MS 6, 1893.

Svaté sebeovládání

Bez víry není možné se Bohu zalíbit. Naše rodiny mohou dosáhnout Božího spasení, ale musíme pro toto spasení věřit, musíme pro ně žít a mít neustálou, trvalou víru a důvěru v Boha. Musíme krotit vznětlivou povahu a ovládat svá slova a v tom dobudeme velkých vítězství.

Dokud neovládáme svá slova a svou náladu, jsme satanovými otroky, jsme jeho poddanými a on nás drží v zajetí. Všechny hádky a nepřívětivá, netrpělivá a podrážděná slova se stávají obětí, kterou přinášíme na oltář jeho satanskému veličenství. A je to drahá oběť, dražší než jakákoliv oběť, kterou můžeme přinést Bohu, neboť maří pokoj a štěstí celých rodin, ničí zdraví a nakonec je i příčinou ztráty věčného života v blaženosti.

Sebeovládání, které nám ukládá Boží slovo, je v našem vlastním zájmu. Zvyšuje štěstí našich rodin a všech kolem nás. Zjemňuje náš vkus, posvěcuje náš úsudek a přináší duši pokoj a nakonec věčný život. Při bohabojném sebeovládání porosteme v milosti a v pokoře a bude nám snadným mluvit správně. Přirozeně vznětlivá povaha bude držena na uzdě. Spasitel, který v nás bude přebývat, nás bude neustále posilovat. Přísluhující andělé budou přebývat v našich příbytcích a s radostí ponesou do nebes zprávy o našem pokroku v božském životě a zapisující anděl zapíše radostnou a šťastnou zprávu.– 1T 310 (1862)

XIII. Osobnost

63. OBRAZOTVORNOST, PŘEDSTAVIVOST

Kristus využíval obrazotvornosti

Prostřednictvím obrazotvornosti si Kristus získával lidská srdce. Pro své obrazy používal věci každodenního života, a ač šlo o věci prosté, vždy v nich byl podivuhodně hluboký význam. Ptáci v povětrí, polní lilie, obilné sítě, pastýř a ovce – to byly věci, jimiž Kristus znázorňoval věčné pravdy. A kdykoli pak jeho posluchači zahlédli tyto věci z přírody, vzpomněli si na Kristova slova. Tyto názorné příklady, jichž Kristus použil, tak neustále připomínaly Jeho naučení.

Kristus lidem nikdy nelichotil. Nikdy nemluvil tak, abych v nich vzbuzoval různé domněnky a představy, ani je nechválil za jejich chytré nápady. Hlubaví, nezaujatí myslitelé však přijímali Jeho učení a shledávali, že je zkouškou jejich moudrosti. Žasli nad duchovní pravdou vyjádřenou tím nejprostším jazykem.– DA 254 (1898)

Povinnost mít pod kontrolou obrazotvornost

Málo lidí si uvědomuje, že je jejich povinností cvičit se v kontrole svých myšlenek a představ. Je obtížné udržet neukázněnou mysl, aby se soustředila na užitečná témata. Nebudou-li však myšlenky správně používány, náboženství nebude moci být duši ku prospěchu. Svaté a věčné věci musí zcela zaujmout pozornost mysli, jinak se bude zabývat bezvýznamnými a povrchními myšlenkami. Rozumové i mravní síly se musí podrobit kázni a obě bude posíleno a zušlechtěno jejich užíváním.– CT 544 (1913)

Nemoc je někdy způsobena obrazotvorností

Nemoc někdy vznikne a často se podstatně zhorší falešnými představami. Mnozí lidé jsou po celý život nemocní, přestože by mohli být zdraví, kdyby si to mysleli. Mnozí si představují, že každé sebenepatrnější vystavení se povětrnostním vlivům jim způsobí nemoc. Ta se pak jako důsledek falešné představy skutečně dostaví, protože je očekávána. Mnozí umírají na nemoc, jejíž příčina je úplně vymyšlená.– MH 241 (1905)

Zvrácené představy

Z toho, co mi Pán ukázal, mají ženy patřící k této skupině (ženy s přehnaným pojetím o svých kvalitách) díky románové četbě, každodennímu snění a stavění vzdušných zámků – díky životu ve vysněném, vymyšleném světě – zvrácenou obrazotvornost. Nepřidrží své vlastní myšlenky u běžných, prospěšných životních povinností. Neujímají se povinností, které leží na jejich životní stezce a nesnaží se vytvořit svým manželům šťastný a radostný domov. Celou tíží svých životních povinností vkládají na své muže a neunesou svá vlastní břemena. Od druhých očekávají, že budou vycházet vstříc jejich potřebám a dělat pro ně, zatímco ony budou smět kritizovat a vyslovovat pochybnosti, jak se

jím zlobí. Tyto ženy trpí roztouženou přecitlivělostí, neustále mají dojem, že nejsou oceňovány, že jim jejich manželé nevěnují veškerou pozornost, kterou si zaslouží. Mají se za mučednice.– 2T 463 (1870)

Rada jednomu muži s chorobnou obrazotvorností

Viděla jsem, že ti Pán dal světlo a zkušenost, abys mohl poznat hříšnost vznětlivého, prchlivého ducha a mohl ovládat své vášně. Stejně tak, jako selháváš při kontrole svých vášní, právě tak jistě nedosáhneš věčného života. Musíš překonat tuto chorobnou představivost.

Jsi neobyčejně přecitlivělý a jestliže zazní slovo ve prospěch opačného stanoviska, než které zastáváš, jsi uražen. Máš pocit, jakoby jsi byl kárán, a že se musíš sám bránit, zachránit si život. A při svém opravdovém úsilí o záchranu svého života jej ztrácíš. Je zde dílo, které musíš vykonat – zemřít svému já a pěstovat ducha snášenlivosti a trpělivosti. Překonej myšlenku, že se k tobě druzí nechovají správně, že ti křivdí, že tě někdo chce utiskovat nebo ti ubližovat. Díváš se na věci nesprávným pohledem. Satan tě vede k tomuto zkreslenému pohledu.– 2T 424 (1870)

Rozum ovládaný představivostí

Jsi schopná ovládat svou představivost a přemoci tyto nervové záchvaty. Máš sílu vůle a musíš ji použít ke své pomoci. Nečiníš tak, nýbrž necháváš svou rozrušenou představivost, aby ovládala rozum. Tímto zarmucuješ Ducha svatého. Kdybys neměla žádné moci nad svými pocity, nebylo by to hříchem. Avšak poddáváš-li se takto nepříteli spasení, je to hřích. Je zapotřebí, aby tvá vůle byla posvěcena a poddala se vůli Boží místo toho, aby se stavěla na odpor proti ní.– 5T 310, 311 (1885)

Strava má vliv na představivost

Nestřídmost začíná u našeho stolu již tehdy, když požíváme nezdravý pokrm. Při dalším povolování chuti zažívací orgány po nějakém čase zeslábnou a snědený pokrm již neuspokojuje chuť. Je položen základ nezdravému tělesnému stavu a vzniká žádostivost po dráždivějších pokrmech. Čaj¹⁵, káva a masité pokrmy způsobují okamžitý účinek. Pod vlivem těchto jedů vzniká podráždění nervového systému. Za těchto okolností se v některých případech zdá, jakoby byla schopnost myšlení osvěžena a posílněna a představivost jakoby ožila.– 3T 487 (1875)

Účinky čaje, kávy a dalších oblíbených nápojů

Čaj působí jako povzbuzující prostředek a do určité míry vyvolává opojení. Podobný účinek má káva a mnohé další oblíbené nápoje. Nejprve přinese „osvěžení.“ Jsou podrážděny nervy žaludku a ty toto podráždění přenášejí do mozku. Mozek vzápětí vydá pokyn k zvýšení činnosti srdce a celého organismu, které působí jen krátce. Únava „mizí“ a zdá se, že přibývá síla. Zbystří se schopnost myšlení a oživí se obrazotvornost.– MH 326 (1905)

Populární probuzenecká hnutí a obrazotvornost

Populární probuzenecká hnutí se příliš často dovolávají obrazotvornosti tím, že vzbuzují pocity a uspokojují touhu po něčem novém a vzrušujícím. Tímto způsobem obrácení lidé projevují malou

touhu po biblické pravdě, málo se zajímají o svědectví proroků a apoštolů. Bohoslužba pro ně není přitažlivá, pokud neobsahuje něco vzrušujícího. Poselství, jež se dovolává střízlivého rozumu, na ně nepůsobí. Necháávají bez povšimnutí prostá varování Božího slova, která se přímo dotýkají jejich věčného života.– GC 463 (1888)

Divadlo mravně kazí obrazotvornost

Mezi nejnebezpečnější zábavní podniky patří divadlo. Není školou mravnosti a ctnosti, jak se o něm tak často tvrdí, ale je skutečným semeništěm nemravnosti. Tato společenská zábavná představení posilují a upevňují nemravné zvyky a hříšné sklony. Sprosté písně, neslušná gesta, výrazy a pózy kazí představivost a snižují morálku. Každý mladý člověk, který pravidelně navštěvuje takováto představení, bude zpravidla mravně narušen.

Žádný jiný vliv v naší zemi nekazí mocněji představivost, neničí náboženské vlivy a neotupuje smysl pro poklidnou zábavu a smysl ke střízlivé realitě a skutečnosti života, než divadelní kratochvíle. Záliba v těchto představeních roste úměrně s každým představením, podobně jako roste žádostivost a touha po opojném nápoji s jeho požíváním. Jedinou bezpečnou cestou je vyhýbat se divadlu, cirkusu a všem dalším pochybným zábavným podnikům.– 4T 652, 653 (1881)

Beletrie (smyšlené romány a příběhy) vytváří pomyslný svět

Libovala sis v četbě románů, povídek a příběhů a nyní žiješ v domnělém, neskutečném světě. Taková četba působí škodlivě na mysl i na tělo, oslabuje schopnost myšlení a nesmírně zatěžuje tělesnou sílu. Někdy tvá mysl sotva jedná uvážlivě, protože tvá obrazotvornost byla nadmíru vzrušena a zasažena četbou vymyšlených příběhů. Mysl musí být používána tak, aby se všechny její schopnosti rozvíjely rovnoměrně....

Je-li představivost ustavičně přesycována a podněcována smyšlenou literaturou, stává se brzy diktátorem, který ovládne všechny ostatní schopnosti mysli a způsobí, že se vkus stane nestálým a sklony zvrácené.– 4T 497 (1881)

Četba působí na mozek

Osobně se znám s některými lidmi, kteří prostřednictvím nevhodné četby ztratili správné rozpoložení mysli. Jejich život je poznamenán chorobnou obrazotvorností, kdy zveličují každý sebemenší důvod ke stížnostem. Věci, kterých by si uvážlivý, rozumný člověk nevšímal, se jim stávají nesnesitelným utrpením a nepřekonatelnými překážkami. Takovým lidem se zdá, že žijí v neustálém stínu.– CTBH 124, 1890. (FE 162, 163)

Zřením lze zkazit obrazotvornost

Žijeme v době, kdy všude bují mravní zkaženost. Zřením a četbou se podněcuje žádost očí a zkažené vášně. Obrazotvornost kazí srdce. Mysl ráda rozjímá nad výjevy, jež probouzejí nízké a nečisté vášně. Tyto nemravné představy, vykreslené zkaženou obrazotvorností, ničí mravy a vedou svedené, zaslepené bytosti k tomu, aby daly volný průchod tělesným žádostem. Pak následují hříchy,

jež ponižují bytosti stvořené k obrazu Božímu na úroveň zvířat, až je nakonec uvrhnou do věčné záhuby.

Vyhýbejte se takovému čtení a pohledu na takové věci, které dávají podnět k nečistým myšlenkám. Rozvíjejte mravní a rozumové schopnosti. Nedovolte, aby tyto ušlechtilé schopnosti zeslábly a zvrhly se přílišným čtením, byť by to byly jen knihy povídek. Znam osoby se silným intelektem, které nestřídmým čtením ztratily rovnováhu a byly částečně ochromeny a otupeny.– 2T 410 (1870)

Masturbace (onanie) a obrazotvornost

Když lidé propadnou návyku sebeukájení, není u nich možné probudit mravní citlivost k tomu, aby ocenili věčné věci či našli radost v hloubání nad duchovními skutečnostmi. Nečisté myšlenky zachvacují a ovládají obrazotvornost a strhávají myšlení, a poté následuje téměř neovladatelná žádostivost po nemravném ukojení. Kdyby mysl byla vychována k hloubání nad mravně povznášejícími náměty, kdyby byla obrazotvornost vedena k přemítání nad čistými a svatými věcmi, byla by posílena proti této hrozné, ponižující, duši i tělo ničící neřesti. Díky těmto dobrým návykům by přivykla rozjímání nad vznešenými, nebeskými, čistými a posvátnými náměty a nebyla by vábena k této nízké, nečisté a nemravné vášni.– 2T 470 (1870)

Zasněná mysl vede k sebevyvyšování

Zabývá-li se mysl převážně takovými myšlenkami a úvahami, v nichž figuruje vlastní osoba, projeví se ve slovech a jednání člověka vlastní oslavení, vyvyšování vlastního já. Takovéto myšlenky nepatří k těm, které vedou k důvěrnému chození s Bohem. Ti, kdo jednájí bez promyšleného uvážení, si počínají nerozumně. Vyvíjejí nestálé úsilí, pouštějí se do toho či onoho, chytají se tu a tam, ale nevede to k ničemu. Podobají se vinné révě – její úponky, nejsou-li usměrňovány a jsou-li volně ponechány, aby se rozrůstaly do všech směrů, se přichytnou na cokoli, co je v jejich dosahu. Má-li však být réva k užitku, tyto úponky musí být od těchto nevhodných věcí odňaty a usměrněny takovým směrem, aby se ovíjely okolo těch opor, které jim dají krásný vzhled a tvar.– Lt 33, 1886.

Ovládání představivosti

Kdybys cvičila svou mysl tak, aby se obšírně zabývala ušlechtilými, vznešenými tématy a hloubala nad nebeskými náměty, mohla bys vykonat mnoho dobrého. Bývala bys měla vliv na mysl druhých lidí obracet jejich sobecké myšlenky a sklony milovat svět duchovním směrem. Kdyby se tvé náklonnosti a myšlení podřídily vůli Kristově, byla bys způsobila konat dobro. Máš chorobnou představivost, protože jsi dovolila, aby se ubírala zakázanou cestou, aby se stala zasněnou. Snění a milostné stavění vzdušných zámků zneschopnilo tvou prospěšnost. Žiješ ve světě představ; stala se pomyslnou mučednicí a domnělou křesťankou.– 2T 251 (1869)

Vyhýbejte se satanově okouzlující půdě (rada jedné sobecké rodině)

Musíte se vyhýbat satanově okouzlující půdě a nesmíte dovolit, aby se vaše mysl odkláněla od věrnosti Bohu. Díky Kristu můžete a měli byste být šťastnými a musíte si navyknout na sebeovládání.

I vaše myšlenky se musí poddat Boží vůli a vaše pocity musí být pod vládou rozumu a víry. Obrazotvornost vám nebyla dána proto, abyste jí popouštěli uzdu a aby se zabývala tím, co se jí zlíbí bez jakéhokoliv úsilí omezení a kázně. Budou-li špatné myšlenky, budou také pocity zlé. A myšlení spolu s pocity tvoří mravní charakter. Když dospíváte k názoru, že se od vás, jako od křesťanů, nepožaduje mít pod kontrolou své myšlenky a pocity, pak vás zlí andělé dostali pod svůj vliv a vy si říkáte o jejich přítomnost a vládu. Budete-li se poddávat svým dojmům a dovolíte-li svým myšlenkám, aby se ubíraly cestou podezírání, nedůvěry, pochybování a reptání, budete patřit mezi nejnešťastnější smrtelníky a váš život skončí neúspěchem.– 5T 310 (1885)

Dívejte se na život reálně

Pokud nebudeš pohlížet na život tak, jak je, pokud neopustíš oslnivé představy obrazotvornosti a nebudeš se učit reálným lekcím ze zkušenosti, procitneš až když bude příliš pozdě. Pak si uvědomíš onu strašnou chybu, které se dopouštíš.– 3T 43 (1872)

Zištňost (hrabivost) vyvolává domnělé potřeby

Případ bratra I. je děsivý. Tento svět se stal jeho bohem. Zbožňuje peníze.... Zaslouží si lítost, ne odsuzování. Jeho život je strašným omylem. Trpí domnělou finanční nouzí, zatímco je obklopen hojností. Jeho mysl se zmocnil satan a tím, že podněcuje jeho náchylnost k hrabivosti, jej učinil v tomto směru choromyslným. Vyšší, ušlechtlejší schopnosti jeho bytosti se do značné míry podřídily tomuto skrblickému, sobeckému sklonu.

Zlámat satanova pouta a překonat toto zlo ve své povaze je jeho jedinou nadějí. Snaží se o to tím, že jedná podle svého svědomí tak, jak bylo ovlivněno, ale to nestačí. Toto pouhé vyvíjení mocného úsilí a snaha oddělit malou část ze svého mamonu s trvalým pocitem, že odtrhuje kus své duše, nejsou ovocem opravdového náboženství.

Musí vést svou mysl k dobrým skutkům. Musí se vzepřít proti svým sklonům k hrabivosti. Dobrými skutky musí protkat celý svůj život. Musí pěstovat lásku ke konání dobra a přemoci tohoto nízkého, skoupého ducha, kterého chová.– 2T 237, 238 (1869)

Pověra vycházející z obrazotvornosti

Tvá zkušenost mi byla ukázána jako nespolehlivá, protože odporovala přirozeným zákonitostem. Je v rozporu s neměnnými přírodními zákony. Pověra, moje drahá sestro, vyplývající z chorobné představivosti, tě staví do rozporu s vědou i zásadami. Čemu se podvolíš? Tvé silné předsudky a velice umíněné představy o tom, jaký postoj bys ty sama měla zaujmout, dlouho stály v cestě tvému blahu. Léta rozumím tvému případu, cítila jsem však, že nejsem kompetentní představit ti celou záležitost tak jasně, abys ji mohla prohlédnout a pochopit a prakticky uplatnit světlo, které je ti dáno.– 3T 69 (1872)

Matky a obrazotvornost

Byly mi ukázány matky, které se nechávají vést chorobnou představivostí, jejíž vliv pociťují

manželé i děti. Okna musí být neustále zavřena, protože matce vadí čerstvý vzduch. Když se jí zdá, že je jí chladno a sama se tepleji oblékne, domnívá se, že stejným způsobem se musí postarat i o děti; takto připravuje celou rodinu o tělesnou odolnost. Na všechny má tak nepříznivý vliv jediná mysl, všichni jsou zraňováni na těle i na duchu kvůli chorobné představivosti jedné ženy, která sebe sama považuje za měřítko pro celou rodinu....

Lidé si sami svými nesprávnými návyky přivolávají nemoc. A navzdory světlu i poznání lpí na svém vlastním způsobu jednání. Tvrdí: „Cožpak to nemáme vyzkoušené? Cožpak tomu nerozumíme ze své vlastní zkušenosti?“ Avšak zkušenost člověka s chorobnou představivostí by neměl nikdo brát příliš vážně.– 2T 524 (1870)

Uvedení myšlení pod kontrolu

Každý člověk je mravně svobodná bytost a proto musí vést své myšlenky tak, aby se ubíraly správným směrem. Je zde široké pole, na němž se lidská mysl může bezpečně pohybovat. Jestliže ale satan usiluje odvrátit vaši mysl k nízkým a smyslným věcem, přiveďte ji znovu zpět a zaměřte ji na věčné skutečnosti. Když Pán uvidí, že vynakládáte rozhodné úsilí k tomu, abyste si udrželi jen čisté myšlenky, přitáhne podobně jako magnet vaše myšlení k sobě, očistí myšlenky a způsobí, abyste se očistili od každého tajného hříchu. „Boříme výmysly a každou povýšenost, která se pozdvihuje proti poznání Boha; uvádíme každou myšlenku do zajetí, aby byla poslušna Krista.“ (2 Kor 10,5; NBK)

Prvním dílem těch, kdo chtějí učinit nápravu, je očistit svou obrazotvornost. Je-li mysl odváděna špatným, hříšným směrem, musíme ji držet na uzdě, aby se zabývala jen čistými a ušlechtilými náměty. Když budete pokoušeni poddat se porušené představivosti, pak se utíkejte k trůnu milosti a modlete se o moc shůry. V Boží síle je možno obrazotvornost ukáznit, aby se zabývala věcmi, které jsou čisté a nebeského původu.– Und MS 93.

64. ZVYKY, NÁVYKY

Bible dává zásady

Boží slovo oplývá všeobecnými zásadami pro budování správných životních návyků a svědectví, ať již všeobecná či osobní, byla vydávána s úmyslem ... upozornit zvláště na tyto zásady.– 5T 663, 664 (1889)

Jako železná košile

Jednou vybudovaný zvyk je jako železná košile. Můžete s ním zoufale zápasit, ale nezlomíte ho. Vaší jedinou bezpečnou možností je budovat pro časnost i věčnost.– Lt 117, 1901.

Pravidla v životních návycích

Je povinností každého, aby zachovával přísná pravidla ve svých životních návycích. Drahá mládeži, je to k vašemu vlastnímu dobru, jak tělesnému, tak mravnímu. Když ráno vstáváte, popřemýšlejte, pokud je to jen možné, nad prací, kterou musíte vykonat během dne. Je-li to nutné,

mějte malý zápisník, do nějž si zaznamenáte záležitosti či věci, jež musí být udělány, a sami si určete čas, v němž tuto práci uděláte. – YI, Jan 28, 1897. (Ev 562)

Pravidelné návyky zlepšují zdraví

Náš Bůh je Bohem řádu a přeje si, aby Jeho dívky chtěly vejít v soulad s tímto řádem a začaly Ho poslouchat. Nebylo by proto lépe skoncovat s tímto návykem považovat noc za den a první hodiny rána za noc? Kdyby si mladí lidé vybudovali návyk pravidelnosti a pořádku, zlepšilo by se jejich zdraví, duševní schopnosti, paměť i nálada. – YI, Jan 28, 1897.

Odstranění příčiny nemoci

Správné a vhodné návyky, moudře a vytrvale praktikovány v každodenním životě, budou odstraňovat příčiny nemoci a nebude zapotřebí se uchýlovat k silným lékům. Mnozí pokračují krok za krokem ve svém nepřirozeném požitkářství, které zavdává příčinu právě k tomu nejnepřirozenějšímu stavu věcí. – MS 22, 1887. (MM 222)

Správné návyky podporují zdraví

Zdraví lze získat správnými životními návyky a může přinášet člověku úroky i úroky z úroků. Avšak tento kapitál, který je cennější než jakýkoli bankovní vklad, může člověk nestřídmostí v jídle a pití nebo tím, že nechá své orgány nečinností chátrat, obětovat a přijít o něj. Je nutné vzdát se hýčkaných slabostí a přemoci lenost. – 4T 408 (1880)

Zvyky, jež znehodnocují vyšší schopnosti

Jakýkoliv zvyk, který nepodporuje zdravou činnost lidského organismu, znehodnocuje vyšší a ušlechtilější schopnosti. Zlozvyky ve stravování a pití vedou k omylům v myšlení i jednání člověka. – RH, Jan 25, 1881. (CH 67)

Přemáhání dříve vytvořených návyků

V mnoha případech dříve, než budeme moci učinit pokrok v náboženském životě, musíme přemoci zvyky a názory, které jsme si vypěstovali. – RH, June 21, 1887. (FE 118)

Je obtížné odnaučit se zlé návyky (rada jednomu vedoucímu pracovníku)

Bude pro tebe nyní obtížné učinit změny ve svém charakteru, k nimž tě Bůh vyzývá, poněvadž v mládí ti bylo obtížné být přesný a pohotový v jednání. Je-li charakter vybudován, návyky utvrzeny, duševní a mravní schopnosti upevněny, stává se nanejvýš obtížné odnaučit se nesprávné zvyky a pohotově jednat.

Musíš si uvědomit cenu času. Není pro tebe omluvitelné, že opouštíš nejdůležitější, ačkoli nepříjemnou práci, v naději, že se jejího vykonání zcela zbavíš, anebo když se domníváš, že se stane méně nepříjemnou, budeš-li věnovat svůj čas příjemnějším záležitostem, které nejsou tak namáhavé.

Předně musíš udělat tu práci, která má být vykonána a která se týká nejdůležitějšího zájmu díla Božího. A v případě, že ony důležitější záležitosti jsou splněny, věnuj se těm méně důležitým.

Přesnost a rozhodnost v práci i díle Božím jsou nanejvýš důležité. Odklady jsou ve skutečnosti porážkou. Okamžiky mají cenu zlata a musí být co nejlépe využity. Pozemské vztahy a osobní zájmy by měly být vždy druhořadé. Dílo Boží by nemělo nikdy kvůli našim pozemským přátelům ani kvůli nejdražším příbuzným v žádné maličkosti trpět škodu.– 3T 499, 500 (1875)

Zděděné i vypěstované náklonnosti se stávají zvykem

Obrovským zděděným i vypěstovaným sklonem ke zlému byla u Jidáše žádostivost. A praktikováním se tato nectnost stala návykem, který Jidáš vnášel do každého svého obchodu. Kristovy zásady poctivosti a spravedlnosti u něj při obchodování nenacházely žádného místa. Jeho návyky šetrnosti se vyvinuly v skrblického ducha a staly se mu osudnou pastí. Zisk se stal jeho měřítkem správné náboženské zkušenosti a každá skutečná spravedlnost se tomuto podřídila. I přesto, že byl po vnější formě i nadále ucedníkem, i přesto, že se nacházel v té nejbližší přítomnosti Kristově, přivlastňoval si prostředky, které patřily do pokladnice Páně.– MS 28, 1897.

Návyky rozhodují o budoucnosti

Nesmíme zapomínat, že mladí lidé si vytvářejí návyky, které – v devíti případech z deseti – budou rozhodující pro jejich budoucnost. Vliv společnosti, s níž se stýkají, přátelské vztahy, které navazují, a zásady, které přijímají za své, si s sebou ponesou po celý život.– 4T 426 (1880)

Zlé návyky se budují daleko snáze než ty dobré

Děti jsou nezvykle vnímavé na dojmy. Naučení, kterých se jim dostává v ranných letech, si s sebou ponesou celý život. Veškeré znalosti, kterých možná nabudou, nikdy nenapraví zlo, které bude ovocem nedbalé kázně a disciplíny v dětství. Jediná nedbalost, která je často opakována, vytváří zvyk. Jeden špatný čin připravuje cestu pro vykonání dalšího. A tento čin, je-li opakován, vytváří návyk.

Špatné návyky se budují mnohem snáze než ty dobré a člověk se jich obtížněji vzdává. Trvá to mnohem kratší dobu a vyžaduje to daleko méně úsilí zmařit povahu dítěte, než mu vtisknout zásady a návyky spravedlnosti do desek duše. Jen tím, že budeme neustále bdít a vytrvale působit proti tomu, co je špatné, můžeme mít naději, že si dítě vytvoří správnou povahu.

Matky, Pán bude s vámi, když budete usilovat o vybudování správných návyků u svých dětí. Musíte však s výchovou začít co nejdříve, jinak vaše budoucí dílo bude velice obtížné. Učte své děti naučení za naučením, zásadu za zásadou, trochu odtud, trochu od onud. Mějte na paměti, že vaše děti patří Bohu a mají se stát Jeho syny a dcerami. Je Jeho úmyslem, aby se rodiny zde na zemi staly příkladem rodiny nebeské.– RH, Dec 5, 1899.

Návyky se zřídka kdy mění

Opakované jednání určitým směrem se stává návykem. Tyto návyky lze snad díky přísnému cviku v pozdějším životě upravit, zřídka kdy ale dojde k jejich změně. Jsou-li jednou návyky vybudovány,

vtiskávají se stále silněji a hlouběji do povahy člověka.– GH, Jan, 1880. (CG 199, 200)

Napadání zlovyků je malého užitku

Pokoušíme-li se napravovat jiné tím, že napadáme to, co pokládáme za zlovyky, přináší to málo dobrého. Takové úsilí nadělá často víc škody než užitku.

Ve svém rozhovoru se samařskou ženou Kristus nehaněl Jákobovu studnu, nýbrž mluvil o něčem lepším. „Kdybys znala ten Boží dar,“ pravil, „a kdo je ten, který ti říká: `Dej mi napít,´ prosila bys ty jeho a dal by ti živou vodu.“ (Jan 4,10; NBK) Ježíš obrátil rozhovor k pokladu, který měl, a nabídl ženě něco lepšího, než měla ona, totiž živou vodu, radost a naději evangelia.– MH 156, 157 (1905)

Úsilí o nápravu pochází z touhy jednat správně

Je pravda, že lidé se někdy zastydí za své hříšné skutky a vzdají se některých svých špatných návyků, než si vůbec uvědomí, že jsou přitahováni ke Kristu. Kdykoli však vyvíjejí úsilí o nápravu z upřímné touhy jednat spravedlivě, jsou k tomu puzeni mocí Kristovou. Na jejich duši působí vliv, který si neuvědomují, probouzí se v nich svědomí a v životě dochází k viditelné nápravě. A když je Kristus přitáhne, aby pohlédli na Jeho kříž a patřili na Toho, jehož ukřižovaly jejich hříchy, procitne jejich svědomí a uvědomí si přikázání. Zjeví se jim zkaženost jejich života, hluboce zakořeněný hřích v duši. Začínají chápat něco ze spravedlnosti Kristovy a volají: „Co je hřích, že se pro vykoupení hříšníka vyžaduje tak velká oběť? Bylo třeba vši té lásky, všeho toho utrpení, všeho toho ponížení, abychom nezahynuli, ale měli život věčný?“– SC 27 (1892)

Zlé návyky musíme přemoci

Spatřujeme-li jako v zrcadle slávu Páně, jsme vlastně proměňováni v tentýž obraz, od slávy k slávě, jako od Ducha Páně. Očekáváme příliš málo a dostává se nám podle naší víry. Nemáme lpět na svých vlastních cestách, na svých vlastních plánech a myšlenkách; musíme se proměnit obnovením své mysli, abychom mohli rozeznat, „co je dobrá, příjemná a dokonalá Boží vůle.“ (Řím 12,2; NBK) Hříchy, jimž se poddáváme, musíme přemoci a nad zlými návyky zvítězit. Špatné nálady a pocity musí být vykořeny a Duch Boží do nás musí vstoupit bohabojnou povahu a svaté city.– Lt 57, 1887.

Postavíme-li se špatným návykům, budou klást mohutný odpor. Je-li však veden rozhodný a vytrvalý boj, lze nad nimi zvítězit.– 4T 655 (1881)

Milost Kristova láme pouta hříšných zvyků

Je třeba, aby lidé poznali, že požehnání, které plyne z poslušnosti, se mohou plně těšit jen tehdy, přijmou-li Kristovu milost. Kristova milost totiž dává člověku sílu k tomu, aby poslouchal Boží zákony. Právě tato milost mu umožňuje, aby zpřetrhal pouta zlovyku. Je tou jedinou mocí, která člověka může přivést na správnou cestu a spolehlivě ho na ní udržet.– MH 115 (1905)

Mocí Kristovou muži a ženy lámou pouta hříšných návyků. Zřikají se sobectví. Světáci se stávají zbožnými, opilci střízlivými, zhýralí čistými a ctnostnými. Duše, které nesly satanovu podobu, se přetvářejí k obrazu Božímu.– AA 476 (1911)

Správné myšlení a jednání se může stát zvykem

Jediná jistota pro každého člověka je správné myšlení. Jak člověk „smýšlí ve svém srdci, takovým je.“ (Př 23,7; KJB) Schopnost sebeovládání sílí cvikem. To, co se napoprvé zdá těžké, se stálým opakováním stává lehčí a snazší, až se správné myšlení a jednání stane zvykem.— MH 491 (1905)

65. LENOST

Povinnost rozvíjet intelekt na nejvyšší míru

Bůh požaduje, aby člověk rozvíjel své rozumové schopnosti. Je Jeho úmyslem, aby jeho služebníci byli moudřejší a nabyli jasnější soudnosti a chápání než světáci. Nelíbí se mu ti, kteří jsou příliš lehkomyšní či lhostejní k tomu, aby se stali zdatnými vzdělanými pracovníky. Bůh nás vyzývá, abychom ho milovali z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí. Z toho vyplývá povinnost rozvíjet rozumové schopnosti na nejvyšší míru, abychom mohli celou svou myslí poznat a milovat svého Stvořitele.— COL 333 (1900)

Člověk může nacházet své štěstí v práci

V díle Božím v Edenu, který byl takovým malým nebem, byly Adamovi dány náměty k přemýšlení. Bůh nezformoval člověka pouze k tomu, aby rozjímal nad Jeho slavným dílem stvoření; proto mu dal ruce, aby mohl pracovat, stejně jako i mysl a srdce k přemýšlení. Kdyby štěstí člověka záleželo na nicnedělání, neurčil by Stvořitel Adamovi práci, kterou měl vykonávat. Lidé měli nacházet štěstí v práci stejně jako i v rozjímání.— RH, Feb 24, 1874. (1BC 1082)

Zahálka je největším prokletím

Bible odsuzuje zahálku. Lenost je tou největší kletbou, která postihuje náš svět.— COL 343 (1900)

S radostí konejte svou každodenní práci

Někteří lidé považují bohatství a zahálku za opravdová požehnání. Avšak mezi nejšťastnější lidi, kteří se těší nejlepšímu zdraví, patří ti, kteří mají vždy co na práci a kteří s radostí konají své každodenní povinnosti. Zdravá únava, která pochází ze správně rozvržené práce, jim zajišťuje, aby měli užitek z osvěžujícího spánku. Výrok o tom, že člověk musí na svůj každodenní chléb pracovat, i zaslíbení o budoucí radosti a slávě – obě zaslíbení zazněly z téhož trůnu a obě jsou požehnáním.— YI, Dec 5, 1901. (ML 168)

Radost v plnění určených povinností

Skutečné štěstí lze nalézt jen v tom, když je člověk ctnostný a koná dobro. Nejčistšího a nejvyššího potěšení se dostává těm, kdo věrně plní své svěřené úkoly.— YI, Dec 5, 1901. (ML 168)

Nevyužitý volný čas může vést k malomyslnosti a sklíčenosti

Sklíčené pocity jsou obvykle výsledkem nadměrného volného času. Zahálka poskytuje čas na hlubší přemítání nad domnělými strastmi. Mnozí lidé, kteří v současné době nemají žádných skutečných zkoušek a těžkostí, si je určitě vypůjčí z budoucnosti. Kdyby se tito lidé snažili ulehčit břemena druhých, zapomněli by na svá vlastní. Ukázalo by se, že aktivní práce, která vyžaduje zapojení duševních i tělesných sil, je neocenitelným požehnáním pro tělo i mysl.– ST, June 15, 1882.

Rozvíjení charakteru

Mějte na mysli, že ať děláte cokoli, zjevujete při tom své pohnutky a rozvíjíte svůj charakter. Ať vykonáváte jakoukoli práci, dělejte ji přesně a pilně. Překonejte sklon dávat přednost snadnému úkolu.– MH 499 (1905)

Mysl má být vedena k tomu, aby se nezaobírala vlastním já

Mysl musí být vedena k tomu, aby se odvrátila od vlastního já a zabývala se tématy, která jsou mravně vznešená a zušlechťující. Neztrácejte vzácné hodiny života při tom, že budete snít o nějakém velkém díle, které vykonáte v budoucnosti, zatímco zanedbáváte plnění malých životních povinností v přítomnosti.– ST, June 15, 1882.

Nečinnost má zhoubný vliv na zdraví

Nemocní si nesmí dovolit, aby upadli do stavu nečinnosti. Velice to škodí zdraví. Musí uplatnit sílu vůle a přemoci nechut' k aktivnímu cvičení (pohybu) a strach či obavu z jakékoli odpovědnosti. Nebudou nikdy moci znovu nabýt zdraví, nezbaví-li se tohoto apatického, zasněného stavu mysli a nevyburcují-li se k činnosti.– ST, June 15, 1882.

Příliš pohodlní, než aby cvičili své schopnosti

Ti, kdo se příliš nesnaží uvědomit si svou zodpovědnost a uplatnit své schopnosti, neobdrží Boží požehnání a schopnost, kterou vlastní, bude od nich odňata a dána aktivním, horlivým pracovníkům, kteří množí své hřivny stálým používáním.– 4T 458, 459 (1880)

Správně rozvržená práce – základ úspěchu

Někteří mladí mužové se domnívají, že kdyby mohli strávit život v nicnedělání, že by byli nanejvýš šťastní. Rozvíjejí v sobě nenávist k prospěšné práci. Závidí rozmařilým lidem, kteří zasvětili své životy zábavě a radovánkám.... Neštěstí, zármutek a žal je ovocem takového myšlení a chování. Nečinnost a nicnedělání uvrhla mnohého mladého člověka do záhuby.

Správně rozvržená práce je základem úspěchu každého mladého člověka. Bůh by nemohl uvalit na muže a ženy většího prokletí, než kdyby je odsoudil k životu v nečinnosti. Zahálka je zhoubou pro duši i tělo. Srdce, mravní povaha a tělesné síly jsou zahálkou zeslabovány. Zhoršuje se intelekt a srdce

se jako široká ulice otevírá pokušení, aby zabředlo do všech neřestí. Líný, nesnaživý člověk vyzývá ďábla, aby jej pokoušel.– MS 2, 1871. (HC 222)

Ničivé účinky návyku lenosti a lhostejnosti (rada rodičům)

Byli jste neteční k moci, kterou nepřítel měl nad vašimi dětmi. Domácí práce, dokonce ani ty namáhavé, by jim ani z padesátiny neuškodily tak, jak jim uškodila lenost. Bývaly by unikly mnohemu nebezpečí, kdyby už v ranějším věku bývaly poučeny, jak vyplňovat čas užitečnou prací. Nebyly by získaly tak nepokojnou povahu a takovou touhu po změně a chození do společnosti. Bývaly by unikly mnoha pokušením marnivosti a nezapletly by se do neužitečných zábav, lehkovážné četby, prázdných řečí a nesmyslů. Čas by jim plynul více k jejich vlastní spokojenosti a bez takového velkého pokušení vyhledávat společnost opačného pohlaví a omlouvat své hříšné způsoby. Ovocem této lenosti je marnivost, citové rozpoložení, neužitečnost a jistý hřích.– 4T 97, 98 (1876)

Napněte všechny své síly

Člověk se musí spolupodílet v tomto velkém zápase o věčný život. Musí reagovat na působení Ducha svatého. Bude to vyžadovat zápas, abychom překonali mocnosti temna, Duch ale bude v člověku působit, aby bylo dosaženo vítězství. Člověk se však nemá stát nečinnou, lenivou bytostí, která bude spasena bez vlastního přičinění. Žádá se po něm, aby v tomto boji o nesmrtelnost napnul všechny své síly a uplatnil každou schopnost. Nicméně je to Bůh, který dává člověku způsobilost.

Žádný člověk nemůže být spasen, zůstane-li netečný. Pán nás vybízí: „Snažte se vejít těsnou branou, neboť vám říkám, že mnozí se budou pokoušet vejít, ale nebudou moci.“ (Luk 13,24; NBK) „Vcházejte těsnou branou. Prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby, a mnoho je těch, kdo vcházejí skrze ni, neboť těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji nalézají.“ (Mat 7,13.14; NBK)– MS 16, 1896.

66. CITOVÉ POTŘEBY

Smysl života

Boží Zákon je zákonem lásky. Bůh vás obklopuje krásou, aby vás naučil, že na zemi nežijete proto, abyste hospodařili jen pro sebe, kopali, stavěli, dřeli a starali se. Chce, aby Kristova láska prozářila, obšťastnila a zkrášlila váš život, abyste – podobně jako květiny, službou lásky přinášeli druhým radost.– MB 97 (1896)

Láska naplňuje potřebu duše

Láska se musí stát zásadou každého jednání. Láska je základním pravidlem Boží vlády na nebi i na zemi a musí být také základem křesťanovy povahy. Jen ona může způsobit, aby byl neochvějným a stálým. Jen ona ho může uschopnit, aby obstál ve zkouškách a odolal pokušení.– COL 49 (1900)

Pěstujte lásku

Musíme pěstovat lásku k Bohu a lásku jednoho k druhému, protože je tak vzácná jako zlato. Je nám nyní zapotřebí, abychom co nejlépe představili povahu čistého a neposkvrněného náboženství, které je, jak ve své povaze tak i ve svých požadavcích, opakem sobectví. Láska, která se podobá té, kterou svým životem představil Kristus, se nedá s ničím srovnat. Její hodnota je vyšší než hodnota zlata, stříbra či drahých kamenů. O lásku, jež byla Kristu vlastní, se musíme modlit a prosit o ni. Křesťan, který je takovou láskou ovládnut, zjevuje charakter, který je povznesen nad každou lidskou slabostí.– Lt 335, 1905.

Každý potřebuje lásku

Příčinou, proč je na světě tolik mužů a žen tvrdého srdce je to, že pravá láska byla pokládána za slabost a byla omezována a potlačována. Lepší část lidské přirozenosti těchto lidí byla v dětství narušena a její rozvoj zastaven. A pokud paprsky božského světla nerozptýlí bezcitnost a kruté sobectví, štěstí takových lidí je navždy pohřbeno. Chceme-li mít něžné srdce jako měl Ježíš, když byl na této zemi, a posvěcený soucit, jaký mají andělé k hříšným smrtelníkům, musíme pěstovat soucit a pochopení dětí, který je vtělením prostoty a jednoduchosti.– 3T 539 (1875)

Srdce je stálým zřídlem lásky

Ani bratr ani sestra K. nemají zkušenost v sebeobětování pro pravdu, v tom, aby byli bohatí v dobrých skutcích, hromadí si své poklady v nebesích. Jejich soucit, starostlivost a shovívavost nebyly uplatněny v práci pro závislé, milující dítky. Mají na zřeteli jen své vlastní sobecké pohodlí. Jejich srdce nejsou zřídlem, z něž prýští živoucí prameny něhy a lásky. Kdyby byli druhým skrze vlídná, laskavá slova a skutky milosrdenství a shovívavosti požehnáním, získali by sami požehnání. Ve sféře své prospěšnosti jsou příliš omezení.– 2T 649, 650 (1871)

Láska k vlastnímu já ničí pokoj

Láska k vlastnímu já ničí náš pokoj. Pokud v nás žije staré já, jsme neustále na stráži bránit ho před pokořením a urážkou. Když však zemřeme vlastnímu já a náš život je skryt s Kristem v Bohu, nebude nás přehlížení a podceňování mrzet. Budeme hluchí k urážkám a slepí k posměchu a ponižování. „Láska je trpělivá, je dobrotivá, láska nezávidí, láska se nevychloubá ani nenadýmá; nechová se nepatřičně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nemyslí na nic zlého, neraduje se z nepravosti, ale raduje se z pravdy; všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží. Láska nikdy nepřestává.“ (1 Kor 13,4-8; NBK)– MB 16 (1896)

Jistota založená na správném myšlení

Je nám zapotřebí, abychom si neustále uvědomovali zušlechťující moc čistých myšlenek. Jediná jistota pro každého člověka je správné myšlení. Jak člověk „smýšlí ve svém srdci, takovým je.“ (Př 23,7; KJB) Schopnost sebeovládání sílí cvikem. To, co se napoprvé zdá těžké, se stálým opakováním stává lehčí a snazší, až se správné myšlení a jednání stane zvykem. Chceme-li, můžeme se odvrátit od všeho, co je povrchní a nízké, a dosáhnout vyšší úrovně. Bohu se staneme dražší a lidé si nás mohou

Nedostatek lásky kazí mravy

Hospodin ukázal Izraelským v ohavnostech Kananejských, jaké jsou následky obcování se zlými duchy. Kananejští neznali přirozenou lásku, pěstovali modloslužbu a cizoložství, dopouštěli se vražd. Byli odporní každou svou zvrhlou myšlenkou a každým svým nechutným zvykem.– PP 688 (1890)

Ovocem zášti je smrt

Duch nenávisti a pomstychtivosti pochází od satana a tento duch jej přivedl k tomu, že usmrtil Syna Božího. Každý, kdo pěstuje zášť a zlobu, chová téhož ducha, jenž přinese ovoce smrti. V myšlence na pomstu se skrývá zlý čin jako rostlina v semeni. „Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstal.“ (1 Jan 3,15; NBK) – MB 56 (1896)

Potřeba dobrých přátelských vztahů

Mnozí by mohli být před hříšnými vlivy uchráněni, kdyby byli obklopeni dobrou společností a kdyby od někoho zaslechli vlídná a laskavá slova.– 4T 364 (1879)

Touha po společenství je přirozená

Sdružování lidí je přirozené. Každý člověk si najde přátele nebo naváže přátelství. A přímo úměrně k síle tohoto přátelství pak bude i rozsah vlivu, jímž budou přátelé na sebe vzájemně působit, ať v dobrém nebo ve zlém. Každý člověk bude mít společníky, na které bude mít vliv a ti zase na něj.

Přátelský vztah je tajemným poutem, které k sobě váže lidská srdce tak, že city, vkus a zásady dvou jednotlivců se spojují. Jednoho zaujme povaha toho druhého, takže napodobuje jeho způsoby a jednání. Stejně jako vosk nese podobu pečeti, tak si i mysl uchovává dojem, který vyvolává společenský styk a přátelské svazky. Tento vliv je možná nevědomý, tím však vůbec neztrácí na síle a působnosti.– 4T 587 (1881)

Člověk byl stvořen pro společenství

Bůh stvořil člověka pro společenství a je Jeho úmyslem, abychom byli naplněni Kristovou laskavou a milující povahou a abychom byli skrze přátelství k sobě poutáni blízkými vztahy jako dítky Boží, konajíce dílo jak časné, tak i dílo pro věčnost.– Lt 26a, 1889. (MM 48, 49)

Pýcha rozbíjí přátelství

(Nepřátelé Kristovi) Poznali, že vznešenost, čistota a krása pravdy učinila svým hlubokým, příznivým vlivem silný dojem na mysl mnohých. ...Pán Ježíš bořil dělicí zeď, která tak lichotila jejich pýše a pocitu výlučnosti. Obávali se, že od nich odvrátí celý národ, jestliže ho nechají dál působit. Proto Jej pronásledovali s vyhraněně nepřátelskými úmysly a doufali, že se naskytne nějaká

vhodná příležitost k tomu, aby proti němu vyvolali nelibost zástupů a umožnili tak veleradě, aby ho mohla odsoudit a usmrтит.– MB 47 (1896)

Přátelé a povaha

Právem se říká: „Ukaž mi své přátele a já ti povím, jakou máš povahu.“ Mladí lidé si neuvědomují, jak výběrem svých přátel zřetelně ovlivňují svůj charakter a pověst. Lidé vyhledávají společnost těch, jejichž vkus, zvyky a jednání jsou příjemné a vhodné.

Člověk, který dává přednost společnosti lidí nevychovaných a nemravných před lidmi rozumnými a ctnostnými, ukazuje, že jeho vlastní charakter je defektní. Jeho vkus a zvyky mohou být zpočátku naprosto odlišné od vkusu a zvyklostí těch, jejichž společnost vyhledává, avšak stykem s těmito lidmi se jeho myšlení a pocity mění. Vzdává se správných zásad a neuvědoměle leč nevyhnutelně klesá na úroveň svých společníků. Podobně jako řeka je vždy zabarvena podle vlastností půdy, kterou protéká, tak také zásady a návyky mladých lidí jsou trvale ovlivňovány povahou společnosti, s níž se stýkají.– CT 221 (1913)

Vztah, kterého si musí každý člověk vážít

Bůh nás všechny vzájemně spojuje jako členy jedné rodiny a každý je povinen si tohoto vztahu vážít. Nelze přehlížet povinnosti, které existují a které máme vůči druhým, a přitom zachovávat Boží přikázání. Budeme-li žít, myslet a pracovat jen pro sebe, staneme se neúčinnými Božími služebníky. K tomu, abychom se stali dobrými občany nebo příkladnými křesťany nejsou důležité honosné tituly ani veliké nadání.– 4T 339, 340 (1879)

Pouto vzájemného svazku

Nejněžnějším pozemským poutem je to, které existuje mezi matkou a jejím dítětem. Dítě je více ovlivňováno životem a příkladem matky, nežli příkladem otce, neboť je oba pojí silnější a něžnější pouto vzájemného svazku. Matky mají velkou zodpovědnost. Kdybych je jen mohla přesvědčit o důležitosti díla, které mohou vykonat při formování mysli svých dětí, byla bych šťastná.– 2T 536 (1870)

Ježíš Kristus – největší Přítel

Naším přátelským vztahům se přikládá velká důležitost. Můžeme vytvořit mnohé svazky, které jsou příjemné a prospěšné, nicméně žádný nemůže být tak vzácný jako ten, v němž je smrtelný člověk přiveden do spojení s věčným Bohem. Když jsme takto spojeni, slova Kristova zůstávají v nás.... Výsledkem bude čisté srdce, rozvážný život a bezvadný charakter. Avšak toliko známostí a osobním přátelským vztahem s Kristem se můžeme stát podobnými Tomu, jenž je dokonalým Příkladem.– ST, Sept 10, 1885. (ML 190)

Utišení mysli a pokoj duši

Lékař, který prokáže, že je hoden zastávat místo vedoucího lékaře sanatoria, bude zastávat

ohromné dílo. Jeho práce v náboženském směru však musí být vždy takové povahy, aby božské léky na pomoc hříchem obtíženým duším byly poskytovány pacientům. Každý lékař musí pochopit, že takové dílo musí být konáno citlivě a moudře. V našich institucích, kde na léčbu přichází duševně nemocní pacienti, se povzbudivá slova k těmto postiženým stanou často prostředkem k uklidnění mysli a znovu navrácení pokoje do duše.– Lt 20, 1902. (MM 189)

Dar Boží

Každý dobrý podnět a touha jsou darem Božím. Víra přijímá od Boha ten život, který jediný může způsobit opravdový růst a účinnost.– Ed 253 (1903)

Vnitřní uspokojení pramenící ze souladu s pravdou

Satan nenávidí nesobeckost, základní zásadu Božího království, a popírá samu její existenci. Od začátku velkého sporu se snaží dokázat, že zásady Božího jednání jsou sobecké, a stejným způsobem jedná s těmi, kdo slouží Bohu. Dílem Kristovým a všech těch, kteří nesou Jeho jméno, je vyvrátit toto satanovo tvrzení.

Pán Ježíš přišel na tento svět jako člověk proto, aby svým vlastním životem dal názorný příklad naprosté nezištnosti. A všichni, kdo přijímají tuto zásadu, se mají stát Jeho spolupracovníky a projevovat ji též ve svém životě. Vyvolit si pravdu, protože je to správné, a stát za pravdou i za cenu utrpení a oběti – toto je „dědictví služebníků Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin.“ (Iz 54,17) – Ed 154, 155 (1903)

Svět vděčí za důvěru a spolupráci Zákonu Božímu

Za všechno, co umožňuje důvěru a spolupráci mezi lidmi, je svět dlužen Božímu Zákonu, jak byl dán v Jeho Slově, a jenž je dosud – ač často sotva znatelný a téměř vymazán – patrný v srdcích lidí.– Ed 137 (1903)

Opravdový úspěch versus peníze

Jakmile uvedeme sami sebe do správného vztahu k Pánu Bohu, budeme mít úspěch, kamkoli půjdeme. A je to úspěch, po němž toužíme, nikoli peníze, ale skutečný úspěch. Bůh nám jej dá, protože ví vše o našem sebezapření. Ví o každé oběti, kterou přinášíme. Možná si myslíte, že nezáleží na vašem sebezapření, že byste měli být lépe ohodnoceni a podobně. Avšak pro Boha má vaše sebezapření velký význam.

Stále znovu a znovu je mi ukazováno, že když lidé začnou usilovat o to, aby dosahovali stále vyšších mezd, stane se v jejich zkušenosti něco, co je postaví tam, kde se již nenacházejí na výhodném postavení. Když však přijímají takovou mzdu, která na první pohled odhaluje tu skutečnost, že přinášejí oběť, Pán vidí jejich sebezapření a dává jím úspěch a vítězství. Na tuto věc je mi neustále poukazováno. Pán Bůh, který vidí vskrytu, odplatí zjevně za každou oběť, kterou Jeho zkoušení služebníci byli ochotni přinést.– MS 12, 1913. (2SM 179, 180)

Naše jistota a bezpečí nezáleží na bohatství

Mnozí se domnívají, že svou jistotu naleznou v pozemském bohatství. Kristus se však snaží vyjmout z jejich oka třísku, která jim znemožňuje rozhled, a tak jim umožnit, aby viděli „nesmírně veliké břímě věčné slávy.“ Zaměňují přelud za skutečnost a ztratili ze zřetele slávu a nádheru věčného světa. Kristus je vyzývá, aby svůj pohled zaměřili dál za přítomnost a rozšířili jej o věčnost.– Lt 264, 1903. (SD 247)

Důvěra a spoléhání se na Boha je pravým bezpečím

Satan dobře ví, že i ten nejslabší člověk, který přebývá v Kristu, je silnější než zástupy temnosti, a že odolá, zjeví-li se mu otevřeně. Proto se snaží vylákat bojovníky kříže z jejich bezpečné pevnosti, zatímco se svými zástupy číhá v úkrytu a je připraven zahubit každého, kdo se opováží vkročit na jeho území. V bezpečí jsme jedině tehdy, když pokorně věříme a spoléháme na Boha a jsme poslušní všech jeho přikázání.– GC 530 (1888)

Bůh nám nabízí bezpečí

Bůh si přeje, abychom dali přednost nebeským hodnotám před pozemskými. Dává nám možnost, abychom si ukládali poklady v nebesích. Povzbuzuje nás, abychom usilovali o dosažení nejvyšších cílů, abychom si zajistili ten největší poklad. Bůh říká: „Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir.“ (Iz 13,12) Až pominou bohatství, která ničí mol a rez, budou se moci Kristovi následovníci radovat ze svého nebeského pokladu, z bohatství, které nepomíjí.– COL 374 (1900)

Posvěcující vliv pravdy

Jediné bezpečí pro každého člověka spočívá ve správném myšlení. Máme použít každého prostředku, který Bůh dal do našeho dosahu, abychom uměli ovládat své myšlenky a rozvíjeli je. Máme uvést v soulad své myšlení s myšlením Božím. Jeho pravda nás posvěť – tělo, duši i ducha, a uschopní nás, abychom se mohli povznést nad pokušení. Slova, která budeme pronášet, se stanou moudrými.– Lt 123, 1904.

Pravda přijatá srdcem zlepšuje zdraví

Jakmile se lidé, kteří hoví špatným návykům a životu v hříchu, poddají moci božské pravdy a ta se dostane do srdce, oživí se mravní síly, jež byly zřejmě ochromeny. Příjemce pravdy bude vlastnit silnější a jasnější vnímání, než měl předtím, než připoutal svou duši k Věčné Skále. Když si uvědomí, že v Kristu je jeho jistota,lepší se také jeho tělesné zdraví. Zvláštní Boží požehnání spočívající na tom, jenž přijal pravdu, je samo o sobě zdravím a silou.– CTBH 13, 1890. (Te 108)

Úleva od pocitu viny

Kristus ochrnutého uzdravil na těle i na duchu. Nemocný potřeboval nejdříve vyléčit duši, aby mohl ocenit uzdravení těla. Než mohla být vyléčena tělesná nemoc, musel Kristus přinést úlevu jeho

mysli a očistit ho od hříchu. Toto poučení nesmíme přehlížet. I dnes tisíce lidí, kteří trpí nějakou tělesnou nemocí, touží stejně jako onen ochrnutý po poselství: „Tvé hříchy jsou odpuštěny.“ Základem jejich nemocí je břemeno hříchu s jeho neklidem a neuspokojenými tužbami. Tito lidé nemohou nalézt úlevu, dokud nepřijdou k Lékaři duše. Pokoj, který může dát jen Kristus, navrátí sílu mysli a zdraví tělu.– MH 77 (1905)

Síla k vítězství

Andělé, kteří pro vás vykonají to, co pro sebe nemůžete vykonat vy, čekají na vaši spolupráci. Očekávají, že odpovíte na Kristovo působení, kterým vás k sobě přitahuje. Přiblížte se k Bohu a také jeden k druhému. Svou touhou, tichou modlitbou, vzepřením se satanovu naléhání vložte svou vůli na stranu Boží vůle. Bude-li vaší jedinou touhou odolat ďáblu a budete-li se upřímně modlit „Vysvobod' mne z pokušení,“ obdržíte sílu k vítězství.

Dílem nebeských andělů je přiblížit se ke zkoušeným, pokoušeným a sužovaným lidem. Vyvíjejí dlouhé, namáhavé a neúnavné úsilí, aby zachránili duše, pro něž Kristus zemřel.– RH, July 4, 1899. (SD 36)

67. NÁLADA, CITOVÉ ROZPOLOŽENÍ

Rozdílné rozpoložení

V našich vzájemných vztazích musíme mít na paměti, že nemáme všichni stejné nadání či stejnou povahu. Pracovníci se různí v názorech a představách. K úspěchu díla Božího je zapotřebí různých obdarování, které se v tomto díle spojí. Nezapomínejme na to, že někteří pracovníci mohou úspěšněji zastávat určitá postavení než jiní. Ten, který byl obdarován citlivostí a schopností, která ho činí způsobilým k vykonání některého zvláštního úseku díla, by neměl vyčítat druhým, že nejsou schopni konat to, co je pro něj tak snadné. Cožpak neexistují věci, které jeho spolupracovníci umějí vykonat daleko lépe než on?– Lt 116, 1903. (Ev 103)

Různá povaha, různý náhled

Ve všech životních vztazích musíme uplatnit sebeovládání, shovívavost a soucit. Svými náladami, návyky a vzděláním se od sebe navzájem tak lišíme, že naše způsoby nazírání na věci jsou rozmanité. Posuzujeme různě. Naše chápání pravdy a naše názory na životní styl nejsou ve všech ohledech totožné. Neexistují dva lidé, jejichž zkušenosti by byly do všech podrobností shodné. Co je pro jednoho utrpením, nemusí být pro druhého vůbec žádná strast. Povinnosti, které někdo považuje za lehké, jsou pro jiného obtížné nebo si s nimi neví rady.– MH 483 (1905)

Rozmanitost temperamentů v rodině

V jedné rodině často existuje nápadná různorodost temperamentů a povah, neboť je Božím úmyslem, aby osoby s rozdílnými temperamenty společně vytvářely svazky. Je-li tomu tak, musí každý člen domácnosti chovat v posvátné úctě city druhých a brát ohledy na jejich práva. Tímto

způsobem poroste vzájemná ohleduplnost a shovívavost, sníží se zaujatost a hrubé rysy charakteru budou vyhlazeny. Dojde k souladu a toto spojení různých povah a temperamentů může být každému k užitku.– ST, Sept 9, 1886. (CG 205)

Rodiče předávají své sklony

Tato odpovědnost se týká otců stejně jako matek. Oba rodiče přenášejí na své děti své vlastní příznačné rysy – duševní i tělesné, své sklony a náklonnosti.– PP 561 (1890)

Zděděné sklony

Bůh si přeje, abychom si navzájem pomáhali tak, že budeme projevovat soucit a nesobeckou lásku. Jsou lidé, kteří zdělili zvláštní povahové nálady a sklony. Možná se s nimi těžce jedná, jsme však my sami bez chyby? Nesmíme vzít odvahu těmto lidem. Jejich omyly a pochybení nemáme veřejně šířit. Kristus má soucit a pomáhá těm, kdož ve svém úsudku chybují. Vytrpěl smrt pro každého člověka a proto má soucitný a hluboký zájem o každého.– 9T 222 (1909)

Proměna k příjemné náladě

„Bděte a modlete se“ je příkaz, který se v Písmu svatém často opakuje. V životech těch, kteří jsou poslušni tohoto příkazu, se bude projevovat proud štěstí, který se stane požehnáním každému, kdo s ním přijde do styku. Lidé, kteří jsou ve své povaze mrzutí a podráždění, se stanou vlídnými a laskavými, pyšní se stanou tichými a pokornými.– CT 293 (1913)

Pravidelnost a řád zlepšuje citové rozpoložení

Kdyby si mladí lidé vybudovali návyk pravidelnosti a pořádku, zlepšilo by se jejich zdraví, duševní schopnosti, paměť i nálada.– YI, Jan 28, 1897. (CG 112)

Citové rozpoložení lze změnit

V milosrdenství Bůh odhaluje lidem jejich vlastní nedostatky, o nichž nevědí. Chce, aby vážně zkoumali složité emoce a pohnutky svých vlastních srdcí a odhalili to, co je nesprávné, změnili svou povahu a zlepšili způsob svého chování. Bůh si přeje, aby Jeho služebníci dobře poznali svá vlastní srdce. A aby mohli poznat svůj skutečný stav, dopouští, aby na ně dolehl oheň utrpení, aby mohli být očištěni.– RH, Apr 10, 1894. (ML 92)

Nevrlá nálada je na škodu prospěšnosti učitele

Ten, kdo vychovává mládež, si musí před vším ostatním dávat pozor, aby nechoval nevrlou, zasmušilou náladu. Tím by totiž přišel o sympatie svých studentů, bez nichž nemůže doufat, že jim bude ku prospěchu. Neměli bychom zatemňovat svou vlastní životní stezku ani cestu ostatních stíny svých starostí. Máme přece Spasitele, k němuž můžeme jít a do jehož soucitného ucha můžeme vylévat všechny těžkosti. Smíme u Něj složit každou naši starost a břemeno, a potom se nám nebude

zdát naše práce těžká či naše zkoušky tvrdé.– CT 233 (1913)

Spojení radostné nálady s mravní neporušeností

Náboženství Pána Ježíše změkčuje vše, co je tvrdé a hrubé v citovém rozpoložení člověka, a vyhlazuje vše, co je drsné a ostré v jeho chování. Slova se stávají vlídnými a vystupování příjemným. Učme se od Krista, jak spojit vznešený význam čistoty a mravní neporušenosti s radostnou a optimistickou náladou. Laskavý, zdvořilý křesťan je tím nejmocnějším důkazem, který může hovořit ve prospěch křesťanství.– GW 122 (1915)

Nesprávné stravovací způsoby kazí povahu

Mnozí lidé si kazí svou povahu, protože se nesprávně stravují. Musíme se stejně důkladně učit lekcím zdravotní reformy, jako musíme mít naše studie bezvadně připraveny, protože návyky, které v tomto směru přijímáme za své, nám pomáhají budovat naše povahy pro budoucí život. Je možné, že si člověk nesprávným používáním žaludku zkazí svou duchovní zkušenost.– Lt 274, 1908. (CD 126)

Masité pokrmy vyvolávají sklony k podrážděnosti

Bůh neodepřel Židům na poušti maso jen proto, aby projevil svou autoritu, ale pro jejich blaho, aby si mohli uchovat tělesné i mravní síly. Bůh věděl, že požívání masitých pokrmů posiluje tělesné vášně a zeslabuje intelekt. Věděl, že kdyby byla uspokojena jejich chuť na masité pokrmy, zeslabilo by to jejich mravní síly a vzbudilo by to takový sklon k podrážděnosti, že by se tento ohromný zástup lidí stal neukázněným a vzpurným, že by ztratili vysoký smysl své mravní zodpovědnosti a odmítli by se řídit moudrými zákony Toho, jehož jméno je Jehovah.– ST, Jan 6, 1876. (Te 160)

Cukr a nálada

Cukr není pro žaludek dobrý. Způsobuje kvašení, čímž dochází k zatemňování myšlení a vnáší do nálady rozmrzelost.– MS 93, 1901. (CD 327)

Zjemnění drsných rysů povahy

Pokrok v křesťanské zkušenosti se vyznačuje růstem pokory, která je výsledkem růstu poznání. Každý, kdo se spojí s Kristem, odstoupí od každé nepravosti.

S bázní Boží vám říkám, že mi bylo ukázáno, že mnozí z vás neobdrží věčný život, protože své naděje na nebesa stavíte na falešném základě. Bůh vás ponechává sobě samým, „aby ponížil ...a zkusil ...(vás), aby známé bylo, co jest v srdci ...(vašem).“ (5 Moj 8,2) Zanedbáváte Písmo. Pohrdáte a odmítáte svědectví, poněvadž odsuzují vaše hříchy, které jste si zamilovali, a zneklidňují vaši samolibost.

Když bude v srdci přebývat Kristus, projeví se Jeho podoba v životě. Tam, kde dříve vládla pýcha, bude panovat pokora. Poslušnost, tichost, trpělivost zmírní drsné rysy povahy, která je od přirozenosti zvrácená a prudká. Láska k Ježíši se projeví v lásce k Jeho lidu. Nebude to láska nestálá ani občasná a

prudká, nýbrž rozvážná, hluboká a silná.

Život křesťana bude zbaven každé přetvářky, bude prost vší strojenosti, lsti a klamu. Jeho život se stane vážným, opravdovým a vznešeným. Jeho každým slovem bude promlouvat Kristus, bude se projevovat v každém jeho skutku. Jeho život bude zářit světlem Spasitele, který v něm bude přebývat. V obcování s Bohem a v radostném hloubání nad nebeskými věcmi se duše připravuje na nebesa a usiluje získat další duše do Kristova ovčince. Náš Spasitel je mocen a ochoten učinit pro nás více, než oč jsme schopni prosit či dokonce si jen pomyslet.– 5T 49, 50 (1882)

Bůh je schopen přetvořit náladu

Ať je vaše nálada jakákoliv, Bůh je schopen ji přetvořit tak, že bude líbezná a bude se podobat povaze Kristově. Živou vírou se můžete oddělit od všeho, co není v souladu s Božím myšlením, a tak vnést do svého života zde na zemi nebesa. Učiníte tak? Pokud ano, každý váš krok bude prozářen sluneční září.– MS 91, 1901.

Požehnání nemocným

Veselou náladu, příjemnou povahu Bůh použije k tomu, aby přinesla požehnání nemocným. V pravdách Božího slova je posvěcující, přetvářející moc. Jsou-li přijaty do srdce a uplatňovány v životě, projeví se vůně života k životu. Necht' ti, kdo jsou zaměstnáni v našich institucích, jsou takovými, kteří dovolí světlu pravdy, aby vyzařovalo z jejich každodenních slov a jednání. Jen takové lidi může Kristus přijmout za své spolupracovníky.– MS 69, 1909. (MM 173)

Soulad mezi lidmi různých temperamentů

Soulad a svornost mezi lidmi různých povah je nejmocnějším důkazem, který lze uvést pro tu skutečnost, že Bůh poslal svého Syna na tento svět, aby zachránil hříšníky. Je naší výsadou nést toto svědectví. Ale aby tomu tak mohlo být, musíme se podřídit Kristovu přikázání. Naše povaha musí být utvářena v souladu s Jeho povahou, naše vůle se musí podřídit Jeho vůli. Potom budeme společně pracovat i bez jediného pomyšlení na spor.– 8T 242, 243 (1904)

Povaha naplněná vděčností a pokojem

Ze všech věcí, o něž lidé usilují, kterých si váží a které pěstují nemá před Boží tvář nic takovou hodnotu, jako čisté srdce – povaha naplněná vděčností a pokojem.– 4T 559 (1881)

Vzkříšením se povaha nezmění

Chcete-li být svatými v nebesích, musíte být svatými nejdříve zde na zemi. Povahové rysy, které ve svém životě pěstujete, nebudou při smrti ani vzkříšení proměněny. Z hrobů vyjdete se stejnou povahou, jakou jste projevovali doma i ve společnosti.– Lt 18b, 1891. (AH 16)

Oblast, která při výchově nemá být opomíjena

Boží lid vcelku příliš málo pěstuje křesťanskou družnost. Na našich školách nesmíme tuto oblast výchovy opomíjet nebo ji ztratit ze zřetele.– 6T 172 (1900)

Společenské chování je dar

Laskaví, srdeční lidé mají před Bohem odpovědnost, aby svou náklonnost neprojevovali jen přátelům, ale všem, kdo potřebují jejich pomoc. Příjemné společenské chování je také dar, který máme využít ku prospěchu všech, se kterými se setkáváme.– COL 353 (1900)

Nejsme na světě samostatnými atomy

Musíme naučit studenty, že nejsou samostatnými atomy, ale že každý jednotlivec je takovým jedním vláknem, které se má spojit s dalšími vlákny a vytvořit tak látku. Toto naučení nelze dát účinněji nikde jinde než na internátě. Zde mají studenti každý den příležitosti, které, pakliže jsou využity, jim velice pomohou při rozvíjení společenských rysů jejich povahy. Je v jejich vlastní moci, aby využili svůj čas a příležitosti tak, aby si získali takový charakter, který je učiní šťastnými a prospěšnými.

Ti, kdo se uzavírají sami do sebe, kteří nejsou ochotní přiblížit se k druhým a být jim díky přátelskému svazku ku požehnání, se připravují o mnohá požehnání, neboť vzájemným stykem si získává lidská mysl kultivovanost a vytříbenost. Společenským stykem se lidé seznamují a uzavírají přátelství, jež vedou ke svornosti lidských srdcí a ovzduší lásky, které se líbí nebesům.– 6T 172 (1900)

Důležitost společenských vztahů

Křesťanství přichází do styku se světem prostřednictvím společenských vztahů. Bůh žádá od každého muže i ženy, kteří poznali Kristovu lásku a jejichž srdcím se dostalo božského osvětlení, aby šířili světlo na temnou stezku těch, kdo neznají lepší cestu. ... Společenský vliv posvěcený Duchem Kristovým musí být využit k získávání duší pro Spasitele.– 4T 555 (1881)

Společenskou stránku naší povahy nutno rozvíjet

Nevyužíváme-li výsady sdružovat se s druhými, abychom se posilovali a navzájem povzbuzovali ve službě Boží, škodíme sami sobě. Pravdy slova Božího budou v naší mysli pozbývat na jasnosti a významu. Jejich posvěcující vliv přestane osvětlovat naše srdce a probouzet je a naše duchovnost bude upadat. Když se jako křesťané stýkáme, pak ztrácíme mnoho tím, když se nám nedostává vzájemného soucitu. Kdo se uzavírá do sebe, kdo žije jen pro sebe, neplní své poslání, které mu Bůh určil. Správný rozvoj společenských stránek naší povahy nás přivádí do těsného společenství s druhými a je prostředkem, který nás rozvíjí a posiluje pro službu Boží.– SC 101 (1892)

Pán Ježíš byl nanejvýš společenský

Celý život Spasitele se vyznačoval nestrannou shovívavostí a krásou svatosti. Je naším vzorem dobroty a laskavosti. Od počátku Jeho veřejného působení lidé začali lépe chápat povahu Boží. Svým vlastním životem ukazoval to, co učil. Projevoval pevnost a důslednost bez tvrdohlavosti, shovívavost bez slabosti, něžnost a soucit bez přecitlivělosti. Byl nanejvýš společenský, a přesto vlastnil odměřenost, která byla překážkou jakékoliv familiárnosti (důvěrnosti). Jeho střídmost nikdy nevedla k bigotnosti či asketismu. Nepřizpůsoboval se světu, přesto však byl pozorný k potřebám i těch nejposlednějších lidí společnosti.—CT 262 (1913)

Společenská vlídnost a lidská důstojnost

Sedával jako čestný host u stolu publikánů. Svým soucitem a laskavostí dokazoval, že ctí důstojnost člověka. Lidé si přáli, aby jim mohl důvěřovat. Jeho slova působila na jejich vyprahlé nitro tolik očekávanou, životodárnou silou. V těchto vyvržencích společnosti vzbudil nové pohnutky a otevřel jim možnost nového života.—MH 26 (1905)

Učedníci se učili opravdovému společenskému chování

Kristus učil své učedníky, jak se mají chovat ve společnosti druhých. Vyučoval je, jaké jsou povinnosti a řád opravdového společenského života, tedy povinnostem a řádu, které jsou stejné jako zákony Božího království. Učil učedníky svým příkladem, že když se účastní jakéhokoliv veřejného shromáždění, nemusejí pociťovat potřebu něco říci. Jeho hovor, když se účastnil nějaké slavnosti, se naprosto odlišoval od těch, které lidé vedli při oslavách v minulosti. Každé slovo, které Kristus pronesl, bylo vůní života k životu. Mluvil srozumitelně a prostě. Jeho slova se podobala „jablkům zlatým s řezbami stříbrnými.“ (viz Př 25,11)—RH, Oct 2, 1900. (ML 190)

Nezříkejme se vzájemného společenství

Příklad Krista, jenž spojoval svůj zájem se zájmy lidstva, by měli následovat všichni, kdo hlásají Jeho slovo, a všichni, kdo přijali evangelium Jeho milosti. Nemáme se zříkat společenského styku. Neměli bychom se stranit druhých. Abychom získali příslušníky všech společenských tříd, musíme se s nimi stýkat tam, kde se vyskytují. Zřídka nás totiž vyhledají sami od sebe. A ne toliko z kazatelny se božská pravda dotkne lidských srdcí. Je ještě další pole působnosti, snad skrovnější, ale právě tak účinné. Takové pole je v příbytcích chudých a v palácích bohatých, za pohostinným stolem a mezi lidmi, kteří se sešli k čisté zábavě.—DA 152 (1898)

Potřeba družnosti

Nemalou ztrátu pociťují ti lidé, kteří se straní setkávání lidu Božího. Jako dítky Boží se máme účastnit každého Božího shromáždění, kde máme být přítomni, a rozdávat slovo života. Všichni potřebují světlo a je zapotřebí každé pomoci, kterou mohou obdržet, aby, když prostřednictvím povolaných Božích služebníků uslyší a přijmou převzácná poselství z nebes, mohli být připraveni poskytovat toto světlo druhým.—Lt 117, 1896.

Výchova utváří sociální strukturu

Výchova, která je poskytována mladým lidem, formuje celou strukturu společnosti. Po celém světě je společnost narušena a je zapotřebí důkladné nápravy. Mnozí se domnívají, že lepší školní vybavení, větší schopnosti a modernější metody výuky uvedou celou záležitost do pořádku. Vyznávají, že se jim dostalo „živého slova“ a věří mu, a přesto dávají ve velkém systému výchovy Božímu slovu podřadné místo. To, co by mělo stát na prvním místě, je podřízeno lidským myšlenkám.– 6T 150 (1900)

Společenský vliv domova

Poslání rodiny je dalekosáhlé a netýká se jen jejích členů. Křesťanský domov má být učebnicí, která zobrazuje, jak významné jsou správné životní zásady. Takový příklad se stane silou, která ve světě bude působit k dobrému. Vliv správné rodiny na srdce a životy lidí je mnohem účinnější než sebelepší kázání. Když potom z takových rodin vycházejí mladí lidé, šíří to, čemu se doma naučili. Ušlechtilé zásady života se pak dostávají do dalších domácností a ve společnosti působí vlivem, který vede k jejímu povznesení.– MH 352 (1905)

Společenskost je významným činitelem

Křesťanská vlídnost a družnost jsou mocnými činiteli při získávání náklonnosti mladých lidí.– CT 208 (Sept 17, 1902)

Základ a páteř společenského života se otřásá

Učení, že lidé nemusí poslouchat Boží požadavky, už oslabil sílu mravních závazků a otevřel stavidla nepravosti, která zaplavuje svět. Nezákonnost, rozmařilost a zvrhlost se na nás valí jako ohromná záplava. Satan působí v rodinách. Jeho korouhev vlaje i nad údajně křesťanskými domovy. Projevuje se v nich závist, podezřívání, pokrytectví, odcizení, spory, hádky, zklamání důvěry, uspokojování smyslných žádostí. Zdá se, že celý systém náboženských zásad a nauk, který má tvořit základ a páteř společenského života, se otřásá a hrozí mu zhroucení.– GC 585 (1888)

Boží nařízení zamezují vzniku sociální nespravedlnosti

Hospodin chtěl stanovit meze nezřízené touze po majetku a moci. Neustálé hromadění majetku jednou třídou lidí by vedlo k velkým špatnostem, k chudobě a ponížení druhé třídy lidí. Bez určitého omezení by se moc zámožných lidí stala neomezenou, a chudí, ač mají po všech stránkách v očích Božích stejnou cenu, by byli svými bohatšími bratry pokládáni za méněcenné a podle toho by s nimi i jednali.

Pocit takového útlaku by vyvolal v pocitech chudší vrstvy zaujetí. Zavládl by u ní pocit beznaděje a zoufalství, který by vedl ke zkáze mravů společnosti a otevřel dveře zločinům všeho druhu. Nařízení, která Bůh vydal, měla napomoci k sociální rovnosti. Opatření sobotního a jubilejního¹⁶ roku měla do značné míry napravovat to, co se v mezidobí napáchalo zlého v sociálním a politickém životě

Společenské třídy napomáhají rozvoji charakteru

Božím záměrem nebylo, aby svět byl úplně zbaven chudoby a nedostatku. Společenské třídy si nikdy neměly být rovny, protože rozmanitost poměrů, jimiž se vyznačuje lidská společnost, je jedním z prostředků, skrze který Bůh podrobuje povahu člověka zkoušce a rozvíjí ji.

Mnozí s velkým nadšením zdůrazňovali, že všichni lidé by měli mít stejný podíl na časném Božím požehnání. Toto však nebylo záměrem Stvořitele. Kristus řekl, že chudí budou kolem nás vždycky. Chudí jakož i bohatí jsou vykoupení Jeho krví. Mezi Jeho vyznavači jsou většinou chudí, kteří mu cílevědomě slouží, zatímco bohatí svou lásku stále upínají ke svým pozemským pokladům a zapomínají na Krista. Starosti tohoto života a touha po bohatství jim zastiňují slávu věčného světa. Bylo by největším neštěstím, jaké kdy stihlo lidstvo, kdyby byli všichni lidé stejně obdařeni světským majetkem.– 4T 551, 552 (1991)

Bůh staví společenské kastovnictví mimo zákon

Kristovo náboženství povznáší toho, kdo je přijímá za své, do vyšší sféry myšlení a jednání, přičemž také ukazuje, že lidstvo je stejnou měrou předmětem Boží lásky, že každý byl vykoupen obětí Jeho Syna. U nohou Ježíše se bohatí i chudí, vzdělaní i prostí společně setkávají bez pomyšlení na kastovnictví či světské postavení. Všechny pozemské rozdíly jsou ty tam, když vzhlížíme na Toho, jehož probodly naše hříchy.

Sebezapření, blahosklonnost, nekonečný soucit Toho, který měl v nebi vysoké postavení, zahanbuje lidskou pýchu, sebelásku a společenské kastovnictví. Ryzí, čisté náboženství zjevuje své zásady nebeského původu tím, že přivádí do souladu všechny, kdo jsou posvěcováni pravdou. Jeden druhého považuje za duši vykoupenou Kristovou krví, a všichni jsou stejnou měrou závislí na Tom, který je vykoupil Bohu.– GW 330 (1915)

Lék na společenská zla

Tomuto moudrému opatření pro duchovní potřeby svých poddaných (ustanovení kněží k vyučování) vděčil Josafat do značné míry za zdar svého panování. Poslušnost Zákona Božího se velice vyplácí. V plnění božských požadavků je přetvářející síla, jež přináší pokoj a dobrou vůli mezi lidmi. Kdyby učení obsažené v Božím slově mělo rozhodující vliv na život každého muže i každé ženy, kdyby se jeho moci podřídila mysl i srdce, zmizela by zla, jež nyní bují v národním životě a v mezilidských vztazích. Z každé rodiny by vycházel vliv, který by posiloval duchovní vnímání a mravní sílu lidí, což by vytvořilo příznivou půdu pro rozmach národů a jednotlivců.– PK 192 (1917)

Správné rozvíjení mezilidských vztahů přináší štěstí a spokojenost

Ti, kdo žili daleko od stánku úmluvy, museli každoročně obětovat více než celý měsíc, aby se mohli zúčastnit každoročních náboženských svátků. Tento příklad oddanosti Bohu měl vyzdvihnout význam bohoslužeb a nutnost podřízení našich sobeckých, světských zájmů zájmům duchovním a

věčným.

Nevyužíváme-li výsady sdružovat se s druhými, abychom se posilovali a navzájem povzbuzovali ve službě Boží, škodíme sami sobě. Pravdy slova Božího budou v naší mysli pozbývat na jasnosti a významu. Jejich posvěcující vliv přestane osvětlovat naše srdce a probouzet je a naše duchovnost bude upadat. Když se jako křesťané stýkáme, pak ztrácíme mnoho tím, když se nám nedostává vzájemného soucitu. Kdo se uzavírá do sebe, kdo žije jen pro sebe, neplní své poslání, které mu Bůh určil. Všichni jsme dětmi jednoho Otce a štěstí jednoho každého z nás závisí na druhých. Musíme dbát požadavků Božích i našich bližních. Správný rozvoj společenských stránek naší povahy nás přivádí do těsného společenství s našimi bratry a snaha oblažit druhé nám poskytne štěstí a spokojenost.– PP 541 (1890)

Neovládání lidskými měřítky

Neustále poukazují na potřebu toho, aby každý člověk jako křesťan dělal to nejlepší a cvičil se, aby rostl, aby jeho mysl sílila a aby vzrůstal v ušlechtilosti charakteru, čehož může každý dosáhnout. Ve všem, co děláme, máme podporovat vzájemné křesťanské vztahy. Máme použít každé duchovní schopnosti a síly k tomu, abychom vážným jednáním uskutečňovali rozumné záměry. Dary Boží musíme využít k záchraně lidí. Naše vzájemné vztahy nesmí být ovládány lidskými měřítky, nýbrž božskou láskou, tou láskou, která se projevila v Božím daru našemu světu.– CT 256 (1913)

Rozvíjejte společenské schopnosti k získávání duší pro Krista

Zvláště ti, kdo zakusili Kristovu lásku, by měli rozvíjet své společenské schopnosti, neboť tímto způsobem mohou získávat duše pro Spasitele. Nesmí ukrýt Krista ve svém srdci a zamknout jej tam jako nějaký vytoužený poklad, svatý a příjemný, aby z něj měli užitek jen oni sami. Taktéž by neměli projevovat lásku Kristovu jen těm, kdo se jim líbí.

Studenti se musejí naučit následovat Kristova příkladu v projevování laskavého zájmu, společenské povahy k těm, komu je toho nejvíce zapotřebí, i přesto, že tito lidé nemusejí patřit k jejich vlastním společníkům, které si vyvolili. Ježíš vždy a všude projevovat milující zájem o lidskou rodinu a šířil kolem sebe světlo radostné zbožnosti. Studenti se musí naučit kráčet v Jeho šlépějích. Musejí se naučit projevovat křesťanský zájem, soucit a lásku ke svým mladším společníkům a musejí usilovat o to, aby je přitáhli k Ježíši. Kristus musí být v jejich srdcích jako zřídlo vody prýstící se k věčnému životu, které obcerstňuje každého, s kým přicházejí do styku.– 6T 172, 173 (1900)

Všichni bychom se měli stát svědky Ježíšovými. Společenský styk, posvěcený milostí Kristovou, musí být využit k získávání duší pro Spasitele. Necht' svět vidí, že se sobecky nestaráme jen o své vlastní zájmy, nýbrž že chceme, aby se i ostatní podíleli na našem požehnání a na našich výsadách. Necht' všichni poznají, že naše náboženství z nás nečiní lidi bez soucitu a přemrštěné. Necht' všichni, kdo tvrdí, že našli Krista, slouží tak, jako sloužil On pro blaho člověka.– DA 152 (1898)

69. ODMÍTNUTÍ

Zveličování domnělých obtíží

Mnozí lidé značně zveličují zdánlivé těžkosti a pak se začnou litovat a propadají sklíčenosti. Takovým je zapotřebí, aby se naprosto změnili. Musí se cvičit v tom, že vynaloží úsilí a přemohou každý takový dětinský, pošetilý pocit. Musí učinit rozhodnutí, že nestráví život tím, že se budou zabývat maličkostmi. ... Každý musí mít v životě cíl. „Bedra myslí“ musí být přepásaná a myšlenky musí být cvičeny, aby byly zaměřeny na tento cíl, podobně jako střelka kompasu na severní pól. Mysl musí být zacílena správným směrem podle dobře vypracovaných plánů. Pak bude každý krok krokem kupředu. ... Úspěch nebo nezdar v tomto životě velmi závisí na způsobu, jakým jsou usměrňovány myšlenky. – RH, Apr 6, 1886.

Žádný důvod k beznaději

Nikdo nemusí být bezradný a zoufalý. Může se stát, že k vám přijde satan s krutým tvrzením: „Tvůj případ je beznadějný. Jsi nepolepšitelný.“ Avšak v Kristu je pro vás naděje. Bůh nás nevybízí, abychom zvítězili nad hříchem a pokušením vlastní silou. Prosí nás, abychom se k němu přiblížili. Ať již jsme obětí jakýchkoliv těžkostí, které jsou břemenem pro duši i tělo, Bůh čeká, aby nás osvobodil. – MH 249 (1905)

Dejte si pozor na sebelítost

Je třeba, abychom se varovali sebelítosti. Nepřipouštějte si pocit, že nejste oceňováni tak, jak byste měli být, že vaše úsilí není doceněno, že vaše práce je příliš těžká. Necht' pomyšlení na to, co pro nás vytrpěl Kristus, umlčí každou myšlenku na reptání. Vždyť s námi se jedná lépe, než se jednalo s naším Pánem. – MH 476 (1905)

Sebelítost působí zlobně na povahu těch, kdo si ji hýčkají a šíří vliv, který kazí štěstí a spokojenost druhých. – MS 27, 1902. (MM 177)

Způsobilst snášet přehlížení

Člověk, který miluje Boha, se povznáší nad mlhu pochybností. Získává jasnou, silnou, hlubokou a živou zkušenost a stává se pokorným a Kristu podobným. Svou duší je odevzdán Bohu, je skryt s Kristem v Bohu. Bude schopen obstát, když bude přehlížen, urážen i když jím bude opovrhováno, poněvadž jeho Spasitel toto vše protrpěl také. Když na něj budou doléhat těžkosti, nebude popudlivým ani nebude znechucen, protože ani Ježíš nikdy neselhal a neztratil odvahu. Každý opravdový křesťan bude silný, nikoli však v síle a zásluhách svých dobrých skutků, nýbrž ve spravedlnosti Kristově, která je mu skrze víru připočtená. Je to ohromná věc, být tichý a pokorný v srdci, být čistý a neposkvrněný jako byl Kníže nebes, když krácel mezi lidmi. – RH, Dec 3, 1889. (7BC 907)

Neberme si přehlížení k srdci

Láska k vlastnímu já ničí náš pokoj. Pokud v nás žije staré já, jsme neustále na stráži bránit ho před pokořením a urážkou. Když však zemřeme vlastnímu já a náš život je skryt s Kristem v Bohu, nebude nás přehlížení a podceňování mrzet. Budeme hluší k urážkám a slepí k posměchu a ponižování. – MB 16 (1896)

Sklíčenost je ovocem přemíry volného času

Sklíčené pocity jsou obvykle výsledkem nadměrného volného času. Tělo i mysl by měly být zaměstnány užitečnou prací – ulehčováním břemen druhých lidí. Ti, kdo takto budou využívat čas, budou z toho mít také sami užitek. Zahálka poskytuje čas na hlubší přemítání na domnělými strastmi a často lidé, kteří nemají žádných skutečných zkoušek a těžkostí, si je určitě vypůjčí z budoucnosti.– ST, Oct 23, 1884. (CH 629)

Útěcha odmítnutému sirotku

Ach, jak je tento svět chladný a sobecký! Tvoji příbuzní, kteří, když ne kvůli tobě tak alespoň kvůli tvým rodičům, tě měli milovat a být tvými přáteli, se ve svém sobectví uzavřeli a nemají o tebe zvláštní zájem. Bůh ti však bude dražší a bližší, než může být kterýkoli z tvých pozemských příbuzných. On bude tvým přítelem a nikdy tě neopustí. On je Otcem sirotkům. Jeho přátelství bude pro tebe líbezným pokojem a pomůže ti nést tvou velikou ztrátu statečně.

Snaž se učinit Boha svým otcem a nikdy nebudeš toužit po nějakém příteli. Budeš vystaven zkouškám, ale stůj pevně a snaž se být ozdobou svého vyznání. Budeš potřebovat milost, abys mohl obstát, ale Boží soucitné oko na tebe shlíží. Opravdově a často se modli a věř, že ti Bůh pomůže. Drž na uzdě podrážděnost, nevrlost a provokativního ducha. Snášenlivost je ctnost, kterou musíš posilovat. Usiluj o zbožnost srdce a buď důsledným, zásadovým křesťanem. Měj lásku k čistotě a pokorné důvěře a necht' se tyto vlastnosti projevují ve tvém životě.– 2T 314 (1869)

Nikdy nejste sami

Nikdy nemůžeš být opuštěný, nikdy nemůžeš mít pocit, že jsi osamocen, když budeš ochoten přijmout Ježíše jako svého Společníka a stálého Přítele.– Lt 4, 1885.

Zanedbání hubí duši

Duše propadá zkáze nejen pro vzpurnost, ale i pro zanedbání.– DA 323 (1898)

Bud'te shovívaví jeden k druhému

Musíme mít trpělivost a snášet se navzájem a mít na paměti své vlastní chyby. „Nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak zachraňujte s bázní, z ohně je vychvacující.“ (Juda 1,22.23) Každý nesnese tutéž přísnou disciplínu. Všechny nelze vychovat k tomu, aby měli stejnou představu o povinnostech jako druzí. Je třeba brát ohled na různé povahy lidí a odlišné způsoby uvažování. Bůh ví, jak s námi má jednat. Bolí mě však srdce, když vidím, jak bratr jedná s bratrem a projevuje se sklon chytout toho druhého za slovo a pro nějaké slovo jej obvinít z hříchu....

Je čas, aby se každý chopil tohoto díla, ne aby se pozastavoval a přičítal druhému jeho vlastní podíl na hříchu, ale aby každý zkoumal své vlastní srdce, aby se vyznával ze svých vlastních pochybení a přenechal své bratry Pánu. Každý se bude muset zodpovídat za své špatnosti. A zatímco někdo zkoumavě dává pozor, aby vytrhal plevel ze zahrady svého bratra, na jeho vlastní zahradě se

rozzrůstá a bují jedovaté býlí. Necht' se každý snaží a stará o své vlastní srdce a usiluje o to, aby vlastnil šťastného, radostného a shovívavého ducha doma, a všechno bude v pořádku.– Lt 12, 1863.

Všichni nepřemýšlí stejně

Při jednání s lidskou myslí je zapotřebí naprosté, bezvýhradné služby. Mějme to na paměti. Často jsme v pokušení kritizovat někoho, kdo stojí na vysoce zodpovědném místě za to, že nedělá to, co si myslíme, že by měl dělat. Avšak člověku, který musí nést tolik povinností, není zapotřebí kritiky a výtek od jeho spolupracovníků. Spíše potřebuje jejich povzbuzení, shovívavost, jejich trpělivost a modlitby. Je mu zapotřebí stále Kristovy přítomnosti, protože ne vždy se mu dostává moudrých mužů nemajících předsudky, s nimiž by se poradil.

V ruchu mnoha starostí a četných „volání o pomoc“ se může dopustit pochybení. Mezi tolika naléhavými žádostmi o pomoc, které přicházejí, se ti může zdát, že je tvůj případ opomíjený. V takových případech pomni na těžká břemena, která jsou vložena na toho, o němž si myslíš, že nekoná svou povinnost. Nezapomeň, že je pro něj snad nemožné, aby vyhověl tvému požadavku. Nebo by možná bylo velkou chybou, kdyby mu vyhověl.– Lt 169, 1904.

Pán stojí po boku svým poslům

Pán chce, aby každý člověk v Jeho službě držel na uzdě každé jedovaté obvinění a spílání. Je nám dáno poučení, abychom chodili „v moudrosti před těmi, kteříž jsou vně.“ (Kol 4,5) Přenechte Pánu dílo odsuzování a soudu. Kristus vás zve: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočínutí. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci; a najdete odpočinek svým duším.“ (Mat 11,28.29; KJB)

Každý, kdo bude dbát tohoto pozvání, bude zapřažen v jho spolu s Kristem. Vždy a všude máme projevovat Kristovu mírnost a pokoru. Potom bude stát Pán po boku svým poslům a učiní je svými mluvčími. A ten, kdo se stane Božím mluvčím, nikdy nevezme na své rty slova, která by nikdy nepronesl Majestát nebes, když zápasil s ďáblem.– Lt 38, 1894.

Nehloubejte nad svými sužovanými pocity (rada jednomu vedoucímu pracovníku)

Nehloubej nad svými sužovanými pocity. Nevšímej si těchto pocitů. Když vcházíš na stezku kritizování a nevlídných slov, stáváš se stále hrubším a jsi náchylnější k ostrým výtkám. Přestaň dříve, než začneš. Nedávej nepříteli spasení jedinou píd' země.– Lt 169, 1902.

70. KRITIZOVÁNÍ

Důsledky kritizování

Naše těla jsou budována z toho, co jíme a pijeme a povaha naší duchovní zkušenosti závisí na tom, čím se sytí a co vstřebává naše mysl. Neustálým obíráním se chybami a nedostatky druhých se množí

stávají náboženskými dyspeptiky.¹⁷

Pán nás vybízí: „Cokoli je pravdivé, cokoli počestné, cokoli spravedlivé, cokoli čisté, cokoli milé, cokoli má dobrou pověst, je-li nějaká ctnost a nějaká chvála - o tom přemýšlejte.“ (Fil 4,8; NBK) Ti však, kteří v jednom kole podrobně rozebírají a rozpitvávají slova a jednání druhých jen proto, aby odhalili vše, co je nepřijatelné, nejsou schopni rozeznat ony správné a příjemné věci. Neživí se tím správným pokrmem, který podporuje duchovní život a zdravý náboženský růst.– MS 4a, 1893.

Mějte se v úctě a milujte jeden druhého

Obíráme-li se v mysli stále jen nelaskavými a nespravedlivými skutky druhých, shledáváme, že je nemožné, abychom je milovali tak, jak Kristus miluje nás. Zabývají-li se však naše myšlenky podivuhodnou láskou a milosrdenstvím, které k nám cítí Kristus, bude se z nás šířit týž duch na druhé. Měli bychom se navzájem milovat a ctít, bez ohledu na chyby a nedostatky, jež nemůžeme přehlédnout. Měli bychom se zdokonalovat v pokoře, musíme se učit nespoléhat na sebe a mít trpělivost a shovívavost k chybám druhých. To z nás vypudí všechno úzkoprsé sobectví a staneme se laskavými a šlechetnými.– SC 121 (1892)

Vytváření neskutečného světa

Možná si ve své vlastní mysli vytváříš neskutečný svět a zobrazuješ si ideální, dokonalou církev, kterou satanova pokušení již déle nepodněcují ke hříchu, avšak dokonalost existuje jen ve tvých představách. Tento svět upadl do hříchu a církev je místem, které je představeno polem, na němž vyrůstá současně koukol i pšenice. Obě mají růst společně až do žně. Není naším úkolem, abychom ve své lidské moudrosti vytrhávali koukol, abychom snad pod satanovým našeptáváním nevytrhali pšenici v domnění, že jde o koukol. „Moudrost, která je shůry“ bude dána tomu, kdo je mírný a pokorný v srdci, a tato moudrost ho nepovede k tomu, aby ničil Boží lid, nýbrž aby ho posiloval.– Lt 63, 1893.

Obnova a léčba

Na nedostatky druhých musíme pohlížet nikoli proto, abychom je odsoudili, nýbrž abychom jim pomohli k obnově a uzdravení. Buďte bedliví k modlitbám, jděte kupředu a směrem k nebesům, získávejte stále více Ježíšova ducha a rozsévejte „na všelikých místech úrodných.“ (Iz 32,20)– Lt 89, 1894. (HC 185)

Satan podporuje kritizování

Vlastní já si bude vždy vysoce cenit sama sebe. Jak lidé ztrácejí svou první lásku, nezachovávají Boží příkázání a začínají kritizovat jeden druhého. Tento duch bude ke konci času neustále bojovat o nadvládu. Satan se ho snaží podporovat, aby bratři ve své nevědomosti usilovali navzájem se „požírat“ (viz Gal 5,15). Bůh tím není oslaven, nýbrž nesmírně zneuctován a Duch Boží je zarmoucen.

Satan jásá, protože ví, že když se mu podaří v církvi nebo v služebnosti pohnout bratra k tomu, aby hlídal a sledoval druhého bratra, někteří budou tímto tak sklíčení a znechuceni, že opustí svá místa. To

není dílem Ducha svatého. Moc zdola, moc ďábelská, působí v mysli a v chrámu duše, aby tam, kde mají být Kristovy vlastnosti, byly jeho vlastní rysy.– GCB, Feb 25, 1895, p 338.

Rozptylování Kristova lidu

Mnozí lidé, kteří vyznávají, že s Kristem chodí, od něj druhé odvádějí. Proto je církev tak slabá. Mnozí si nevázaně libují v kritizování a obviňování. Tím, že vyjadřují podezírání, žárlivost a nespokojenost, stávají se satanovými nástroji.... Lehkovážnost, sobecké hovnění sobě samému a lehkomyšlná netečnost domnělých křesťanů odvrací od stezky života mnoho duší.– COL 340, 341 (1900)

Spoléhání na lidské rámě

Hospodin ví, že jestliže vzhlížíme k člověku a důvěřujeme mu, pak spoléháme na „rámě člověka“. Pán nás vybízí, abychom Mu důvěřovali. Jeho moc není nikterak omezena. Pomyslete na Pána Ježíše, Jeho zásluhy a Jeho lásku, nesnažte se však vyhledávat nedostatky druhých a zabývat se chybami, které udělali. Vzpomeňte si na ty věci, které jsou hodny vašeho uznání a vašeho ocenění. A pokud jste vnímaví k rozpoznávání chyb u druhých, buďte ještě vnímavější k rozeznávání dobrého a chvalte to dobré. Možná, že když budete kritičtí sami k sobě, najdete věci právě tak nežádoucí jako jsou ty, které vidíte na druhých. Z toho důvodu pracujme neustále na tom, abychom se navzájem posilovali „na té nejsvětější víře.“– MS 151, 1898.

Snaha zakrýt vlastní já napadáním druhých

Ať se nikdo nepokouší zakrývat své vlastní hříchy tím, že bude odhalovat chyby někoho druhého. Bůh nám neurčil tuto práci. Máme nechat druhé, aby pokořovali svá vlastní srdce, aby mohli být osvíceni poznáním Božím.– MS 56, 1904.

Nedávejte průchod svým pocitům

Ti, kteří se navzájem kritizují a odsuzují, přestupují Boží přikázání a uráží Boha. Nemilují ani Jeje ani své spolubližní. Bratři a sestry, odklid'te smet'í kriticismu, podezírání a žalování a nedávejte průchod svým pocitům. Někteří jsou tak citliví, že se s nimi nelze o tom bavit. Buďte velmi citliví na to, co to znamená zachovávat Boží Zákon a na to, jestli jej zachovááte nebo přestupujete. Bůh chce, abychom byli vnímaví právě k tomuto.– GCB, Apr 1, 1903. (7BC 937)

Rada jedné ženě, která zaměnila pýchu za přecitlivělost

Jsi připravena ospravedlňovat se výmluvami, že jsi příliš přecitlivělá, že máš tak hluboké citění, že tolik trpíš. Viděla jsem, že toto vše tě před zrakem Božím neomluví. Mylně pokládáš pýchu za přecitlivělost. Tvé vlastní já je v popředí a vládne. Když bude vlastní já ukřižováno, potom zanikne tato přecitlivělost neboli pýcha. Do té doby však nejsi křesťankou.

Být křesťanem znamená být podobný Kristu, znamená to mít pokoru a mírného a tichého ducha, který snáší odporování bez toho, aniž by se člověk rozlítil nebo se stal nemožným. Kdyby klamná

rouška, která tě obestírá, mohla být roztržena, aby ses mohla vidět tak, jak tě vidí Bůh, již by ses dále nesnažila o ospravedlnění, nýbrž bys padla cele zkrušena ke Kristu, k tomu Jedinému, jenž může odstranit tvé povahové nedostatky a potom tvé rány obvázat.– 2T 573 (1870)

Upřímné sebezpytování

Kdyby všichni vyznávající křesťané místo toho, aby mluvili o chybách druhých, použili na sobě samých těchto svých schopností zkoumat a odhalit, aby uviděli špatnosti, které je nutno napravit, byla by dnes církev v mnohem lepším stavu.

Někteří lidé jsou upřímní, když to nic nestojí. Když se však vyplatí více politika¹⁸, na upřímnost se zapomíná. Upřímnost a politika nejdou spolu nikdy dohromady. Časem bude politika buď zamítnuta a pravda a upřímnost se stanou svrchovaným vládcem, nebo, bude-li politika pěstována, na poctivost se zapomene. Tyto dva protipóly nikdy nebudou za jedno, nemají nic společného. Jeden je Bálovým prorokem a druhý je pravým prorokem Božím.

Když Pán učiní svým klenotem ty pravé, upřímné, poctivé, pohlédne na ně s libostí. Andělé jsou zaměstnání zhotovováním korun pro takovéto jedince, a na těchto korunách, hvězdami posázených, se bude s leskem odrážet světlo, které vyzařuje od trůnu Božího.– 5T 96 (1882)

Kořen hořkosti

Když tak snadno přemýšlíte a mluvíte špatně jeden o druhém, když dovolíte, aby ve vašem srdci vyrostl kořen hořkosti a když si ho pěstujete, váš vliv druhé od Krista odrazuje a zatvrzuje srdce proti vzácnému duchu jednoty a pokoje. Bez jediného odkladu toto vše odložte. Kristus praví: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ (viz Jan 15,12) – Lt 33, 1890.

Víra bere Boha za slovo

Nezapomeň, že víra bere Boha za slovo. Syn Boží připravuje pro tebe místo v nebeských příbytcích. Buď za to vděčný. Nedomnívej se, že nejsi Jeho dítkem jen proto, že vždy nemáš povznesené pocity. Pokorně a horlivě se pevně chop toho díla, které Bůh od tebe žádá. Buď vděčný za každou příležitost ke konání díla, ve kterém budeš požehnáním lidem ve tvém dosahu. Nechť jsi odhodlán učinit ze své strany vše pro to, aby místo, kde se nacházíš, bylo místem, které Bůh navštíví a požehná ho.– Lt 246, 1908.

Hříšníkova jistota přijetí

Prostřednictvím dobrotivosti a milosrdenství Ježíše Krista má být hříšník znovu navrácen do Boží přízně. Bůh v Kristu na každý den úpěnlivě žádá lidi, aby se s ním smířili. S otevřenou náručí je připraven přijmout a uvítat nejen hříšníka, ale také marnotratného syna. Jeho láska projevená na golgotském kříži, když umíral, je hříšníkovi ujištěním přijetí, pokoje a lásky. Vyučujte těmto věcem tím nejjednodušším způsobem, aby hříchem zatemněná duše mohla uzřít světlo zářící z golgotského kříže.– Lt 15a, 1890. (1SM 178, 179)

Já vám dám odpočinutí

Bůh mi dal pro tebe poselství, a netoliko pro tebe, ale také pro další věrné duše, které jsou obtěžkány pochybnostmi a strachem, zda-li je Pán Ježíš Kristus přijímá. Zde je Jeho slovo, které k tobě zaznívá: „Neboj se, nebo vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.“ (Iz 43,1) Toužíš po tom, aby ses líbil Pánu, a toto lze naplnit tím, že budeš věřit Jeho zaslíbením. Čeká na tebe, aby tě vzal do přístavu milosrdné zkušenosti, a vybízí tě: „Upokoj se, a věz, že jsem já Bůh.“ (viz Žalm 46,10) Prožíváš čas nepokoje, avšak Ježíš ti praví: „Pojďte ke mně... a já vám dám odpočinutí.“ (Mat 11,28; KJB) Kristův pokoj v duši stojí za všechno. „Tehdy se radují“ (viz Žalm 107,30), protože mají tu čest spočívat v náručí věčné lásky.– Lt 2, 1913. (TM 516)

71. ŠTĚSTÍ, SPOKOJENOST

Harmonická činnost všech sil

Harmonická, zdravá činnost všech tělesných i duševních sil vede ke štěstí. Čím vznešenější a kultivovanější jsou síly, tím čistší a nezkalenější je štěstí.– RH, July 29, 1884. (CH 51)

Souvislost mezi spokojeností a zdravím

Zdraví je tak úzce spjato s naší spokojeností, že bez něj nelze být šťastný či spokojený. K tomu, abychom mohli oslavovat Boha svým tělem, je nutná praktická znalost lidského organismu. Proto je nanejvýš důležité, aby fyziologie zaujímala nejdůležitější místo mezi předměty, které se vyučují od dětství. Jak málo je těch, kteří vědí něco o tom, jak je složeno jejich tělo, jak pracuje a jaké platí přírodní zákony! Mnozí lidé, podobně jako loď na moři bez kompasu či kotvy, jsou hnáni životem sem a tam bez této znalosti; a nadto se ještě nezajímají o to, aby se dozvěděli, jak si udržet zdravé tělo a předcházet tak nemocem.– HR, Aug, 1866. (CH 38)

Zákon akce a reakce

Naše štěstí bude úměrné našim nesobeckým skutkům, podníceným Boží láskou, neboť v plánu spasení Bůh ustanovil zákon akce a reakce (zákon vzájemného působení).– ST, Nov 25, 1886. (WM 302)

Konání dobra stimuluje nervovou soustavu

Každý paprsek světla, kterým ozáříme druhé, ovlivní i naše vlastní srdce. Každé laskavé a soucitné slovo, jímž jsme potěšili zarmoucené, každý čin přinášející útěchu utlačovaným, a každý dar, který zmírní nedostatky našich bližních, který je vykonán či přinesen k oslavě Boží, přinese dárci požehnání. Kdo takto pracuje, řídí se zákonem nebes a přijme Boží uznání. Radost z dobročinné služby druhým dává pocit vnitřního uspokojení, které bleskově proniká nervovou soustavou, podněcuje krevní oběh a navozuje duševní i tělesné zdraví.– 4T 56 (1876)

Každý je strůjcem svého vlastního štěstí

Život v Kristu je životem vyrovnaným. Neklid, nespokojenost a vnitřní nepokoj prozrazují nepřítomnost Spasitele. Stane-li se Ježíš součástí života, bude tento život naplněn dobrými a ušlechtilými skutky pro Mistra. Nebudete myslet na sebe a budete žít stále blížeji drahého Spasitele. Vaše povaha se stane Kristu podobnou a všichni kolem vás poznají, že se stýkáte s Ježíšem a učíte se od něj.

Každý je sám strůjcem svého vlastního štěstí nebo bídy a neštěstí. Bude-li člověk chtít, může se povznést nad přizemní, sentimentální pocity, které utvářejí zkušenost mnohých lidí. Nicméně dokud bude mít člověk o sobě vysoké mínění, nemůže pro něj Pán Ježíš nic udělat. Satan bude představovat ctižádostivé plány, aby omámil smysly, avšak my musíme mít stále před sebou „cíl, odplatu svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“ (viz Fil 3,14) Naplňte svůj život každým dobrým skutkem, kterého jste schopni. „Ti, kteří budou rozumní, se budou stkvít jako jas oblohy, a kteří k spravedlnosti přivádějí mnohé, jako hvězdy na věčné věky.“ (Dan 12,3; KJB)– 5T 487, 488 (1889)

Nejsilnější touha člověka

Bible nám představuje nevystižitelná bohatství a nehynoucí poklady nebes. Nejsilnější touha člověka jej pudí k tomu, aby hledal své vlastní štěstí, a Bible potvrzuje tuto touhu a ukazuje nám, že se s člověkem spojí celé nebe v jeho snaze získat pravé štěstí. Písmo odhaluje podmínky, za nichž je člověku dán pokoj Kristův. Popisuje domov věčného štěstí a slunečního svitu, kde nebude žádných slz a kde člověk nikdy nepozná žádný nedostatek.– Lt 28, 1888. (ML 160)

Křesťan prožívá opravdovou spokojenost

Jestliže je někdo, kdo by měl být neustále vděčný, pak je to následovník Kristův. Jestli je někdo, kdo prožívá opravdové štěstí i v tomto životě, pak je to věrný křesťan.– Lt 18, 1859. (HC 201)

Měli bychom být těmi nejšťastnějšími lidmi na celé zemětvaři a neměli bychom se omlouvat světu za to, že jsme křesťané.– MS 17, 1893.

Přítel, který nikdy nezklame

To je Ježíš – život každé milosti, život každého zaslíbení, život každého nařízení, život každého požehnání. Ježíš je podstatou všeho, On je slávou a vůní všeho, On je život sám. „Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12; KJB) Potom není ona královská cesta, jež byla vyrovnaná, aby po ní kráčeli vykoupení, bezútěšnou temnotou. Kdyby nebylo Ježíše, naše životní pouť by byla vskutku pochmurná a nesnesitelná. Kristus praví: „Nenechám vás jako sirotky.“ (Jan 14,18; NBK) Shromážďujme tedy každé zaslíbení, které je v Písmu. Opakujme si je celý den a v noci o nich přemýšlejme a budme šťastní.– Lt 7, 1892. (2SM 244)

Spokojenost, nikoli umíněnost

Ježíš chce, aby jsi byl šťastný. Nemůžeš však být šťastný, když prosazuješ svou a řídíš se podněty svého vlastního srdce.... Naše vrtochy, naše výstřednosti jsou zcela lidské a nesmíme se jim

přizpůsobovat nebo si je hýčkat. Vlastní já musí být ukřižováno, nikoli tu a tam, nýbrž každý den, a tělesná, duševní a duchovní stránka naší bytosti musí být podřízena vůli Boží. Sláva Boží, dokonalost křesťanského charakteru musí být cílem a smyslem našeho života. Kristovi následovníci musejí ve své povaze napodobovat Krista.... Heslem má být „Podobný Kristu,“ nikoliv podobný otci či matce, nýbrž podobný Ježíši Kristu – skryt v Kristu, oděn Kristovou spravedlností, naplněn Duchem Kristovým.– Lt 25, 1882. (HC 29)

Sobecké štěstí je vrtkavé

Štěstí, vyhledávané ze sobeckých pohnutek, štěstí, jež nevyplývá z plnění povinností, je vrtkavé, nestálé a pomíjivé; rychle mizí a zanechává v nás pocit samoty a smutku. Radost a uspokojení je však v Boží službě. Křesťan přece nemusí bloudit po nejistých cestách; nemusí zbytečně litovat a vystavovat se zklamání. Nemáme-li radost z tohoto života, můžeme se ještě stále radovat z vyhlídky na život budoucí.– SC 124, 125 (1892)

Srdce v souladu s Bohem

Na počátku zkázy mnoha domovů leží láska k okázalosti. Muži a ženy spekulují a vymýšlejí, jak by získali prostředky, jen aby mohli vypadat, že jsou bohatší, než jejich sousedé. A i přesto, že jsou snad v této své zoufalé, marné snaze úspěšní, nejsou opravdově šťastní. Skutečné štěstí pramení ze srdce, které je v souladu s Bohem.– MS 99, 1902. (7BC 941, 942)

Láska přináší štěstí

Ze světského pohledu peníze znamenají moc, ale z křesťanského hlediska se moc nachází v lásce. V této zásadě se nachází rozumová i duchovní síla. Čistá, ryzí láska je zvláště účinná v konání dobra. Zamezuje neshodám, chrání před ubohostí a přináší to nejoprávdovější štěstí. Bohatství vede často k mravní zkaženosti a zkáze, v síle jsou sklony působit bolest, avšak pravda a laskavost jsou vlastnostmi čisté, ryzí lásky.– 4T 138 (1876)

Zlaté pravidlo je cestou ke štěstí

„Všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim.“ (Mat 7,12) Spasitel učil této zásadě proto, aby lidé byli šťastní, nikoli nešťastní, neboť štěstí nelze dosáhnout žádným jiným způsobem. Bůh si přeje, aby muži i ženy žili ušlechtlejším, vznešenějším životem. Uděluje jim požehnání života nikoli proto, aby jen byli schopni nabývat bohatství, nýbrž aby zdokonalili své vyšší schopnosti tím, že budou konat dílo, které Bůh svěřil lidstvu – dílo vyhledávání svých bližních a ulehčování jim v jejich potřebách. Člověk nemá pracovat jen pro své vlastní sobecké zájmy, nýbrž pro zájmy každého člověka v jeho blízkosti, a být požehnáním druhým svým vlivem a dobrosrdečnými skutky. Tento Boží záměr je ilustrován v životě Kristově.– MS 132, 1902. (ML 165)

Štěstí v práci pro Pána

Nezáleží na tom, jaké je snad naše postavení či jak omezené jsou naše možnosti, je zde práce,

kterou máme pro Mistra vykonat. Používáním se rozvíjí a zrají naše ctnosti. S pravdou Boží, která hoří v srdci, nelze zůstat nečinný. Štěstí, které zakusíme ve službě, vyváží již v tomto životě každé úsilí. Jen ti, kdo zakusili ze zkušenosti štěstí, které pochází ze sebezapíravého úsilí ve službě pro Krista, mohou hovořit o této věci s plným pochopením. Je to opravdu radost tak čistá, tak hluboká, že ji slovy nelze vyjádřit.– Lt 9, 1873. (HC 186)

Naše spokojenost se nachází ve štěstí druhých

Kristus činí svou církev nádherným chrámem pro Boha. „Kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu,“ praví Kristus, „tam jsem já uprostřed nich.“ (Mat 18,20; NBK) Jeho církev je nádvořím svatého života, je naplněná rozmanitými dary a obdarována Duchem svatým. Nebesa každému členu církve na zemi určila přiměřený úkol a všichni mají nacházet svou spokojenost ve štěstí těch, kterým pomáhají a kterým jsou ku požehnání.– ST, Mar 1, 1910. (HC 164)

Spokojenost přináší prospěch celé tělesné soustavě

Je-li mysl uvolněná a šťastná z vědomí správného konání a z pocitu uspokojení, že člověk přináší radost druhým, vytváří dobrou náladu, která má vliv na celou tělesnou soustavu – způsobí volnější krevní oběh a posílí celé tělo. Požehnání Boží je uzdravující mocí a ti, kteří slouží hojně ku prospěchu druhým lidem, si ve svých srdcích i v životech uvědomí ono úžasné požehnání.– CTBH 3, 1890. (ML 150)

Ti, kdo krácejí po stezce rozumnosti a svatosti, nebudou trpět marnou lítostí nad promrhanými hodinami, ani nebudou sužováni stísněností a depresemi mysli, jako jsou někteří lidé, nezapojí-li se do nějaké marné, bezvýznamné kratochvíle.– HR, Mar, 1872. (ML 150)

Štěstí na dosah

Svět je plný nespokojených lidí, kteří přehlížejí štěstí a požehnání, která jsou jim na dosah, a neustále hledají štěstí a uspokojení, kterých si nejsou vědomi. Neustále se natahují po nějakém očekávaném, vzdáleném blahu které je větší než to, kterého se jim dostává, a jsou stále více nespokojení a zklamaní. V tom, že přehlížejí požehnání, která leží přímo na jejich životní cestě, chovají nevíru a nevděčnost. Všední, každodenní požehnání života jsou jim nevítaná tak, jako byla mana synům Izraelským.– 2T 640 (1871)

Zábava a kratochvíle vzruší, ale odezvou bude sklíčenost

Zábava vzruší mysl, avšak s jistotou bude následovat sklíčenost. Užitečná práce a tělesný pohyb budou mít zdravější vliv na mysl a posílí svaly, zlepší krevní oběh a osvědčí se jako mocný nástroj při znovunabytí zdraví.– HR, Mar, 1872. (ML 150)

Hledání štěstí nesprávným způsobem (rada jednomu mladému muži)

Před rokem jsme pracovali ve tvém zájmu. Bylo mi ukázáno, že jsi v nebezpečí, a my jsme si přáli tě zachránit. Vidíme však, že jsi neměl sílu provést rozhodnutí tehdy učiněná. Celá záležitost mě trápí.

...Když jsme v červnu byli v Battle Creek, bylo mi opět ukázáno, že neděláš žádné pokroky a důvod pro to je ten, že jsi neopustil starý život. V náboženství nenacházíš zalíbení. Odešel jsi od Boha a spravedlnosti. Hledáš štěstí na nepravém místě – v zapovězených zábavách, a nemáš morální sílu vyznat a opustit své hříchy, abys mohl nalézt milosrdenství.– 2T 291 (1869)

Čisté svědomí a Boží přiznání se proti přirozeným vášním a tělesnému srdci

O co dobrého nás chce Kristus připravit? Touží zbavit nás oné „výsady“ poddávat se přirozeným vášním tělesného srdce. Nelze se rozzlobit jen proto, že chceme, a přitom si udržet čisté svědomí a Boží přiznání se. Cožpak nejsme ochotni toho všeho se vzdát? Cožpak nás může hovnění zkaženým vášním učinit šťastnějšími? Právě proto, že nemůže, jsou nám v tomto ohledu uložena omezení.

Hněv a chování prchlivé nálady nepřispěje k naší radosti. Našemu štěstí ani neprospěje, budeme-li se řídit radami přirozeného, neobrozeného srdce. A staneme se snad lepšími tím, že se jim budeme oddávat? Nikoli. Vrhnu na naši domácnost stín a naše štěstí zastře temný mrak. Dáme-li průchod přirozeným chutím, ublíží to našemu zdravotnímu stavu a zcela to naruší tělesnou soustavu. Proto Bůh chce, abychom omezovali svou chuť, kontrolovali své vášně a drželi na uzdě celého člověka. A Bůh zaslíbil, že nám dá sílu, zapojíme-li se do tohoto díla.– 2T 590, 591 (1871)

Podporuje zdraví a prodlužuje život

Odvaha, naděje, víra, kladné vztahy a láska podporují zdraví a prodlužují život. Spokojená mysl a radostný duch jsou zdravím pro tělo a silou pro duši. „Radostné srdce je jako výborný lék.“ (Př 17,22; KJB) – MH 241 (1905)

Člověk, jehož mysl je poklidná a spokojená v Bohu, je na cestě ke zdraví.– RH, Mar 11, 1880. (ML 150)

Ovoce poslušnosti fyzických zákonů

Zdraví, život a štěstí jsou ovocem poslušnosti fyzických zákonů, které panují v našem těle. Jsou-li naše vůle a cesty v souladu s Boží vůlí a Jeho cestami, činíme-li vůli našeho Stvořitele, On uchová lidský organizmus v dobrém stavu a obnoví naše mravní, duševní a tělesné síly, aby mohl skrze nás působit ke své slávě. Neustále se v nás projevuje Jeho obnovující moc. Spolupracujeme-li s ním v tomto díle, jako jisté ovoce se dostaví zdraví a štěstí, pokoj a prospěšnost.– MS 151, 1901. (1BC 1118)

Uzdravení pro tělesně postižené

Necht' nemocní, tělesně postižení lidé něco dělají, místi toho, aby zaměstnávali svou mysl nějakou prostoduchou činností, která snižuje jejich vlastní úctu k sobě a vede je k pomyšlení, že jejich život je neužitečný. Udržujte sílu vůle v bdělém stavu, neboť probuzená a správně usměrněná vůle je mocným nástrojem k utišení nervů. Postižení jsou daleko šťastnější, když jsou zaměstnáni, a je tím snadněji dosaženo jejich uzdravení.– 1T 557 (1867)

Život na venkově a štěstí (rada jedné matce)

Je pravdou, že ani na venkově bys nebyla úplně zbavena trampot a obtížných starostí, ale vyhnula by ses mnohému zlu a zavřela bys dveře záplavě pokušení, která ohrožují mysl tvých dětí. Ony potřebují zaměstnání a změnu. Jednotvárnost domova z nich činí děti neklidné a nespokojené. Podlehly návyku spolčovat se ve městě s nemravnými chlapci, od nichž přijímají pouliční výchovu.... Život na venkově by byl pro ně velmi prospěšný. Aktivní život pod širým nebem by přispěl ke zdraví mysli i těla. Měly by mít nějakou zahrádku, kterou by obdělávaly, a kde by mohly najít pobavení i užitečné zaměstnání. Pěstování rostlin a květin zlepšuje vkus a úsudek a obdivuhodné stvořitelské dílo působí na mysl zjemňujícím a zušlechťujícím vlivem a vede ji k Tvůrci a Pánu všeho.– 4T 136 (1876)

Obhajování „svých práv.“

Ti, které milujeme, snad mohou mluvit nebo počínat si neopatrně, což nás může hluboce ranit. Nebylo to jejich úmyslem, ale satan v naší mysli zveličuje jejich slova a počínání, a tak ze svého toulce po nás střílí šípy, aby nás probodl. My napínáme všechny své síly, abychom odolali tomu, o kom se domníváme, že nám ublížil, a tímto svým počínáním ještě vyzýváme satana, aby nás pokoušel.

Místo, abychom prosili Boha o sílu, abychom se mohli vzepřít satanu, dovolujeme, aby naše štěstí bylo mařeno tím, že se pokoušíme stát pevně za tím, čemu říkáme „naše práva.“ Tak poskytujeme satanu dvojnásobnou výhodu. Dáváme najevo své ukřivděné pocity a satan nás používá jako své nástroje, abychom zranili a způsobili bolest těm, kteří nás neměli v úmyslu zranit.

Manžellovy požadavky se mohou někdy ženě zdát nerozumné, kdyby se však s klidem a bez zaujetí podívala na celou věc z druhé strany a v co nejpříznivějším světle pro něj, pochopila by, že když ustoupí ze svého a podvolí se jeho úsudku, i když by to bylo v rozporu s jejími pocity, zachrání oba před neštěstím a dá jim to velké vítězství nad satanovými pokušeními.– 1T 308, 309 (1862)

Bůh odstraňuje překážky našeho štěstí

Bohu jde o naše skutečné štěstí. Stojí-li cokoliv v cestě tomuto štěstí, On ví, že to musí být odstraněno. Bude mařit naše úmysly, zklame naše naděje a provede nás zklamáním a zkouškami, aby nám ukázal, jakými ve skutečnosti jsme. ... Hřích je příčinou každé naší strasti. Chceme-li, abychom dosáhli skutečného pokoje a štěstí mysli, musí být hřích odstraněn.– Lt 29, 1879. (HC 81)

Někteří lidé by v nebi nebyli šťastní

Mohou být lidé, kteří celý život prožili ve vzpouře proti Bohu, náhle přeneseni do nebe a sledovat vysoký a svatý stav dokonalosti, který tam panuje – jak je každá bytost naplněna láskou, jak každá tvář září radostí, kde zní líbezné tóny úchvatné hudby k poctě Boha a Beránka a kde nepřetržitý proud světla vyzařuje na vykoupené z tváře Toho, který sedí na trůnu? Mohou se ti, jejichž srdce jsou plná nenávisti k Bohu, k pravdě a k svatosti, připojit k nebeským zástupům a zpívat s nimi chvalozpěvy? Mohli by snést slávu Boha a Beránka? Ne, nikoli. Bůh jim poskytl léta času milosti, aby si mohli vytvořit povahu pro nebesa. Oni však nikdy nevedli svou mysl k tomu, aby si zamilovala čistotu, nikdy se neučili jazyku nebes – a nyní je už příliš pozdě.

Život prožitý ve vzpouře proti Bohu je nepřipraven pro nebe. Čistota, svatost a pokoj nebe by jim působily utrpení. Boží sláva by pro ně byla spalujícím ohněm. Toužili by jen po tom, aby mohli z tohoto svatého místa uniknout. Přáli by si zemřít, aby se ukryli před tváří Toho, jenž zemřel, aby je vykoupil. Bezbožní lidé sami rozhodují o svém údělu. Sami se dobrovolně vyloučili z nebe a z Boží strany je jejich vyloučení z nebe spravedlivé a milosrdné.– GC 542, 543 (1888)

Můžete žít radostným životem

Důvěřujeme každý neochvějně Bohu. Prodírejte se kupředu stínem, který satan vrhá na vaši životní pouť a pevně se uchopte Ježíšovy ruky, ruky toho Mocného. Necht' váš případ spočine v Jeho rukou. Necht' je vaší modlitbou: „Pane, Tobě předkládám svou prosbu. V Tebe vkládám svou důvěru a prosím tě o to požehnání, o němž víš, že bude k mé časné i budoucí prospěšnosti a k mému věčnému blahu.“ Když vstanete ze svých kolenou, věřte! Když přijde nepřítel se svou temnotou, zpívejte a mluvte s vírou a shledáte, že jste se písní i slovem víry přenesli do světla.

„Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.“ (Fil 4,4) Ti, kdo takto činí, žijí radostným životem. Z jejich rtů nesplývají žádná nepřívětivá slova a neobklopuje je ovzduší nedorozumění a neshod, neboť si nemyslí, že jsou lepší než druzí lidé. Ukryjte se v Ježíši Kristu. Pak vás bude neustále Boží pravda povznášet k budoucímu, věčnému životu. Důvěřujete-li neochvějně mocnému Bohu, pak je to vaše vlastní zkušenost, od nikoho nevypůjčená.– MS 91, 1901.

Štěstí bude po celou věčnost vzrůstat

Jakmile skrze Krista vcházíme do odpočinku, začíná pro nás nebe již zde. Když odpovíme na Jeho pozvání: „Pojďte, učte se ode mne,“ tím, že přijdeme, pak pro nás začíná věčný život. Nebe znamená neustálé společenství s Bohem prostřednictvím Krista. Čím déle budeme v nebeské blaženosti, tím větší sláva se nám bude odhalovat. A čím lépe budeme Boha znát, tím budeme šťastnější. Když kráčíme s Ježíšem v tomto životě, můžeme být naplněni Jeho láskou a radovat se z Jeho přítomnosti.

Vše, co naše lidská přirozenost může přijmout, smíme přijmout již zde na zemi. Co je to však v porovnání s tím, co přijde? Tam „jsou před Božím trůnem a slouží mu dnem i nocí v jeho chrámu; a Ten, který sedí na trůnu, bude přebývat mezi nimi. Nebudou již nikdy hladovět ani žíznit a nebude je pálit slunce ani žádné horko, neboť je bude pást Beránek, který je uprostřed trůnu, a povede je k pramenům živých vod a Bůh jim setře každou slzu z očí.“ (Zj 7,15-17; NBK) – DA 331, 332 (1898)

XIV. Myšlenky a jejich vliv

72. MYŠLENKOVÉ NÁVYKY

Myšlení utváří charakter

Jak člověk „smýšlí ve svém srdci, takovým je.“ (Př 23,7; KJB) Mnohé myšlenky vytváří nepsanou historii jednotlivých dnů a tyto myšlenky mají velký vliv na formování povahy. Naše myšlenky musíme přísně střežit, protože jediná nemravná, nečistá myšlenka má hluboký vliv na duši. Hříšná myšlenka zanechává v mysli zlý, hříšný dojem. Jsou-li však myšlenky čisté a svaté, člověku se také snáze pěstují. Jimi se také oživuje duchovní vitalita a vzrůstá moc ke konání dobra. A stejně jako jedna dešťová kapka připravuje cestu další při zavlažování země, tak i jedna správná myšlenka připravuje cestu pro další.– YI, Jan 17, 1901. (MYP 144)

Schopnost volby myšlenkového tématu

Je v moci každého člověka, aby si vybral námět, který zaměstná jeho mysl a který bude utvářet charakter.– Ed 127 (1903)

Myšlenkové návyky vyžadují osobní úsilí

Jen ty sám můžeš mít pod kontrolou své myšlenky. V úsilí o dosažení nejvyššího měřítka závisí úspěch nebo selhání velmi na povaze a způsobu, jakým jsou cvičeny myšlenky. Jsou-li myšlenky každý den správně usměrňovány, jak nám Bůh přikazuje, bude se mysl zabývat takovými tématy, která nám pomohou k větší zbožnosti. Budou-li správné myšlenky, pak budou následně i slova správná. Jednání člověka pak bude té povahy, že bude přinášet radost, útěchu a klid duším.– Lt 33, 1886. (HC 112)

Myšlení nutno cvičit

Myšlení je nutno usměrňovat. „Přepásejte bedra své mysli,“ aby pracovala správným směrem a podle dobře vypracovaných plánů. Pak je každý krok krokem kupředu a ani čas ani úsilí není promrháno přemýšlením nad nejasnými myšlenkami a nahodilými úmysly. Musíme brát v úvahu cíl a smysl života a vždy mít na zřeteli prospěšné životní cíle. Každý den je nutno myšlenky vést a směřovat je k tomuto cíli, jako směřuje střelka kompasu k pólu. Každý člověk by měl mít své plány a úmysly a potom by měla každá jeho myšlenka a čin být té povahy, aby uskutečnil to, co si předsevzal. Myšlenky je třeba mít pod kontrolou. Musíte být cílevědomí, abyste mohli uskutečnit to, co jste si předsevzali.– Lt 33, 1886. (HC 112)

Cvičení myšlenek

Opravdová kázeň v životě se skládá z maličkostí. Nezbytné je cvičení myšlení.– MS 76, 1900.

Budeme-li cvičit své srdce, mít pod kontrolou své myšlenky, ve spolupráci s Duchem svatým budou ovládnuta naše slova. Tohle je skutečnou moudrostí, která dá člověku klid mysli, spokojenost a pokoj. Člověk bude s radostí hloubat nad bohatstvím Boží milosti.– Lt 10, 1894.

Správné myšlení není člověku přirozené

Před každým z nás je důležité dílo. Správné myšlenky, ryzí a svaté úmysly nám nejsou od přírody vlastní. Budeme o ně muset usilovat.– RH, Nov 28, 1899.

Myšlenky v poddanosti

Ovládne-li život pravda, moc pravdy se stává neomezenou. Myšlenky jsou uvedeny v poddanost Ježíši Kristu (viz 2 Kor 10,5; KJB). Z pokladu srdce vycházejí ta pravá, vhodná slova. Zvláště naše slova musíme střežit. V listu Timoteovi apoštol Pavel praví: „Za příklad zdravých slov měj ta, která jsi slyšel ode mě ve víře a lásce, která je v Kristu Ježíši. Ten nádherný poklad, jenž ti byl svěřen, zachovávej skrze Ducha Svatého, který v nás přebývá.“ (2 Tim 1,13.14; NBK) – MS 130, 1897.

Mysl musí být pevně pod kontrolou

Mládež musí brzy začít pěstovat správné myšlenkové návyky. Musíme cvičit svou mysl, aby se ubírala správným směrem, a nedovolit jí, aby se zabývala věcmi, které jsou špatné. Žalmista volá: „Kéž jsou slova úst mých i přemýšlení srdce mého příjemná před tvou tváří, Hospodine, sílo má a vykupiteli můj.“ (Žalm 19,14; KJB)

Když Bůh působí na srdce svým svatým Duchem, člověk s Ním musí spolupracovat. Myšlenky musí být spoutány, omezovány a musí jim být bráněno v tom, aby se pouštěly do rozjímání nad věcmi, které by jen oslabilly a poskvrnily duši. Myšlenky musí být ryzí a rozjímání srdce musí být čisté, mají-li být slova našich úst příjemná nebesům a prospěšná našim spolupracovníkům.

Kristus farizeům řekl: „Plemeno zmijí! Jak byste mohli mluvit dobré věci, když jste zlí? Vždyť ústa mluví z hojnosti srdce. Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce to dobré a zlý člověk vynáší ze zlého pokladu zlé.“ (Mat 12,34.35; NBK) – RH, June 12, 1888.

Zjevný hřích odhaluje skryté myšlenky

Zlo nevzniká až v době nějakého pokušení, kdy člověk snad padne do hrozného hříchu, pouze se rozvíjí a navenek projevuje to, co bylo utajeno a skryto v srdci. Jak člověk „smýšlí ve svém srdci, takovým je,“ protože ze srdce „pochází život.“ (Př 23,7 - KJB; 4,23) – MB 60 (1896)

Povinnost mít pod kontrolou myšlenky

V kázání na hoře Kristus představil svým učedníkům dalekosáhlé zásady Zákona Božího. Učil své posluchače, že Zákon je přestoupen ještě dříve v myšlení člověka, nežli se projeví hříšná tužba ve skutečném spáchání. Jsme povinni mít pod kontrolou své myšlenky a podřizovat je Božímu Zákonu. Pán Bůh nám dal ušlechtilé schopnosti mysli, abychom je mohli použít při hloubání nad nebeskými

věcmi. Bůh učinil bohaté opatření, aby duše mohla ustavičně růst v božském životě. Všude dává své nástroje, aby pomohl našemu růstu v poznání a ctnostech.– RH, June 12, 1888.

Přirozená, neukázněná mysl pracuje bez ušlechtilých pohnutek

Přirozená, neobrozená, sobecká mysl, je-li ponechána, aby se řídila svými vlastními hříšnými tužbami, bude pracovat bez ušlechtilých pohnutek a bez ohledu na slávu Boží či prospěch lidstva. Myšlenky budou zlé, stále jen hříšné.... Duch Boží plodí v duši nový život a přivádí myšlení i tužby do poslušnosti Kristovy vůle.– RH, June 12, 1888. (HC 113)

Satan nemůže číst myšlenky

Nepříteli duší, ďáblu, není dovoleno, aby četl lidské myšlenky. Nicméně lidi lstivě pozoruje a všímá si jejich slov, bere v úvahu jejich jednání a obratně přizpůsobuje svá pokušení, aby byla účinná v životech těch, kdo se sami vydávají do jeho moci. Kdybychom se jen snažili krotit hříšné myšlenky a pocity, nedávající jim žádného projevu ve svých slovech a činech, byl by satan poražen, protože by nebyl schopen připravit svá klamná pokušení, která by napomohla pádu. Avšak jak často svým nedostatkem sebeovládání otvírají vyznávající křesťané dveře nepříteli duší!– RH, Mar 22, 1887. (1SM 122, 123)

Mnozí lidé jsou sužováni hříšnými myšlenkami

Jsou mnozí, kteří se opravdu trápí, poněvadž nízké, přízemní myšlenky jim přicházejí na mysl a nemohou se jich snadno zbavit. Satan posílá své anděly, aby byli kolem nás a i přesto, že nemohou číst naše myšlenky, podrobně sledují naše slova a jednání. Satan využívá slabostí a nedostatků v povaze člověka, která se právě ve slovech a jednání projevují, a doráží svými pokušeními zrovna tam, kde je nejmenší síla odporu. Přichází s hříšnými podněty a vyvolává světské myšlenky a ví, že tak může přivést duši k odsouzení a uvést do otroctví. Těm, kteří jsou sobečtí, svěšťtí, lakotní, pyšní, věčně nespokojení nebo těm, kteří se oddávají pomlouvání – prostě všem, kteří si hýčkají povahové chyby a nedostatky – satan nabízí nevázanost a vede duši na stezku, kterou Bible odsuzuje, ale kterou satan představuje jako lákavou a přitažlivou.

Na jakýkoliv druh pokušení existuje pomoc. Nejsme ponecháni sami sobě, abychom vedli boj proti vlastnímu já a vlastní hříšné přirozenosti ve své vlastní omezené síle. Ježíš je mocným pomocníkem, nikdy neselhávající oporou....Mysl je nutno držet na uzdě a myšlenkám nesmíme dovolit, aby bloudily. Musíme ji cvičit, aby se zabývala Písmem svatým a hloubala nad ušlechtilými, povznášejícími tématy. Části Bible, dokonce celé kapitoly se lze naučit z paměti, aby mohly být opakovány ve chvílích, kdy satan přichází se svými pokušeními....Když chce satan svést mysl člověka k tomu, aby se zabývala světskými a smyslnými věcmi, lze mu nejúčinněji odporovat slovy „Psáno jest“. – RH, Apr 8, 1884.

Jediné bezpečí je ve správném myšlení

Je nám zapotřebí, abychom si neustále uvědomovali zušlechtující moc čistých myšlenek. Přemýšlejme nad svatými věcmi. Necht' jsou naše myšlenky čisté a ryzí, neboť jediné bezpečí pro

každého člověka spočívá ve správném myšlení. Máme použít každého prostředku, který Bůh dal do našeho dosahu, abychom uměli ovládat své myšlenky a rozvíjeli je. Máme uvést v soulad své myšlení s myšlením Božím. Jeho pravda nás posvěť – tělo, duši i ducha.– Lt 123, 1904.

Přemítání nad lehkovážnými, povrchními tématy

Musíme usilovat o to, aby naše mysl byla v takovém stavu, aby mohla reagovat na působení Ducha svatého. Avšak ti, kteří dovolují svým myšlenkám, aby se ustavičně zabývaly povrchními věcmi, nemohou obdržet větší světlo. Mysl musí být naplněna nebeskými poklady, pokrmem, který nás uschopní duchovně růst a tak nás připravit na svatá nebesa.– MS 51, 1912. (HC 284)

Opatření učiněné k povznesení myšlenek

Bůh učinil všechna opatření, pomocí nichž mohou být naše myšlenky očištěny, zjemněny, povzneseny a zušlechtěny. Nezaslíbil nám jen to, že nás očistí od všeliké nepravosti, ale učinil také skutečná opatření pro to, aby se nám dostalo hojně milosti, která pozvedne naše myšlenky k němu a uschopní nás, abychom si vážili Jeho svatosti. Smíme si být vědomi toho, že jsme Kristovým vlastnictvím a že máme světu ukazovat Jeho charakter. Připravení nebeskou milostí se odíváme do Kristovy spravedlnosti, do svatebního roucha a jsme uschopněni zasednout ke svatební večeři. Stáváme se jedno s Kristem, účastníky božské přirozenosti. Stáváme se očištěnými, zjemněnými, povznesenými a jsme přijati za dítky Boží – dědice Boží a spoludědice Ježíše Krista.– YI, Oct 28, 1897.

Vyhýbejte se satanově okouzlující půdě (rada jedné sobecké rodině)

Musíte se vyhýbat satanově okouzlující půdě a nesmíte dovolit, aby se vaše mysl odkláněla od věrnosti Bohu. Díky Kristu můžete a měli byste být šťastnými a musíte si navyknout na sebeovládání. I vaše myšlenky se musí poddat Boží vůli a vaše pocity musí být pod vládou rozumu a víry. Obrazotvornost vám nebyla dána proto, abyste jí popouštěli uzdu a aby se zabývala tím, co se jí zlíbí bez jakéhokoliv úsilí omezení a kázně.

Budou-li špatné myšlenky, budou také pocity zlé. A myšlení spolu s pocity tvoří mravní charakter. Když dospíváte k názoru, že se od vás jako od křesťanů nepožaduje mít pod kontrolou vaše myšlenky a pocity, pak vás zlí andělé dostali pod svůj vliv a vy si říkáte o jejich přítomnost a vládu. Budete-li se poddávat svým dojmům a dovolíte-li svým myšlenkám, aby se ubíraly cestou podezírání, nedůvěry, pochybování a reptání, budete patřit mezi nejnešťastnější smrtelníky a váš život skončí neúspěchem.– 5T 310 (1885)

Rada jedné mladé ženě ohledně nebezpečí stavění vzdušných zámků

Musíš mít pod kontrolou své myšlenky. Nebude to snadné a nebudeš toho moci dosáhnout bez svědomitého a dokonce obtížného úsilí. Přesto to Bůh od tebe žádá; je to povinnost, která spočívá na každé rozumné bytosti. Jsi Bohu zodpovědná za své myšlenky. Hovíš-li planým představám a dovoluješ-li své mysli, aby se obírala nečistými, nemravnými tématy, jsi do jisté míry před Bohem vinna, jako kdyby ses jich dopustila ve skutečnosti. Brání ti v tom jen nedostatek příležitostí.

Nepřetržité snění a stavění vzdušných zámků jsou škodlivé a nesmírně nebezpečné zvyky. Navykne-li si jednou na ně člověk, je skoro nemožné zbavit se těchto návyků a usměrňovat myšlenky k čistým, svatým a vznešeným námětům. Chceš-li mít pod kontrolou svou mysl a zabránit tomu, aby marné a porušené myšlenky poskvřňovaly tvou duši, budeš muset věrně střežit své oči, uši i všechny své smysly. Toliko moc Boží milosti může vykonat toto nanejvýš potřebné dílo. V tomto směru jsi slabá.– 2T 561 (1870)

Vytlačte zlo dobrem

Volba je na rodičích, budou-li chtít, zda bude či nikoli mysl jejich dětí naplněna čistými a svatými myšlenkami a city. Má-li tomu tak být, musí být jejich vkus cvičen a vychováván s největší starostlivostí a péčí. Musí začít od útlého věku odhalovat rozvíjejícím se myslím svých dětí Písmo svaté, aby se mohly utvářet správné návyky a náležitý vkus....Kořeny zla nelze vymýtit jinak, než zavedením takového duchovního pokrmu, který bude živit čisté, ryzí a hodnotné myšlenky.– RH, Nov 9, 1886. (HC 202)

Vyhýbejte se negativnímu myšlení

Protože nejsme sami svoji, protože jsme koupeni za velikou cenu (viz 1 Kor 6,19.20), je povinností každého, kdo si říká křesťan, aby rozumem vládl svým myšlenkám a byl radostný a šťastný. Ať je již příčina křesťanova zármutku sebevíc hořká, měl by rozvíjet ducha pokoje a vyrovnanosti v Bohu. Klid, který je v Ježíši Kristu, Kristův pokoj – jak je vzácný, jak uzdravující je jeho vliv a jak utěšuje sužovanou duši! Ať jsou již vyhlídky do budoucnosti jakkoli temné, nechť křesťan chová ducha, který doufá v dobré. Sklíčeností a malomyslností nelze ničeho dosáhnout, naopak, dá se jimi mnoho ztratit. I když dobrou náladou, klidným odevzdáním se a pokojem obšťastníme a oblažíme druhé, přinese to ten největší užitek nám samotným. Žal a hovor o nepříjemných věcech podporuje nepříjemné představy a má zpětné nepříjemné účinky na duši. Bůh si přeje, abychom na to vše zapomněli, nechce, abychom upírali své zraky dolů, nýbrž vzhůru – k nebesům! – Lt 1, 1883.

Nebezpečí přemítání nad světskými záležitostmi

Jsou-li vaše myšlenky, vaše plány a záměry cele nasměřovány k hromadění pozemských věcí, budou se vaše starosti, pozornost a zájmy cele soustřeďovat na svět. Nebeské půvaby u vás ztratí na své kráse....Nebudete mít žádný čas, který byste zasvětili studiu Písma a vážné modlitbě, abyste mohli uniknout satanovým nástrahám.– RH, Sept 1, 1910. (HC 200)

Změna způsobu myšlení

Jestliže se mysl mohla dlouhou dobu zabývat světskými záležitostmi, není snadné změnit myšlenkové návyky. To, co zrak vidí a co ucho slyší, příliš často přitahuje naši pozornost a upoutává náš zájem. Chceme-li však vejít do Božího města a pohlížet na Ježíše a Jeho slávu, musíme si navyknout patřit na něj okem víry již zde na zemi. Kristova slova a Jeho povaha musí být často tématem našeho přemýšlení a našich rozmluv. Každý den bychom měli zasvětit nějaký čas zvláště k

Ušlechtlejší myšlení

Člověk odpadl od Boha a od té doby se usilovně snaží o vytvoření vlastního plánu, jak by dosáhl úspěchu při zajištění svého štěstí. Avšak pokaždé, když usiloval uspokojit svou mysl vším jiným než Bohem, dosáhl toliko zklamání. Do tvého života musí vstoupit zcela ušlechtlejší stupeň myšlení, naprosto vyšší úroveň předmětu hloubání a musíš usilovat o získání vznešenějších cílů, než jsi měl v minulosti. Jen Pán Ježíš Kristus může obnovit neřád a vady v mluvě člověka a v jeho charakteru. Toliko Ježíš by tedy měl být námětem tvého hloubání a přemýšlení, jen On by měl být tématem tvých rozhovorů. Chceš-li porozumět onomu velikému plánu vykoupení, musíš o dost ušlechtleji myslet i jednat.– MS 13, 1897.

Zákon myšlení a cítění

Platí přírodní zákon, že naše myšlenky a pocity se povzbudí a posílí, když je vyslovíme. Ačkoli slova vyjadřují myšlenky, je také pravdou, že myšlenky se rodí ze slov.– MH 251, 252 (1905)

Růst k charakterové dokonalosti

Život křesťana se projeví v jeho křesťanském smýšlení, slovech a chování. V Kristu se nachází božská dokonalost povahy.– Lt 13a, 1879. (HC 184)

Nové obdarování mocí

Ti, kdo zasvětil Bohu své tělo, duši i ducha a budou očišťovat své myšlení poslušností Zákona Božího, budou neustále přijímat nové obdarování tělesných i duševních sil. Srdce bude toužit po Bohu a budou z něj stoupat upřímné modlitby za jasné vnímání, aby člověk rozpoznal dílo a působení Ducha svatého. Nejsme to my, kdo ho mají využívat, nýbrž je to Duch svatý, kdo má použít nás a utvářet a formovat každou naši schopnost.– TSS 106. (CSW 40)

73. SPRÁVNÉ MYŠLENÍ

Schopnost myslet je dar od Boha

Rozum je dar, který nám svěřil Bůh. Rozumové schopnosti se musejí rozvíjet. Mají být používány uvážlivě, aby mohly nabývat na síle. Každý člověk má použít svých hřiven, které mu byly svěřeny, takovým způsobem, aby přinesly to největší blaho. Mysl má být tak vedena, aby se probudily ty nejlepší duševní síly a rozvinula se každá schopnost. Nesmíme se spokojit s nízkým měřítkem. Musíme postupovat kupředu od jedné dosažené úrovně díla k další.– Lt 106, 1901.

Mysl nutno cvičit

Mysl je tím největším majetkem, který máme. Musíme ji však cvičit studiem, rozjímáním a učením se ve škole Kristově – ve škole toho nejlepšího a nejspolehlivějšího učitele, jakého kdy svět poznal. Křesťanský pracovník musí růst. Musí si vytvořit takovou povahu, aby byl prospěšný. Musí se vzdělávat, aby snesl těžkosti, a musí být moudrý, aby dílo Boží mohl plánovat a uskutečňovat. Musí být člověkem neporušené mysli a čistého jazyka – člověkem, který se bude vyhýbat zlu v jakékoliv podobě, a který nebude svými nedbalými způsoby dávat žádnou příležitost k pohaně. Musí být ve svém srdci upřímný a v jeho ústech nesmí být žádné lsti.– RH, Jan 6, 1885.

Kristus za mne zemřel, abych mohla být požehnána a aby ve mně mohla přebývat Jeho radost. Proto tedy udržuji svou mysl tímto směrem. Vychovávám ji a usměrňuji. Cvičím svůj jazyk, cvičím své myšlenky. Toto vše dělám proto, aby ve mně bylo to, co smím zaostřit na Ježíše Krista.– MS 36, 1891.

Každá schopnost lidské mysli ... ukazuje, že Božím úmyslem bylo, aby tyto schopnosti byly používány, nikoli aby zůstaly v nečinnosti.– 4T 411 (1880)

Správné myšlení – jediná jistota

Je nám zapotřebí, abychom si neustále uvědomovali zušlechťující moc čistých myšlenek. Jediná jistota pro každého člověka je správné myšlení. Jak člověk „smýšlí ve svém srdci, takovým je.“ (Př 23,7; KJB) Schopnost sebeovládání sílí cvikem. To, co se napoprvé zdá těžké, se stálým opakováním stává lehčí a snazší, až se správné myšlení a jednání stane zvykem. Chceme-li, můžeme se odvrátit od všeho, co je povrchní a nízké, a dosáhnout vyšší úrovně. Bohu se staneme dražší a lidé si nás mohou vážit.– MH 491 (1905)

Myšlenky zaměřené na Krista

Vaše poslední myšlenka před usnutím a první myšlenka po probuzení by měla být zaměřena na Toho, v němž se soustřeďuje vaše naděje na věčný život.– Lt 19, 1895. (HC 116)

Nutno rozvíjet rozhodnost

Tvrdou kázní, kterou snášel Kristus a která se projevila v jeho životě, máme i my v sobě rozvíjet rozhodnost a činorodost, povahovou pevnost a sílu. A oné milosti, které se dostalo jemu, se dostane i nám.– DA 73 (1898)

Úsilí úměrné cíli našeho snažení

Musíme soustřeďovat své myšlenky na Boha. Musíme vynakládat vážné úsilí, abychom překonali zlé sklony přirozeného srdce. Naše úsilí, sebezapření a vytrvalost musí být úměrné nekonečné hodnotě cíle, který sledujeme. Jedině když zvítězíme, jako zvítězil Kristus, obdržíme korunu života.– MH 455 (1905)

Myslete sami!

Dovolíte-li, aby druhý člověk myslel za vás, ochromí se vaše duševní síly a zmenší se vaše schopnosti. Jsou mnozí, jejichž intelekt zakrněl, protože svou schopnost myslet používají jen na všední, banální témata. Musíte se „rvát“ s nesnadnými myšlenkovými náměty, které vyžadují, abyste uplatnili ty nejlepší schopnosti své mysli.– RH, Apr 16, 1889.

Vytříbenost srdce získaná ve škole Kristově

Skutečnému zjemnění myšlení a chování se lze naučit ve škole božského Učitele lépe, než zachováváním stanovených pravidel. Jeho láska prostupující srdce dává povaze člověka ony očištné doteky, které ji utváří k Jeho vlastní podobě. Tato výchova propůjčuje nebeskou důstojnost a smysl pro zdvořilé chování. Dává příjemnost povaze a udílí jemnost způsobům, které nelze nikdy srovnat s povrchní, vnější uhlazeností moderní společnosti.– Ed 241 (1903)

Nutná duševní disciplína

Schopnost upřít své myšlenky na dílo, které se právě koná, je velkým požehnáním. Bohabojná mládež by se měla snažit plnit své povinnosti uvážlivě – udržovat své myšlenky správným směrem a dělat to nejlepší. Musí rozpoznat své aktuální povinnosti a vykonávat je tak, aniž by dovolila své mysli, aby bloumala sem a tam. Tento druh duševní kázně se stane užitečným a prospěšným po celý život. Ti, kdo se naučí vkládat své srdce do všeho, čeho se ujmou – ať se již práce jeví jakkoli nevýznamná, budou na světě ku prospěchu.– YI, Aug 20, 1903. (MYP 149)

Vzájemný vztah myšlenek

Mysl některých lidí se podobá více starožitnictví než čemukoliv jinému. Mnohé kousky a části pravdy byly do ní posbírány a uloženy. Tito lidé však nevědí, jak tyto pravdy představit jasným, smysluplným způsobem. Právě vztah, který existuje mezi jednotlivými myšlenkami, jim dává hodnotu. Každá myšlenka i každá věta musí být spojena tak přesně a pečlivě, jako jsou spojeny články v řetězu. Když nějaký kazatel představuje lidem velkou spoustu faktů, aby si je posbírali a utřídili, jde jeho práce vniveč, protože není téměř nikdo, kdo by si je tak setřídil.– RH, Apr 6, 1886. (Ev 648, 649)

Proč se mysl snižuje na nízkou úroveň

Jestliže se mysl člověka snižuje na nízkou úroveň, je tomu obvykle proto, že je jí dovoleno, aby se zabývala všedními věcmi a není vedena a cvičena k tomu, aby se dychtivě obírala vznešenými a ušlechtilými pravdami, které jsou věčné. Tyto knižní kluby a lycea¹⁹ téměř všeobecně vyvíjejí vliv zcela opačný tomu, který hlásají, a jsou mládeži k újmě. Nemuselo by tomu tak být. Protože však neposvěcené prvky nabývají vrchu, poněvadž světáci chtějí, aby věci šly podle jejich vlastního přání a vkusu, nejsou jejich srdce v souladu s Ježíšem Kristem. Stojí v řadách nepřátel Páně a nespokojí se s takovým druhem zábavy, který by podpořil a posílil členy takového klubu k duchovnosti. Jsou předkládány nízké, laciné náměty, které nejsou ani poučné ani povznášející, které mají za úkol jen pobavit.– MS 41, 1900.

Zabývání se nedůležitými náměty

V bdělém stavu mysl člověka neustále pracuje. Zabývá-li se však bezvýznamnými věcmi, intelekt zakrňuje a slábne. Může se stát, že v ní tu a tam probleskne hlubší myšlenka; nicméně taková mysl není vycvičena na stálé, věčné rozjímání. Existují témata, jež vyžadují hlubokého uvážení.... Rozjímáním nad těmito náměty věčného zájmu se mysl posiluje a povaha se rozvíjí.– RH, June 10, 1884.

Myšlenky se nesmazatelně vrývají do duše

Varujte se každého zla. Běžné hříchy, ať se již jeví sebenepatrněji, oslabí vaše mravní citění a otupí vliv Ducha Božího na duši. Povaha myšlenek zanechává svou stopu na duši a každý nízký hovor poskvřňuje mysl. Každé zlo přináší zkázu těm, kdo je páchají. Bůh může a také odpustí kajícímu se hříšníku, ale i přesto, že mu bude odpuštěno, duše je narušena. Schopnost povzneseného myšlení, kterou má neporušená mysl, je zmařena. Duše je pak trvale poznamenána. Usilujme proto o tu víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši, abychom mohli světu představit Kristův charakter.– RH, Dec 8, 1891. (FE 195)

Obklopte duši čistou atmosférou

Nikdo nemá být arogantní či vlezlý, nýbrž máme s rozvahou prožívat své náboženství se zrakem upřeným ke slávě Boží.... Pak budeme zářit „jako světla na světě,“ bez hluku a neshod. Nikdo nemusí selhat, neboť je s námi Ten, jenž je předivný „v radě, a veleslavný v skutku,“ a který je mocen dokonat své úmysly. On působí skrze své nástroje, viditelné i neviditelné, lidské i božské. Toto dílo je velkolepé a bude úspěšně pokračovat kupředu ke slávě Boží, budou-li u všech, kdo jsou s tímto dílem spojeni, skutky odpovídat jejich vyznání víry. K tomuto dílu, aby mohli být druzí lidé přesvědčeni, je nezbytné pěstovat čistotu myšlení. Duši musí obklopovat čisté, svaté ovzduší. Takové ovzduší, které povede k probuzení duchovního života u všech, kdo jej budou dýchat.– Lt 74, 1896. (SD 316)

Každou schopnost nutno uplatnit (rada jedné mladé ženě)

Život duše nelze udržet, není-li uveden v soulad s Boží vůlí. Všechny síly je nutno uplatnit při konání božské vůle. Naše myšlenky, přebývají-li u Boha, budou vedeny Boží láskou a mocí. Potom, mé drahé dítě, buď živa slovy, jež splývají ze rtů Kristových. Kéž tě Pán posílí, požehná tě a vede. Kráčeť kupředu a věř, že když budeš prosit, že také obdržíš.– Lt 339, 1905.

Kristus mění myšlení

Kristus přišel, aby změnil směr myšlení a náklonností člověka.– 1T 196 (1859)

Jako se květina obrací ke slunci

Nechť se duše obrací v modlitbě k nebesům, aby nám Bůh dopřál nadýchat se nebeského ovzduší. Smíme být Bohu tak blízko, že se naše myšlenky v každé neočekávané zkoušce obrátí k němu tak přirozeně, jako se květina obrací ke slunci.– SC 99, 100 (1892)

Proměna začíná v mysli

Slova „A dám vám srdce nové“ znamenají: „Dám vám novou mysl.“ (Ez 36,26) Tuto změnu srdce vždy doprovází jasné přesvědčení o křesťanské povinnosti a porozumění pravdy. Jasné chápání pravdy bude úměrné našemu porozumění Božího slova.– CT 452 (1913)

Potřebujeme, aby se přetvořující milost Boží náležitě chopila našich myšlenkových schopností. Můžeme zle smýšlet, můžeme udržovat neustále svou mysl, aby se zabývala nežádoucími náměty, ale k čemu nám to bude? Celá naše životní zkušenost se přizpůsobí tomu, na co pohlížíme. Když však patříme na Ježíše, býváme proměňováni k Jeho obrazu. Služebník živého Boha přemýšlí účelně. Zrak i sluch je posvěcen a ti, kdo budou zavírat své oči a zacpávat své uši před zlem, budou proměněni.– MS 17, 1894.

74. POCHYBNOSTI

Tajemství, která nejsme schopni pochopit

Slovo Boží, stejně jako povaha Božského Původce, nás staví před tajemství, jež smrtelné bytosti nemohou nikdy plně pochopit. Příchod hříchu na svět, vtělení Kristovo, znovuzrození, vzkříšení a mnohé jiné věci, o nichž mluví Bible, jsou tajemství příliš hluboká, než aby je lidský rozum mohl vysvětlit nebo je plně pochopit. Nemáme však příčinu k tomu, abychom pochybovali o slovu Božím proto, že nemůžeme pochopit tajemství prozřetelnosti Boží.

V přírodě nás neustále obklopují tajemství, jež neumíme pochopit. I ty nejjednodušší formy života představují problém, který nedokáží vysvětlit ani nejmoudřejší myslitelé. Všude narážíme na divy, jež se vymykají našemu chápání. Můžeme se tedy divit, že v duchovní oblasti nacházíme také tajemství, jež nemůžeme odhalit? Příčina je v nedokonalosti a omezenosti lidského rozumu. Bůh nám dává v Písmu svatém dostatek důkazů o jeho božské povaze a my bychom neměli o slově Božím pochybovat proto, že nemůžeme pochopit všechna tajemství prozřetelnosti Boží.– SC 106, 107 (1892)

Možnost pochybovat zůstává

I když Bůh poskytuje dostatek důkazů pro víru, neodstraní nikdy všechny argumenty pro nevěru. Kdo hledá oporu pro své pochybnosti, určitě ji najde. A ti, kdo odmítají Boží slovo přijmout a být ho poslušní, dokud nebudou odstraněny všechny námitky a všechno, co vzbuzuje pochybnosti, nikdy nebudou osvíceni.

Nedůvěra Bohu je přirozeným projevem neobráceného srdce, které se staví vůči Bohu nepřátelsky. Víru vštěpuje Duch svatý a daří se jí jen tam, kde se o ni pečuje. Nikdo se nemůže stát silným ve víře bez vytrvalého úsilí. Také nevěra povzbuzováním sílí. Jestliže se lidé zabývají pochybnostmi a kritikou, místo aby se zabývali důkazy, které Bůh dal k upevnění jejich víry, propadají pochybnostem stále více.– GC 527 (1911)

Pod tíhou důkazů

Pro ty, kdo chtějí pochybovat, je zde dostatek prostoru. Božím úmyslem není odstranit každý důvod k nevěře. Bůh dává důkazy, které je nutno pečlivě prozkoumat s pokornou myslí a učenlivým duchem, a každý se musí pod váhou důkazů rozhodnout. Upřímné duši se dostává od Boha dostatečných důkazů, aby mohla věřit. Avšak ten, kdo se od závažnosti důkazů odvrací jen proto, že existuje pár věcí, které není schopen svým omezeným rozumem pochopit, bude ponechán ve studeném, mrazivém ovzduší nevěry a v pochybnostech a jeho víra ztroskotá.– 5T 675, 676 (1889)

Nedůvěřujte pocitům (rada jedné duši plné pochybností)

Od počátku času je veliký plán milosrdenství tento – aby každá sužovaná duše důvěřovala Boží lásce. V současnosti, kdy je tvá mysl sužována pochybností, je tvé bezpečí v tom, že nebudeš důvěřovat pocitům, nýbrž živému Bohu. Vše, co po tobě žádá je, abys v něj vložila svou důvěru, uznávajíc Její za svého věrného Spasitele, který tě miluje a který ti odpustil všechny tvé omyly a pochybení.– Lt 299, 1904.

Žádná myšlenka s pochybností nesmí spatřit světlo světa

Bděte tak věrně jako bděl Abrahám, aby se krkavci či jiní dravci nesnesli na vaši oběť a dar Bohu. Je nutno střežit každou myšlenku obsahující pochybnost, aby se v naší řeči vůbec neprojevila. Slova, jež slouží ke cti mocností temnoty, vždy zaplašují světlo. Každý den se v nás musí projevovat život našeho vzkříšeného Pána.– Lt 7, 1892. (2SM 243)

Věčný skeptik se zaměřuje na vlastní já

Je velkým neštěstím být věčným pochybovačem, upírat svůj zrak a myšlenky na sebe sama. Když hledíš na sebe, když vlastní já je námětem tvého myšlení a tvých rozmluv, nemůžeš očekávat, že budeš přizpůsoben Kristově podobě. Vlastní já není tvým spasitelem. V sobě nemáš žádných vykupitelských schopností. „Já“ je pro tvou víru velmi děravou lodí. Nastoupíš-li do ní, jistotně se potopí.

K záchrannému člunu! Ten je tvým jediným bezpečím. Ježíš je kapitánem tohoto záchranného člunu a On nikdy nepřišel o žádného pasažéra.

Sklíčení pochybovači! Jak můžete očekávat, že vaše srdce bude planout Kristovou láskou? Jak můžete očekávat, že Jeho radost zůstane ve vás a vaše radost bude plná, když přemýšlíte a zabýváte se svými vlastními nedokonalými povahami?– Lt 11, 1897.

Víra versus nevíra

Ani si neuvědomujeme, kolik ztrácíme svou nevírou. Bez víry budeme zataženi do předem prohrané bitvy. Máme Spasitele, který rozumí každé etapě našeho života. Ví o našich pochybnostech a také ví, jaké pomoci je nám zrovna zapotřebí. Potřebujeme víru v Něj, tu víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši.– MS 41, 1908.

Víra roste při střetu s pochybnostmi. Mravní čistota sílí odoláváním pokušení.– YI, Apr, 1873.

Pěstujte víru

Nejsme povzbuzováni k nevíře. Pán projevuje svou milost a svou moc stále znovu a znovu, a to by nás mělo naučit tomu, že za všech okolností je vždy prospěšné pěstovat víru a projevovat ji slovy i činy. Naše srdce a naše ruce nesmí být oslabeny tím, že dovolíme, aby domněnky podezíravých myslí zasely do našich srdcí semena pochybností a nevíry.– Lt 97, 1898. (7BC 928)

Pochyby vyvolávají nervová onemocnění

Ujištění o Božím přiznání se napomáhá fyzickému zdraví. Posilňuje duši proti pochybám, zmatkům a nadměrnému žalu, který tak často vysává životní síly a vyvolává nervová onemocnění toho nanejvýš oslabujícího a nejzoufalejšího rázu. Bůh se zaručuje svým neomylným slovem, že Jeho oči budou obrácené na spravedlivé a Jeho uši k jejich modlitbám, přičemž se staví proti těm, kteří činí zlé věci. (viz 1 Petr 3,12) Na tomto světě si sami přiděláváme velmi hodně práce tím, že se vydáváme takovou životní cestou, kdy se Pán staví proti nám.– RH, Oct 16, 1883. (3BC 1146)

Žádná nedůvěra nemá ovládat naši mysl

Žádná nedůvěra či pochybnost se nemá zmocnit naší mysli. Žádná obava před slávou Boží nesmí zamlžit naši víru. Kéž nám Bůh pomůže, abychom se pokořili ve vší mírnosti a tichosti. Kristus odložil své královské roucho a svou královskou korunu, aby se mohl připojit k lidskému pokolení a ukázat lidem, že se mohou stát dokonalými. Oděn v roucho milosrdenství žil v našem světě dokonalým životem, aby nám podal důkaz o své lásce. Učinil to, že je nemožné mu nedůvěřovat. Ze svého vysokého postavení na nebesích se snížil, aby na sebe vzal lidskou přirozenost. Jeho život je příkladem toho, jaký může být i náš život. Kristus se stal „mužem bolestí, kterýž zkusil nemocí,“ aby žádná obava z Boží slávy nevstoupila, aby zastínila naši důvěru v Boží lásku. Srdce člověka, které se Kristu poddá, se stane posvátnou harfou vyluzující svatou melodii.– Lt 365, 1904. (2SM 254)

Žádná omluva pro slovní projevy sklíčenosti

Nebeský Otec „vytrhl nás (vysvobodil nás – KJB) z moci temnosti.“ (Kol 1,13) Je-li to pravda, pak jakou máme omluvu, když projevujeme svými slovy sklíčenost, nevíru a pochybnosti – když na sebe přivoláváme temnotu, která nás zahluje jako příkrov? Odstraňme temný stín pochybností, odvrhnuce jej na satana, původce každé pochybnosti a sklíčenosti. On se snaží uvrhnout svůj ďábelský stín na stezku našeho života. Naše víra musí proniknout tento temný mrak pochybnosti a nevíry a pevně se uchopit Kristovy paže za ním.– MS 102, 1901.

Jak Ellen White odrážela stíny pochybností

Když satan vrhá svůj ďábelský stín přes mou cestu, nedívám se na něj ani o něm nehovořím a neoslavuji ďábla tím, že hovořím o něm a o jeho moci a o tom, v jakých těžkostech se nacházím. Ne, prorážím tímto stínem a vírou se pevně chytám Ježíše Krista. Zřením býváme „proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě.“ (2 Kor 3,18; KJB) Pronášejte slova víry. Každá pochybnost, kterou vyslovíte,

je zasetým semenem a toto símě v něčím srdci začne růst. Není zapotřebí, abychom pronášeli jedinou pochybnost a takto vychvalovali ďábla za jeho úžasnou moc držet vás v zajetí. Nikoli, Kristus za mě zaplatil a vykoupil mne. Satan nade mnou nemá žádné moci.– MS 16, 1894.

Falešné představy o Bohu

Satan jáás, když se mu daří svést dítky Boží k nevěře a sklíčenosti. Má radost, když vidí, jak nedůvěřujeme Bohu, jak pochybujeme o jeho ochotě a moci zachránit nás. Dělá mu dobře, když nás svede k představě, že Bůh nám chce svými prozřetelnými zásahy škodit.

Satan se také snaží vylíčit Pána jako toho, který nemá soucit ani slitování. Překrucuje pravdu o něm. Vnukává nám falešné představy o Bohu. A my, místo abychom lpěli na pravdě o svém nebeském Otci, přemýšlíme příliš často o satanových výmyslech a zneuctíváme Boha tím, že mu nedůvěřujeme a reptáme proti němu.

Satan se neustále snaží, aby náboženský život učinil pochmurným. Chce, aby se nám zdál namáhavý a těžký; a když křesťan ve svém vlastním životě projevuje tento názor na náboženství, podporuje svou nevěrou satanův klam. – SC 116 (1892)

Zavřete dveře svého srdce před pochybností

Když přichází satan se svými pochybnostmi a se svou nevírou, zavři dveře svého srdce. Zavři své oči, abys nepohlížel na jeho ďábelský stín. Pozdvihni je tam, kde uzříš věčné věci a každé hodiny se ti bude dostávat síly. Zkušením tvé víry je mnohem vzácnější než zlato. ... Způsobuje, že statečně bojuješ Hospodinovy boje, neboť „naš boj není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti mocnostem, proti světovládcům temnoty tohoto věku, proti duchovním silám zla v nebesích.“ (Efez 6,12; NBK)

Satan si činí nárok na svět. Tvrdí, že jsme jeho. Dáme mu tedy to, na co si činí nárok? Nikoli. Patřím někomu jinému. Byla jsem koupena za nesmírnou cenu a mým úkolem je, abych oslavovala Boha tělem svým i duchem svým. Nemám čas pronášet slova nevíry. Je to víra, o níž musím hovořit. Svou víru musím posilovat tím, že ji uplatňuji. Tehdy má víra roste, když zkouším zaslíbení Boží a kdy je mohu stále více chápat.

Požehnaný, úžasný Ježíši! Miluji Je, protože je mi útěchou, nadějí, příležitostí i útočištěm. Náležím mně i tobě osobně. Chci, aby ses považoval za jeho vlastnictví. Nastav svou tvář jako z křemene směrem k hoře Sión. Buď odhodlaný v tom, že na hoře Sión je poklad, který můžeš získat.– MS 17, 1894.

Jediné slovo pochybností připravuje místo pro další

Jediné pronesené slovo pochybností, jediné slovo zlého smýšlení a zlého mluvení, připravuje místo pro další slova stejného druhu. Je to zasévání semene, které přinese úrodu, jakou nemnozí budou chtít sklídit.– Lt 117, 1896.

Ukryté símě pochybností

Ti, jež jsou obtíženi pochybnostmi a mají těžkosti, které nemohou rozřešit, neměli by uvádět

druhé lidi slabšího intelektu do téhož zmatku. Někteří učinili pouze narážku či slovem projevili svoji nevíru a ani ve snu je nenapadlo, jaký účinek vyvolali. V některých případech se setba nevěry projevila ihned, kdežto v jiných leží semena skryta po dlouhou dobu, až se nakonec člověk vydá špatnou cestou a ustoupí nepříteli. Boží světlo je mu odňato a on klesá pod mocnými satanovými pokušeními. Tehdy vzchází símě nevěry, která byla zaseta tak dávno. Satan toto símě živí a ono přináší své ovoce.

Vše, co přichází od kazatelů, kteří by měli stát ve světle, má mocný vliv. A pakliže kazatelé nestáli v jasném Božím světle, použil jich satan jako své nástroje a skrze ně přenesl své ohnivé šípy do myslí, které nebyly připraveny odporovat tomu, co od jejich kazatelů vyšlo.– 1T 378 (1863)

Naše povinnost je důvěřovat

Věř, že slovo Boží neselže, ale že „věrnýť jest Ten, kterýž zaslíbil.“ Je právě tak tvojí povinností věřit, že Bůh splní své slovo, stejně jako je nutné, abys vyznal své hříchy. Musíš uplatnit svou víru v Boha jako v toho, který učiní právě tak, jak řekl, že učiní – totiž že odpustí všechna tvá přestoupení.

Jestliže nevěříme bezvýhradně Jeho slovu, jak můžeme vědět, že Pán je opravdu naším hříchy odpouštějícím Spasitelem, a demonstrovat pravdivost o hlubokém, dokonalém štěstí v Něm, o velké milosti a lásce, o kterých nás ujišťuje, že má k těm, jež jsou potřebného srdce? Ach, jak velmi mnozí truchlí, hřeší a kají se, avšak vždy pod mrakem odsouzení. Nevěří slovu Páně. Nevěří, že Bůh učiní právě to, co řekl, že učiní.– Lt 10, 1893.

Příčina k pochybám – láska ke hříchu

Ať to lidé maskují, čím chtějí, pravou příčinou pochyb a pochybovačnosti je ve většině případů láska ke hříchu. Učení a omezení slova Božího nejsou vhod pyšnému srdci, milujícímu hříchu, a ti, kdo nechtějí poslouchat jeho přikázání, jsou vždy ochotni pochybovat o jeho autoritě. Abychom poznali pravdu, musíme upřímně toužit ji poznat a v srdci být ochotní řídit se jí. Všichni, kdo přistupují ke zkoumání Bible v tomto duchu, najdou v ní dostatek důkazů, že to je slovo Boží. Mohou pochopit její pravdy, jež je učiní moudrými ke spasení.– SC 111 (1892)

Pochybnosti chovají neopatrní lidé

Pochybnosti a nevíru chovají ti, kteří nechodí opatrně (viz Efez 5,15). Jsou ve svém svědomí znepokojeni tím, že jejich život nesnese test Duchu Božího, ať již promlouvá skrze Slovo Boží nebo skrze Jeho svědectví, která by je přivedla k Božímu slovu. Místo toho, aby začali pracovat na svých vlastních srdcích a vešli v soulad s čistými zásadami evangelia, kritizují a zavrhnou právě ty prostředky, které si Bůh vybral, aby připravil lid, který by obstál ve dni Hospodinově.– MS 1, 1883. (1SM 45)

Pěstované pochybnosti považované za nesporná fakta

Obecně rozšířené způsoby vzdělávání mladých lidí nesplňují měřítko opravdové výchovy. Nevěrecké (ateistické) názory jsou protkány do výuky, která je obsažená v učebnicích, a zjevení Boží

je postaveno do sporného, či dokonce nepříznivého světla. Tím je mysl mládežeseznamována se satanovými podněty a pochybnosti takto jednou získané do mysli se stanou těm, kdo je v ní chovají, nespornými skutečnostmi. Vědecký výzkum se pak stává kvůli způsobu, jakým jsou jeho objevy vysvětlovány a zneužívány, zavádějícím a scestným.– YI, Jan 31, 1895. (MM 90)

Co s pochybností?

Zraňuješ Kristovo srdce svou pochybovačností, i když nám podal takové důkazy o své lásce tím, že dal svůj vlastní život, aby nás zachránil, abychom nezhynuli, ale měli život věčný. Řekl nám, co máme dělat. „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vám dám odpočinek.“ (Mat 11,28; KJB) – Lt 10, 1893.

S úsilím být požehnáním druhým mizí pochybnosti

Jsou mnozí, kteří naříkají nad svými pochybnostmi, kteří bědují, že nemají žádného ujištění o svém spojení s Bohem. Často jejich stav lze přičíst té skutečnosti, že nedělají vůbec nic v Božím díle. Necht' se opravdově snaží pomoci druhým a být jim ku požehnání a jejich pochybnosti a sklíčenost zmizí.– 5T 395 (1885)

Ti, kdo neustále projevují svými slovy pochybnosti a vyžadují dalších důkazů, aby zahnali svůj mrak nevíry, nestaví na slově Božím. Jejich víra závisí na okolnostech, je založena na pocitu. Avšak pocit, byť by byl stále příjemný, není vírou. Boží slovo je základem, na němž má být postavena naše naděje na nebesa.– Lt 11, 1897.

Čím více hovoříte o pochybnostech, tím temnější se stávají (rada jednomu pochybujícímu kazateli)

Viděla jsem, že Boží andělé na tebe pohlíží se zarmoucením. Vzdálili se od tebe a žalostně se odvrátili, zatímco satan a jeho andělé se nad tebou radostně šklebili. Kdybys byl ty sám bojoval se svými pochybnostmi a nepodněcoval ďábla tím, že jsi mluvil o své nevěře a že jsi velmi rád nad ní přemítal, nebyl bys přitáhl k sobě padlé anděly v takovém počtu. Ty ses však rozhodl mluvit o své temnotě, rozhodl ses soustředit na ni svou pozornost. A čím více o ní mluvíš a zabýváš se jí, tím více upadáš do temnoty.

Zapuzuješ od sebe každý paprsek nebeského světla a mezi tebou a těmi jedinými, kteří ti mohou pomoci, vzniká obrovská propast. Půjdeš-li dále cestou, na kterou jsi vykročil, máš před sebou jediné bídu a utrpení. Boží ruka tě zastaví způsobem, který se ti nebude líbit. Jeho hněv nebude otálet. Nyní tě však stále zve. Nyní, právě nyní, tě volá, aby ses k Němu bez odkladu vrátil a On ti milostivě odpustí a uzdraví každé tvé odvrácení se od Něj. Bůh vyvádí svůj lid, který je zvláštním. Obmyje a očistí ho a učiní jej způsobilým pro nanebevzetí. Všechno pozemské Bůh odstraní od svého zvláštního pokladu, až bude Jeho lid jako zlato sedmkrát pročistěné.– 1T 430, 431 (1864)

Necht' paprsky světla rozptýlí stíny pochybnosti

Je nám zapotřebí, abychom byli naplněni všelikou plností Boží, a tehdy se nám dostane života,

moci, milosti a spasení.

Jak obdržíme tato nesmírná požehnání? Kristus zemřel, abychom je mohli přijmout vírou v Jeho jméno. Zdarma nám nabízí světlo i život. Proč bychom tedy měli vytrvale zabíjet kolíky, na něž bychom věšeli své pochybnosti? Proč bychom měli plnit svou mysl chmurnými obrazy pochyb? Proč nedovolíme zářivým paprskům Slunce spravedlnosti, aby prozářily zákoutí našeho srdce a naší mysli a rozptýlily stíny nevíry? Obrát' se ke Světlu, k Ježíši – k převzácnému Spasiteli.

Místo toho, abyste se dívali na vady a nedostatky člověka, začněte přemýšlet o povaze Toho, v němž se nenalézá žádná nedokonalost. Ježíš je „znamenitější nežli deset tisíců,“ je Ten, který „všecken jest přežádostivý.“ (Pís 5,10.16) Žádný člověk se nesmí stát naším vzorem. Bůh nám dal dokonalý vzor ve svém jednorozeném Synu, a když na něj budeme patřit, budeme proměňováni ke stejnému obrazu. Hled'te na Krista, jehož trůn je vysoký a vyvýšený a kde lem roucha Jeho slávy naplňuje chrám.– Und MS 23.

75. OBRAZOTVORNOST A NEMOC

Obrazotvornost vede k vážným druhům nemocí

Mysli je zapotřebí kontroly, neboť ona má ten největší vliv na zdraví. Představivost často svádí na scestí a je-li jí popouštěna uzda, způsobuje postiženému vážné druhy nemocí. Mnozí umírají na nemoci, které jsou převážně domnělé. Znam několik lidí, kteří si sami vlivem své obrazotvornosti přivodili skutečnou nemoc.– 2T 523 (1870)

Umírají lidé, kteří by se mohli uzdravit

Kolem nás jsou tisíce lidí, kteří jsou nemocní a umírají a kteří by se mohli uzdravit a žít, kdyby jen chtěli, avšak jsou spoutáni svou obrazotvorností. Obávají se, že se jim přitíží, budou-li pracovat nebo pohybovat se či cvičit, ačkoli je to právě tato změna, která je potřebná k jejich uzdravení. Bez ní se jejich zdraví nemůže nikdy zlepšit. Měli by uplatnit sílu vůle, povznést se nad své bolesti a svou slabost, pustit se do užitečného zaměstnání a zapomenout, že je bolí záda nebo boky, plíce nebo hlava. Zanedbávání procvičování celého těla nebo nějaké jeho části vyvolá chorobné stavy. Nečinnost kteréhokoliv z tělesných orgánů bude mít za následek jeho zmenšení a snížení svalové síly a způsobí, že krev bude cévami pomalu protékat.– 3T 76 (1872)

Obrazotvornost je schopna ovládat části těla

Když v činnosti lidského organismu dojde k nesouladu, dostaví se nemoc. Obrazotvornost může ovládat jiné části těla k jejich škodě. Všechny části tělesné soustavy musejí harmonicky pracovat.– MS 24, 1900. (MM 291)

Umírala na chorobnou představivost

Jednou jsem byla zavolána, abych navštívila jednu mladou ženu, o které jsem byla dobře obeznámena. Byla nemocná a rychle chřadla. Její matka si přála, abych se za ni modlila. Matka tam

stála, plakala a naříkala: „Ubohé dítě. Už nebude dlouho žít.“ Změřila jsem jí puls. Modlila jsem se s ní a potom jsem ji řekla: „Sestro, jestliže vstaneš, oblékneš se a půjdeš ke své obvyklé práci do kanceláře, veškerá tato tvá zdravotní neschopnost pomine.“

„Myslíš si, že by mohla zmizet?“ zeptala se.

„Jistě,“ řekla jsem. „Téměř jsi svou neschopností zadusila životní síly.“

Obrátila jsem se k její matce a řekla jí, že by její dcera byla zemřela na chorobnou představivost, kdyby se obě nenechaly přesvědčit, že se mýlí. Dcera sama se vedla k invaliditě. A to je velmi žalostný způsob života. Řekla jsem jí však: „Změň tento řád. Vstaň a oblékni se.“ Poslechla a dnes je plná síly a života.– Lt 231, 1905. (MM 109)

Nemoc má nepříznivý vliv na představivost

Jsi neobyčejně citlivá a hluboce vnímavá. Jsi nekompromisně úzkostlivá a tvůj úsudek musí být nejdříve přesvědčen, než ustoupíš názoru jiných. Kdyby tvé tělesné zdraví bylo v pořádku, byla bys neobyčejně prospěšnou ženou. Dlouho jsi byla nemocná a to mělo nepříznivý vliv na tvou představivost tak, že ses v myšlení soustředila na sebe a tato představa ovlivnila tělo.– 3T 74 (1872)

Vítězství nad chorobnou představivostí

Je mi dáno světlo, že kdyby sestra, o níž se zmiňuješ, posílila a rozvíjela svou chuť na zdravý pokrm, všechna přechodná zhoršení zdravotního stavu by pominula. Ona rozvíjela svou obrazotvornost. Nepřítel využil její tělesné slabosti a její mysl není posílena, aby statečně odolávala útrapám každodenního života. Je jí zapotřebí dobré, posvěcené psychoterapie, vzrůstu víry a aktivního zapojení do služby pro Krista. Také potřebuje zapojit své svaly při skutečné práci na čerstvém vzduchu. Tělesný pohyb by se jí stal jedním z největších požehnání v životě. Nemusí být nemocnou osobou, nýbrž zdravou, správně uvažující ženou, která je připravena splnit svůj životní úkol dobře a ušlechtilě.

Dokud se nezapojí ze své strany, každý způsob léčby, který jí bude poskytnut, přinese malý užitek. Fyzickou prací musí posílit svaly i nervstvo. Nemusí být churavá, naopak, může vyvinout řádné, opravdové úsilí. Stejně jako mnozí další má i ona chorobnou představivost. Může ji však přemoci a stát se zdravou ženou. Musela jsem předat toto poselství mnohým lidem a přineslo to ty nejlepší výsledky.– Lt 231, 1905. (MM 108, 109)

Přizvěte na pomoc vůli

Lenost je hrozným zlem. Muži, ženy i mládež tím, že soustředí svou pozornost na sebe, docházejí k přesvědčení, že jejich zdravotní stav je mnohem horší, než jakým je ve skutečnosti. Hýčkají si v sobě své zdravotní potíže, přemýšlí nad nimi a mluví o nich, až se zdá, že je jejich prospěšnost ta tam. Mnozí odešli do hrobu i přesto, že mohli a měli žít. Měli chorobnou představivost. Kdyby se byli vzepřeli onomu sklonu poddávat se slabostem a nepodléhali jim, kdyby byli přizvali na pomoc sílu vůle, bývali mohli žít a být svým vlivem ku požehnání tomuto světu.– HR, July, 1868.

Vysvobození z hříchu a léčba nemoci spolu souvisí

Lékař by měl být ve službě uzdravování Kristovým spolupracovníkem. Spasitel pomáhal svou službou duši i tělu. Evangelium, jemuž učil, bylo poselstvím o duchovním životě a tělesném uzdravení. Vysvobození z hříchu a vyléčení nemocí bylo spolu spjato. Táž služba je svěřena křesťanskému lékaři. Má ve spolupráci s Kristem přinášet úlevu v tělesném i duchovním strádání svých bližních. Má být nemocnému poslem milosti a má přinášet lék pro nemocné tělo a pro hříchem nemocnou duši.– MH 111 (1905)

76. ROZHODOVÁNÍ A VŮLE

Řídící síla v lidské přirozenosti

Vůle je řídící silou v lidské přirozenosti, která přivádí pod nadvládu všechny ostatní schopnosti. Vůle není ani vkus ani sklon, nýbrž je rozhodující mocí, která člověka vede buď k poslušnosti nebo k neposlušnosti vůči Bohu.– 5T 513 (1889)

Vše závisí na správném použití vůle

Je třeba, aby pokoušený pochopil, co je pravá síla vůle. Je to řídící síla v naší přirozenosti. Je to síla k rozhodování, k volbě. Vše záleží na správném použití vůle. Je správné, toužíme-li po dobru a čistotě. Zůstaneme-li však jen při touze, není nám to nic platné. Mnozí doufají, že zvítězí nad sklony ke zlému, a touží po tom, avšak upadají do zkázy. Nepodřizují totiž svou vůli Bohu. Nerozhodli se, že mu budou sloužit.– MH 176 (1905)

Zřídlo každého činu

Tvoje vůle je zřídlem každého tvého činu. Vůle, jež je tak důležitým činitelem v povaze člověka, se dostala pádem člověka do hříchu pod satanovu kontrolu. Od té doby satan v člověku působí, aby chtěl i činil podle jeho vlastní líbosti, avšak k naprosté bídě a zkáze člověka.

Nicméně nekonečná oběť Boží v tom, když dal svého milovaného Syna Ježíše, aby se stal obětí za hřích, ho opravňuje k tomu, aby řekl, aniž by přestoupil jedinou zásadu své vlády: „Poddej se mi, dej mi svou vůli. Vezmi ji ze satanovy kontroly a já se jí zmocním. Potom v tobě mohu působit, aby jsi chtěl i činil podle mé dobré vůle.“ Když ti Bůh dává mysl Kristovu, stává se tvá vůle podobnou Jeho vůli a tvá povaha se přetváří k podobě Kristova charakteru.– 5T 515 (1889)

Vůle člověka je agresivní

Lidská vůle je agresivní a neustále usiluje přizpůsobovat všechno svým záměrům. Jestliže se však dobrovolně přidá na stranu Boží a na stranu pravdy, projeví se v životě člověka ovoce Ducha. Bůh dává slávu, čest a pokoj každému, kdo činí dobro.– RH, Aug 25, 1896. (HC 153)

Nemožnost spočívá ve vlastní vůli

Celý náš život patří Bohu a musíme jej prožít k Jeho slávě. Jeho milost posvěť a zdokonalí každou schopnost. Ať nikdo neříká, že nemůže napravit své charakterové vady. Neboť dojdete-li k takovému závěru, jistotně neobdržíte věčný život. Nemožnost spočívá ve vaší vlastní vůli. Nechcete-li, pak nemůžete zvítězit. Skutečná překážka vyvstává z mravní zkaženosti neposvěceného srdce a z neochoty poddat se Božímu vedení.– YI, Jan 28, 1897.

Tišívý prostředek na nervozitu

Mysl a nervy získají duševní pružnost a sílu cvikem vůle. V mnohých případech působí síla vůle jako mocný, tišívý prostředek na nervozitu.– 1T 387 (1863)

Satan používá naši vůle

Když satanu dovolíme, aby formoval naši vůli, používá ji k uskutečnění svých cílů.... Podněcuje zlé náklonnosti a probuzuje zkažené vášně a nesvaté touhy. Říká: „Dám ti všechnu moc, všechny tyto pocty a všechno bohatství a hříšné radovánky.“ Je však jeho podmínkou, aby se podvolila mravní neporušenost a otupilo svědomí. Takto kazí schopnosti člověka a přivádí je do područí hříchu.– RH, Aug 25, 1896. (HC 153)

Pokoušení zatěžuje sílu vůle na nejvyšší míru

Jako dítky Boží máme výsadu držet se neochvějně vyznání naší naděje (viz Žid 10,23) Někdy se zdá, že mistrná moc pokoušení zatěžuje naši sílu vůle na nejvyšší míru a zdá se, že věřit v danou chvíli je zcela proti všem smyslovým důkazům či pocitům. Naši vůli však musíme držet na Boží straně. Musíme věřit, že v Ježíši Kristu je věčná síla a účinnost....Hodinu za hodinou musíme zastávat své postavení vítězně v Bohu a musíme být silní v Jeho síle.– Lt 42, 1890. (HC 124)

Výchova dětí se nemá podobat výchově němých zvířat

Výchova dětí, ať již doma nebo ve škole, se nemá podobat výcviku němých zvířat, protože děti mají rozumovou vůli, kterou je nutno směřovat tak, aby měla kontrolu nad všemi jejich schopnostmi. Němá zvířata se musejí cvičit, protože nemají rozum a nemyslí. Lidskou mysl je však třeba vychovávat k sebeovládání. Musí být vedena k tomu, aby řídila celou bytost, zatímco zvířata ovládá jejich pán a cvičí je, aby mu byla poslušná. Jejich pán se jim stává myslí, rozumem i vůlí.– 3T 132 (1872)

Vůle má být usměrňována, nikoli znásilňována

Dítě je možno vychovat takovým způsobem, že nebude, podobně jako zvíře, používat svou vlastní vůli. Dokonce i osobitost dítěte se může ztratit v individualitě toho, kdo dohlíží na jeho výchovu, kdy jeho vůle do všech důsledků podléhá učitelově vůli. Takto vychovávaným dětem se vždy bude nedostávat mravní síly a osobní zodpovědnosti. Nikdo je nenaučil jednat uvážlivě a ze zásady. Jejich vůle byla ovládána někým druhým a jejich mysl nebyla přinucena, aby se cvikem rozšiřovala a sílila. Nebyly usměrňovány a vedeny s ohledem na charakteristický stav a schopnosti jejich mysli, aby

vynaložily své největší schopnosti tam, kde toho bylo zapotřebí.

Učitelé musejí však jít ještě dále a věnovat obzvláštní pozornost rozvoji slabších schopností, aby se mohly zapojit všechny síly a mohly úspěšně sílit, aby se dětská mysl mohla náležitě rozvíjet.– 3T 132 (1872)

Uchovejte všechny volní síly

Dílo „znásilňování vůle“ je v protikladu ke Kristovým zásadám. Vůli dítěte je nutno vést a řídit. Uchovejte všechnu sílu vůle, protože ji člověk potřebuje všechnu. Dejte jí však správný směr. Zacházejte s vůlí dítěte moudře a šetrně jako s posvátným pokladem. Nerozbijte ji na prach, ale příkazem i opravdovým příkladem ji utvářejte a formujte až do doby, kdy dítě bude zodpovědné samo za sebe.– CT 116 (1913)

Učitel se nesmí chovat diktátorsky

Ti, kdo jsou sobečtí, nevrlí, diktátorští, hrubí a neomalení, ti, kdo nedbají ohleduplně na pocity druhých, by nikdy neměli být zaměstnání jako učitelé. Takoví budou mít katastrofální vliv na své studenty – budou je utvářet podle své vlastní povahy a neustále tak vést ke zlému. Lidé s takovou povahou se budou snažit zlomit vůli někoho, kdo bude zrovna neukázněný. Kristus však neschvaluje žádný takový způsob jednání s bloudícím. Prostřednictvím nebeské moudrosti, pomocí mírnosti a pokory v srdci snad bude moci učitel nasměrovat vůli žáka a uvést jej na cestu poslušnosti. Nikdo si však nemyslete, že si vyhrůžkami snad získáte náklonnost studenta. Musíme pracovat tak, jako pracoval Kristus.– TSS 80, 81 (1900) (CSW 174, 175)

Rozštěpená vůle je osidlem

Každý mladý člověk potřebuje pěstovat rozhodnost. Rozštěpená, nerozhodná vůle je osidlem a povede ke zkáze mnoha mladých lidí. Buď rozhodný, jinak bude tvůj dům, neboli charakter, postaven na písečném základu. Jsou takoví, kteří mají smůlu, že se vždy postaví na špatnou stranu, i když si Pán přeje, aby byli věrnými lidmi, kteří jsou schopni rozlišovat dobro od zla.– MS 121, 1898.

Dvě základní složky povahy

Síla charakteru se skládá ze dvou věcí – síly vůle a moci sebeovládání. Mnozí mladí lidé omylem pokládají silné, nezkratné vášně za sílu charakteru. Pravdou však je, že ten, kdo je ovládán svými vášněmi, je slaboch. Skutečná velikost a ušlechtilost člověka se měří silou, kterou ovládá své pocity, a nikoli silou pocitů, které ovládají jeho. Nejsilnější člověk je ten, který je sice citlivý na urážky, přesto však potlačí hněv a svým nepřátelům odpustí. Takoví lidé jsou skutečnými hrdiny.– 4T 656 (1881)

Vůle sjednocená s božskou silou

Můžete se stát zodpovědnými a vlivnými lidmi, jestliže silou své vůle – ve spojení s božskou silou – se dáte opravdově do práce. Cvičte své duševní síly, v žádném případě však nezanedbávejte síly tělesné. Nepřipusťte, aby vaše mysl zlenivěla a vy jste si tak uzavřeli cestu k většímu poznání. Učte se

uvažovat stejně jako pozorně studovat, aby vaše mysl mohla růst, sílit a rozvíjet se. Nikdy si nemyslete, že už umíte dost, a že teď smíte ve svém úsilí povolit. Kultivované myšlení je měřítkem člověka. Musíte se vzdělávat po celý svůj život. Měli byste se učit každý den a získané vědomosti uvádět do praxe.– 4T 561 (1881)

Správně použitá vůle proti nemoci

Bylo mi ukázáno, že mnozí lidé, kteří jsou zdánlivě slabí a kteří pořád jen naříkají, nejsou na tom tak zle, jak si to sami představují. Někteří z nich mají pevnou vůli, která by se stala, kdyby byla použita správným směrem, účinným prostředkem při ovládnání představivosti a tak mocným činitelem proti nemoci. Příliš často se však stává, že vůle je nesprávně používána a tvrdošíjně odmítá poddat se rozumu. Celou záležitost vyřešila tato jejich vůle – pokládají se za nemocné a bez ohledu na úsudek jiných dostane se jim pozornosti, jaká patří postiženým lidem.– 2T 524 (1870)

Mocný činitel při léčbě nemoci

Síla vůle není ceněna tak, jak by měla být. Je-li vůle stále pěstována a správně usměrňována, dodává sílu celé bytosti a je podivuhodnou pomocí při zachování zdraví. Je také mocným činitelem při léčbě nemoci.... Použijí-li nemocní sílu vůle, aby získali správný vztah k životu, mohou tím velice přispět k lékařovu úsilí o jejich uzdravení. Tisíce lidí by se mohly uzdravit, kdyby chtěly. Pán nechce, aby byli nemocní. Chce, aby byli zdraví a šťastní, a proto by se měli rozhodnout, že budou zdraví.

Nemocní, zdravotně postižení lidé mohou často vzdorovat nemoci prostě tím, že odmítnou podlehnout zdravotním potížím a oddat se nečinnosti. Měli by se povznést nad své menší bolesti a potíže a zaměstnat se nějakou užitečnou prací, přiměřenou jejich síle. Při takové práci a pobytem na čerstvém vzduchu a slunci může nejeden zesláblý člověk získat opět zdraví a sílu.– MH 246 (1905)

Zaslíbení lepšího zdraví

Zlovyky a špatné návyky přinášejí lidem nemoci všeho druhu. Necht' jsou lidé, kteří mají soudnost, přesvědčení osvětou ohledně hříchu zneužívání a znehodnocování sil, které Bůh dal člověku. Když si to rozum uvědomí a vůle se přikloní k Bohu, dojde k úžasnému zlepšení tělesného zdraví.

Pouze v lidské síle toho však nelze nikdy dosáhnout. K tvrdému úsilí skrze Kristovu milost se vzdát všech špatných návyků a špatné společnosti a zachovat střídmost ve všem, musí se neustále pojit přesvědčení, že je nutno prosit Boha o pokání za minulost jakož i o odpuštění skrze smiřující oběť Kristovu. Tyto věci se musejí stát každodenní zkušeností. Musí se projevovat přísná ostražitost a musí vycházet neúnavné naléhavé prosby o to, aby Kristus uvedl každou myšlenku do poddanosti sobě samému. Duši se musí dostat Jeho obnovující moci, abychom mohli jako zodpovědné bytosti vydávat „těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.“– Medical Missionary, Nov-Dec, 1892. (CH 504, 505)

Narkotika a vůle

Jsou lidé, kteří užívají narkotika a kteří požitkářstvím posilují zlé návyky, jež získávají řídicí moc

nad vůlí, myšlením a celým člověkem.– Lt 14, 1885.

Upozorňujte na sílu vůle

Je nutno také poukázat na sílu vůle a důležitost sebeovládání – jak při ochraně zdraví tak i při jeho opětném nabytí při uzdravování, dále na oslabující, ba přímo destruktivní účinky hněvu, nespokojenosti, sobectví či nemravnosti. Na druhé straně je nutno poukázat na podivuhodnou životodárnou sílu, kterou lze nalézt ve spokojenosti, nesobeckosti a vděčnosti.– Ed 197 (1903)

Duch svatý nezastupuje naši vůli

Duch Boží nemá v úmyslu konat za nás to, co je naším úkolem, ať již v „chtění nebo činění.“ To je dílo člověka ve spolupráci s božskými nástroji. Jakmile svou vůli nakloníme k tomu, aby byla uvedena v soulad s Boží vůlí, je milost Kristova připravena spolupracovat s lidským činitelem. Nebude však náhradou, která by vykonala naši práci nezávisle na našem rozhodování a uváženém jednání. Z tohoto důvodu není ani velké množství světla ani přinášení důkazu za důkazem tím, co obrátí duši. K obrácení dojde pouze u člověka, který toto světlo přijme, vyburcuje síly vůle, uvědomí si a uzná to, co poznal, že je spravedlnost a pravda, a který takto bude spolupracovat s nebeskými pomocníky, které určil Bůh k záchraně duše.– Lt 135, 1898.

V bezpečí jen ve spojení s Boží vůlí

Lidská vůle je v bezpečí pouze v jednotě s Boží vůlí.– Lt 22, 1896. (HC 104)

Lidská vůle se musí spojit s božskou vůlí

V tomto zápase spravedlnosti proti nepravosti můžeme uspět jen s Boží pomocí. Naše omezená vůle se musí poddat vůli Nekonečného. Vůle člověka se musí spojit s vůlí Boží. To přivede k naší pomoci Ducha svatého a každé vítězství povede k znovunabytí Božího vykoupeného vlastnictví, bude směřovat k obnově Jeho obrazu v duši.– RH, Aug 25, 1896. (HC 153)

Znovuzrozením se v člověku nevytváří nové schopnosti

Duch Boží nevytváří v znovuzrozeném člověku nové schopnosti, nýbrž působí rozhodnou změnu při využívání těchto schopností. Když jsou mysl, duše i srdce proměněny, není člověku dáno nové svědomí, ale jeho vůle se podvoluje obrozenému svědomí – takovému, jehož dosud dřímající citlivost je probuzena působením Ducha svatého.– Lt 44, 1899. (HC 104)

Satan ovládá tu vůli, která není pod Boží mocí

Kristus prohlásil: „Sestoupil jsem..., ne abych konal svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.“ (Jan 6,38; NBK) Svou vůli účinně používal k tomu, aby zachránil lidské duše. Božská vůle vyživovala Jeho lidskou vůli. Ti, kdo jsou dnes Jeho služebníky, by udělali dobře, kdyby si položili tyto otázky: „Jakou vůli pěstuji já osobně? Neuspokojuji své vlastní tužby, neutvrzuji se v sobectví a svéhlavosti?“

Jestliže tomu tak je, pak jsme ve velkém nebezpečí, neboť satan vždy ovládne tu vůli, která není pod mocí Ducha Božího. Když uvedeme svou vůli do souladu s Boží vůlí, projeví se v našich životech táž bohabojná poslušnost, jakou svým životem ilustroval Kristus .– MS 48, 1899. (HC 107)

Vůle usměrňována čistým svědomím

Vnitřní pokoj a čisté svědomí před Bohem oživí a posílí rozum jako kapky rosy dopadající na křehké rostlinky. Lidská vůle je pak správně směřována a ovládána, je rozhodnější a přesto prosta převrácenosti.– 2T 327 (1869)

Vůle rozhoduje o životě nebo smrti

Pouze věčnost může ukázat, jak slavného cíle smí dosáhnout člověk obnovený k obrazu Božímu. Abychom dosáhli tohoto vysokého ideálu, musíme se vzdát všeho, co by nás mohlo přivést k pádu. Záleží na naší vůli, zda zůstaneme pod nadvládou hříchu. Vyloupnutím oka či useknutím ruky se rozumí podřízení naší vůle Bohu. Dobrovolné podřízení vůle Bohu nám často připadá jako vědomé omezování a mrzačení života....

Bůh je zdroj života. Proto můžeme mít život, jen když jsme s ním spojeni.... Jestliže spoléháš sám na sebe a nechceš odevzdat svou vůli Bohu, volíš smrt....

Odevzdat se Bohu, to vyžaduje oběť. Je to však obětování nízké věci pro věc vznešenou, pozemského pro duchovní, pomíjivého pro věčné. Božím úmyslem není zničit naši vůli, protože jediné použitím vůle můžeme splnit to, co od nás očekává. Máme mu odevzdat svoji vůli, aby nám ji vrátil vyčištěnou a zušlechtěnou. Má být s Bohem tak spojena, aby Bůh mohl naším prostřednictvím sesílat proudy lásky a moci.– MB 61, 62 (1896)

Nutno pochopit pravou sílu vůle (rada jednomu nestálému mladému muži)

Budeš neustále v nebezpečí, dokud neporozumíš, co je to pravá síla vůle. Můžeš věřit a slibovat vše, ale tvé sliby a tvá víra nebudou mít žádnou cenu, dokud se svou vůlí nepřikloníš na stranu víry a činu. Budeš-li bojovat celou svou silou vůle boj víry, zvítězíš. Nesmíš spoléhat na své pocity, dojmy a náladu, neboť nejsou spolehlivé.– 5T 513 (1889)

Můžete ovládnout svou vůli

Nemusíš zoufat....Je to na tobě, abys svou vůli podrobil vůli Ježíše Krista; a jakmile tak učiníš, Bůh ji okamžitě přijme a způsobí v tobě „chtění i skutečné činění podle své dobré vůle.“ (Fil 2,13; KJB) Celá tvá přirozenost pak bude uvedena pod vládu Ducha Kristova a také i tvé myšlenky se Mu podřídí.

Nemůžeš ovládat své náhle podněty, své citové emoce, jak si možná přeješ, avšak můžeš ovládat vůli a ve svém životě můžeš dosáhnout úplné změny. Poddáním své vůle Kristu bude tvůj život skryt s Kristem v Bohu a spojí se s mocí, která je nade všemi mocnostmi a silami temna. Dostane se ti od Boha síly, která tě pevně přimkne k Jeho síle, a také nového světla, světla živé víry. Tvá vůle však musí spolupracovat s Boží vůlí.– 5T 513, 514 (1889)

Článek, jenž nás spojuje s božskou silou

Jsme Božími spolupracovníky. Tak to moudře zařídil sám Pán. Spolupráce lidské vůle a lidského úsilí s božskou silou je článkem řetězu, který poutá lidi k sobě navzájem a který nás spojuje s Bohem. Apoštol praví: „Jsme přece Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole, Boží stavba.“ (1 Kor 3,9; NBK) Člověk má pracovat podle možností, které mu Bůh dal. „S bázní a s třesením spasení své konejte,“ praví apoštol. „Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění i skutečné činění, podlé dobře libé vůle své.“ (Fil 2,12.13) – MS 113, 1898.

Když se vůle přikloní na Boží stranu, Duch svatý ji přijímá a sjednocuje ji s božskou vůlí.– Lt 44, 1899.

XV. Falešné, zrádné způsoby léčby

77. PAVĚDA

Boží dílo a věda

Lidské poznání materiálních i duchovních věcí je částečné a nedokonalé. Proto mnozí lidé nejsou schopni sladit své vědecké názory s tvrzeními Písma. Mnozí přijímají pouhé teorie a dohady za vědecká fakta a domnívají se, že Boží slovo má být zkoušeno učením „falešně nazývaného poznání.“ (1 Tim 6,20; NBK) Stvořitel a jeho dílo jsou nad jejich chápání, a protože si je neumějí vysvětlit přírodními zákony, považují biblickou historii za nespolehlivou. Ti, kdož pochybují o spolehlivosti záznamů Starého a Nového zákona, jdou často ještě o krok dále a pochybují o existenci Boha a nekonečnou moc připisují přírodě. Protože opustili svou kotvu, jsou ponecháni, aby se rozbili na skalách nevěry.– GC 522 (1911)

Je zapotřebí více než jen pozemského poznání

Pojďme pro radu do Božího slova. Hledejme „Takto praví Hospodin.“ Máme dosti lidských metod. Mysl, které se dostalo toliko světského poznání, nebude schopna porozumět věcem Božím. Nicméně táž mysl, znovuzrozená a posvěcená, odhalí v Písmu svatém Boží moc. Jen ta mysl a to srdce, které jsou očištěny posvěcením Ducha, jsou schopny rozpoznat nebeské věci.– GW 310 (1915)

Satan využívá znalosti lidské mysli

Bylo mi ukázáno, že se musíme mít na pozoru ze všech stran a vytrvale se bránit satanovým úskokům a našeptávání. Sám satan se proměnil v „anděla světla,“ oklamává tisíce lidí a činí z nich své zajatce. Využívá nesmírné výhody – ví, jak pracuje lidská mysl. Nepostřehnutelně jako had se do ní dostává, aby mařil dílo Boží. Chce, aby se Kristovy zázraky a skutky jevily jako výsledek lidské dovednosti a moci.

Kdyby otevřeně a troufale napadl křesťanství, přivedlo by to křesťana v zoufalství a smrtelné úzkosti k nohám Vykupitele a tento jeho silný a mocný Osloboditel by zahnal nestoudného protivníka na útěk. Proto se proměňuje v „anděla světla“ a působí na lidskou mysl, aby ji odlákal z jediné bezpečné a správné cesty. Znalosti frenologie, psychologie a mesmerismu jsou mu stezkou, po níž se dostává bezprostředněji k lidem dnešní doby a působí tou mocí, jíž se má vyznačovat jeho úsilí v závěru doby milosti.– 1T 290 (1862)

Satan dobře zná vlastnosti mysli

Po tisíciletí satan experimentuje se schopnostmi lidské mysli a naučil se ji dobře znát. Svým lstivým působením v těchto posledních dnech pozemské historie spojuje lidskou mysl se svou vlastní a naplňuje ji svými myšlenkami. Toto dílo provádí tak klamným způsobem, že si ti, kdo přijímají jeho rady, neuvědomují, že je vede podle své vůle. Tento arcipodvodník doufá, že zamlží rozum mužů a

žen tak, že nebudou slyšet žádný jiný hlas kromě jeho vlastního.– Lt 244, 1907. (MM 111)

Předkládány nové teorie

Světlo pravdy, kterého se podle Božího úmyslu má dostat světu v této době, není tím světlem, které se snaží šířit učenci tohoto světa, neboť tito mužové ve svém výzkumu často docházejí k mylným závěrům a při svém studiu mnoha autorů se nadchnou teoriemi satanského původu. Satan oděn rouchem „anděla světla“ předkládá lidské mysli ke studiu náměty, které vypadají velmi zajímavé a které jsou plné vědeckých tajemství. Při zkoumání těchto předmětů jsou lidé vedeni k tomu, aby přijali mylné závěry a aby se spojili s „bludnými duchy“ v díle předkládání nových teorií k úvahám, které odvádějí od pravdy.– 9T 67, 68 (1909)

To, co je v rozporu s Božím slovem, je pouhý dohad

Ten, který zná Boha a Jeho slovo, má pevnou víru v božské vnuknutí Písma svatého. Bibli nepodrobuje zkoušce lidskými vědeckými názory. Naopak, tyto vědecké názory kontroluje neomylným měřítkem. Takový člověk ví, že Boží slovo je pravda a že pravda si nemůže nikdy protiřečit. Všechno, co je v učení takzvané vědy v rozporu s pravdou Božího zjevení, je pouhým lidským dohadem.– 8T 325 (1904)

Padělek, napodobenina pravdy

Existují jen dvě strany. Satan působí svou podvodnou, klamnou mocí a silnými svody lapá každého, kdo nestojí v pravdě, kdo odvrátil své uši od pravdy a uchýlil se k bájím. Samotný satan „v pravdě nestál.“ On je tím tajemstvím nepravosti. Svou prohnaností dává svým duši-hubícím bludům vzezření pravdy. A právě v tom je jejich moc podvádět.

Spiritismus, teozofie²⁰ a jim podobné klamy si získávají takovou moc nad lidskou myslí proto, že jsou napodobeninou pravdy. Zde leží ono mistrné satanovo působení. Předstírá, že je spasitelem člověka, že je dobrodincem lidského pokolení, a takto mnohem snáze láká své oběti do záhuby.– SpT Series A, No. 9, Sept 24, 1897. (TM 365)

Satanova okouzlující moc

Kouzelníci z pohanských dob mají své protějšky v dnešních spiritistických médiích, v jasnovídcích a věštcích. Tajemné hlasy, které promlouvaly v Endor a v Efezu, svádějí na scestí i dnes „syny lidské“ svými lživými slovy. Kdyby mohl být sňat závoj, který máme před očima, spatřili bychom zlé anděly, jak vynakládají všechno své umění, aby klamali a hubili. Kdekoli se vyskytne nějaký vliv, který odvádí lidi od Boha, tam satan projevuje svou okouzlující moc. Poddají-li se lidé jeho vlivu, zmáte jim mysl a poskvrní duši, dříve než si jeho vliv uvědomí. Varování apoštola Pavla sboru v Efezu musí dbát lid Boží i dnes: „Neúčastněte se neplodných skutků tmy, ale raději je usvědčujte.“ (Efez 5,11; NBK) – AA 290 (1911)

Opovážlivost vstupovat na satanovu půdu

Musíme se pevně držet Božího slova. Potřebujeme jeho varování i povzbuzení, jeho hrozby i zaslíbení. Je nám zapotřebí dokonalého příkladu, který je nám dán pouze v životě a povaze našeho Spasitele. Andělé Boží budou chránit Jeho lid, když bude kráčet po stezce povinnosti. Písmo však nedává žádné ujištění o takovéto ochraně pro ty, kteří se vědomě odvažují vstupovat na satanovu půdu.

Nástroj tohoto arcipodvodníka řekne i udělá cokoli, jen aby dosáhl svého cíle. Vůbec nezáleží na tom, zdali si říká spiritista, „magnetizér“ (člověk, který léčí údajným magnetickým působením vlastního těla či jeho částmi, např. dlaněmi – pozn. překl) nebo se pokládá za lékaře uzdravujícího pomocí elektrického působení. Klamnou přetvářkou si získává důvěru nerozvážných lidí. Předstírá, že umí vyčíst minulost a že rozumí všem potížím, utrpením a nemocem těch, kdo se k němu uchýlili.

Přestrojen za „anděla světla,“ zatímco je v jeho srdci temnota propasti, projevuje velký zájem o ženy, které u něj hledají radu. Říká jim, že všechny jejich potíže jsou kvůli nešťastnému manželství. To může být z velké části pravda, nicméně taková rada nezmění tento stav k lepšímu. Namlouvá jim, že potřebují lásku a soucit. Předstíraje nesmírný zájem o jejich blaho, dostává pod svůj vliv nic netušící oběť, okouzluje ji podobně jako had uhrane třesoucího se ptáčka. Brzy jsou zcela v jeho moci a hrozným důsledkem jsou pak hřích, hanba a úpadek.– CTBH 116, 1890.

„Skryté síly“ lidské mysli

Apoštolové téměř všech forem spiritismu tvrdí, že mají moc uzdravovat. Přičítají tuto moc elektřině, magnetismu, takzvaným sympatetickým lékům (založeným na magickém principu – pozn. překl.) nebo skrytým silám lidské mysli. A je nemálo takových, i v tomto křesťanském věku, kteří jdou za těmito léčiteli, místo aby důvěřovali moci živého Boha a schopnostem odborných lékařů.

Matka, bdící u lůžka svého nemocného dítěte, běduje: „Nemohu už více učinit. Cožpak není lékaře, jenž má moc uzdravit mé dítě?“ Dozví se o zázračné léčbě, kterou provádí nějaký jasnovidec nebo magnetizér, a svěří své dítě do jeho péče, kladouc je tím vlastně do rukou satana, který jakoby stál po jejím boku. V mnoha případech je pak budoucí život dítěte ovládán satanskou mocí, kterou, jak se zdá, je nemožné zlomit.– PK 211 (1917) (viz také 5T 193; Ev 609)

Satanovy elektrické proudy

Satanovi zástupci tvrdí, že léčí nemoci. Připisují tuto moc elektřině, magnetismu nebo takzvaným sympatetickým lékům (založeným na magickém principu – pozn. překl.), přičemž jsou ve skutečnosti jen nástroji pro satanovo elektrizující působení. Tímto způsobem dostává pod svůj vliv tělo i duši člověka.– ST, Mar 24, 1887. (Ev 609)

Následování Boží vůle versus časný zisk a samotný život

Ti, kdo se sami věnují satanovým čarům, se snad vychloubají velkým dobrodiním, kterého se jim tímto způsobem dostalo. Je to však důkaz, že jejich směr je moudrý či bezpečný? I kdyby tím byl prodloužen život či zajištěn časný zisk, vyrovnalo by to konec konců nedbání Boží vůle? Vždyť nakonec se ukáže, že každý takový zdánlivý zisk je nenahraditelnou ztrátou. Nemůžeme beztrestně prolomit jediný ochranný mantinel, který Bůh postavil, aby chránil svůj lid před satanovou mocí.– 5T 199 (1882)

Zvědavost člověka láká stále dál

Souběžně s hlásáním evangelia působí síly, jež nejsou ničím jiným než prostředníky „lživých duchů.“ Mnohý člověk se s nimi zaplete z pouhé zvědavosti, když však vidí důkazy o působení nadlidské moci, je lákán dál a dál, až ho ovládne vůle, jež je silnější než jeho. Pak se už nemůže vyprostit z její tajemné moci.

Obrana duše se bortí, člověk ztrácí zábrany proti hříchu. Kdo jednou zavrhne omezení, jež ukládá Boží slovo a Jeho Duch, netuší, do jakých hlubin ponížení může klesnout.– DA 258 (1898)

Věda a Boží zjevení

Pro mnohé lidi se vědecký výzkum stal kletbou. Bůh dopustil, aby se světu dostalo ve vědeckých objevech a v uměleckých dílech velkého poznání, avšak i ti největší myslitelé, nenechají-li se vést ve svých bádáních Božím slovem, jsou zmateni, jakmile se pokoušejí vymezit vztah mezi vědou a Božím zjevením.– GC 522 (1911)

Kristus mohl otevřít dveře vědeckého poznání

Jistý kazatel kdysi prohlásil, že nemohl jinak než přemýšlet o tom, že Kristus přece určitě musel něco vědět o vědě. O čem tento kazatel asi přemýšlel? Věda! Kristus mohl otevřít nejedny dveře vědeckého poznání. Mohl odhalit lidem pokladnici poznání, nad níž by mohli hloubat až do současnosti. Protože však věděl, že by člověk používal toto poznání k nesvatým, zlým cílům, neotevřel tyto dveře.– MS 105, 1901. (MM 116)

Temné hodiny zkoušky musí přijít na každého jako součást výchovy

Oné noci byla loď učedníkům školou, v níž měli být připraveni na velké dílo, které měli vykonat později. Temné hodiny zkoušky musejí přijít na každého jako součást jeho výchovy pro vyšší dílo, pro oddanější a zasvěcenější úsilí. Na učedníky nedolehla bouře proto, aby ztroskotali, ale aby každého osobně vyzkoušela a prověřila. ...

Čas naší výchovy brzy skončí. Nemáme času nazbyt, abychom bloudili mraky pochyb a nejistoty. ...Smíme stát těsně po Ježíšově boku. Ať se nikdo ... nevyhýbá jediné tvrdé lekci ani si nenechá ujít požehnání jediného praktického výchovného prostředku.– Lt 13, 1892. (HC 56)

78. MYSL POD KONTROLOU DRUHÉ MYSLI

Nástroje, které mohou dostat mysl do zajetí

Lidem bude představována zkaženost všeho druhu, podobná té, která existovala mezi obyvateli předpotopního světa, aby se jejich mysl dostala do zajetí. Vyvýšení přírody na Boha, neomezená prostopášnost lidské vůle, rady bezbožných – to jsou satanovy prostředky, které užívá k přivedení jistého konce. Využije moc mysli nad myslí, aby uskutečnil své záměry. Nejsmutnější ze všeho je, že

pod jeho klamným vlivem budou mít lidé způsob pobožnosti, aniž by měli skutečného spojení s Bohem. Jako Adam a Eva, kteří jedli ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, mnozí se i nyní živí svůdnými sousty bludu.– 8T 293, 294 (1904)

Nebezpečná věda

Mluvila jsem jasně ohledně oné nebezpečné vědecké metody, která říká, že jeden člověk má poddat svou mysl pod moc druhého člověka. Tato věda je od ďábla.– Lt 1301/2, 1901.

Vliv myšlení při léčbě nemocného

Při léčení nemocného by se nemělo zapomínat na účinek vlivu myšlení. Je-li duševních sil správně používáno, je tento vliv jedním z nejúčinnějších prostředků, jak úspěšně bojovat s nemocí.

Existuje však určitá psychoterapeutická technika, která je jedním z nejúčinnějších prostředků vedoucích ke zlému. Touto takzvaně vědeckou metodou se mysl jednoho člověka dostává pod nadvládu druhé osoby, takže individualita slabšího jedince se rozplyne v individualitě osobnosti silnější. Člověk pak jedná podle vůle jiného člověka. Tvrdí se, že takto lze změnit myšlenkové pochody, že je možné nemocným vštípit podněty, které podporují zdraví, a tím se jim umožní, aby odolali nemoci a překonali ji.

Tuto léčebnou metodu používají lidé, kteří neznají její skutečnou podstatu a účinky a kteří věří, že je pro nemocné blahodárná. Tato takzvaná věda však vychází z nesprávných zásad. Je cizí Kristově povaze a jeho duchu. Nevede k Tomu, který je životem a spásou. Kdo totiž přitahuje mysl druhých k sobě, odtrhuje je od pravého Zdroje jejich síly.

Bůh nechce, aby kterákoli lidská bytost podřídila svou mysl a vůli nadvládě druhého člověka a tím se stala poddajným nástrojem v jeho rukou. Nikdo nemá splynout ve své individualitě s individualitou druhého. Nikdo nemá vzhlížet k jiné lidské bytosti jako ke zdroji uzdravení. Každý musí záviset na Bohu. Ve své lidské důstojnosti, která mu byla dána Bohem, má být každý ovládán jen samým Bohem, nikoli jiným člověkem.

Bůh si přeje přivést každého člověka do přímého vztahu k sobě. V celém svém jednání s lidmi uznává zásadu osobní odpovědnosti. Snaží se vzbudit v každém pocit osobní závislosti a vyvolat v něm potřebu osobního vedení. Bůh touží spojit lidské s božským, aby lidé mohli být přetvořeni k Božímu obrazu. Satan se svým působením snaží zmařit tento cíl. Usiluje o to, aby vyvolal v člověku závislost na lidech. Odvrátí-li pokušitel mysl lidí od Boha, může je pak dostat pod svou kontrolu. Potom si může člověka podříditi.– MH 241-243 (1905)

Dočasná úleva výměnou za trvalou újmu mysli

Nemělo by být dovoleno nikomu, aby ovládl mysl někoho druhého a domníval se, že tímto způsobem mu pomáhá, aby dosáhl velkého úspěchu. Tato psychoterapie je jedním z nejnebezpečnějších svodů, které lze na člověku použít. Možná, že lze pocítit dočasnou úlevu, avšak mysl takto ovládnutého člověka již nikdy nebude tak silná a spolehlivá. Můžeme být stejně slabí jako byla žena, která se dotkla lemu Kristova roucha. Využijeme-li však možnosti, kterou nám Bůh dává – totiž přijít k němu ve víře, odpoví nám tak rychle, jako odpověděl na onen dotek víry nemocné ženy.

Bůh nechce, aby kterákoli lidská bytost podřídila svou mysl druhému člověku. Vzkříšený Kristus, který nyní sedí na trůnu po pravici Otcově, je mocným Lékařem. Vzhlížejte k němu, On má moc k uzdravení. Jen skrze něj mohou hříšní lidé přijít k Bohu právě takoví, jací jsou. Nikdy k němu však nemohou přijít skrze mysl někoho jiného. Lidský faktor nesmí nikdy vstoupit mezi nebeské činitele a nemocné.– MS 105, 1901. (MM 115, 116)

Odvrátte se od lidského k božskému

Máme k dispozici něco lepšího, než je ovládání člověka člověkem. Lékař má vést lidi k tomu, aby se odvrátili od lidských nabídek k Bohu. Místo aby při léčení duše a těla učil nemocné závislosti na lidech, měl by je usměrňovat k Tomu, který může dokonale spasit každého, kdo k němu přijde. Ten, který stvořil mysl člověka, ví, co mysl potřebuje. Jedině Bůh je tím, kdo může uzdravit. Ti, jejichž mysl a tělo onemocněly, mají spatřovat lékaře v Kristu. Kristus říká: „Protože já žiji, i vy budete žít.“ (Jan 14,19; NBK)

To je život, který máme předkládat nemocným. Máme jim vysvětlit, že mají-li víru v Krista jako lékaře, budou-li s ním spolupracovat, budou-li poslušni zákonů zdraví a budou-li usilovat o dokonalou svatost v bázi Boží, dá jim Kristus svůj život. Představujeme-li jim Krista tímto způsobem, předáváme jim moc a sílu, která má nesmírnou cenu, neboť pochází shůry. To je ta pravá věda o uzdravování těla a duše.– MH 243, 244 (1905)

Síla a neochvějnost versus ovládaná mysl

Ukázňování lidské bytosti, která již dosáhla rozumu, se musí odlišovat od výcviku němého zvířete. Zvíře je vedeno k naprosté podřízenosti svému pánu, který se pro ně stává myslí, rozumem i vůlí. Tento způsob, který se někdy používá při výchově dětí, z nich činí něco málo více než jen roboty. Rozum, vůle i svědomí jsou tak pod nadvládou někoho jiného.

Není však Božím úmyslem, aby mysl člověka byla takto ovládána. Ti, kdo zeslabují nebo ničí osobitost dítěte, na sebe berou úkol, který přinese jen zlé ovoce. Dokud jsou děti pod přísným dohledem, mohou se jevit jako dobře vycvičení vojáci. Jakmile však dozor ustane, tu se shledá, že charakteru se nedostává síly a pevnosti. Mladý člověk, který se nikdy nenaučil sebekázi, neuznává potom jiného omezení, kromě požadavků rodičů nebo učitele. Zbaven tohoto vlivu, nedovede užívat své svobody a často se oddá neřesti, která přivodí jeho zkázu.– Ed 288 (1903)

Svědomí a osobitost člověka nesmějí být omezovány

V otázkách svědomí musí být člověk svobodný. Nikdo nemá ovládat mysl druhého, soudit za druhého či nařizovat mu, co je jeho povinností. Bůh dává každému svobodu, aby myslel a jednal podle svého vlastního přesvědčení. „Každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu.“ (Řím 14,12) Nikdo nemá právo zasahovat do osobnosti druhého. Všude, kde jde o zásady, „každý ať má ve své mysli plnou jistotu.“ (Řím 14,5; NBK) V Kristově království není vrchnostenského útisku ani donucování. Nebeští andělé nepřicházejí na zem, aby vládli a vymáhali si pocty, nýbrž jako poslové milosti, aby spolupracovali s lidmi na povznesení lidstva.– DA 550, 551 (1898)

Lidská mysl nesmí být druhými lidmi omezována, spoutávána ani řízena.– MS 43, 1895.

Každý má mít svou osobitost

Bůh nechává každého člověka, aby měl svou osobitost. Mysl žádného člověka nemá být pohlcena jinou myslí....Napodobovat příklad jakéhokoliv člověka, byť bychom jej považovali za téměř dokonalého v povaze, by znamenalo vkládat svou důvěru v nedokonalého člověka, který není schopen propůjčit či dát druhému člověku ani nejmenší puntík, ani jedinou čárku dokonalosti.– Lt 20, 1902. (HC 108)

Jednota bez pošlapávání individuality jednotlivců

Nyní se máme sjednotit.... Mějme však na paměti, že křesťanská jednota neznamená, že osobitost jednoho člověka má být pohlcena individualitou druhého. Také to neznamená, že mysl jednoho má být řízena a ovládána rozumem někoho jiného. Žádnému člověku Bůh nedal moc, na kterou si někteří slovem a skutkem chtějí činit nárok. Bůh chce, aby každý člověk byl svobodný a řídil se pokyny Božího slova.– 8T 212 (1904)

Věrnost Bohu versus vázanost na člověka

Patříš Bohu tělem, duší i duchem. Tvá mysl a také i tvé hřivny náležejí Bohu. Nikdo nemá právo ovládat mysl druhého člověka, soudit za druhého a nařizovat mu, co je jeho povinností. Existují určitá práva, která platí pro každého, kdo pracuje v Boží službě. Nikdo není oprávněn připravovat nás o tato práva, stejně jako brát někomu samotný život. Bůh nám dal svobodu myšlení a je naší výsadou jednat podle svého přesvědčení o vlastní povinnosti. Jsme jenom lidmi a nikomu nebyla dána moc nad svědomím druhého člověka....Každý z nás má svoji osobitost a identitu, která se nemůže poddávat žádné jiné lidské bytosti. Každý osobně jsme Božím dílem.– Lt 92, 1895.

Kazatelé mají směřovat lidi k Bohu

Bůh sám má vést svědomí člověka. Pravda má být kázána všude tam, kde se k tomu nalézá příležitost. Slovo Boží má být objasňováno těm, kdo neznají pravdu. To je dílem Božích služebníků. Nemají učit lidi, aby k nim vzhlíželi, ani se nemají snažit vládnout svědomím druhých. „Jestliže se pak někomu z vás nedostává moudrosti, ať ji žádá od Boha, který štědře dává všem a nic nevyčítá, a bude mu dána. Ať však žádá ve víře a nijak nepochybuje, neboť ten, kdo pochybuje, je podobný mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať se takový člověk nedomnívá, že od Pána něco dostane; takový muž má rozdvojenou mysl a je nestálý na všech svých cestách.“ (Jak 1,5-8; NBK)– Lt 26, 1907.

Spoléhání na lidské rámě

Očekáváme lásku a povzbuzení spíše od svých bližních, místo abychom vzhlíželi k Ježíši. Ve svém milosrdenství a věrnosti Bůh často dopustí, aby nás ti, v něž jsme vložili svou důvěru, zklamali, abychom tak mohli poznat, jak pošetilé je věřit v člověka a spoléhat na něho. Věřme plně, pokorně a nesobecky v Boha.– MH 486 (1905)

Satan má v moci mysl, která ovládá druhou mysl

Obhajovat tuto „vědeckou“ metodu psychoterapie znamená otvírat dveře, jimiž vstoupí satan, aby se zmocnil mysli i srdce člověka. Satan má pod kontrolou mysl toho, který poddává svou mysl pod kontrolu druhé mysli, a rovněž mysl, která ji řídí. Kéž nám Bůh pomůže, abychom porozuměli té skutečné vědě – jak stavět na Kristu, našem Spasiteli a Vykupiteli.– Lt 130, 1901. (HC 109)

Satan nemůže poskvřnit mysl, která se mu nepoddá

Zájmy, které jsou pro tebe osobně nanejvýš důležité, máš ve své vlastní moci. Nikdo jim bez tvého souhlasu nemůže uškodit. Všechny satanovy zástupy ti nemohou ublížit, pokud neotevřeš svou duši satanově prohnání a jeho šípům. Nikdy nepadneš, dokud nebude souhlasit tvá vůle. Není-li znečištěna tvá mysl, všechna okolní nečistota tě nemůže poskvřnit či znečistit.– Lt 14, 1885. (HC 94)

Satan nemůže ovlivnit mysl, neboli rozum, dokud mu ji nepoddáme.– MS 17, 1893. (6BC 1105)

Nikoli víra Ježíšova

Přijetí pravdy nebeského původu přivádí mysl do poddanosti Kristu. Pak se zdraví duše, které přichází s přijetím a uplatňováním čistých zásad, projeví ve slovech a skutcích spravedlnosti. Víra, která k tomuto vede, není tou vírou, která je zastáncem toho, že mysl může ovládat druhou mysl tak, že člověk provádí vůli jiného člověka. Možná, že jsou členové církve, kteří důvěřují této „vědecké“ metodě, nazývání „zdravými ve víře,“ není to však víra Ježíšova. Věří dílu, které koná satan. Ten představuje obrovské bludy a skrze zázraky, které působí, svádí mnohé. Toto dílo bude činit stále více. Zdravou církev tvoří zdraví členové, muži a ženy, kteří mají osobní zkušenost v pravé zbožnosti.– Lt 130, 1901.

79. HYPNÓZA A JEJÍ NEBEZPEČÍ

Mějte se na pozoru

V těchto dnech, kdy se skepticismus a nevěra tak často projevují ve vědeckém hávu, se musíme mít ze všech stran na pozoru. Těmito prostředky náš velký nepřítel svádí tisíce lidí a vede je do zajetí podle své vůle. Nesmírně využívá vědeckých metod, které se vztahují k lidské mysli. Nepostřehnutelně jako had se do ní dostává, aby mařil dílo Boží.

Toto satanovo vkrádání se do mysli prostřednictvím vědeckých metod je chytře promyšlené. Prostřednictvím frenologie²¹, psychologie a mesmerismu se dostává bezprostředněji k lidem dnešní doby a působí tou mocí, jíž se má vyznačovat jeho úsilí v závěru doby milosti. Mysl tisíců lidí byla takto otrávena a přivedena k nevěře.²²

Když se věří, že jedna lidská mysl má tak úžasný vliv na druhou, satan, který je připraven využít každé příležitosti, nepozorovaně získává důvěru a působí všemi směry. A zatímco ti, kdo se nadšeně věnují těmto metodám a vychvalují je až do nebe pro veliké a dobré věci, o nichž tvrdí že jsou těmito metodami způsobeny, vůbec si neuvědomují, jakou moc ke zlému pěstují. Je to však moc, která bude

působit navíc se všemi „divy i zázraky lživými“ – „se všelikým podvodem nepravosti.“ Povšimni si vlivu těchto metod, milý čtenáři, neboť spor mezi Kristem a satanem ještě neskončil....

Zanedbávání modlitby vede lidi k tomu, že spoléhají na svou vlastní sílu a otevírají dveře pokušení. V mnoha případech je obrazotvornost uchválena vědeckým výzkumem a lidé se cítí polichoceni vědomím, že mají takové schopnosti. Tyto metody, které mají co do činění s lidskou myslí, jsou velice vyvyšovány. Na patřičném místě jsou vhodné, avšak satan jich využívá jako své mocné nástroje k podvádění a hubení duší. Jeho prohnané působení je přijímáno za nebeské a je takto uctíván, což se mu dobře hodí. Svět, jenž má zato, že se mu dostalo prostřednictvím frenologie a tělesného magnetismu tak velkého užitku, nebyl nikdy tak mravně porušený jako nyní. Těmito metodami se ničí mravnost a jsou pokládány základy spiritismu.– ST, Nov 6, 1884. (2SM 351-353)

Satan je původce ovládání lidské mysli

S nápadem ovládat mysl jednoho člověka myslí druhého přišel satan, aby se představil jako nejvyšší myslitel, aby namísto Boží filozofie postavil filozofii lidskou. Žádný z omylů, kterým takzvaní křesťané očividně podléhají, není tak nebezpečným klamem, žádný tak zřetelně neodděluje člověka od Boha jako právě tento. I když snad tato metoda vypadá nevinně, jestliže je u nemocných praktikována, povede k jejich zkáze a nikoli k uzdravení. Tento nesprávný způsob léčby otevírá dveře satanu, který přichází, aby se zmocnil mysli těch, kdo se nechají ovládat, i těch, kdo ovládají druhé.– MH 243 (1905)

Satan hypnoticky okouznil Adama a Evu

Satan pokoušel prvního Adama v ráji a Adam s nepřítelem polemizoval, čímž mu poskytl výhodu. Satan uplatnil svou hypnotickou moc na Adamovi a Evě a snažil se uplatnit tuto moc také na Kristu. Poznal však, když Kristus citoval slova Písma, že nemá šanci zvítězit.– Lt 159, 1903. (5BC 1081)

Nezahrávejte si s hypnózou

Muži i ženy nemají studovat metodu, jak uchvátit mysl těch, kteří se s nimi stýkají. Je to metoda, které vyučuje satan. Ničemu takovému nemáme podléhat. Nesmíme si zahrávat s mesmerismem a hypnózou – s metodami toho, který přišel o své vznešené postavení a byl vypuzen z nebeských dvorů.– MS 86, 1905. (MM 110, 111)

Varování lékaři, který stranil hypnóze

Tvůj případ mně tíží natolik, že ti musím neustále psát z obavy, že ve svém zaslepení neuvidíš, kde je ti zapotřebí nápravy. Bylo mi ukázáno, že se obíráš myšlenkami, s nimiž ti Bůh zapověděl, aby ses šířil. Označím je za jistý druh psychoterapie. Domníváš se, že jako lékař můžeš při své profesionální práci tuto psychoterapii praktikovat. Se vší vážností zazněla slova varování: Dávej si pozor, dávej si pozor, kam kráčíš a kam se ubírá tvá mysl. Bůh ti neurčil toto dílo. S nápadem ovládat mysl jednoho člověka myslí druhého přišel satan, aby se představil jako nejvyšší myslitel, aby namísto Boží filozofie postavil filozofii lidskou.

Žádný muž ani žena nesmí používat svou vůli k tomu, aby ovládali smysly nebo rozum druhého, aby se mysl této osoby pasivně podrobila vůli toho, který uplatňuje tuto nadvládu. Tato metoda se může jevit jako něco podivuhodného, nicméně je to metoda, kterou nesmíš v žádném případě provádět. ... Existuje něco lepšího, čemu by ses měl věnovat, než ovládání lidské přirozenosti jiným člověkem.

Troubím na poplach. Jedině bezpečná a opravdová psychoterapie v sobě zahrnuje mnoho. Lékař musí vést lidi, aby odvrátili zrak od lidského k božskému. Ten, který zformoval lidskou mysl, ví nejlépe, co je jí zapotřebí.– Lt 121, 1901. (MM 111, 112)

Hypnóza se jeví jako úžasná a hodnotná metoda

Když se věnuješ metodě, již jsi se stal zastáncem, šíříš osvětu, jež není bezpečná ani pro tebe ani pro ty, které učíš. Je nebezpečné ovlivňovat lidskou mysl touto psychoterapeutickou metodou.

Může se ti zdát, že tato metoda je pro tebe velmi hodnotná, nicméně je tobě i druhým svodem, jehož původcem je satan. Je okouzlujícím svodem toho hada, jehož uštknutí působí duchovní smrt. V mnoha ohledech se jeví jako úžasná metoda, je však naprosto cizí povaze i duchu Kristovu. Tato „vědecká“ metoda nevede k Tomu, který je životem a spasením....

Na počátku svého díla jsem se musela s touto psychoterapií potýkat. Bůh mě posílal z místa na místo, abych poukazovala na lživost této metody, do níž se mnozí zaplétali. Tato psychoterapie byla prezentována velmi nevinně – měla ulevit duševnímu napětí nervově nemocných lidí. Avšak běda, jak smutné to mělo následky! Bůh mě posílal z místa na místo, abych kárala vše, co se vztahovalo k této metodě.– Lt 121, 1901. (MM 112, 113)

Hypnóza vede k záhubě, nikoli k obnově

Chci být k tobě otevřená. Začal jsi se zabývat činností, která nemá žádného místa v díle křesťanského lékaře, a která se nesmí dostat do našich zdravotních institucí. Ačkoli se tato metoda může jevit jako neškodná, bude-li praktikována na pacientech, povede ve svých důsledcích k jejich zkáze a nikoli k jejich uzdravení. Pavel ve druhé epištole Timoteovi ve 3. kapitole mluví o lidech, kteří přijali blud, kdy jedna mysl uplatňuje naprostou nadvládu nad druhou myslí. Bůh cokoli takového zapovídá. Tato psychoterapie je jednou z největších satanových metod a je důležité, aby naši lékaři jasně poznali její skutečnou povahu, neboť skrze ni na ně dolehnou veliká pokušení. Nesmíme dovolit, aby se i v nejmenším dostala do našich sanatorií.

Bůh nedal ani jediný paprsek světla či pobídky našim lékařům, aby se zabývali tímto dílem, kdy jedna mysl má úplnou nadvládu nad jinou myslí, takže člověk pak vykonává vůli druhého člověka. Poznejme cesty a úmysly Boží. Nedovol, aby nepřítel nad tebou získal tu nejmenší výhodu. Nedovol mu, aby tě vedl k opovážlivému úsilí ovládat jinou mysl tak, že se stane ve tvých rukou pouhým strojem. Je to metoda, skrze kterou působí satan.– Lt 121, 1901. (MM 113, 114)

Přetrhejte všechna pouta s hypnózou (druhé varovné poselství lékaři zabývajícímu se hypnózou)

Bratře a sestro N., ve jménu Páně vás žádám, abyste měli na paměti, že pokud nezměníte své postoje k této psychoterapeutické metodě, pokud si oba neuvědomíte, že sami rozhodně potřebujete, aby se vaše vlastní mysli obrátily a byly proměněny, budete kameny úrazu – žalostnou podívanou pro anděly i lidi.

Pravda na vás neměla téměř žádný vliv. Je pro kohokoliv nebezpečné – a nezáleží vůbec na tom, jak „dobrým“ je člověkem, působit na druhou mysl takovým vlivem, aby se dostala pod moc jeho mysli. Musím vám říci, že tato psychoterapie je satanskou metodou. Již jsi v ní zašel dost daleko, čímž jsi ohrozil svou budoucí životní zkušenost. Od doby, kdy se poprvé dostala do tvé mysli, až do současnosti škodlivě bují.

Pokud nepochopíš, že satan je duchovním otcem této metody, nebude tak snadnou záležitostí, jak si myslíš, zcela skoncovat s touto metodou. Celá filozofie této metody je mistrovským dílem satanského svodu. Kvůli své duši, zpřetrhej všechna pouta se vším, co s tím souvisí. Pokaždé, když představuješ jinému člověku názory ohledně této metody, že můžeš získat vládu nad jeho myslí, stojíš na satanově půdě a rozhodně s ním spolupracuješ. Kvůli sobě, uvolni se z této pasti nepřítele.– Lt 20, 1902. (2SM 349, 350)

Bůh zapovídá výuku i učení se hypnotickým metodám

Žádný z vás by neměl studovat metodu, o níž se zajímáte. Zabývat se jí znamená trhat ovoce ze stromu poznání dobrého i zlého. Bůh zapovídá vám i všem ostatním smrtelníkům, aby se učili této metodě nebo ji vyučovali druhé lidi. Sama skutečnost, že jsi měl co do činění s touto metodou, bratře N., by ti měla dostatečně ukázat, jak se to neslučuje s tvou funkcí vedoucího lékaře sanatoria....

Tím, že se zabýváte touto psychoterapeutickou metodou, pojídáte ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, kterého se vám Bůh zakázal dotýkat. Je nejvyšší čas, abyste začali vzhlížet k Ježíši a tímto zřením se proměňovali k božskému obrazu.

Oddělte od sebe vše, co má příchut' hypnotismu – té metody, kterou působí satanské nástroje.– Lt 20, 1902. (2SM 350)

Satan má velkou moc (další rada tomuto lékaři a jeho ženě)

Mějte na paměti, že satan sestoupil s velikou mocí, aby uchvátil mysl lidí a držel je v zajetí pod svým vlivem. Ani jeden z vás nejste schopni učinit něco, co by se líbilo Bohu, pokud nebudete následovat Spasitele, který praví: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“ (Mat 16,24) Ve všem je nám Kristus příkladem.– Lt 20, 1902.

Metoda plná nebezpečí

Nežádáme tě, aby ses nechal ovládat myslí jakéhokoliv člověka. Tato psychoterapie je tou nejstrašnější metodou, která kdy byla hlášána. Každý zlý člověk ji může použít k uskutečňování svých vlastních ďábelských plánů. Se žádnou takovou metodou nemáme nic společného. Musíme se jí obávat. Nikdy by neměly být ani základy této metody vnášeny do jakéhokoliv ústavu.– MS 105, 1901. (MM 116)

Využívání slabosti druhých

Mužům a ženám, kteří zle smýšlejí, je tímto dána hrozná moc. Jaké možnosti se nabízejí těm, kdo žijí z toho, že využívají slabosti nebo nerozumnosti druhých! Kolik je takových, kterým je ovládnutí mysli slabých nebo nemocných lidí prostředkem k ukojení smyslných vášní nebo k uspokojení své nenasytné touhy po zisku!– MH 243 (1905)

Rada ohledně vydávání knih pojednávajících o hypnóze

Mají jeho vedoucí pracovníci (pracovníci vydavatelství Review and Herald)²³ souhlasit s tím, že se prostřednictvím vydávání knih pojednávajících o hypnóze stanou satanovými nástroji? Má se dostat toto malomocenství do této služebnosti?...

Satan a jeho nástroje působili a stále horlivě působí. Udělí Bůh své požehnání vydavatelstvím, budou-li přijímat nepřítelovy podvody? Mají se stát instituce, které lidé považují za zasvěcené Hospodinu, školami, v nichž pracovníci požívají ze zapovězeného stromu poznání? Máme podporovat satana v jeho kradmém vnikání do pevnosti pravdy, aby tam vložil svou ďábelskou metodu, jako to učinil v Edenu?

Cožpak jsou v samém srdci díla muži, kteří nejsou schopni rozlišit mezi pravdou a bludem? Což patří mezi ty, kteří nejsou schopni vidět hrozné následky poskytování svého vlivu ke zlému? Kdybyste získali za dílo tohoto druhu milióny dolarů, jakou hodnotu by měl tento zisk ve srovnání s nesmírnou ztrátou, která je způsobena zveřejňováním satanových lží?– Lt 140, 1901. (2SM 350, 351)

Smrtelný blud

Satanské nástroje odívají falešné teorie do přitažlivého hávu, stejně jako satan v zahradě Eden skryl svou totožnost našim prvním rodičům a promluvil prostřednictvím hada. Tyto nástroje vštěpují do lidských myslí to, co je ve skutečnosti smrtelným bludem. Hypnotický vliv satana spočine na těch, kdož se odvracejí od jasného Božího slova k líbivým bajkám.– 8T 294 (1904)

Nebezpečí ve zkoumání ďáblových nauk

Dožili jsme se nebezpečí posledních dnů, kdy někteří, vlastně mnozí, „odvrátí se ...od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení ďábelských.“ Buď opatrný na to, co čteš a čemu nasloucháš. Ani v nejmenším se nezajímej o spiritistické nauky. Satan se snaží získat tajně výhodu nad každým, kdo sám dovolí, aby byl sveden jeho hypnotickou mocí. Začíná nad takovými lidmi uplatňovat svou moc právě tehdy, když začnou zkoumat jeho teorie.– Lt 123, 1904. (MM 101, 102)

Nedodávejte síly svým hlasem satanovým naukám

Bylo mi ukázáno, že nemáme vstupovat do sporu ohledně těchto spiritistických teorií, neboť mysl lidí bude těmito spory jen zmatena. Tyto věci nemáme vnášet do našich shromáždění. Nemáme se namáhat, abychom dokazovali jejich nesprávnost. Jestliže se naši kazatelé a učitelé budou věnovat studiu těchto bludných teorií, „odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení

d'ábelských.“ Není dílem kazatele evangelia, aby svým hlasem dodával síly satanovým naukám. Kráčeť neochvějně kupředu a vzdělávej „pustiny starodávne“ a obnovuj „základy od národu do pronárodu.“ Kať pravdu, svatou, posvěcující pravdu, a nedotýkej se klamných nepřítelových teorií. Nedopřávej mu místa, na nichť by zasadil semena těchto nauk. Byla jsem varována, abych nevstupovala do sporu ohledně těchto otázek. Ať naši kazatelé, učitelé ani studenti nedopřávají svým ústům, aby reprodukovala sofistiku nepřitele.– Lt 175, 1904.

Kazatelé a lékaři lapeni do osidla

Jsou lékaři i kazatelé, kteří byli ovlivněni hypnotismem, který použil otec lži. Navzdory varování, která jsou nám dána, satanova sofistika je dnes přijímána stejně, jako byla přijata v nebeských dvorech. Metodou, jíž byli svedeni naši první rodiče, jsou sváděni lidé i dnes. Kazatelé i lékaři se dostávají do osidel.– MS 79, 1905.

Minulost v nové podobě

Zkušenost z minulosti se bude opakovat. Satanovy pověry budou nabývat nových forem. Bludy budou předkládány příjemným a lichotivým způsobem. Božímu lidu budou představeny falešné teorie, oděny rouchem světla. Takto se satan pokusí podvést, kdyby to bylo možné, i vyvolené. Budou vynaloženy nejsvědňější vlivy; mysli lidí budou hypnotizovány.– 8T 293 (1904)

Autorčina zkušenost s hypnotismem

Všude bylo rozšiřováno (v roce 1845), že tato vidění jsou výsledkem mesmerismu (hypnózy). Mnozí adventisté (ostatky těch adventistů, kteří nepřijali Sobotu sedmého dne) byli ochotni těmto pověstem věřit a dále je rozšiřovat. Jeden lékař, proslulý hypnotizér, mi řekl, že má vidění způsobuje mesmerismus, že je snadné mě hypnotizovat a že by mi mohl dát vidění.

Řekla jsem mu, že mi Pán ve vidění ukázal, že mesmerismus je od d'ábla, že je z bezedné propasti, ve které také brzy skončí i se všemi těmi, kteří se jím i nadále zabývají.

Pak jsem svolila, aby mne hypnotizoval, je-li toho schopen. On se o to různými způsoby pokoušel přes půl hodiny, potom však rezignoval. Vírou v Boha jsem mohla odolávat jeho vlivům tak, že mi to ani v nejmenším neuškodilo.– EW 21 (1882)

Duchovní magnetismus

V New Hampshire (v roce 1848) jsme se museli potýkat s jistým druhem duchovního magnetismu, který byl podobné povahy jako mesmerismus. Byla to naše první zkušenost tohoto druhu.– LS 79 (1915).

Nikdo se nemá stát povolným nástrojem

Bůh nechce, aby kterákoli lidská bytost podřídila svou mysl a vůli nadvládě druhého člověka a tím se stala poddajným nástrojem v jeho ruce.– MH 242 (1905)

Prosta lidského okouzlení

Psychoterapie musí být prosta všeho lidského okouzlení. Nesmí vést k tomu, aby se člověk s bázní skláněl před člověkem, nýbrž povznášet vzhůru k duchovnímu světu, aby se pevně chopil věčných skutečností.– Lt 120, 1901. (MM 110)

80. SATANOVY METODY SEBEPOVYŠOVÁNÍ

Nebezpečí nauky o vlastní moci člověka

Podaří-li se satanovi zmást a oklamat lidskou mysl tak, že se smrtelníci začnou domnívat, že je v nich samotných od přirozenosti moc vykonat velké a dobré skutky, přestávají se spoléhat na Boha, že pro ně vykoná to, o čem se domnívají, že mají moc vykonat sami. Neuznávají vyšší moc. Nevzdávají Bohu chválu, na niž si činí nárok a jež náleží Jeho velkému a vznešenému majestátu. Satan tak dosahuje svého záměru a jásá, že hříšní lidé vyvyšují opovážlivě sami sebe.– 1T 294 (1862)

Člověk jako vlastní měřítko povahy

Satan dnes klame lidi jako oklamal Evu v ráji, když jí lichotil a vzbudil v ní touhu po zakázaném poznání a po sebepovýšení. Tato zla, kterým sám podlehl, způsobila jeho pád. A nyní se jimi pokouší přivést do záhuby lidi. Prohlašuje: „Budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.“ (1 Moj 3,5) Spiritismus učí, „že člověk je tvor pokroku a je předurčen, aby se od narození až do věčnosti vyvíjel k božství.“ Učí také, že „každý duch bude soudit sám sebe, nebude ho soudit nikdo jiný... Soud bude spravedlivý, protože jde o vlastní soud. ... Každý máte v sobě trůn.“ Jeden učitel spiritismu, když se v něm probudilo „duchovní vědomí“, prohlásil: „Všichni moji bližní jsou nepadlí polobozi.“ Jiný řekl: „Každá spravedlivá a dokonalá bytost je Kristem.“

Tak na místo spravedlnosti a dokonalosti věčného Boha, jemuž náleží úcta, na místo dokonalé spravedlnosti Jeho Zákona, pravého měřítka lidských projevů, dosadil satan hříšnou, omylnou přirozenost samého člověka jako jediný předmět uctívání, jediné kritérium soudu, jediné měřítko povahy. To je ovšem pokrok nikoli vzhůru, ale dolů.– GC 554, 555 (1911)

Nelze nalézt v Kristově učení

Bylo mi poukázáno na toto místo Písma, které se zvláště vztahuje na moderní spiritismus. „Dejte si pozor, aby vás někdo neunesl filosofií a marným klamem založeným na lidské tradici, na principech světa, a ne na Kristu.“ (Kol 2,8; NBK) ...

„Marný klam“ naplňuje mysl ubohých smrtelníků. Domnívají se, že v nich samotných je taková moc, aby vykonali velké činy, že si ani neuvědomují potřebu vyšší moci. Jejich zásady a víra jsou založeny „na lidské tradici, na principech světa, a ne na Kristu.“

Ježíš je nenaučil této filosofii. Nic takového nelze najít v Jeho učení. Neobracel mysl ubohých smrtelníků, aby se zaměřili sami na sebe, na moc, která by v nich byla. Kristus vždy obracel jejich mysl k Bohu, Stvořiteli vesmíru, jako ke zdroji jejich síly a moudrosti. Zvláštní varování je dáno ve

verši 18.: „Ať vás nikdo, kdo si libuje ve falešné pokoře a v andělském náboženství, nepřipraví o vítěznou odměnu. Takový se vydává do věcí, jež neviděl, prázdně se nadýmá svou tělesnou myslí.“– 1T 297 (1862)

Teorie o zodpovědnosti toliko sobě samému

Satan zničil a stále ničí tisíce lidí tím, že je svádí, aby ukájeli své vášně a tím se stávali stále hrubšími. A aby dokonal své dílo zkázy, prohlašuje prostřednictvím duchů, že „pravé poznání pozvedá člověka nad každý zákon,“ že „vše, co existuje, je správné,“ že „Bůh neodsuzuje“ a že „všechny hříchy jsou neškodné“.

Když lidi takto svede, aby uvěřili, že nejvyšším zákonem je žádost, že svoboda je nevázanost a člověk je odpovědný pouze sobě a jen sám sobě bude skládat úcty, nedivme se, že se všude šíří zkaženost a mravní úpadek. Tisíce lidí dychtivě přijímají učení, která jim dovolují hovět tělesným žádostem. Uzdu sebeovládání svěřují svým choutkám, duchovní a duševní síly podřizují zvířecím sklonům a satan s uspokojením strhává do svých sítí tisíce lidí, kteří se považují za následovníky Ježíše Krista.– GC 555, 556 (1911)

Lucifer toužil po Boží moci, nikoli po Boží povaze

Lucifer chtěl mít moc Boží, nikoli však Boží povahu. Snažil se získat pro sebe to nejvyšší místo a každý, kdo je puzen týmž duchem, činí totéž. Tak nevyhnutelně dochází k odcizení, k neshodám a svárům. Vláda se stává kořistí nejsilnějšího. Království satanovo je královstvím násilí. Každý jedinec pokládá toho druhého za překážku na cestě za vlastním vzestupem nebo přičel žebříku, po němž se sám může vyšplhat k vyššímu postavení.– DA 435, 436 (1898)

Vzdorovitost zpřetrhává Boží pomoc

Když Bůh poslal Mojžíše k faraónovi, dostalo se mu světla, avšak Faraó se tomuto světlu vzpíral a každý odpor vedl ještě k větší vzdorovitosti. Zatvrdil ho Bůh nějakou mocí, aby se neobrátil ke světlu? Nikoli, byla to faraónova lhostejnost k důkazům. Faraónova tvrdošijnost spočívala v tom, že nechtěl přijmout světlo, které na něj zářilo.– MS 15, 1894.

Umíněnost a svědomitost (myšlenky ohledně jednoho umíněného člověka žijícího v sebeklamu). – Když si přečteš dopisy, které jsem poslala do Oaklandu, uděláš si trochu představu o umíněnosti toho muže a o jeho odhodlání prosadit svou a činit, co se mu zlíbí. Nedbal na rady Páně a pokládal za bezpečné kráčet ve světle jisker, které roznítil (viz Iz 50,11). Udělá cokoliv, udělá všechno, aby byl služebníkem na Božím díle, avšak nebude dělat právě to, co mu Pán naznačil, že je správné, aby udělal. Jestliže se stane zrádcem jako se stal _____, nepochybně tak učiní pod velkou záminkou svědomitosti.

Toto předstírání svědomitosti bylo od základů vyzkoušeno a zcela se prokázalo. Vím, co říkám, když ti oznamuji, že velice málo důvěřuji jeho svědomitosti. Existuje dobré a špatné svědomí a tento muž se naprosto klame sám v sobě. V tomto sebeklamu vykoná mnoho věcí ve svém vlastním duchu, jenž není v souladu s Duchem Božím. Přesto bude stát nepohnutelně jako skála vůči radám či k přijetí jiného způsobu než svého vlastního.– Lt 48, 1892.

Strašlivá moc sebeklamu

Je opravdu smutné žít bez milosti Božího Ducha. Avšak mnohem horší je postrádat onu duchovnost a žít bez Krista, a přece se pokoušet ospravedlňovat se a říkat těm, kteří mají o nás starost, že jejich obavy a soucit nepotřebujeme. Strašná je moc sebeklamu, která ovládá lidskou mysl! Jaká to slepota – pokládat světlo za tmu a tmu za světlo! Věrný Svědek nám radí, abychom si od Něj koupili zlato ohněm přetavené, bílé roucho a mast na oči. Zlato přečištěné v ohni, jež je zde doporučeno, je víra a láska. Ono obohacuje srdce, protože bylo přepalováno, dokud se neobjevila jeho ryzost, a čím více prochází ohněm, tím zářivější je jeho lesk.– 4T 88 (1876)

Satanova moc nad těmi, kteří se sami povyšují

Jak marná je lidská pomoc, když satan uplatnil svou moc nad člověkem, který se stal povýšeneckým a který si neuvědomuje, že se podílí na satanových metodách. Ve své sebedůvěře kráčí přímo do satanovy pasti a chytá se do ní. Nedbal varování, jichž se mu dostávalo, a stal se satanovou kořistí. Kdyby byl pokorně chodil se svým Bohem, byl by se utekl do útočiště, které Bůh pro něj připravil. Tak by býval v čase nebezpečí na bezpečném místě, neboť Bůh by za něj proti nepříteli pozdvihl svou korouhev.– Lt 126, 1906.

Vede k sebevraždě

Na svět, který jedná, jakoby nebylo žádného Boha, který je zcela ponořen v honbě za sobeckými cíli, brzy přijde nečekaná zhouba, před kterou neunikne. Mnozí setrvávají v bezstarostném uspokojování vlastního já, až jsou životem tak znechucení, že si berou vlastní život.

Tanec a hýření, alkohol a kouření, ukájení zvířecích vášní – svět jde jako „vůl na porážku“ (viz Př 7,22). Satan působí všemi svými schopnostmi a kouzly, aby zaslepil lidi a udržel je na této cestě záhuby až do doby, kdy povstane Hospodin „z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích země,“ kdy „odkryje země zbité své, a nebude přikrývati více zmordovaných svých.“ (Iz 26,21) Vypadá to, jakoby celý svět byl na pochodu smrti.– MS 139, 1903. (Ev 26)

Vlastní já živé pokaždé, když je napadeno

Získáš velké vítězství, když se naučíš následovat zjevné prozřetelné vedení Boží s vděčným srdcem a s rozhodnutím žít stále k Jeho slávě, v nemoci i při zdraví, v hojnosti či v nedostatku. Vlastní já je živé a při každém doteku se rozechvěje. Musí být ukřižováno dříve, než budeš moci v Ježíšově jménu zvítězit a přijmout odměnu věrných.– 4T 221 (1876)

Hřích, který je nejhůře léčitelný

Bůh se nemůže spojit s těmi, kteří žijí tak, aby se chovali podle svých přání, a kteří se chtějí stát prvními. Ti, kteří tak činí, budou nakonec ze všech nejposlednější. Téměř nejbeznadějnějším a nejhůře léčitelným hříchem je pýcha vlastního přesvědčení – samolibost. Stojí v cestě jakémukoliv růstu. Jak může být někdo očištěn, když má povahové nedostatky a neuvědomuje si je? Jak může být někdo

očistěn, když je tak naplněn soběstačností, že nevidí své chyby? „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ (Mat 9,12; NBK) Jak může někdo dosáhnout zlepšení, když je toho názoru, že jeho způsoby jsou dokonalé?– 7T 199, 200 (1902)

Pokoření vlastního já je důležité

Ti, kdo si myslí, že mohou přijmout na tomto shromáždění (církvní shromáždění v Michiganu) Boží požehnání, aniž by pokořili vlastní já, z něj odjedou tak, jak na něj přijeli – bez něj. Budou stejně zmatení, jako byli dříve. Bratři a sestry, my si to však nemůžeme dovolit. Pokořme svá srdce před Bohem. Dovolme Kristu, aby pomazal náš zrak nebeskou mastí, abychom prohlédli. Nechceme být přece slepí, chceme všemu jasně rozumět. Nechceme se přece ubírat jeden den směrem ke Kanaánu a druhý den směrem zpět do Egypta, následující den směrem ke Kanaánu a dalšího dne opět do Egypta. Den za dnem musíme neochvějně kráčet kupředu do zaslíbené země. Bolí mě srdce, naplňuje mě ten nejhlubší zármutek, když pomyslím, že ztrácíme převzácná požehnání, poněvadž nežijeme podle obdrženého světla.– MS 56, 1904.

Poznání sebe sama vede k pokoře

Poznat sebe sama je nesmírně velkým poznáním. Pravé sebepoznání vede k pokoře, která otevře Pánu cestu, aby mohl rozvíjet mysl a utvářet a formovat povahu člověka.– CT 419 (1913)

Ti, kdo jsou nejvíce vzdáleni od pýchy a sebevyvyšování

„Kdo říká, že zůstává v Něm, ten má také chodit tak, jak chodil On.“ „Jestliže pak někdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho.“ (1 Jan 2,6; Řím 8,9; NBK) Toto přizpůsobení se Ježíši nezůstane nepovšimnuto ze strany světa. Je vždy předmětem pozornosti lidí a jejich řečí. Křesťan si nemusí být vědom nějaké velké změny, neboť čím více se ve své povaze podobá Kristu, tím bude nižšího, pokornějšího smýšlení o sobě. Tuto změnu však uvidí a pocítí všichni kolem něj.

Ti, kdo mají ty nejhlubší zkušenosti ve věcech Božích, jsou nejdále od pýchy a sebevyvyšování. O sobě mají to nejnižší smýšlení a o slávě a vznešenosti Kristově získali tu nejvyšší představu. Pociťují, že i to nejnižší místo v Jeho službě je pro ně příliš čestné.– 5T 223 (1882)

Bezpečí člověka v tom, že má na paměti svou slabost

Lidé jsou zkoušení a prověřováni nejen před lidmi, ale také před celým nebeským vesmírem. Pokud se nebudou bát a třást se o sebe, pokud si nebudou uvědomovat svou vlastní slabost a nebudou mít na paměti svá pochybení z minulosti a nebudou se snažit stát na strážní proti jejich opakování, dopustí se stejných chyb, jaké měly takové následky, že si podobné již podruhé nemohou dovolit.– MS 43, 1898.

Přemáhání vlastního já je celoživotní dílo

Slabou, občasnou snahou nelze napravit zlo ani dosáhnout změn v chování. Vytváření povahy není dílo jednoho dne nebo jednoho roku, ale celého života. Celý život je bojem o vítězství nad sebou

samým, bojem o svatost a o nebe. Bez stálého úsilí a neutuchající snahy nemůžeme dosáhnout pokroku v duchovním životě a obdržet korunu vítěze.– MH 452 (1905)

Božský vliv

Nedovolte, aby vlastní „já“ nadměrně vyrostlo a celý člověk tak byl poskvrněn. Jedna díra v lodi způsobí její potopení a jedna trhlina v řetězu má za následek jeho přetržení. Stejně tak může být v srdci nějaký dědičný nebo vypěstovaný povahový rys, který tam bude působit a projeví se ve slovech, která zanechají zlý dojem, a ten nepůjde již nikdy vymazat. Všichni stavíme pro věčnost. Necht' povaha člověka působí božským vlivem skrze čistou, ušlechtilou řeč a spravedlivé skutky. Tehdy to celý nebeský vesmír uvidí a řekne: „Výborně, dobrý a věrný služebníku.“ – Lt 91, 1899.

XVI. Zásady a jejich použití

81. BEZPEČNÁ PSYCHOTERAPIE²⁴

Správné použití duševních sil

Při léčení nemocného by se nemělo zapomínat na účinek vlivu myšlení. Je-li duševních sil správně používáno, je tento vliv jedním z nejúčinnějších prostředků, jak úspěšně bojovat s nemocí.– MH 241 (1905)

Rada jednomu lékaři

Ubohým, trpícím duším, s nimiž se dostáváš do styku, bylo zapotřebí více tvé pozornosti, než se jim dostalo. Je ve tvé moci, abys je povzbudil, aby vzhlížely k Ježíši a tímto pohledem mohly být proměňovány k Jeho obrazu.– Lt 121, 1901. (MM 112)

Bezpečí ve vytrvalém boji proti zlým zdáním

Nechť každý, kdo touží být účastníkem božské přirozenosti, si je vědom té skutečnosti, že musí utéci porušení, které je na světě v žádostech. Duše musí ustavičně a usilovně bojovat proti zlé obrazotvornosti mysli. Musí být veden odhodlaný boj proti pokušení zhřešit myšlenkou nebo činem. Duše musí být uchována před každou poskvrnou skrze víru v Toho, který je mocen uchránit vás před pádem. (viz Juda 1,24; KJB)

Musíme hloubat nad Písmem, přemýšlejíce rozvážně a nezaujatě o věcech, jež se týkají naší věčné spásy. Nekonečné milosrdenství a láska Ježíšova, oběť přinesená v náš prospěch – tato témata si vyžadují našeho nejhlubšího přemýšlení a nejdůležitějších úvah. Měli bychom obrátit svou pozornost na povahu našeho Vykupitele a Prostředníka. Měli bychom se snažit porozumět významu plánu spasení. Měli bychom hloubat nad posláním Toho, který přišel, aby vysvobodil lid svůj od hříchů jejich.

Neustálým přemítáním nad nebeskými náměty naše víra a láska zesílí. Naše modlitby budou Bohu stále více příjemnější, protože budou více prosyceny vírou a láskou a budou uváženější a vroucnější. Důvěra v Ježíše bude pevnější a vy budete mít každodenní živou zkušenost s Kristovou ochotou a mocí spasit dokonale ty, kdo skrze Něho přistupují k Bohu.– RH, June 12, 1888.

Duše je ve styku s Nekonečným posilována

Měli bychom hloubat o Bohu v přírodě – studovat Jeho charakter v díle Jeho rukou. Lidská mysl sílí, když se seznamuje s Bohem poznáváním Jeho vlastností ve věcech, které stvořil. Když zříme krásu a majestát v díle stvoření, naše srdce bije vstříc Bohu, a ačkoli naši duši naplňuje posvátná bázeň a náš duch je přemožen, naše duše tím, že vešla do styku s Nekonečným skrze obdivuhodné dílo stvoření, je posilována. Obecenstvím s Bohem prostřednictvím pokorné modlitby rozvíjí a posiluje duševní i mravní schopnosti a duchovní síly se zvětšují stálým hloubáním nad duchovními náměty.–

Chraňte přístup do duše

Apoštol se snažil poučit věřící, jak je důležité chránit mysl, aby se nezabývala zapovězenými náměty nebo nemarnila své síly hloubáním nad bezvýznamnými věcmi. Ti, kdo nechtějí padnout za oběť satanovým nástrahám, musejí dobře střežit přístupové cesty do své duše. Musejí se vyhýbat všemu, co vyvolává nečisté myšlenky, ať již při čtení, dívání nebo poslouchání. Mysl nesmí být ponechána, aby se nahodile zabývala každou věcí, kterou jí vnukne nepřítel duší.

Srdce musí být věrně na stráži, jinak vnější zla probudí zlo v duši a duše upadne do tmy.– AA 518 (1911)

Účinek osobního vlivu

Každého člověka obklopuje vliv jeho myšlení a jednání jako neviditelná atmosféra, kterou nevědomě „vdechuje“ každý, kdo s ním přijde do styku. Toto ovzduší je často prosyceno zhoubnými vlivy a když je lidé vdechují, jako jisté ovoce se dostaví mravní úpadek.– 5T 111 (1882)

Obklopení ovzduším světla a pokoje

Kristus učinil všechno pro to, aby se jeho církev stala tělem proměněným a ozářeným „světlem světa“ a měla slávu „Immanuele“. Kristus si přeje, aby každého křesťana obklopovalo duchovní ovzduší světla a pokoje. Chce, aby se jeho radost projevovala v našich životech.

Přítomnost Ducha svatého v nás se projeví navenek nebeskou láskou. Plnost Boží moci se bude prostřednictvím posvěceného člověka šířit a působit na další.– COL 419 (1900)

Neustálá závislost na Bohu

Mnozí lidé nedokážou dělat konkrétní plány do budoucna. Jejich život je nevyrovnaný. Nedovedou poznat, jak věci dopadnou, a to je často naplňuje úzkostí a neklidem. Mějme na mysli, že život Božích dítek na tomto světě je životem poutníka. Nedostává se nám moudrosti, abychom věděli, jak plánovat svůj vlastní život. Není naším úkolem utvářet si budoucnost. „Vírou Abraham uposlechl, když byl Bohem volán, aby odešel na místo, které měl přijmout za dědictví; a vyšel, ačkoli nevěděl, kam jde.“ (Žid 11,8; NBK)

Kristus si za svého života na zemi nedělal plány, co bude dělat. Přijal plány, které s ním měl Bůh, a Otec mu den za dnem odhaloval své plány. Tak i my máme záviset na Bohu, aby náš život mohl být prostým prováděním Boží vůle. Bůh bude řídit naše kroky, svěříme-li mu své cesty.– MH 478, 479 (1905)

Hodnota pracovní terapie

Bylo mi ukázáno, že by více prospělo většině pacientů, kdyby se jim dovolila lehká práce a kdyby se na nich i vyžadovala, než aby byli vedeni k nečinnosti a lenosti. Bude-li síla vůle udržována v

činnosti, aby probudila dřímající schopnosti, bude to tou největší pomocí k opětnému nabytí zdraví. Vezmi všechnu práci těm, kteří byli po celý svůj život prací přetíženi a v devíti případech z desíti povede tato změna ke škodě.

Ukázalo se, že je to pravda také v případě mého manžela. Bylo mně ukázáno, že daleko vhodnější je fyzická práce na čerstvém vzduchu než práce uvnitř budov, v místnostech. Nelze-li to však zajistit, lehké zaměstnání v budově zaměstná a rozptýlí mysl a zabrání tomu, aby pacient přemýšlel nad příznaky nemoci a lehčími zdravotními potížemi a také může předejít stesku po domově.– 1T 567, 568 (1867)²⁵

Dobře zvolené tělesné cvičení

Nemají-li zdravotně postižení nic, čím by vyplnili svůj čas a upoutali svou pozornost, začnou přemýšlet nad sebou a stanou se mrzutými a podrážděnými. Mnohdy se zabývají svými nedobrymi pocity, až si o sobě začnou myslet, že jsou na tom hůř, než jak je tomu ve skutečnosti. Jsou pak naprosto neschopni cokoli udělat.

Ve všech těchto případech se jako účinný léčivý prostředek osvědčuje dobře zvolené tělesné cvičení. V některých případech je pro navrácení zdraví naprosto nutné. S tělesnou činností jde ruku v ruce používání vůle. A zdravotně postižení lidé potřebují především posílit vůli. Je-li vůle nečinností oslabena, stává se obrazotvornost nepřirozenou a pak je nemožné odolat nemoci.– MH 239 (1905)

Tomu, kdo utěšuje druhé, se dostává také potěchy

Často se modlíme za postižené, sužované a malomyslné. A to je správné. Měli bychom se modlit, aby Bůh vnesl světlo do zatemnělé mysli a utěšil zarmoucené srdce. Bůh však vyslyší modlitby za ty, kteří jsou ochotni stát se sami požehnáním pro druhé. Modlíme-li se za zarmoucené, měli bychom je povzbudit, aby se pokusili sami pomáhat těm, kdo potřebují pomoc ještě víc než oni. Budou-li se snažit pomáhat druhým, vytratí se temnota z jejich vlastních srdcí. Snažíme-li se potěšit druhé útechou, které se nám dostalo, vrátí se požehnání k nám.– MH 256 (1905)

Odpočinek a obnova (autorčina rada vlastnímu synu)

Mám ti co říci. Nedáš písemný slib, že již více nebudeš zeslabovat či ničit Boží chrám tím, že pracuješ v době, kdy bys měl odpočívat? Proto, abys měl ty správné myšlenky a aby se ti dostávalo náležitých slov, musíš dopřát mozku odpočinek. Nevěnuješ odpočinku dostatečný čas. Vyčerpaný mozek a unavené nervy budou posíleny, učiníš-li v tomto ohledu změnu....

Musíme se pečlivě podrobovat disciplíně a odmítat činit to, co by zeslabilo tělesné, duševní i mravní síly. Je ti zapotřebí jasné, vyrovnané mysli, která obstojí ve všem, co může přijít. Potřebuješ pevné kontroly shůry. Uplatni víru a Bohu přenechej výsledky. Když ze své strany učiníš to nejlepší, buď rozhodný. Věř, stále věř a pevně se drž Boha. Nepřítel se tě bude pokoušet přimět k tomu, abys učinil určité kroky, které by vedly k porážce, ty si je však nemůžeš dovolit. Nemůžeš si dovolit nejisté počínání. Potřebuješ vliv, který získáš tak, že budeš projevodovat moudrost a rozvážnost.– Lt 121, 1904.

Uvolnění a odpočinek jsou nezbytné

Bylo mně ukázáno, že světitelé Soboty pracují jako lid příliš tvrdě, aniž by si dovolili nějakou změnu či dopřáli údobí odpočinku. Rekreaace (odpočinek) je nezbytná pro ty, kteří pracují fyzicky, ale je ještě důležitější pro ty, kteří pracují převážně duševně. Pro naše spasení nebo ke slávě Boží není nutné, abychom bez ustání a nepřiměřeně duševně pracovali, byť i na náboženských tématech.

Existují zábavy, jako tanec, karetní hry, šachy, dáma atd., které nelze schvalovat, poněvadž je nebesa zavrhuje. Tyto zábavy otevírají dokořán dveře velkému zlu. Svou podstatou nepřinášejí užitek, nýbrž působí vzrušivě a vyvolávají u některých lidí silnou vášeň pro takové hry, které vedou k hazardu a rozmařilosti. Všechny takové hry by měli křesťané zavrhnout a mělo by je nahradit něco zcela neškodného.— 1T 514 (1867)

Důvěrou v Boha odpíráme malomyslnosti (rada jednomu přepracovanému vedoucímu pracovníku)

Bůh milostivě zachoval tvůj život, abys mohl pracovat v Jeho díle. Nechce, abys pracoval sám, nezávisle na jediné moci, jež je schopna úspěšně dokonat Boží plány. Nedělej si tedy starosti a důvěruj, vzhlížej k Ježíši – Původci a Dokonavateli tvé víry. Udělej to, co jsi schopen vykonat, aniž bys nadměrně přetížil své tělesné či duševní síly, ale neměj pocit, že se musíš postarat o tolik věcí a břemen, že nebudeš moci zachovat svou vlastní duši v lásce Boží.

Vinice je vinicí Páně. V každé části je to Jeho dílo a On chce, abys pracoval tak, že si uchováš své tělesné, duševní i mravní síly a schopnosti. Měj na paměti, že spolupracuješ s nebeskými zástupci. Nedovol nepříteli, aby měl být ten nejmenší vliv na tento podnik. Plň Boží nařízení a v žádném případě neztrácej odvahu proto, že můžeš konat jen dílo smrtelného člověka. Nekonečný Bůh bude působit svou mocí, aby ti dal schopnosti.

Nedomnívej se, že máš dělat nemožné. Neočekávej také od druhých nemožné. Pavel smí zasadit, Appollo zalévá, ale Bůh dává vzrůst (viz 1 Kor 3,6). „I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa. Onať pominou, ty pak zůstáváš.“ (Žalm 102,25.26) „Onať pominou, ty pak zůstáváš; a všechna jako roucho zvetšejí, a jako oděv svineš je, i budouť změněna. Ale ty jsi tentýž, a léta tvá nepřestanou.“ (Žid 1,11.12) – Lt 86a, 1893.

Osobní úsilí je nutné

Lidé, kteří propadli nějakému zlovyku, musejí být povzbuzeni k tomu, aby sami vyvíjeli úsilí. Můžeme se co nejusilovněji snažit pozvednout je, Boží milost jim může být nabízena v hojnosti, Kristus se za ně může přimlouvat a jeho andělé jim mohou být nápomocni. To vše však bude nadarmo, nevzchopí-li se, aby sami bojovali....

Mnozí lidé cítí strašnou sílu pokušení, naléhavost touhy, která vede k neřesti, a volají v zoufalství: „Nemohu odolat zlu.“ Řekněte jim, že mohou, že musejí odolat. Může se stát, že znovu a znovu prožijí porážku, ale nemusí tomu tak být vždy. Nemají dostatek morální síly. Podléhají zvyku žít v hříchu. Jejich sliby a odhodlání jsou jako hrad z písku. Vědomí porušených slibů a nedodržených závazků oslabuje jejich důvěru ve vlastní upřímnost a způsobuje, že nabývají pocit, že je Bůh nemůže přijmout nebo že nemůže podpořit jejich úsilí. Není však třeba, aby malomyslněli.— MH 174, 175 (1905)

Důležité je mít cíl

Úspěch v kterémkoli směru vyžaduje určitý cíl. Kdo chce dosáhnout v životě opravdového úspěchu, musí mít neustále na zřeteli cíl, který je hoden jeho úsilí. Takový cíl je vytýčen i mladým lidem dnešní doby.– Ed 262 (1903)

Nejvyšší rozvoj mysli

Poznání Boží se získává z Jeho Slova. Poznání pravé zbožnosti založené na zkušenostech každodenního odevzdání se Bohu a do Jeho služby zajišťuje člověku ten nejvyšší duševní, duchovní i tělesný rozvoj. Toto zasvěcení všech našich schopností Bohu zabraňuje sebevyvyšování. Propůjčení Boží moci je uznáním našeho upřímného úsilí o moudrost k svědomitému používání našich nejlepších schopností ke cti Boží a ku požehnání našim bližním. A protože jsme tyto schopnosti získali od Boha a nevytvořili si je sami, měli bychom si jich vážit jako hříven od Boha a použít je v Jeho službě.– MS 16, 1896.

Kladný přístup podporuje zdraví

Odvaha, naděje, víra, kladné vztahy a láska podporují zdraví a prodlužují život. Spokojená mysl a radostný duch jsou zdravím pro tělo a silou pro duši. „Radostné srdce je jako výborný lék.“ (Př 17,22; KJB) – MH 241 (1905)

82. POUŽITÍ VĚDY

Vědění a moc, dobrotivost a povaha

Pravé vzdělání nepřehlíží hodnotu vědeckého poznání nebo literárních znalostí. Nad vědění si však více cení schopnosti, nad sílu a moc staví dobrotivost, nad rozumové znalosti klade povahu. Našemu světu není zapotřebí tolik velkých myslitelů, jako spíše lidí šlechetného charakteru. Potřebuje lidi, jejichž schopnosti jsou ovládány pevnými zásadami.– Ed 225 (1903)

Bůh – původce vědy

Bůh je původcem vědy. Vědecký výzkum otvírá lidské mysli široké pole námětů k hloubání a široké pole informací, čímž nám umožňuje, abychom Boha viděli v Jeho stvořitelském díle.

Nevědomost se snad pokouší odvoláváním se na vědu odůvodňovat nevěru. Skutečná věda však místo, aby podporovala pochybovačnost, přináší nové důkazy o moudrosti a moci Boží. Je-li správně chápána, jdou věda a psané Slovo ruku v ruce a navzájem na sebe vrhají světlo. Společně nás vedou k Bohu tím, že nás vyučují něčemu z moudrých a blahodárných zákonů, skrze něž Bůh působí.– CT 426 (1913)

Náboženství a věda

Pravé poznání je božského původu. Satan vštípil do mysli našich prvních rodičů touhu po spekulativním, všetečném poznání, pomocí něhož, jak tvrdil, si velice zlepší svůj stav. Aby toho však dosáhli, musí se vydat cestou, která jde proti Boží svaté vůli, neboť Bůh je nechce vést k největším výšinám, tvrdil dále satan. Nebylo Božím záměrem, aby došli k poznání, které má svůj základ v neposlušnosti. Bylo to širé pole poznání, do něhož se satan snažil zavést Adama a Evu, a je to totéž pole, které dnes otevírá světu svými pokušeními....

Velký důvod, proč tak málo velkých mužů světa a lidí s vysokým vzděláním je přivedeno k poslušnosti Božích přikázání, je v tom, že odloučili vzdělání od náboženství v domněnku, že každé z nich by mělo zastávat své pole působnosti. Bůh představil pole dostatečně široké na rozšíření poznání všech, kteří na ně vstoupí. Toto poznání měl člověk získávat pod božským vedením; souviselo s neměnným zákonem Toho, jehož jméno je Jehovah, a výsledkem mělo být dokonalé štěstí.– 5T 503 (1889)

Vědecké poznání je mocí

Poznání pravé vědy je mocí a Bůh si přeje, aby se toto poznání učilo na našich školách jako příprava na dílo, které má předcházet závěrečným scénám historie této země.– CT 19 (1913)

Soulad vědy a náboženství

Škola v Battle Creeku (první adventistická vyšší škola) byla založena proto, aby se zde vyučovalo různým předmětům a aby zároveň byli studenti vedeni ke Spasiteli, z něž plyne všechno pravé poznání. Vzdělání, dosažené bez biblického náboženství, je oloupeno o svou skutečnou nádheru a slávu.

Snažila jsem se studentům vštípit tu skutečnost, že naše škola má z výchovného hlediska zaujímat vyšší postavení než kterýkoliv jiný vzdělávací ústav tím, že má ukazovat mladým lidem ušlechtilější názory, vznešenější smysl a cíle v životě a má je vést k tomu, aby správně chápali lidskou zodpovědnost a věčné zájmy. Největším důvodem pro zřízení naší fakulty bylo poskytovat správné názory a ukázat, že věda a biblické náboženství se vzájemně doplňují.– 4T 274 (1879)

Vědecké znalosti jsou potřebné

Mladí lidé, kteří chtějí vstoupit do služby jako kazatelé, kolportéři či bibliční pracovníci, musejí nejdříve získat přiměřený stupeň rozumové výchovy jakož i zvláštní přípravy pro své povolání. Lidé nevzdělaní, nevytvoření a nekultivovaní nejsou připraveni vstoupit do pole, na němž mocné vlivy nadaných a vzdělaných bojují proti pravdám Božího slova. Nemohou také úspěšně čelit zvláštním formám nábožensko-filosofických bludů, jejichž odhalení vyžaduje znalost vědecké i biblické pravdy.– GW 81 (1915)

Nejdůležitější věda

Ačkoli vědecké poznání má moc, poznání, které osobně přišel Ježíš dát světu, je ještě mocnější.

Věda o spasení je tou nejdůležitější vědou, které je nutno se naučit v pozemské „přípravné“ škole. Šalomounova moudrost je žádoucí, avšak Kristova moudrost je potřebnější a důležitější. Ke Kristu se nepřiblížíme pouhou rozumovou výchovou, avšak skrze Něj můžeme dosáhnout nejvyšší příčky žebříku intelektuální velikosti. Ačkoli bychom neměli bránit studentům ve snaze o získání znalostí v umění, v literatuře nebo v obchodním odvětví či řemeslech, student by měl především získat poznání Boha a Jeho vůle založené na osobní zkušenosti.– CT 19 (1913)

Kristus používal vědu všech věd

Aniž by využíval nátlaku, aniž by používal násilí, Kristus spojuje lidskou vůli s vůlí Boží. To je věda každého opravdového poznání, protože skrze ni se uskutečňuje mocná změna v mysli a povaze člověka – změna, ke které musí dojít v životě každého, kdo chce projít branami Božího města.– Lt 155, 1902. (ML 340)

Vědecký výzkum není v rozporu s Božím zjevením

Bůh je základem všeho. Každé opravdové poznání je v souladu s Jeho skutky; každá opravdová výchova vede k poslušnosti Jeho vlády. Věda našemu pohledu otevírá nové divy. Dosahuje vysoko a prozkoumává nové hloubky, nicméně ve svých bádáních nepřináší nic, co by bylo v rozporu s božským zjevením.– ST, Mar 20, 1884. (7BC 916)

Věda není schopna vypátrat tajemství Boží

„Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich.“ (5 Moj 29,29) Právě to, jak vykonal své dílo stvoření, Bůh lidem nezjevil. Lidská věda nemůže vypátrat tajemství Nejvyššího. Jeho stvořitelská moc je právě tak nepochopitelná jako jeho existence.– PP 113 (1890)

Bible – vůdce našeho poznání

Pokud jde o ranou historii naší země, pokud jde o stvoření člověka a o jeho pád do hříchu, jsme závislí na Bibli. Odstraňte Boží slovo a jediné, co můžeme očekávat, je to, že budeme odkázáni na lidské výmysly a domněnky, a že lidský rozum bude oslaben, což bude jistým důsledkem hýčkáni si bludu.

Potřebujeme znát ryzí, nefalšovanou historii původu naší země, skutečnou pravdu o pádu Lucifera a o příchodu hříchu na tento svět. Bez Bible bychom byli zmateni falešnými teoriemi. Mysl by byla vydána na pospas útlačku pověry a klamu. Ale protože se nám v Písmu dostává původní historie počátku světa, nemusíme být omezováni lidskými dohady a nespolehlivými teoriemi.

Ať se křesťané nacházejí kdekoliv, mohou mít společenství s Bohem a mohou se těšit z poznání posvěcené vědy. Jejich mysl může být posílena tak jako byla posílena mysl Danielova. Bůh jej obdařil „povědomostí a rozumností ve všelikém literárním umění a moudrostí.“ Mezi všemi mladíky, jež zkoušel král Nabuchodonozor, nebyl žádný „nalezen ... jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I stávali před králem. A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na kteréž se jich doptával král,

nalezl je desetkrát zběhlejší nade všechny mudrce a hvězdáře, kteříž byli ve všem království jeho.“ (Dan 1,17.19.20)– RH, Nov 10, 1904.

Veškerá pravda si neodporuje

Tito lidé (kteří nevěří záznamu v knize Genesis) ztratili prostotu víry. Víra v božskou autoritu svatého slova Božího musí být pevná. Bibli není možno prověřovat lidskými vědeckými názory. Lidské vědění je nespolehlivým průvodcem. Pochybovači, kteří čtou Bibli se záměrem najít v ní rozpory, mohou nedostatečným pochopením vědy nebo božského zjevení tvrdit, že takové rozpory mezi tvrzením vědy a mezi zjevením našli. Při správném pochopení jsou však obě – věda i božské zjevení – v dokonalém souladu. Mojžíš psal pod vedením Ducha Božího a solidní geologická věda nebude nikdy vydávat za platné takové objevy, které nelze uvést v soulad s jeho záznamem. Veškerá pravda, ať již zjevená v přírodě nebo ve zjevení, je v naprosté shodě ve všech svých projevech.– PP 114 (1890)

Střezme se některých názorů

Musíme se mít neustále na pozoru před klamnými závěry ohledně geologie a jiných odvětví „falešně nazývaného poznání“ (1 Tim 6,20; NBK), které se v ničem nepodobají pravdě. Domněnky učenců musejí být pečlivě prověřovány, jestli se v nich nenachází sebemenší stopa nevěreckých dohadů. Přijmou-li studenti jediné semínko, které by zaseli učitelé na našich školách, přinese to úrodu nevíry. Bůh dal člověku veškerou sílu, schopnost a velikost rozumu, kterých se mu dostává, a ty by měly být zasvěceny do Jeho služby.– RH, Mar 1, 1898. (7BC 916)

Docenění vědy oživuje Duch Boží

Poznání je mocí; mocí k dobrému je však jedině tehdy, pojí-li se s opravdovou zbožností. Aby lidské vědění mohlo sloužit k nejušlechtlejším cílům, musí být oživeno Duchem Božím. Čím těsnější je naše spojení s Bohem, tím plněji můžeme pochopit hodnotu pravé vědy, neboť vlastnosti Boží, které lze vidět v Jeho stvořitelském díle, může nejvíce ocenit ten, kdo zná Stvořitele všech věcí a Původce veškeré pravdy. Takoví lidé mohou nejlépe využít znalostí, protože jsou-li vědomosti přivedeny plně pod kontrolu Božího Ducha, jsou jejich hřivny na nejvyšší míru použity ku prospěchu.– CT 38 (1913)

Věda má sloužit náboženství

Musí existovat školy, které budou založeny na zásadách Božího slova a které budou řízeny jeho pravidly a nařízeními. V našich školách musí být jiný duch, který by oživoval a posvěcoval každé odvětví výchovy. Musíme vroucně usilovat o božskou spolupráci. A naše úsilí nebude marné.

Jsou nám dána zaslíbení Božího slova. Smíme očekávat přítomnost nebeského Učitele. Smíme vidět, jak školami proniká Duch Hospodinův, jako pronikal školami proroků, a jak je každý člověk účasten Božího požehnání. Tehdy bude věda sloužit náboženství, stejně jako sloužila Danielovi, a každá snaha, od počátku až do konce, povede ke spáse člověka – ke spáse duše, ducha i těla – a ke slávě Boží skrze Krista.– ST, Aug 13, 1885. (FE 99)

Prospěšnost nekončí

Také staří lidé potřebují pomoc a podporu rodiny. V domově bratří a sester v Kristu se jim může nejspíše nahradit ztráta jejich vlastního domova. Jsou-li vybídnuti, aby pomáhali v domácnosti a zúčastnili se práce v ní, pomůže jim to k pocitu, že mohou být ještě užiteční. Dejte jim pocítit, že jejich pomoc má cenu a že stále mohou dělat něco, co je pro druhé prospěšné. To potěší jejich srdce a probudí v nich zájem o život.– MH 204 (1905)

Důvěrně známe prostředí je žádoucí

Učiňte vše možné, aby ti, jejichž stříbrem prokvetlé hlavy a vratký krok prozrazují, že se blíží k hrobu, zůstali mezi přáteli a blízkými známými. Ať se modlí, ať uctívají Boha s těmi, které znají a které mají rádi. Ať se o ně starají milující a něžné ruce.– MH 204 (1905)

Domov s pečovatelskou službou není vždy řešením

Neustále je upozorňováno na záležitost týkající se péče o naše letité bratry a sestry, kteří nemají žádný domov. Co se pro ně má udělat? Světlo, jež mi Pán dal, se opakovalo: Není nejlepším řešením vybudovat pro ně ústavy, které pečují o staré lidi, aby mohli být pospolu v jedné společnosti. Také by neměli být posílání pryč z domu, aby se jim dostalo péče. Necht' se členové každé rodiny postarají o své vlastní příbuzné. Není-li to možné, pak přechází tento úkol na církev a mělo by se na něj pohlížet jako na povinnost i přednost. Každý, kdo má Kristova ducha, bude pohlížet na slabé a letité se zvláštní úctou a láskyplností.– 6T 272 (1900)

Přítomnost letitých provoní a zjemní rodinný život

Přítomnost jednoho z těchto bezmocných lidí v našich domovech je vzácnou příležitostí ke spolupráci s Kristem v jeho službě milosrdenství a k rozvíjení povahových rysů podobných Jeho. Ve spojení starých a mladých se nachází požehnání. Mladí mohou vnést do srdcí a životů starých sluneční svit. Ti, kdo si uvědomují křehkost a krátkost života, potřebují blahodárný styk s nadějami a svěžestí mládí. A mladým může prospět moudrost a zkušenost starých. Především se však potřebují naučit nesobecké službě. Přítomnost toho, kdo potřebuje soucit, shovívavost a obětavou lásku, bývá pro mnohé domácnosti nesmírně cenným požehnáním. To provoní a zjemní život v rodině a probudí ve starých i mladých ony křesťanské ctnosti, které je zkrášlí Boží krásou a obohatí nehynoucími poklady nebes.– MH 204, 205 (1905)

Mladí a letití spojují své síly

Jak je dojemné vidět mladé a staršího věku, jak na sebe spoléhají navzájem: mladí vzhlížejí ke starým lidem o radu a moudrost, staří hledají u mladých pomoc a sympatie. A tak by tomu mělo být. Bůh si přeje, aby mladí lidé získali takový charakter, že naleznou radost v přátelství se starými lidmi,

že se budou radovat z toho, že mohou být spojeni milými svazky náklonnosti s těmi, kteří se blíží k branám hrobu.— Lt 6, 1886. (SD 161)

Péče o staré rodiče

Rodiče mají právo na větší lásku a úctu, než jakou máme projevovat vůči ostatním. Sám Bůh, který vložil na rodiče odpovědnost za duše svěřené jejich péči, ustanovil, že rodiče budou zastupovat Boha u svých dětí v nejranějších letech jejich života. A kdo odmítá právoplatnou moc svých rodičů, odmítá tím i svrchovanost Boží. Páté přikázání vyžaduje, aby děti nejen prokazovaly svým rodičům úctu, poddajnost a byly jich poslušny, ale také aby je milovaly, byly k nim laskavé, ulehčovaly jim v starostech, střežily jejich dobré jméno, poskytovaly jim pomoc a útěchu ve stáří. Toto přikázání požaduje také zachovávání úcty ke kazatelům, panovníkům a ke všem ostatním, na něž Bůh přenesl moc.— PP 308 (1890)

Životních sil s přibývajícími léty ubývá

Ti, kdo pečují o staré, by neměli zapomínat, že zvláště tito lidé potřebují teplé, pohodlné místnosti. Jak léta přibývají, ubývá životní síla, s níž člověk odolává nezdravým vlivům. Proto je tak nutné, aby staří lidé měli dostatek slunečního svitu a čerstvého, čistého vzduchu.— MH 275 (1905)

Přizpůsobení se snížení duševních sil

Často se stává, že letité osoby si jen nerady uvědomují a uznávají, že jim ubývá duševních sil. Krátí si dny svého života pečováním, které přináležejí jejich dětem. Satan nezřídka působí na jejich obrazotvornost a vede je k pocitu neustálého strachu o peníze. Jsou jejich modlou a hromadí je se skrblickou starostlivostí. Často sami sebe připravují o mnohé z věcí, které by jim usnadnily život, a pracují nad své síly, jen aby nemuseli sáhnout na prostředky, kterých se jim dostává. Tímto způsobem, prostřednictvím domnělé obavy, že by někdy v budoucnosti mohli trpět nedostatkem, se sami dostávají do neustálé nouze.

Všechny tyto obavy pocházejí od satana. Ten podněcuje mysl člověka, což vede k otrockému strachu a závisti, které kazí vznešenost duše a maří ušlechtilé myšlení a city. Takoví lidé jsou svým vztahem k penězům duševně poznamenáni.

Kdyby jednali tak, jak si přeje Bůh, mohly by i poslední dny jejich života patřit k těm nejlepším a nejšťastnějším. Ti, kteří mají děti, jejichž poctivosti a zdravému úsudku mohou důvěřovat, měli by dovolit těmto dětem, aby se postaraly o jejich štěstí. Pokud tak neučiní, bude satan využívat jejich nedostatku duševních sil a bude mít nad nimi svou kontrolu. Musejí odložit své obavy a své znepokojení a prožívat svůj čas tak šťastně, jak to jen jde, a „dozrávat“ pro nebesa.— 1T 423, 424 (1864)

Nedávné vzpomínky se rychle zapomínají

Ten, kdo zestárnul v Boží službě, možná shledá, že mu mysl ohledně záležitostí, které se kolem něj dějí, vypovídá službu a že se mu snad vytratila z paměti nedávná jednání. Přesto si jeho mysl

dokáže vzpomenout na příběhy a události z dětství. Ach, kéž by si mládež jen uvědomila, jak je důležité neustále chránit mysl před porušenými myšlenkami, aby zůstala čistá a neposkvrněná, a jak je důležité chránit duši před každou ponižující praktikou, neboť neposkvrněnost či nemravnost mládí se projeví ve stáří.– YI, Oct 25, 1894. (SD 78)

Bezuzdná žárlivost a mylný úsudek

David byl velice sklíčený, když viděl, že králové a šlechticové, o nichž se zdálo, že mají bázeň Boží dokud byli v plné mužné síle, se stali žárlivými a nedůvěřivými ke svým nejlepším přátelům a příbuzným, když zestárli. Žili ve stálém strachu, že to jsou sobecké důvody, které je přiměly k tomu, aby o ně projevovali zájem. Dopřávali sluchu nárážkám a svůdným radám cizích lidí o těch, ke kterým měli mít důvěru. Jejich bezuzdná žárlivost někdy vzplála, protože nikdo nesouhlasil s jejich mylným úsudkem. Jejich závistivá žádostivost byla strašlivá. Často nabyli toho dojmu, že jejich vlastní děti a příbuzní jim přejí smrt, aby mohli uchvátit jejich postavení, získat jejich majetek a přijímat pocty, které lidé vzdávali jim. A někteří se nechali tak ovládnout svými žárlivými, závistivými pocity, že nechali zabít i své vlastní děti.– 1T 422, 423 (1864)

Davidova modlitba za vlastní stáří

David si povšimnul, že ačkoli životy některých lidí, když byli v mužném věku, byly spravedlivé, zdálo se, že když zestárli, ztráceli své sebeovládání. Satan se jich zmocnil a ovlivňoval jejich rozum a činil je neklidnými a nespokojenými. Viděl mnohé letité a zdálo se mu, že je Bůh opustil a že se vydávali posměchu a pohaně svých nepřátel.

David byl hluboce pohnut. Byl sklíčený, když jen pomyslel na dobu, kdy sám zestárne. Obával se, že by ho mohl Bůh rovněž opustit a že by mohl být právě tak nešťasten, jako jiní starší lidé, jejichž životy pozoroval, a že by mohl být vydán na pospas pohaně ze strany Hospodinových nepřátel. Obtížen tímto břemenem se vroucně modlí: „Nezamítej mne v čase stáří, neopouštěj mne, když zhyne síla má.“ „Bože, vyučoval jsi mne od mladosti mé, a až podnes vypravuji o divných činech tvých. Proto také i do stáří a šedin, Bože, neopouštěj mne, dokud v známost neuvedu rámě tvé tomuto pokolení, a všem potomkům sílu tvou.“ (Žalm 71,9.17.18; KJB) David cítil potřebu ochrany proti zlům, jež přicházejí se stářím.– 1T 423 (1864)

Zajištění svěřených prostředků k Boží oslavě

Bratr L. je Božím šafářem. Byly mu svěřeny prostředky a měl by si uvědomit tuto svou povinnost a měl by vrátit Bohu to, co mu náleží. Měl by porozumět požadavkům, které na něj Bůh klade. Dokud žije a je schopen uvažovat, měl by využít příležitost k tomu, aby určil, co s majetkem, jenž mu Bůh svěřil, místo toho, aby si jej potom, až jeho život skončí, používali a zajišťovali jiní.– 2T 675 (1871)

Nenechávejte otevřený konec

Bratr L. by měl dát své podnikání zcela do pořádku a nenechávat otevřený konce. Je jeho výsadou bohatnout v dobrých skutečích a skládat „sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhl věčného života.“ Není pro něj bezpečné, aby se řídil svým mylným úsudkem. Měl by se radit se zkušenými

bratry a hledat moudrost Boží, aby tak mohl dobře napravit své dílo. Nyní by měl opravdu se vši vážností dělat „sobě měšce, které nevetšejí, nehynoucí poklad v nebi.“ – 2T 676 (1871)

Nenechávejme stranou letité pracovníky

Ten nejněžnější zájem bychom měli chovat k těm, jejichž celý život je spojen s dílem Božím. Přes mnohé své stařecké slabosti tito pracovníci stále vlastní hřivny, které je uschopňují zastávat své povolání a své místo. Bůh chce, aby měli vedoucí postavení v Jeho díle. Stáli věrně uprostřed bouří a zkoušek a patří mezi ty nejdrahocennější poradce. Jak bychom měli být vděční, že mohou stále využívat svých darů v Boží službě.

Ze zřetele nesmíme ztratit tu skutečnost, že v minulosti tito věrní bojovníci obětovali vše pro pokrok díla. Skutečnost, že v službě Boží zestárli a zešedivěli není žádným důvodem, proč by měli přestat vykonávat vliv vyšší než je vliv těch, kteří dílo znají daleko méně a mají mnohem méně zkušeností v Božích věcech.

Ačkoli jsou již vyčerpaní a již nejsou schopni nést těžší břemena než mohou a měli by nést mladší, jejich rady mohou mít tu největší cenu. Také se dopustili omylů, avšak ze svých neúspěchů se naučili moudrosti. Naučili se vyhýbat se bludům a nebezpečím. Cožpak nejsou z těchto důvodů oprávnění sloužit moudrými radami? Snášeli zkoušky a soužení, a ačkoliv ztratili něco ze své svěžesti, nemají být odsunuti stranou méně zkušenými pracovníky, kteří velmi málo vědí o úsilí a sebeobětování těchto průkopníků. Pán je takto nedává stranou. Uděluje jim zvláštní milost a moudrost. – 7T 287, 288 (1902)

Mějme je v úctě a ve vážnosti

Staří průkopníci, kteří dosud žijí, by neměli být posíláni do těžkých míst. K těm, kteří sloužili svému Mistru, když dílo bylo v těžkostech, kteří snášeli chudobu a zůstali věrní pravdě, i když nás bylo jen málo, máme mít úctu a respekt. Byla jsem poučena říci: Necht' každý věřící má úctu k letitým průkopníkům, kteří snášeli strasti, těžkosti a mnohý nedostatek. Jsou Božími dělníky a hráli důležitou roli při budování Jeho díla. – 7T 289 (1902)

Chovejme se k nim jako k rodičům

Dokud jsou staří průkopníci ve službě, necht' ti, kdo měli prospěch z jejich namáhavé práce, si jich váží a mají k nim úctu. Neobtěžkávejte je břemeny. Važte si jejich rad a doporučení. Chovejte se k nim jako k otcům a matkám, kteří nesli břímě Božího díla. Pracovníci, kteří v minulosti předvíдали potřeby díla, konají velké dílo, když místo toho, aby nesli všechna břemena sami, vkládají je na bedra mladších mužů a žen a vychovávají je, jako Eliáš vychovával Elizea. – RH, Mar 20, 1900. (2SM 227)

Rada starým a zkušeným pracovníkům evangelia

Kéž Pán požehná a posílí naše staré a zkušené pracovníky. Kéž jim pomůže moudře šafařit s tělesnými, duševními a duchovními silami a schopnostmi. Pán mi přikázal říci těm, kteří nesli svá svědectví v počátcích tohoto poselství: „Bůh vás obdařil rozumovou silou a chce, abyste rozuměli těm zákonům, které souvisí s tělesným zdravím, a byli jich také poslušni. Nechovejte se nerozumně.

Nepřepřecovávejte se. Nacházejte si čas k odpočinku. Bůh chce, abyste stáli na svém místě – tam, kde vás povolal, a konali svůj úkol, aby muži a ženy mohli být zachráněni před zkázou, do níž je strhává mocný příval zla. Chce, abyste byli stále oděni v Boží zbroj, dokud vám ji neporučí složit. Zanedlouho obdržíte svoji odměnu.“– 7T 289 (1902)

Velké nebezpečí

Musím říci svým letitým bratrům: „Chod'te pokorně s Bohem. Nebud'te žalobníky svých bratrů. Pod vedením Boha Izraele máte konat své dílo, které vám bylo určeno. Velikým nebezpečím pro mnohé je sklon ke kritizování. Bratři, které jste pokoušeni kritizovat, jsou povoláni, aby nesli odpovědnosti, které možná nejste schopni nést vy. Můžete však být jejich pomocníky. Budete-li chtít, můžete v díle vykonat velikou službu tím, že předáte své zkušenosti z minulosti a spojíte je s úsilím druhých pracovníků. Bůh žádnému z vás nedal dílo nápravy a nepříznivé kritiky svých bratrů.– Lt 204, 1907. (Ev 106, 107)

XVII. Praktická psychologie

84. JAK JEDNAT S LIDSKÝMI CITY

Neumíme číst pohnutky srdce

Mějte na paměti, že neumíte číst v srdcích. Neznáte pohnutky, které vedly k činům, jež se vám zdají nesprávné. Jsou mnozí lidé, kterým se nedostalo správné výchovy. Jejich charakter je pokřiven, jsou tvrdí a drsní a zdá se, že jsou zcela deformovaní. Milost Kristova je však může přetvořit. Nikdy je nezavrhujte, nikdy je nezavazujte odvahy a neuvádějte je do zoufalství svými slovy: „Zklamal jsi mne a už se ti nebudu pokoušet pomáhat.“ Několik unáhlených slov pronesených v hněvu či podrážděnosti – a my se můžeme domnívat, že jsou to právě slova, která si zaslouží – mohou zpřetrhat pouta vlivu, která by připoutala jejich srdce k našim.

Důsledný, zásadový život, trpělivá snášenlivost, rozvážný duch projevovaný při provokacích je vždy tím nejpřesvědčivějším důkazem a tou nejvážnější výzvou. Jestliže se vám dostalo příležitosti a výsad, které nepatřily k údělu druhých lidí, berte to v úvahu a buďte vždy moudřími, opatrnými a laskavými učiteli.

Aby mohl pečetní vosk získat jasný, zřetelný otisk pečeti, nepraštíte s ním do vosku zbrkle a neurvale. Pečlivě přece umístíte pečeť na poddajný vosk a v klidu, s jistotou ji pevně vtlačíte, dokud otisk neztvrdne. Stejným způsobem jedněte s lidskou duší. Stálost a vytrvalost křesťanského vlivu je tajemstvím jeho moci a tato stálost závisí na vašem vytrvalém, neměnném projevování Kristovy povahy. Pomozte těm, kteří sešli z pravé cesty, tím, že jim řeknete své zkušenosti. Ukažte jim, jak vám trpělivost, laskavost a ochota vašich spolupracovníků dodala odvahy a naděje, když jste se vy dopustili závažných chyb.– TSS 116, 117 (1900) (CSW 100, 101)

Boj s mocí, jež uchvacuje tělo, duši i ducha

Světa se zmocňuje takové napětí, jako nikdy předtím. V zábavách, honbě za penězi, v boji o moc a v samotném boji o existenci je hrozná síla, jež se zmocňuje těla, duše i ducha. Uprostřed tohoto šíleného shonu promlouvá Bůh. Vyzývá nás, abychom se oddělili a spojili se s Ním: „Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh.“ (Žalm 46,10)– Ed 260 (1903)

Uzdravení z nemocí ducha

Tento svět je jedním velkým lazaretem. Kristus však přišel, aby uzdravil nemocné a vyhlásil satanovým zajatcům svobodu. Kristus je ztělesněním zdraví a síly. Dával svůj život nemocným, trpícím, posedlým zlými duchy. Neodmítl nikoho, kdo přišel, aby přijal Jeho uzdravující moc. Věděl, že nemocní, kteří jej prosili o pomoc, si svou nemoc přivodili sami. Přesto je neodmítal a uzdravoval je. A když do těchto ubohých lidí vstoupila moc vycházející z Krista, přesvědčili se o hříchu a mnozí byli uzdraveni ze svých chorob duše právě tak, jako ze svých tělesných neduhů. Evangelium dodnes nepozbylo nic ze své moci. Proč bychom se tedy i my neměli dočkat stejných výsledků?– DA 823 (1898)

Lidé – nástroje nebeských andělů

Lidé jsou pomocníky nebeského působení, neboť nebeští andělé používají lidských rukou ve skutečné službě lidem. Lidé, jako spolupomocníci, mají rozvíjet své znalosti a využít služby nebeských bytostí. Když se spojíme se silami, jež jsou všemocné, dostává se nám prospěchu z jejich větších znalostí a zkušeností. Když se takto stáváme účastníky božské přirozenosti a z našich životů se vytrácí sobectví, jsou nám uděleny zvláštní hřivny, abychom mohli být ku pomoci jeden druhému. Toto je způsob, jakým nebesa udělují spasitelnou moc.– 6T 456, 457 (1900)

Boží a lidská role ve střetu

Pán Bůh vždy dává člověku dílo, které musí vykonat sám. V tom spočívá spolupráce božského s lidským – člověk spolupracující poslušně s božským světlem, jehož se mu dostalo. Kdyby Saul býval řekl: „Pane, vůbec se mi nechce následovat tvé konkrétní pokyny při uskutečňování mého spasení,“ pak i kdyby Pán nechal na Saule zářit světlo desetkrát silněji, nebývalo by to k ničemu.

Je na člověku, aby spolupracoval s božským působením. A je to ten nejtěžší, nejurputnější boj, který přichází s úmyslem člověka a v době jeho velkého rozhodnutí a odhodlání přiklonit svou vůli a cesty k Boží vůli a Božím cestám se spolehnutím se na milostivé vlivy, které ho provázely po celý jeho život. Člověk se musí přiklonit na Boží stranu – „Je to Bůh, který ve vás [v nás] působí chtění i činění.“ (Fil 2,13; KJB) Povaha rozhodne o tom, jaké bude odhodlání i činění. Činění nemá být v souladu s pocity či sklony člověka, ale se známou vůli našeho Otce, který je v nebesích. Následuj a buď poslušen vedení Ducha svatého.– Lt 135, 1898.

Mluvte o Boží moci

Zeptá-li se vás někdo, jak se cítíte, nesnažte se vzbudit jeho soucit tím, že řeknete něco smutného. Nemluvte o svém nedostatku víry a o svých starostech a utrpeních. Pokušiteli dělá radost, když slyší taková slova. Mluvíte-li o chmurných věcech, oslavujete tím vlastně satana. Nemáme se zabývat velkou mocí satana, aby nás nepřemohl. Často se vydáváme do jeho rukou tím, že mluvíme o jeho síle.

Mluvme místo toho o velké Boží moci, abychom všechny své touhy spojili s Božími zájmy. Mluvme o s ničím nesrovnatelné moci Kristově a vyprávějme o Jeho slávě. Celé nebe se zajímá o naši spásu. Tisíce tisíců a desetitisíce desetitisíců Božích andělů jsou pověřeni, aby sloužili těm, kdo se mají stát dědici spásy. Chrání nás před zlem a zatlačují mocnosti tmy, které usilují o naši zkázu. Což nemáme důvod, abychom byli vděční v každé chvíli, dokonce i tehdy, když se nám stavějí do cesty očividné překážky?– MH 253, 254 (1905)

Nemluvte o záporných pocitech

Nemáte-li radostnou a veselou náladu, nemluvte o svých pocitech. Nevrhejte stín na život druhých. Chladné náboženství bez slunce nikdy nepřitáhne lidi ke Kristu. Naopak, zapudí je od něho do sítí, které satan rozprostírá pro zbloudilé. Nemyslete na své nesnáze, ale spíše na sílu, kterou můžete získat v Kristově jménu. Uchopte se ve své obrazotvornosti neviditelných, nebeských věcí. Upněte své myšlenky k důkazům velké lásky, kterou k vám má Bůh. Víra může obstát ve zkoušce, může odolat

pokoušení a překonat zklamání. Ježíš žije jako náš Přímluvce, jako náš Obhájce. Všechno, co nám zajišťuje Jeho přímluva, je naše.– MH 488 (1905)

Úsměv a radostná slova

Budeme-li pohlížet na lepší, světlejší stránku věcí, shledáme, že je toho hodně, co nás učiní radostnými a šťastnými. Budeme-li rozdávat úsměv, vrátí se nám; budeme-li pronášet příjemná a radostná slova, zazní tato slova také k nám.

Když křesťané vypadají sklíčeně a zasmušile, jakoby se považovali za ty, kdo nemají žádných přátel, staví náboženství do špatného světla. Někteří lidé jsou toho názoru, že veselá nálada a radost se neslučují s důstojností křesťanské povahy. Je to však omyl. Nebesa jsou plná radosti a štěstí.– ST, Feb 12, 1885.

Radostná nálada ozařuje životní stezku

Je povinností každého, aby pěstoval radostnou mysl místo toho, aby se ve svých myšlenkách obíral žalem a starostmi. Mnozí se takto nejen přivádějí do zoufalství, ale svou chmurnou obrazotvorností také přinášejí za oběť své zdraví a spokojenost. Ve svém okolí vidí věci, které nejsou příjemné a na jejich tvářích je neustále zasmušilý výraz, který zřetelněji než slova vyjadřuje jejich nespokojenost.

Tyto skličující emoce škodí velice jejich zdraví, neboť brzdí proces trávení, což je na překážku výživě těla. Zármutek a úzkost nemohou dát do pořádku jediné zlo, mohou však člověku velice uškodit. Avšak veselá, radostná mysl a naděje, které osvěcují stezku života druhým lidem, „jsou životem těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím.“ (Př 4,22) – ST, Feb 12, 1885.

Jídlo a emoce

Sami po zkušenostech musíte dojít k závěru, co byste měli jíst, které druhy potravy nejlépe vyživují tělo, a potom jedněte podle svého rozumu a svědomí. V době jídla odložte starosti a nepříjemné myšlenky. Nespěchejte, ale jezte pomalu a s dobrou náladou, se srdcem naplněným vděčností Bohu za všechna Jeho požehnání. Hned po jídle nezaměstnávejte svůj mozek prací. Přiměřeně se pohybujte a dopřejte žaludku trochu času, aby mohl začít svou prací.– GW 241, 242 (1892) (CH 565)

Hovění bludu brání duševnímu rozvoji

Mysl, v níž se jednou uchytil blud, se není schopna nikdy bez omezení rozvíjet směrem k pravdě, dokonce ani po jejím prozkoumání. Staré přesvědčení a domněnky se budou snažit prosadit. Chápání věcí, které jsou pravdivé, povznášející a posvěcující, bude nejasné. Pověřivé myšlenky budou přicházet na mysl, aby se spojily s pravdou. Tyto myšlenky mají vždy zhoubný vliv.

Křesťanské znalosti nesou vlastní známku nezměrně vyšší úrovně ve všem, co se týká přípravy na budoucí, věčný život. Odlišují toho, kdo Bibli čte, věří jí a přijímá převzácné poklady pravdy, od pochybovače a toho, kdo věří pohanské filozofii.

Pevně se drž slova „Psáno je.“ Zapud’ z mysli nebezpečné, vlezlé teorie, které, pokud se jimi člověk zabývá, drží jeho mysl v zajetí, aby se nestal novým stvořením v Kristu Ježíši. Mysl je nutno držet neustále pod kontrolou a střežit. Musí jí být dáván jedině takový pokrm, který posílí náboženskou zkušenost.– MS 42, 1904. (MM 89)

Jedinou nadějí nápravy je Boží moc

Bez Boží pomoci nemůže nastat skutečná náprava. Lidské zábrany jsou proti přirozeným i vypěstovaným sklonům jen jako násep z písku proti dravému proudu. Dokud se oživující silou v našem životě nestane život Kristův, nemůžeme odolat pokušení, které k nám přichází zevnitř i zvenčí.– MH 130 (1905)

Moc nebeských nástrojů se musí spojit s lidskou silou. To je ten jediný způsob, jak můžeme být úspěšnými.– Lt 34, 1891.

Nezabývejme se vlastními emocemi

Není moudré pozorovat se a zkoumat své emoce. Jestliže tak budeme činit, nepřítel nám bude předkládat nesnáze a pokušení, které oslabí víru a připraví nás o odvahu. Pečlivě zkoumat svá citová rozpoložení a dávat průchod svým pocitům znamená připravovat půdu pochybnostem a komplikovat si život. Máme odvracet pohled od sebe a upírat svůj zrak na Ježíše.– MH 249 (1905)

Boží Duch proměňuje záporné emoce

Když se Boží Duch zmocní srdce, přetváří život člověka. Člověk se zbavuje hříšných myšlenek, zřiká se zlých skutků. Místo hněvu, závisti a sváru přichází láska, pokora a pokoj. Smutek se mění v radost a tvář zrcadlí nebeské světlo. Nikdo nevidí ruku, která nadlehčuje břímě, ani světlo, které sestupuje z nebeských dvorů. Když se duše vírou odevzdává Bohu, přichází požehnání. Teprve pak moc, kterou lidské oko nevidí, vytváří novou bytost k obrazu Božímu.– RH, Nov 19, 1908. (ML 46)

Potřebujeme velkou moudrost

K léčení duševních chorob je zapotřebí velké moudrosti. Raněné, sklíčené srdce a zmalomyslněný duch potřebují láskyplné zacházení....Těmto nemocným se dá pomoci jen láskyplným soucitem. Lékař musí nejprve získat jejich důvěru a pak je odkázat k Velkému lékaři. Bude-li jejich víra upřena k Pravému lékaři a budou-li mít důvěru, že On převzal jejich případ, přinese to úlevu jejich mysli a často i zdraví jejich tělu.– MH 244 (1905)

Kristova citlivost při jednání s lidskou myslí

Kristus ztotožňuje svůj záměr s potřebami lidstva. Dílo, které nese Jeho pečeť, je to, které projevuje Ježíšova ducha, které zjevuje Jeho lásku, Jeho péči a citlivost při jednání s lidskou myslí. Co by se asi odhalilo lidskému pohledu, kdyby byl poodhrnut závoj a vy byste mohli vidět výsledky svého působení při jednání s bloudícími, kterým bylo zapotřebí toho nejuvážlivějšího zacházení, aby nebyli vypuzeni z pravé cesty. „Protož opuštěných rukou (svěšených rukou— KJB) a zemdlených kolen

posilňte, a přímé kroky číňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo.“ (Žid 12,12.13) – SpT Series A, No. 3, pp 9, 10, Aug 3, 1894. (TM 184, 185)

Proud životodárné síly

Kristus vždy uzdravoval mocí své lásky a jen tehdy, když se skrze víru staneme účastnými na této lásce, se můžeme stát nástroji Jeho díla. Opomíjíme-li se božským poutem spojit s Kristem, nemůže od nás vytékat bohatý proud životodárné síly k lidem.– DA 825 (1898)

Jediný zdroj trvalého pokoje

Trvalý klid, pravý pokoj myslí vychází toliko z jediného zdroje. O něm mluvil Kristus, když řekl: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočínutí.“ „Zanechávám vám pokoj, svůj pokoj vám dávám; já vám dávám, ne jako dává svět.“ (Mat 11,28 - KJB; Jan 14,27 - NBK) Tento pokoj není něco, co Kristus dává nezávisle na sobě, mimo sebe. Tento pokoj je v Kristu a můžeme ho získat jedině, když Krista přijmeme.– MH 247 (1905)

Kristova zkušenost má být naší zkušeností

Volání lidstva se v Kristu dostávalo k Otci nekonečného slitování. Jako člověk Ježíš pokorně prosil před trůnem Božím, dokud Jeho lidství neprostoupil nebeský proud, který spojoval lidství s božstvím. Stálým obcováním s Bohem přijímal Ježíš život od Boha, aby ho mohl dávat světu. Jeho zkušenost se má stát i naší zkušeností.– DA 363 (1898)

85. UDÍLENÍ A PŘIJÍMÁNÍ RAD

Potřeba rádců

Ach, kdo bude vojevůdcům, moudrým a uznaným, vyrovnaným mužům bezpečným rádcem, který hlouběji rozumí lidské přirozenosti, který ví, jak ukazovat cestu a radit v bázni Boží.– Lt 45, 1893. (2SM 362)

Ucho, které je schopno se soucitem naslouchat

Je zapotřebí pastýřů, kteří pod vedením nebeského Pastýře budou hledat ztracené a zbloudilé ovce. Tedy pastýře, kteří ponесou tělesné nepohodlí, kteří přinesou v oběť snadný život. Znamená to pastýře, kteří mají láskyplnou péči o chybné, jimž je vlastní božský soucit a shovívavost. Pastýře, kteří mají uši, které umí naslouchat s pochopením srdcervoucím projevům o bezpráví a ponížení, o zoufalství a bídě.– GW 184 (1915)

Důležitost díla pastýře-rádce

Jako lékař léčí tělesné nemoci, tak také pastýř slouží hříchem nemocným duším. A jeho dílo je o

tolik důležitější než dílo lékaře, o kolik je věčný život cennější než život časný. Pastýř se setkává s nekonečnou různorodostí temperamentů a je jeho povinností seznámit se se členy rodin, které naslouchají jeho naučením, aby se mohl rozhodnout, které prostředky na ně nejlépe zapůsobí tím správným směrem.– GW 388 (1915)

Získávejte lidi tam, kde se nacházejí

Získávejte lidi tam, kde se právě nacházejí, ať je jejich postavení jakékoliv, ať je jakýkoliv jejich stav, a pomáhejte jim všemožným způsobem – to je služba evangelia. Možná bude nutné, aby kazatelé vcházeli do domů nemocných a říkali: „Jsem připraven vám pomoci a udělám to nejlepší, co jsem schopen. Nejsem lékař, jsem však kazatel a rád sloužím nemocným a trpícím.“ Ti, kdo trpí tělesnou nemocí, mají téměř vždy nemocnou duši, a jakmile je duše nemocná, trpí také tělo.– MS 62, 1900. (MM 238)

Předvídejme starosti druhých

Boží pracovníci potřebují ve svých srdcích něžnou Ježíšovu lásku. Necht' každý kazatel žije jako člověk mezi lidmi. Ať správně vedeným způsobem chodí dům od domu a nosí s sebou vždy kadidelnici plnou vůně nebeského ovzduší lásky. Předvídejte starosti, těžkosti a nesnáze druhých. Snažte se vcítit do radostí i starostí lidí vysoce postavených i prostých, bohatých i chudých.– Lt 50, 1897. (Ev 348, 349)

Potřebné rady

Nezkušeným, když jsou ve zkoušce a jsou sužováni pokušením, je zapotřebí vedení moudrou radou. Musejí se naučit, že zdar v duchovních věcech je bude stát vytrvalé, správně usměrněné úsilí. Často to musíme opakovat těm, kteří uvěřili teprve nedávno: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá (nevyčítá – KJB), i budeť dána jemu.“ (Jak 1,5) Tato slova mají být představena v duchu Mistrově, který je lidem dal, neboť jsou cennější nad zlato, stříbro či drahé kameny.

Učte mladé učedníky, aby vkládali své ruce do ruky Kristovy s prosbou: „Veď mne, řid' mne.“ Jaké útěchy, naděje a požehnání se dostane potřebným, zmateným duším, budou-li chtít pokorně hledat Boha. Podmínkou je, aby přicházeli ve víře, nic nepochybující a žádající vedení ve dnech zmatku. Tento slib je dán každému, kdo upřímně hledá: „Dostane se vám převzácných odpovědí.“ „Obdržíte.“

Často je nutno opakovat naučení, že to, co řekl Bůh, nikdy nezklame. „Lépe jest doufati v Hospodina, nežli naději skládati v knížatech.“ (Žalm 118,9) Musíme učit každého člověka, aby vkládal své žádosti skrze modlitbu na slitovnici. Sílu i milost nepochybně obdrží ten, kdo tak činí, neboť to Bůh zaslíbil. A i přesto jsou mnozí lidé slabí, poněvadž nevěří Bohu, že učiní právě tak, jak zaslíbil.– MS 19, 1894.

Bůh dává pravidla

Otec je zákonodárcem rodiny. Měl by tak jako Abraham učinit Boží Zákon pravidlem své domácnosti. Bůh řekl o Abrahamovi: „Znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému.“ (1 Moj 18,19) Nebyl lhostejný a nezanedbal svou povinnost čelit zlu. Nikomu slabošsky a nemoudře nenadržoval. Neváhal mezi přesvědčením o své povinnosti a požadavkem nesprávně pochopené lásky. Abraham nejenže dával správné rady, ale stál za autoritou spravedlivých a řádných zákonů.

Bůh vydává pravidla, abychom se jimi řídili. Neměli bychom nechat děti, aby zabloudily z bezpečné stezky vyznačené Božím slovem a sešly na cesty vedoucí do nebezpečí, která se vyskytují všude. Jejich nesprávné touhy a sklony musejí být potlačovány a usměrňovány laskavě, avšak pevně, vytrvale a na modlitbách.– MH 390, 391 (1905)

Nakloň ucha radám zkušených (poselství jednomu zmatenému manželů a otci)

Ve světě jsi nebyl zakotvený, bloudil jsi bez cíle, avšak věčná pravda bude tvou kotvou. Musíš svou víru střežit. Nejednej z náhlého popudu ani se nezabývej nejasnými teoriemi. Osvědčená víra v Krista a podrobení se Božímu Zákonu mají pro tebe ten největší význam. Buď ochotný řídit se radami a doporučeními těch, kteří mají zkušenosti. Neváhej a začni přemáhat sám sebe. Buď upřímný vůči sobě, svým dětem i Bohu. Tvému sklíčenému synu je zapotřebí citlivého jednání. Jako otec musíš mít na paměti, že nervy, které může rozechvět radost, může také rozechvět ta největší bolest. Pán se ztotožňuje se zájmem trpícího lidstva.– 4T 368 (1879)

Když rada mohla zachránit nezávislou mládež před neuváženými sňatky

Až když je příliš pozdě, shledávají, že udělali chybu a ohrozili své štěstí pozemského života i spasení vlastních duší. Nechtějí připustit, že kromě nich někdo věděl něco o této otázce, zatímco kdyby přijali radu, bývali by si ušetřili léta úzkostí a utrpení. Rad je však škoda pro ty, kdo jsou odhodláni prosadit svou. Vášně takové jednotlivce přenáší přes všechny zábrany, které je schopen zdravý rozum a úsudek přinést.– RH, Sept 25, 1888. (MYP 459)

Způsobilst být rádcem

Je velmi důležité, aby člověk, který je vyvolen starat se o duchovní zájmy pacientů a pomocníků, byl zdravého úsudku a pevných zásad. Musí působit dobrým vlivem a vědět, jak jednat s lidskou myslí. Měl by to být člověk moudrý a kultivovaný, sympatický a také rozumný. Zpočátku se mu možná nebude ve všem dostávat důkladných schopností, ale měl by s opravdovým záměrem a uplatněním svých schopností získat způsobilst pro toto důležité dílo. Má-li člověk sloužit v tomto postavení přijatelným způsobem při vší neuchylující se čestnosti, potřebuje tu nejvyšší moudrost a vlídnost, neboť se bude muset setkat s předsudky, úzkoprsostí a s bludy každého druhu a všech podob.– 4T 546, 547 (1880)

Udílení důvěrných rad se může stát osidlem (rada jednomu kazateli)

Minulé noci mi byl přesvědčivě ukázán tvůj případ a já jsem s tebou hovořila jako hovoří matka se

svým synem. Řekla jsem: „Bratře _____, neměl by sis myslet, že je tvou povinností hovořit s mladými ženami o jistých tématech, i když je přítomna tvá žena. Podporuješ v nich přesvědčení, že je naprosto správné sdělovat kazatelům rodinná tajemství a problémy, které by měly být přinášeny Bohu, který zná každé srdce, který se nikdy nemýlí a který soudí spravedlivě. Odmítej naslouchat jakýmkoliv sdělením ohledně soukromých záležitostí, které se týkají buď rodin či jednotlivců. Budou-li lidé vedeni k tomu, aby se svými starostmi přicházeli za jedním člověkem, budou si myslet, že je správné udržovat tento zvyk, a to se stane osídlem nejen tomu, kdo se starostmi přichází, ale i tomu, komu jsou tyto záležitosti svěřovány.“ – Lt 7, 1889.

Hranice určené kazateli, který radí ženám

Jsou k tobě přitahovány ženy a jsou ochotné vylít tvému sluchu své osobní starosti a rodinná zklamání. Nesmíš jim dopřávat sluchu, nýbrž jim říci, že jsi sám jen chybujeícím smrtelníkem, že Bůh je jejich Spomocníkem. Ježíš zná tajemství všech srdcí a může jim poskytnout útěchu a udělit požehnání. Řekni jim, že by ses mohl dopustit nesprávného posouzení a být sveden k tomu, že bys místo pokárání zla je spíše mohl podpořit. Nasměřuj je k Beránku Božímu, který snímá hříchy světa. Jestliže jen oblékneš zbroj Boží a budeš – ať to přináší jakýkoliv kříž – vyvíjet osobní úsilí tam, kde je to zapotřebí – to je u těch, kteří zavírají kvůli svému sobectví a žádostivosti dveře před nebeským světlem, nebudeš mít možná tolik přátel, ale budeš zachraňovat duše.– Lt 48, 1888.

Opakovaná varování

Nedovol, aby k tobě byly přitahovány ženy. Postav se v bezúhonnosti své duše a řekni jim, že nejsi jejich zpovědníkem. Ježíš je tím, kdo má znát tajemství srdce. Jsi pouhý člověk a tvůj úsudek vychází jen z lidského hlediska, můžeš učinit mylná rozhodnutí, nesprávně poradit.– MS 59, 1900.

Bratře, nevidím nic dobrého v tom, že pořádáš setkání jen pro mladé dámy. Necht' jsou to zkušené ženy, které budou vychovávat a vzdělávat mladé ženy ohledně slušnosti chování a vlivu. Neved' je k tomu, aby sdělovaly své osobní příběhy jakémukoliv muži. Tohle není podle Boží vůle a ty nesmíš nic podobného podporovat.– Lt 9, 1889.

Činitelé vedoucí k úspěšnému udílení rad

Když se někdo octne v životní krizi a ty se mu snažíš poradit nebo ho napomenout, budou mít tvá slova jen takový vliv k dobrému, jaký sis získal svým vlastním příkladem a postojem k dané věci. Než budeš moci konat dobro, musíš být sám dobrý. Nemůžeš svým vlivem měnit druhé, dokud milost Kristova neočistí tvé srdce a nenaplní je pokorou a soucitem. Když prožiješ takovou změnu, stane se tvůj život požehnáním pro druhé právě tak přirozeně, jako růžový keř nese voňavé květy či vinná réva hrozny.– MB 127, 128 (1896)

Výchova a zkušenost, které z Mojžíše vchovaly soucitného rádce

Člověk by se rád obešel bez dlouhého období útrap a nejistot, protože je pokládá za velkou ztrátu času. Nekonečná Moudrost však povolala toho, jenž se měl stát vůdcem svého lidu, aby strávil celých čtyřicet let, vykonáváje skrovnou práci pastýře. Každodenní péče, nezištnost a něžná starost o své

stádo, kterým tak uvyknul, jej měla připravit, aby se mohl stát soucitným a shovívavým pastýřem Izraele. Takovou zkušenost nelze nahradit žádnou výchovou ani vzděláním, které je schopen člověk poskytnout.– PP 247, 248 (1890)

Někteří nejsou způsobilí jednat s lidskou myslí (rada jednomu kazateli)

Máš jisté povahové rysy, které tě činí nezpůsobilým, aby jsi moudře jednal s myslí člověka. Nepracuješ způsobem, který přinese ty nejlepší výsledky.– Lt 205, 1904.

Pracovat s lidskou myslí je tím nejvznešenějším dílem, jehož se může člověk účastnit. Všichni nejsou však způsobilí k napravování chybujících. Nedostává se jim moudrosti jednat spravedlivě, a přitom laskavě a milosrdně. Nechtějí vidět, že je nutné spojit lásku a něžný soucit s věrným napomenutím. Někteří jsou stále zbytečně tvrdí a přísní a nepocitují nezbytnost apoštolova příkazu: „Nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak zachraňte s bázní, z ohně je vychvacující.“ (Juda 1,22.23) – 3T 269, 270 (1873)

Lidský rozum není všemocný

Jasná představa o tom, co je Bůh a čím si přeje, abychom byli my, nás povede k pokornému smýšlení o sobě samých. Ten, kdo správně studuje Boží slovo, pozná, že lidský rozum není vševědoucí, že bez pomoci, kterou kromě Boha nikdo jiný nemůže dát, jsou lidská síla a moudrost jen bezmocí a nevědomostí.– 5T 24 (1882)

Zjevujme milost Kristovu

Bůh si přeje, aby každý člověk méně vzhlížel ke smrtelníkům a méně se spoléhal na člověka. Máme rádce, kteří prokazují, že se jim nedostává poznání milosti Kristovy a že neznají pravdu, jaká je v Ježíšovi.

Ti, kdo spolupracují s Bohem, mají o sobě nízké smýšlení. Nejsou vychloubační, soběstační a nemyslí si o sobě. Jsou trpělivými, laskavými, jsou plní milosrdenství a dobrého ovoce. Lidská ctižádost u nich nemá místa. Předchází je Kristova spravedlnost a jejich odměnou je sláva Hospodinova.– SpT Series A, No.3, p 49, May 7, 1895. (TM 215, 216)

Zamyšlení těm, kteří chtějí být rádci

Když jsme se pokusili představit zdravotní reformu svým bratrům a sestrám a hovořili jsme jim o důležitosti toho, aby jedli, pili a konali vše, co činí, ke slávě Boží, mnozí svým jednáním říkali: „Nikomu do toho nic není, zda jím to či ono. Ať již děláme cokoliv, následky si za to poneseme sami.“

Drazí přátelé, velice se mýlíte. Nejste těmi jedinými, kdo trpí z následků nesprávného počínání. Společnost, ve které žijete, musí také nést do značné míry následky vašich špatných činů jako i vy sami. Když trpíte pro svoji nestřídmost v jídle a pití, potom my, kteří žijeme s vámi nebo se s vámi setkáváme, jsme zrovna tak zasaženi vaší neduživostí. Kvůli vašemu nesprávnému jednání musíme trpět i my.

Má-li toto nesprávné počínání vliv na snížení vašich tělesných nebo duševních sil, pocítujeme ho

a jsme jím také ovlivněni, když jsme ve vaší přítomnosti. Když vás místo duchovní svěžesti naplňuje sklíčenost, potom vrháte stín na náladu všech kolem vás. Když jsme smutní, sklíčení a máme starosti, potom, kdybyste byli ve správné zdravotní kondici, mohli byste mít jasnou mysl a ukázat nám východisko, říci nám povzbudivé slovo. Je-li však váš mozek špatným způsobem života tak ochromen, že nám nemůžete správně poradit, netrpíme tím škodu? Což na nás nemá závažný dopad váš vliv?

I když smíme do určité míry důvěřovat vlastnímu úsudku, přesto je nám potřebí dobrých rádců, neboť „spomožení jest ve množství rádců.“ (Př 11,14) Toužíme po tom, abychom ve svém způsobu života byli v souladu s těmi, které milujeme, chceme slyšet jejich rady a přejeme si, aby nám je byli schopni dát s jasnou myslí. Jak máme ale stát o váš úsudek, byla-li síla vašeho mozkového nervstva nanejvýš přetížena a vitalita vašeho mozku musela být stažena, aby pomohla při práci vašemu žaludku, do nějž se dostal nesprávný pokrm nebo nadměrné množství byt' zdravého pokrmu? Na co je nám úsudek takovýchto osob? Pro množství nestráveného pokrmu nejsou schopni správně vnímat. Z tohoto důvodu se nás tedy váš způsob života dotýká. Není totiž možné, abyste se ubírali jakýmkoli nesprávným směrem, aniž byste tím nezpůsobili utrpení jiným.— 2T 356, 357 (1870)

Opatrnost při styku s lidmi

Ti, kdo jsou ...nedbalí a ukvapení v přístupu k lidem, by projeвили tutěž nevychovanost, tentýž nedostatek taktu a schopnosti jednat s lidskou myslí, kdyby vstoupili do kazatelské služby.— 5T 399 (1885)

Jak sdělit „jasná“ svědectví

Byla jsem zmocněna říci některá velmi jasná svědectví těm, kteří byli zmateni. Neodvážila jsem se udělat nic jiného, než říci jim pravdu, protože mi pro ně bylo dáno poselství.— Lt 271, 1903.

Učte se Kristovu způsobu, jakým jednal s lidskou myslí

Uč se jednat s lidskou myslí, jako jednal Kristus. Někdy je nutno říci něco přísného, ale ujisti se nejdříve, že ve tvém srdci přebývá Duch svatý, než proneseš pravdu, která tne do živého. Pak nechť tato pravda koná své dílo. Ty však nesmíš tnout do živého.— Lt 65a, 1894.

Nemocní mají citové potřeby

Soucítí a ohleduplnost jsou pro nemocné často větším dobrodiním než nejodbornější léčba prováděná chladným a lhostejným způsobem. Přichází-li lékař k lůžku nemocného bez zájmu naslouchat, s apatickým výrazem, pohlíží-li na něj bez účasti, vzbuzuje-li slovem nebo činem dojem, že případ nevyžaduje zvláštní pozornost, a zanechává-li potom pacienta jeho vlastním úvahám, nesporně tím nemocnému ubližuje. Pochybnost a malomyslnost, které jeho lhostejné chování vyvolalo, často zmaří léčebný účinek léků, které předepsal.— MH 244 (1905)

Žádná výtky, nýbrž laskavá ruka

Jestliže vidíte člověka, jehož slova a chování prozrazují, že je vzdálen od Boha, nemějte mu to za

zlé. Není vaším dílem jej odsuzovat, nýbrž se k němu přiblížit, abyste mu pomohli. Podobenství o zbloudilé ovci by se mělo stát v každém domově pravdou vysoce ceněnou. Božský pastýř opouští oněch devadesát devět a jde na poušť hledat tu jedinou, která se ztratila.

Jsou tam houštiny, močály a nebezpečné skalní průrvy a Pastýř ví, že dostala-li se ovečka do některé z těchto pastí, musí jí pomoci laskavá ruka z této situace ven. Když nachází tuto ztracenou ovci, nezahrnuje ji výtkami. Nesmírně se raduje, že ji našel živou. Uslyší-li z dálky její hlas, jde vstříc jakékoli těžkosti, jen aby zachránil svou ztracenou ovci. Pevnou avšak vlídnou rukou rozhrnuje trní, nebo ji vytáhne z bahna, něžně ji bere na svá ramena a nese zpět do stáda. Čistý, bezhříšný Vykupitel nese hříchem a nepravostí poskvrněné ovečky.– MS 17, 1895.

Moudré rádcovství

Je dobré a moudré projevit soucit, musí však být projevěn uvážlivě s vědomím, že osoba je hodna. Co říci o přijímání rad a doporučení? Kniha Přísloví 25,9-12 (KJB): „Projednej svůj spor s bližním svým, a tajemství jiného nevyjevuj, aby tě v hanbu neuvedl ten, kdo by to slyšel.... Jablka zlatá s řezbami stříbrnými je slovo vyřčené v pravý čas. Náušnice zlatá a ozdoba z ryzího zlata jest karatel moudrý naslouchajícím uším.“

Když se společně shromáždíme, abychom si vzájemně pomáhali blíž k nebesům, když se náš rozhovor týká Božích, nebeských věcí, pak má cenu něco říci. Soustředí-li se však hovor na vlastní já a na nedůležité, pozemské záležitosti, je jedinečné mlčet. Naslouchající ucho přijme pokárání s pokorou, trpělivostí a učenlivostí. Jedině tehdy budou naše vzájemné rozhovory vskutku prospěšné a splní vše, co od nich Bůh očekával. Když splníme obě podmínky Boží rady, moudrý karatel vykoná svou povinnost a naslouchající uši uslyší a přijmou prospěch.– Lt 52, 1893. (SD 166)

Zachovejte rozvážnost a přívětivost, ať se děje cokoli

Budou vždy vyvstávat věci, které budou obtěžující, uvádět do rozpaků a pokoušet trpělivost.... Musí být na to připraveni a nenechat se rozrušit či vyvést z míry. Musí být rozvážní a přívětiví, ať se děje cokoli.... Musí mít neustále na zřeteli, že jednají s duševně nemocnými muži a ženami, kteří často posuzují věci v nesprávném světle a přesto si myslí, že dokonale rozumí celé záležitosti.– 3T 182 (1872)

Neočekávejte příliš mnoho

Kazatelé by měli být opatrní a nečekat příliš mnoho od lidí, kteří stále tápou v temnotě bludu.... Musí být trpěliví a moudří, když pracují s lidskou myslí, a měli by mít na paměti, jak rozmanité jsou okolnosti, které rozvíjejí u jednotlivců tak odlišné povahové rysy.– 4T 262 (1876)

Ovzduší pokoje

Tím úplně prvním dílem, moji bratři, má být, abyste si zajistili pro svá vlastní srdce Boží požehnání. Potom toto požehnání přinášejte do svých domovů, odložte svůj criticismus, přemozte své náročné způsoby a necht' u vás zvítězí radostný a vlídný duch. Ovzduší svých domovů budete vnášet

do svých úradů a nebeský pokoj bude obklopovat vaše duše. Všude, kde vládne Ježíšova láska, tam se projevuje soucitná něžnost a ohleduplnost k druhým. Tím nejvzácnějším dílem, jehož se mohou účastnit moji bratři, je dílo pěstování Kristu podobné povahy.– 5T 558, 559 (1889)

Ved'te k pramenu živých vod

Ten, kdo se snaží uhasit svou žízeň z pramenů tohoto světa, bude pít, aby zase jen žíznil. Všude jsou lidé, jež nenalézají uspokojení. Touží po něčem, co by uspokojilo potřebu duše. Tuto touhu může uspokojit jen Jediný. Potřebou světa – „Žádoucím všechněm národům“, je Kristus. Božská milost, kterou může udělit jedině On, je jako živá voda, která očisťuje, občerstvuje a posiluje duši. – DA 187 (1898)

Porozumění světskému pohledu

Osvícená soudnost nás nutí přiznat, že nebeské věci jsou nadřazeny pozemským věcem. A přesto porušené lidské srdce vede člověka k tomu, aby dával přednost věcem tohoto světa. Názory významných mužů, teorie falešně nazývaného poznání se mísí s pravdami Písma svatého.– RH, Nov 24, 1891.

Veliký Rádce

S každou svou potřebou přicházejte k Bohu. Nechod'te za druhými lidmi se svými zkouškami a pokušeními. Jen Bůh vám může pomoci. Splníte-li podmínky Božích zaslíbení, splní se vám tyto sliby. Bude-li vaše mysl setrvávat u Boha, nebudete, když na vás dolehne zkouška či pokušení, strženi ze stavu nadšení do údolí sklíčenosti a malomyslnosti. Nebudete k druhým mluvit sklíčeně a pochybovačně. Nebudete říkat: „Neznám to či ono. Necítím se šťastně. Nejsem si jist, že máme pravdu.“ K tomuto nedorazíte, protože budete mít bezpečnou a pevnou kotvu duše.

Když pronášíme slova sklíčenosti a pesimismu, naslouchá nám satan s ďábelskou radostí, neboť mu působí potěšení, když ví, že vás polapil do svého otroctví. Satan neumí číst naše myšlenky, vidí však naše jednání, slyší naše slova. A protože dlouho zná lidskou rodinu, umí přizpůsobit svá pokušení takovým způsobem, aby využil slabých míst v naší povaze. A jak často mu odhalujeme tajemství, jak nad námi může zvítězit. Ach, kéž bychom uměli ovládat svá slova a chování! Jak bychom byli silní, kdyby jen byla naše slova taková, za jejichž záznam bychom se nemuseli stydět v den soudu. Jak odlišně asi budou znít v den Boží od toho, jak se nám jeví přítom, když je pronášíme.– RH, May 19, 1891.

Mezi vámi stojí Mocný Rádce všech věků a zve vás, abyste v Něj vložili svou důvěru. Odvrátíme se od Něj k nejistým lidským bytostem, které jsou na Bohu zcela závislé jako i my sami? Což jsme klesli tak hluboko pod výsady, jež nám náleží? Nejsme vinni tím, že očekáváme tak žalostně málo, že neprosíme o to, co nám Bůh touží dát?– RH, June 9, 1910.

86. SDÍLENÍ DŮVĚRY

Důvěryhodnost přináší myslí pokoj

Kristus se ptá každého, kdo vyznává jeho jméno: „Miluješ-li mne?“ Miluješ-li Ježíše, budeš milovat duše, pro něž zemřel. Člověk nemusí mít nejpříjemnější zevnějšek, může mít v mnoha ohledech nedostatky, ale je-li o něm známo, že je přísně poctivý, získá si důvěru jiných. Láska k pravdě, spolehlivost a důvěra, s níž se mohou lidé na něj obrátit, odstraní nebo ztlumí méně příjemné rysy jeho povahy. Důvěryhodnost projevovaná ve vlastním domě i v povolání, ochota zapřít sebe pro dobro druhých, přinesou klid myslí a Boží přízeň.– 4T 353 (1879)

Reakce na zrazenou důvěru

Až na posledním soudu se dozvíte, jaký vliv má laskavé a ohleduplné jednání na nedůsledné, nerozumné a nehodné lidi. Setkáme-li se s nevděkem nebo zradou posvátné důvěry, jsme pobouřeni a chceme dát najevo své pohrdání nebo rozhořčení. Na to provinilí čekají – jsou na to připraveni. Laskavá shovívavost je však překvapí a často v nich probudí lepší pohnutky a vyvolá touhu po ušlechtiljším životě.– MH 495 (1905)

Ježíš – náš důvěrný přítel

Jen málokterí správně oceňují či rozvíjejí vzácnou výsadu modlitby. Měli bychom přicházet k Ježíši a sdělovat mu všechny své potřeby. Můžeme mu přinášet své malé starosti a nedorozumění právě tak jako své velké potíže. Vše, co nás znepokojuje nebo vyvádí z rovnováhy, bychom měli předkládat Pánu na modlitbách. Když cítíme, že potřebujeme Kristovu přítomnost na každém kroku, pak bude mít satan jen málo příležitostí dotírat na nás svými pokušeními. Promyšleně vyvíjí úsilí, abychom se nepřibližovali k našemu nejlepšímu příteli, který s námi nejvíce soucítí. Nikdo kromě Ježíše se nesmí stát naším důvěrným přítelem. S Ním můžeme důvěrně hovořit bez nebezpečí o všem, co je v našich srdcích.– 5T 200, 201 (1882)

Varování ohledně „zpovědní služby“

Nikdy nepodporuj lidi v tom, aby u tebe hledali moudrost. Když k tobě přijdou pro radu, obrať jejich pozornost na Toho, který zná pohnutky každého srdce. Do našeho kazatelského díla se musí dostat jiný duch. Nikdo nesmí jednat jako nějaký zpovědník, žádný člověk nesmí být vyvyšován, jakoby všechny převyšoval. Naším dílem je, aby bylo poníženo naše vlastní „já“ a Kristus byl před lidmi vyvýšen. Kristus po svém vzkříšení zaslíbil, že Jeho moc bude se všemi, kdo vyjdou do díla v Jeho jménu. Nechť je tedy vyvýšena tato moc a toto jméno. Musíme mít neustále na mysli Kristovu modlitbu, kdy prosil, aby vlastní „já“ posvětily pravda a spravedlnost. – MS 137, 1907. (2SM 170)

Nevyznávejte tajné hříchy lidem, pokud k tomu nejste vedeni Duchem svatým

Předložte tento postoj lidem, kteří k vám přicházejí a prosí vás, abyste se za ně modlili: Jsme jen lidé. Neumíme číst v srdci ani neznáme tajemství vašich životů. To vše je známo jen vám samotným a Bohu.

Činíte-li pokání ze svých hříchů, jestliže kdokoli z vás chápe, že jakýmkoli způsobem jednal proti světlu, kterého se vám od Boha dostalo, a neměli jste v úctě své tělo – chrám Boží, nýbrž jste špatnými návyky toto tělo, jež je Kristovým vlastnictvím, ničili, vyznejte tyto věci Bohu. A pokud na vás nebude zvláštním způsobem působit Duch Boží, abyste člověku vyznali své soukromé, tajné hříchy, pak ať se nedostanou sluchu žádné duši.– Our Camp Meetings, pp 44, 45, 1892. (CH 373, 374)

Učiňte Boha svým „zpovědníkem“

Je zapotřebí, aby každý člověk měl osobní, vlastní, praktickou zkušenost s důvěrou v Boha. Ať se žádný člověk nestane vašim „zpovědníkem“. Otvírejte svá srdce Bohu, prozradte mu každé tajemství ukryté v duši. Přinášejte mu své starosti, malé i ty velké, a On vám ze všech ukáže cestu ven. Jen On sám ví, která je ta nejlepší pomoc, kterou potřebujete.– GW 418 (1915)

Vyznal jsem se Bohu, On odpustil můj hřích

Není nikterak chvályhodné hovořit o své slabosti a sklíčenosti. Necht' každý řekne: „Jsem zarmoucen, že jsem podlehl pokušení, že mé modlitby jsou tak neduživé, že je má víra tak slabá. Není pro mne žádnou omluvou vymlouvat se na to, že můj život víry tak zakrněl. Usiluji však, abych dosáhl plnosti povahy v Kristu. Zhřešil jsem, přesto však miluji Ježíše. Padl jsem mnohokrát a On přesto natáhl svou ruku, aby mne zachránil. Řekl jsem mu vše o svých pochybeních. V hanbě a se žalem jsem mu vyznal, že jsem Jej zneuctil. Pohlédl jsem ke kříži a řekl jsem: „Toto vše vytrpěl pro mne.“ Duch svatý mi ukázal mou nevďěčnost, ukázal mi můj hřích, že jsem Krista vydal veřejnému opovržení. Ten, který nepoznal žádného hříchu, mi odpustil můj vlastní. Vyzývá mne, abych žil ušlechtilějším, vznešenějším životem, a já chvátám k těm věcem, které jsou přede mnou.“– MS 161, 1897.

Žádná zvláštní přízeň Boží se neskrývá ve vyznávání hříchů člověku

Doufám, že nikdo nepřijme ten názor, že lidé získávají přízeň Boží vyznáním hříchů, nebo že dosáhnou, pokud budou vyznávat hříchy lidským bytostem, nějaké zvláštní Boží přízně. Ve zkušenosti člověka musí být ta víra, která působí skrze lásku a očišťuje duši. Láska Kristova si podmaní tělesné náklonnosti. Nejen že pravda nese sama v sobě důkaz o svém nebeském původu, ale také dokazuje, že je s milostí Božího Ducha účinná při očišťování duše. Bůh si přeje, abychom k němu každý den přicházeli se všemi svými starostmi, vyznávali mu své hříchy, a On nám může dát odpočinutí tím, že na sebe vezmeme Jeho jho a poneseeme Jeho břímě. Jeho svatý Duch se svým převládajícím vlivem naplní duši a každá myšlenka bude přivedena do poslušné poddanosti Kristu.– 5T 648 (1889)

Člověk se nemá vyznávat hříšnému člověku

Člověka neponižuje to, když se sklání před svým Tvůrcem, vyznává své hříchy a úpěnlivě prosí skrze zásluhy ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele o odpuštění. Je šlechetné přiznat svá pochybení Tomu, kterého jste svými přestoupeními a svou vzpourou zranili. Jste tím pozvednuti před lidmi i anděly, neboť „kdož se ponižuje, bude povýšen.“

Avšak ten, kdo kleká před hříšným člověkem a ve zpovědi mu odhaluje tajná myšlení a představy svého srdce, potupuje sám sebe ponižováním svého lidství a zneuctováním každého ušlechtilého citu

své duše.... Je to toto potupné vyznávání člověka hříšnému člověku, které je do velké míry zodpovědné za nárůst zla, které poskvřňuje svět a připravuje ho ke konečné zkáze.– 5T 638, 639 (1889)

Veřejné vyznávání tajných hříchů zasévá símě zla

Bylo mi ukázáno, že by se mnohá, přemnohá vyznání hříchů nikdy neměla dostat k sluchu smrtelníků, neboť výsledek je takový, jaký si omezené lidské bytosti neumějí ani představit. Símě zla je zaseto do myslí a srdcí těch, kdo naslouchají těmto vyznáním, a když na ně dolehne pokušení, toto símě vyrostě a přinese své ovoce a opakuje se opět táž smutná zkušenost. Pokoušené duše si myslí: Tyto hříchy nemohou být přece tak velmi hrozné, neboť což ti, kdo učinili vyznání hříchů – „staří“, dlouholetí křesťané, nepáchají tytéž hříchy? Takto veřejná vyznání těchto tajných hříchů v církvi přináší spíše smrtelnou vůni než vůni života.– 5T 645 (1889)

Odhalování diskrétností odděluje duši od Boha

Viděla jsem, že když je dána sestrám možnost se sejít, aby spolu pohovořily, je obvyčejně přítomen i satan, neboť nachází živnou půdu pro své působení. Stojí poblíž, aby podněcoval mysl a využil co nejvíce výhod, které získal. Ví, že všechno toto pomlouvání a šíření zlých řečí, prozrazování diskrétností, podrobné rozebírání a „rozpitvávání“ povah bližních, že to vše odděluje duši od Boha. Toto počínání vede k zániku duchovnosti člověka a k utišení náboženského vlivu.

Sestra _____ velice hřeší svým jazykem. Její slova by měla mít vliv ve prospěch dobra. Často však mluví nesouvisle, páté přes deváté. Někdy její slova dávají věcem odlišný význam, než ve skutečnosti mají; někdy ve své mluvě zveličuje a přehání, následkem čehož dochází k překrucování. Nemá vůbec v úmyslu zkreslovat, ale zvyk neustále mnoho hovořit, a to o věcech neužitečných, byl tak dlouho pěstován, až se stala nedbalou na svá slova a lehkomyšlnou ve své řeči, takže si často ani neuvědomuje, o čem hovoří. To ničí jakýkoliv vliv k dobrému, který by jinak mohla mít. Je čas, aby v tomto ohledu došlo k naprosté nápravě. Její společnosti si druzí neváží tak, jak by si jí byli vážili, kdyby si nelibovala v tomto hříšném řečnění.– 2T 185, 186 (1868)

Vyléváme své starosti lidskému sluchu

Někdy vyléváme své starosti lidskému sluchu, hovoříme o svých trápeních těm, kteří nám nejsou schopni pomoci a zapomínáme se se vším svěřit Ježíši, který dokáže proměnit smutnou, bolestnou stezku života na cestu radosti a pokoje.– ST, Mar 17, 1887. (HC 97)

Dejte si pozor na lidi, kteří neznají Boha

Ježíš dále učedníkům radil: „Dejte si však pozor na lidi.“ (Mat 10,17; NBK) Neměli bezpodmínečně důvěřovat lidem, kteří neznají Boha, a odhalovat jim své úmysly, neboť to by mohlo dát výhodu satanovým nástrojům. Lidské výmysly často působí proti Božím plánům. Ti, kdo budují Hospodinův chrám, jej mají stavět podle vzoru, který jim byl ukázán na hoře, podle božské podoby. Když se Boží služebníci řídí radami lidí, kteří nejsou vedeni Duchem svatým, zneuctívají Boha a zrazují evangelium. Světská moudrost „je totiž u Boha bláznovstvím.“ (1 Kor 3,19; NBK) Ti, kdo na

Nezradte víru a nezpronevěřte se svaté důvěře

Na každou naši instituci přijde rozhodný okamžik. Budou proti nim působit vlivy od věřících i nevěřících. Nyní nesmí dojít k žádné zradě přesvědčení či zpronevěření se svaté důvěře kvůli prospěchu či vyvýšení vlastního „já“. Musíme neustále žárlivě střežit své životy, abychom světu nedali špatný dojem. Říkejte a žijte toto: „Jsem křesťan. Nemohu jednat podle pravidel myšlení a jednání tohoto světa. Musím bezvýhradně milovat Boha a bližního svého jako sebe sama. Nemohu se připojit či mlčky souhlasit s jakýmkoli plánem, který bude být tím nejmenším způsobem na překážku mé prospěšnosti, či sníží můj vliv, nebo zmaří důvěru jakéhokoliv Božího nástroje.“ – 5T 479 (1889)

87. PSYCHOLOGIE A TEOLOGIE

Nalézáme v Písmu

Pravé zásady psychologie lze nalézt v Písmu svatém. Člověk nezná svou vlastní hodnotu. Jedná podle neproměněných pocitů své povahy, poněvadž nevzhlíží k Ježíši, Původci a Dokonavateli své víry. Člověk, který přichází k Ježíši, který v Něj věří a jemuž se stal Kristus příkladem, si uvědomuje význam slov: „Dal jim moc syny Božími býti.“ (Jan 1,12)

Když však nachází své místo u nohou Ježíšových, je uschopněn vidět jako v zrcadle ve svém vlastním zlém, hříšném životě strašlivé hloubky mravní zkaženosti, do nichž může neobrácené lidské srdce zabřednout. Náhle pochopí čistý charakter Toho, jenž je bezhříšný, pochopí dokonalost, která je darována kajícímu, znovuzrozenému hříšníku. Oděn v zářivé roucho povahy svého Vykupitele, sedí spolu s Kristem na nebesích.– MS 121, 1902.

Bůh přesně zná myšlenkové pochody člověka

Bůh je ve svém vnímání přesný a neomylný. Rozumí myšlenkovým pochodům lidské mysli, zná skutečné zásady člověka, jehož zformoval, ví, jak na lidi zapůsobí věci, které před nimi vyvstanou, a jakým způsobem budou jednat v každém pokušení, které je vyzkouší, a v každé okolnosti, v níž se ocitnou.

„Poněvadž cesty člověka jsou před očima Hospodinovými, a On všechny stezky jeho váží.“ (Př 5,21; KJB) „Na všelikém místě oči Hospodinovy.“ (Př 15,3) „Nebo On končiny země spatřuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí.“ (Job 28,24) „Nebo všecka srdce zpytuje Hospodin a všeliká myslí tanutí zná.“ (1 Par 28,9) Zná věci, které nám přicházejí na mysl, každou jednu z nich. „A není stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše.“ (Žid 4,13) – Lt 18, 1895.

Bůh zná všechny tajemné pochody lidské mysli

Budou mužové a ženy chtít přemýšlet o tom, jak Bůh pohlíží na stvoření, která učinil? Byl to On, kdo zformoval lidskou mysl. Nepřemýšlíme nad jedinou ušlechtilou myšlenkou, která by nepocházela

od Něj. Cožpak Bůh nezná každý tajemný pochod lidské mysli, když ji stvořil? Bůh vidí, že hřích ponížil a zneuctil člověka, přesto na něj pohlíží se soucitem a lítostí, neboť vidí, že ho má ve své moci satan.– MS 56, 1899. (6BC 1105)

Náboženství přináší pokoj a radost

V myslích lidí zůstal dojem, že náboženství škodí zdraví. Tento názor je nesprávný a nesmíme ho zastávat. Čisté, ryzí náboženství přináší pokoj, radost a spokojenost. Zbožnost je prospěšná pro tento život i život budoucí.– Lt 1b, 1873.

Učit se u Ježíšových nohou versus spoléhání na lidské znalosti

Kristus musí být spojen s každou naší myšlenkou, s každým pocitem, s každou náklonností. Musí se projevit v těch nejmenších drobnostech každodenní služby v díle, které nám určil, abychom vykonali. Když místo spoléhání na lidské znalosti či přizpůsobování se světským pravidlům myšlení a jednání sedáme k Ježíšovým nohám, dychtivě se sytíme Jeho slovem, a učíme se od Něj a ptáme se: „Pane, co chceš, abych činil?“, naše přirozená nezávislost, naše sebevědomí a silná umíněnost bude vyměněna za dětského, poddajného a učenlivého ducha. Když budeme ve správném vztahu k Bohu, uznáme Kristovo právo na to, aby nás vedl, i Jeho nárok na naši bezvýhradnou poslušnost.– Lt 186, 1902. (HC 99)

Spojte vědu pravé zbožnosti s vědou o vyrovnané mysli

Bůh nedal žádné další světlo, které by mělo zaujmout místo Jeho Slova. Toto světlo má přivádět zmatené mysli k Jeho Slovu, které – je-li snědno a vstřebáno, je životem duši. Potom bude vidět dobré skutky jako světlo zářící v temnotě.

Kdybys byl pilně studoval vědu pravé zbožnosti, zatímco studuješ vědu vyrovnané mysli, tvá křesťanská zkušenost by byla naprosto odlišná od té, kterou máš nyní. Proč jsi se odvrátil od čistých vod tekoucích z Libanónu a piješ kalné vody planiny – klamnost lidských výmyslů? Srdci je zapotřebí moci, kterou lze najít jen v Božím slově. Tato moc je chlebem života a bude-li jej kdokoli jíst, bude žít na věky. Člověk však nemá pouze tu a tam ochutnat z toho chleba, jenž sestupuje z nebe na zem. Má být živ ze slov, jež jsou tomu, kdo je přijímá, duch i život. Vážné přijetí pravdy, osobní přisvojení si Kristových slov působí v povaze člověka proměnu.– Lt 130, 1901.

Duch svatý naplňuje očištěnou mysl

Potřebujeme, abychom neustále plnili svou mysl Kristem a vyprazdňovali ji od sobectví a hříchu. ... Tak jistě, jako zbavujete svou mysl domýšlivosti a lehkovážnosti, tak jistě bude toto prázdné místo doplněno tím, čím vás Bůh touží obdařit – svým Duchem svatým. Potom z dobrého pokladu vašeho srdce budete vynášet dobré věci, bohaté myšlenkové drahokamy, a ostatní budou rozumět vašim slovům....Vaše myšlenky a vaše láska bude patřit Kristu a vy budete odrážet na druhé to, co září na vás od Slunce spravedlnosti.– RH, Mar 15, 1892. (HC 115)

Zásady, které se vztahují na každou okolnost

Hospodin promlouvá svým hlasem ve svém svatém Slovu. Jeho požehnané stránky jsou plny života a poučení, která jsou v souladu s pravdou. Jsou dokonalým pravidlem k chování člověka. Jsou v něm dána naučení a položeny zásady, které se vztahují na každou okolnost v životě, třebaže některý konkrétní případ v něm nemusí být obsažen. Bylo odhaleno vše, co je nezbytné pro ucelenou soustavu víry a správný směr praktického života. Každá povinnost, jejíž plnění Bůh vyhledává z našich rukou, je v něm objasněna. Pokud někdo nedosáhne věčného života, bude to proto, že nebyl na Bohu závislý, že byl sebevědomý, pln marné domýšlivosti a ohledně svého spasení nespolehal výhradně na zásluhy Kristovy krve. Nikdo nesejde z pravé cesty, kdo poctivě a s pokorou bere Bibli za svého průvodce a činí ji svým rádcem.– Lt 34, 1891.

Pravda je živou zásadou

Pravda je činnou, živou zásadou, která utváří srdce i život člověka tak, aby v něm byl neustálý pohyb vzhůru....Při každé příčce stoupání se vůli člověka dostává nové síly k postupu. Morální úroveň se připodobňuje Kristově povaze a myšlení. Křesťanu, který postupuje kupředu, se dostává milosti a lásky, která přesahuje každé poznání, protože božské nahlédnutí do Kristovy povahy činí hluboký dojem na jeho náklonnost. Slávu Boží zjevující se nad žebříkem může ocenit jen ten, kdo vytrvale stoupá vzhůru, kdo je neustále přitahován výš a výše k ušlechtlejším cílům, které odhaluje Kristus. Všechny tělesné i duševní schopnosti zde musejí být využity.– MS 13, 1884. (HC 68)

Kladný přístup

Nebesa si všímají toho, kdo kolem sebe šíří ovzduší pokoje a lásky. Takový člověk obdrží svou odměnu, takový člověk obstojí ve velikém dni Hospodinově.– MS 26, 1886. (HC 234)

Rady a výchova nesmí bránit osobnímu vztahu s Bohem

Ačkoli jsou výchova, vedení i rady zkušených lidí naprosto důležité, pracovníci by měli být poučeni, že nemají zcela spoléhat na úsudek žádného člověka. Všichni lidé, jako svobodné Boží bytosti, mají u Něj hledat moudrost. Když student závisí cele na myšlení někoho jiného a nepřijímá nic, než jen jeho plány, vidí pouze skrze oči tohoto člověka a do té míry je pouze jeho ozvěnou. Bůh jedná s lidmi jako se zodpovědnými bytostmi. Svým Duchem bude působit na mysl, kterou člověka obdaroval, dá-li mu jen k tomu příležitost a uzná-li Jeho působení. Bůh chce, aby každý používal svůj rozum a svědomí. Není Jeho úmyslem, aby se někdo stal stínem druhého a vyjadřoval jen jeho názory.– 5T 724, 725 (1889)

Bůh schvaluje nejvyšší vzdělávání mysli

Bůh plně souhlasí s nejvyšším vzděláváním mysli, je-li posvěcena láskou a bází Boží. Pokorní muži, které si Kristus vyvolil, s Ním byli tři roky a poddávali se zjemňujícímu vlivu Krále nebes. Kristus byl tím největším učitelem, jakého kdy svět poznal.– RH, June 21, 1877. (FE 47, 48)

Mysl je zdrojem každého činu, dobrého i zlého

Bůh připravil tento živý příbytek pro mysl člověka. Chrám, který Bůh sám přesně stvořil k přebývání Ducha svatého, je „řemeslně složen“. Mysl ovládá celého člověka. Každé naše jednání, ať už dobré nebo zlé, má svůj původ v mysli. Je to mysl, která uctívá Boha a spojuje nás s nebeskými bytostmi. Přesto mnozí prožijí své životy, aniž by se obeznámili se ...šperkovnicí (s lidským tělem - pozn.překl), která v sobě skrývá tento poklad.– SpTEd 33, May 11, 1896. (FE 426)

Mysl – zvrácená či usměrněná k nebesům?

Rozum, který je zušlechtěn, očištěn a usměrněn k nebesům, je všestrannou mocí k budování Božího království. Zvrácený rozum má však vliv naprosto opačný. Maří a kazí lidské schopnosti a síly, které byly svěřeny člověku proto, aby je rozmnožil v opravdovém díle pro dobro. Takový rozum podvádí a hubí.

Bůh dává lidem dostatečné vlohy, aby je učinil způsobilými a moudrými úspěšně pokračovat v rozhodném a taktním představování Hospodinových předivných skutků všem těm, kteří Ho milují a jsou poslušni Jeho příkázáním. Bůh chce, aby člověk byl poslušen Jeho příkázáním, neboť tato poslušnost je ke zdraví a životu všech lidských bytostí.

Svěřené hřivny jsou posvátnou zodpovědností. Nikdo nemusí dychtit po hřivnách, pokud se nerozhodl ve vážné modlitbě pro moudrost shůry – která zajistí správné přisvojení si všech od Boha daných schopností, že oslaví a uctí Boha hřivnami, které jsou mu svěřeny. Přijmout a věřit svatému světlu, které dává Bůh, a udílet je těm, kteří žijí v temnotách bludu, je úžasná věc. Neboť je-li nesobecky a se zaujetím oznamováno, aby pomohlo, požehnálo a zachránilo hynoucí duše, zajišťuje to věrnému služebníku nebeské poklady, které z něj činí více než nebeského milionáře. Stává se dědicem Božím a spoludědicem Kristovým nesmírně velikého břemena věčné slávy.– MS 63, 1900.

Člověk byl stvořen pro ušlechtilé záměry

Je to právě povznesení mysli, nikoli předstírání vyšší úrovně, co činí člověka člověkem. Správné rozvíjení duševních schopností činí člověka vším, čím je. Toto zušlechtování schopností je nám dáno, aby napomohlo při formování povahy pro budoucí, nesmrtelný život. Člověk byl stvořen k vyššímu, svatějšímu stavu radosti, než může dát tento svět. Byl stvořen k obrazu Božímu k vysokým a vznešeným cílům, které upoutávají pozornost andělů.– 4T 438 (1880)

Směr myšlení se musí změnit

Myšlení mnohých lidí má tak nízkou úroveň, že Bůh pro ně či skrze ně nemůže nic udělat. Směr myšlení se musí změnit, mravní citlivost se musí probudit, aby si lidé uvědomili Boží požadavky. Podstatou a jádrem skutečného náboženství je, že se člověk hlásí a neustále uznává svými slovy, oděvem i chováním svůj vztah k Bohu. Pokora musí nahradit pýchu, rozvážnost lehkomyšlnost, zbožnost musí zaujmout místo bezbožnosti a nedbalé lhostejnosti.– 4T 582 (1881)

Mysl motivuje k službě

Viděla jsem, že během loňského léta převládal duch dychtění po maximálním zisku z tohoto světa. Boží přikázání nebyla zachovávána. Duchem, svou myslí, sloužíme Božímu Zákonu, avšak mysl mnohých slouží světu. A zatímco jejich mysl byla cele zaujata pozemskými věcmi a sloužení sobě samým, nemohla sloužit Zákonu Božímu.– 1T 150 (1857)

Služba, kterou Bůh přijímá

Mnozí se domnívají, že jejich povahové nedostatky způsobují, že nemohou naplnit měřítko, které Kristus vytýčil. Avšak vše, co tito lidé musí učinit, je pokořit se na každém kroku pod mocnou ruku Boží. Kristus nehodnotí člověka podle množství vykonané práce, nýbrž podle ducha, v jakém je toto dílo konáno.

Když Kristus vidí, že lidé zvedají svá břemena a snaží se je nést s pokornou myslí, když nedůvěřují sobě samým a pevně se spoléhají na Něj, přidává k jejich dílu svou dokonalost a dostatečnost a Bůh to přijímá. Přijímá nás ve svém Milovaném Synu. Hříšnickovy nedostatky přikrývá dokonalost a plnost Toho, jehož jméno je „Hospodin – spravedlnost naše.“ Na ty, kdo s upřímnou vůlí a kajícím srdcem vynakládají snahu žít podle Božích přikázání, pohlíží Otec se soucitnou něžnou láskou. Pokládá je za poslušné dítky a připočítává jim Kristovu spravedlnost.– Lt 4, 1889.

Poznání Krista přináší myslí svěžest

Kristus je zdrojem života. Mnozí lidé Jej potřebují lépe poznat. Potřebují být trpělivě, laskavě a přitom opravdově poučení o tom, jak se celá bytost může otevřít uzdravujícím silám nebes. Osvítí-li slunce Boží lásky tmavé kouty nitra člověka, ustane neklid, únava a nespokojenost a radost a spokojenost dají sílu myslí a zdraví a energii tělu.– MH 247 (1905)

S Kristem nelze padnout

Všemohoucí síla Ducha svatého je obranou každé kající duši. Kristus nepřipustí, aby se ani jeden člověk, který se kajícně a s vírou dovolává Jeho ochrany, dostal pod moc nepřítele. Spasitel je po boku svého pokoušeného a zkoušeného lidu. S ním nemůže dojít k pádu a prohře, pro Něj není nic nemožné. Všechno můžeme v Kristu, který nás posiluje.– DA 490 (1898)

88. NEGATIVNĚ PŮSOBÍCÍ VLIVY NA MYSL

Odložme všelike kritizování

Musíme ze svého myšlení odstranit veškeré kritizování a vyhledávání chyb. Nepohlížejte stále na jakékoliv nedostatky, které snad vidíme. ... Chceme-li se náležitě držet Boha, musíme ustavičně patřit na tyto velké, vzácné věci – na čistotu, slávu, moc, laskavost, něžnost a lásku, kterými nás Bůh zahrnuje. A budeme-li takto patřit na tyto věci věčného zájmu, naše mysl na ně zaměří svou pozornost tak, že v nás nebude žádné touhy vyhledávat chyby na ostatních.– MS 153, 1907. (HC 232)

Máme sklon si pamatovat zlé

Musíme se naučit připisovat ten nejlepší možný význam pochybnému chování druhých lidí.... Jestliže stále očekáváme nějaké zlo, jsme v nebezpečí, že si vytvoříme to, co „s podezřením“ v mysli očekáváme.... Nelze žít s druhými, aniž by někdy nedošlo k tomu, že budou naše city zraněny a naše povaha vyzkoušena. Jako křesťané však musíme být tak trpělivými, shovívavými, pokornými a tichými, jakými si přejeme, aby byli druzí lidé.

Ach, kolik tisíců dobrých skutků a činů laskavosti a dobroty, kterých se nám dostává ... se vytrácí z naší mysli podobně jako rosa na slunci, zatímco domnělá nebo i skutečná křivda v ní zanechává dojem, který je téměř nemožné vymazat! Ten nejlepší příklad, který můžeme dát druhým, je být sám ryzí a spravedlivý, a pak přenechat sami sebe, naši pověst Bohu a neprojevat příliš velkou úzkost napravovat každý špatný dojem a představovat svůj případ v příznivém světle.– Lt 25, 1870. (HC 237)

Obraz, na nějž pohlížíme, mění náš život

Vše, co nás vede k poznání lidské slabosti, je Božím záměrem, aby nám pomohl vzhlížet k Němu a v žádném případě nekládat svou důvěru v člověka či spoléhat na lidské rámě.... Měníme se k obrazu toho, čím se zabýváme. Jak je tedy potom důležité, abychom otevřeli svá srdce věcem, které jsou pravdivé, milé a které mají dobrou pověst!– Lt 63, 1893. (HC 248)

Mějte na paměti křehkost člověka

Ve styku se svými bližními musíme brát v úvahu, že mají stejnou přirozenost jako máme my, že zakoušejí tytéž slabosti a doléhají na ně stejná pokušení. Oni, jako i my, musí bojovat se životem, mají-li si uchovat svou bezúhonnost.... V pravé křesťanské ohleduplnosti se pojí a dochází dokonalosti spravedlnost i zdvořilost, přičemž milosrdenství a láska tvoří tmel, dávající povaze nejjemnější rysy a nejnádhernější půvab.– Lt 25, 1870. (HC 236)

Nestavějte žádné překážky

Pán chce, aby Jeho lid používal jiných způsobů než ty, které odsuzují zlo, třebaže by toto odsouzení bylo spravedlivé. Přeje si, abychom učinili více než jen metali obvinění na naše nepřátele, která by je toliko zapuzovala dále od pravdy. Kristovým dílem, které přišel vykonat na tento svět, nebylo budovat překážky či neustále předhazovat lidem tu skutečnost, že se mýlí. Ten, kdo očekává, že přinese světlo svedeným lidem, se jim musí přiblížit a s láskou pro ně pracovat. Musí se stát nástrojem, který bude šířit svatý vliv.– GW 373 (1915)

Nepodléhejte nesvaté přecitlivělosti

Mnozí lidé mají nezdravou, neposvěcenou přecitlivělost, která je neustále udržuje ve stavu ostražitosti před nějakým slovem, pohledem nebo činem, který by si mohli vyložit jako nedostatek úcty a uznání. Nad tím vším je nutno zvítězit. Každý by měl kráčet kupředu v bázni Boží, konat to nejlepší, aniž by se znepokojoval chválou či urážel kvůli kritice, měl by sloužit vroucně Bohu a učit se přikládat všemu, co se nám u druhých lidí může zdát nepřístojné a urážlivé, ten nejpříznivější

Nevyhledávejme žádné křivdy

Budeme-li posuzovat své bratry, dovolíme-li, abychom si pěstovali zlé pocity vůči nim, i kdybychom si mysleli, že ve vztahu k nám nejednali zcela správně – takové jednání nepřinese našim srdcím žádné požehnání a vůbec to nepomůže celé věci. Neodvážuji se dovolit svým pocitům, aby se ubíraly cestou vyhledávání všech křivd, které na mě byly spáchány, a abych je stále znovu a znovu přepočítávala a žila v ovzduší nedůvěry, nepřátelství a neshod.– Lt 74, 1888.

Vědomá ztráta bezúhonnosti

Když ztrácíte vědomě svou bezúhonnost, stává se vaše duše bojištěm pro satana. Dolehnou na vás mnohé pochybnosti a obavy, které ochromí vaše síly a doženou vás ke sklíčenosti.– Lt 14, 1885. (HC 94)

Zvláštní dílo satanovo – působení neshod

Příčinou neshod, nedůvěry, vyhledávání chyb a celkového vzájemného odcizení je to, že jsme opominuli pěstovat něžnou ohleduplnost a snášenlivost jednoho k druhému. Bůh ... nás vyzývá, abychom se zřekli tohoto velkého hříchu a usilovali naplnit Kristovu modlitbu za to, aby Jeho učedníci mohli být jedno, jako byl On jedno se svým Otcem.... Je obzvláštním dílem satanovým působit rozkol..., aby připravil svět o nejmocnější svědectví, které mu mohou křesťané přinést – totiž to, že Bůh poslal svého Syna, aby uvedl v soulad lidi rozjitřené, pyšné, závistivé a úzkoprsé mysli.– Lt 25, 1870. (HC 237)

Negativní, záporné pocity narušují celého člověka

Závist a žárlivost jsou nemoci, které narušují všechny schopnosti lidské bytosti. Mají svůj původ u satana v ráji....Ti, kdo naslouchají satanovu hlasu, budou kritizovat druhé a budou zkreslovat a překrucovat jen proto, aby vychvalovali sebe. Avšak nic poskvřňujícího nevejde do nebe a pokud se ti, kdo v sobě pěstují takového ducha, nezmění, nikdy tam nebudou moci vejít, poněvadž by kritizovali anděly. Záviděli by jiným jejich koruny. Nevěděli by, o čem by měli hovořit, pokud by nemohli mluvit o nedokonalostech a chybách druhých.– RH, Sept 14, 1897. (HC 234)

Podrážděnost ohrožuje mysl i život evangelisty

Tvé projevy zavrženíhodné podrážděnosti, dokonce i ve shromážděních Božího lidu, ohrožují tvou mysl i život. Polož si otázku: Vyplatí se mi i nadále žít v neshodách a svárech?– Lt 21, 1901.

Když lidé přijdou o Boží moc

Muži i ženy byli vykoupeni za velikou cenu. A za jakou cenu! – samotný život Syna Božího. Jak je pro lidi strašné, když se sami staví na místo, kde ničí své tělesné, duševní i duchovní schopnosti, kde

ztrácejí svou sílu i čistotu. Takoví muži a ženy nemohou přinést Bohu příjemnou oběť.

Skrze zvrácenou chuť a zvrhlé vášně přišel člověk o Boží moc a stal se nástrojem nespravedlnosti. Celá bytost je zasažena – tělo, duše i duch. Bůh však poskytnul lék, aby lidstvo mohlo být posvěceno. Porušená mysl i znesvěcené tělo může být očištěno. Bůh učinil úžasné opatření, pomocí něhož můžeme dojít odpuštění a dosáhnout spásy.– Lt 139, 1898.

Člověk, který bude zachovávat jednoduchost v každém svém návyku, omezující chuť a ovládaje své vášně, si bude moci uchovat své duševní schopnosti silné, živé a svěží, bude rychle vnímavý ke všemu, co vyžaduje myšlenku nebo čin, bude pronikavě rozlišovat mezi svatým a nesvatým a bude připraven vzít účast v každém díle, které bude ke slávě Boží a ku prospěchu lidem.– ST, Sept 29, 1881. (SD 86)

Těm, kdo padají do satanových pastí, se nedostává zdravého duševního postoje

Ti, které satan polapil do své pasti, ještě nedorostli k zdravému duševnímu postoji. Jsou otupělými, nadutými, soběstačnými. Ach, s jakým žalem na ně shlíží Pán a naslouchá jejich okázalým, samolibým řečem. Jsou zcela naplněni pýchou. Satan na ně s údivem pohlíží, jak snadno se stali jeho zajatci.– Lt 126, 1906.

Přílišná sebedůvěra je satanovou pastí

Jak marná je lidská pomoc, když satan uplatnil svou moc nad člověkem, který se stal povýšeneckým a který si neuvědomuje, že se podílí na satanových metodách. Ve své sebedůvěře kráčí přímo do satanovy pasti a chytá se do ní. Nedbal varování, jichž se mu dostávalo, a stal se satanovou kořistí. Kdyby byl pokorně chodil se svým Bohem, byl by utekl do útočiště, které Bůh pro něj připravil. Tak by býval v čase nebezpečí na bezpečném místě, neboť Bůh by za něj proti nepříteli pozdvihl svou korouhev.– Lt 126, 1906.

Srdce je od přirozenosti zvrácené

Nesmíme zapomínat, že naše srdce jsou od přirozenosti mravně porušená a že nejsme schopni sami od sebe jít správným směrem. Vítězství můžeme získat jen z milosti Boží, s níž se spojí naše nejopravdovější úsilí.– RH, Jan 4, 1881. (HC 111)

Zlé návyky brání rozvoji

Jakýkoliv zvyk či praktika, která zeslabí sílu nervů a mozku nebo tělesné síly, znemožňuje dosažení následující příčky v růstu milosti, která následuje po zdrženlivosti – to je trpělivost.– MS 13, 1884. (HC 69)

Líná, neukázněná mysl

Bůh si nepřeje, abychom se spokojili s línou, neukázněnou myslí, pomalým myšlením a chabou

Život v nedorozumění se světem

Většina těchto nedisciplinovaných lidí si dále v životě nerozumí se světem a jsou neúspěšní tam, kde by jinak mohli mít úspěch. Dospěli k názoru, že je svět proti nim zaujatý, protože jim nelichotí a nemazlí se s nimi, a oni se mstí tím, že k němu chovají zášť a staví se mu na odpor. Někdy jsou okolnostmi donuceni, aby předstírali pokoru, kterou necítí. Tím však nezískají přirozený půvab a dříve nebo později se jistě projeví jejich pravý charakter.– 4T 202 (1876)

Přezkoumejte každý zvyk a praktiku

Muži a ženy musí být vedeni k tomu, aby pečlivě prozkoumali každý zvyk a každou praktiku a ihned se zřekli toho, co dává příčinu k nezdravému tělesnému stavu a tím vlastně k zatemnění mysli.– RH, Nov 12, 1901. (WM 127, 128)

Co s pochybností?

Často dolehnou i na křesťana s bohatými zkušenostmi ty nejhorší pochybnosti a váhavost.... Nesmíš se domnívat, že kvůli těmto pokušením je tvůj případ beznadějný.... Doufej v Boha, důvěřuj Mu a spoléhej na Jeho zaslíbení.– Lt 52, 1888. (HC 86)

Když přichází ďábel se svými pochybnostmi a nevírou, zavři dveře svého srdce. Zavři své oči, abys nepohlížel na jeho ďábelský stín. Pozdvihni je tam, kde uzříš věčné věci, a každé hodiny se ti bude dostávat síly. Zkušenosti tvé víry je mnohem vzácnější než zlato....Způsobuje, že statečně bojuješ Hospodinovy boje....

Nemůžeš si dovolit, aby do tvé mysli vešla jediná pochybnost. Nedělej ďáblu velkou radost tím, že hovoříš o hrozných břemenech, která neseš. Pokaždé, když tak činíš, se satan raduje, že tě může ovládat svým duchem a že jsi pustil ze zřetele Ježíše Krista, svého Vykupitele.– MS 17, 1894. (HC 86)

Opakování hříchu zeslabuje sílu k odporu

Nikdo nemůže ani jednou obětovat své síly, jež mu dal Bůh, do služby světáctví či pýchy, aniž by se postavil na půdu nepřítele.... Každé opakování hříchu zeslabuje jeho síly k odolávání pokušení, zaslepuje jeho zrak a potlačuje vědomí hříchu.– RH, June 20, 1882. (HC 160)

Dodejte odvahy malomyslným

Když pomáháte lidem, kteří se stali otroky zlých návyků, obraťte jejich pozornost k Ježíši, místo abyste jim zdůrazňovali zoufalství a zkázu, do níž se rítí. Upřete jejich pozornost na slávu nebeských věcí. To přispěje k záchraně těla i duše víc, než když budete těmto zoufalým a očividně bezmocným lidem líčit hrůzu smrti.– MH 62, 63 (1905)

Neplodné a čas pohlcující věci

Musíme se odvracet od tisíce námětů, které chtějí upoutat naši pozornost. Existují totiž věci, které pohlcují čas a vyvolávají zvědavost, ale nikam nevedou. Nejvyšší zájmy vyžadují bedlivou pozornost a energii, která je však často věnována poměrně bezvýznamným věcem.

Přijetí nových teorií samo o sobě neznamená, že se duši dostane nového života. Dokonce znalost faktů a teorií, které jsou samy o sobě důležité, nemá valnou cenu, nejsou-li prakticky využity. Potřebujeme mít pocit zodpovědnosti za to, abychom dali své duši takovou potravu, která ji nasytí a povzbudí duchovní život.– MH 456 (1905)

Mějte životní cíl

Musíme žít pro budoucí svět. Je nesmírnou bídou žít bezúčelný a bezcílný život. Potřebujeme životní cíl, smysl života, pro nějž žít. Bůh nám všem pomoz k tomu, abychom byli sebeobětavými, abychom se méně zaměřovali na sebe a více zapomínali na vlastní já a své sobecké zájmy. Dopomáhej nám k tomu, abychom činili dobře, nikoli pro pocty, které očekáváme, že přijmeme zde na zemi, ale proto, že je to naším životním cílem. Kéž nám Bůh ukáže smysl našeho života. Necht' každý den stoupají k Bohu naše modlitby, aby nás zbavil sobectví.– Lt 17, 1872. (HC 242)

89. Kladně působící vlivy na mysl

Vděčnost podporuje zdraví

Nic nepodpoří naše tělesné a duševní zdraví lépe než duch vděčnosti a chválení. Odolávat malomyslnosti, smutným myšlenkám a pocitům nespokojenosti je právě tak nutné, jako je potřebné se modlit.– MH 251 (1905)

Majitelé tělesných i duševních schopností

Jak přirozeně máme za to, že patříme naprosto a cele sami sobě! Inspirované Slovo však praví: „Nejste sami svoji. ... Nebo koupeni jste za mzdu.“ (1 Kor 6,19.20) ... Ve vztahu k našim bližním jsme vlastníky svých svěřených tělesných i duševních schopností. Ve vztahu k Bohu jsme vypůjčovatelé, správci Jeho milosti.– Lt 44, 1900. (HC 40)

Snaha dosáhnout stavu jednoty

Je vůlí Boží, aby mezi jeho lidem vládla svornost a bratrská láska. Kristus se před svým ukřižováním modlil, aby jeho učedníci mohli být jedno, jako On je jedno s Otcem, aby svět poznal, že Ho poslal Bůh. Tato nesmírně dojemná, úžasná modlitba se týká všech dob a zasahuje až do našich dnů, neboť v ní zaznívá: „Neprosím však jen za tyto, ale i za ty, kteří ve mne uvěří skrze jejich slovo.“ (Jan 17,20; NBK)

Naší stálou snahou musí být dosažení takového stavu jednoty, aniž přitom obětuje jedinou zásadu pravdy. Takový stav jednoty je důkazem, že jsme učedníky Kristovými. Ježíš řekl: „Podle toho

všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13,35; NBK) Apoštol Petr nabádá církev: „Bud'te všichni jednomyslní, soucitní, plní bratrské lásky.“ (1 Petr 3,8; NBK)

Najděte si pro sebe to kladné z okolí

Vy všichni jste viděli na hladině jezera nádherný bílý leknín. Jak jsme toužili a přáli si, jak jsme se usilovali dostat k onomu květu. Navzdory tomu, že kolem leknínu na hladině může být dost nečisté pěny, špíny a kalu, přesto to neodradí vaši touhu po leknínu. Podivujeme se nad tím, jak může být leknín tak nádherný, přestože je kolem něj tolik špíny.

Víte, stonek leknínu vede dolů až do zlatého písčitého dna, kde získává jen ty nejčistší živiny pro leknín, který pak rozkvetne do nevinného, čistého květu, který vidíme na hladině. Cožpak by nás to nemělo něčemu naučit? Jistě mělo. Ukazuje nám to, že i přesto, že všude kolem nás vládne nepravost a hřích, neměli bychom s ní vcházet do styku. Nemluvte o nepravostech a bezbožnosti, která je ve světě, nýbrž pozdvihněte své mysli vzhůru a mluvte o svém Spasiteli. Když uvidíte všude kolem sebe nepravost, přiměje vás to k ještě větší radosti z toho, že Kristus je vaším Spasitelem a že my jsme Jeho dítky.

Měli bychom pak pohlížet na nepravost kolem nás a obšírně se tímto zlem zabývat? Neodstraníte ho, proto mluvte o něčem ušlechtlejším, lepším a vznešenějším. Hovořte o tom, co v mysli zanechá dobrý dojem a co pozvedne každou duši nad tuto nepravost do světla, které je nad ní.– MS 7, 1888.

Uvědomování si Božích požehnání

Kdyby všechny nesprávným směrem zaměřené síly byly věnovány tomuto jedinému velkému cíli – získání hojnosti Boží milosti v tomto životě, jaké důkazy o Boží milosti a přízni bychom si mohli zapsat do mysli. ... Potom by se nám zvyk hromadit duchovní poklady tak vážně a vytrvale, jako lidé ve světě usilovně pracují kvůli časným a pozemským věcem, stal trvalou zásadou.

Možná že se nespokojíš s tím, čeho se ti v současnosti dostává, i když Pán má nebeská požehnání a pokladnici dobrých a vzácných věcí k uspokojení potřeb duše. Dnes potřebujeme více Boží milosti, dnes potřebujeme, aby se nám dostalo nové Boží lásky a důkazů o Jeho dobrotě a On neodmítne dát tyto dobré, nebeské poklady tomu, kdo je opravdu, upřímně hledá.– MS 22, 1889. (HC 188)

Výsledky odpovídající obdarování

Každému služebníku je svěřena povinnost, za niž nese zodpovědnost. A tyto rozmanité povinnosti jsou úměrně přizpůsobeny našim rozmanitým schopnostem. Při udělování svých darů je Bůh nestranný. Udílí hřivny podle schopností svých služebníků a očekává od nich, že přinesou odpovídající výsledky.– 2T 282 (1869)

Pochopení správného využití tělesných i duševních schopností

Čas máme využívat uvážlivě, svědomitě a pod posvěcující milostí Ducha svatého. Musíme pochopit, co je a není správné dělat s majetkem a s duševními i tělesnými schopnostmi. Bohu patří

každá schopnost, kterou člověku svěřil. Svou vlastní moudrostí určuje, jak má člověk využít každého Božího daru. Bůh požehná správné využití každé schopnosti vynaložené ke slávě Jeho jména.

Dar řeči, dar dobré paměti, dar hmotného majetku – to vše má sloužit k Boží slávě, k šíření Jeho království. Bůh nám ve své nepřítomnosti dal svůj majetek, abychom ho spravovali. Každému správci bylo dáno k vykonání zvláštní dílo při budování Božího království. To se týká každého člověka.– Lt 44, 1900. (HC 40)

Bůh dává hřivny, člověk zušlechťuje svou mysl

Hřivny, které nám Bůh dal, musíme rozvíjet. Jsou to Jeho dary a mají být využity ve správném vzájemném vztahu tak, aby vytvořily dokonalý celek. Bůh uděluje hřivny, intelektuální schopnosti a člověk si utváří charakter. Lidská mysl je Boží zahradou a člověk ji musí svědomitě obdělávat, aby si vytvořil povahu podle božské podoby.– Lt 73, 1899. (HC 106)

Neschopnost je ovocem nečinnosti

Mnozí lidé, kteří se vyhýbají práci v díle pro Krista, se vymlouvají, že se jim nedostává schopností pro toto dílo. Stvořil je však Bůh bez schopností? Určitě ne. Neschopnost si způsobili sami vlastní nečinností a utvrdili ji opakovaným uváženým rozhodnutím. Již nyní poznávají ve své vlastní povaze následky rozsudku: „Vezměte mu tedy tu hřivnu.“

Soustavným zneužíváním hřiven zcela uhasí vliv působení Ducha svatého, který je jediným světlem. Rozsudkem: „Toho neužitečného služebníka vyhoďte do té zevnější temnoty,“ (Mat 25,30; KJB) dávají nebesa pečeť volbě, kterou si sami vyvolili na věčnost.– COL 365 (1900)

Spojení rozličných darů

Jednota v rozmanitosti je Božím plánem. Mezi následovníky Kristovými se má projevit spojení rozličných darů, které se vzájemně přizpůsobují a kde každý má vykonat své zvláštní dílo pro Boha. Každý jednotlivec má své místo v naplňování velkého plánu, který nese pečeť Kristovy podoby.... Jeden člověk je způsobilý vykonat určité dílo, druhý má zase odlišný úkol, pro nějž je uzpůsoben, a zase jiný pracuje v jiné oblasti. Avšak každý má doplňovat ty druhé.... Boží Duch, který působí v různých lidech a také skrze ně, způsobí souladnou činnost....Má zde být pouze jediný vládnoucí duch – Duch Toho, jenž je nekonečný v moudrosti, a v němž se setkávají různorodé dary v nádherné, nesrovnatelné jednotě.– Lt 78, 1894. (HC 169)

Srdce člověka se projevuje v jeho povaze

Jakými jsme v srdci, tak se projevíme v povaze a takový bude náš vliv na ty, s nimiž se stýkáme. Naše slova, naše činy jsou buď vůní života k životu nebo vůní smrti k smrti. A na soudu budeme přivedeni tváří v tvář s těmi, kterým jsme bývali mohli pomoci dostat se na správnou, bezpečnou stezku pečlivě volenými slovy, radou, kdybychom každý den žili ve spojení s Bohem a dostávalo se nám živého, trvalého zájmu o spásu jejich duší.– Und MS 73. (HC 241)

Elektrizující vliv na druhé (rada jednomu otupělému muži)

Měl bys pěstovat povahovou rozhodnost, neboť příklad energického, rázného člověka je dalekosáhlý a nutí druhé k napodobování. Zdá se, jakoby měl elektrizující vliv na mysl druhých lidí. Na světě je málo opravdových mužů. Každý Boží pracovník se setká s překážkami a těžkostmi. Avšak tyto překážky v nich musí vyvolat energičnost. Rázný, opravdový pracovník nedovolí, aby jeho cestu ohradily ze všech stran překážky. Bude je překonávat.

Je ti zapotřebí neochvějné, stálé a neoblomné činorodosti. Musíš se ukáznit. Udělej naprostou změnu. Vynalož úsilí a překonej každý dětský pocit. Příliš mnoho ses litoval. Musíš se rozhodnout, že život neprožiješ v konání maličností, že něčeho dosáhneš a také to uděláš. Máš dobrá předsevzetí. Pokaždé hodláš něco udělat, ale nevěnuješ se tomu a neuděláš to. Mnohé tvé skutky skončí jen u slov, nikoli v provedení. Býval bys měl mnohem lepší zdraví, kdyby se ti dostávalo opravdovější činorodosti a něčeho jsi dosáhl navzdory překážkám.– Lt 33, 1886.

Boží láska se vymyká každému popisu

Láska Kristova je zlatý řetěz, který poutá smrtelné lidské bytosti, které věří v Ježíše Krista, k nekonečnému Bohu. Láska, kterou chová Hospodin ke svým dětem, přesahuje poznání. Žádná věda ji nemůže popsat či vysvětlit. Žádná lidská moudrost nedokáže prozkoumat její hlubiny. Čím více budeme pocítovat vliv této lásky, tím poddajnějšími a pokornějšími budeme.– Lt 43, 1896. (5BC 1141)

Náboženství formuje celou bytost

Opravdové náboženství má své sídlo v srdci. A když se v něm stane trvalou zásadou, působí navenek, formujíc vnější chování člověka, dokud se celá bytost nepřizpůsobí Kristově obrazu. Také i mysl je přivedena do poddanosti mysli Kristovy. Není-li však tato trvalá zásada v srdci člověka, jeho myšlení se bude utvářet podle klamné podoby satanovy mysli, působíc d'ábelskou vůli ke zkáze duše. Ovzduší, které oklopuje takové duše, je škodlivé pro všechny v jejich okolí, ať už pro věřící či nevěřící.– Lt 8, 1891.

Obeznamenost s přírodou přináší zdraví tělu, mysli i duši

Přírodní věci jsou Božím požehnáním. Jsou dány, aby přinesly zdraví tělu, duši i duchu. Jsou dány zdravým, aby si uchovali zdraví, a také i nemocným, aby se uzdravili. Spojí-li se s vodoléčbou, jsou účinnější při opětovném nabývání zdraví než všechny chemické léky na světě.– 7T 76 (1902)

Poslušnost přináší pokoj

Do duše bude proudit pokoj, stálý pokoj, neboť pokoj lze najít v dokonalém odevzdání se Ježíši Kristu. Poslušnost Boží vůli přináší pokoj. Učedník, který kráčí tiše a pokorně ve šlépějích Vykupitele, dosahuje pokoje, který svět nemůže dát a který ani nemůže vzít. „Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.“ (Iz 26,3) – Lt 6, 1893. (HC 98)

Pokora vede k pokoji

Pokora a tichost mysli, kterými se vždy vyznačoval život dokonalého Syna Božího a které jsou vlastní Jeho opravdovým následovníkům, přináší spokojenost, pokoj a radost, které je pozvedají nad otroctví strojeného, vyumělkovaného života.– HR, Dec, 1871. (HC 98)

Odpuštění je odpočinutím duši

Co je oním zaslíbeným „odpočinutím“? (viz Mat 11,29) Je to vědomí toho, že Bůh je věrný, že nikdy nezlame toho, kdo k Němu přichází. Jeho odpuštění je úplné a zcela zdarma a Jeho přijetí znamená odpočinutí pro duši, odpočinutí v Jeho lásce.– RH, Apr 25, 1899. (HC 97)

Odpočinutí je výsledkem vzdání se sebe sama

Člověk dosáhne odpočinutí, když odloží všeliké sebeospravedlňování, všechno uvažování ze sobeckého hlediska. V naprostém podrobení se a přijetí Jeho cest spočívá tajemství dokonalého odpočinutí v Jeho lásce.... Udělejte jen to, co vám řekl, abyste učinili, a buďte si jisti, že Bůh udělá vše, co řekl, že učiní On.... Už jste k Němu přišli, zříkající se všech svých náhražek, vši své nevíry a pokrytectví? Přijďte k Němu právě takoví, jací jste – slabí, bezmocní, připravení zemřít.– RH, Apr 25, 1899. (HC 97)

Životní zájmy máte ve vlastní moci

Nezapomínej, že pokušení není hříchem. Měj na paměti, že ať již jsou okolnosti, do nichž se může člověk dostat, jakkoli obtížné, nic nemůže zeslabit jeho duši, pokud se nepoddá pokušení a zachová si svou bezúhonnost. Zájmy, které jsou pro tebe osobně nanejvýš důležité, máš ve své vlastní moci. Nikdo jim bez tvého souhlasu nemůže uškodit. Všechny satanovy zástupy ti nemohou ublížit, pokud neotevřeš svou duši satanově prohnání a jeho šípům. Nikdy nepadneš, dokud nebude souhlasit tvá vůle. Není-li znečištěna tvá mysl, všechna okolní nečistota tě nemůže poskvřnit či znečistit.– Lt 14, 1885. (HC 94)

Ovládejte pocity

Chlubíme se nadějí, nikoli pocity. V naději Boží slávy víme, že soužení působí trpělivost a zkušeni pak naději. (viz Řím 5,2-4) Co to znamená? Jestliže nemáme pocit, jaký bychom si zrovna přáli, máme se nechat unést netrpělivostí a pronášet taková slova, která ukážou, že máme satanovy vlastnosti? Nemůžeme si dovolit pronést jediné nevlídné a hrubé slovo, protože se nacházíme v blízkosti nebeských bytostí a vedeme boj, přičemž nás sleduje celý nebeský vesmír. A jak nesmírně zraňujeme Boží srdce, když Ho jakýmkoli způsobem zapíráme! Známky po ukřižování na rukou Kristových ukazují, že si nás vyryl na dlaních svých rukou.– MS 16, 1894.

Povzbuzení oživuje tělo i duši

Řekněte trpícím o soucitném Spasiteli. ... On se soucitem shlíží na ty, kteří pokládají svůj případ za beznadějný. Když je duše člověka naplněna obavami a úzkostí, mysl nechápe a nevidí něžné

slitování Kristovo. Naše sanatoria se mají stát ústavy, které přinášejí pokoj a odpočinek ustaraným a znepokojeným lidským myslím.

Budeš-li jen moci vzbudit ve sklíčených spasitelnou víru plnou naděje, nepokoj a sklíčenost vystřídá spokojenost a dobrá nálada. Potom může dojít k úžasným změnám v jejich tělesném stavu. Kristus uzdraví tělo i ducha a tito lidé, uvědomující si Jeho soucit a lásku, spočinou v Něm. On je jasnou a jitrní hvězdou, která září uprostřed mravní temnoty tohoto hříšného, zkaženého světa. On je světlem světa, a každý, kdo mu dá své srdce, nalezne pokoj, klid a radost.— Lt 115, 1905. (MM 109, 110)

Křesťané nemají být pasivními, nýbrž aktivními

Zdravý, ve víře rostoucí křesťan nebude pasivním příjemcem mezi svými druhy. Musí dávat, stejně jako i přijímat. Křesťanské společenství nám poskytne čisté ovzduší a při jeho dýchání musíme být aktivními. Projevujeme-li křesťanskou službu a soucit, poskytujeme-li povzbuzení a radu těm, kdo je potřebují, sebeovládání, láska, trpělivost a shovívavost, kterých je zapotřebí a které se uplatní v křesťanské službě, to vše v nás vytvoří víru, poslušnost, naději a lásku k Bohu....

Abychom byli pevní a silní na duchu, je nezbytné, aby naše duše byla stále činná. Je nutné, aby křesťané napnuli své duševní síly při využívání příležitostí ke konání dobra. ... Čím věrněji člověk plní své křesťanské povinnosti, tím zdravější charakter si rozvíjí.— Lt 1, 1882. (HC 260)

Využijme společenského vlivu

Prostřednictvím společenských vztahů se křesťanství dostává do styku se světem. Každý muž nebo žena, kteří poznali Boha, mají ozařovat temnou cestu těch, kdo neznají lepší cestu. Společenský vliv, posvěcený Kristovým Duchem, musíme využít k přivádění lidí ke Spasiteli. Kristus nemá být ukryt v srdci jako vytoužený, posvátný a sladký poklad, aby se z něho těšil jen majitel. Máme mít Krista v sobě jako pramen vody tryskající k věčnému životu, který obcerstvuje každého, kdo s námi přijde do styku.— MH 496 (1905)

Vnitřní síla křesťanství

Mnohý člověk v běžném životě trpělivě koná svou každodenní práci a ani si neuvědomuje, že má schopnosti, které – kdyby jich použil – by ho pozvedly mezi nejvýznamnější osobnosti světa. K tomu, aby se probudily tyto dřímající schopnosti, je zapotřebí dotyku zkušené ruky. Takové lidi povolal Ježíš za své spolupracovníky a umožnil jim, aby s ním sdíleli společnost. Ani ti nejslavnější lidé světa neměli takového učitele. Když učedníci vyšli ze Spasitelovy školy, nebyli již nevědomí a nevzdělaní. Podobali se mu myšlením i povahou a lidé na nich poznali, „že s Ježíšem bývali.“— DA 250 (1898)

Potřeba životního cíle a zaměření

Dokud žijete, mějte ve svém životě cíl. Místo mraků kolem sebe shromažďujte raději sluneční svit. Snažte se, abyste byli svěží, nádhernou květinou na Boží zahrádce a abyste šířili vůni na všechny kolem vás. Toto činite, a určitě předčasně nezemřete. Avšak nešťastným stýskáním, kdy stále hovoříte

o svých bolestech a zdravotních potížích, si život jistě zkrátíte.– HR, June, 1871.

Cílevědomý život činí člověka opravdu šťastným

Ti, kdo žijí cílevědomě, kdo se snaží žít ku prospěchu a požehnání svých bližních a ke cti a slávě svého Vykupitele, jsou vskutku šťastnými lidmi na světě, zatímco člověk, který je rozladěný, nespokojený, který usiluje o to či zkouší ono v naději, že nalezne štěstí, si neustále stýská, že je zklamaný. Stále se mu něčeho nedostává, nikdy není spokojen, poněvadž žije sobecky jen pro sebe. Necht' je vaším cílem konat dobro a sehrát svou životní úlohu věrně.– Lt 17, 1872. (HC 242)

Používejme všechny duševní schopnosti a síly

Musíme napnout všechny duševní síly a schopnosti.... Bůh...si nepřeje, abyste zůstali začátečníky. Přeje si, abyste dosáhli té nejvyšší příčky žebříku a z ní pak vstoupili do království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.– MS 8, 1899. (HC 217)

Dodatek A

RADA JEDNÉ ŽENĚ STŘEDNÍHO VĚKU

Svou myslí jsem s tebou, Marto.... Chceme tě spatřit a přejeme si vidět, že plně důvěřuješ převzácnému Spasiteli. Miluje tě Ten, který dal za tebe svůj život, protože si cení tvé duše. Nedávno jsem měla sen. Procházela jsem se zahradou a ty jsi šla po mém boku. Neustále jsi říkala: „Podívej se na ten nevzhledný keř, na tento pokřivený strom, na tamten nízký, zakrnělý šípkový keř. Tyto věci způsobují, že se necítím dobře, protože se mi zdá, že představují můj život a mé postavení před Bohem.“

Uvědomila jsem si, že přímo před námi kráčí majestátní bytost, která řekla: „Trhej růže, lilie a karafiáty a nestarej se o bodláky a nevzhledné keře. Nezraňuj duši, kterou Kristus pečlivě střeží.“

Probudila jsem se a znovu usnula. Tentýž sen se mi zdál znovu. Probudila jsem se a zase usnula a sen se opakoval potřetí. Chci, abys nad tím přemýšlela a odložila svou nedůvěru, své starosti a znepokojení i své obavy. Odvrát' pozornost od sebe a svého manžela k Ježíši. Bůh k tobě promluvil slova povzbuzení. Chop se jich, jednej podle nich, chod' vírou a ne podle toho, co vidíš. „Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.“ (Žid 11,1)

Ježíš je tvou oporou. Nedovolí nepříteli, aby tě přemohl. Dá ti vítězství. U Něj je síla, On má též spravedlnost. Můžeš ji v myšlenkách hledat u sebe a můžeš si klidně zoufat, poněvadž ji tam nenajdeš. Spravedlnost je u Krista. Vírou se stává tvou, poněvadž miluješ Boha a zachovááš Jeho přikázání.

Nenaslouchej satanovým lžím, ale opakuj si Boží zaslíbení. Sbírej růže, lilie a karafiáty. Mluv o zaslíbeních Božích. Pronášej slova víry. Důvěřuj Bohu, neboť On je tvou jedinou nadějí. On je i mou jedinou nadějí. Mám nesmírné boje se satanovými pokušeními, kdy mne chce dohnat ke sklíčenosti, avšak neustoupím ani o píd'. Neposkytnu mu výhodu nad mým tělem a myslí.

Budeš-li se ve svých myšlenkách obracet k sobě, uvidíš jen slabost. Není tam žádného Spasitele. Ježíše nalezněš, když přestaneš hledět na sebe. Musíš pohlédnout na Něj a žít, musíš vzhlížet k Tomu, jenž se stal pro nás hříchem, abychom mohli být očištěni od hříchu a přijmout z Jeho spravedlnosti.

Marto, neobírej se v myšlenkách sama sebou, ale vzhlížej k Ježíši. Mluv o Jeho lásce, o Jeho dobrotě, o Jeho moci, neboť On nedopustí, abys byla pokoušena nad své možnosti. V Kristu je však naše spravedlnost. Ježíš doplňuje naše nedostatky, protože ví, že to sami nedokážeme. Když se za tebe modlím, vidím ruku zahalenou jemným světlem, jak se natahuje, aby tě zachránila. Naší zárukou je to, co říká Bůh. Držíme se toho. Milujeme pravdu. Milujeme Ježíše. Pocity nejsou žádným důkazem Boží nelibosti.

Tvůj život je pro Boha vzácný. Má pro tebe dílo, které můžeš vykonat. Nyní ti to není zjeveno, avšak kráčeš jen dále s důvěrou bez jediného slova, neboť to by zarmoutilo drahého Ježíše a ukázalo by se, že ses bála mu důvěřovat. Vlož svou ruku do Jeho, vždyť ji k tobě natahuje přes nebeská cimbuří, abys tak mohla s důvěrou učinit. Ach, jakou lásku, jak něžnou lásku Ježíš k tobě projevuje. Zaslíbení Bible jsou karafiáty, růže a lilie na Boží zahradě.

Ach, jak mnozí lidé krácejí po temné stezce, pohlížejí na nepříjemné, nemilé věci kolem sebe,

příčemž kousek dál před nimi jsou květiny. Domnívají se, že nemají právo říci, že jsou Božími dětmi, a pevně se uchopit zaslíbení, která se jim nabízí v evangeliu, protože se jim nedostává důkazu, že je Bůh přijímá. Procházejí strastiplnými boji a úsilím při ponížování svých duší, jako to činil Martin Luther, jen aby dosáhli Kristovy spravedlnosti.

Mnozí jsou toho názoru, že mohou přijít k Ježíši jen jako to dítě, které bylo posedlé démonem, který ho srážel k zemi a zmítal jím, když ho otec přiváděl k Ježíši. Nepatříš k těm, kteří by měli procházet takovými střety a zkouškami. Richard Baxter byl velmi nešťastný, poněvadž se mu nedostávalo takového bolestného, srdcervoucího a ponižujícího pohledu na sebe sama, jakého se mu mělo podle jeho přesvědčení dostat. Nakonec mu to však k jeho spokojenosti bylo objasněno a pokoj naplnil jeho srdce.

Nežádá se od tebe, abys na sebe brala břímě za sebe, neboť jsi Kristovým vlastnictvím. On tě drží ve svých rukou. Drží tě ve svém věčném náručí. Tvůj život nebyl v pravém slova smyslu životem zabředlým do hříchu. Máš vědomou bázeň, abys nečinila zlo, a ve tvém srdci je zásada vyvolit si správné. A nyní potřebuješ odvrátit svou tvář od trní a bodláčí ke krásným květinám.

Upři svůj zrak na Slunce spravedlnosti. Nečiň ze svého drahého, milujícího nebeského Otce krutovládce, ale viz Jeho něžnost, milosrdenství, Jeho velikou a hlubokou lásku a nesmírný soucit. Jeho láska převyšuje i lásku matky k vlastnímu dítěti. Matka se může zapomenout, „já však nezapomenu se na tě,“ praví Hospodin (Iz 49,15). Ježíš si přeje, abys mu důvěřovala. Mojí upřímnou modlitbou je, aby Jeho požehnání spočinulo v bohaté míře na tobě.

Narodila ses se sklonem ke sklíčenosti a je ti neustále zapotřebí, aby jsi u sebe podporovala optimistické rozpoložení svých pocitů. Zdělila jsi po otci i matce nezvyklou svědomitost a po matce jsi také získala sklon spíše se obviňovat než se vyvyšovat. Zapůsobí na tebe jediné slovo, přičemž druhým člověkem s odlišnou povahou pohne toliko tvrdé odsouzení. Kdyby jsi byla postavena tam, kde víš, že bys pomáhala druhým, ať již by byla práce sebevíc těžká a úsilí sebevíc namáhavé, vykonala bys vše s radostí a rozrušovala by ses, že jsi nic neudělala.

Samuel, který sloužil Bohu od svého dětství, potřeboval úplně jinou výchovu než ten, kdo vlastnil zatvrzelou, umíněnou a sobeckou vůli. Tvé dětství nebylo poznamenáno hrubostí a neotesaností, ačkoli se v něm projevila lidská pochybení. Celá záležitost mi byla odhalena. Znáš tě lépe, než se znáš ty sama. Bůh ti pomůže, abys zvítězila nad satanem, budeš-li prostě důvěřovat Ježíši, že vybojuje tyto tuhé boje, které nejsi schopna vybojovat ve vlastní omezené síle.

Miluješ Ježíše a On miluje tebe. Jen v Něj trpělivě doufej a stále znovu říkej: „Pane, jsem tvá.“ Celým srdcem se spolehni na Krista. Není to radost, která by dokazovala to, že jsi křesťankou. Tvůj důkaz spočívá v „Tak praví Hospodin“. Vírou tě kladu, má drahá sestro, do ochranné náruče Ježíše Krista.

Čti následující řádky²⁷ a přivlastni si jejich obsah:

Jinou pomoc já nemám,

k ruce tvé se přivím;

veď a těš mne, k tobě lkám,

u tebe jen pomoc, vím.

Křídly svými zakryj mne,

v své mne dlani uschovej,
tys má všechna naděje,
pomoz tedy, milost dej!
Milosti i lásky dost
máš, bys milostiv mně byl,
shladil hřích můj, moji zlost
a mé srdce očistil.
Ó života prameni,
žízeň moji ukojiž,
vodu živou dávej mi,
zůstaň věčně se mnou již.
– Lt 35, 1887.

Dodatek B

NAPROSTÁ DŮVĚRA BEZ OHLEDU NA ZMĚNU POCITŮ DUŠEVNÍHO STAVU

Autorčina osobní zkušenost

Když na tebe dolehne hluboký stín, je to proto, že se satan dostal mezi tebe a zářivé paprsky Slunce spravedlnosti. V dobách soužení je Jeho záře zastíněna a my nerozumíme tomu, proč se nám zdá, že naše jistota ustoupila. Začneme obracet svou pozornost na sebe a na stíny kříže a to nám brání v tom, abychom viděli, že na kříži je naše útěcha. Začneme naříkat na svou životní stezku a pouštíme se ruky Kristovy. Někdy však Boží přízeň náhle pronikne do duše a temnota je rozehnána. Žijme ve sluneční záři golgotského kříže. Nepřebývejme již déle ve stínu a nenaříkejme na svá trápení, neboť takovéto počínání jen prohlubuje naše problémy.

Nikdy nezapomeňme na to, byť bychom kráčeli údolím, že když kráčíme s důvěrou, je Kristus s námi právě tak, jako když se nacházíme na vrcholku hory. Boží hlas nám řekl: „Což nevložíte svá břemena na Toho, který unese každé břímě – na Pána Ježíše Krista? Což nechcete žít na prosluněné straně kříže a říkat: „Vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne“? „Kteréhož neviděvše, milujete; kteréhož nyní nevidouce, a však v něho věříce, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenou, docházejíce konce víry své, spasení duší.“ (1 Tim 1,12; 1 Petr 1,8.9)

Skutečně jsem se zdržovala ve stínu kříže. Není to běžné, abych byla přemožena a trpěla takovou sklíčeností duševního stavu, jakou jsem zažívala posledních několik měsíců. Nechtěla bych si zahrávat se svou vlastní duší a takto s mým Spasitelem. Nechtěla bych vyučovat, že Ježíš vyšel z hrobu, vystoupil na nebesa a žije, aby byl prostředníkem mezi námi a nebeským Otcem, pokud bych skutečně nežila v praxi to, co učím, pokud bych mu nedůvěřovala ohledně svého spasení, plně se spoléhajíc svou bezmocnou duší na Ježíše o Jeho milost, spravedlnost, pokoj a lásku. Musím mu důvěřovat bez ohledu na změny pocitů svého duševního stavu. Musím zvěstovat ctnosti Toho, který mne „povolal ze tmy v předivné světlo své.“ (1 Petr 2,9) Mé srdce musí být neochvějně zakotveno v Kristu, v mém Spasiteli, a patřit na Jeho lásku a odpouštějící dobrotu. Nemohu mu důvěřovat jen tu a tam, ale pořád, aby se na mne mohlo projevit ovoce přebývání v Tom, který mne vykoupil svou převzácnou krví. Musíme se učit věřit zaslíbením, musíme vlastnit trvalou víru, abychom tato zaslíbení brali jako jisté Boží slovo.

Mnozí lidé, kteří milují Boha a hledají slávu Boží, se obávají, že nemají žádného práva dovolávat se Jeho bohatých zaslíbení. Zabývají se svými strastiplnými zápasy a temnotou, která zahluje jejich životní stezku, a tak ztrácejí ze zřetele světlo lásky, které na ně Ježíš Kristus vylil. Pouštějí ze zřetele ono velké vykoupení, které bylo pro ně získáno za nekonečnou cenu. Mnozí stojí daleko, jakoby se báli dotknout byť jen lemu Kristova roucha, avšak Jeho milostivé pozvání sahá až k nim. Kristus je naléhavě žádá: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vám dám odpočínutí. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci; a naleznete odpočínutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno lehké.“ (Mat 11,28-30; KJB) – MS 61, 1894.

Použité biblické citáty jsou převzaty z Bible kralické, není-li uvedeno jinak.

Další použité překlady:

Ns – Nová smlouva

NBK – Nová Bible kralická

KJB – Bible krále Jakuba

¹ Pozn.: Mezi Biblí a opravdovou vědou je dokonalý soulad. Psychologie je věda zkoumající lidskou mysl a chování. — Kompilátoři

² Pozn.: V tomto textu vydaném 6.11.1884 ve Znamení času paní Whiteová čerpala hodně z textu vydaného původně v Review and Herald z 18.2.1862, nyní ve Svědectví pro církev, sv. 1, str. 290 - 302 a poněkud jej upřesnila.

Zde uvedené poznámky o frenologii, psychologii a mesmerismu popisující způsob, jakým d'ábel využívá lidskou mysl, se mohou tomu, kdo nezná literaturu tehdejší doby a její zaměření, zdát trochu nejasné. Vědecké práce zabývající se psychologií a péči o nemocné měly na poslední straně seznam s nabídkou dostupné literatury. Jedna z těchto prací, Návod k vodní léčbě (284 stran) vydaná v roce 1850 nakladatelstvím Fowlers and Wells má takovýto seznam šedesáti pěti různých pojednání o tělesném a duševním zdraví, přičemž dvacet tři z nich se věnuje frenologii, psychologii, mesmerismu a jasnovidectví. Uvádíme zde několik z nich:

Prvky zvířecího magnetismu - postup a praktické použití pro ulevení lidské bolesti - 0,125 \$

Jednoduché lekce frenologie a fyziologie, v jednom svazku s krásnými ilustracemi - 2 \$

Fascinace neboli filosofie přitažlivého působení (magnetismu), objasnění zásad života, ilustrováno - 0,40 \$

Stati o filozofii mesmerismu a jasnovidectví, s informacemi o postupu a praktickém použití - 0,25 \$

Psychologie neboli věda o duši - s rytinami nervové soustavy, autor Joseph Haddock, MD, 0,25 \$

Frenologie a Písmo svaté (doklad vzájemného souladu) - autor rev. John Pierpont, 0,50 \$

Filozofie elektrické psychologie - autor John Bovee Dods, 0,50 \$

V 650 stránkových Statích o vědě lidského života (1865) od Dr. Sylvestera Grahama s „Životopisnou črtou autora“ je opět propagována řada z těchto pojednání, tentokrát jinak utříděných s názvy jako „Studie o frenologii“, „Hydropatie neboli vodol léčba“, „Mesmerická psychologie“ atd. Ve dvacetiosmistránkové pasáži „Život Sylvestera Grahama“ je téměř celá strana věnována „Popisu frenologie“. Ellen Whiteová tedy psala o věcech, které byly v její době předmětem velkého zájmu. — Kompilátoři

³ Pozn.: Websterův slovník naučný definuje fanatismus jako „přehnané nadšení“ nebo „zápal neovládaný rozumem“. — Kompilátoři

⁴ Pozn.: Zákon o poslušné čínorodé činnosti si zaslouží důkladnou pozornost. Čínorodá činnost nejen posiluje tělesné zdraví, ale uvádí nás také v soulad s ostatními a s vesmírem.

⁵ Pozn.: Napsáno během pobytu v Evropě v letech 1885 - 1887.

⁶ Pozn.: Autorka o tomto tématu široce pojednává ve Svědectví, sv. 2, str. 346 - 353 a 480 - 482 a brožura Appeal to Mothers (Slovo k matkám) (1864). Vyčerpávající výběr vyjádření Ellen Whiteové k tomuto tématu ze všech publikovaných i nepublikovaných zdrojů je v knize Výchova dětí, XVII. část, Preserving Moral Integrity (Zachovávání mravní neporušenosti) — Kompilátoři

⁷ Viz Counsels on Diet and Foods (Rady o výživě a pokrmech), „Overeating (Přejídání)“, str. 131-142

- ⁸ Viz „Counsels on Diet and Foods“ (Rady o výživě a pokrmech), „Number of Meals“ (Počet jídel), str. 173-178
- ⁹ dyspeptik – osoba trpící dyspepsií (poruchami trávení), osoba pochmurná, pesimistická, těžkomyslná, podrážděná. – pozn. překl.
- ¹⁰ monomanie – mentální porucha, kdy jsou duševní pochody zaměřené pouze jedním směrem, kdy člověk je zaujat jedinou myšlenkou nebo představou – pozn. překl
- ¹¹ Viz kniha Cesta ke Kristu, kapitoly: „Pokání,“ „Vyznání“ a „Věř a přijímej.“
- ¹² Viz 2SM 233–245, „Mravní síla a utrpení“ (Fortitude and Affliction)
- ¹³ tonus – stav vnitřního napětí svalů a cév (pozn. překl.)
- ¹⁴ modulace – obměňování, odstiňování zvl. síly tónu a barvy hlasu
- ¹⁵ (viz také následující odstavec) Nejedná se zde o bylinkové čaje, ale čaje, které obsahují různé škodlivé látky, jako napr. kofein nebo tein. Týká se to čaje ruského, čínského apod. – pozn. překl.
- ¹⁶ Jubilejní rok – každý 50. rok, nazývaný též „milostivé léto“ (viz 3 Moj 25 kap)(pozn. překl.)
- ¹⁷ dyspeptik – osoba trpící dyspepsií (poruchami trávení), osoba pochmurná, pesimistická, těžkomyslná, podrážděná. – pozn. překl.
- ¹⁸ slovo politika je zde ve smyslu taktického, vychytralého způsobu jednání; taktéž i dále – pozn. překl.
- ¹⁹ lyceum – kulturní instituce s přednáškovými síněmi, knihovnou apod.
- ²⁰ teozofie – vědění o Bohu, získané bezprostředním poznáním Boha, učení o tzv. „božské moudrosti“
- ²¹ Vysvětlující poznámka k „Frenologie a mesmerismus“–„vhodné na patřičném místě“: V roce 1862 paní Whiteová zveřejnila v časopise Review and Herald obsáhlý článek s názvem „Moudrost světa a marný klam.“ Byl znovu otištěn v 1. svazku Svědectví pro církev (1T 290-302). Sestává z 13 stran a obsahuje varování před svody a falešnými divy. V tomto poselství E.G. White prohlásila, že satan použije určitých vědeckých metod, aby svedl duše do sítě, kterou nastražil prostřednictvím spiritistických úkazů.
Ze samotného kontextu i z autorčina článku „Falešně nazývané poznání,“ který byl zveřejněn v

časopise Signs of the Times (Nov 6, 1884), je zřejmé, že když používá v roce 1862 termíny „frenologie“, „mesmerismus“ a „živočišný magnetismus“, že tak činí v poněkud volnějším, všeobecnějším významu, když se odvolává na ty metody, „které se vztahují k lidské mysli,“ neboť tak se na tyto metody pohlíželo v oné době.

Článek z časopisu Signs of the Times z roku 1884 je bezesporu postaven na článku z Review and Herald z roku 1862. Používá mnohé jeho věty, přičemž některé jsou přeformulovány a je již použito přesnějších výrazů. Je tomu zvláště v těch větách článku z 1862, v nichž jsou použita slova „frenologie“ a „mesmerismus.“

V roce 1862 napsala: „Frenologie a mesmerismus jsou velice vyvyšovány. Na patřičném místě jsou vhodné, avšak satan jich využívá jako své mocné nástroje k podvádění a hubení duší. Jeho prohnané působení a svody jsou přijímány jako nebeského původu, a víra v Bibli, jako prostředku k jeho odhalení, je v myslích tisíců lidí zmařena.“ (1T 296)

V roce 1884 napsala: „Tyto metody, které mají co do činění s lidskou myslí, jsou velice vyvyšovány. Na patřičném místě jsou vhodné, avšak satan jich využívá jako své mocné nástroje k podvádění a hubení duší. Jeho prohnané působení je přijímáno za nebeské, a on je takto uctíván, což se mu dobře hodí.“ (ST, Nov 6, 1884) Poněvadž toto prohlášení vhodněji vystihuje autorčin úmysl, je použito i v této kapitole.

„Svědectví“ z roku 1862 by čtenář mohl správně ohodnotit ve světle ostatních citátů samotné kapitoly a s ohledem na všechna ostatní prohlášení z jejího pera na téma „mesmerismus“, jak dřívějšího tak i pozdějšího data. Viz také poznámka ke Kapitole 3.

[22](#) Abychom čtenáři ukázali, jak byly používány termíny „frenologie“, „mesmerismus“ a „živočišný magnetismus“ v polovině 19. století, uvádíme seznam některých děl propagovaných na konci populárních lékařských prací šířených ve Spojených státech v roce 1852:

American Phrenological Journal and Miscellany. Devoted to Phrenology, Physiology, and Self-improvement. A year, ____ \$ 1.00

Chart for Recording Various Developments. Designed for Phrenologists. With numerous engravings ____ \$.061/4

Defense of Phrenology. Dr. Andrew Boardman. A good work for skeptics and unbelievers ____ \$.50

Elements of Animal Magnetism; or, Process and practical application of relieving human suffering ____ \$.121/2

Familiar Lessons on Phrenology. Designed for the use of Children and Youth, illustrated ____ \$.50

Fascination; or the Philosophy of Charming (Magnetism). Illustrating the principles of life. Illustrated ____ \$.40

Lectures on the Philosophy of Mesmerism and Clairvoyance. With instruction in its process and practical application ____ \$.25

Marriage: Its History and Philosophy, with a phrenological exposition of the function for happy marriages ____ \$.371/2

Mesmerism in India. A superior work, by the celebrated Dr. Esdaile. Highly recommended by professional men ____ \$.50

Matrimony; or, Phrenology and Physiology Applied to the Selection of Congenial Companions for Life ____ \$.25

Psychology, or the Science of the Soul. With Engravings of the Nervous System. By Joseph Haddock, MD ____ \$.25

Phrenological Guide. Designated for the use of students of their own characters. With numerous

engravings ____ \$.121/2

Phrenological Almanac: Illustrated with numerous engravings, containing illustrated descriptions of character ____ \$.061/4

Phrenology and the Scriptures, showing their harmony. By Rev. John Piermont ____ \$ 121/2

Philosophy of Electrical Psychology. By John Bovee Dods ____ \$.50

Religion, Natural and Revealed; or, the Natural Theology and oral Bearings of Phrenology ____ \$.50

The Illustrated Self-instructor in Phrenology and Physiology, with one hundred engravings and a chart ____ \$.25

²³ Poznámka: Po léta nakladatelství „Review and Herald“ z důvodu využití svého vybavení a zařízení provádělo komerční vydávání (za účelem obchodního zisku).

²⁴ Poznámka: Správný přístup k duševním stavům a léčbě lidské mysli je vidět v této kompilaci kladných, spolehlivých procedurách, jež jsou vyzdvihovány v celé knize, a to často v nápadném kontrastu k nesprávným, škodlivým způsobům. Kdybychom nyní uváděli všechny tyto citáty, docházelo by k mnohému zbytečnému opakování. Několik prospěšných doporučení této kapitoly, jež jsou některá nová ve svém pojetí, určitě vyjádří ucelený pohled za všechny již použité.– Kompilátoři.

²⁵ Poznámka: Viz 2SM 306-308, kde je záznam o autorčině úspěšné spoluúčasti na uzdravování Jamese Whitea.

²⁶ nauka o stáří, jeho chorobách a jejich léčbě (pozn. překl.)

²⁷ Dvě sloky angl. písně „Jesus Lover of My Soul“, český text podle písně č. 125 - „Jezu, milovníče můj“ (2., 4. sloka), ze zpěvníku PÍSNĚ SIONSKÉ (1970) – pozn. překl.